

Kim Bài Bảo Phiêu

Contents

Kim Bài Bảo Phiêu	3
1. Chương 1: Tôi Cần Cậu Bảo Vệ Một Thứ	3
2. Chương 2: Sweetheart	5
3. Chương 3: Tôi Không Sợ Bạo Lực	7
4. Chương 4: Tôi Bảo Làm Gì Thì Ngoan Ngoãn Làm Đi	10
5. Chương 5: Chúng Ta Còn Gì Ngoài Nắm Đắm	12
6. Chương 6: Anh Dịu Dàng Chút Đi	14
7. Chương 7: Naler	16
8. Chương 8: Cậu Bé U Buồn	18
9. Chương 9: Cặp Vợ Chồng Sm	20
10. Chương 10: Casino	22
11. Chương 11: Đặc Công	25
12. Chương 12: Butt&boobs	27
13. Chương 13: Mặt Trẻ Con	29
14. Chương 14: Mục Tiêu	31
15. Chương 15: Thắng Bại	34
16. Chương 16: Cứu Viện	37
17. Chương 17: Tỉnh Lại	41
18. Chương 18: Sông Bạc Ngâm	45
19. Chương 19: Ava	48
20. Chương 20: Xử Nam	51
21. Chương 21: Mã Số 09001	54
22. Chương 22: Chúc Mừng Em Bể Cong Thành Công	58
23. Chương 23: Melinda	61
24. Chương 24: Bị Bắt	64
25. Chương 25: Hình Như Hôm Nay Là Sinh Nhật Tôi	67
26. Chương 26: Quà Sinh Nhật	71
27. Chương 27: Anh Vẫn Có Cơ Hội Dè Anh Ta Đây	74
28. Chương 28: Phát Hiện	78
29. Chương 29: Tương Lai	81
30. Chương 30: Biến Cố	85
31. Chương 31: Đừng Tìm Tôi	89
32. Chương 32: Ám Sát	92
33. Chương 33: Đoạn Băng Ghi Âm	96
34. Chương 34: Mạng Tôi Đáng Giá Lắm	100
35. Chương 35: Chỗ Dưa	104
36. Chương 36: Bức Ảnh Mười Một Năm Trước	109
37. Chương 37: Vật Chứng Giả	113
38. Chương 38: Hồ Sơ Bệnh Án	116
39. Chương 39: Người Quen	120
40. Chương 40: Tập Kích	123
41. Chương 41: Tôi Yêu Anh	126

42. Chương 42: Mèo Cấn Đẩy	130
43. Chương 43: Xoay Chuyển	133
44. Chương 44: Quyến Luyến	136
45. Chương 45: Nguy Hiểm	140
46. Chương 46: Đã Lâu Không Gặp	143
47. Chương 47: Tôi Phải Đưa Anh Ấy Về	148
48. Chương 48: Dị Trạng	151
49. Chương 49: Cướp Ngục	154
50. Chương 50: Xin Chào, Okafor	158
51. Chương 51: Cho Đi	161
52. Chương 52: Đến Tháng Rồi	164
53. Chương 53: Dựa Vào Tôi Yêu Anh	167
54. Chương 54: Em Có Hải Lòng Không	170
55. Chương 55: Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài	174
56. Chương 56: Tôi Thích Em Như Thế	178
57. Chương 57: Có Phải Chú Thích Ba Cháu Không?	181
58. Chương 58: Dám Xúc Phạm Sự Thần Thánh Của Sm Đều Phải Chết!	184
59. Chương 59: Đại Công Cáo Thành	187
60. Chương 60: Quá Khứ Xấu Xí	190
61. Chương 61: Đi Vệ Sinh Cũng Phải Đi Cùng!	194
62. Chương 62: Tôi Không Thích Cho Người Khác Xem Bản Hiện Trường!	198
63. Chương 63: Cặp Đôi Ngu Xuẩn	202
64. Chương 64: Ít Nhất Thì Nó Là Hình Hộp Chữ Nhật	207
65. Chương 65: Đến 50 Tuổi Vẫn Đủ Sức Làm!	212
66. Chương 66: Đùng Đưa Với Nữ Vương S!	217
67. Chương 67: Chúng Ta Sờ Tay Đôi Đi!	222
68. Chương 68: Đã Biết Sao Còn Làm	227
69. Chương 69: Cả Đời Này Tôi Sẽ Không Quên Đây	232
70. Chương 70: Chỉ Có Liv Đáng Yêu Nhất	238
71. Chương 71: Hói Thế Mà Cũng Làm Đặc Công	243
72. Chương 72: Lam Tán	248
73. Chương 73: Sweetheart, Anh Ghen	254
74. Chương 74: Làm Đi Rồi Nói	259
75. Chương 75: Ông Trùm Naler	263
76. Chương 76: Hết Thuốc Chữa	268
77. Chương 77: Anh Đáng Yêu Chết Mất!	274
78. Chương 78: Chó Lớn Giữ Nhà	280
79. Chương 79: Dự Báo	284
80. Chương 80: Bẫy Rập	289
81. Chương 81: Một Giây Cũng Không Thể Dợi	294
82. Chương 82: Tiếp Viện	299
83. Chương 83: Thối Rửa	304
84. Chương 84: Phân Thây	308
85. Chương 85: Trả Đũa	313
86. Chương 86: Lừa Gạt	317
87. Chương 87: Hai Cái Mười Sáu Tôi Cũng Không Cần	322
88. Chương 88: Đùng Để Lâu Hại Thận	327
89. Chương 89: Phiên Ngoại: Phản Công Lần 2	331
90. Chương 90: Tôi Nhớ Anh Lắm	334
91. Chương 91: Vô Cùng Hưng Phần	340
92. Chương 92: Tôi Sẽ Ở Đây	344
93. Chương 93: Bảo Bối, Tôi Về Rồi	349
94. Chương 94: Lyle, Xin Lỗi	354
95. Chương 95: Để Quên Anh Ta Trong Viện Rồi	359

96. Chương 96: Ngã Bài	364
97. Chương 97: Thăng Ngụ Mới Tin Anh	369
98. Chương 98: Tốt Nhất Là Liệt Luôn Đi!	374
99. Chương 99: Giải Cứu	379
100. Chương 100: Đúng Là Rất Vô Lương Tâm	384
101. Chương 101: Chúng Ta Rời Khỏi Đây Đi	388
102. Chương 102: Chú Kash, Tạm Biệt	393
103. Chương 103: Cả Thế Giới Đây Anh Là To Nhất!	398
104. Chương 104: Đại Kết Cục	402
105. Chương 105: Phiên Ngoại – Tiểu Bảo Bối Của Tôi	407
106. Chương 106: Phiên Ngoại – 30 Năm Tới	416
107. Chương 107: Phiên Ngoại – Lễ Tình Nhân	426
108. Chương 108: Phiên Ngoại – Tình Yêu Của Tên Trùm Buôn Ma Túy	428

Kim Bài Bảo Phiêu

Giới thiệu

Thể loại: cường cường, tương lai giá không, nghiệp giới tinh anh, bạo lực đặc công công x bệnh thần kinh phú nhị đại th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-bai-bao-phiêu>

1. Chương 1: Tôi Cần Cậu Bảo Vệ Một Thứ

Trong quán rượu xập xệ trên sao Kata, một người đàn ông râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù đang ngửa đầu nốc cạn ly rượu. Người này chỉ đơn thuần là uống rượu, trên bàn một thứ đồ nhắm cũng không có, tư thái liêu lĩnh bất cần, uống đến chẳng hề cổ kỹ.

Ngoài cửa vang lên tiếng nhốn nháo ồn ào, một đám người cao lớn thô kệch túm năm tụm ba đi vào quán, vừa đi vừa nhổ nước bọt tứ phía, rộng miệng chửi bới khoe khoang.

Những vị khách khác đều sợ hãi co rúm người không dám lên tiếng, chỉ có người đàn ông ngồi trong góc vẫn tiếp tục thản nhiên uống rượu.

“Rầm” một tiếng, tên đi đầu nện một cú thật mạnh xuống mặt quầy bar của chủ quán.

“Cho ông mày loại rượu nào ngon nhất ra đây!”

Chủ quán không muốn chuốc lấy phiền phức, khúm núm gật đầu.

Tên kia hừ một hơi qua mũi như trâu điên, càn quấy hất hàm: “Khôn hồn thì nhanh lên, để ông mày đợi lâu ông đập nát cái quán rách của mày ra bây giờ!”

Sao Kata là một tinh cầu vô cùng lạc hậu, người dân chất phác nhưng sản vật lại cần cỗi, dân số còn chưa đến một vạn người, hoàn toàn không phải nơi lý tưởng để cướp vũ trụ ghé thăm. Đáng ngạc nhiên là bây giờ lại có một toán cướp xuất hiện ở đây.

“Thằng oắt, mày là thợ săn tiền thưởng à?” Thủ lĩnh toán cướp giẫm lên cái ghế đối diện chỗ người đàn ông ngồi, khinh bỉ nhìn y.

Trừ người này ra không một ai trong quán dám thản nhiên uống rượu trước mặt bọn cướp, hiển nhiên người đàn ông này không phải dân bản địa trên sao Kata.

Mắt người nọ cũng chẳng buồn chớp, chỉ ngửa đầu đổ rượu vào miệng, chất lỏng mang theo men cay dính đầy lên bộ râu nhồm nháp.

“Thằng ranh này, mày không có tai à? Ông đây đang nói chuyện với mày đấy!”

Tên thủ lĩnh cao giọng quát mắng, người kia vẫn thờ ơ như không nghe thấy.

“Choang” một tiếng, ly rượu lớn trên tay người đàn ông bị một viên đạn bắn cho vỡ tan, thủy tinh nát vụn găm đầy vào lòng bàn tay. Máu hòa với rượu thành một dòng chất lỏng đỏ sẫm lấp lánh chảy dọc xuống cánh tay đang run lên nhẹ nhàng không biết là vì đau đớn hay là vì tức giận.

Thủ lĩnh toán cướp dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía tên đàn em vừa nổ súng. Tên kia giống như được cổ vũ, bắt đầu to mồm ồn ào: “Đại ca bọn tao nói chuyện với mày là phúc tổ nhà mày đấy, đừng có mà không biết điều! Còn giả vờ căm tức nữa tao bắn nát óc mày bây giờ!”

Người đàn ông vẫn chỉ yên lặng cúi đầu, tóc tai râu ria lòa xòa gần như che kín hết cả khuôn mặt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi môi mỏng nhạt màu hơi mím lại. Thủ lĩnh toán cướp vỗ bôm bốp vài cái lên mặt người kia, mặc dù không dùng lực, nhưng hành động này lại thể hiện sự sỉ nhục mà không ai có thể chấp nhận: “Xem ra chưa cho mày thấy quan tài thì mày chưa biết sợ đúng không thằng nhãi... A!”

Lời uy hiếp còn chưa nói xong đã chuyển thành tiếng kêu gào thảm thiết. Chưa ai kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy bốn ngón tay của tên thủ lĩnh đang vỗ mặt người đàn ông kia bị bẻ gãy toàn bộ.

Toán cướp lập tức nổ súng. Người đàn ông trở tay tóm cổ tên thủ lĩnh kéo đến trước người làm lá chắn sống, tay còn lại mò lấy khẩu súng trên người lão ta, thuận thực mở chốt an toàn bắn vài phát đạn, chỉ trong vòng mười giây đã giải quyết sạch sẽ bảy, tám tên cướp.

Người nọ quét mắt nhìn về phía tên cuối cùng đang nằm sấp dưới đất run lẩy bẩy, khinh miệt nhếch mép, đem viên đạn cuối cùng bắn thẳng vào ót đối phương.

Y tùy tiện quăng súng đi, dùng bàn tay đầy máu móc tiền trong túi áo đặt lên bàn, đứng dậy rời khỏi quán.

Chủ quán rượu nhìn theo bóng lưng vị khách quen rời đi, trong đáy mắt tràn ngập sợ hãi.

Khi người đàn ông nọ lên phi hành khí chuẩn bị rời khỏi sao Kata thì gặp phục kích. Bọn cướp lần này kéo đến rất đông, trong tay y lại không có vũ khí, thế cục hai phía bất lợi thuộc về ai không cần nghĩ cũng đủ biết.

Giằng co một lúc, vai người nọ đã trúng một phát đạn, mặc dù lấy được súng của một tên cướp, nhưng lần này đối phương đã có kinh nghiệm, bọn chúng biết thân thủ y không tệ, khôn ngoan duy trì cự ly bắn ở tầm xa. Người đàn ông dần dần rơi vào thế yếu, tên cướp bị y dùng để cản đạn cũng đã nát bét cả người.

Súng trong tay đã hết đạn, vòng vây phía trước lại càng ngày càng thu hẹp, y quăng súng đi, định đẩy cái xác thùng lỗ chỗ trước người ra, đột nhiên bảy tám tiếng súng vang lên, đám cướp trước mặt y lần lượt ngã xuống.

Y thả cái xác trong tay xuống, nhìn qua một đàn tây trang trắng tắp vừa giúp mình giải vây, lại đưa mắt nhìn đến vị Boss bụng phệ mập mạp phúc hậu của bọn họ, xoay người đi thẳng vào phi hành khí, hoàn toàn không có ý định cảm ơn.

Trong phi hành khí chỉ có hơn mười hành khách. Màn độ súng vừa rồi hiển nhiên đã làm kinh động đến bọn họ, tất cả đều ôm chặt nhau trốn ở góc sát trong cùng, phi công điều khiển không biết đã chạy đi đâu mất. Người đàn ông quét mắt nhìn một lượt, đi thẳng vào phòng điều khiển, đang định khởi động động cơ thì đột nhiên ngừng lại, theo trực giác đưa tay đập một phát vào bên cạnh bàn, đồng hồ đo cơ lập tức nổ tung, dây mạch không chịu nổi nguồn tải chập vào nhau bắn ra tia lửa điện lách tách.

Boss bụng phệ dẫn theo hai vệ sĩ đi vào phi hành khí, khề gật đầu với người đàn ông đang chột vạt ngã trên đất: “Campbell, cậu có thể nói chuyện cùng tôi một lúc không?”

Người bị gọi là Campbell nhúc nhích bả vai bị thương, chậm rãi đứng dậy, hờ hững đáp: “Trước khi ông bồi thường cái phi hành khí này thì không thể.”

“Tôi cam đoan những hành khách này sẽ được cung cấp một chiếc phi hành khí mới rất nhanh chóng. Bây giờ cậu có thể nói chuyện với tôi không?”

Người đàn ông kia không nói gì, đi thẳng ra ngoài phi hành khí.

Đi đến một bãi đất trống vắng vẻ, y xoay người lại, lên tiếng hỏi trước: “Sao ông biết được hành tung và tên của tôi? Ông có mục đích gì?”

“Campbell, không cần căng thẳng, tôi không có ý xấu, về vấn đề thông tin và hành tung của cậu, tôi chỉ có thể nói với cậu tôi có nguồn tin móc nối tương đối lớn mà thôi. Nhưng tôi cam đoan, những tin tức này ngoài tôi ra không ai có thể thu được hết.”

“Ông muốn giao dịch?”

“Đây đúng là mục đích lần này tôi tìm cậu. Campbell, tôi cần cậu giúp tôi bảo vệ một thứ.”

“Thứ gì?”

“Một người.”

2. Chương 2: Sweetheart

Tinh cầu Avana là một trong hai hành tinh lớn nhất trên tinh hệ Beta. Trong căn phòng nằm ở tầng cao nhất của khách sạn, một thanh niên mang khuôn mặt xinh đẹp với mái tóc đỏ rực lười biếng nằm dài ra ghế sofa, ngồi đối diện hẳn là hai người đàn ông ăn mặc chỉnh tề. Một người hơn năm mươi tuổi, tóc mai đã điểm hoa râm. Người còn lại khoảng ba mươi tuổi, gương mặt đẹp trai không cảm xúc.

“Con nói rồi, con không cần vệ sĩ đâu. Trừ khi tên này... Tên là gì ấy nhỉ, à, Campbell, trừ khi anh ta đi phẫu thuật chuyển giới, nếu không thì đừng nhắc lại chuyện này với con.”

Người đàn ông trung niên kiên nhẫn giảng giải: “Lyle, ngài Campbell không phải là vệ sĩ mà sẽ làm bạn với con. Lần này con gây họa lớn rồi, ngay cả ta cũng không có cách nào xử lý sạch sẽ được, thợ săn tiền thưởng vẫn đang lùng giết con đấy, nghe lời, đảm bảo an toàn là trên hết.”

Lyle ngồi thẳng dậy, mặc dù tư thái không thể so được với người đàn ông hai vai thẳng tắp phía đối diện, nhưng ít ra hẳn chịu ngồi dậy cũng đã khiến ba hẳn an tâm không ít.

“Ba à, anh ta thật sự có thể thay thế cả đám vệ sĩ bảo vệ con sao?” Ánh mắt của Lyle ngả ngón lướt qua bàn tay phải quần đầy băng gạc của người đối diện, “Tự bảo vệ bản thân còn không làm nổi.”

“Ít nhất chúng ta có một điểm chung, đều không thích chuyến hành trình sắp tới.” Người đối diện cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên, “Ngài Jasper, tôi nghĩ ngài nên tìm một người khác thích hợp hơn. So với bảo vệ một tên nhóc còn chưa dài lông, lĩnh vực hoạt động của tôi thiên về... Cậu làm gì thế?”

Y khựng lại, nhướn mày nhìn thanh niên tóc đỏ ngồi bên kia đột nhiên nhắm hai mắt, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, thậm chí còn ngậm khẽ một tiếng.

Lyle ác liệt nở nụ cười: “Campbell, so với làm vệ sĩ, tôi thấy anh thích hợp với một nghề nghiệp khác hơn.”

Người kia nhìn nụ cười của hắn, trực giác nói cho y biết kẻ này chắc chắn không thể nói ra lời gì tốt đẹp, quyết định im lặng không hỏi.

Nhưng y không hỏi, không có nghĩa là Lyle sẽ ngoan ngoãn không nói.

“Anh thích hợp đi lồng tiếng phim đen hơn nhiều. Chưa ai nói cho anh biết giọng anh gợi cảm đến đâu “trúng” à? Tôi vừa nghe đã cứng rồi.”

Về mặt người đối diện bất biến: “Đáng tiếc cậu không phải loại mà tôi thích, nếu không thời gian sau này đã có thể bớt vô vị hơn.”

Giọng nói của người này trầm thấp từ tính, còn mang theo một chút khàn khàn, mỗi âm cuối đều vô thức nâng lên, đặc biệt là khi y dùng vẻ mặt ung dung thản nhiên nói về một chuyện cực kỳ xấu hổ thể này, nghe qua đúng là vô cùng gợi cảm.

Ngài Jasper lúng túng nhìn hai người, không biết nên nói cái gì mới phải.

Lyle thì ngược lại, cười đến vô cùng vui vẻ: “Ba, con bắt đầu thích người này rồi đấy.” Hắn cong khóe miệng: “Cái họ Campbell này vừa khó đọc lại còn khó nhớ, tôi gọi anh là Sweetheart nhé?”

Ngài Jasper vội ho khan hai tiếng, nhắc nhở con trai sự tồn tại của mình: “Tên đầy đủ của cậu ấy là Kane Campbell, nếu như cậu Campbell không ngại, con không gọi họ thì gọi tên cũng được.”

Nói xong, để đề phòng con trai mình lại tiếp tục phát ngôn ra năm ba câu có nội dung vô cùng kỳ dị, ngài Jasper dứt khoát đứng lên: “Lyle, hôm nay cậu Campbell sẽ ở khách sạn cùng con.” Ông nhìn về phía Kane: “Tôi đã chuẩn bị đầy đủ thẻ căn cước, thẻ tín dụng, một ít súng cầm tay phi chuẩn* và phi cơ tàng hình có thể tránh rada, thư ký Monica của tôi sẽ đưa đến sau, cậu còn cần gì nữa không?”

*non-standard firearms

Kane nhàn nhạt liếc cái đầu đỏ chót của Lyle: “Tôi muốn thuốc nhuộm tóc.”

Ngài Jasper hơi sững sốt, lập tức gạt đầu: “Không thành vấn đề.”

Sau khi ông đi rồi, Lyle lười biếng bước đến trước mặt Kane, cúi đầu xuống: “Anh muốn làm gì với tóc của tôi?”

Giọng nói của hắn hờ hững lạnh nhạt, dường như cũng chẳng luyến tiếc mấy mái tóc đỏ rực của bản thân.

Lyle cúi trần, tầm mắt Kane vừa vặn nhìn thẳng vào bụng hắn, mặc dù không đến mức lên đủ sáu múi cơ, nhưng đường nét săn chắc của từng thớ cơ vẫn có thể thấy rõ. Thắt lưng không cài, quần bò rộng thùng thình tụt xuống đến hông, lộ ra cạp quần lót màu trắng bên trong, rơi vào mắt phụ nữ đúng là vô cùng nam tính lại gợi cảm, nhưng đáng tiếc Kane là đàn ông, vóc người cũng chẳng thua kém gì Lyle, thứ duy nhất thu hút tầm mắt y cũng chỉ có vòng eo nhỏ gầy của hắn.

Kane chậm rãi chuyển tầm mắt từ bụng lên mặt đối phương.

Lyle nhìn đôi con ngươi màu xám tro từ từ giương lên, đưa tay nắm lấy cầm y, đùa cợt: “Nếu như anh chịu để tôi làm anh một lần, tôi sẽ cân nhắc... A!”

Hắn còn chưa nói hết đã bị Kane đè xuống ghế sofa, bàn tay y dùng sức bóp chặt khớp hàm hắn, ngón trở và ngón cái siết mạnh đến độ Lyle có ảo giác chỉ một giây nữa thôi cầm mình sẽ nát vụn, một chân của đối phương còn đè nghiêng lên bụng hắn.

Lyle vặn vẹo xương hàm, đầu lưỡi bị răng nghiền vào chảy cả máu, khó khăn mở miệng: “Sweetheart, đầu gối của anh dịch xuống một chút nữa đi, tôi không ngại đâu.”

Mặc dù tư thế của hai người nhìn qua có chút mờ ám, nhưng chỉ người trong cuộc như Kane mới hiểu Lyle đang chận vật đến mức nào, còn có thể mở miệng nói chuyện được đúng là đáng kinh ngạc. Y nhứ mày cười lạnh: “Dịch xuống để phế chỗ kia của cậu à?”

Càng là loại thanh cao cấm dục càng khiến người ta thêm khát chiếm đoạt, Kane chính là một điển hình. Từ trước đến giờ phụ nữ đều không thể từ chối y.

Bây giờ hình như có cả đàn ông rồi, ví dụ như Lyle.

Lyle nhắm hai mắt lại, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, trong cổ họng phát ra vài tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Kane thừa biết hắn đang diễn trò, thả tay ra đứng lên khỏi ghế, quay lưng chỉnh lại cổ áo: “Nhuộm lại cái đồng đỏ chót trên đầu đi, nếu không tôi sẽ tự tay cắt trụi mái tóc đẹp đẻ của cậu đấy.”

“Mặc dù tôi không thích phong cách mát mẻ lắm, nhưng nếu anh tự tay cạo trụi, tôi cũng không ngại để...”

“Ầm ——” một tiếng, cửa mở ra rồi đóng lại, người đã đi ra ngoài mất, Lyle nhìn vào khoảng không trước mặt, chậm rãi nói nốt hai chữ “... Đầu trọc.”

Hắn chẳng quan tâm Kane muốn đi đâu, tên kia thân thủ có thể sánh ngang với đặc công, ngủ ở đâu cũng không chết được.

...

Nửa đêm, Lyle bị tiếng đánh nhau trong phòng đánh thức, nói đúng hơn là tiếng súng. Hắn vừa ngẩng đầu lên, một viên đạn đã sượt sát qua thái dương, ghim vào thành giường.

Kane lập tức bắn chết kẻ vừa nổ súng, nhanh chóng đi đến bên giường, túm tóc Lyle kéo đầu hắn lôi xuống nhét vào gầm giường, sau đó lại tiếp tục bắn giết.

Lyle ban nãy bị đạn sượt qua đầu cũng không nói một câu, bây giờ bị nhét xuống gầm giường đầy bụi lại vừa ho khan vừa mắng ầm lên: “Anh làm cái mẹ gì thế hả?!”

Kane khom lưng né tránh đường đạn của đối phương, cẩn thận tìm góc ngấm bắn. Adrenaline trong người y tăng cao, cơ thể rơi vào trạng thái vô cùng hưng phấn, phá lệ một lần trả lời vấn đề của Lyle: “Tôi đang cứu vớt cái mạng nhỏ của cậu đấy.”

Đám người tập kích nhận thấy tình hình không ổn, tiếp tục giằng co sẽ chỉ tổn thất người mình, nhanh chóng lặng lẽ rút đi.

Kane không đuổi theo. Sau khi xác nhận đã an toàn, y chậm rãi đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh một thi thể, kiểm tra phần cổ, lưng và cánh tay, lấy từ trên người thi thể ra một thứ gì đó.

Lyle ho khan bò ra khỏi gầm giường, mở miệng lại không nói được câu nào giống tiếng người: “Anh khao khát đến thế à? Còn thích gian thi nữa?”

Hắn vừa nói xong thì một thứ đen thui bay thẳng đến trước mặt, Lyle theo bản năng giơ tay đỡ lấy.

“Đây là thiết bị liên lạc chống theo dõi của lực lượng đặc công Avana. Còn nữa, cho cậu một lời khuyên, sau này đừng tùy tiện bắt lấy những thứ người khác ném về phía mình.”

Lyle trào phúng nhếch khóe miệng: “Đặc công của lực lượng đặc biệt tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ đến trình độ này thôi à, không ngờ đấy.”

“Không, những kẻ này không phải đặc công, đây không phải phương thức hành động của lực lượng đặc biệt, nếu như gặp phải đặc công thật,” Kane liếc mắt về phía Lyle, “Cậu đã sớm được đi đầu thai rồi.”

Lyle nhớ lại viên đạn lướt sát qua đầu mình ban nãy, trong lòng vẫn còn hơi lộn cợn: “Vậy đám người này là ai?”

“Một băng cướp trên sao Lore, tôi đã từng đi qua Lore, cướp vũ trụ ở đó tôn sùng động vật, trên gáy đều có hình xăm điều hầu.”

Lyle nheo mắt: “Cướp vũ trụ à...”

“Lực lượng đặc biệt vẫn luôn sẵn lòng cướp vũ trụ, theo lý thuyết không thể thuê những kẻ này để hành động, nhưng mà, trên thế giới này không tồn tại kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi.”

“Ý anh là gì?”

Trong lòng Kane có một suy đoán, nhưng vẫn có quá nhiều lỗ hổng chưa rõ ràng. Y trầm mặc một lúc, đưa mắt nhìn thi thể rải rác đầy phòng: “Ý tôi là... đêm nay có lẽ cậu phải chuyển chỗ ngủ rồi.”

3. Chương 3: Tôi Không Sợ Bạo Lực

Vịnh Puster, tỉnh cầu Avana.

Cơn mưa lớn đột ngột giữa đêm khuya khiến toàn bộ khách du lịch đều mắc kẹt trên hòn đảo nhỏ trong vịnh. Cảnh sát trưởng phòng quản lý nhân khẩu đang sắp xếp phòng ở tạm thời cho mọi người.

Số lượng phòng ở có hạn, hai người được xếp chung một phòng, mà trong phòng chỉ có một cái giường. Vài người tính tình nóng nảy vì chuyện này đã sắp đánh nhau, thậm chí giữa sảnh còn có một đôi vợ chồng đang chửi nhau đến quên trời đất.

“Cảnh sát trưởng, tôi không muốn ngủ cùng phòng với chồng tôi, bọn tôi đã ngủ riêng 5 tháng 21 ngày, nốt 9 ngày nữa là đủ điều kiện ly hôn rồi. Cô cho tôi ngủ cùng phòng với ai cũng được, nhưng nhất định phải trừ cái tên này ra!”

“Xin lỗi cảnh sát trưởng, vợ tôi vừa bị hoang tưởng lại còn bị bệnh dại, vì sự an toàn của mọi người, tốt nhất là cách ly cô ta ra.”

“Brian! Anh mới là đồ chó dại!”

“Tôi nói sai à, lúc chúng ta làm chuyện vợ chồng cô hét cào cẩu lại đấm đá tôi, không bị dại thì cũng là thần kinh... Mẹ nó, đừng có đánh vào mặt! Đã nói rồi, đừng có đánh vào mặt cơ mà!!!”

“Trước khi kết hôn tên khốn nào nói mình là M hả? Anh không bảo anh là M thì tôi thêm vào mà cười anh chắc? Tôi nói cho anh biết, hành vi của anh là gian dối trong hôn nhân, theo luật dân sự Avana là phải ngồi tù!”

“Cô thì không lừa tôi à? Đêm tân hôn cô làm cho tôi ba ngày không xuống giường được, lúc còn đang yêu nhau cô có bạo lực thể dẫu! Nếu biết trước lần nào làm chuyện vợ chồng cũng sống không bằng chết kiểu đấy, còn lâu tôi mới lấy cô!”

“Hôm đấy tại tôi hưng phấn quá thôi, chính anh cũng sung sướng kêu gào ầm ĩ đấy còn gì!”

“ ... ”

“Tất cả trật tự hết cho tôi!” Nữ cảnh sát không thể nhịn nổi nữa rống lên, chỉ thẳng tay ra cửa: “Hai người, một là lập tức nhận chìa khóa rồi về phòng, hai là đi thẳng ra cửa làm bạn với mưa gió bão bùng, nhường phòng lại cho những người khác! Giải tán!”

Hai vợ chồng kia vô cùng ăn ý ngậm chặt miệng, người chồng tên Brian đưa tay nhận lấy chìa khóa.

Cảnh sát trưởng giải quyết xong đôi vợ chồng như diễn hài, quay sang chỉ vào người đàn ông tóc vàng trước mặt và người thanh niên tóc đen phía sau, đang định nói hai người họ ở cùng phòng, thanh niên tóc đen đột nhiên kéo người đàn ông đứng sau lưng mình lên, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn cô: “Chị cảnh sát xinh đẹp, có thể giúp tôi một việc được không?”

Nữ cảnh sát theo trình tự hỏi: “Tên gì?”

Thanh niên tóc đen lập tức cười ngọt ngào: “Hughes Wylie và Sean Wylie.”

Nữ cảnh sát ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Hai người là anh em à?”

Thanh niên tóc đen vô cùng tự nhiên mỉm cười: “Không, chúng tôi là vợ chồng, anh ấy là Sweetheart của tôi, tôi theo họ chồng.”

Loại chuyện như theo họ chồng này bây giờ không còn mấy người làm, đặc biệt lại còn là một cặp đôi đồng tính, nữ cảnh sát cũng không muốn lo chuyện bao đồng, hỏi thanh niên kia: “Tức là cậu muốn ở cùng phòng với chồng mình?”

“Hughes” bình tĩnh gật đầu: “Đương nhiên rồi, chị cảnh sát à, tôi nhát lắm, nghe thấy tiếng sấm sét là sẽ sợ đến cả người đều co giật, không ôm Sweetheart nhà tôi là tôi không ngủ được đâu.”

Nữ cảnh sát đưa mắt nhìn một lượt đôi “vợ chồng” trước mặt, có cảm giác các đôi vợ chồng bây giờ càng ngày càng phóng khoáng rồi, chuyện gì cũng đem ra nơi công cộng nói được hết.

“Chị cảnh sát, tôi có thể ngủ cùng phòng với Sweetheart nhà tôi không?”

Nữ cảnh sát trưởng thăm thỏ dài, đưa ra một chiếc chìa khóa: “Đương nhiên là được.”

Mái tóc đen của “Hughes” chính là phiên bản đã đi nhuộm lại từ quả đầu đỏ chót của Lyle, còn “anh chồng Sweetheart” mắt màu khói kia thì không nói cũng đủ biết là ai rồi.

Lyle vừa mở cửa vào phòng đã cười đến vô cùng thiếu đánh: “Không cảm ơn tôi vì đã tạo cơ hội để chúng ta có cơ hội cùng giường chung gối à?”

Cơ mặt Kane vẫn liệt ra, nhưng nếu để ý kỹ dễ thấy hai đầu lông mày của y hơi giật giật, chẳng khác nào vừa nuốt phải cả tấn ruồi: “Tôi phải cảm ơn cậu vì đã giúp tôi lần đầu tiên được trải nghiệm cảm giác nổi da gà mới đúng.”

“Sweetheart, anh không thể ngọt ngào dịu dàng với tôi một chút sao, cứ thế này chẳng mấy chốc tôi sẽ quăng anh rồi đi ôm người khác đấy.”

“Được thế thì còn gì bằng. Còn nữa, trừ khi cậu đi phẫu thuật chuyển giới, còn không thì không được gọi tôi là Sweetheart.”

“Sweetheart, anh đang trả thù tôi chuyện lần đầu tiên gặp nhau tôi bắt anh đi chuyển giới đấy à?” Lyle nhướn mày, tầm mắt quét từ đầu đến chân y, “Vậy tôi thu lại câu nói khi đó. Trừ giọng nói chết người ra, mặt mũi và thân thủ của anh cũng quyến rũ vô cùng. So với phụ nữ,” Hắc tà ác cười “Tôi càng muốn đè anh lên giường làm đến chết.”

Kane tập mãi cũng thành quen, mặc kệ hắc nói năng lắm nhảm vẫn chẳng có phản ứng gì. Y đi tới bên cửa sổ, vén góc rèm lên, không đầu không cuối nói: “Hôm nay ngủ sớm đi.”

“Ngủ cùng tôi đi.”

Kane thu tầm mắt từ màn mưa trắng xóa như trút nước ngoài cửa sổ về, quay đầu nhìn Lyle: “Một là cậu tự ngủ, hai là tôi đánh cho não cậu ngủ luôn, chọn đi.”

“Cũng được thôi. Vừa nghĩ đến việc thân thể tôi sẽ được tiếp xúc thân mật với khớp xương của anh, tôi đã cảm thấy hưng phấn đến phát điên rồi.”

Bị đánh thì ra còn có thể diễn đạt theo loại hình tượng biến thái thế này.

Kane thả tay ra khỏi rèm, chậm rãi bước từng bước về phía hắc. Trong mắt Lyle tràn ngập sự hưng phấn và hứng thú điên cuồng, hoàn toàn không có những cảm xúc mà người bình thường nên có.

Kane ghé sát vào hắc, thấp giọng hỏi: “Cậu không sợ bạo lực?”

Lyle híp mắt: “Chưa bao giờ.”

“Tại sao?”

“Bạo lực không thể làm tổn thương tôi.”

“Cậu thích bạo lực?”

“Chẳng ai trên đời này thích bạo lực cả. Đương nhiên nếu người bạo lực với tôi là anh, tôi sẽ coi như đây là một loại tình thú.”

“Cậu từng bị bạo hành?”

“Thuốc gây ảo giác có tính không” Đáy mắt Lyle có chút ảm đạm, “Tôi mang họ Jasper mà, bọn bắt cóc cũng phải có chút quà đáp lễ cho cái thân phận này chứ.”

Sắc mặt Kane chợt thay đổi, y cũng từng bị tra tấn bằng ma túy, thứ đó so với bị đánh đập hành hạ còn thống khổ dần vật hơn, không ngờ người thanh niên càn rỡ bất cần này cũng đã từng trải qua những chuyện như thế.

Lyle yên lặng nhìn Kane, đột nhiên nhướn miệng cười: “Đừng bảo anh tưởng thật đấy nhé, lừa anh thôi.”

Chú thích:

Thuốc gây ảo giác – Hallucinogens: còn được gọi là ma túy gây ảo giác, là loại thuốc tác dụng lên hệ thần kinh làm biến đổi hoàn toàn cách nhìn của một người về môi trường xung quanh. Thuốc gây ảo giác ảnh

hưởng đến tất cả các giác quan và tạo ra những cảm giác ảo huyền, làm cho tư tưởng, ý thức về thời gian và xúc cảm bị lệch lạc.

Tác dụng của thuốc gây ảo giác khác nhau tùy theo mỗi người, lượng dùng, cách dùng, kinh nghiệm, tính khí người sử dụng và nhiều yếu tố khác.

Nửa giờ sau khi uống vào, tác dụng của thuốc rất mạnh, duy trì trong 3 đến 5 giờ đầu tiên và có thể kéo dài đến 12 tiếng đồng hồ với những biểu hiện theo trình tự sau:Con người nở lớnNhịp tim đập mạnh, mặt đỏLàm thay đổi nhận thức về thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác, vị giác và không gianCảm thấy khoan khoáiBuồn nôn và mất khẩu vịÔn lạnh, khó chịuRun rẩy, hoang tưởng, bối rốiHoảng sợ, đau đớn

4. Chương 4: Tôi Bảo Làm Gì Thì Ngoan Ngoãn Làm Đi

Lyle đang ngủ say thì bị bịt chặt miệng, hai mắt nhắm nghiền theo phản xạ vội mở ra, nhìn thấy con người màu xám tro ở ngay sát phía trên mới khẽ thả lỏng người, hừ hừ vài tiếng trong cổ họng.

Kane thả tay, ra hiệu cho hắn im lặng.

Lyle ngáp dài một hơi, lười biếng oán giận: “Từ sau khi biết anh, hai tối nay không hôm nào tôi được ngủ ngon. Sweetheart thân yêu, tôi mới ngủ được có hai tiếng thôi đấy.”

Kane thấp giọng khẽ gắt: “Đã nói cậu đi ngủ sớm đi mà không nghe. Còn nữa, im lặng đi, nếu không đừng trách tôi nhét tất vào miệng cậu.”

Lyle còn đang cởi trần, Kane tiện tay cầm lấy cái áo để cạnh giường, kéo tay hắn rón rén ra khỏi phòng. Hai người đi đến cửa phòng bên cạnh, y quan sát xung quanh một lượt, nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, đẩy mạnh Lyle vào trước sau đó bản thân mới vào theo.

Lyle nhìn hai người đàn ông đang nằm trên giường, nhúu mày: “Ngủ kiểu gì?”

Kane bước đến, chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã lôi hai người kia nhét xuống gầm giường. Y ngồi vào mép giường, thản nhiên nhìn hắn: “Ngủ kiểu này.”

“Anh giết bọn họ rồi?”

“Ba cậu có trả phí giết người cho tôi đâu, giết làm gì. Chỉ để bọn họ ngủ một giấc thôi.”

Kane rút điện thoại ra, trên màn hình là quang cảnh trong căn phòng ban nãy bọn họ ở, sau cửa phòng vẫn còn treo chiếc áo mưa ướt sũng của y.

Lyle cuối cùng cũng hiểu ý: “Có người truy sát chúng ta?”

“Lát nữa sẽ biết ngay thôi.”

“Hành tung của chúng ta trừ ba tôi ra không ai biết. Trên đường đi còn đổi 2 bộ giấy tờ, làm sao bọn họ lần theo được.”

Kane không có ý định tiếp tục đề tài này, vỗ vỗ mặt giường, “Cậu ngủ tiếp đi, tôi canh camera.”

Lyle thấy y vẫn luôn canh ngoài cửa, khó có được một lần hào phóng: “Tôi ngủ 2 tiếng rồi. Anh chưa ngủ mà, đi ngủ đi, để tôi canh cho.”

Kane lắc đầu: “Cậu không làm được.”

Lyle nhúu mày, giọng nói không tự chủ được hơi nâng lên vài deciben: “Anh nghĩ chút chuyện nhỏ này tôi cũng không thể làm được?”

Kane không biết từ đâu rút ra một thứ gì đó làm bằng len, dùng tốc độ sét đánh nhét vào miệng Lyle, nhẹ nhàng vỗ má hắn: “Đến chuyện nhỏ như giữ im lặng cậu cũng không làm được.”

Lyle vội vàng rút thứ có mùi vị vô cùng kỳ dị trong mồm ra, đôi mắt xanh thắm đẹp đẽ tràn ngập phần nộ, vung tay về phía y. Kane chuẩn xác bắt được nắm đấm của hắn, đối phương lại tung ra thêm một quyền, y không thể không quăng điện thoại đi dùng nốt tay còn lại giữ chặt người.

Lyle từ trước đến giờ làm việc đều vô tâm vô tính, ba lần cũng chiều hắn đến quen, vất vả lắm mới có một lần muốn giúp đỡ, lại bị tên kia nhét tất vào mồm! Hắn cũng không xác định thứ có mùi kinh dị này có đúng là tất không, nhưng vừa nghĩ đến đã thấy lợn cợn muốn nôn.

Đánh không được Kane, cơn giận của Lyle càng bạo phát, hắn bắt thành linh rướn người lên ngậm lấy đôi môi mỏng nhạt màu của y, đưa đầu lưỡi vào khoang miệng Kane, muốn để đối phương biết được vị tất của bản thân “dễ nuốt” đến mức nào.

Kane lần đầu tiên bị người khác đối xử như phụ nữ, đầu lưỡi còn bị Lyle cắn, chân mày y nhíu chặt, trên tay hơi dùng sức, lật người vật hắn xuống, ấn chặt hai tay Lyle lên thành giường. Cánh tay hắn bị kéo căng, cơ thịt run lên, đau đến mặt mũi đều vằn vẹo.

Kane đè thấp người xuống, gương mặt hai người kề sát vào nhau, hô hấp đều là hơi thở của đối phương. Y gần giọng, chậm rãi nói từng chữ từng chữ: “Tôi bảo làm cái gì thì cậu ngoan ngoan làm theo đi!”

Lyle không trả lời, lồng ngực phập phồng bất định.

Kane nheo mắt: “Nghe rõ chưa?”

Lyle đột nhiên nhếch mép, mặc kệ cánh tay bị kéo căng đến sắp đứt gân, bất ngờ ấn mạnh môi mình lên môi y. Kane thậm chí có thể nghe được tiếng khớp xương của hắn kêu răng rắc trật ra khỏi vị trí ban đầu, vội vã thả tay ra.

Nhưng y vẫn chậm một bước, Lyle đã tàn nhẫn cắn xuống, trong khoảnh khắc, hai đôi môi tràn ngập vị tanh nồng.

Hắn cười rộ lên, bờ môi và hàm răng nhiễm đầy máu tươi càng khiến cho nụ cười kia trở nên yêu dã điên cuồng: “Muốn tôi làm con chó nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, thì giết tôi đi còn hơn.”

Kane đang muốn nói tiếp, cơ mặt y đột nhiên căng lên, cả người nằm đè lên Lyle, hai tay giữ chặt hông hắn, kéo người lăn sang bên cạnh. Chỉ nửa giây sau, mặt giường chỗ bọn họ vừa nằm đã thủng mấy lỗ đạn.

Kane kéo Lyle lăn từ trên giường xuống. Không hiểu y cố ý hay vô tình, Lyle tiếp đất đầu tiên, vừa vằn lốt lưng cho Kane. Cột sống và xương cụt của hắn tê dại, đau đến hai mắt trợn trắng, cắn răng mắng chửi: “Địch, Kane, con mẹ anh chứ!”

“Sao không gọi là Sweetheart nữa?” Kane cười lạnh, rút súng lục bên hông ra, lợi dụng góc khuất của cạnh giường, khom lưng bắn trả hai kẻ vừa xông vào.

Súng hai người này dùng là súng ngắn cỡ nòng lớn*, hỏa lực rất mạnh, Kane gần như không có bao nhiêu cơ hội bắn trả. Y cúi người xuống, nhanh chóng dọn dõ “thị thể” Lyle đang nằm trên đất: “Ồ yên đây, đừng nhúc nhích.”

Kane quan sát diện tích nhỏ hẹp của căn phòng, hạ thấp người bò đến chân giường, đột nhiên đứng bật dậy. Tên sát thủ đứng bên trái phát hiện ra động tĩnh, bắn một phát trúng bụng y, còn chưa kịp bắn tiếp phát thứ hai, súng trên tay đã bị Kane giật lấy quăng xuống đất.

Đánh nhau tay đôi cả hai kẻ này cùng lên cũng không phải đối thủ của y, nhưng vì trên bụng đã ăn một phát đạn, Kane quyết định lựa chọn biện pháp an toàn, cướp nốt khẩu DE của tên còn lại, nhằm thẳng vào yết hầu bắn nát họng cả hai.

Y dùng tay đè chặt vết thương trên bụng, xoay người cầm lấy điện thoại di động ban nãy bị ném trên giường, bấm vài nút. Đột nhiên đồng tử mắt y co lại, ném điện thoại xuống đất dùng chân giẫm nát, vòng qua phía bên kia giường kéo Lyle đang nằm trên đất dậy.

“Điện thoại bị gắn thiết bị định vị, hai tên này từ đầu đã không vào phòng bên kia mà theo chúng ta sang thẳng đây.”

“Có nhầm lẫn không? Điện thoại của cả hai chúng ta do một người bạn của tôi tự tay làm, cài đặt rất nhiều phần mềm chống định vị, không thể có vấn đề được.”

“Cậu chắc chứ?”

“Tôi tin tưởng kỹ thuật của cậu ta. Tên đó nhân phẩm nát bao nhiêu thì kỹ thuật phần mềm tốt bấy nhiêu, chắc chắn không phải là điện thoại.”

Kane cũng không hỏi tiếp về điện thoại nữa, cau mày lôi hai người dưới gầm giường ra, vừa cởi quần áo của bọn họ vừa ra mệnh lệnh ngắn gọn cho Lyle: “Cởi đồ ra.”

Lyle lảo đảo đứng lên, cánh tay trái bị trật khớp buồng thông bên người, chỉ còn tay phải có thể tạm cử động được. Cũng may không mặc áo, bớt được một công đoạn. Sau khi cởi xong quần dài, hắn quay sang hỏi Kane: “Có cần cởi quần lót không?”

“Cởi.”

Kane lột sạch từ đầu tới chân hai người khách du lịch xui xẻo kia, ném đồng quần áo lên giường, bắt đầu tự cởi quần áo của bản thân. Khi y vừa cởi áo sơ mi dính máu ra, Lyle đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã.”

Hắn cầm lấy áo sơ mi từ tay Kane, lật mặt áo sau cổ lên, trong mặt áo có gắn một con chip định vị mỏng, bé bằng đầu móng tay.

Hai người quay đầu nhìn nhau, đều thấy được cảm giác khó tin ánh lên trong mắt đối phương.

Sáng sớm hôm nay bọn họ mới bắt đầu xuất phát, quần áo, giấy tờ, súng ống đạn dược và các vật dụng khác đều là ngài Jasper tự tay chuẩn bị, không có bất kỳ cơ hội nào để người khác động tay động chân.

Kane nhướn mày: “Bây giờ cậu còn dám khẳng định điện thoại di động không có vấn đề nữa không?”

Lyle im lặng. Hắn không dám đảm bảo. Ngay cả ba hắn vô cùng cẩn thận cũng bị qua mặt, vậy còn thứ gì có thể đảm bảo đây?

Chú thích:

*Súng ngắn cỡ nòng lớn: Là loại súng ngắn sử dụng cỡ đạn thường là 12mm (khác với súng ngắn loại thường sử dụng đạn 9mm). Mẫu thiết kế súng ngắn cỡ nòng lớn lần đầu tiên được đề xuất năm 1979 bởi Bernard C.White của công ty Magnum Research (MR) với tên gọi là Desert Eagle (DE). MR tiến hành sản xuất súng ngắn cỡ nòng lớn đến năm 1995 thì chuyển giao cho Israel Military Industries (IMI).

Khối lượng của các khẩu DE nằm trong khoảng 1,7 – 2 kg, chiều dài 269,2 – 374,6 mm. Nòng súng có 2 cỡ chính: 152,4 mm và 254 mm. Súng có kích thước lớn, các thành phần thường được làm bằng kim loại để tăng khả năng chịu lực khi bắn những loại đạn lớn và mạnh. Về cơ chế hoạt động, DE sử dụng cơ chế nạp đạn bằng khí nén thay vì phản lực bắn như trên nhiều loại súng ngắn khác.

DE có các phiên bản sử dụng đạn.41 Magnum,.440 Cor-bon,.357 Magnum,.44 Magnum và.50 Action Express (.50 AE). Súng cũng có biến thể sử dụng loại đạn.357/44 Bain & Davis do chính IMI phát triển.

DE có khả năng xuyên giáp tốt, uy lực cao, sức xuyên phá cao đối với các mục tiêu được trang bị áo giáp, áo, kính chống đạn.

5. Chương 5: Chúng Ta Còn Gì Ngoài Năm Đám

Gió rít điên cuồng, sấm vang chớp giạt. Càng về đêm trời càng mưa to hơn.

Mưa như trút nước hòa cùng gió bão cuộn cuộn ập đến, từng hạt mưa nặng nề đổ xuống mang theo sức mạnh như muốn xuyên thủng nóc nhà, đập tan cửa kính, nghiền nát tất cả những sinh vật nhỏ bé đang run rẩy dưới cơn cuồng nộ của thiên nhiên.

Kane và Lyle lê lết trên con đường vắng vẻ ven bờ sông, không khác nào hai con quỷ nước.

Lyle bị nước mưa tạt đến không mở nổi mắt, đưa tay vuốt mặt, gào lên chống chọi với tiếng gió: “Chúng ta đáng lẽ không cần phải đi từ bây giờ! Hai khẩu súng kia có gắn ống giảm thanh, mưa lại còn lớn thế này, đến chó cũng không nghe thấy tiếng chứ đừng nói là người! Đợi đến sáng sớm mới đi có phải tốt hơn không!”

Hắn nói xong một tràng, ngoài đây một mồm nước mưa và tiếng gió rít gào ra thì hoàn toàn không có tiếng đáp lại của Kane.

Đội gió đập mưa đi tiếp khoảng hai mươi phút, trong tầm mắt bọn họ cuối cùng cũng xuất hiện một căn nhà hai tầng, kiến trúc tương đối đơn giản. Lyle vừa định tiến lên gõ cửa, Kane đã ngăn hắn lại. Y đưa tay vuốt sạch nước mưa trên mặt, đi sang bên cạnh nhặt một cục đá vụn, không chút do dự thẳng tay đập vỡ cửa sổ kính ngoài phòng bếp.

“Anh điên rồi à?!”

Lyle kinh hãi trợn mắt nhìn y. Loại chuyện như vô duyên vô cớ đi đập nát cửa sổ nhà người ta chần chẫn không phải việc mà Kane sẽ làm.

Bọn họ đã vứt sạch toàn bộ đồ được ngài Jasper trang bị cho từ trước, bao gồm cả điện thoại, giấy tờ và súng ống, hắn không thể không lên tiếng nhắc nhở Kane: “Anh đừng quên bây giờ hai chúng ta ngoài nắm đấm thì không có bất kỳ lực ượng hiệp nào.”

“Chính vì chúng ta không có gì, nên càng phải đập.”

Trong nhà nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân chạy xuống cầu thang gỗ, từng tiếng rầm rầm vang lên rõ ràng trong đêm mưa phản ánh tâm tình tồi tệ của chủ nhân, dường như chỉ hận không thể giẫm nát cầu thang dưới chân mình.

Kane nheo mắt, thấp giọng lầm bầm: “Nóng nảy, tức giận, hi vọng kẻ này còn mang theo một khẩu súng.”

Y vừa dứt lời, cửa chính đã bị đập mạnh ra từ bên trong, nước bọt và tiếng chửi bới đồng loạt văng ra át cả tiếng mưa: “Đứa chó chết nào lông còn chưa dài đã dám phá nhà ông... Á!”

Kane một phát đánh ngất người đàn ông thô kệch với bộ râu quai nón, cầm lấy súng trên tay ông ta, tháo băng đạn kiểm tra: “Năm viên. Mong là trong nhà vị đồng nghiệp này còn hàng dự trữ.”

Lyle kéo người đàn ông kia vào nhà, nhanh chóng đóng cửa lại.

Kane cởi áo khoác, áo sơ mi bên trong đã bị máu thấm ướt một mảng lớn ở bụng, cũng may áo khoác ngoài không thấm nước, miệng vết thương không bị dính nước mưa. Ban nãy chỉ lo nhanh chóng rời đi, chưa gấp viên đạn ra, bây giờ phải tiến hành xử lý vết thương, nếu không sẽ nhiễm trùng.

Y lau đi nước mưa hòa lẫn với mồ hôi lạnh trên mặt, vừa cởi áo sơ mi vừa nói với Lyle: “Tìm xem có hộp cứu thương không, tiện tay trói vị đồng nghiệp xui xẻo kia lại nữa. Nhớ kỹ, đừng quên bịt miệng.”

“Hộp cứu thương bình thường hay để ở đâu?”

“Phòng chứa đồ, tủ TV, bất cứ chỗ nào có khả năng, nhanh lên.”

Dưới sự hướng dẫn lung tung của Kane, một lát sau Lyle thật sự lòi ra được một hộp cứu thương, ngoài vỏ hộp đã đóng một tầng bụi dày.

Tay phải Kane đè lại vết thương, tay trái trực tiếp móc vào lỗ đạn đỏ chót đang không ngừng rỉ máu tươi, moi viên đạn ra. Không còn cách nào khác, trong hộp cứu thương không có kẹp y tế.

Lyle yên lặng nhìn y tàn nhẫn thọc đầu ngón trỏ vào, từ trong máu thịt lẫn lộn moi ra một viên đạn to bằng đầu ngón tay út.

Sau khi lấy đạn ra, Kane khẽ thở dài một hơi, cầm lấy băng gạc ấn lên miệng vết thương đang chảy máu, cười cười: “Đã lâu không được thấy thứ đồ xa xỉ này rồi.”

Lyle không biết cảm giác trong lòng mình bây giờ là gì. Ngay cả băng gạc để băng bó vết thương cũng là một thứ xa xỉ, rất cuộc trong quá khứ người này đã rơi vào thảm cảnh đến mức độ nào?

Hắn cẩn thận chăm chú quan sát đôi mắt màu khói của đối phương, muốn từ trong đó tìm ra sự tự giễu hoặc oán hận. Nhưng không, trong mắt người kia, dường như chỉ có một sự trào phúng đầy nực cười.

Kane dốc ngược hộp cứu thương ra đất, chọn ra hai lọ nhỏ màu trắng trong đồng thuốc, tùy tiện đổ ra mấy viên dốc thẳng vào họng, nuốt xuống.

Bất kể thế nào, đêm đầu tiên của chuyến hành trình này chỉ có thể dùng hai chữ “chật vật” để hình dung — bị theo dõi, bị ám sát, vứt bỏ tất cả hành trang, Kane trúng một phát đạn, cánh tay trái của Lyle trật khớp khuỷu tạm thời mất chức năng hoạt động, mặc dù việc Lyle bị thương hoàn toàn là hậu quả do cả hai tự nghịch ngu mà ra.

6. Chương 6: Anh Dị Dàng Chút Đi

Sau khi băng bó xong vết thương, nghỉ ngơi một lúc, Kane lấy từ phòng chứa đồ ra một chiếc ba lô leo núi, vơ vét tất cả đồ đạc trong các ngăn kéo và ngăn tủ nhét vào ba lô.

Lyle nhìn Kane quỳ trước tủ quần áo lục lọi, đi đến đá đá vài cái vào hông y: “Tôi nghĩ với tình trạng của anh hiện giờ nằm trên giường sẽ tốt hơn là đi lục lọi để lấy áo khoác da và... kéo?” Từ góc nhìn của hắn vừa vặn có thể nhìn thấy một chiếc jacket da màu nâu và một đoạn lưỡi kéo thò ra khỏi ba lô.

Kane cũng không có hơi sức để khách sáo, ném thẳng ba lô leo núi cho hắn: “Chọn vài thứ cậu cảm thấy hữu dụng.”

Y cởi nốt chiếc quần dài ướt nhẹp trên người, cầm khăn lau qua loa vài cái rồi nằm lên giường, chưa đến một phút đã nhắm mắt. Vết thương có dấu hiệu nhiễm trùng, cơ thể bắt đầu sốt, hơn nữa hai ngày này Kane đều thiếu ngủ trầm trọng, thay vì nói là ngủ, có vẻ như y đang hôn mê thì đúng hơn.

“Thứ tôi thấy hữu dụng à...” Lyle xoa cằm khẽ lẩm bẩm, nhận mệnh lệnh bắt đầu đi nhặt nhạnh những thứ hắn cho là “hữu dụng”.

Lyle luôn có tâm lý không muốn nghe Kane chỉ huy, tuy nhiên ở phương diện chạy trốn, không thể không thừa nhận, người này có kinh nghiệm hơn hắn rất nhiều. Một vài lần hắn có thể phán đoán được dụng ý và bước hành động kế tiếp của Kane, một vài lần thì không, mà những lần đó Kane cũng không có ý định giải thích.

Nhưng có một chuyện Lyle sẽ không bao giờ thừa nhận, khi nhìn thấy y dùng tay không móc viên đạn ra khỏi người, trong một khoảnh khắc nào đó, hắn mềm lòng. Nhưng lòng thương xót không phải là thứ thừa thãi để ban phát, vậy nên không thể thừa nhận.

Mưa rào giữa hè đến nhanh mà đi cũng nhanh, đặc biệt là ở trên đảo.

Ở khu vực vịnh Puster, ngoài việc thời tiết thay đổi đến chóng mặt, biên độ nhiệt chênh lệch cũng rất lớn.

Hơn hai giờ sáng.

Kane bị lạnh đến tỉnh ngủ, mở mắt nhìn sang bên cạnh. Ánh đèn vàng nhu hòa trên tường chiếu xuống Lyle đang vo chăn thành một đồng ôm chặt trong lòng, một chân còn vắt ngang qua, nửa cái mông trắng nõn bại lộ trong không khí, đường cong từ eo đến mông như một hình bán nguyệt mềm mại, giống như miếng pudding kem tươi bị người ta cắn dở.

Có lẽ vì cảm thấy hương vị của pudding kem tươi không tệ, Kane quyết định từ bỏ ý định đập tỉnh hắn để lấy lại chăn. Y đỡ cái đầu vẫn còn ong ong của bản thân, chậm rãi bò xuống giường.

Trong ngăn tủ còn chặn dự trữ, Kane lấy chăn, chậm rì rì quay lại nằm lên giường, mở chăn đắp, thở ra một hơi.

Còn chưa nằm được mấy phút, dưới tầng lại truyền đến tiếng ưm ưm liên tục và tiếng ghế tựa đổ xuống đất. Y mở mắt, nhớ ra vị chủ nhà bị mình đánh ngất từ ngoài cửa, buồn bực cau mày ngồi dậy, chui ra khỏi chăn, trông quần dài vào, đi xuống tầng.

Vừa nhìn thấy Kane đi tới, người đàn ông có bộ râu quai nón càng giãy dụa kịch liệt, hai mắt trợn căng, tơ máu trong mắt hằn lên, toàn bộ tiếng kêu gào chửi rủa thô tục còn chưa ra thành tiếng đã bị cái giẻ bẩn thấm trong miệng chặn lại.

Kane rút giẻ trong miệng ông ta ra, khom lưng ghé sát vào, trong giọng nói trầm thấp mang theo sát ý: “Có thể giữ yên lặng một chút không?”

Người kia vì phần nộ mà mặt mũi đỏ gấc căng trướng như một quả bóng sắp nổ tung. Không đợi đối phương kịp nói, Kane đã nhanh chóng nhét lại giẻ vào miệng ông ta: “Xem ra là không thể rồi. Đợi đến khi nào ông bình tĩnh lại, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện hữu nghị với nhau.”

Y trói chặt vị chủ nhà nóng nảy này vào ghế một lần nữa, sau khi xác định ông ta không thể giẫy giụa cũng không thể kêu ra tiếng hay phát ra bất cứ âm thanh nào, mới hài lòng xoay người đi lên gác.

Bốn rưỡi sáng.

Kane day day hai bên huyệt thái dương, mở mắt. Lyle đang nằm sấp ngủ say như chết, mặt gối lên cánh tay, khoe môi bị đè hơi cong lên, nhìn qua vừa có nét mạnh mẽ nam tính lại vừa có vẻ yếu mị nữ tính.

Kane yên lặng nhìn, giơ tay vỗ vỗ mặt hắn: “Lyle, dậy đi.”

Lyle vặn vẹo người, rên hừ hừ vài tiếng: “Sweetheart, anh không thể làm vài hành động dịu dàng một chút sao...”

“Ví dụ như?”

“Anh có thể hôn để đánh thức tôi, nếu vậy tôi sẽ vô cùng tự nguyện rời giường.”

“Nếu tôi không muốn làm thì sao?”

Lyle cười híp mắt: “A, Sweetheart, tôi đương nhiên không thể bắt anh phải làm những thứ anh không muốn rồi, anh là “chồng” tôi mà.” Chữ chồng kia được đặc biệt nhấn mạnh, giống như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Kane không trả lời, đứng lên quay lưng lại với hắn bắt đầu mặc quần áo.

Lyle nhìn bóng lưng y, đột nhiên hỏi: “Anh có chuyện gì thế?”

Động tác cài cúc áo của Kane hơi khựng lại, vốn định nói không có gì, lời ra đến miệng lại biến thành: “Sao lại hỏi vậy?”

“Mặc dù tôi không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng đa số thời gian có vẻ như anh thường không quan tâm đến những thứ tôi nói.”

Kane quay đầu lại, nhú mày: “Có vẻ?”

Lyle bĩu môi: “Sweetheart, anh chẳng đáng yêu chút nào.”

Kane không nói gì, im lặng tiếp tục cài khuy áo. Xem ra tên nhà giàu mang khuôn mặt xinh đẹp này nhạy cảm và thận trọng hơn rất nhiều so với những gì hắn biểu hiện ra bên ngoài.

7. Chương 7: Naler

Lúc Kane và Lyle chuẩn bị xong đồ đạc đi xuống lầu, ông chú râu quai nón chủ nhà đã không còn kích động như đêm qua nữa.

Kane đi đến, khom người xuống: “Sau vài tiếng hòa hoãn xung đột, tôi nghĩ bây giờ chắc ông đã có thể bình tĩnh nói chuyện cùng tôi rồi, phải không?”

Chủ nhà bất lực nhìn y.

Kane gật đầu: “Tôi sẽ coi ánh mắt này là câu trả lời “Phải”.”

Y rút gậy trong miệng người kia ra, không ngoài dự đoán, sau một đêm bị trói gô lạnh còng đến cứng cả khớp hàm, người đàn ông râu quai nón cuối cùng cũng thông minh lên rồi, không tiếp tục gào thét chửi bới nữa mà hỏi liên tiếp một tràng không dứt.

“Con mẹ nó hai người là ai?”

“Tôi và các người có thù oán gì à?”

“Đột nhiên xông vào nhà tôi trói người, hai người là cướp hay tội phạm bắt cóc? Tôi nói cho các người biết, tôi là một tên lưu manh nghèo kiệt xác, đừng mong ép được tí dầu nào trên người tôi!”

“...”

Kane kiên nhẫn chờ người kia hỏi hết, một lát sau mới mở miệng: “Nói xong chưa?”

Chủ nhà mạnh miệng cắn chặt răng.

Kane từ tốn nói: “Nói xong rồi thì khởi động thuyền đi, ông muốn đi Naler.”

Chủ nhà giật mình trợn tròn mắt: “Cái gì?! Ai nói là tôi muốn đi Naler, tôi không muốn đi Naler!”

“Tôi nói, ông muốn đi Naler.”

“Không đúng, tôi muốn đi Pura! Cháu trai của cảnh sát trưởng làm thợ mộc ở Pura, tôi phải đi lấy tử quần áo giúp cảnh sát trưởng!”

Kane tiếp tục chậm rãi thôi miên: “Không, mặc kệ có chuyện gì, ông vẫn muốn đi Naler.”

“Cái đêch, không hiểu tiếng người à?! Tôi nói tôi muốn đi Pura! Là Pura, không phải Naler! Con mẹ nó cậu có bệnh thần kinh phải không!!! Tôi có việc quái gì ở Naler mà phải đi đến cái chỗ khỉ gió đấy hả?!”

“Ha ha!”

Kane và ông chú râu quai nón đồng thời quay đầu lại, thấy Lyle đang vịn tường cười như trúng tà, cười đủ rồi mới phẩy phẩy tay với bọn họ: “Hai người tiếp tục đi.”

Thấy Kane vẫn nhìn mình, hắn mới nhịn cười thả lỏng cơ mặt: “Được rồi, cách của anh không phải dùng với ai cũng được đâu, đặc biệt là đối với kiểu người trì độn chậm hiểu như ông ta thì tốt nhất cứ dùng biện pháp đơn giản thô bạo, đảm bảo hiệu quả.”

Người đàn ông râu quai nón rú lên: “Này! Có cậu mới trì độn chậm hiểu! Lúc còn học tiểu học ai cũng gọi tôi là ‘Thiên tài Tommy’!”

“Vậy ông có biết anh ta có ý gì không?”

“... Có ý gì?”

“Một là chúng ta đi Naler, hai là anh ta sẽ đập nát đầu ông, để ông được thông não nhanh hơn.”

“...”

“Sao rồi, vẫn muốn đi Pura sao, thiên tài Tommy?”

Thuyền của Tommy râu quai nón là thuyền hàng loại nhỏ, sơ sài bản thủ như một bãi rác di động. Kane và Lyle tình nguyện đứng trên boong thuyền hứng gió cũng kiên quyết không muốn chui vào khoang thuyền đầy mùi tất thối bên trong.

Lyle lắc lắc chân, chủ động mở miệng: “Sweetheart, trông sắc mặt anh không ổn lắm, sắp chết rồi à?”

Kane nheo mắt nhìn mặt nước, “Câm miệng.”

“Vậy thì đổi chủ đề. Sao anh dám đảm bảo Tommy nhất định sẽ đưa chúng ta đến Naler?”

“Bởi vì tôi không bị ngớ ngẩn.”

“Sweetheart, chúng ta ở đây rất an toàn, anh không cần phải tỏ thái độ gai góc thế đâu.”

Kane trào phúng nhếch mép: “Kẻ ngu xuẩn đến tận trước lúc chết vẫn cảm thấy mình được an toàn.”

Khóe mắt Lyle cong lên: “Sweetheart, dùng “Ngu xuẩn” làm tên thân mật quái dị lắm, tôi vô cùng hy vọng anh có thể gọi tôi là “Darling” hoặc “Bảo bối”. Hơn nữa, nếu như có thể cùng chết với Sweetheart, tôi cam tâm tình nguyện.”

“Đáng tiếc, tôi vẫn chưa muốn chết, đặc biệt là cùng chết với cậu thì lại càng không. Tôi vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi một lúc, chú ý hướng đi của thuyền, có bất kỳ dị trạng nào nhất định phải đánh thức tôi. Trong ba lô có ống nhòm, cậu lấy ra đi. Nếu xuất hiện tàu thuyền khả nghi trong phạm vi xung quanh cũng phải báo cho tôi biết ngay. Đã nhớ chưa? Còn vấn đề gì không?”

“Còn một vấn đề.”

“Nói.”

“Sau khi anh ngủ ở cái nơi đầy mùi tất thối đấy thì đừng có hôn tôi, đương nhiên nếu như anh cương quyết muốn hôn thì tôi vẫn sẽ miễn cưỡng đồng ý.”

“Câm miệng.”

Dưới ánh nắng, sông Puster đẹp như một tuyệt tác. Mặt nước trong vắt xanh thẳm lấp lánh như ánh sao trên bầu trời đêm, sóng gợn lên như ánh mắt tình nhân, đánh vào lòng người nhộn nhạo, rồi thoáng chốc lại êm ả dịu dàng. Gió thổi đến mang theo vị tanh mặn nhàn nhạt nơi cửa sông đổ ra biển, khiến cho toàn bộ lỗ chân lông đều thư giãn khoan khoái.

Lyle cầm ống nhòm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía xa xa, trên mặt sông ngoài vài con chim nước thì hoàn toàn không có thứ gì khác. Hắn chán nản buồn bực nghiền cứu ống nhòm một lúc, quyết định đi tìm “thiên tài Tommy”.

“Này, đồng nghiệp, còn bao lâu nữa mới đến Naler?”

“Chắc khoảng hơn hai tiếng.”

“Bình thường ông hay vận chuyển hàng ở Puster à?”

“Trước khi gặp phải phần tử trái pháp luật như hai cậu thì đúng là thế.”

Lyle cười khẩy: “Đừng có nói cái giọng như kiểu ông là công dân tốt tuân thủ pháp luật kỷ cương còn bọn tôi là tội phạm truy nã. Đêm qua tôi tìm được không ít hàng tốt dưới gầm giường ông đâu.”

“Mẹ nó cậu chôm đồ của tôi?!”

“Thả lỏng đi, ông phải cảm thấy bản thân vẫn còn sống là quá tốt rồi, đừng đòi hỏi quá cao.”

“Các người rốt cuộc là ai?”

“Chúng tôi chỉ đơn giản là hai người bình thường đang gặp chút khó khăn thôi.”

“Nói cậu là người bình thường tôi còn tin, còn bảo tôi tin tên kia là người bình thường á, thà tôi gặm phân chó còn hơn.”

Lyle cười rộ lên, mái tóc đen mềm mại rũ xuống trán, đôi mắt màu xanh lam ánh lên chút nhu hòa, nhìn qua trông như sinh viên đại học hoặc học sinh cấp ba, “Ông có vẻ rất ghét anh ta nhỉ.”

“Mẹ nó, cả đời tôi chưa bao giờ chặt vật như hôm qua! Lúc vợ trước mở miệng chửi người quá đáng tôi còn có thể cho cô ta một bạt tai, đêm qua lại y như một cục thịt thối đến cơ hội phản kháng cũng không có!”

“Thế tại sao ông vẫn đồng ý đưa bọn tôi đi Naler?”

“Cậu chú ý cách dùng từ một chút được không, không phải tôi “Đồng ý” mà là “Bị ép”, cảm ơn.”

“Được rồi, thông cảm tí đi, nghề nghiệp của anh ta tương đối... đặc thù. Nhưng mà cứ yên tâm, nếu không được trả thù lao tên đó cũng chẳng rảnh tay giết người không công đâu.”

“Có tác dụng an ủi quá nhỉ.” Tommy theo bản năng hơi run lên, “Tình nhân của cậu rốt cuộc làm nghề gì thế hả? Sát thủ? Lính đánh thuê? Thợ săn tiền thưởng? Hay là cướp vũ trụ?”

Nụ cười trên mặt Lyle biến mất, hắn nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: “Thời gian hỏi đáp kết thúc. Thiên tài Tommy, giới thiệu chút thông tin về Naler cho tôi đi, hiểu biết của tôi về nơi đó chỉ dừng lại ở việc “nó là một hòn đảo” là chấm hết.”

Naler có diện tích bằng ba hòn đảo ở vịnh Puster gộp lại. Trên danh nghĩa, đảo Naler thuộc địa phận thành phố Pura, nhưng thực tế cơ quan quản lý thành phố hoàn toàn không đưa nó vào khu vực được quản lý, bởi vì cho dù có muốn quản lý cũng không thể quản được. Đó là nơi tập hợp của tất cả những thành phần thuộc diện mất kiểm soát của xã hội, pháp luật chỉ có tác dụng cưỡng chế với người phục tùng nó, còn với đám người này, nó cũng chỉ như một tờ giấy trắng mà thôi.

Naler nổi tiếng là một nơi phức tạp, có cướp vũ trụ, có kẻ buôn ma túy, có tội phạm bị truy nã, có tù nhân vượt ngục, có thợ săn tiền thưởng, thậm chí còn có một số thành phần thuộc phiến quân chống chính phủ. Các thế lực kỳ dị duy trì một trạng thái cân bằng mong manh trên cơ sở quy tắc của một người hoặc một nhóm người nắm quyền lực. “Luật rừng” ở đây khác xa với pháp luật chính quy rất nhiều, bất cứ ai dám phá hỏng những quy tắc ở nơi này, đều sẽ bị âm thầm trừ khử.

“Ông hay đến Naler không?”

“Không thường xuyên, cách nửa tháng mới đến lấy hàng một lần.”

“Hàng nóng giấu dưới gầm giường là mua hay trộm được?”

“...”

“Tôi đùa thôi.” Lyle bật cười, “Xem ra trong số những thứ được gọi là quy tắc không bao gồm việc trừng phạt những kẻ lén lút tuồn “hàng” ra ngoài thì phải.”

“Tôi buôn rất chắc tay, bọn họ chắc chắn không phát hiện ra. Hơn nữa ngu đâu mà làm ăn một mình, tôi chuyển hàng qua người khác, tên đó ăn mảnh lớn, tôi làm mảnh nhỏ, nếu có chuyện gì cứ đẩy hết trách nhiệm lên người tên kia là xong.”

Nụ cười trên miệng Lyle nhạt dần, mắt hoàn toàn độ ẩm ban đầu: “Xem ra luật “rừng” của Naler cũng chẳng khác gì với bản chất thối nát của thế giới bên ngoài.”

Cũng đều vì một chữ “Lợi” mà thôi.

8. Chương 8: Cậu Bé U Buồn

“Còn cách Naler khoảng hơn hai mươi phút nữa.” Tommy nhắc nhở

Lyle ừ một tiếng, xoay người chuẩn bị xuống khoang thuyền tìm Kane, Tommy đột nhiên hỏi: “Sau khi đến Naler, hai người có giết tôi không?”

“Tôi cũng không biết nữa. Nếu như ông không đem tin tức về bọn tôi tiết lộ ra ngoài thì tạm thời chắc sẽ giữ được mạng. Cho ông một lời khuyên, đem chuyện hai ngày nay xóa sạch khỏi đầu, ai hỏi cũng không được nói. Cái đám truy sát tôi đều là lũ giết người không chớp mắt, thậm chí không chỉ có một nhóm, vì bảo mật tin tức, sau khi hỏi được bọn họ chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu. Tôi nghĩ ông hiểu ý tôi là gì.”

Trong khoang thuyền chỉ có một chiếc giường rộng chưa đến một mét, Kane nằm bên trên, mặc dù tay chân phải ép sát vào người, trông y vẫn rất thoải mái bình thần, như thể thứ đang nằm lên là giường lớn rộng hơn hai mét.

“Sweetheart, anh cảm thấy thế nào?”

“Không chết được.” Kane vẫn nhắm mắt, nhưng từ lúc Lyle bước vào y đã tỉnh lại.

“Anh định đến Naler làm gì? Tôi hỏi Tommy rồi, hòn đảo đó không phải chỗ thích hợp để ở lâu dài.”

“Không thích hợp để ở, càng phù hợp với loại người như tôi.”

“Vậy còn tôi thì sao?”

“Tất cả đồ đạc ngài Jasper chuẩn bị đều có vấn đề, kể cả thẻ tín dụng. Một xu tôi cũng không nhận được, bây giờ lại phải lo cho cậu?”

“Sweetheart, đừng có nói như thể quan hệ giữa chúng ta chỉ có tiền như thế, tôi đau lòng lắm đấy.”

“Không phải.”

“Sweetheart, tôi biết mà...”

“Sau khi thẻ tín dụng mất giá trị, chúng ta ngay cả quan hệ về tiền bạc cũng không có.”

Lyle buông tay, thở dài, chốt hạ đoạn đối thoại tẻ nhạt của bọn họ: “Được rồi Sweetheart, tôi biết anh nghĩ một đằng nói một nẻo mà.”

Kane vẫn im lặng nhắm mắt, không biết là còn thức hay đã ngủ.

Lyle đứng lâu cũng mỏi, lười ngồi lên ghế, trải hai tấm báo làm đệm lót, trực tiếp hạ mông ngồi bệt xuống cạnh giường, đầu gác lên mặt đệm cạnh Kane, nhắm mắt lại.

Một lát sau hắn đột nhiên mở miệng: “Hình như hơi yên lặng quá rồi phải không?”

Rõ ràng năm phút trước vẫn còn nghe thấy tiếng thiên tài Tommy rầm rì hát trên boong thuyền, bây giờ ngoại trừ âm thanh của động cơ thì hoàn toàn yên lặng, một tiếng động cũng không có.

Lyle vừa định đứng dậy đi xem, Kane đột nhiên mở mắt ra, nhanh chóng ngồi dậy đè vai hắn lại: “Khoan đã.”

Y kéo ba lô leo núi bọn họ mang theo, rút một con dao gọt hoa quả đưa cho Lyle, đang định tìm tiếp thứ gì đó hữu dụng, ánh mắt lại quét đến một đồng hồ đeo tay. Y dùng ngón tay kéo một xâu bao cao su ra, nhìn Lyle như nhìn một tên bệnh thần kinh: “Tôi bảo cậu tìm thứ hữu dụng thì cậu tìm cái này? Mang theo để làm một phát với mấy kẻ đến giết cậu à?”

“Sweetheart, anh biết rõ tôi muốn làm một phát với anh hơn mà, không đúng, với anh thì phải làm càng nhiều phát càng tốt.”

Kane bị thái độ dửng dưng của hắn khiến cho tức giận đến muốn cười. Y rút súng lục bên hông ra, dùng nòng súng nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Lyle. Lyle không né tránh, trong đáy mắt đọng đầy ý cười, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Kane.

“Nhóc con, đừng tự coi rẻ mạng mình.”

Lyle cười cười, trên gương mặt đầy vẻ bất cần: “Tử vong cũng là một cách khác để bắt đầu, chết đi rồi sẽ càng tự do hơn.”

“Cậu đến kỳ phản nghịch trước khi trưởng thành à, cậu bé u buồn?”

“Tôi rất thích cái tên thân mật này” Lyle cười híp mắt, “Để xứng với cái tên mà anh đặt, tôi quyết định làm một việc từ trước đến nay chưa làm bao giờ, anh muốn nghe không?”

“Nói thử xem.”

“Cúi đầu sát xuống đây.”

“Ở đây chỉ có hai chúng ta.”

“Sweetheart, anh không thể có sự tôn trọng cơ bản tối thiểu đối với bí mật của người khác sao?”

Kane cười gằn hai tiếng, khom người xuống, ghé sát vào mặt Lyle.

Lyle đột nhiên túm chặt cổ áo y, ấn môi mình lên môi đối phương. Cảm giác được Kane muốn đẩy ra, hắn dứt khoát liếm hết một lượt cả môi trên lẫn môi dưới của y, đem nước bọt của mình trét đầy lên miệng Kane.

Chờ nụ hôn khô hôi này kết thúc, Kane không nhịn được mở miệng hỏi: “Cậu chưa hôn đàn ông bao giờ, hay là chưa hôn ai bao giờ?”

Cách hôn của người này vụng về thô bạo, lần trước cũng vậy, không thể tính là hôn, gọi là cần còn tạm chấp nhận được.

“Anh đoán xem?”

Hơn phân nửa là khả năng thứ hai.

Kane đột nhiên nói: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai tháng nữa là sinh nhật mười tám.”

“Là một thằng nhóc còn chưa trưởng thành. Biết bơi không?”

“Sweetheart, tôi có thể hôn anh đến nghẹt thở đều là nhờ luyện bơi mà ra đấy.”

“Đợi ở đây, đừng đi ra ngoài. Nếu như tôi giải quyết được mấy kẻ bên ngoài sẽ quay lại tìm cậu. Nếu như tôi gọi to tên cậu, nhớ, phải nhảy xuống sông ngay lập tức, hiểu chưa?”

“Biết rồi.”

“Nếu có sát thủ chạy vào khoang thuyền, trước tiên cứ đầu hàng, nếu không nắm chắc mười phần thì đừng đánh lại hoặc chạy trốn, bị tóm cũng đừng phản kháng, tôi sẽ đến cứu cậu, biết chưa?”

“Biết rồi mà. Sweetheart, anh đưa dao gọt hoa quả cho tôi để gọt hoa quả thật đấy à?”

9. Chương 9: Cặp Vợ Chồng Sm

Thuyền hàng đã gần đến Naler.

Kane đứng cạnh động cơ, nhìn Tommy nằm trên đất rồi lại nhìn tàu chở khách cỡ lớn neo ngoài cảng, dùng mắt ước lượng khoảng cách giữa con tàu kia và thuyền hàng, suy xét khả năng đối phương ngắm bắn từ trên đó sang đây.

Đột nhiên y phát hiện ra một sơ hở trong phán đoán của bản thân — động cơ của thuyền đã bị tắt ngay từ lúc y đang nói chuyện cùng Lyle, mẹ nó, còn đứng ngay vào lúc bọn họ đang hôn nhau.

Sát thủ đã lên thuyền rồi.

Diện tích thuyền hàng không lớn, chỗ có thể ẩn nấp không nhiều, buồng lái là bán lộ thiên, boong thuyền chắc chắn lại càng không, địa điểm duy nhất còn sót lại cũng chỉ có khoang thuyền.

Kane vội vàng chạy ngược vào trong khoang, vừa đẩy cánh cửa gỗ ọp ẹp ra, một nắm đầm đã vung tới trước mặt. Y nhanh chóng khom lưng xuống, khớp xương của đối phương sượt sát qua gò má lao vào không khí. Kane lập tức đánh trả, khuỷu tay cong lên giáng thẳng một quyền vào bụng đối phương. Người nọ đau đớn rên lên một tiếng, lùi về sau muốn rút súng ra, nhưng động tác của Kane nhanh hơn một bước.

Y chìa nòng súng vào đầu người đàn ông kia, đưa mắt quan sát tình huống trong khoang thuyền.

Sau khi nhìn rõ mặt mũi cả hai tên, Kane cong khóe miệng: “Thì ra là người quen. Nể tình chúng ta đã từng gặp, có thể thả cậu ấy ra không?”

Người đàn ông bị Kane chìa súng vào đầu chính là anh chồng M có xu hướng thích bị ngược đãi tên Brian cãi nhau ầm ĩ với vợ trong đại sảnh đêm mưa hôm trước ở Puster, còn người phụ nữ mặc áo da đen, tay cầm súng, trên vai vác Lyle đang hôn mê không ai khác chính là cô vợ S cuồng ngược đãi của anh ta.

Người phụ nữ khinh bỉ hừ lạnh: “Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ, bọn tôi không quen anh.”

Kane vẫn rất bình thản mỉm cười: “Nếu không chúng ta làm một giao dịch đi, cô đưa người đang hôn mê kia cho tôi, tôi trả lại người chồng đáng yêu này cho cô, thế nào?”

“Tên đàn ông vô dụng này tôi đã ngán đến tận cổ rồi, có người giải quyết hộ đúng là quá tốt. Anh nhớ nhắm thẳng vào tim mà bắn, bắn nát ngực anh ta ra, không cần do dự.” Cô ta vỗ vỗ hông Lyle, “Giá của cậu nhóc đẹp trai này là năm trăm vạn tinh tệ, tôi có bị thần kinh mới đổi cậu ta lấy một tên rác rưởi giá chưa đến năm tinh tệ.”

Brian then quá hóa giận: “Con mụ điên này...”

Kane chú ý tới ánh mắt ác liệt của người phụ nữ kia, hiểu được bọn họ đang muốn giở trò, ngón tay cái gạt chốt an toàn, chậm rãi di chuyển nòng súng xuống phía dưới, bóp cò. Brian hét ầm lên, trên đùi đã thủng một lỗ, máu chảy ồ ạt.

“Nếu cô đã muốn chồng cô chết, tôi cũng không ngại giúp cô một tay.”

Người phụ nữ kia hoàn toàn không ngờ Kane lại trực tiếp động thủ, nụ cười trên mặt bắt đầu vắn vẹo miễn cưỡng: “Vậy thì phải cảm ơn anh rồi, tôi đỡ phải chia một nửa tiền thưởng cho anh ta.”

Kane lại chậm rãi di chuyển nòng súng lên: “Phát tiếp theo tôi sẽ bắn vào giữa xương sườn số 4 và xương sườn số 5, cho dù anh ta có mặc áo chống đạn, cũng khó đảm bảo xương sườn không gãy. Nếu như mảnh xương vỡ găm vào trong phổi, phổi bị đâm thủng hoặc tràn khí màng phổi, phiền phức của cô sẽ được giải quyết triệt để.”

Khóe miệng y cong lên một nụ cười quỷ dị, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bóp cò súng.

Tiếng súng vang lên gần như cùng một lúc với tiếng hét thất thanh của người phụ nữ kia.

“Đừng!”

Viên đạn bắn lên trần khoang thuyền.

“Hai người giết lái thuyền để dụ tôi ra ngoài, muốn âm thầm bắt Lyle đi. Rất thông minh, đúng là không nơi nào giấu người tốt hơn Naler. Nhưng hai người đã tính toán sai một chuyện, khi tôi và các người cùng đứng trong khoang thuyền này, các người muốn sống sót ra khỏi đây thì chỉ có một lựa chọn duy nhất, thả cậu ấy xuống.”

Sau cơn kinh hoảng, người phụ nữ kia nhanh chóng tỉnh táo lại, bình tĩnh nhìn y: “Anh có thể giết chết Brian thì tôi cũng có thể giết chết anh.”

“Đây là chuyện sau khi tôi giết cô.” Âm điệu của Kane đột nhiên nâng cao lên, tay trái rút từ phía sau ra một khẩu súng lục màu xám bạc, nhắm thẳng vào ngực người phụ nữ.

Brian kinh ngạc: “Sao súng của tôi lại ở trong tay anh?!”

Người phụ nữ nghiêng răng mắng một câu “Rác rưởi”, không cam lòng ném Lyle xuống đất, tay phải vẫn chìa súng về phía Kane.

Lúc người phụ nữ kia đỡ Brian lùi về phía sau, Kane đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã.”

Người phụ nữ lạnh lùng chế giễu: “Lại sao nữa? Muốn đồng quy vu tận à?”

“Hai người là thợ săn tiền thưởng?”

“Chỉ có tôi thôi, tên mặt trắng rác rưởi này thì không. Anh ta là trai bao được tôi bao dưỡng.”

“Cô điên à con mụ này!”

Quả nhiên đều nằm trong dự liệu.

Kane tiếp tục hỏi: “Người ủy thác là ai?”

“Anh hẳn cũng biết luật bất thành văn của cái nghề này rồi đấy, trừ người trung gian không ai được gặp người ủy thác. Đừng nói đến gặp, ngay cả tên tuổi người ủy thác là gì bọn tôi cũng không được biết. Bọn tôi chỉ làm việc theo tiền thôi.”

“Nhiệm vụ của cô là bắt sống Lyle?”

Người phụ nữ kia khinh bỉ hừ mũi: “Nếu không anh nghĩ cậu ta còn có thể sống đến lúc anh bước chân vào đây?”

“Khi ở Puster, trừ hai người ra còn có ai muốn bắt Lyle nữa?”

“Tôi chỉ biết bốn người. Hai tên đã bị anh giết chết, còn có hai tên nữa là lính đặc công Avana, mặt mũi tên tuổi cụ thể thì không rõ.”

“Sao cô lại nói cho tôi biết?”

“Thứ tôi không lấy được thì kẻ khác cũng đừng hòng chiếm được. Còn nữa,” Trán người phụ nữ khê nhăn lại, giống như đang nhớ tới thứ gì đó vô cùng kinh khủng, “Tôi cực kỳ ghét thiết kế phần cổ áo trên quân phục của mấy tên đặc công, cái thứ đấy đúng là thảm họa tàn phá thẩm mỹ toàn nhân loại.”

Kane gật đầu: “Hoàn toàn đồng ý.”

Sau khi thuyền hàng cập bến, người phụ nữ kia đỡ Brian, Kane vác Lyle đang hôn mê trên vai, cả hai đồng thời chĩa súng về phía đối phương, chậm rãi lùi về sau, đến một khoảng cách an toàn mới hạ súng xuống.

“Tạm biệt vệ sĩ của cậu nhóc đẹp trai.”

“Chúc may mắn, chủ nhân S của trai bao M.”

10. Chương 10: Casino

“Hm... “

Lyle khê rên một tiếng, đỡ đỡ tỉnh lại, cả người tê dại, cuống họng khô rát, eo đau đến sắp đứt làm đôi, xương cốt khắp người như bị tháo ra lắp lại toàn bộ, khó chịu vô cùng.

Hắn xoa xoa gáy, quay đầu lại, thấy Kane đang ngồi trên ghế lau súng, lại rên hừ hừ vài tiếng.

“Sweetheart, anh làm tôi rồi à?”

Kane bình tĩnh lau súng, đầu cũng không buồn ngẩng lên: “Cậu mơ đi.”

Lyle cười cười, chống tay xuống giường ngồi dậy, “Đáng tiếc thật đấy.”

“Người phụ nữ kia tiêm cho cậu một mũi ketamine¹ bán ở chợ đen, tạm thời cơ thể sẽ có dấu hiệu mất nước.” Y cất súng, đứng dậy cầm lấy ly nước đặt trên bàn đưa cho hắn, “Đây là thứ tốt nhất tạm thời tôi có thể tìm được, uống hết đi.”

Lyle ngửa đầu uống một hớp, cau mày thè lưỡi: “Có vị y như nước tiểu.”

“Cậu uống nước tiểu rồi à?”

“...”

“Đừng kiếm cớ, uống hết sạch đi cho tôi.”

Mặc dù vị rất kinh khủng, nhưng sau khi uống hết ly nước buồn nôn kia, cơ thể Lyle đúng là đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Sweetheart, đây là đâu?”

“Trong nhà một con nghiện.”

“Kẻ đánh lén trên thuyền đâu?”

“Đi rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Kiếm tiền.”

Lyle vội vàng muốn đứng lên khỏi giường. Kane đè vai hắn xuống, lông mày nhướn lên nghi hoặc: “Đứng lên làm gì?”

Hai mắt Lyle lấp lánh: “Có biết việc gì kiếm tiền nhanh nhất không?”

“Cướp ngân hàng?”

“... Sai rồi, là đánh bạc.”

Lyle chồm được mũ lưỡi trai và một chiếc áo khoác rộng thùng thình trong nhà con nghiện mà bọn họ đột nhập vào, trông như một thiếu niên theo phong cách hip-hop đang đến tuổi phản nghịch. Kane đi bên cạnh hắn, mắt nhìn thẳng về phía trước, trên người mặc một chiếc áo phông có tay và quần vải cotton mềm, cũng là đồ đào được từ tủ quần áo của tên nghiện hút.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng tạp hóa xập xệ, Lyle đột nhiên kéo tay y: “Sweetheart, cho tôi ít tiền, tôi muốn mua đồ.”

Kane móc ra tờ giấy bạc mệnh giá một trăm tinh tệ đưa cho hắn, “Đừng có mà mua ‘áo mưa’ đấy.”

Lyle cầm tiền bước vào cửa hàng, một lúc sau quay trở ra, nhanh chóng đem thứ vừa mua nhét vào túi áo, quay sang nói với Kane: “Đi thôi.”

Kane vốn muốn xem hắn mua thứ gì, nhìn thái độ lén lút của hắn, cuối cùng lại thôi.

Casino ở Naler không giống sòng bạc bình thường bên ngoài, không có trình tự thủ tục hoạt động nghiêm ngặt theo quy định của pháp luật, thành phần xã hội không đa dạng, phương thức quản lý lại càng đơn giản thô bạo. Nếu như bắt buộc phải tìm ra một điểm chung giữa nơi này và casino bên ngoài, có lẽ chính là nguyên tắc bất thành văn của giới đỏ đen – cấm gian lận. Nếu bị phát hiện gian lận ở sòng bạc của Naler, thủ đoạn trừng phạt chỉ có thể dùng hai chữ tàn nhẫn để hình dung.

Nhìn đủ loại bàn bài trong casino, Kane thấp giọng hỏi: “Cậu muốn chơi cái nào?”

Lyle không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Sweetheart, anh còn bao nhiêu?”

“675.”

“... Anh nghèo thật đấy.”

“Vậy kẻ có tiền như cậu tự lấy tiền của bản thân ra mà đánh.” Cả hai bọn họ căn bản đến một xu cũng không có, 675 tinh tệ này và 100 tinh tệ ban nãy y đưa cho Lyle đều là hàng chôm của con nghiện ma túy.

“Sweetheart, chúng ta có phải người ngoài đâu, anh đi đổi tiền ra chips đi, hôm nay tôi phải thắng sạch tiền của bọn họ.”

Sau khi đổi tiền ra chips, Lyle kéo thấp vành mũ, trưng cầu ý kiến của Kane: “Sweetheart, chúng ta dùng mảnh, không thể đánh lớn được, chơi loại dễ ăn nhất như Baccarat2 nhé, anh thấy thế nào?”

“Chỉ cần không bị ném ra khỏi sòng bạc thì cậu muốn làm gì tùy cậu.”

Lyle xoa xoa tay, ôm nắm chips đến bàn Baccarat, Kane đứng sau lưng hắn.

Nhân viên chia bài vai u thịt bắp lông tay lông ngực rậm rạp, tiếng nói âm âm như sấm: “Đặt nhà cái hay người chơi?”

“Người chơi.”

“Chia bài.”

Lyle vạch một góc nhỏ của hai lá bài trong ô Player lên, Kane đứng phía sau hắn đưa mắt nhìn lướt qua. Là J rô và 8 cơ.

Lyle khẽ vuốt vuốt hai lá bài, lật lên: Át rô và 8 cơ3.

Nhân viên chia bài xấu đến ma chê quỷ hờn nhếch miệng nở nụ cười: “9 điểm, người chơi thắng.”

“Nhà cái hay người chơi?”

“Người chơi.”

Lyle lật bài lần thứ hai, 9 cơ và K nhép.

“9 điểm, người chơi thắng.”

Quá trình này cứ không ngừng lặp đi lặp lại, bất kể bài chia ra là lá gì, lật lên đều có tổng là 9 điểm. Kane yên lặng cẩn thận quan sát bàn tay hắn, trừ mười ngón tay trắng nõn thon dài, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì khác.

Phát hiện ra ánh mắt của nhân viên chia bài đã thay đổi, y khẽ giặt ống tay áo Lyle, ghé sát vào tai hắn: “Đừng thắng quá nhiều, thắng 10 thua 3 là được rồi.”

Đôi con ngươi xanh thẳm của Lyle dưới bóng khuất vành mũ lấp lánh như hai viên ngọc thạch, hắn kéo tay Kane, vô cùng tự nhiên rời khỏi bàn Baccarat: “Sweetheart, chúng ta chơi trò khác đi?”

Kane vòng tay qua vai Lyle, thân mật ôm hắn rời đi, dùng cơ thể mình ngăn cách tầm mắt của nhân viên chia bài.

Lyle dựa vào lồng ngực y, thấp giọng nói: “Sweetheart, anh sợ bóng sợ gió quá đấy. Baccarat ăn 1:1, cho dù chúng ta có đánh thắng cả tối nay cũng không thu được bao nhiêu, tôi muốn chơi lớn hơn.”

Kane cảnh giác nhìn xung quanh, không thấy ai chú ý đến bọn họ mới cúi đầu xuống: “Cậu còn muốn chơi nữa?”

“Đương nhiên rồi, chỉ cần cho tôi thời gian, tôi có thể làm cho cái sòng bạc này phá sản hoàn toàn.”

Kane đưa mắt đánh giá một vòng, tính toán tỷ lệ mình có thể đánh lại toàn bộ người trong này để lời hắn toàn thây ra ngoài: “Tôi nghĩ trước khi kịp làm việc đó thì cậu đã bị xã hội đen ở đây chặt làm mấy khúc rồi.”

“Sweetheart, anh không thể bắt tôi phải lo hết mọi việc được. Tôi đã kiếm tiền nuôi gia đình rồi, anh phải bảo vệ tôi chứ, đúng không?” Lông mày Lyle nhướn cao lên, vẻ mặt hoàn toàn không cho y cơ hội từ chối.

Kane biết Lyle vất vả lắm mới tìm được một cơ hội chứng minh giá trị của bản thân, nếu hôm nay không để hắn chơi đủ, chắc chắn hắn sẽ không chịu ngoan ngoãn bước ra khỏi casino.

“Sweetheart, im lặng tức là đồng ý.”

Nếu như hai người đối chiều cao cho nhau, Kane dám cá hần nhất định sẽ dùng ánh mắt đầy kiêu ngạo nhìn xuống mình.

Lyle dùng giọng điệu y như ra lệnh chỉ đạo: “Sweetheart, anh chịu trách nhiệm giữ chips và đi đổi chips, làm được mà phải không? ... Mẹ nó sweetheart! Sao anh lại đánh tôi?!”

Chú thích:

(1) Ketamin: một loại thuốc gây mê, nếu dùng với liều lượng ít sẽ có tác dụng gây mê an toàn trong giải phẫu ngắn như nội soi. Ketamin có ở dạng chất lỏng, bột tinh thể, viên nén, viên nhộng hòa tan trong nước và rượu. Nếu tiêm qua đường tĩnh mạch chỉ sau 1 phút người bệnh sẽ rơi vào tình trạng vô thức. Tuy nhiên Ketamine cũng được sử dụng thịnh hành trong giới trẻ như một loại ma túy. Nếu lạm dụng, dùng không đúng chỉ định, ketamine sẽ gây nên tình trạng ảo giác, hoang tưởng, bị kích động mạnh, cảm thấy đau đớn, rối loạn thị giác và cảm giác mùi vị, xúc giác bị bóp méo, mất định hướng về không gian và thời gian, gây mất trí nhớ ngắn hạn, không biết mình là ai và có thể dẫn đến các hành vi không an toàn cho bản thân và những người xung quanh.

(2) Baccarat: là một trong các trò chơi ở casino. Trong tất cả các bàn, Baccarat là trò có xác suất thắng cao nhất. Có 3 cửa trong Baccarat có thể đặt: Banker (nhà cái), Player (người chơi) và Tie (hòa). Nếu đặt ở Player và thắng sẽ được ăn với tỷ lệ 1:1, tức là đặt 100 đô, thắng sẽ chung được 100 đô. Nếu thắng ở Banker, tỷ lệ sẽ chỉ còn 1:0,95 vì phải chia 5% tiền hoa hồng cho nhà cái (vì trong cách rút bài của trò này Banker dễ ăn hơn Player). Nếu đặt Tie mà Banker và Player bằng điểm nhau, sẽ được ăn với tỷ lệ 1:8 hoặc 1:9 (tùy vào nhà cái).

Khi chia bài, cây lê chia cho Player, chẵn cho Banker. Quy tắc rút thêm 1 lá được áp dụng khi Player có số điểm thấp hơn 8. Đối với Banker, rút thêm khi có số điểm từ 0 – 2, từ 3 – 6 sẽ tùy vào điểm của Player để quyết định có rút không, từ 7 – 9 không rút thêm lá thứ ba.

Mức điểm tối đa là 9, giả sử 1 bên có tổng điểm từ 10-19 thì quy về điểm là 0-9, tổng điểm từ 20-29 cũng quy về 0-9 điểm. Bên nào nhiều điểm hơn sẽ thắng.

(3) Lyle đổi J rô thành Át rô: Trong quy tắc tính điểm của Baccarat, tất cả các lá bài từ Át đến 9 mang giá trị được in trên lá bài. Át được tính là 1 điểm. Chất của lá bài (cơ, rô, tép, bích) không liên quan đến điểm số và được bỏ qua. Các lá J, Q, K và 10 được tính bằng 0 điểm.

Ở đây bài của Lyle là J rô (0 điểm) và 8 cơ (8 điểm), tổng là 8, nếu nhà cái có tổng bằng 9 thì player thua, Lyle đổi từ J rô (0 điểm) thành Át rô (1 điểm), tổng điểm lúc này là 9, thắng tự nhiên.

11. Chương 11: Đặc Công

Sau khi chơi cho thỏa mãn rồi, Lyle nghe theo lời khuyên “thắng mười thua ba” của Kane, dưới trạng thái vừa ăn vừa nhả vẫn thu được một khoản kha khá vào túi, thắng gần một trăm vạn tinh tệ. Quản lý casino treo nụ cười tiêu chuẩn cứng ngắc lên mặt theo sát bọn họ ra đến tận cửa, vừa đi vừa lái nhai chúc mừng chúc mừng như cái máy, khớp xương trên tay kêu kèn kẹt.

Quả nhiên, trên đường trở về, bọn họ bị sáu, bảy tên tay chân của casino chặn lại.

Kane mất hai phút để xử lý toàn bộ. Sau khi cả đám kia ngã lăn ngã dọc lộn trên đất, y bắt đầu đi lục soát từng tên, nhưng cũng chỉ tìm được một khẩu súng. Hiển nhiên đám người này nghĩ bọn họ là hai con gà quắt mới chân ướt chân ráo vào Naler, vũ khí cũng không mang theo, hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Kane lấy súng, kéo Lyle đi lòng vòng các ngõ ngách một lượt, sau khi đảm bảo không có ai bám theo mới cẩn thận quay lại nhà của tên nghiện ma túy đã sốc thuốc chết mà hai người đã ở đêm qua. Chủ nhân căn nhà cũng tạch rồi, có thể thoải mái ra vào tự do.

Buổi tối, sau khi tắm xong, Lyle vò vò mái tóc còn đang ướt nước bước ra khỏi phòng tắm, thấy Kane đang loay hoay sửa đi sửa lại thứ gì đó. Hắn bước đến gần, trên tay y là một tờ giấy, một số chỗ được highlight bằng bút màu, bên cạnh viết chi chít chú thích.

“Sweetheart, anh đang làm gì thế?”

“Thống kê lại xem rốt cuộc có bao nhiêu người muốn giết cậu.”

“Từ khi mười hai tuổi tôi đã chán chường buồn đêm nữa. Có quá nhiều người ôm ấp tình cảm khát khao mãnh liệt đối với mạng sống của tôi, tôi cũng không thể ngăn cản sự yêu thích cuồng nhiệt của bọn họ được.”

“Thứ tôi đang nói và thứ cậu đang nói có giống nhau không?”

“Sweetheart, trong mắt tôi thì tất cả đều giống nhau thôi.”

Kane bỏ qua việc thảo luận vấn đề phức tạp này với hắn, bắt đầu phân tích tình hình: “Sát thủ đêm đầu tiên là cướp vũ trụ, đối với một số chính sách của ngài Jasper, cướp vũ trụ nhắm vào cậu cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng vấn đề là trên người bọn họ có thiết bị liên lạc của đặc công, hoặc là bọn họ trộm được, hoặc là đặc công bắt tay với bọn họ. Khả năng đầu tiên rất khó có thể xảy ra, đồ của lực lượng đặc biệt do đặc công hậu cần bảo quản rất nghiêm ngặt, trộm được là chuyện khó như lên trời. Vậy chỉ còn khả năng thứ hai.”

Chân mày Lyle hơi nhíu lại, con ngươi màu xanh thăm tối đi vài phần, nụ cười trên khóe miệng đột nhiên trở nên cực kỳ sắc bén: “Chính sách của ba tôi là nghiêm cấm bất kỳ tổ chức, cá nhân trao đổi mua bán hàng hóa với cướp vũ trụ, trách nhiệm của lực lượng đặc biệt Avana là quét sạch căn bã xã hội. Thậm chí vài lần còn giống trống khua chiêng tổ chức truy quét diện rộng. Kết quả lại biến thành cớ hợp tác với tội phạm đối phó ba tôi?”

Kane nhẹ nhàng gõ gõ ngón trỏ lên mặt giấy: “Đặc công luôn luôn đặt lợi ích lên trên nguyên tắc, đa số đều chỉ nghe lệnh làm việc, lãnh đạo cấp cao mới nắm được nguồn tin... Ngài Jasper có gặp vấn đề với sĩ quan cấp cao nào của lực lượng đặc biệt không?”

Lyle lắc đầu: “Tôi không có hứng thú với tổ chức của ông ấy, ba cũng không mấy khi nhắc đến những chuyện này trước mặt tôi.”

Kane di di đầu ngón tay quanh vòng tròn đỏ chói nằm ở vị trí đầu tiên trên giấy, chậm rãi nói: “Lyle, cách thức làm việc của ngài Jasper vẫn luôn theo hướng mềm mỏng ôn hòa. Ba cậu thuê tôi, nhưng tôi sẽ không dựa theo cách thức của ông ấy để làm việc, cậu thấy thế nào?”

Lyle nheo mắt: “Sweetheart, anh muốn phản kích lại lực lượng đặc biệt?”

“Ít nhất cũng phải tìm nguyên nhân bọn họ truy sát cậu, tôi không thích rơi vào thế bị động.”

“Anh định làm thế nào? Đừng quên chúng ta chỉ có hai người, còn bọn họ có vô số đặc công đã qua rèn luyện chính quy.”

“Sau này cậu sẽ biết. Quên chưa nói với cậu, theo chúng ta đến Naler còn hai tên đặc công, vẫn chưa ra mặt.”

Lyle chỉ vào tờ giấy: “Sweetheart, vòng tròn màu xanh lam này là gì?”

“Thợ săn tiền thưởng.”

Bên cạnh vòng tròn màu xanh có một mũi tên đen, mũi tên này chỉ đến một vòng tròn khác màu vàng.

“Màu vàng là người ủy thác?”

Kane gật đầu: “Đây chính là người ủy thác bí ẩn treo giá năm trăm vạn tinh tệ cho cái mạng nhỏ của cậu.”

Trừ cặp vợ chồng SM lần trước nhận tiền bắt sống người, tất cả các thành phần khác đều muốn một phát bắn vỡ đầu Lyle.

Lyle cười nhạt: “Bắt sống tôi để áp chế ba tôi? Sweetheart, anh không thấy cái trò này có vẻ cũ quá rồi sao?”

Kane không nói gì, bản thân y cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản. Nữ thợ săn tiền thưởng kia cho đến khi chấp nhận từ bỏ nhiệm vụ, trừ tiêm thuốc mê hoàn toàn không đồng đến nửa cọng tóc của hắn. Điều này chứng tỏ người ủy thác rất quan tâm đến an toàn của Lyle.

Lyle chống cằm, băng quơ hỏi: “Sweetheart, trừ đặc công, cướp vũ trụ, thợ săn tiền thưởng, người ủy thác bí ẩn, còn ai muốn mạng tôi nữa không?”

12. Chương 12: Butt&boobs

Lúc Lyle đang vắt chân ngồi trên ghế sofa xem một chương trình truyền hình thể thao trên TV, Kane vác một bọc to màu đen đẩy cửa đi vào, vừa vào nhà đã quăng cái bao xuống đất.

Lyle xòe tay ra trước mặt y: “Bia.”

Kane quăng túi ni lông nhỏ đang xách trên tay lên ghế sofa. Lyle vừa mở đồ ăn vừa hỏi: “Sweetheart, lần sau nhặt mấy thứ này về thì đừng có quăng thẳng ra đất như thế, chẳng may cướp cò thì sao, tôi cũng không muốn ăn đạn đâu.”

Kane móc từ trong bọc to ra một khối màu đen vứt cho hắn, Lyle vội vàng đưa tay đỡ lấy, “Sweetheart, đây là cái gì?”

“Kim điện tử vệ loại cầm tay.”

“Nghe qua có vẻ không tồi.”

“Chuyên dụng cho phụ nữ.”

“...”

Lyle khó chịu nhíu mày: “Sweetheart, mặc dù tôi rất muốn làm với anh, nhưng việc này không thể che giấu sự thật tôi là đàn ông.”

Kane nhặt đồ trong bọc đặt lên bàn, nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy, cậu là đàn ông, là một người đàn ông đánh không lại phụ nữ.”

Lyle ngả người dựa vào thành ghế sofa, dùng răng cạy nắp chai bia, sau khi uống một hớp lớn thì thoải mái thở ra, hí hóp mắt nhìn y: “Sweetheart, anh chắc chắn vị đồng nghiệp kia đúng là phụ nữ chứ? Phụ nữ chân chính sẽ dùng tấm lòng bao la an ủi tâm hồn anh, dùng thân thể thỏa mãn dục vọng của anh, chứ không phải động dao động súng chỉ cần sơ sẩy là sẽ cắt cổ anh.”

Kane hoàn toàn không muốn giao lưu với hắn về vấn đề phụ nữ, đưa sang một bộ tai nghe siêu nhỏ loại dùng để liên lạc, “Chậm nhất là ngày mai hai tên đặc công kia sẽ mò đến đây. Lần này muốn dắt mũi được bọn họ, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì liên lạc.”

Trước khi ra ngoài, Lyle cương quyết không chịu mặc áo chống đạn, nhưng đến lúc Kane đè hắn ra ghế tròng áo vào thì Lyle lại vô cùng phối hợp, khiến cho Kane cực kỳ nghi ngờ có phải hắn cố ý muốn mình mặc cho không.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, che lấp đi những đờn bắn và hỗn loạn bao trùm lên hòn đảo nhỏ. Hai tay Lyle dút vào túi quần, vừa hát vừa huýt sáo, chậm rãi bước về phía quán bar lớn nhất Naler với cái tên cực kỳ thô tục nhưng cũng thể hiện trực tiếp nhu cầu mà các phần tử bạo lực ở đây vô cùng yêu thích, Butt&Boobs. (Mông và ngực =)))

“Lyle, đừng quên tôi vẫn nghe được tiếng cậu đấy, đừng đầu độc lỗ tai tôi.”

Lyle tiếp tục rống lên.

“Fuck me, I’m a celebrity. Can’t take your eyes of me. I’ll make you fuck me, just to get somewhere, a Fuck me, I’m a celebrity. Can’t take your hands off me. I know you wanna suck me, what you waiting for ...”*

“... Câm miệng!” Kane đau đầu day day trán.

Lyle cười, thấp giọng hỏi: “Sweetheart, anh có cương không?”

Kane không trả lời câu hỏi của hắn, giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Một tên đặc công xuất hiện rồi, phía sau cậu 100m hướng bên trái, ở con phố bên cạnh. Bọn họ hành động còn nhanh hơn dự tính của tôi.”

“Sweetheart, anh đang ở chỗ nào?”

“Phía sau cậu 150m.”

“Xa quá. Chẳng may anh không chạy đến kịp để bảo vệ tôi thì sao?”

“... Tự giải quyết đi.”

“Sweetheart, anh làm tôi đau lòng quá đấy, anh nhất định không yêu tôi như tôi yêu anh, nếu anh bị người theo dõi, tôi nhất định sẽ một bước không rời.”

“Không cần, cậu dính bên cạnh tôi càng nhanh chết.”

Lyle vừa hừ hừ hát vừa hàm hồ trêu ghẹo Kane: “Sweetheart, nếu như anh đen đui chết trước tôi, tôi nhất định sẽ báo thù rửa hận cho anh.”

Hai người câu được câu không nói chuyện linh tinh, mãi đến khi Lyle đẩy cửa bước vào “Butt&Boobs”.

Ánh đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, bầu không khí có vẻ sạch sẽ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn. Lyle vốn tưởng rằng sau khi mở cửa sẽ nhìn thấy một đồng đầu trâu mặt ngựa vai u thịt bắp thô tục cùng với mông mông ngực ngực khắp nơi, không ngờ quang cảnh cũng chẳng khác mấy so với các quán bar bình thường. Chỉ có một vấn đề duy nhất, tỷ lệ nam nữ quá chênh lệch, bảy tám người đàn ông mới có một cô gái, ánh mắt lũ đàn ông đều lập lòe dán chặt vào số phụ nữ ít ỏi trong quán bar.

Lyle ngồi vào bên cạnh quầy bar, vừa định mở miệng gọi rượu, giọng của một phụ nữ đã vang lên.

“Một ly ‘Sóng mắt mỹ nhân’ cho vị khách lạ mặt này, tính vào hóa đơn của tôi.”

Lyle quay đầu nhìn sang, bên cạnh hắn là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, cả người toát ra khí chất phong trần lẳng lơ, mái tóc xoăn dài mềm mại, ánh mắt vừa quyến rũ lại vừa bình thản, rõ ràng đã có kinh nghiệm lâu năm.

Người phụ nữ kia quơ quơ ly rượu trong tay: “ ‘Sóng mắt mỹ nhân’ là loại cocktail nổi tiếng của Butt&Boobs, nếm thử xem, rất ngon.”

Lyle gác khuỷu tay lên quầy bar, lười biếng chống cằm: “So với ‘Sóng mắt mỹ nhân’, tôi càng thích ‘Cơ bụng săn chắc’ hơn.”

Người phụ nữ kia hiểu hắn đang ám chỉ cái gì, bật cười thành tiếng, sảng khoái đứng lên, trước khi đi đột nhiên khom lưng ghé sát vào tai Lyle: “Nể mặt gương mặt này cực kỳ hợp khẩu vị của tôi, sau này nếu cậu gặp phải chuyện gì rắc rối cứ đến tìm tôi, bất cứ chuyện gì tôi đều có thể giải quyết, đương nhiên cậu vẫn phải trả thù lao. Tin tôi đi, ở Naler, cậu chắc chắn sẽ cần đến sự giúp đỡ của tôi.” Nói xong thì nhẹ nhàng đọc ra một dãy số.

Chú thích:

* Lời bài hát Lollipop Luxury (Jeffree Star ft. Nicki Minaj)

13. Chương 13: Mặt Trẻ Con

Lần thứ hai bị phụ nữ tiếp cận, Lyle cuối cùng không chịu nổi nữa đẩy cửa quán bar đi ra ngoài. Ra khỏi cửa, hắn nhanh chóng rút súng ngắn cầm trong tay, góc nghiêng và ánh sáng tối tăm vừa vặn che đi nòng súng.

“Sweetheart, anh đến chưa, anh không ở đây tôi không có cảm giác an toàn.”

Kane yên lặng quét mắt quan sát hiện trường, “Quay lại quầy bar, đứng gần bartender, cậu sẽ không gặp chuyện gì.”

“Sweetheart, lại có phụ nữ đến mời mọc tôi thì phải làm thế nào?”

Tầm mắt Kane dừng lại trên người đàn ông mặc âu phục đang theo dõi Lyle, thuận miệng đáp, “Từ chối cô ta.”

“Nếu là hàng cực phẩm hiếm thấy thì sao?”

“Thế thì cậu xuống địa ngục mà triển miên với cô ta đi.”

“Sweetheart, đừng tức giận, tôi chỉ đùa thôi mà, trong lòng tôi chỉ có anh thôi, thật đấy.”

“Cầm miệng, tên đặc công kia đang đi về phía cậu, nếu có thể thì mời rượu hắn.”

Lyle xoay người, quả nhiên trông thấy một người đàn ông mặc âu phục cực kỳ nghiêm túc đang đi về phía mình, hắn búng tay với bartender, vô cùng lưu loát nói: “Cho anh chàng đẹp trai này một ly ‘Sóng mắt mỹ nhân’, tôi mời.”

Người đàn ông mặc âu phục hơi sững sốt, ngồi xuống cạnh hắn: “Cậu biết tôi là ai?”

Lyle vô tội nhún nhún vai: “Biết, anh là anh chàng đẹp trai.”

Người đàn ông mặc âu phục khẽ mỉm cười: “Cậu Jasper, cứ nói thẳng đi, tôi không ngại đâu.”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

“Cậu Jasper, sự tồn tại của cậu uy hiếp đến an toàn của tỉnh cầu Avana, bây giờ tôi phải hành quyết cậu, cậu còn lời gì muốn nói không?”

Lyle bình thản nhấp một ngụm rượu, chậm biếm nở nụ cười: “Đây là cách chào hỏi tiêu chuẩn của đặc công sao?”

Người đàn ông mặc âu phục không bình luận gì, tiếp tục vấn đề mình đang nói dở: “Tôi có thể đem di ngôn của cậu chuyển cho ngài Jasper.”

“Tuân thủ chủ nghĩa nhân đạo thật đấy.” Nụ cười của Lyle sâu thêm vài phần, ly rượu giữa ngón tay xoay tròn một vòng: “Tôi có thể hỏi nguyên nhân tôi gây ảnh hưởng đến an toàn của Avana là gì không? Tán gái, đánh bạc, hay là đua xe trái phép?”

“Cậu Jasper, đây là thông tin cơ mật của tỉnh cầu, cả tôi và cậu đều không có quyền biết.”

Lyle đặt cái ly rỗng lên mặt quầy, hai vai đang căng cứng thả lỏng ra, khẽ lắc đầu: “Các anh đáng thương thật đấy, ngay cả chính kiến của bản thân cũng không có, chẳng khác gì súng bị người ta nắm trong tay, chỉ biết theo ý chủ nhân mà tàn sát.”

“Đây là nghĩa vụ của tôi.”

“Thêm một ly Whisky, nhiều đá.” Lyle lại búng tay với bartender, sau đó đột nhiên nói: “Sweetheart, trước đây anh cũng không đáng yêu như thế này à?”

“Hả?” Người đàn ông mặc âu phục khó hiểu nhìn hắn, sau khi phản ứng được Lyle không phải đang nói chuyện với mình lập tức rút súng ra.

Nòng súng lạnh lẽo dí sát bên hông, Lyle vẫn ung dung cầm ly rượu, ngón tay thon dài trắng nõn thò vào khuấy khuấy viên đá trong ly rượu, “Sweetheart, anh mà còn không ra tay là có người cho tôi đi đầu thai luôn đấy.”

“Giúp tôi cảm ơn hắn.”

Tiếng cười của Lyle còn chưa dứt, tai nghe đã bị giật xuống.

Người đàn ông mặc âu phục bóp cò súng.

“Đoàng!”

Hai tiếng súng gần như đồng thời vang lên.

Trong quán bar lập tức ồn ào nhốn nháo.

Lyle bịt chặt thắt lưng rít lên: “Con mẹ nó anh ra tay nhanh một tí thì chết à?”

Bartender thối thối nòng súng còn đang bốc khói, trên gương mặt trẻ con lộ ra một nụ cười chân thành: “Ngại quá, Sweetheart nhà cậu dặn tôi nếu tên kia chưa xuất thủ thì không được ra tay.” Nói xong lại thở dài, “Đây dù sao cũng là chỗ kiếm cơm của tôi mà, tôi cũng không nỡ làm nó trở nên hỗn loạn.”

Lyle giờ bàn tay bịt ở thắt lưng lên, quả nhiên máu đã thấm ra, “Mẹ nó, áo chống đạn thể này có tác dụng quái gì?”

Mặt trẻ con nhẹ nhàng lướt ra khỏi quầy bar, đi đến nhìn vết thương, tiện tay vỗ vỗ vai hắn hai cái: “Có tác dụng chứ sao không, cái này là vết thương ngoài da thôi, không chết được.”

Lyle đau đến nhe răng trợn mắt, giờ chân đạp sang, mặt trẻ con dễ dàng tránh được, cợt nhả nói: “Nể tình tôi vừa cứu cậu, tôn trọng nhau một tí đi.”

“Anh câm miệng đi! Anh dám nói anh không thu tiền của Kane xem?”

“Vì cậu là mỹ nhân nên tôi có chiết khấu cho cậu ta mà.”

Mặt trẻ con vác người đàn ông mặc âu phục đang nằm trên đất lên nhẹ nhàng như vác một đồng bóng, quay đầu nói với hắn: “Mỹ nhân, đi theo tôi.”

Lyle hơi do dự, Kane cũng đi theo hắn đến Butt&Boobs, nhưng bây giờ lại không thấy y đâu.

Mặt trẻ con cười ám muội: “Mỹ nhân, đừng tìm nữa, Sweetheart nhà cậu đuổi theo tên còn lại rồi. Để cậu ta đi giải quyết cá lọt lưới đi, đêm nay cậu ngủ ở chỗ tôi.”

Lyle điềm nhiên không nói gì đi đến sau lưng mặt trẻ con, giờ chân muốn đạp vào mông anh ta. Mặt trẻ con lại nhanh chóng tránh được, quay đầu lại nháy mắt với hắn: “Mỹ nhân, vô cùng hữu nghị nhắc nhở cậu, đừng quên thắt lưng cậu đang bị thương đấy.”

Bị mặt trẻ con đùa giỡn hai lần, trong lòng Lyle cực kỳ không thoải mái, nhưng trước mắt ngoại trừ đi cùng anh ta thì không còn con đường nào khác.

Người trong quán bar có lẽ cũng đã nhìn quen cảnh bắn giết, chỉ hỗn loạn một lúc rồi nhanh chóng ổn định lại, nhưng lúc bọn họ đi ra vẫn bị vô số ánh mắt nhìn chòng chọc.

Lyle theo mặt trẻ con đi qua cửa dành cho nhân viên rời khỏi Butt&Boobs, vòng trái rẽ phải qua vài con hẻm, đến chỗ ở của anh ta.

“Cái mùi gì mà y như phân chó thế này.” Hắn vừa vào cửa đã vội vàng bịt chặt mũi.

Mặt trẻ con nhún vai: “Không phải mùi phân chó, là mùi tất thối.”

Lyle hoàn toàn không biết phải dùng cách gì để biểu đạt sự kinh tởm của bản thân.

Mặt trẻ con móc ra một túi đồ ăn vặt kẹp trong khe ghế sofa đưa cho hắn, vỗ vỗ mông người đang bị vác trên vai: “Cậu ngồi đây đợi chút, tôi đi xử lý tên này đây.”

“Dem chôn?”

Mặt trẻ con dùng vẻ mặt “Cậu thật ngây thơ” nhìn Lyle, “Mỹ nhân, muốn chết cũng không dễ thế đâu, đạn trong súng của tôi là đạn gây mê, tên này nhiều nhất chỉ hôn mê một ngày một đêm là cùng.”

Mặt trẻ con “xử lý” người đàn ông mặc âu phục rất nhanh chóng, sau khi trở lại thì ngồi xuống ghế sofa cầm một củ khoai tây lên ăn, khoai đã luộc đến độ cho vào mồm nhai cũng không có tiếng, Lyle dám cá túi khoai này bị nhét trong khe ghế phải hơn một ngày rồi.

Mặt trẻ con bị thái độ ghét bỏ ra mặt của hắn chọc cười, cởi giày co chân ngồi xỏm trên ghế, “Mỹ nhân, Sweetheart nhà cậu chưa kể cho cậu nghe tôi với cậu ta từng ngồi xỏm cạnh phân chó ăn đậu luộc à?”

Lyle đề cảm giác nhộn nhạo trong cổ xuống, cắn răng nói: “Sweetheart nhà tôi cho dù có ngồi xỏm thì vẫn đẹp trai hơn anh.”

Khoai tây trong mồm mặt trẻ con phun hết ra ngoài.

Lyle bụm miệng, dịch dạ dày cuộn lên đắng ngắt.

Mặt trẻ con quệt miệng, tiếp tục ăn: “Nghe đồn Sweetheart nhà cậu lúc ở trên giường đặc biệt gọi cảm, người khác chỉ cần nhìn cậu ta đổ mồ hôi cũng đạt đến cao trào, vì thế nên cậu mới sống chết chạy theo cậu ta hả?” Mặt trẻ con trầm tư xoa xoa cằm, “Nhưng tôi nhớ trước đây gu của cậu ta là phụ nữ tóc đen xương gò má cao mà nhỉ.”

Hôm nay là lần đầu tiên mặt trẻ con gặp Lyle, anh ta nghe hắn gọi Kane là “Sweetheart” thì tưởng bọn họ là một đôi, hoàn toàn không biết cái xưng hô “Sweetheart” này chỉ là một mình Lyle thích thì tự gọi mà thôi.

Lyle cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Lông mi thật dài đổ xuống đầy mắt hắn một khoảng tối, cũng giống như tâm tình của hắn lúc này.

Đây chỉ là một trò chơi, có thể chơi đến mất mạng, nhưng không thể chơi đến thảm hại.

14. Chương 14: Mục Tiêu

Lyle ở chỗ của mặt trẻ con một ngày, mỗi giây trôi qua hắn lại phát hiện ra một cảnh giới mới của bản thân, trước đây Lyle thật sự không ngờ bản thân có thể sinh tồn ở điều kiện tồi tệ thế này trong thời gian lâu như vậy.

Hắn cảm thấy mặt trẻ con và Kane là cùng một loại người, hoặc nói đúng hơn là từng cùng làm một nghề nên có những kỹ năng giống nhau.

“Anh từng là đặc công à?”

Mặt trẻ con đảo thuốc trong lọ, thuận miệng đáp: “Đó là chuyện từ rất lâu trước đây rồi.”

“Cũng giống như tên mặc âu phục kia, lấy lý do an toàn cho Avana đi truy sát người khác à?”

Mặt trẻ con ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt đầy ẩn ý: “Công việc của bọn tôi cao cấp hơn mấy tên nhãi nhép này nhiều.”

Lyle hờ hững nhìn một hàng bình thủy tinh chịu nhiệt chứa đủ các loại chất lỏng nhiều màu, “Ví dụ như?”

Mặt trẻ con tiếp tục điều chế thuốc, “Nếu như Sweetheart nhà cậu đã không nói, tôi càng không có lý do gì để nói cho cậu biết cả.”

“Thuốc điều chế ở cái nơi đến nhà vệ sinh cũng không bằng này liệu có tác dụng không đây?”

Mặt trẻ con cẩn thận định lượng các loại dược chất trong ống nghiệm, chém đinh chặt sắt nói: “Cho dù tôi có pha thuốc trong bồn cầu thì thuốc của tôi chắc chắn vẫn hiệu quả hơn thuốc của đám người trong tòa nhà Chính phủ.”

“Tôi sẽ rửa mắt chờ xem.”

Đến buổi tối thứ hai, thuốc của mặt trẻ con cuối cùng cũng được phát huy công dụng.

Người đàn ông mặc âu phục không biết lấy đâu ra một lưỡi dao, đang định lén lút cắt dây thừng trên cổ tay, đằng sau đã vang lên tiếng nói.

“Nếu như tôi là anh thì sẽ ngoan ngoãn ngồi yên chịu trói, chứ không làm những việc vô dụng thế này.”

Người đàn ông kia bình tĩnh phản kích: “Cậu là con trai của ngài Jasper, có rất nhiều người liều cả mạng sống của bản thân để cứu cậu, cậu đương nhiên có thể ngoan ngoãn chịu trói rồi.”

Không biết từ ngữ nào trong câu nói này kích động đến thần kinh Lyle, mặt trẻ con đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mờ mịt trống rỗng đột nhiên xuất hiện trong đôi mắt xanh thẳm của hắn.

Có điều vẻ mờ mịt trống rỗng kia biến mất rất nhanh, Lyle bình thản như không có chuyện gì xảy ra nói tiếp: “Nếu vậy anh càng phải nghĩ đến những phương pháp thông minh hơn để tự cứu lấy bản thân, ví dụ như hợp tác chẳng hạn, tôi nghĩ cái vị có gương mặt như trẻ con này không phải là người có ham muốn giết chóc điên cuồng đâu.”

Mặt trẻ con bĩu môi với xưng hô của Lyle dành cho mình, gật đầu: “Đúng thế, tôi am hiểu cách giết người, nhưng không thích giết người.”

Người đàn ông mặc âu phục từ bỏ ý định cắt dây trói, nhưng vẫn siết chặt lưỡi dao trong tay, lạnh nhạt nói: “Nghe có vẻ như chúng ta là cùng một loại người.”

Mặt trẻ con đi đến trước mặt người nọ, khom lưng xuống: “Tôi hỏi lại một lần cuối cùng, tôi muốn hỏi cậu mấy vấn đề, cậu có chịu hợp tác không?”

Người đàn ông mặc âu phục bình thản đề nghị: “So với hỏi mấy vấn đề, sao anh không cắt luôn vài bộ phận trên người tôi đi?”

Mặt trẻ con cười híp mắt, rút trong túi áo ra một ống kim tiêm, quơ quơ trước mặt người kia, “Biết trước cậu thể nào cũng nói vậy nên tôi đã sớm có chuẩn bị rồi.”

“Thuốc nói thật?”

“Không sai, nó sẽ giúp thôi miên đầu óc cậu vào trạng thái thành thật nhất.”

“Mỗi đặc công đều phải trải qua huấn luyện chống thuốc nói thật, cho dù có bị thôi miên cũng không có tác dụng, tôi sẽ không tiết lộ cho anh bất cứ tin tức nào đâu.”

“Cậu sẽ phải nói nhanh thôi.”

Mặt trẻ con cười đến vô cùng tự tin, đem ống thuốc tiêm vào tĩnh mạch người đàn ông mặc âu phục, “Thuốc nói thật này đã được tôi điều chế lại rồi, sẽ không kiềm hãm hoàn toàn ý thức của cậu, nhưng nó sẽ khiến cậu rơi mắc kẹt giữa trạng thái tỉnh táo và tiềm thức, cộng thêm phương pháp thôi miên thích hợp, đừng nói là nội dung nhiệm vụ cơ mật hay mật mã tài khoản ngân hàng, cho dù cậu có bao nhiêu lông chim, chỉ cần cậu biết, cũng sẽ nói hết cho tôi thôi.”

Hai mắt của người đàn ông mặc âu phục trợn trừng, bắt đầu giấy dựa kịch liệt, chân ghế ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh chói tai.

“Anh là Freeman! Ace Freeman!”

“Tôi còn tưởng sau khi tôi “chết” nhiều năm như thế thì không còn ai nhớ đến nữa chứ, không ngờ vẫn còn có thể hệ đàn em nhớ tên mình, cảm động thật đấy.”

Người đàn ông mặc âu phục chậm rãi nói: “Ace Freeman, 13 tuổi được đặc cách vào học viện Avana, sau khi tốt nghiệp được tuyển thẳng vào lực lượng đặc biệt. Trong thời gian tham gia huấn luyện, cận chiến, nguy trang, thu phát tình báo, tất cả đều đạt thành tích cao đến không tưởng, là đặc công duy nhất trong lịch sử hoàn thành huấn luyện chỉ trong vòng một năm. Tiếp nhận nhiệm vụ hai năm, chưa một lần thất bại. Hai năm sau được chọn vào viện nghiên cứu, thỉnh thoảng vẫn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Mười một năm trước, Đại tướng Moro của tinh hệ Alpha lưu lạc đến Avana, không ai cạy răng ông ta được một chữ, chỉ có anh làm cho ông ta khai ra toàn bộ, chúng ta mới có thể kịp thời trả người về tinh hệ Alpha, ngăn chặn được chiến tranh sắp phát sinh. Anh nổi tiếng nhất về phương diện thẩm vấn, điều chế thuốc và thôi miên.”

Mặt trẻ con thở dài: “Tiêm thuốc cho cậu không phải để cậu khai tiểu sử của tôi. Tôi vốn không tính giết cậu đâu, nhưng rõ ràng là tự cậu không muốn sống mà.”

Thuốc nói thật đã phát huy tác dụng, hai mắt người đàn ông mặc âu phục bắt đầu mơ hồ, chớp liên tục, dường như sắp ngủ đến nơi.

Mặt trẻ con cúi sát xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, cậu tên là gì?”

Tần suất chớp mắt của người đàn ông mặc âu phục càng ngày càng giảm, vẻ lơ đãng trên mặt dần biến mất, nhưng trông lại có chút khờ khạo, mặt trẻ con hỏi xong phải đến mấy chục giây sau người nọ mới phản ứng được, đáp như cái máy: “Tên tôi là Andy Karen, Karen là họ của ông nội tôi.”

“Rất tốt, bé ngoan, có thể kể cho tôi một chút về ông nội cậu không?”

Lyle thấy mặt trẻ con hỏi người đàn ông tên Andy rất nhiều vấn đề linh tinh, hần chán nản ngáp một cái, lười biếng xoay người đi về phòng ngủ một giấc.

Hắn mơ thấy bản thân quay trở lại thời còn học trung học, những người kia biết hắn mang họ Jasper, kéo hắn đi đua xe, hắn thua mất xe thể thao, thua mất tiền, thua mất đồng hồ, thua đến chỉ còn một cái quần lót. Sau đó hắn chỉ mặc độc một chiếc quần lót nghênh ngang về nhà, hơn hai giờ sáng, trong ánh mắt trách cứ đầy hàm ý và khinh miệt của mọi người, cảm giác trong lòng không biết là xấu hổ hay thoải mái.

Người khác đều khao khát được sinh ra trong gia đình Jasper, còn Lyle chỉ muốn lờ đi, thỉnh thoảng lại nghĩ đến những thứ mà cái họ này mang lại cũng như cướp đi của hắn. Hắn có thể thua một đồng tiền vào sòng bạc hay đua nát vài chiếc xe giá trên trời chỉ như ăn cơm uống nước, muốn làm gì thì làm. Đây là những gì họ Jasper cho hắn.

Nhưng cái họ này cướp đi của hắn những gì?

...

“Mỹ nhân! Mỹ nhân, mau tỉnh dậy đi!”

Lyle đang ngủ say thì bị mặt trẻ con thô bạo đánh thức, sắc mặt hắn y như muốn đòi mạng, “Cho tôi một lý do chính đáng để tôi không giết anh.”

Mặt trẻ con kiểm tra băng đạn trong súng lục, ném súng sang cho hắn: “An nguy của Sweetheart nhà cậu có được coi là lý do chính đáng không?”

Lyle kinh ngạc: “Kane làm sao? Không phải anh nói anh ấy đuổi theo bắt cá lộn lười sao?”

Mặt trẻ con sắc mặt tối xuống: “Có hai đặc công theo các cậu đến Naler. Hai người, hai nhiệm vụ.”

Lyle nhìn sắc mặt âm trầm lần đầu tiên xuất hiện trên mặt anh ta trong hai ngày nay, trực giác mách bảo có chuyện không ổn.

“Kane cũng là mục tiêu của nhiệm vụ.”

15. Chương 15: Thắng Bại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trẻ con kéo Lyle chạy vội xuống cầu thang tối tăm.

“Cậu chỉ là mục tiêu của Andy. Hôm qua nhắm vào cậu thực chất là để đánh lạc hướng Kane. Tên đặc công còn lại đã hợp tác với Edward Worcester, trùm buôn thuốc phiện khu Đông, lừa Kane đến khu Đông để Edward bắt cậu ta.”

“Cóm bây giờ đúng là càng ngày càng khiến người ta buồn nôn.”

Mặt trẻ con kéo Lyle chạy xuống nhà để xe dưới tầng hầm, chỉ vào một chiếc xe ô tô mini: “Mỹ nhân, biết lái xe không?”

Chiếc xe kia so với ô tô bình thường vừa lùn vừa ngắn, trên lớp xe hai màu trắng đen xen kẽ, đèn pha trước sau đều được viền đen, kính chiếu hậu như hai lỗ tai chìa ra, đúng chuẩn một con gấu mèo1.

Lyle nhìn chiếc xe kỳ dị trông như ô tô đồ chơi không biết đã sản xuất từ đời tám hoánh nào trước mặt, nghi ngờ hỏi người bên cạnh: “Anh có chắc cái thứ này chạy được thật không đấy?”

Mặt trẻ con ném chìa khóa xe cho Lyle, “Cậu sẽ được trải nghiệm mị lực của gấu mèo nhỏ nhanh thôi.”

Gấu mèo nhỏ rầm một tiếng đâm nát cửa gara, dùng một tư thế kinh điển như phim hành động nhanh chóng phi ra ngoài. Lyle hưng phấn đến mức nhịp tim và adrenaline trong người đều tăng vọt.

Ace ngồi ở ghế sau, không gian hạn hẹp đến tay cũng không thể duỗi thẳng ra được, đang chật vật mặc áo chống đạn.

Lyle từng lái đủ loại xe thể thao tốt nhất của Avana, nhưng hẳn chưa bao giờ được trải nghiệm tốc độ kinh hoàng đối lập hoàn toàn với dáng vẻ nhỏ bé của gấu mèo nhỏ, ngay cả tim cũng sắp nhảy lên tận họng.

“Xe này bán không?”

Người phía sau hừ một tiếng: “Mỹ nhân, đừng khao khát gấu mèo nhỏ của tôi, tôi có bán thật cũng không bán nó.”

Lyle tiếc nuối thở dài.

Trừ lúc bắt đầu khởi động, chiếc xe này nhảy vọt ra ngoài với tư thế vô cùng khôi hài, quãng đường về sau gấu mèo nhỏ chạy êm vô cùng, đến một tiếng máy cũng không có. Lyle dựa theo chỉ dẫn của Ace, lái xe đến trước cửa một tòa nhà cao tầng ở khu Đông.

Ace đẩy cửa xuống xe, bên hông giắt hai khẩu súng lục, trên vai vác một khẩu AT-42, đi đến cửa trước, gõ kính xe để Lyle hạ xuống một khe vừa đủ: “Ồ yên trong xe, đừng ra ngoài. Gấu mèo nhỏ của tôi chống đạn, cứ đóng chặt cửa lại, cậu sẽ an toàn tuyệt đối.”

Lyle mím môi, đáy mắt lộ ra vẻ không muốn, nhưng nghĩ đến chuyện gì đó, hẳn lại gật đầu.

Ace quay đầu đi về phía tòa nhà cao tầng.

Lyle ở phía sau đột nhiên hỏi: “Sao anh lại muốn cứu Kane?”

Ace quay đầu lại, nòng súng trên vai trong bóng đêm mang theo một cảm giác phóng khoáng và bi tráng đến tận xương tủy.

“Vì tình hữu nghị năm xưa cùng ngồi xổm cạnh phân chó ăn đậu luộc.”

Chỉ một lát sau, trong tòa nhà đã bắt đầu truyền ra tiếng súng và tiếng nổ xen lẫn với tiếng thủy tinh vỡ, ánh lửa cùng khói đen bốc lên dày đặc, Lyle ngồi trong xe cũng có thể ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Thời gian chờ đợi dường như kéo dài đến vô tận, sự im lặng trong xe càng phản ánh rõ sự khốc liệt của cuộc chiến trong tòa nhà. Lyle buồn bực vò tóc, trong ngực như mắc nghẹn lại. Không biết phải làm cách nào để làm giảm bớt cảm giác phiền muộn trong lòng, hắn tức giận đập mạnh hai tay lên vô lăng, gấu mèo nhỏ đột nhiên kêu “Ngao” một tiếng, dọa Lyle dựng đứng cả người.

Tầm mắt hắn lướt qua gương chiếu hậu, vô tình quét đến băng ghế sau, chiếc điện thoại màu đen của Ace ở trên da bọc ghế màu trắng trông vô cùng nổi bật.

Lyle yên lặng nhìn chằm chằm vào nó, trong đầu hiện ra một dãy số.

Ace đã quá quen thuộc với việc dùng vũ khí nóng, súng trong tay như một phần cơ thể, mỗi phát súng đoạt đi một sinh mạng, chưa từng uống phí một viên đạn nào.

Đầu ngón tay đầy máu của anh ta kẹp chặt động mạch cổ một tên to con, tay còn lại giơ súng bắn chết hai tên có ý định phản kích phía sau, thấp giọng hỏi: “Tôi chỉ hỏi một lần, boss của các cậu nhốt người đàn ông mới bị bắt về ở đâu?”

Đây là kinh nghiệm tích lũy được từ nhiều năm đi thẩm vấn của Ace, không hỏi sống hay chết, trực tiếp hỏi nhốt ở đâu.

Tên kia cả người run cầm cập, nhưng vẫn kiên quyết ngậm chặt miệng.

Ngón trỏ của Ace trực tiếp xiên thẳng qua da, cắm vào cổ đối phương, xúc giác lập tức cảm nhận được sự nhóp nhép dính dấp của cơ thịt bị xé rách, máu tươi văng đầy tay.

Tên kia kêu lên thảm thiết, lông tơ khắp người đều dựng đứng, dưới đũng quần đã ướt sũng.

Ace nhẹ nhàng dụ dỗ: “Đừng khóc, bé ngoan, đây chỉ là món khai vị thôi.”

“Ồ... Ở tầng 17, nửa... nửa tiếng nữa sẽ có đặc công đến đưa người đi.”

Ace dùng báng súng đập mạnh vào gáy đối phương, nhẹ nhàng phun ra hai chữ “Rác rưởi.”

Thang máy không thể sử dụng, muốn lên tầng 17 chỉ có thể đi thang bộ. Mỗi tầng đều có người bảo vệ. Từ tầng 1 đến tầng 5 tương đối đơn giản, mỗi tầng bảy, tám tên, mỗi tên một phát đạn, hết đạn thì trực tiếp lấy súng của những tên đã chết.

Nhưng từ tầng 6 đến tầng 17 thì không đơn giản, hỏa lực ở các tầng này bố trí dày đặc, trang bị cả súng máy, chỉ nhích lên một bước cũng đủ ăn năm, sáu phát đạn. Ace nép vào cửa thoát hiểm đối bằng đạn, thỉnh thoảng lại có vài đường đạn sượt sát qua người.

Ace cẩn thận, mặc kệ cho đạn găm vào người, liều mạng chạy lên mấy bậc thang, quay đầu bắn ra vài phát súng.

Theo tiếng súng nổ dồn dập, từng tên từng tên dồn dập lẫn xuống cầu thang. Ace mặc hai lớp áo chống đạn, đạn bắn vào ngực và bụng thì không có vấn đề, chỉ hơi đau. Nhưng vấn đề là áo chống đạn không che kín được hết tay và chân, cánh tay trái và chân trái đều đã trúng một phát, tốc độ và độ chuẩn xác cũng bị ảnh hưởng theo.

Ace rút trong túi quần ra một bình nước nhỏ màu xanh lam, đổ tất cả chất lỏng bên trong vào miệng, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, vẻ mặt vặn vẹo đến đáng sợ, sau vài phút nhịp thở mới dần bình ổn lại, bước đi so với ban đầu còn nhanh nhẹn hơn, dường như viên đạn găm trên đùi trái hoàn toàn không tồn tại.

Anh ta vứt súng trên tay đi, nhặt súng máy trên đất lên, chậm rãi đi lên tầng 17.

Tầng 17 vô cùng trống trải. Ace cẩn thận đi đến đập cửa từng phòng. Sau khi đập đến cửa phòng thứ năm, cuối cùng cũng xuất hiện bảy, tám họng súng đen ngòm chìa thẳng vào đầu.

Đây là một phòng họp được cải tạo lại thành phòng thẩm vấn, bàn dài bị kéo vào một góc, Kane đang bị treo bên cạnh, đầu cúi thấp không biết là còn sống hay đã chết, mũi chân cách mặt đất vài cm, nửa người trên để trần, da thịt đã gần như nát bấy, máu tươi chảy đầm đìa.

Dưới tình huống có vật cản yểm hộ, Ace có thể một phát bắn chết mấy chục tên. Nhưng trong gian phòng họp rộng rãi trống trải, mặt đối mặt với tám người trên tay đều cầm súng, ai sống ai chết đã rõ như ban ngày rồi.

Ace liếm khòe môi, một chút sợ hãi cũng không có, trong mắt thậm chí còn mang theo hưng phấn cực độ: “Có muốn cá không, đoán xem trước khi tôi chết có thể giết được bao nhiêu trong số các cậu?”

Người duy nhất mặc âu phục trong tám người bước lên trước một bước, “Chuyện này không liên quan đến anh, anh muốn nhúng tay cũng không được, nếu như anh chịu từ bỏ, tôi có thể để anh còn sống bước ra khỏi đây.”

Tên tay chân bên cạnh lập tức phần nộ quát lên: “Nó giết nhiều anh em của chúng ta như thế, còn muốn sống sót ra ngoài? Nằm mơ đi!”

Người đàn ông mặc âu phục trầm giọng: “Đây là quyết định của tôi.”

Đôi mắt đen láy của Ace mở to trông vô cùng dọa người, khòe miệng lại gợi lên một nụ cười thuần khiết vô tội: “Anh chàng mặc vest, cậu sợ mấy phát đạn cuối cùng của tôi găm lên người cậu sao?”

Không đợi đối phương trả lời, anh ta lại tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu: “Đừng lo, các cậu ai cũng đáng yêu chết đi được, tôi sẽ không thiên vị ai đâu. Tôi đặt cược một tình tệ, toàn bộ các cậu sẽ được dắt tay nhau cùng đi xuống địa ngục.”

Lọ thuốc màu xanh ban nãy Ace uống có tác dụng làm tê liệt chức năng cảm giác của thần kinh, khiến cho cơ thể mất hoàn toàn cảm giác đau đớn đối với vết thương. Chỉ cần tim vẫn còn đập, chỉ cần chưa toi mạng, vẫn có thể chiến đấu đến cùng.

Thế trận giằng co lúc này, thắng bại nghiêng về bên nào, vẫn còn chưa xác định.

Chú thích:

(1) Gấu mèo nhỏ:

(2) AT-4 (M136): Súng chống tăng, là phiên bản cải tiến được phát triển dựa trên M72 (M72 được chế tạo thay thế cho bazooka được dùng trong chiến tranh Việt Nam). M136 (AT-4) do Công ty Saab Bofors DynamicsAB (Thụy Điển) và ATK Inc (Mỹ) cùng hợp tác phát triển, chúng được sản xuất cả ở Thụy Điển và Mỹ, chính thức được tiếp nhận đưa vào trang bị năm 1980. Đây là loại súng chống tăng không giật hạng nhẹ chỉ sử dụng một lần, có uy lực và độ chính xác lớn hơn rất nhiều so với người tiền nhiệm M72 LAW.

AT-4 có chiều dài tổng thể 1.020 mm; cỡ nòng 84 mm; trọng lượng 6,7 kg; súng có thước ngắm gấp và có thể lắp kính ngắm quang học ngày đêm để tăng khả năng tiêu diệt mục tiêu. Tầm bắn hiệu quả của AT-4 đạt 300 m và lên tới 500 m nếu bắn theo diện tích.

Đạn xuyên lõm chống tăng tiêu chuẩn (HEAT) của AT-4 có trọng lượng 1,8 kg; chiều dài 460 mm; sơ tốc 290 m/s, thời gian bay qua quãng đường 250 m là dưới 1 giây; tầm bắn tối đa lên tới 2.100 m; xuyên qua được 420 mm giáp đồng nhất.

Ngoài đạn xuyên lõm, AT-4 còn có một số loại đạn khác như đạn xuyên mạnh HP, đạn chống boong ke – công sự AT8, đạn nổ phá mang liều kép AST.

16. Chương 16: Cứu Viện

Ngón tay dính đầy máu tươi của Ace đặt lên cò súng, đôi mắt đen xinh đẹp nheo lại, súng trong tay dường như đã liền thành một thể với cánh tay, băng đạn chạy dài uốn lượn như mười ngón tay đang nhảy múa.

Một chọi tám, thế nhưng đối phương không ai dám nổ súng trước, không ai dám coi thường người đàn ông mang gương mặt non nớt nhưng ánh mắt lại chứa đầy hơi thở tử vong trước mặt, chỉ sợ vừa khai hỏa thì mạng mình cũng đi luôn.

Song phương lẳng lặng đối lập, yên lặng đến mức chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể khiến tất cả mọi thứ nổ tung.

Không khí trong phòng dường như đông đặc, giằng co giữa hơi nóng của nòng súng và sát khí lạnh lẽo của con người, phẳng phất như không gian và thời gian đều ngưng đọng lại trong khoảng khắc này, biến thành tiếng kêu gào của quỷ dữ không ngừng đánh mạnh vào lồng ngực, gõ thẳng vào trái tim đang đập điên cuồng.

Thời gian của Ace có hạn, tiếp tục giằng co sẽ chỉ càng thêm bất lợi. Nếu như không ai muốn chủ động phá vỡ cục diện bế tắc này, anh ta tình nguyện làm một cú mở màn ngoạn mục để kết thúc tất cả.

Ngón tay trở dính máu hơi co lại...

Nhưng Ace còn chưa kịp siết cò, tên đứng ngoài cùng bên trái đã nặng nề ngã xuống. Chưa ai kịp phản ứng được tình huống hiện tại là gì, tên đứng ngoài cùng bên phải và tên đứng ngay cạnh cũng đồng loạt ngã xuống.

Người đàn ông mặc âu phục vội hô lên: “Tránh xa khỏi cửa sổ! Có bắn tĩa!”

Nhưng đã quá muộn.

Một tay bắn tĩa cộng thêm Ace, giải quyết sạch bảy tám người này chỉ là chuyện sớm muộn.

Khi tay bắn tĩa bên ngoài bắn trúng tay cầm súng của người đàn ông mặc âu phục, Ace lập tức chĩa súng ngắm thẳng vào ngực trái đối phương. Máu chảy dọc theo ống tay áo vest xuống bàn tay đang run rẩy, người nọ đã không còn bất kỳ khả năng chiến đấu nào.

Chỉ vài giây nữa thôi, trận đấu súng như hài kịch này sẽ nhanh chóng đến hồi kết.

Ace không nổ súng vội, neho mắt hỏi: “Cậu muốn đào thông tin gì từ trong miệng Kane?”

Người đàn ông mặc âu phục cố gắng duy trì vẻ trấn định: “Anh ta là mục tiêu của nhiệm vụ mà tôi đảm nhiệm, tôi chỉ có nghĩa vụ bắt người.”

Ace hơi di chuyển nòng súng, bắn nát đầu gối đối phương, người nọ kêu lên một tiếng rồi lại cắn chặt răng, cơ mặt căng lên vằn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

“Ngại quá, tôi không thích người khác đùa cợt mình.” Ace chậm rãi nhả từng chữ, trên trán cũng bắt đầu thấm ra một tầng mồ hôi, tơ máu bắt đầu vằn lên, “Nếu Kane chỉ là mục tiêu của nhiệm vụ, cậu đã sớm giết cậu ta, chứ không phải đánh đập thẩm vấn như thế này. Dùng hình tra khảo, ngoài muốn moi thông tin ra, tôi thật sự không nghĩ được lý do nào khác.”

Tần suất chớp mắt của Ace bắt đầu hơi tăng lên, chậm rì rì nói tiếp: “Lực lượng đặc biệt có quy định, đối với mục tiêu được chỉ định bắt sống, không được lên lút dùng nhục hình thẩm vấn. Các người dám róc da cậu ta thế kia, nhất định là cấp trên ngầm cho phép. Có chuyện gì không thể chờ áp giải về trụ sở, mà phải vội vàng muốn tra khảo...”

Tay cầm súng của Ace đột nhiên run lên. Người đàn ông mặc âu phục vẫn luôn nhìn anh ta chằm chằm, lập tức nhảy bèn phát hiện ra cơ hội, dồn tất cả sức lực lao thẳng đến hất văng súng máy, nện một quyền vào bụng Ace, tay trái lành lặn bóp chặt cổ anh ta.

Cơ thể Ace chỉ trong giây lát đã mất hết toàn bộ sức lực, bất động như một con rối mặc người xâu xé.

Ngón tay người đàn ông mặc âu phục càng ngày càng siết chặt lại. Nhìn nhịp thở của Ace càng ngày càng

yếu ớt, trong mắt người nọ tràn đầy sự hưng phấn tàn nhẫn, “Anh rất thông minh, chắc cũng là người trong nghề, nhưng mà... A —— “

Hai mắt người đàn ông mặc âu phục trơn trũng, ống giảm thanh của súng lục phía đối diện bắn ra một viên đạn, găm thẳng vào giữa cổ họng người nọ.

Ace vừa ho khan vừa gào lên: “Đừng giết hần!”

Người phụ nữ kia tao nhã hạ súng xuống, âm thanh nhẹ nhàng quyền rũ vang lên trong căn phòng trống, “Ngại quá, tay hơi nhanh, giết mất rồi.”

Ace chặt vật bò dậy, mọi thứ trước mắt đều mờ mờ nhòe nhòe, nheo mắt một lúc lâu mới nhìn ra được hình dáng người phụ nữ trước mặt. Váy dài bó sát màu xanh sẫm, trên tay xách một chiếc túi đen dài, có thể mơ hồ nhìn thấy nòng súng bắn tia màu sáng bạc bên trong, mái tóc xoắn dài bồng bềnh mềm mại.

“Cô là ai?”

Người phụ nữ hơi khom người xuống, khẽ mỉm cười: “Tôi là người chuyên trợ giúp người khác giải quyết khó khăn.”

Tóc Ace ướt sũng mồ hôi bết xuống trán, ánh mắt trở nên hoảng hốt, trên gương mặt tái nhợt nặn ra một nụ cười căng thẳng, “Cô là thiên sứ sao?”

Người phụ nữ móc trong túi đựng súng ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng giúp Ace lau mồ hôi, “Trả đủ tiền thì tôi chính là thiên sứ. Cậu có thể đưa người đi được rồi, tôi bảo đảm hiện tại không ai dám ngăn cản.”

“Sợ là không được rồi.” Ace thều thào, “Phải làm phiền mỹ nhân xinh đẹp giúp một tay thôi.”

Anh ta vừa dứt lời, đầu đã gục xuống, nằm bất động trên đất.

Lúc người phụ nữ kia cho người khiêng Ace và Kane từ trong tòa nhà ra, Lyle không biết đang suy nghĩ gì, yên lặng nhìn chăm chăm điện thoại di động, thấy bọn họ thì lập tức chạy đến.

“Hai người họ sao rồi?”

Người phụ nữ chỉ vào Ace, “Còn sống”, lại chỉ vào Kane, “Không chắc.”

Lyle mím chặt môi, đầu ngón tay trắng bệch siết chặt điện thoại di động, người phụ nữ kia đứng cạnh thậm chí còn nhìn thấy tay trái đang buông thõng bên người của hắn khẽ run rẩy.

Người phụ nữ hứng thú hất cằm về phía Kane, “Tình nhân của cậu à?”

Lyle không có tâm trạng nói những chuyện này, đôi môi tái nhợt khẽ mấp máy: “Cứu bọn họ, trên hóa đơn cô muốn viết thêm bao nhiêu số 0 cũng được.”

Người phụ nữ im lặng nhìn hắn một lúc, cuối cùng cũng gật đầu, “Bình thường những chuyện không chắc tôi sẽ không làm, nhưng cậu Jasper đúng là rất bạo tay.”

Lyle không hỏi vì sao người này lại biết thân phận của hắn, chỉ khẽ nhướn mày: “Cho nên?”

“Thành giao.”

Lyle nhớ đến nội dung ban nãy người phụ nữ nói trong điện thoại, ngón tay bắt đầu vô thức gõ nhẹ, “Phía lực lượng đặc biệt phải giải quyết thế nào?”

“Bọn họ không thể đến đây.”

“Tại sao?”

Người phụ nữ mỉm cười đầy bí hiểm, “Vì Edward không hề hợp tác với bọn họ.”

Trong một phòng khám tư nhân, Kane hai mắt nhắm nghiền nằm trên bàn phẫu thuật. Vết thương chẳng chịt trải kín nửa thân trên. Phần da trên cánh tay phải bị róc đến chỉ còn cơ gân và máu thịt nhớp nháp lẫn lộn, vết cắt trên lồng ngực và bụng đến không xuể, lưng và vai găm đầy mảnh sắt, máu tươi nhuộm đỏ cả tấm ga trắng.

Bác sĩ đang xử lý vết thương cho y, Lyle đứng bất động nhìn không chớp mắt, người phụ nữ với mái tóc xoăn dài đứng cạnh hắn.

“Phòng khám này có an toàn không?” Một lúc lâu sau hắn mở miệng, giọng nói dường như không phải phát ra từ cổ họng.

“Tuyệt đối an toàn. Thân phận của cậu, hành tung của bọn họ, tôi đều xử lý sạch sẽ, cóm không thể tìm được tung tích của các cậu, càng không thể đến đây.”

“Cô chắc chứ?”

“Ở thế giới bên ngoài, tôi không dám hứa trước. Nhưng đây là Naler, là địa bàn của tôi, tôi có thể lấy tên mình ra bảo đảm với cậu, cho đến khi cậu rời khỏi Naler, an toàn của cậu và hai người kia được đảm bảo tuyệt đối.”

“Tại sao?”

Người phụ nữ bật cười: “Vì cậu trả tiền cho tôi còn gì. Nếu không thì còn có thể tại sao nữa, chẳng lẽ cậu đồng ý lên giường với tôi à?”

Lyle không đáp, tiếp tục yên lặng nhìn về phía bàn giải phẫu. Lại qua một lúc, hắc nhàn nhạt nói: “Hóa đơn gửi cho ba tôi. Tôi tin loại chuyện này cô có thể dễ dàng làm được mà không bị người của lực lượng đặc biệt phát hiện.”

“Nếu ngài Jasper không chịu thanh toán cho tôi thì sao?”

“Ông ấy sẽ đồng ý. Tiện thể giúp tôi chuyển lời đến ông ấy, tôi sẽ sớm trở về.”

“Tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp cậu.” Ánh mắt người phụ nữ trở nên sâu thẳm, “Tin tôi đi, sau này cậu vẫn sẽ cần đến tôi nhiều đấy.”

17. Chương 17: Tỉnh Lại

Cuối cùng Ace không phải người tỉnh lại đầu tiên, mà là Kane.

Rèm cửa sổ trong phòng bệnh kéo kín, ánh đèn ngủ mờ mờ, tay phải Kane đang truyền dịch. Bên người có tiếng hít thở nhẹ nhàng, y quay đầu sang, giống như rất nhiều buổi sáng gần đây, Lyle đang cời đàn guitar bên cạnh.

Kane tự hỏi, từ bao giờ y đã quen thuộc với hình ảnh này đến vậy?

Có lẽ vì Lyle luôn có những hành động và suy nghĩ bất thường, cho nên bất kể hắn làm gì, y cũng sẽ không ngạc nhiên.

Lyle ngáp dài một cái mới chậm rãi mở mắt ra, thấy Kane đã tỉnh, hắn cười híp mắt thăm hỏi: “Sweetheart, chào buổi sáng.”

Tâm trạng của Kane cũng không tệ, mỗi lần phát hiện ra bản thân còn sống, tâm trạng y đều như vậy, “Chào buổi sáng.”

Lyle xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng vàng lấp lánh rọi qua lớp kính, chiếu sáng cả căn phòng đang chìm trong bóng tối mịt mờ, từng hạt bụi nhỏ li ti nhẹ nhàng lay động lơ lửng trong ánh sáng thuần khiết như một lớp kim tuyến đẹp đẽ đang nhảy múa theo giai điệu của mặt trời. Lyle mặc quần ngủ rộng thùng thình, cặp quần tụt xuống đến gần nửa mông cũng chẳng buồn kéo lên, lười biếng đứng trong nắng sớm vươn vai, ánh nắng nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể căng tràn sức sống.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Kane mới vang lên.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Lyle vẫn quay lưng về phía y, tiếp tục tắm nắng, “Không lâu lắm, chỉ một tuần thôi.”

“Ai cứu tôi ra?”

“Tên khốn ngày xưa cùng anh ngồi xổm cạnh phân chó ăn đậu luộc.”

Kane cúi đầu cười khế, “Chuyện đó cậu ta cũng kể cho cậu sao?”

Lyle xoay người lại, gương mặt vì đứng ngược sáng mà trở nên mơ hồ, khóe miệng hằn khế nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm, dường như đang cười, dường như lại không.

“Anh ta còn kể cho tôi nghe hình mẫu phụ nữ lý tưởng của anh.”

Kane liếc mắt nhìn hắn: “Cậu chuẩn bị tìm cho tôi một người như vậy sao?”

Lyle cười nhạt, “Sweetheart, cả đời này anh cũng đừng mong có thể đi tìm phụ nữ.”

Không gian yên tĩnh, không có tiếng đáp lại. Kane không biết đã nhắm mắt từ lúc nào, hàng mi dày có lẽ vì nắng sớm chiếu vào mà ánh lên màu vàng nhạt, lẳng lặng đổ rạp xuống mí mắt, có chút tĩnh lặng và mỏng manh, hoàn toàn không giống với Kane Campbell lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Lyle đi đến cạnh giường, ngồi xổm xuống nhìn y ngủ. Một lát sau, hắn đưa tay khê vuốt ve gương mặt kia. Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm thô ráp, không trơn nhẵn, càng không mềm mại, nhưng lại khiến tâm trí con người ta mê muội. Rõ ràng vừa mới tỉnh lại, nhưng giọng nói vẫn mạnh mẽ trầm thấp như thế, hoàn toàn không để lộ ra một chút yếu ớt suy nhược nào. Nếu không phải vì cơ thể không chống đỡ nổi, quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, Lyle tin Kane nhất định sẽ tiếp tục dùng thái độ bình thản nhất nói chuyện cùng hắn.

Hắn hiểu rõ, trong cơ thể này là một tâm hồn cứng rắn và kiên nghị hơn bất kỳ ai.

Sau một tuần, Kane mới dần bình phục, thuốc tác động đến thần kinh bị tiêm vào đã được loại bỏ hoàn toàn, chỉ còn vết thương trên da chưa khỏi hẳn.

Xuống giường được, chuyện đầu tiên y làm là đi đến phòng bệnh bên cạnh xem tình hình Ace, Lyle chậm rãi đi theo sau.

Hai phát đạn trên tay và đùi Ace chỉ găm vào phần mềm, bên ngoài không có vấn đề gì lớn, vấn đề nằm ở chỗ nội tạng và các hệ thống cơ thể bên trong cực kỳ không ổn, ngay cả nhịp tim cũng rất yếu.

“Sweetheart, anh cứ nhìn mặt trẻ con mãi thế tôi sẽ ghen đấy.” Lyle khoanh tay đứng cạnh giường bệnh.

“Ace có moi được thông tin gì từ tên đặc công kia không? Vì sao bọn họ lại muốn truy sát cậu?”

“Không biết, lúc đó tôi ngủ. Khi anh ta đánh thức tôi chỉ nhắc đến chuyện của anh, sau đó bọn tôi đi cứu anh luôn.” Nói đến đây, hắn khẽ nhíu mày, “Sao anh lại chạy đến địa bàn của Edward Worcestre? Đây không phải phong cách của anh, bọn chúng muốn dẫn anh đi đâu thì anh ngoan ngoãn đi theo à?”

Kane lắc đầu, “Tên đặc công nhắm vào tôi, hắn muốn moi được thông tin gì đó từ miệng tôi, mà bản thân tôi cũng có thông tin muốn moi ra từ miệng hắn.”

Chân mày Lyle hăm sâu thêm vài phần, “Chỉ vì một chút tin tức mà đến mạng cũng không cần?”

“Đối với đặc công, tin tức còn quan trọng hơn cả tính mạng.”

“Thì ra anh cũng thần kinh như mấy tên kia.”

“Bất kỳ nghề nghiệp nào cũng đều tồn tại những nguy cơ tiềm tàng.”

Trong lòng Lyle không hiểu sao cảm thấy rất khó chịu. Hắn không muốn tiếp tục đề tài này nữa, tầm mắt đang dừng trên người Kane chuyển sang Ace, “Khi nào mặt trẻ con tỉnh?”

Kane lắc đầu thở dài: “Không biết. Bác sĩ ở đây không chữa được cho Ace, cậu ta muốn tỉnh lại chỉ có thể tự dựa vào bản thân thôi.”

“Bác sĩ nói anh ta bị tiêm thứ gì đó vào người.”

“Có thể là tự cậu ta tiêm vào. Trước đây lúc bọn tôi tham gia nhiệm vụ đặc biệt, cậu ta cũng cho tôi uống thứ gì đó, tôi hôn mê một tháng mới tỉnh.”

“Tức là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng?”

Kane gật đầu: “Chỉ là về lâu dài không tốt cho cơ thể, cùng lắm là chết sớm mấy năm thôi.”

Lyle im lặng, cố gắng đè xuống cảm giác khó chịu và bất lực càng ngày càng dâng lên trong lòng. Hắn không hiểu những chuyện trước đây mà Kane đã trải qua, càng không có tư cách phán xét tư tưởng của y.

Kane đột nhiên hỏi: “Cậu biết tinh hệ Alpha không?”

“Đấy không phải thường thức cơ bản à, đến đứa trẻ lên ba cũng biết.”

Tinh hệ Alpha cách tinh hệ Beta mấy vạn năm ánh sáng, khoa học – kỹ thuật phát triển tiên tiến hơn tinh hệ Beta đến vài thế kỷ. Công nghệ chế tạo phi hành khí hiện tại của tinh hệ Beta là kỹ thuật mô phỏng từ một phi thuyền bị bắn rơi của tinh cầu Alpha, nhưng công nghệ mô phỏng bao giờ cũng có hạn chế — phi hành khí chỉ có khả năng di chuyển giữa các tinh cầu trong phạm vi tinh hệ, không thể di chuyển ra ngoài tinh hệ.

Kane lại hỏi: “Cậu có quen ai là người tinh hệ Alpha không?”

Ánh mắt Lyle tăng thêm vài phần vi diệu: “Sau khi kết thúc chiến tranh, những năm qua hai tinh hệ đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ ngoại giao, tôi nghĩ đây cũng là thường thức cơ bản mà.”

Trên Beta không có một ai là người của tinh hệ Alpha, hỏi hắn có quen không là có ý gì?

Kane trầm mặc dời tầm mắt đi.

Lyle lập tức truy hỏi: “Sweetheart, vấn đề này có liên quan đến việc anh chủ động đi theo tên đặc công kia phải không?”

“Tôi nói rồi, đây chỉ là rủi ro nghề nghiệp, công việc nào trên thế giới cũng đều có nguy hiểm.”

“Đấy chỉ là công việc trước đây của anh thôi. Bây giờ anh là vệ sĩ của tôi, trừ những lúc phải bảo vệ tôi, công việc này không nên tồn tại bất kỳ nguy hiểm gì mới đúng. Đáng lẽ anh chỉ phải đi theo sau lưng tôi tiêu tiền ăn no uống say thôi.”

“Từ lúc đi cùng cậu đến giờ tôi chỉ toàn ăn đạn.”

Lyle thở hồng hộc, vẻ mặt vô cùng quẫn bách, không biết phải nói gì mới đúng.

Kane đứng lên, chậm rãi đi ra cửa, “ Tôi đi tìm gì đó để ăn, cậu đi không?”

Lyle quay lại, trên môi treo lên nụ cười ngả ngớn quen thuộc, bước nhanh theo sau y, “Tôi muốn uống bia lạnh.”

“Đại thiếu gia nhà giàu như cậu sao lại có ham muốn bình dân như thế hả?”

“Tôi còn muốn ngồi xồm ăn đậu luộc cạnh phân chó.”

Kane nghe hần nhắc tới chuyện này, nghĩ đến cảnh tượng trước đây cùng Ace và Melinda làm nhiệm vụ, khẽ lắc đầu: “Chỉ sợ cậu không nuốt nổi thôi.”

Lyle cười híp mắt: “Sweetheart, chỉ cần có anh bên cạnh, phân chó cũng đáng yêu.”

Kane cũng cười, “Nếu còn muốn uống bia lạnh thì ngậm miệng lại đi, đồ thiếu gia nhà giàu không một xu dính túi.”

18. Chương 18: Sòng Bạc Ngâm

Trên người Kane vẫn còn rất nhiều chỗ phải quấn băng gạc, nhưng dưới lớp áo jacket da cũng khó nhận ra được. Y dẫn Lyle đến một tiệm tạp hóa cũ nát, cửa tiệm này nằm dưới đường chân trời, đơn sơ ảm thấp, trừ một chiếc đèn chụp vàng chập chờn treo trên nóc ra không còn bất kỳ nguồn sáng nào, dường như nơi đây không thuộc về thế giới hiện đại.

Kane đi đến chỗ ông chủ mập mạp gọi hai chai bia lạnh, đưa một chai cho Lyle, kéo hần đến cạnh tủ lạnh.

Đi đến sát tủ lạnh, Lyle mới phát hiện bên cạnh có một cánh cửa sắt nhỏ bị giá để đồ và quây thu ngân che khuất, đứng bên ngoài sẽ không nhìn được, kể cả có nhìn thấy cũng chỉ nghĩ đây là cửa một kho chứa đồ.

Kane đẩy cánh cửa kia ra, âm thanh ầm ầm u ám vang vọng trong hành lang chật hẹp phía sau. Dưới hành lang không phải mặt đất bê tông mà là một mặt kính trải dài, hai bên tường treo đầy chụp đèn màu xanh lam mờ ảo, trong ánh đèn mơ hồ có thể nhìn thấy đủ mọi loại cá đang bơi dưới lớp kính. Phía sau cánh cửa này và bên ngoài tiệm tạp hóa dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Lyle vắt chéo chân đứng dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn Kane đóng cửa sắt lại, “Sweetheart, chỗ thế này mà anh cũng mò ra được.”

Kane đóng cửa xong, cũng dựa vào tường đứng cạnh hần, dùng răng cạy nắp chai, uống một hớp bia lớn, chậm rãi nói: “Đây không phải lần đầu tiên tôi đến Naler.”

Lyle giơ tay lên ngăn y nói tiếp, nheo mắt lại: “Đừng nói, để tôi đoán nhé, anh đi làm nhiệm vụ? Bắt tội phạm giết người, hay là trùm buôn ma túy?”

Kane uống thêm một hớp bia lạnh, thư thả cảm nhận vị men đắng lan tràn trong khoang miệng, “Không phải. Đối tượng nhiệm vụ của tôi là một nhà khoa học, nói đúng hơn là một nhà hóa học. Cấp trên nói nhà khoa học này đã nghiên cứu ra một loại khí độc có thể dùng để tác chiến quy mô lớn, nhưng ông ấy lại đem bán công trình nghiên cứu của mình cho Tatoonie. Ai cũng biết Tatoonie là tinh cầu duy nhất có tương quan lực lượng ngang với Avana, cậu đoán xem chính phủ và quân đội sẽ làm gì?”

“Anh không tin những gì bọn họ nói, phải không?”

“Nhà khoa học đó là người theo chủ nghĩa hòa bình, ít nhất là trước khi nghiên cứu ra loại khí độc kia, ông ấy đã từng là một người theo chủ nghĩa hòa bình.”

“Anh nghi ngờ mệnh lệnh của cấp trên, thả ông ấy đi?”

Ánh mắt Kane trở nên ảm đạm, “Không, tôi giết ông ấy. Ông ấy là một người thích những trò đồ đen. Sau ngày thứ ba đến Naler, tôi phát hiện sông bạc dưới lòng đất này. Lúc đó tôi cải trang thành một tay nghiện cờ bạc, bắt chuyện với nhà khoa học đó. Ông ấy rất thông minh, vận may cũng nhiều, có lẽ vì đã thắng cả một đêm, tâm tình rất tốt, thậm chí còn mời tôi đến nhà uống rượu.”

“Anh đồng ý?”

“Phải. Tôi đến nhà ông ấy uống Whisky nguyên chất, ông ấy kể mình từng có một đứa con gái tên là Marry, chết từ khi mới 2 tuổi, ông ấy nói rất nhớ con gái mình.”

Lyle cảm giác được tâm tình y dao động khi nói những lời này, trong lòng hần cũng rất khó chịu, nhưng không thể hiện ra, chỉ tiếp tục yên lặng uống từng ngụm bia đắng chát.

Kane chậm rãi nói bằng giọng đều đều như đang kể lại một câu chuyện cổ, “Tôi với ông ấy nói chuyện thâu đêm đến tận sáng hôm sau, chủ yếu là ông ấy nói, tôi nghe. Sáng hôm đó khí trời rất tốt, không khí thoáng đãng, nhiệt độ mát mẻ, bầu trời trong vắt. Ông ấy đứng trên ban công, chỉ nói “Hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp”, sau đó, ông ấy vĩnh viễn không thể biết được ngày hôm đó có phải là một ngày tốt đẹp không.”

Lyle không biết trong lòng Kane đang nghĩ gì, không biết liệu y có cảm thấy cần rút hay hồi hận không, hần không hỏi, chỉ im lặng nhìn đôi mắt màu khói u ám bên cạnh.

“Sau khi tìm được thứ cần tìm, tôi rời khỏi Naler.” Kane đột nhiên cười, “Naler là một nơi rất thuận tiện phải không? Không cần xử lý thi thể, không cần dọn dẹp hậu quả. Bất cứ ai sống trên hòn đảo này, từng

giây từng phút đều chuẩn bị sẵn sàng tâm lý sẽ chết, chẳng ai quan tâm đến sống chết của kẻ khác.”

Hai người lại im lặng uống bia. Một lúc lâu sau, Lyle mới hỏi: “Nhiệm vụ này có vẻ rất đơn giản, sao lại để anh đi làm?”

“Cấp cao của lực lượng đặc biệt có một cơ quan gọi là Ban thư ký, gồm sáu người, công việc của bọn họ là đánh giá mức độ trung thành của các đặc công.”

“Bọn họ nghi ngờ anh?”

“Chuyện đó có quan trọng không? Mặc dù cũng có lúc tôi muốn tìm hiểu rõ, nhưng cuối cùng bản thân vẫn là một đặc công, vẫn phải nghe chỉ thị mà làm việc.”

Lyle ngửa đầu uống cạn chỗ bia còn lại, ném vỏ chai vào sọt, liếm chút bia còn dính bên môi, “Đừng lời đạo đức nghề nghiệp cao cả ra. Mục đích cuối cùng anh giết nhà khoa học đó cũng là vì để thông qua bài sát hạch độ trung thành, không phải sao?”

Kane cũng uống nốt ngụm cuối cùng, đưa tay lau lớp bọt trên khóe miệng, cười khê: “Có lẽ vậy.”

Y bỏ vỏ chai đi, quay sang nhìn Lyle: “Muốn mở mang tầm mắt về sông bạc ngầm của Naler không?”

“Những thứ khác không dám nhận, nhưng bài bạc thì tôi chưa bao giờ thua, sao lại không đi chứ?”

Ánh mắt Kane có chút ý vị, “Kỹ xảo của cậu chỉ sợ không thể dùng ở đây thôi.”

Sau khi vào sông bạc ngầm, Lyle rốt cuộc đã hiểu vì sao y nói thế.

Sông bạc ngầm ở Naler có diện tích lớn bằng bốn, năm sân bóng, không phân chia khu vực rạch ròi như casino mà chỉ được ngăn cách bởi vài chiếc ghế sofa bày rải rác dành cho khách đánh bạc nghỉ ngơi. Bên ngoài là dãy quầy bar được sắp xếp không theo bất cứ một quy tắc nào, toàn cảnh có thể tạm gọi bằng hai từ vui mắt, nếu không muốn nói là vô cùng hỗn loạn, đối lập hoàn toàn với tiệm tạp hóa rách nát tàn tạ ở cửa vào.

Nội dung các loại hình cờ bạc ở đây, so ra thì casino đúng là vô cùng văn minh lịch sự.

Sòng số một rộng khoảng 200 mét vuông, quy hoạch như một sân thi đấu khép kín, hai bên đứng thừa thớt vài người, Lyle kéo Kane đến gần. Trong sân đấu là bảy con vật nhỏ hình dạng kỳ dị đang đứng trước vạch xuất phát, hơn nữa bảy con vật này dường như không phải cùng loài.

Lyle hứng thú nhìn ngang ngó dọc, “Sweetheart, kia là con gì?”

Kane còn chưa kịp trả lời, người đàn ông lùn tịt đứng cạnh bọn họ đã khinh bỉ hừ một tiếng: “Quê mùa.”

Lần đầu tiên bị người khác mắng là “quê mùa”, Lyle chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, hắn khom người huých huých khuỷu tay người kia, “Người anh em, có thể giới thiệu cho tên quê mùa này mở mang tầm mắt một chút không?”

Người đàn ông lùn tịt ngửa đầu khinh bỉ liếc nhìn hắn, “Con tai nhọn gọi là Heo nhỏ, con có cái yếm đỏ buộc trên bụng là Cô nàng, con đuôi dài nhất tên là Đuôi dài, còn cái con đang giương nanh múa vuốt kia là Tướng quân uy vũ, tỷ lệ cược của nó là 1:3, đêm nay tôi đặt nó đấy...”

Lyle nghi ngờ xoa cằm: “Đấu không cùng loài thể này liệu có ảnh hưởng đến tính công bằng không?”

“Đệt, biết ngay cậu là cái đồ quê mùa mà. Chúng nó là cùng loài, gọi là cấp miêu, loài này sống dai, có thể thích ứng với việc thay đổi gen, thế nên hay bị bắt đi thí nghiệm, con nào còn sống thì đưa đến đây đặt cược.”

Lyle chưa bao giờ được nghe đến những chuyện này. Trừ chuột bạch, tinh hệ Beta trước nay luôn nghiêm cấm bắt động vật làm thí nghiệm. Nhưng hiển nhiên pháp luật cũng chẳng có mấy tác dụng, đặc biệt là ở nơi phức tạp như Naler.

19. Chương 19: Ava

Theo tiếng súng lệnh, một hàng cấp miêu đã qua huấn luyện lập tức vọt lên, nhanh chóng chạy về phía trước. Cấp miêu vốn là loài vật ôn hòa, nhưng bảy con trên sàn đấu thì hoàn toàn không phải như vậy. Tính tình chúng hung hăng và hiếu chiến, thấy đồng loại có ý định vượt lên lập tức vung móng vuốt, một cuộc thi chạy tưởng như đơn giản lập tức biến thành một cuộc chém giết cắn xé giành giật kịch liệt, máu văng khắp sàn thi đấu.

Nhưng thảm cảnh máu tanh trong sàn đấu vẫn không khiến người ta hoảng sợ bằng phản ứng điên cuồng của nhóm người đặt cược bên ngoài.

“Cô nàng cố lên, móc mắt nó ra, cắn chết nó đi!”

“Heo nhỏ, cắn! Cắn! Đúng rồi, đúng là bé ngoan!”

“Tướng Quân uy vũ phản kích đi! Mày dờ ra làm gì! Phản kích! Mẹ nó, đồ rác rưởi!”

...

Lyle không có mấy hứng thú với tình hình trên sàn đấu, thứ hấp quan tâm nhiều hơn là vẻ mặt của mấy tên đặt cược. Viên mắt ai cũng căng ra, mặt đỏ bừng, nước bọt văng tung tóe, tơ máu trong con người hẳn lên vẻ điên cuồng, dường như thứ đang cắn xé nhau trong sàn đấu không phải là những con vật kia mà là chính bản thân họ.

Lyle lùi về sau một bước, đứng về cạnh Kane, chỉ vào mấy người đang gào thét phía trước: “Sweetheart, lúc trước tiếp cận nhà khoa học kia, đóng giả làm một tên nghiện cờ bạc, bộ dạng anh cũng giống bọn họ sao?”

Gương mặt Kane không cảm xúc: “Đó là một thảm họa.”

Lyle cố gắng tưởng tượng ra cảnh y đỏ mặt tía tai hò hét gào thét, nhưng đúng là hoàn toàn không thể tưởng tượng ra nổi.

Đám người càng ngày càng ồn ào, Lyle cũng hết hứng thú, kéo Kane ra ngoài. Sông bạc ngầm này tất cả đều là cá độ đặt cược. Không có loại nào là bình thường, đối tượng cá độ đặt cược cũng đều là động vật biến dị, nào là khí bắn súng, giống kiến lớn đánh nhau, hai con mèo đầu quần nơ thi đấu vật. Đám dân cờ bạc lúc ngồi đợi còn sửa quần chỉnh áo tao nhã uống rượu, đến khi súng lệnh trận đấu vang lên thì lập tức biến thành đầu trâu mặt ngựa.

Đi một lượt, Lyle cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị các thể loại âm thanh gầm rú của đủ thứ sinh vật chọc thủng. Hai người trở lại quầy bar phía ngoài, Lyle gọi một ly Whisky có đá, “Sweetheart, loại hình cá độ kiểu này đúng là cực kỳ ngược đãi IQ của tôi mà.”

Kane cũng gọi một ly, bình thần ngồi xuống cạnh hắn, “Có ‘thứ tốt’ thì phải chia sẻ. Tôi dám cá cậu chưa từng thấy loại sông ngầm này bao giờ.”

“Nếu ý anh là loại sông não loạn thể này thì đúng là tôi chưa thấy bao giờ.”

“Lyle, cậu nên cảm thấy may mắn vì bản thân không nằm trong số những kẻ đang gào thét vì tiền cược bên kia.”

Lyle bật cười, nghiêng đầu nhìn sang: “Sweetheart, thật muốn xem bộ dạng phóng túng gào thét năm đó của anh trông thế nào.”

Bartender đứng trong quầy cũng bật cười, hoàn toàn không thể hình dung nổi người đàn ông mặt than này và mấy từ như phóng túng gào thét có liên quan gì đến nhau, cười đủ mới gạt đầu với hai người, “Xin lỗi, có thể hỏi chuyện riêng tư một chút không, hai người là một đôi à?”

Lyle lập tức thân mật dán sát vào người bên cạnh, vòng tay ôm lấy cổ Kane, còn hôn một cái lên khoe miệng y, “Chúng tôi rất có tương phu thê đúng không?”

Bartender nhìn mặt Kane vẫn trở ra như khúc gỗ, càng cảm thấy buồn cười.

Bàn tay đang ôm lấy cổ Kane của Lyle dời xuống phía dưới, hấn vỗ vỗ vài cái vào mông y, quay đầu cười với bartender: “Sweetheart nhà tôi then thùng ấy mà.”

Bartender trực tiếp ngửa đầu cười ra tiếng, cặp đôi này thật sự quá thú vị.

Kane nắm lấy bàn tay đang đặt trên mông mình, dùng sức véo mạnh một cái. Lyle đau đến nhe răng trợn mắt, bắt đầu dĩ cười cười với bartender, dùng ánh mắt ý bảo “Sweetheart nhà tôi lại then thùng đấy mà”.

Sau khi nói chuyện vài ba câu cùng bartender, hấn nhìn đám người đang gào thét xung quanh, trưng ra vẻ mặt với biểu cảm hoảng hốt, “Loại sòng bạc sáng tạo này là ai mở?”

Bartender kinh ngạc hỏi ngược lại: “Cậu không biết?”

Lyle nhún vai: “Tôi chỉ theo Sweetheart nhà tôi đến đây du lịch thôi.”

Bartender cười gượng: “Đến Naler du lịch... Sở thích của hai người đúng là vô cùng... độc đáo.”

Lyle tiếp tục thuận miệng hàm hồ: “Nhân sinh đôi khi cũng cần sự kích thích. Nếu mỗi ngày đều lặp đi lặp lại như một cái máy, bị ràng buộc trong những quy tắc cứng nhắc, tôi thà chết còn hơn.”

Bartender thấu hiểu vỗ vai hấn: “Tất cả các quy tắc bên ngoài, đến Naler rồi đều chỉ là rác rưởi.”

Lyle nhắc nhở: “Này, anh vẫn chưa nói cho tôi ông chủ nơi này là ai đấy.”

Bartender vừa pha rượu vừa thuận miệng trả lời hấn: “Edward Worcester, trùm buôn thuốc phiện lớn nhất Naler, tôi còn tưởng ở đây không ai không biết hấn.”

Kane vẫn im lặng này giờ đột nhiên vòng tay sang giữ chặt eo Lyle, nhích lại gần, “Bọn tôi là khách du lịch đến đây lần đầu.”

Bartender quảng bình pha chế, có lẽ không ngờ Kane sẽ mở miệng, hơi kinh ngạc nhìn y: “Giọng anh gọi cảm thật đấy.”

“Cảm ơn, bình thường chỉ có phụ nữ khen tôi như thế.” Kane nhấp một ngụm rượu, “Ví dụ như người phụ nữ hôm nọ tôi gặp ở Butt&Boobs.”

Bartender hứng thú hỏi: “Người nào?”

Kane nâng ly lên đặt bên môi, lạnh nhạt nói: “Hơn bốn mươi tuổi, rất đẹp, đặc biệt là mái tóc, vô cùng hấp dẫn.”

Bartender khẽ kêu lên: “A! Tôi biết rồi. Chắc chắn là Ava, tóc cô ấy rất đẹp. Cô ấy là tình nhân của Edward Worcester, khách quen ở Butt&Boobs.”

Kane chống tay lên quầy bar, đuôi mày nhướn lên, “Vậy sao?”

Trái ngược với khí thế hùng hực trong khu cá độ, ở quầy bar tương đối yên tĩnh, bartender đứng trước mặt y chuyên tâm bắt quai, “Ava theo Edward Worcester cũng phải mười năm rồi, Edward đối xử với cô ấy rất tốt, nếu không Ava cũng không có địa vị vững chắc như bây giờ. Nhưng quan hệ của bọn họ rất kỳ quặc, Ava toàn ở ngoài dự dồ đàn ông, làm gì có chuyện Edward không biết, thế mà bọn họ vẫn duy trì quan hệ suốt bao nhiêu năm, những người đàn ông quan hệ với Ava cũng chẳng mất miếng thịt nào. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan đến vị trí của Ava. Cô ấy là trung gian có tiếng nhất ở Naler, 80% thợ săn tiền thưởng có đi lại với Ava. Trong tay Ava nắm giữ không ít thông tin bí mật của các nhân vật tai to mặt lớn. Có người nói các nhân vật có thể lực bên trên khi có phiền phức đều phải nhờ đến cô ấy.”

Bartender càng bắt quai càng hăng say, thấp giọng hỏi: “Ava chủ động quyến rũ anh à? Hai người lên giường chưa? Tôi nghe nói trên giường cô ấy rất kích thích, không biết có phải thật không. Ai, chỉ cần nghĩ đến việc có thể lên giường với người phụ nữ của Edward Worcester đã thấy rạo rức rồi...”

Lyle giơ tay ngăn anh ta nói tiếp, bất mãn nhún mày: “Tôi còn đứng sờ sờ ở đây, chưa gì anh đã dụ dỗ Sweetheart nhà tôi lên giường với phụ nữ khác rồi.”

Bartender tiếc nuối nhún vai: “Nếu như Ava đồng ý, tôi tình nguyện thay Sweetheart nhà cậu lên giường với cô ấy.”

Lyle cùng bartender nói mấy câu, trưng ra vẻ mặt ghen tuông kéo cổ áo Kane đi ra ngoài. Kane kiên nhẫn để hấn kéo mình đi, sau khi đi khuất tầm mắt bartender lập tức muốn giằng cổ áo ra. Lyle đột nhiên xoay người áp lưng vào tường, cổ áo Kane bị hấn túm chặt, cả người mất đà lao thẳng về phía Lyle. Mắt thấy giấy dán tường màu xanh lam ngày càng gần, y vội vàng chống một tay lên bức tường cạnh đầu hấn, mới kịp ngăn bản thân không đè lên người đối phương.

20. Chương 20: Xử Nam

Kane tức giận khẽ trầm giọng mắng: “Muốn làm gì?”

Lyle vẫn túm chặt cổ áo y, khoe miệng cong lên, dùng sức kéo sát Kane về phía mình, gương mặt nhìn thẳng vào con người màu xám tro: “Sweetheart, anh không tin tôi.”

Kane hơi ngạc nhiên, kiên nhẫn hỏi lại: “Cậu thu được kết luận này từ đâu ra?”

“Anh hỏi bartender chuyện của Edward Worchester và Ava, nhưng rõ ràng vài năm trước anh đã đến đây, đặc công các anh càng không thể không biết thông tin về bọn họ, tại sao lại cố ý hỏi? Vì Ava sao? Anh không tin tôi? Hay là không tin cô ấy?”

“Tôi nên tin cô ta sao? Cậu biết cô ta rõ bao nhiêu, sao cậu dám đảm bảo cô ta sẽ không bán đứng cậu? Loại phụ nữ như cô ta, không chọn người, chỉ chọn tiền, sao cậu dám chắc sẽ không có người ra giá cao hơn cậu?”

“Đừng quên cô ấy đã cứu anh và Ace.”

“Đó là vì hiện giờ cậu là người trả giá cao nhất. Bảng giá mà đặc nhiệm đưa ra sẽ chỉ càng khiến cô ta trở mặt nhanh hơn thôi!”

Lyle muốn phản bác, nhưng hắn không thể. Những gì Kane nói đều là sự thực, mọi thứ đều là giao dịch, giá trị của đồng tiền là thứ có thể đè nát tất cả dưới chân. Chỉ là hắn không phục, trong thâm tâm hắn có một ham muốn phản bác kịch liệt những lời y nói, nhưng hắn thậm chí còn chẳng hiểu tại sao bản thân lại muốn phản bác Kane.

Lyle theo bản năng vô thức khẽ cắn môi, bộ dạng như một thiếu niên đang hờn dỗi. Ngón trỏ của Kane lần đến, miết nhẹ lên môi hắn, khẽ thở dài, “Chỉ có lúc này, trông cậu mới giống một tên nhóc vị thành niên.”

Giọng nói y mang theo vài phần tiếc nuối, lại ẩn chứa ôn nhu dịu dàng hiếm thấy, “Lyle, nhớ kỹ, đừng dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, trừ khi đã nắm được nhược điểm của kẻ đó.”

Môi Lyle giật giật, một lát sau mới hỏi: “Anh định làm gì?”

“Chỉ tìm người thu thập vài tin tức thôi.” Kane nhẹ nhàng ấn ấn lên môi dưới của hắn, khẽ mỉm cười, “Ava thu nhiều tiền của cậu như thế, hơn nữa chúng ta cũng cần sự trợ giúp từ phía cô ta, nếu không phải tình huống bắt buộc, tôi sẽ tránh nảy sinh bất kỳ xung đột nào.”

“Kane...”

Vì mở miệng nói chuyện, môi Lyle rung lên nhẹ nhẹ, chậm rãi cọ vào đầu ngón tay y, cảm giác mềm mại khiến lòng người thốn thức.

Giọng Kane không tự chủ được khàn khàn, “Ừ?”

Lyle dùng sức kéo mạnh cổ áo y về phía mình. Kane không phản kháng, tay trái trượt xuống giữ chặt eo hắn, cúi đầu hôn lên môi Lyle. Đôi môi mềm mại mang theo hương rượu Whisky cay nồng, khiến y muốn ngừng mà không được, chỉ biết điên cuồng cắn mút môi lưỡi đối phương. Đầu lưỡi Kane hung hăng càn quét khắp khoang miệng Lyle, đầu ngón tay mang theo vết chai do nhiều năm cầm súng siết chặt hông hắn, chủ động mà nhiệt tình, cùng vẻ lạnh đậm lạnh nhạt hằng ngày như hai người khác nhau.

Lyle ngửa cổ lên để y tùy ý chiếm đoạt đôi môi mình, hoàn toàn không có khả năng chống cự, hoặc nên nói là do hắn tự nguyện. Cho dù hắn dùng lời lẽ đùa giỡn y bao nhiêu, Lyle biết, trước mặt người này bản thân không bao giờ có khả năng chiếm ưu thế. Kane lớn hơn hắn mười mấy tuổi, còn là người thuộc phái hành động, mà hắn chỉ là dạng miệng lưỡi cay nghiệt hay lý luận suông.

Kane hôn thô bạo như muốn nuốt chửng tất cả. Đầu lưỡi Lyle tê dại, dịch chảy tràn ra khóe miệng, hắn có cảm giác Kane muốn cắn đứt lưỡi mình nuốt vào bụng, thậm chí ngay cả nước trong miệng cũng bị hút cạn, cho dù có là tưởng tượng, Lyle cũng không bao giờ nghĩ y sẽ mất khống chế như bây giờ. Nhưng hắn thích người này thô bạo khao khát mình như thế, thích đến tận xương tủy.

Cho dù sắp nghẹn thở, Lyle vẫn kiên quyết không đẩy y ra. Kane chủ động buông ra trước, vuốt mặt hắn, thấp giọng cười khê “Là ai nói mình có lượng hô hấp đầy đủ đến mức có thể hôn cho tôi nghẹt thở, hả?”

Mặt Lyle đỏ bừng, vừa thở dốc vừa nói đứt quãng: “Ai... ai nói, tôi không biết.”

Kane nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân con người xanh thắm của hắn, toàn bộ suy nghĩ đều trống rỗng, trong đầu ngoại trừ người trước mắt thì không còn gì khác.

Lyle bình ổn nhịp thở, chậm rãi nói: “Sweetheart, tôi hiểu tại sao mặt trẻ con lại nói thế rồi.”

Đuôi lông mày Kane nhướn lên, trong mắt ánh lên tia nghi vấn.

Lyle bật cười: “Lúc làm tình, chỉ cần nhìn mặt anh thôi cũng bắn được.”

“Nói vậy. Tôi với Ace còn chưa ngủ cùng giường bao giờ, tên đó nhìn thấy tôi làm tình lúc nào, thật không hiểu nổi cậu ta moi đâu ra cái kết luận chó má này!”

Kane rất ít khi nói lời thô tục, Lyle thấy y có vẻ thẹn quá hóa giận, ám muội nói: “Sweetheart, đừng xấu hổ, lời này rõ ràng là đang ca ngợi mị lực và sự quyến rũ của anh mà.”

Thực ra câu chuyện này có liên quan đến một chuyện từ rất lâu trước đây, mỗi khi kết thúc nhiệm vụ, bọn họ lại kéo nhau đến quán bar thả lỏng. Ace chỉ có mỗi một câu này đem đi nói với tất cả phụ nữ tiếp cận Kane, khiến cho y gặp không ít phiền phức, bị đám phụ nữ kia quần riết không tha. Ace còn lấy lý do mỹ miều là để giúp y tăng số đào hoa, làm Kane từ đó bắt đầu dè dặt dĩ đeo theo cái danh hiệu này. Nhưng lời Ace nói cũng không sai, gương mặt y quanh năm trở ra như tượng đá không một chút cảm xúc, còn mang theo vài phần cấm dục, khi động tình càng bộc lộ sự tương phản rõ ràng, như một loại ma túy, đã sa vào thì không thể dứt ra.

Kane cúi sát xuống, giọng nói trầm khàn đầy từ tính và hơi thở ấm nóng phả vào tai Lyle: “Lyle, cậu hôn rất tệ hại, vẫn còn là xử nam sao?”

Mặt Lyle đỏ bừng đến sắp bốc khói, miến cương mạnh miệng: “Còn lâu. Chỉ là tôi không muốn hôn người

tôi không thích thôi. Tiêu chuẩn của tôi rất cao, không phải ai cũng được tôi hôn đầu! Anh cười cái gì, tôi đã nói tôi không phải xử nam!”

“Được rồi, cậu không phải.” Kane qua loa gật đầu, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn chẳng có vẻ gì giống như lời y nói, khiến Lyle tức đến phát điên.

Nóng đầu, hắn trực tiếp giơ đầu gối đánh thẳng về phía hạ thân Kane. Có lẽ vì dùng lực hơi quá, Kane khẽ cau mày hừ một tiếng, âm thanh không biết là đau hay là thoải mái, “Cậu muốn phê tôi à?”

Lyle chủ động ôm eo y, kéo sát khoảng cách giữa hai người, đùi phải hắn chen vào giữa hai chân Kane, cách một lớp quần vải chậm rãi ma sát, không lâu sau đã cảm giác được dị trạng của đối phương.

Lyle đắc ý cong khóe miệng, “Sweetheart, anh cứng rồi.”

Kane hơi thở dồn dập, siết chặt hông hắn ấn sát hai người vào nhau, âm thanh trầm thấp mang theo mệnh lệnh, “Dùng sức một chút.”

Lyle đẩy nhanh tốc độ ma sát, cảm thấy vẫn chưa đủ, đưa tay tháo thắt lưng y.

Tiếng lách cách của thắt lưng vang lên đồng thời với tiếng kèn kẹt của cửa sắt.

Hai thanh niên trẻ tuổi bước vào, đúng lúc nhìn thấy tư thế ám muội của hai người, tay Lyle đang đặt trên thắt lưng Kane, mà quần dài của y lại không che giấu được phản ứng dưới hạ thân. Bọn họ hoàn toàn chẳng cảm thấy ngại ngùng, thậm chí còn tiếp tục nhìn hai người, hứng thú huyết sáo vài tiếng, lúc đi ngang qua còn quăng lại một câu.

“Người anh em, cứ tiếp tục đi đừng ngại.”

21. Chương 21: Mã Số 09001

Hai người trở lại phòng khám tư, trong phòng bệnh tối om, rèm cửa sổ kéo kín che lại chút ánh sáng cuối cùng. Lyle đẩy Kane vào phòng, đóng cửa lại, lập tức đè y vào tường hôn ngấu ngiến.

Nhưng không hiểu tại sao Kane lại không chủ động như ban nãy, thậm chí còn giữ eo hắn, khẽ đẩy ra.

Lyle bất mãn nhún mày, tai trái trực tiếp sờ soạn hạ thân y, “Sweetheart, ở đây chỉ có hai chúng ta, anh xấu hổ cái gì.”

Hắn vừa dứt lời, một tiếng cười khẽ vang lên trong phòng.

“Đệch!” Lyle nghiêng rằng, bắt lực nằm ngoài lên người Kane, thấp giọng lầm bầm: “Hình như cả thế giới này ai cũng muốn ngăn cản chúng ta làm tình.”

Giọng nói của Ace vang lên trong bóng tối mang theo vài phần trêu chọc: “Xin lỗi mỹ nhân, lỡ chọn hơi “đúng dịp” để quấy rầy hai người.”

Lyle tức giận, “Nếu vậy thì anh phải nhanh chóng biến ra ngoài để bọn tôi tiếp tục mới đúng.”

Ace hảo tâm đề nghị: “Hai người cũng có thể coi như tôi không tồn tại.”

Kane cúi đầu hôn lên vành tai Lyle, một lúc sau khẽ đẩy hắn sang bên cạnh, đứng thẳng người lên, đưa tay bật đèn chân không.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu sáng phòng bệnh nhỏ bé. Ace đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, tay phải chống lên tay vịn, nghiêng đầu dùng ánh mắt hứng thú nhìn bọn họ.

Kane cởi áo da trên lên móc, thuận miệng hỏi: “Cậu tỉnh lúc nào?”

“Khoảng hai giờ chiều, lúc hai người các cậu đang vui đến quên trời đất với nhau.”

“Lần này tôi nợ cậu cậu một ơn cứu mạng rồi.”

Lyle không nhịn được chen mồm: “Sweetheart, tôi tìm người đến cứu anh ta có tính là trả ơn này rồi không?”

Ace nghiêng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo ôn nhu hiếm có. Anh ta còn chưa kịp mở miệng nói gì, Lyle đã vội vàng nhảy sang túm chặt tay Kane, nép vào người y, “Sweetheart, mặt trẻ con có ý đồ với tôi kìa.”

Kane giữ chặt eo hắn, “Yên tâm đi, mắt nhìn người của cậu ta không kém thế đâu.”

Ngoài miệng nói vậy, nhưng bàn tay y đặt trên eo Lyle vẫn không thu về.

“Ace, lần trước cậu có đào được thông tin gì từ miệng tên đặc công kia không? Sao bọn họ lại muốn giết Lyle?”

Lyle nhún vai: “Cũng đâu phải lần đầu tiên bọn họ muốn giết tôi. Sau khi đàm phán với ba tôi thì sẽ hủy

bỏ mệnh lệnh thôi. Giết tôi chỉ là một phương thức thị uy, để vợ vết thứ họ muốn từ chỗ ba tôi. Những kẻ đó cũng chẳng khác gì cướp, chỉ có điều cướp vợ vết tài sản, còn bọn họ vợ vết thứ khác.”

Kane quay sang nhìn thẳng hấn, “Vậy trước đây ngài Jasper có để cậu chạy trốn lang bạt như bây giờ không?”

Lyle cau mày, không nói lời nào.

Đây là chuyện khiến hấn khó hiểu nhất. Từ trước đến giờ cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm đến mức nào, ba đều có thể bảo vệ hấn. Từ sắp xếp vệ sĩ, cảnh sát hay là đàm phán với Chính phủ, ông ấy luôn có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Nhưng lần này, điều gì khiến cho lực lượng đặc biệt kiên quyết nhằm vào hấn đến cùng? Điều gì khiến ba hấn sợ hãi đến mức phải để hấn lưu vong không thể về nhà?

Ace đột nhiên mở miệng: “Có khi nào mục tiêu của mấy tên đáng ghét mặc âu phục kia ngay từ đầu đã không phải ngài Jasper mà chính là cậu không?”

Lyle lập tức hỏi ngược lại: “Nếu mục tiêu là tôi, vậy lý do là gì? Uống rượu, chơi gái, đánh bạc hay đua xe? Từ lúc nào đặc nhiệm lại đi quản mấy chuyện này? Còn kiên quyết phải đuổi giết đến cùng?”

Kane nhíu mày: “Ace, sao cậu lại hỏi vậy? Cậu biết được chuyện gì rồi?”

“Thằng nhóc mặc âu phục tên Andy nói rằng cậu ta có nhiệm vụ xử lý mục tiêu mã 090001.”

“Lyle là mục tiêu 090001?”

“Tôi cũng không biết, Andy chỉ nói ra dãy mã này, tôi đoán cậu ta cũng chỉ biết đến thế.”

“Mục tiêu của lực lượng đặc biệt mới có thêm mã đầu số 09 sao?”

Ace nghiêm mặt lắc đầu: “Mục tiêu nhiệm vụ của lực lượng đặc biệt chỉ phân thành tám loại, ít nhất theo tôi biết trước khi chúng ta rời khỏi đó mới chỉ có mã đầu số 08 thôi.”

Anh ta nghiền ngẫm xoa xoa cằm, chuyển tầm mắt về phía Lyle: “Mỹ nhân à, thật ra cậu là thứ gì thế hả, có thể khiến lực lượng đặc biệt vì cậu mà mở một mã riêng, thậm chí còn là người đầu tiên mang đầu số này?”

Trái ngược với vẻ mặt nghiêm túc của Kane và Ace, Lyle hoàn toàn thờ ơ, dường như chẳng liên quan gì đến hấn. Thực ra không phải hấn không hiểu, cũng không phải không biết hai người kia đang bàn luận về

bản thân mình, nhưng nội dung bàn luận quá hoang đường, khiến hắn có ảo giác người đang bị đem ra bàn luận không phải mình.

“Tôi chỉ là một người bình thường tình cờ sinh ra trong nhà Jasper thôi, anh mới là cái thứ gì ấy.”

Kane nhìn Ace, “Tôi và Lyle tạm thời phải ở lại Naler, cậu cảm thấy Ava có an toàn không?”

“Người phụ nữ đó không đùa được đâu. Nếu như cô ta đã quyết định sẽ bảo vệ hai người, trừ khi đặc nhiệm cho nổ tung toàn bộ hòn đảo này, nếu không hai người chắc chắn sẽ không mất một cọng lông.”

Lyle cười híp mắt: “Mặt trẻ con, đối với việc bản thân còn không bằng một người phụ nữ, xin hỏi anh có cảm tưởng gì?”

Ace thờ ơ đáp: “Edward Worcester không có hứng thú dè tôi, tôi cũng không có cách nào.”

“...Coi như anh lợi hại.”

“Cảm ơn.”

Phòng khám tư nhân bọn họ đang ở nhỏ vô cùng, chỉ có hai phòng bệnh, Ace nằm một phòng, Kane và Lyle ở phòng còn lại. Bây giờ Ace tỉnh rồi, có thể đuổi tên này về cái ổ đầy mùi tất thối của anh ta để Lyle ở phòng còn lại, nhưng hắn thật sự không thể chịu nổi bầu không khí ngột ngạt đầy mùi thuốc sát trùng ở đây nữa.

Gấu mèo nhỏ dùng tốc độ thần sầu như xe đua của mình đưa ba người bọn họ đến một biệt thự nhỏ ven biển.

Trần xe của gấu mèo nhỏ tương đối thấp, Kane là người cao nhất trong số ba người, ngồi ở ghế sau đến sắp gù gập cả lưng, lúc xuống xe mặt y đã đen như đất nồi.

Ace là thành phần không liên quan mặt dày mày dạn theo đến, anh ta nhìn biệt thự tao nhã trước mặt, chép miệng than thở: “Ava cũng thật là, hai người các cậu đang chạy trốn chứ có phải đi hưởng tuần trăng mật quái đâu, cho cái biệt thự to thế làm gì.”

Lyle hừ lạnh: “Quê mùa, biệt thự này nhỏ như cái móng tay mà to gì, tiền ba tôi thanh toán cho Ava đủ để cô ấy thuê mấy trăm cái biệt thự thế này.”

Bị mắng là quê mùa, Ace cũng không tức giận, cười híp mắt vỗ vai Lyle: “Mỹ nhân, tôi biết cậu dục cầu

bất mãn, trách tôi quấy rầy chuyện tốt của hai người. Yên tâm đi, các cậu thích làm bao nhiêu thì làm, kêu to mấy cũng được, tôi cái gì cũng không nhìn, tiếng gì cũng không nghe.”

Kane theo phái hành động không rảnh nói hươu nói vượn cùng bọn họ, trực tiếp mở cốp lấy hành lý ra, mở cửa đi vào nhà.

22. Chương 22: Chúc Mừng Em Bể Cong Thành Công

Tầng một là phòng khách lớn có lò sưởi, phòng bếp và một phòng tập thể hình nhỏ, tầng hai gồm hai phòng ngủ và một phòng sách, tầng ba được thiết kế như một gác lửng để ngắm cảnh biển, cạnh cửa sổ sắt đất còn đặt một chiếc kính viễn vọng.

Căn biệt thự này diện tích không phải lớn, nhưng xét về tổng thể thì Lyle vẫn cảm thấy rất thoải mái, đặc biệt là sau những ngày hần phải chen chúc trong ổ chó của Ace và phòng khám tư chật hẹp.

Ace tự giác đem đồ đạc của mình vào phòng ngủ cho khách trước, nhường phòng ngủ chính lại cho Kane và Lyle. Lúc đi đến chỗ rẽ cầu thang, Ace đột nhiên quay đầu lại, ném cho Lyle đang ngồi trên ghế sofa dưới tầng một lọ nhỏ đựng chất lỏng trong suốt.

“Mỹ nhân, thuốc cho Sweetheart nhà cậu đấy. Phòng khám kia rách nát quá, được hiệu chắc cũng tạm tạm thôi.”

Khoảng cách từ thềm nghỉ cầu thang xuống đến tầng dưới đủ để bình thuốc nát bét mấy trăm lần, Lyle kinh hãi đến tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng kỳ lạ là lọ thuốc vẫn bình an hạ cánh xuống đúng tay hắn.

Giọng Ace biến mất sau khúc quanh: “Mỹ nhân bắt giỏi thật đấy!”

Lyle nắm chặt bình thuốc trong tay, xoay người nhìn Kane: “Thật sự không thể đập tên này ra ngoài à?”

“Lần này vì cứu tôi, cậu ta dùng thuốc quá liều, cần một thời gian để tái tạo lại tế bào thần kinh. Tôi cũng cần phải điều trị tiếp, chỗ này rất thích hợp.”

“Vết thương của anh chưa lành sao?”

Kane cởi áo ngoài và áo sơ mi, trên người chỉ còn một chiếc áo ba lỗ mỏng, dùng tay trái thành thực tháo băng gạc trên cánh tay phải.

Sắc mặt Lyle trầm xuống.

Cánh tay y rõ ràng không khá hơn khi phẫu thuật bao nhiêu, máu thịt vẫn nhầy nhụa lẫn lộn, đã hơi có dấu hiệu hoại tử, thậm chí trên miếng gạc vừa bị gỡ ra còn dính thịt nát, Lyle càng nhìn lòng càng phát lạnh.

“Vết thương của anh vẫn như vậy, không tiến triển?”

Mỗi lần Kane thay băng gạc, y luôn làm vào lúc vừa tắm xong, khi đi ra đã mặc quần áo đầy đủ, hẳn cứ nghĩ vết thương đã ổn rồi, không ngờ lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Kane gật đầu: “Tôi vẫn dùng kháng viêm và kháng sinh, nhưng cơ thể trước đây có kháng thể kháng thuốc, thuốc của phòng khám lại chỉ là loại phổ thông, không có tác dụng. Hai ngày trước Ace phát hiện ra vấn đề, nên đã giúp tôi chế kháng sinh mới.”

Y cúi đầu nhìn cánh tay mình: “Mục đích tôi muốn đến đây thực ra chỉ là để dưỡng thương thôi. Bảo Ava điều tra mã nhiệm vụ 090001 cũng là lấy cớ, ngay cả đặc công thực hiện nhiệm vụ cũng không biết rõ, cô ta cũng không có khả năng tìm được bao nhiêu tin tức hữu dụng.”

Lyle không biết cảm xúc trong lòng mình hiện giờ là gì. Giống như tất cả mọi cảm xúc đột nhiên lật tung lên, lại giống như chẳng có gì hết, vừa trống rỗng vừa hỗn loạn.

Nghĩ đến hôm trước Kane vẫn làm như không có việc gì đi đến sông bạc, còn bị hấn kéo mà phải chống tay lên tường để đứng vững, cánh tay phải của Lyle đột nhiên đau buốt.

“Anh điên rồi sao? Anh không biết đau là gì à?”

Kane khẽ mỉm cười, lấy lọ thuốc nhỏ từ tay hấn, mở nắp, chất lỏng trong suốt nhẹ nhàng rót vào vết thương, “Không phải thế, quen đau rồi cũng thấy bình thường thôi.”

Lyle cau mày, giống như vết thương kinh khủng kia ở trên tay hấn chứ không phải y, “Tôi không chấp nhận được quan điểm này. Đau đớn chính là đau đớn, nó là cảm giác dây thần kinh thu được, nó tồn tại khách quan ngoài ý chí của anh, cho dù anh có tự lừa dối bản thân, đau đớn vẫn không thể biến mất.”

Kane đem nước thuốc bôi lên khắp vết thuốc, trong lọ chỉ còn lại một nửa. Y đưa tay đẩy nắp lại, vì di chuyển cánh tay mà nước thuốc lẫn máu đổ tràn ra ngoài vết thương, chảy dọc xuống.

Lyle lau đi vết nước thuốc và máu trên tay y. Hấn đưa ngón tay dính máu vào miệng mình, khẽ nhứ mày: “Vừa mặn lại vừa đắng.”

Kane nhét lọ thuốc vào túi quần, nghiêng người sang, “Để tôi ném thử.”

Bờ môi mỏng nhạt màu áp xuống, đầu lưỡi ẩm nóng dò vào khoang miệng Lyle. Nụ hôn của Kane vừa

niệt tình vừa áp bức, ngón tay y lưu luyến cách một lớp áo vuốt ve eo hấn, sau đó trực tiếp đưa vào cảm nhận làn da ấm áp trơn bóng.

Lyle tương đối bất mãn vì trạng thái bị động của bản thân, hai tay hấn sờ soạng khắp từ cơ ngực đến cơ bụng Kane, vừa ao ước vừa đổ kị, sờ một lúc không nhịn được lại bóp bóp véo véo vài cái.

Ham muốn vừa bùng lên trong lòng Kane bị hấn bóp cho tắt sạch.

Giọng nói y mềm nhẹ trầm khàn: “Muốn bóp nát ngực tôi à?”

Mặt Lyle hơi đỏ lên, không biết là vì lời nói của Kane hay là vì hành động của bản thân.

Kane cười khê: “Hành động nào cũng như xử nam thế này.”

Lyle ghét nhất mỗi lần Kane nói hấn là xử nam, nghe cực kỳ ngu xuẩn. Thực ra bản thân Kane cũng không quá để ý chuyện này, nhưng nhìn vẻ quẫn bách trên mặt Lyle vẫn khiến y cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, chỉ muốn trêu chọc hấn, “Chuyện này làm giảm điểm không ít đâu.”

Từ lần đầu tiên gặp nhau, người chủ động trêu ghẹo luôn là Lyle, hấn luôn có cảm giác bản thân chiếm thượng phong, vẻ lãnh đạm của Kane được hấn tự động lý giải thành ngại ngùng. Nhưng đến mấy ngày nay, hấn phát hiện ra mình đã quá ngây thơ rồi. Y không nói không phải vì không biết, mà là vì lười! Một khi Kane đã muốn mở miệng, Lyle hoàn toàn không có khả năng phản đòn, bị kích thích vài câu đã để lộ hoàn toàn sự thiếu kinh nghiệm của bản thân. Hấn thấy mình thật thảm, thảm vô cùng.

“Tôi thật sự không phải xử nam!” Lyle vô lực cố cãi lại. Y nói vậy là có ý gì, là chê hấn không đủ tiêu chuẩn đúng không?

Kane không nói có tin hay không, chỉ cúi đầu tiếp tục hôn hấn. Tâm tư hỗn loạn của Lyle dần dần bình ổn lại, nhắm mắt chìm đắm vào nụ hôn này, chuyên tâm cảm nhận sự ngọt ngào đối phương dành cho mình.

Cuối cùng, không biết qua bao lâu, Kane ghé vào bên tai hấn nói khê: “Chúc mừng em thành công bẻ cong một người đàn ông cũng không thẳng lắm.”

Thuốc Ace điều chế là dịch hỗ trợ tái tạo lại tế bào, sau khi bôi lên vết thương, thuốc ngấm vào sẽ giúp nuôi cấy lại các tế bào da bị hoại tử. Nhưng quá trình này cần thông thoáng, Kane không quần băng nữa, chỉ mặc áo ba lỗ mỏng, sau khi uống thuốc thì nằm lên giường nghỉ ngơi.

Lyle ngồi cạnh y, tựa vào đầu giường, vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Cửa sổ không đóng, rèm vải trắng tinh cuộn tung lên mang theo gió biển mẩn mẩn, bình lặng đến kỳ lạ, giống như một giấc mơ.

Trước đây hắn cũng từng có một thời đắm chìm trong ảo tưởng về tình yêu thuần khiết đẹp đẽ, thử tưởng tượng dáng vẻ người mình yêu sau này, cô gái đó có thể dịu dàng đáng yêu hoặc trưởng thành mạnh mẽ. Thế nhưng không bao giờ hắn nghĩ đến, có một ngày bản thân sẽ động lòng với một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, một người đàn ông thành thực trầm ổn lại gợi cảm, một người có giọng nói mê hoặc khiến hắn đắm chìm đến không thoát ra được.

Cảm giác này... hình như cũng không tệ...

Khi mới bắt đầu, hắn chỉ muốn đùa giỡn y để thỏa mãn sự chống đối và tâm lý phản nghịch của bản thân. Nhưng vận mệnh chính là thứ kỳ diệu như thế, người ta nghĩ mình có thể nắm chặt vận mệnh của bản thân, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của nó.

Lyle tự đem bản thân ra đùa, không đùa đến mất mạng, nhưng lại đùa đến thảm hại rồi.

23. Chương 23: Melinda

Naler ba mặt là biển, chỉ có một vách núi phía sau. Biệt thự của bọn họ nằm ở một nơi khá hẻo lánh, nhìn ra biển Hồng Nham. Đây là vùng biển có diện tích nhỏ thứ hai trên Avana, nhưng so với sông Puster vẫn lớn hơn nhiều. Người ta đồn rằng nhiều năm trước núi lửa Lamar phun trào, dung nham đỏ thẫm tràn ra, nước biển cũng biến thành một biển lửa, từ đó vùng biển này mới có tên là Hồng Nham. Cũng đã nhiều năm qua đi, nước biển Hồng Nham lại một lần nữa trở về màu xanh thẳm thuần túy, liền một dải với bầu trời xanh quang đãng phía trên.

Sóng biển xô vào nhau bật tung lên từng lớp bọt trắng xóa, từng đợt từng đợt dâng lên rồi hạ xuống, mang theo cát mềm đánh vào bờ.

Ace vác ván lướt sóng ra, nhưng khu vực gần bờ chẳng có sóng to, cao chưa đến một mét, muốn lướt cũng không được. Anh ta trực tiếp quăng ván đi, kéo Lyle xuống nước. Hai người co co kéo kéo vùng vẫy trong nước biển, Ace không xuống tay được với Lyle, cuối cùng bị hắn hành cho uống không ít nước.

Vết thương trên cánh tay Kane đã bắt đầu chuyển biến tốt, nhưng vẫn không được để dính nước, chỉ có thể ngồi trên bờ nhìn Lyle và Ace như hai con khỉ náo loạn dưới biển.

Y mặc áo phông trắng mỏng, quần dài màu lam xấn cao ống, chân trần đạp lên cát vàng, hai tay dút vào túi quần, híp mắt cảm nhận gió biển thổi qua.

Lyle và Ace âm ỉ từ dưới nước đến lúc lên bờ. Khi ở dưới nước hắn còn có thể thả ỷ vào kỹ năng bơi bắt nạt Ace, nhưng đến lúc lên bờ thì đúng là trứng chọi đá. Mặt trẻ con cũng tám khối cơ bụng không khác gì Kane, Lyle không đánh lại được, bị anh ta đè xuống cát. Mái tóc đen mềm mại lấn vào cát trắng, đôi mắt xanh thẳm phảng phất như mang theo hơi nước, Ace hoảng hốt, nhìn Lyle đến xuất thần, bàn tay đang áp chế hắn buông lỏng ra, từ từ cúi đầu xuống muốn chạm vào môi hắn, kết quả bị Lyle đá một phát vào bắp chân.

Lyle vội vàng bò lên, đá đá vài cái vào chân Ace vẫn đang hoảng hốt thất thần, nhú mày: “Này tên kia, anh nhìn tôi bằng ánh mắt gì thế hả, ghê chết đi được!”

Ace vẫn không nói gì, Lyle xoay người đi đến chỗ Kane, cơ thể ướt sũng dính đầy cát ôm chặt lấy y, sau khi được hôn một cái sắc mặt mới hòa hoãn vài phần.

Trước đây Kane rất lãnh đạm với hắn, bây giờ lại dịu dàng ôn nhu đến khó tin, Lyle cảm thấy đãi ngộ dành cho chủ thuê và tình nhân đúng là khác biệt quá nhiều.

“Sweetheart, mặt trẻ con bị sao thế? Chắc chắn không phải vì thích tôi nên mới thế rồi, anh ta có chuyện gì sao?”

Kane ôm lấy vai Lyle, ra hiệu cho hắn xoay người lại. Lyle nhìn qua, chỉ thấy Ace chậm rãi bò dậy, cúi thấp đầu yên lặng đi về phía biệt thự, bóng lưng đầy vẻ cô độc và tang thương.

“Ace làm sao thế? Lần trước cũng vậy, anh ta vừa nhìn thấy mặt tôi thì thái độ đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, hôm nay lại thế nữa.”

Kane thở dài, chậm rãi nói, “Mắt của em, cả hình dạng và màu mắt, đều rất giống Melinda.”

“Melinda là người yêu của mặt trẻ con à?”

“Qua đời rồi.”

“Sao cô ấy lại chết? Vì Ace là đặc công?”

Ace từng là đặc công, nghề nghiệp này rất đặc thù, hắn không thể không nghĩ ngay việc nó có liên quan đến cái chết của cô gái kia hay không.

“Vừa đúng mà vừa không đúng. Đúng là vì nghề nghiệp này, nhưng không phải vì Ace.”

Lyle nhú mày: “Là sao?”

Kane đưa mắt nhìn về phía xa nơi biển trời giao nhau, con người màu xám tro trở nên sâu thẳm, “Melinda cũng là đặc công.”

“Trước đây tôi và Ace cùng một đội. Mùa đông năm đó chúng tôi nhận nhiệm vụ hỗ trợ tấn công cướp vũ trụ ở Babaro. Nhiệm vụ này rất khó giải quyết, tình cầu Babaro đa phần toàn làm nghề trộm cướp, khoa học kỹ thuật của lại cực kỳ phát triển. Bản thân là trộm, đương nhiên sẽ càng am hiểu về chống trộm, hệ thống phòng thủ an ninh của chúng được bố trí kín kẽ đến mức gần như tuyệt đối, không một lỗ hổng.”

“Bên trên cử Melinda đến giúp hai người?”

Kane gật đầu: “Cô ấy là thiên tài máy tính. Rất nhiều người biết hacker “Blue” nổi tiếng khắp tinh hệ, nhưng ít ai biết Melinda là một cô gái, còn là người của đặc nhiệm. Lần đầu tiên hai chúng tôi gặp cô ấy, trời rất lạnh, Melinda mặc một đồng áo rét, trên mắt còn đeo một cặp kính dày bịch lỗi thời, môi bị lạnh đến tím tái, Ace còn lớn tiếng cười nhạo cô ấy, về sau cậu ta thật sự cười không nổi nữa.”

Lyle trông mong nhìn y, ra hiệu cho y tiếp tục nói.

“Melinda chỉ mất 3 phút đã xâm nhập được vào hệ thống an ninh tối tân nhất của Babaro, cho dù gộp cả não của tôi và Ace lại cũng không làm được hiệu suất như thế. Cuối cùng nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, đến tận khi bọn tôi rời khỏi Babaro, đám cướp mới biết thủ lĩnh của bọn chúng đã chết trong phòng làm việc. Sau khi kết thúc nhiệm vụ trở về, Ace trắng trợn ca ngợi Melinda trong báo cáo, xin cấp trên cho cô ấy vào đội của bọn tôi, được thông qua.”

“Bọn họ ở cạnh nhau lâu nảy sinh tình cảm sao?”

“Khi đó bọn tôi còn trẻ, Ace lúc nào cũng chỉ thích người đẹp.” Kane bật cười, “Có một lần, Melinda phải tham gia tiệc rượu để thu hút sự chú ý của mục tiêu. Lúc cô ấy tháo kính xuống, đôi mắt kia rất xinh đẹp, gương mặt bị che dấu sau vẻ giả dối hằng ngày mỹ lệ vô cùng.”

“Thế là bọn họ yêu nhau?”

Kane nhìn về mặt Lyle ghê tởm ra, y như hắn đang chuẩn bị ăn yến tiệc, cuối cùng lại bị người ta đưa cho một bát cháo trắng, hứng thú tụt xuống đến mức âm.

“Tình tiết đơn giản quá à? Tôi nói rồi, Ace chỉ là một tên nông cạn háo sắc thôi.”

Lyle vốn còn tưởng sẽ nghe được một chuyện tình đầy mâu thuẫn chồng chéo giữa tình yêu và sự nghiệp, giữa nhiệm vụ và tình cảm cá nhân, yêu đến tận xương tủy, cũng đau đến tận xương tủy, không ngờ chuyện tình của Ace lại chẳng cầu huyết như hắn tưởng tượng —— ngoại trừ kết cục.

“Sau đó xảy ra chuyện gì? Sao Melinda lại chết?”

Kane cân nhắc lựa chọn từ ngữ: “Một lần, nhiệm vụ của cô ấy thất bại.”

Melinda chết trong lúc làm nhiệm vụ, hay vì thất bại nên phải chết? Lyle nhận ra được Kane không muốn nói vào vấn đề này, hắn dẹp bỏ sự tò mò trong lòng, không hỏi tiếp. Nhìn phản ứng của Ace, kết cục của lần thất bại đó, cho dù cô gái ấy chết vì lý do gì, cuối cùng vẫn là một kết thúc vô cùng tàn khốc.

Suy nghĩ một lúc, Lyle lại hỏi: “Sweetheart, anh thì sao? Trước đây anh đã từng yêu ai chưa?”

Kane cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm của hắn, con ngươi màu khói ánh lên sự thâm thúy, phẳng phất như có một lớp sương khói mờ mịn tràn ngập trong đáy mắt y, “Em muốn biết thật sao? Em chắc chứ?”

Ban đầu Lyle đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, hắn yêu người này, cùng sẽ tiếp nhận quá khứ của y, nhưng khi nghe Kane hỏi vậy, hắn lại do dự. Chỉ tưởng tượng đến việc Kane đã từng vì một người phụ nữ nào đó mà sẵn sàng hi sinh cả bản thân, trong lòng hắn như bị hàng ngàn bàn tay cào xé, khiến hắn muốn phát điên lên. Nói hắn hẹp hòi cũng được, nói hắn nhu nhược cũng được, hắn không thể chịu được, ít nhất đến bây giờ là không thể, đặc biệt còn là do chính mồm y nói ra.

Kane cũng giống như Ace, từng có một thời phải chìm đắm trong bóng tối của giết chóc và máu tanh. Đối với những người như bọn họ, tình yêu trong thời điểm đó có ý nghĩa cao hơn rất nhiều so với tình cảm của người bình thường, nó là ánh sáng, là hơi ấm, thậm chí còn là sự cứu rỗi cho tâm hồn.

24. Chương 24: Bị Bắt

Ngày tháng trôi qua ở biệt thự bình lặng đến kỳ lạ, không có chém giết, không phải chạy trốn, mỗi ngày ngồi bên cửa sổ ngắm biển xanh cát trắng, bình thường nhưng yên tĩnh.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có vấn đề — ví dụ như vấn đề một ngày ba bữa.

Ava từng đề nghị mỗi ngày cho người đưa nguyên liệu tươi hoặc cơm nấu sẵn đến đây, nhưng Kane từ chối. Chuyện bọn họ đang ở đây để càng ít người biết càng tốt, trách việc xuất hiện vài vị khách không mời mà tới.

Ngày thứ nhất, ba bữa bánh mì, miễn cưỡng có thể ăn được.

Ngày thứ hai, ba bữa lại bánh mì, bắt đầu mất kiên nhẫn.

Ngày thứ ba, ba bữa tiếp tục là bánh mì, hoàn toàn bùng nổ.

...

Đến ngày thứ năm, Lyle trệu trạo nhai bánh mì, dờ dẫm nhìn Kane, thều thào nói: “Sweetheart, có thịt xông khói không?”

Đáp án đương nhiên là không. Ba người đàn ông trưởng thành sức ăn không phải nhỏ, chân giò xông khói đến ngày thứ ba ngay cả vụn cũng bị ăn sạch. Khi đó Lyle còn chê bai chân giò xông khói có mùi chất bảo quản, bây giờ muốn ăn cũng không có.

Kane đặt bánh mì trong tay xuống, đứng dậy: “Tôi đi ra ngoài mua đồ ăn, hai người muốn ăn gì?”

Hai mắt Ace sáng lên, vội vàng vớt bánh mì khô khốc đi, trêu chọc y: “Hôm qua tôi cũng nói không muốn ăn bánh mì, sao không thấy cậu đi mua hả?”

Kane bình tĩnh nghiêng đầu, “Vì tôi không muốn cho cậu ăn.”

Ace méo mào nhìn Lyle: “Mỹ nhân, xem người đàn ông của cậu kìa, có ai thấy sắc quên bạn như thế không? Tôi còn từng đỡ đạn cho cậu ta đấy, hai người mới dè nhau có mấy lần, thế mà tên khốn này dám cho tôi thất sủng!”

Lyle thuận chân đạp Ace một phát, bỏ bánh mì lên bàn, nằm bò ra ghế sofa, uể oải nói: “Sweetheart, tôi muốn ăn beefsteak tôi muốn ăn sườn cừu nướng tôi muốn ăn thịt lợn rán! Tôi muốn ăn thịt! Tôi muốn uống bia!”

Kane khom lưng hôn nhẹ lên môi hắn, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Y đi khuất rồi, Ace mới giật mình gào theo: “Kane!!! Tôi đã nói tôi muốn ăn gì đâu! Này!”

Đáp lại anh ta chỉ có tiếng gấu mèo nhỏ nỏ máy chạy thẳng.

Lyle ngã người vào lưng ghế cười đến cực kỳ thiếu đồn. Ace chuyển vị trí, ngồi xuống cạnh hắn, hai người song song dựa lưng vào ghế sofa.

Lyle mở miệng trước: “Mặt trẻ con, để Kane đi ra ngoài không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao, tay cậu ta bắt đầu lên da non rồi, chỉ hơi ngứa thôi, không có vấn đề gì.”

“Tôi với anh ấy ngủ cùng giường, chuyện đó đương nhiên tôi còn rõ hơn anh.”

Ace đơ ra một lúc mới hiểu ý hắn: “Cậu lo Kane bị theo dõi hoặc truy sát?”

Lyle gật đầu.

Ace cười cười: “Yên tâm đi, Sweetheart nhà cậu lang bạt một mình không phải ngày một ngày hai, ở phương diện đó cậu ta là bất khả chiến bại. Gấu mèo nhỏ có hệ thống chống định vị, cộng với sự cảnh giác của Kane, không ai theo dõi được.”

Sắc mặt Lyle đột nhiên hơi tối đi, quay đầu nhìn sang: “Ý anh là tôi liên lụy đến anh ấy?”

Ace chỉ cười nhìn hần. Có lẽ Lyle đã quên mất Kane vốn là vệ sĩ được thuê đến để bảo vệ mình.

“Tôi có nói thế đâu. Mỹ nhân, có cậu đương nhiên là khiến cho tâm tình tên đó sung sướng vô cùng.”

Lyle còn chưa kịp nói, Ace đã tiếp tục: “Nhưng mà lần sau lúc “sung sướng” hai người có thể kêu bé thôi được không? Thông cảm cho tên độc thân như tôi một chút đi, hai người các cậu có thể làm đến quên trời đất, còn tôi chỉ có tay phải thân yêu thôi.”

“Bóc phét. Tường ở đây cách âm rất tốt.” Lyle ăn không được bao nhiêu, đói sắp mờ cả mắt.

“Tối qua 8 giờ 25 phút các cậu bắt đầu ư ư a a, tôi đã cố gắng lờ đi rồi, mà thế quái nào hai người càng kêu càng to, ư ư a a đến tận hơn mười giờ, tinh lực đúng là vô cùng dồi dào.”

Về mặt bình tĩnh của Lyle chậm rãi nứt ra, chỉ cần nghĩ đến lúc mình đang làm chuyện thân mật với Kane có người dự thính, mà người anh em dự thính này tám chín phần còn cho tay phải hoạt động, hần lại có cảm giác y như vừa nuốt phải ruồi.

Ace xua tay: “Ngại quá, tôi cũng không muốn nghe đâu, nhưng mà tai thính quá, không muốn nghe cũng không được.”

Lyle thực sự không còn sức nói lại anh ta nữa, hần và tên này hoàn toàn không có cách nào sống cùng một nhà được.

Biệt thự nằm ở tận cùng phía đông Naler, gần khu Đông. Kane lái xe hơn một tiếng, trước khi vào đến trung tâm thành phố một đoạn thì dừng xe, rút chìa khóa, vừa đi vừa xoa xoa eo và cổ đau mỏi. Đi vài bước, y lại quay trở về, co chân đạp gấu mèo nhỏ vài cái. Chiếc xe trắng như có sinh mệnh, kêu “Ngao” một tiếng, lúc này Kane mới cảm thấy thoải mái.

Y cao hơn mét chín, ngồi trong chiếc gấu mèo bản Reagan trần xe siêu thấp phải gù gập cả người hơn một tiếng, hậu quả là hiện tại tê cứng toàn thân.

Khu trung tâm ở Naler không được quy hoạch hạ tầng như các thành phố lớn bên ngoài. Ở đây cao ốc hoa lệ cũng có, mà khu ổ chuột rách nát lụp xụp cũng không ít, tạo ra quang cảnh kiến trúc không đồng đều. Kane đi vào một siêu thị tương đối lớn, đi vài vòng cần quét một lượt nguyên liệu nấu ăn, chỉ một lát sau đã vác theo túi lớn túi nhỏ ra ngoài, sau đó lại đi vào một nhà hàng, mua vài món thịt đóng gói mang về. Mua xong, vừa ra đến cửa chuẩn bị đi, y đột nhiên quay lại, đi đến cầm lấy tờ báo trên tay người khách đang ngồi ở bàn gần cửa, chăm chú đọc tin tức trên mặt báo.

Gã đeo kính bị cướp báo gào lên: “Mẹ nó cái thằng này mày có bệnh à! Nhà hàng có giá báo bên kia mày không xem giật của tao làm gì! Có tin tao cho mày một phát súng nát đầu luôn không!”

Kane tập trung đọc tin tức, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời lẽ uy hiếp của gã. Đến lúc gã thật sự móc súng ra, y mới thả lại tờ báo, xoay người đi thẳng.

Gã đeo kính không cam lòng ồn ào, “Thấy súng là sợ, toàn bọn nhu nhược!”

Kane xách theo túi lớn túi nhỏ ra ngoài, sau khi xác nhận không có ai bám theo mới đi về phía gấu mèo nhỏ, đem đồ đạc nhét vào cốp sau. Cất đồ xong, đóng cốp lại, y chống tay lên cái mông trắng tròn vo của gấu mèo nhỏ, suy nghĩ về nội dung ban nãy nhìn thấy trên báo.

Adrian Jasper, người lãnh đạo Fluorita – tổ chức phi chính phủ lớn nhất Avana, bị bắt khẩn cấp vì nghi ngờ có hành vi buôn lậu vũ khí quân dụng và khoáng sản đến Tatooine, năm ngày sau Tòa án tối cao Avana sẽ mở phiên điều trần.

Adrian Jasper, ngài Jasper, cũng chính là cha của Lyle.

Tên của ông xuất hiện trong lòng công chúng từ trước đến giờ luôn là đại diện cho sự liêm chính và lòng từ bi. Ông sở hữu công ty dược phẩm lớn nhất Avana, đồng thời còn là người lãnh đạo Fluorita. Tài lực và nhân phẩm khiến ông trở thành người đứng đầu Fluorita, mà thân phận của ông lại có tầm ảnh hưởng trực tiếp đến Chính phủ Avana.

Những năm qua, dưới sự tác động của Fluorita, rất nhiều dự luật có lợi cho công dân phổ thông đã được thông qua và ban hành. Cũng nhờ sự kiên trì và liêu lĩnh của ông, trong quan hệ ngoại giao với các tỉnh cầu khác, Avana mới có thể duy trì các chủ trương nền tảng cơ bản mấu chốt và sáng suốt.

Ông còn có quan hệ mật thiết với rất nhiều nghị viên và các nhà ngoại giao, trở thành cái gai trong mắt không ít tập đoàn tài chính.

Số lần ông từng bị ám sát nhiều vô kể, nhưng toàn bộ Avana đều biết địa vị của ông là thứ không thể lay chuyển, Chính phủ, nghị viên hay các nhà ngoại giao, bất kể là ai cũng không thể đạp đổ nền móng vững chắc nòng cốt của Fluorita.

Nhưng bây giờ, ông ấy bị bắt...

Kane có cảm giác, ngài Jasper đã sớm dự liệu được sẽ có một ngày thế này, mới quyết định để y đưa Lyle đi thật xa.

25. Chương 25: Hình Như Hôm Nay Là Sinh Nhật Tôi

Kane về đến biệt thự, thấy ngoài cổng đặt một túi hồ sơ. Y cẩn thận kiểm tra bên ngoài, xác định trong túi không có bom hay đồ vật nguy hiểm mới mang vào nhà.

Kane vừa vào cửa, Lyle và Ace đã nhào đến như hai con quỷ đói. Y mang đồ vào phòng bếp, đưa đồ ăn sẵn cho Ace hâm lại, còn bản thân thì đem nguyên liệu nấu ăn phân loại, cất vào tủ lạnh.

Lyle giơ túi hồ sơ lên: “Sweetheart, đây là cái gì?”

Kane rửa sạch tay, đi ra khỏi bếp, “Không biết, lúc tôi về đã thấy đặt trước cửa rồi.”

Bên ngoài túi hồ sơ không dán kín, Lyle trực tiếp mở ra. Bên trong toàn là giấy, hấn dốc ngược toàn bộ ra ngoài.

Trong đồng giấy có một tấm thiệp cứng, rơi xuống cạnh chân Kane, y khom lưng nhặt lên, xem qua nội dung, đuôi mày hơi nhúu lại: “Hôm nay là sinh nhật em?”

Lyle đơ ra một lúc mới phản ứng lại được: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Sau khi Kane nói ra một con số, hấn khẽ a một tiếng, khoe mắt đầy ý cười: “Sweetheart, hình như hôm nay đúng là sinh nhật tôi thì phải, anh định tặng tôi cái gì?”

Kane đưa tấm thiệp đến trước mặt hấn, “Xem quà Ava gửi cho em trước đi.”

Đây là một tấm thiệp sinh nhật tương đối đơn giản, nền màu trắng, quanh viền in hoa văn chìm, chính giữa viết vài chữ vụng về: *Lyle thân yêu, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng cậu thành niên, quà sinh nhật tôi gửi kèm trong túi. Ava.*

Lyle lẩm bẩm: “Chữ học sinh tiểu học còn đẹp hơn chữ Ava. Yêu cầu về trình độ văn hóa đúng là càng ngày càng thấp rồi.”

Hấn cúi người nhặt mấy tờ giấy khác lên, nội dung là tin tức về những kẻ ám sát hấn từ khi xuất phát đến giờ và những sự kiện có khả năng là nguyên nhân hấn bị đuổi giết.

Kane đi đến cạnh hấn, sau khi nhìn thấy nội dung trong giấy, sắc mặt càng ngày càng tối đi.

“Em đánh gãy chân của con trai nghị viên Conrad?”

Lyle hờ hững ừ một tiếng, một lát sau mới nói: “Thì ra từ đó đến giờ mới có mấy tháng à, tôi còn tưởng chuyện này xảy ra lâu rồi chứ.”

Kane nhướn mày, “Đây là nguyên nhân tối hôm đó bọn cướp của sao Lore muốn giết em?”

Lyle nhận ra tâm tình y không tốt, vội vàng mở một cái lên mặt y đồ dành, tiếp tục lật tư liệu, “Có lẽ vậy.”

Kane nắm chặt cằm hắn, ép hắn nhìn thẳng mình, “Lúc trước tôi hỏi em có biết nguyên nhân lực lượng đặc biệt truy sát không, em nói không biết!”

“Đúng là tôi không biết thật mà. Bọn họ không thể chỉ vì tôi uống rượu, đánh bạc, đua xe mà truy sát người được. Còn nghị viên kia, ai ngờ chỉ vì chuyện đánh nhau con con này mà ông ta sẵn sàng thuê cả cướp ra tay.”

“Đánh nhau là chuyện nhỏ, nhưng đánh gãy chân con trai của một nghị viên luôn tính toán được mất thì không phải chuyện nhỏ nữa rồi.”

Lyle xoa xoa bàn tay đang nắm cằm mình, “Không sao đâu, tôi chỉ đánh gãy một chân chứ có cắt mất chân giữa của tên kia đâu. Ngài Jasper thần thông quảng đại sẽ giải quyết ổn mà.”

“Lần trước ngài Jasper nói em gây họa lớn đến mức ông ấy cũng không xử lý triệt để được, là chuyện này sao?”

Lyle vô tội giương mắt, “Sweetheart, mỗi lần tôi làm sai chuyện gì, cho dù là việc nhỏ ba cũng sẽ nói lên thành nghiêm trọng, lâu dần tôi cũng quen, chuyện gì cũng không để ý. Nhưng đây đúng là lần đầu tiên ba đẩy tôi đi xa thế này.”

Kane nhìn vẻ mặt ngốc nghếch không biết trời cao đất dày của hắn, nắm đấm ngứa ngáy, lại không nỡ xuống tay, “Nếu như tôi là ngài Jasper, không cần chờ kẻ khác đến ám sát, tôi đã tự tay đánh chết em lâu rồi.”

Lyle chớp chớp mắt: “Anh làm chết tôi cũng được.”

“Câm miệng, em nghĩ tôi không dám à.” Kane thật sự không biết nói gì với người này, nhưng cách hành xử tùy hứng của hắn cũng không phải lần đầu tiên.

Tư liệu Ava thu thập được cực kỳ đầy đủ. Lần đầu tiên bị ám sát trong khách sạn là vì ân oán cá nhân. Nghị viên Conrad vì con trai yêu quý không tiếc tiền thuê cướp vũ trụ ra tay. Đáng tiếc đây là lần đầu tiên ông ta làm chuyện này, không có kinh nghiệm, để lại rất nhiều dấu vết, ngài Jasper lấy được thông tin giao dịch tài khoản của ông ta, uy hiếp ông ta nếu dám động đến Lyle nữa sẽ cho công bố bản thông tin này, để công dân Avana biết nghị viên thân ái của bọn họ có qua lại với cướp vũ trụ.

Đương nhiên sau đó Conrad quyết định thu tay về. Giữa thù oán cá nhân và con đường sự nghiệp, ông ta tất yếu sẽ chọn cái thứ hai.

Lyle hừ lạnh: “Anh tin không, cho dù tôi đánh chết con trai lão già kia, nếu như ảnh hưởng đến sự nghiệp của ông ta, ông ta tuyệt đối sẽ không trả thù.”

Kane không trả lời, bởi vì trên thực tế, y đã thấy không ít những chuyện như vậy.

Hai người ám sát đêm tránh bão ở cảng Puster là có người giả trò. Monica mới nhậm chức thư ký của ngài Jasper được hai tháng, là gián điệp của tập đoàn tài chính Gordon. Vì ngài Jasper kịch liệt phản đối việc ứng dụng năng lượng mới quy mô lớn, hơn mười triệu tập đoàn Gordon đổ vào dự án này trôi theo dòng nước. Bọn họ cùng đường, muốn giết Lyle cho hả giận, không ngờ lại để hắn chạy thoát.

Còn chuyện bị đánh lên trên thuyền hàng, trong tài liệu chỉ có vắn vắn hai dòng, cũng tương tự như suy đoán lúc trước của Kane, thông tin về người ủy thác rất bí mật, điều duy nhất có thể tạm khẳng định đó là đối phương không có ác ý, một lần bắt người không thành cũng không tiếp tục ra tay nữa.

Cuối cùng chính là hai lần trên Naler, một lần nhắm vào Lyle, một lần là Kane, sát thủ đều là đặc công. Tin tức trên giấy không ít, nhưng một chữ cũng không liên quan đến nhiệm vụ, chứng tỏ tính bảo mật của nhiệm vụ là đặc biệt nghiêm trọng.

“Sweetheart, tôi không muốn mấy tờ giấy này của Ava, tôi muốn bánh gato.”

“Thứ nhất, Ava làm như vậy là đang biểu hiện năng lực cho chúng ta thấy. Trong thời gian ngắn có thể sưu tập được rất nhiều tin tức, thậm chí hơn một nửa còn là tin tức bên ngoài Naler, đủ để chứng minh sự giao thiệp và mối quan hệ rộng rãi của cô ta. Thứ hai, Ava muốn thông qua món “quà sinh nhật” này lấy lòng chúng ta, cho chúng ta thấy rõ lập trường của cô ta, quyết định đứng về phía chúng ta.”

“Sweetheart, so với những chuyện đó, tôi càng quan tâm một vấn đề khác hơn.”

Kane khoanh tay trước ngực, lẳng lặng nhìn Lyle, không đáp lời.

“Anh không muốn biết tôi qua tâm đến chuyện gì sao?”

“Hoàn toàn không.”

Nhưng sự không hứng thú của y cũng không thể ngăn cản Lyle nói ra.

“Tôi càng quan tâm anh sẽ tặng tôi quà gì.”

Quả nhiên.

Kane có chút đau đầu: “Lyle, lúc trước tôi không biết hôm nay là sinh nhật em.”

Hai mắt Lyle sáng lên: “Cứ để tôi đề anh một lần đi, đây là quà tôi thích nhất.”

Mặt Kane không cảm xúc: “Tôi đột nhiên nhớ ra có một thứ muốn tặng em.”

Lyle tiếc hận thở dài, “Vây sao, tiếc thật đấy.”

26. Chương 26: Quà Sinh Nhật

Kane nói có quà cho Lyle không phải là lấy cớ, mà y thật sự nghĩ đến một món quà thích hợp, một thứ có ý nghĩa kỷ niệm rất lớn đối với cả hai người bọn họ.

Lyle cũng tò mò y muốn tặng mình thứ gì, vội vã giục đối phương về phòng lấy.

Sau khi về phòng, đóng cửa, Kane lấy trong ngăn kéo tủ đầu giường một chiếc điện thoại di động, bấm số gọi đi.

“Ava, có thể sắp xếp để bọn tôi trở về Omar không, càng nhanh càng tốt.”

Omar là trung tâm kinh tế chính trị trọng điểm của Avana, mức độ sầm uất chỉ đứng sau thủ đô Pula. Tổng bộ của lực lượng đặc biệt, trụ sở chính của Fluorita, tòa nhà Chính phủ Avana, tất cả những cơ quan đầu não đều đặt ở Omar.

Người ở đầu bên kia im lặng một lúc, sau khi xác định rõ giọng của Kane mới hỏi lại: “Cậu biết chuyện của ngài Jasper rồi? Lyle để cậu làm thế?”

“Hôm nay tôi ra ngoài, nhìn thấy tin tức trên báo nói ngài Jasper bị bắt. Lyle chưa biết chuyện này, tôi định sau khi chuẩn bị đầy đủ để trở về Omar mới nói. Hôm nay là sinh nhật Lyle, ít nhất cũng phải để cậu ấy vui vẻ trải qua ngày hôm nay.”

“Campbell, không được nói chuyện đó với Lyle.” Ngữ khí của Ava rất kiên quyết.

“Tại sao? Lyle có quyền biết tình trạng hiện tại của ba mình.”

“Đây là yêu cầu của ngài Jasper.”

Kane mất mấy giây mới tiêu hóa được tin tức này: “Cô liên lạc với ngài Jasper?”

Tiếng cười của Ava truyền đến trong điện thoại: “Lần trước vì cứu các cậu phải thuê thêm hai tay bắn tỉa, giá không ít, cũng phải có người trả tiền chứ. Tôi từng gặp ngài Jasper rồi. Lyle đúng là không giống ông ấy chút nào. Ông ấy là người rất chính trực.”

Cho dù Ava nói vậy, Kane vẫn không dám khẳng định liệu có đúng Ava từng gặp ngài Jasper thật không. Chuyện ông ấy là người chính trực toàn bộ Avana không ai không biết, một câu nhận xét chung chung không thể chứng minh được bất kỳ điều gì.

“Tôi biết cậu vẫn không tin tôi, nhưng tôi phải khẳng định một việc, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi luôn đứng về phía ngài Jasper. Còn nguyên nhân, nếu cậu muốn biết, tôi cũng không ngại nói ra, ngài Jasper đã cho tôi một thứ mà tôi rất muốn có, so với tiền bạc, thứ đó còn giá trị hơn rất nhiều.”

Kane vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, trầm mặc một lúc mới hỏi: “Ngài Jasper muốn gì từ cô? Có thể đảm bảo ông ấy sẽ được thả không?”

“Lyle được an toàn. Thứ ông ấy muốn chỉ có một, đó là đảm bảo an toàn cho Lyle. Đừng nói với Lyle chuyện ngài Jasper bị bắt, cũng đừng để cậu ấy trở về Omar. Sự kiện buôn lậu lần này không ai trong chúng ta có thể nhúng tay vào được, ngài Jasper nói ông ấy sẽ nghĩ biện pháp.”

Lúc Kane sắp cúp điện thoại, lại nghe Ava nói tiếp: “Kane, tôi cần cậu tin tưởng tôi. Tôi biết cậu âm thầm điều tra về quan hệ của tôi và Edward. Lúc nào có cơ hội gặp mặt, tôi sẽ đích thân đem tin tức đưa tận tay cho cậu, nếu như điều đó khiến cậu chấp nhận tin tưởng những gì tôi nói.”

Bảo y tin tưởng Ava, cho dù chỉ là một chút, cũng là chuyện khó như lên trời. Sự tin tưởng của Kane chưa bao giờ dễ dàng giao phó cho người khác, đặc biệt là với một kẻ trung gian đặt lợi ích lên hàng đầu như Ava.

Điện thoại đã ngắt liên lạc, Kane đứng bất động một lúc lâu, tâm tình rối loạn hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt bình tĩnh. Nếu như y chỉ đơn giản là một ‘vệ sĩ’, y sẽ không chút do dự lừa dối Lyle, đặc biệt khi đây còn là chỉ thị của người xuất tiền thuê mình, hơn nữa cũng sẽ đảm bảo được sự an toàn cho hắn. Nhưng hiện tại quan hệ của bọn họ đã không còn là chủ nhân và người làm thuê, y không chỉ cần nhắc đến sự an toàn của Lyle, mà còn phải xem xét đến tâm tình hắn. Dù sao thì, quyết định của y vẫn sẽ không thay đổi.

Chỉ hi vọng ngài Jasper có thể nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết. Đối với người không chuyện gì không làm được như ông ấy, chắc hắn sẽ không để bản thân bị vây trong cảnh tù tội.

Kane đi tới bên giường, mở ngăn kéo tủ, đẩy ra vài hộp ‘áo mưa’ lộn xộn, ngón tay lần vào trong cùng của ngăn tủ lấy ra một món đồ, quay người ra khỏi phòng.

Lúc y xuống tầng, Ace đã hâm lại thức ăn, anh ta và Lyle đang cầm đầu ăn như sắp chết đói. Đôi môi Lyle bóng nhẫy, trong miệng nhét đầy thịt, vui vẻ trêu chọc Ace ăn không khác gì thổ phỉ.

Nhìn thấy Kane đi xuống, Lyle cố gắng nuốt hết chỗ thịt trong miệng, uống một ngụm canh, thở ra một hơi: “Sweetheart, quà của tôi đâu?”

Kane rút một tờ giấy ăn giúp hắn lau sạch dầu mỡ dính bên mép, móc trong túi ra ‘quà sinh nhật’: một viên viên đạn sáng bạc.

Ace cũng hóng hớt xúm vào, vừa nhìn thấy viên đạn lập tức nói như bắn súng: “Kane, cậu tặng đạn làm cái quái gì? Chẳng lẽ cậu định chia tay, tặng đạn để mỹ nhân tự sát?! Hôm qua hai người còn làm đến khí thế hùng hực cả đêm cơ mà, tốc độ lật mặt có cần nhanh thế không.”

“Câm miệng.” Kane thật sự không thể tiêu hóa được trí tưởng tượng kinh hãi này.

Ace bĩu môi, vừa quay đầu lại, vẻ mặt đã y như nhìn thấy gấu mèo nhỏ gầy đi, kinh ngạc há mồm: “Mỹ nhân cậu đổ mặt cái mông gì! Tên này tặng đạn chứ có phải hoa hồng đâu?! Mẹ nó đừng nói đây là tình thú của riêng hai người, người ngoài không thể hiểu được đấy nhé? Một viên đạn thì có thể dùng làm gì...”

Lần này đến lượt Lyle khẽ gắt: “Câm miệng!”

Mặt hắn đỏ bừng lên, hai vành tai trắng nõn cũng hồng hồng, trông đột nhiên lại có vẻ ngây thơ bất thường.

Kane không ngờ hắn lại phản ứng lớn như thế, gương mặt vốn đang hồ hững nhanh chóng thay bằng vẻ lúng túng. Y đưa tay xoa xoa sống mũi, liếc mắt nhìn Ace đang ngồi cạnh xem kịch vui: “Đi ra chỗ khác được không? Lúc trước cậu với Melinda hôn nhau khắp nơi tôi phải tự động xách mông ra chỗ khác đấy.”

Ace bưng khay đồ ăn đứng lên, tay phải dính đầy nước tương đang định vỗ vai Kane thì bị Lyle gạt ra, anh ta tiếc nuối nhún vai: “Anh em tốt, tôi nhường không gian riêng tư lại cho hai người. Muốn tâm tình cái gì thì tâm tình, muốn làm cái gì thì cứ sung sướng mà làm, tôi cam đoan sẽ không thò chân ra khỏi phòng nửa bước.”

Nói xong, ánh mắt Ace lấp lánh đầy ái muội nhìn bọn họ, mang theo đồ ăn lướt về phòng.

Bầu không khí trở nên lúng túng mà ngọt ngào.

Kane không có kinh nghiệm xử lý những tình huống thế này, Lyle lại càng không khá hơn y.

Mặt hắn vẫn đỏ hồng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, “Sweetheart, anh nhặt được viên đạn này lúc nào?”

“Trên đường đến Naler, khi ở trên thuyền hàng em bị hôn mê, tôi vác em lên bờ, viên đạn này rơi ra từ túi áo của em. Sau này tôi định trả lại, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp.”

“Anh có biết viên đạn này ở đâu ra không?”

“Nếu như tôi đoán không sai, đây là viên đạn tôi móc từ trong người ra đêm ở Puster.”

Mặt Lyle vẫn không hạ nhiệt được, giọng nói vì khản trương cũng bắt giắc cao lên: “Lúc đó tôi nhìn anh dùng tay không móc đạn ra, hơn nữa phát đạn này còn là vì tôi mà trúng, máu đó là vì tôi mà chảy, ma xui quỷ khiến thế nào lại cất nó đi... Chắc là tôi điên rồi, trước đây cũng đâu ít người thay tôi đỡ đạn.”

Đôi mắt màu khói của Kane đong đầy ý cười, dịu dàng đến vô hạn. Y xoa xoa gò má đỏ hồng của Lyle, nhẹ giọng thì thầm: “Không điên rồi, rất đáng yêu. Em có tin không, nếu như em không quyết định giữ lại viên đạn này, giữa chúng ta sẽ không tồn tại tình cảm như bây giờ.”

Phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng cười xòa.

Kane và Lyle đồng loạt ngẩng đầu lên. Ace đang đứng ở khúc quanh trên cầu thang, ngán ngẩm nhìn hai người bọn họ.

“Kane, mỹ nhân không cần cậu nói ba cái câu dài dòng đấy, mà cần một màn hôn lười nóng bỏng hiểu không! Hai người ngu xuẩn các cậu, đứng xem hai người thổ lộ đúng là chán chết người, phí hết cả thời gian và tâm sức của tôi!”

Lyle chuyển tầm mắt về phía Kane, nghiêm túc hỏi: “Sweetheart, chúng ta thật sự không thể đập tên này ra ngoài sao?”

27. Chương 27: Anh Vẫn Có Cơ Hội Đè Anh Ta Đấy

Gần bảy giờ tối, Kane ở phòng tập thể hình, Lyle và Ace làm tổ trên ghế sofa xem chương trình nghệ thuật tổng hợp của các tỉnh cầu, người dẫn chương trình đầu như cục gạch đang lảm nhảm vài lời thoại tẻ nhạt, nghe một lúc đã thấy buồn ngủ.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Lyle ngáp dài một cái, lười biếng chậm rãi xoay người, coi như không nghe thấy.

Ace theo phản xạ muốn đứng lên đi mở cửa, nhìn thấy vẻ bình chân như vại của hắn thì lại ngồi xuống ghế, tâm tính ấu trĩ như trẻ con: cậu ta không mở thì việc quái gì mình phải mở?

Người bên ngoài vô cùng kiên nhẫn. Chuông cửa vẫn đều đặn vang lên, duy trì tần suất ổn định, nhưng cứ kêu liên tục thế này cũng khiến người khác khó chịu.

Lyle vất chân lên, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm màn hình TV, giống như người đàn ông dẫn chương trình đầu cục gạch xấu xí đột nhiên biến thành mỹ nữ.

Ace nhìn chuông cửa, lại nhìn Lyle, trong lòng điên cuồng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, nhưng tiếng chuông này như gõ thẳng vào đầu, đến nhịp tim cũng sắp biến đổi.

Ngồi một lát, Ace không nhìn được nữa, cắn răng đứng dậy đi ra mở cửa. Vừa tự phỉ nhổ hành vi ấu trĩ của chính mình ban nãy, vừa tự thôi miên bản thân, ông đây đã 35 tuổi, không nên so đo tính toán với một thằng nhóc 18 tuổi, đến khi mở cửa ra mới miễn cưỡng trưng ra bản mặt tươi cười: “Ngạc nhiên thật đấy.”

“Trông cậu có vẻ không quá chào đón tôi, Ace.” Ava mặc một chiếc váy đen gợi cảm, lông mày hơi nhíu lại.

Ace nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang bị Ava khóa tay, lại nhìn đến phi cơ đỗ bên ngoài, bật cười: “Mỹ nữ lúc nào cũng được chào đón.”

Tầm mắt Ava hạ xuống, hất cằm về phía cây súng bên eo anh ta, “Nhưng rõ ràng súng của cậu không nói vậy, hoặc là tôi còn chưa đủ xinh đẹp.”

Ace bình tĩnh cất súng đi, qua loa xin lỗi: “Ngại quá. Thói quen nghề nghiệp”

“Không mời bọn tôi vào trong sao? Lâu rồi tôi chưa đến đây, rất nhớ quanh cảnh trong nhà đấy.”

Ava đang ngẫm nhắc nhở đây là địa bàn của mình, Ace hiểu ý, kéo cửa ra để Ava và người đàn ông trẻ tuổi kia đi vào. Tay phải Ava cầm theo một chai rượu đỏ, tay trái người đàn ông kia xách một hộp bánh gato.

Lúc hai người bước vào phòng khách, Kane cũng từ phòng thể hình đi ra, áo phông trắng mỏng bị mồ hôi thấm ướt đầm, đường nét cơ ngực cơ bụng hiện ra rõ ràng, trên vai y vắt một cái khăn lông, chuẩn bị lên gác đi tắm.

Ava gọi y lại, “Chờ chút, để tôi giới thiệu một người với các cậu.”

Kane kéo khăn trên vai lau sạch mồ hôi trên mặt, im lặng chờ Ava nói tiếp.

Ava kéo tay người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, xác định tất cả mọi người đều đã quay sang, mới mở miệng: “Đây là Edward Worcester, tôi nghĩ các cậu đều nghe tên rồi.”

Người đàn ông trẻ tuổi nhả nhận đầy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười: “Rất vui được gặp các vị.”

Người này da dẻ trắng nõn, đôi mắt lấp lánh như pha lê trong suốt bị che giấu sau cặp kính, chỉ như khoảng ba mươi tuổi, trông có vẻ giống giáo sư đại học hơn là ông trùm buôn ma túy.

Ace thấp giọng lầm bầm: “Hôm nay có phải ngày cá tháng tư quái đâu.”

Lyle ngồi bên cạnh ghé đầu vào, cũng thấp giọng thì thầm: “Lúc trước anh nói Edward Worcester không có hứng thú dè anh, tôi cảm thấy anh có thể cố gắng một chút, dè anh ta cũng được đấy.”

Ace nhớ lại cuộc nói chuyện lúc trước, khóe miệng cứng đờ, “Mỹ nhân, cậu quan tâm đến tôi quá.”

Ava bắt mắt nhìn Lyle và Ace đang châu đầu thậm thụt to nhỏ và Kane đang đứng trên cầu thang: “Các cậu không thể có phép lịch sự cơ bản với khách sao?”

Kane chậm rãi đi đến trước mặt Edward, đưa tay phải ra. Y vừa vận động xong, cả người đều là mồ hôi, hormone tăng cao, quanh thân tỏa ra một loại khí tức bất khả xâm phạm.

Edward Worcester tương đối gầy, thấp hơn Kane khoảng năm phân, cặp kính nhả nhận trên sống mũi tăng thêm vài phần khí chất trí thức, chậm rãi đưa tay bắt lại, mỉm cười: “Đặc công Campbell, rất vui được gặp cậu lần nữa.”

Kane thu tay về, có thể xác định người trước mặt không hề vô hại như vẻ bề ngoài. Trên ngón trỏ của người này dày đặc vết chai, là dấu vết lưu lại sau nhiều năm bóp cò súng.

“Tôi chắc chắn đây là lần đầu tiên tôi gặp anh.”

“Đây đúng là lần đầu tiên cậu gặp tôi, nhưng đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp cậu, đặc công Campbell. Mỗi lần cậu đến Naler, giết mấy người, tôi đều phải nắm được thông tin rõ ràng, mới có thể đảm bảo được toàn diện.”

“Anh đúng là một đối thủ không dễ giải quyết.”

“Cảm ơn sự động viên của cậu, đặc công Campbell.”

“Đặc công là chuyện từ rất lâu. Bây giờ tôi đổi nghề rồi, cứ gọi tôi là Kane.”

“Được rồi, Kane.”

Giọng điệu lười biếng của Lyle từ phía sau truyền đến: “Sweetheart, anh cứ nhìn chăm chăm người khác như thế tôi sẽ ghen đấy...”

Edward quay đầu lại, “Lyle Jasper?”

Lyle còn nhớ chuyện lần trước Kane bị bắt ở địa bàn khu Đông, không vui ừ một tiếng.

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn. Nếu như anh có thể tránh xa Sweetheart nhà tôi một chút, tôi sẽ càng vui vẻ hơn.”

Edward bật cười, lùi lại mấy bước, giơ hai tay lên thể hiện rõ lập trường: “Tôi cam đoan, tôi chỉ kính nể Sweetheart nhà cậu thôi, không có ý đồ bất chính gì đâu.”

Lyle ghé vào tai Ace: “Anh ta không nói chỉ thích phụ nữ, anh vẫn còn cơ hội dè anh ta đấy.”

Âm lượng của hắn không cao, nhưng vừa đủ để Ava đứng bên cạnh nghe được. Ava nhướn mày nhắc nhở hắn: “Lyle, đừng trẻ con thế.”

Loại ngữ điệu như người lớn trong nhà dạy bảo trẻ con khiến cả người Lyle run lên, hắn còn chưa kịp phản bác, Ava đã cầm bánh gato đi thẳng vào bếp, có vẻ rất quen thuộc với nơi này.

Một lát sau, Ava mang theo bánh và vài ly thủy tinh đã được rửa sạch ra ngoài.

Lyle lười biếng thở dài: “Tôi còn tưởng ít ra phải có phân đoạn thôi nén chứ.”

Ava mút sạch ngón tay dính đầy kem, hàm hồ nói: “Xin lỗi, tôi và Edward ban nãy mới đột xuất quyết định đến chúc mừng sinh nhật cậu, cho nên không chuẩn bị được đầy đủ.”

Lyle thờ ơ, “Đúng là ‘đột xuất’ thật đấy.”

Ava vốn định đi thẳng lên gác tìm Kane để bàn chuyện, nhưng nhìn thái độ Lyle, cô lại không dám chắc liệu có phải hắn đang nghi ngờ rồi không. Vậy nên Ava quyết định ở đây giúp bọn họ cắt bánh, đưa một miếng cho Lyle: “Lyle, sinh nhật vui vẻ, chúc cậu một đời bình an hạnh phúc.”

Lyle khẽ nhướn mày: “Tôi còn tưởng cô định chúc tôi tiền đồ rộng mở.”

“So với cuộc đời thì tiền đồ đâu có đáng giá, không phải sao? Hơn nữa, cậu đã có một tương lai mà rất nhiều người không dám mơ ước đến.”

Edward rót rượu ra vài cái ly chân cao. Tất cả mọi người cùng nâng ly lên, đơn giản cùng một lần.

Edward lại nói lần nữa: “Sinh nhật vui vẻ, Lyle.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Ace cũng nói.

Tâm tình Lyle bị vài tiếng Sinh nhật vui vẻ này làm cho thoải mái hơn nhiều, vô cùng sáng khoái nốc cạn rượu trong ly.

28. Chương 28: Phát Hiện

Đến khi bánh gato chỉ còn lại một nửa, Kane mới tắm xong đi xuống, trên người mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo xắn lên, tóc còn ướt nước, mang theo cảm giác đơn giản mà nhã nhặn.

Lyle dùng đĩa xiên một miếng bánh, đang định nhét vào trong miệng. Thấy y đi tới, hắn giơ miếng bánh trong tay lên, Kane cúi người xuống cắn.

“Ăn cũng được.”

“Bọn tôi ăn luôn không chờ cậu đâu.” Ace cười nhìn hai người, “Cứ tưởng cậu không xuống chứ. Hai người còn cả buổi tối để tâm tình cơ mà.”

Lyle đưa đĩa bánh cho Kane, cả người như không xương dựa vào người y: “Sweetheart nhà tôi không để ý đâu.”

Kane phát hiện Lyle có chút bất ổn, nhưng đang có nhiều người, y cũng không tiện hỏi.

Ava đề nghị chơi bài, Ace tán thành, Edward và Kane không nói gì, cũng không phản đối, chỉ có Lyle khẽ day day huyết thái dương, nói đau đầu, muốn lên nghỉ ngơi một lát.

Ace trêu chọc: “Mỹ nhân yếu đuối thật đấy.”

Lyle lưu loát đáp trả: “Người không dùng đến não bao giờ đương nhiên sẽ không biết đau đầu là gì.”

“Cậu đang công khai chửi tôi đấy à. Tôi từng là thiên tài trong hàng ngũ đặc công đấy.”

“Thiên tài có năng khiếu miệng tiện?”

Kane lên tiếng ngăn cản đoạn đối thoại thiếu dinh dưỡng có xu hướng kéo dài: “Nếu em đau đầu thì lên phòng ngủ nằm một lúc đi.”

Lyle gật đầu, xoay người lên gác, đi đến chỗ cầu thang lại quay đầu nói với hai vị khách trong nhà: “Xin lỗi, không thể tiếp hai người, cứ thoải mái như ở nhà đi. À không, đây vốn dĩ là chỗ của hai người mà.”

Hắn về phòng, không nằm trên giường nghỉ ngơi mà trèo ra khỏi cửa sổ phòng tắm, men theo ống nước trượt xuống. Vì động tác không quen, cánh tay bị thanh sắt cố định ống nước cắt rách một vết lớn. Lyle cắn chặt răng, bò dần xuống, qua cửa sổ tầng một, ôm cánh tay bị thương nhẹ nhàng tụt xuống đất.

Những người trong phòng khách, không phải đặc công thì cũng là ông trùm, để tránh bị bọn họ phát hiện,

hắn cởi dép, rón rén đi chân đất đến trước cổng biệt thự.

Phi cơ của Ava và Edward đậu trước cổng. Lyle đi đến, thuần thục khởi động chế độ khẩn cấp, phá được hệ thống nhận diện vân tay, thành công mở được cửa phi cơ. Trước đây hắn rất hứng thú với máy móc, từng tháo dỡ nghiên cứu và lắp ráp không ít phi cơ, năng lực không thua gì kỹ sư chuyên nghiệp.

Đây là phi cơ loại nhỏ bốn người ngồi, buồng lái và khoang sau được ngăn cách bằng một bức vách thủy tinh trong suốt. Động cơ điều khiển đặt ở đuôi phi cơ, chỉ chiếm không đến một phần năm diện tích, nhưng lại là bộ phận quan trọng nhất của toàn bộ phi cơ.

Bên trong khoang ngồi được dọn dẹp rất sạch sẽ, chỉ có một tờ báo đặt trên ghế phải phía sau. Hắn không động đến tờ báo kia, kiểm tra toàn bộ giá để đồ và dưới đệm ghế, không tìm thấy gì.

Lyle buồn bực thở dài, hắn biết Ava và Kane có liên lạc sau lưng hắn. Tối nay Ava và Edward đột nhiên xuất hiện, nói là muốn tổ chức sinh nhật cho hắn, nhưng lại chỉ đem theo một chiếc bánh gatô và một chai rượu, Edward Worcester thậm chí ngay cả quà cũng không mang theo, rõ ràng là bọn họ đột ngột thay đổi lịch trình đến đây. Nếu không phải đến tìm hắn, thì chỉ có thể là tìm Kane.

Rối cuộc thì có chuyện gì mà Ava không thể nói với hắn, nhưng lại nói với y?

Lyle không biết, nhưng hắn sẽ tìm được đáp án.

Hắn đi về phía vách kính, tay phải khẽ chạm lên mặt kính, mặt kính trong suốt giống như nước chảy về hai bên, mở đường vào buồng lái.

Lyle đi vào, đúng như dự liệu, ngoài một bộ ghế tay, vài cuốn sách hướng dẫn và một máy thông tấn thì không còn gì khác. Hắn cầm lấy máy thông tấn, kiểm tra phim âm bản, vẫn không thu hoạch được gì hữu ích.

Trước khi ra khỏi máy bay, Lyle quay đầu nhìn khắp khoang ghế ngồi một lượt, tầm mắt rơi vào tờ báo đặt trên ghế, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi ngược vào cầm nó lên. Đây là nhật báo Avana, nửa đầu là tin tức ngày hôm qua, phần sau là tin tức hôm nay. Hắn hờ hững lật vài tờ, đến khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trên trang báo, ngón tay gầy gò dừng khựng lại, khẽ run lên.

Lyle cuối cùng cũng đã biết Ava và Kane giấu mình chuyện gì, cũng hiểu được vì sao bọn họ lại làm như vậy.

Ava đánh bài thành thần, Edward là chủ một sông bạc ngầm, càng không cần phải nói đến. Ace và Kane thua từ đầu đến cuối. Ace lúc đầu còn lăm bầm vài câu, sau đó chỉ ngồi ngáp liên tục. Mặt Kane vẫn chẳng có cảm xúc gì, không ai có thể dựa vào nét mặt y để biết thua hay thắng.

Ava thắng mãi cũng chán, phát tay ra hiệu không chơi nữa.

Edward chủ động ngồi xuống cạnh Ace, nghiêng đầu nhìn anh ta. Ở khoảng cách gần thế này, Ace mới phát hiện ra khoe mắt người này có vài nếp nhăn mờ nhạt.

“Tôi có thể hỏi một chuyện được không?”

“Tôi hỏi anh cái này được không?”

Hai người trăm miệng một lời.

Edward ôn hòa cười, “Cậu hỏi trước đi.”

Ace nhướn mày: “Xin lỗi đã hỏi chuyện riêng tư thế này, nhưng mà lão đại ngài bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cứ gọi tôi là Edward được rồi. Tuổi của tôi cũng không có gì phải giấu. Tôi hơn cậu ba tuổi.”

Ace nhìn gương mặt nhả nhăn trẻ măng của Edward, trông chẳng có chút nào giống một người 38 tuổi. Bản thân Ace bình thường đã hay bị Lyle gọi là mặt trẻ con, không ngờ mặt Edward còn cao hơn anh một bậc. Ace dám đảm bảo, mười năm sau mặt Edward vẫn sẽ không khác gì hiện tại.

“Anh biết tuổi của tôi?”

Edward Worcester có thể dễ dàng nắm được thông tin của kẻ khác. Với địa vị của người này, không cần thiết phải nhớ tuổi của một tên chẳng có tầm ảnh hưởng gì như Ace.

“Đương nhiên, tôi biết rất nhiều chuyện về cậu. Tôi biết Freeman là họ mẹ cậu, biết khi cậu mười tuổi chơi cùng một đứa bé là dân tị nạn trên sao Lor tên là Dash, biết tại sao cậu chọn học ngành y.”

Đề tài đã phát triển đến những vấn đề mang tính cá nhân cao, nụ cười ngả ngón trên mặt Ace dần thu lại, cơ thể tự động bước vào trạng thái đề phòng, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhả nhăn của đối phương.

“Nếu chuyện gì của tôi anh cũng biết, vậy anh còn định hỏi cái gì?”

Hai tay Ace khoanh trước ngực, Edward khiến anh có cảm giác như trở lại những ngày còn làm đặc công. Lấy cớ là “điều trị tâm lý”, lấy cớ để “cứu rỗi tâm hồn”, moi móc tất cả những thông tin cơ mật nhất, những góc tối xấu xa nhất trong bản chất con người, tất cả mọi thông tin của bản thân đều bị đối phương nắm được, trong khi bản thân ngoài tên họ của đối phương thì không biết gì hết. Ace tình nguyện đi thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm nhất, cũng không muốn ngồi trong căn phòng kín đối mặt với người gọi là cố vấn tâm lý quân đội.

Edward đẩy gọng kính, bình thản hỏi: “Năm đó khi tốt nghiệp học viện y khoa Avana, cậu có thể lựa chọn vào bệnh viện Omar hoặc vào lực lượng đặc biệt. Lúc đầu cậu chọn bệnh viện, tại sao sau đó lại thay đổi quyết định?”

29. Chương 29: Tương Lai

Edward lơ đãng ngẩng đầu nhìn về phía Ava, Ava hiểu ý, nhẹ nhàng đi ra hành lang, ra hiệu cho Kane đi theo.

Kane kéo cửa kính trên hành lang lên: “Cô để Edward đánh lạc hướng Ace?”

“Bị cậu phát hiện ra rồi.”

“Trò này không thông minh chút nào, Ace sẽ nhanh chóng nhìn ta vấn đề thôi.”

“Tôi cũng không cần quá nhiều thời gian.” Ava chìa ra một điều thuốc, nghiêng đầu nhìn Kane, nấp nhãn nơi khoe mắt biến mất trong bóng tối càng làm cho gương mặt kia thêm quyến rũ động lòng người, “Hút không?”

“Không cần. Có gì muốn nói với tôi?”

Ava châm lửa, kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, móng tay màu đỏ tươi trong màn đêm tối tăm biến thành màu đen, khe hút một hơi, từng vòng khói trắng lượn lờ bay lên trong đêm đen, “Cậu thật nhàm chán.”

“Nếu như phái hành động được coi là nhàm chán, vậy thì tôi đúng là người rất nhàm chán.”

Ava bật cười, “Thật khó tưởng tượng cảnh cậu và Lyle ở cùng nhau.”

Nhìn ra Kane không có hứng thú nói chuyện tiếp, Ava thức thời móc trong túi ra một tập giấy đưa cho y, “Đây là thứ cậu đang cho người tìm. Nói thật, nếu như tôi không ra tay, người của cậu có tìm đến chết cũng không tìm được mấy bản ghi chép này.”

Kane nhận lấy, phát hiện đây là bản sao chép của sổ sách điều động nhân lực, nội dung không nhiều, nhưng mỗi lần giao dịch, thời gian, địa điểm, danh tính hai bên, giá trị, số lượng hàng hóa đều được ghi chép rõ ràng.

Ava nhả ra vài vòng khói, “Tôi đã đặt chuôi dao vào tay cậu rồi, hy vọng có thể đổi được sự tín nhiệm từ phía cậu.”

Kane lật xem tài liệu, nhướn mày: “Sao tôi biết thứ này là thật hay giả?”

“Cậu có thể chọn bất kỳ một mục nào rồi cho người điều tra. Với năng lực của cậu, tôi tin chuyện này cậu hoàn toàn có thể làm được.”

Kane trầm mặc một lúc mới hỏi: “Sao cô phải làm đến mức này? Tôi tin cô hay không đâu phải là vấn đề quan trọng.”

Ava đột nhiên quay đầu lại, nét mặt trở nên nghiêm túc khác thường: “Không, chuyện này cực kỳ quan trọng. Tương lai, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian khá dài chúng ta cùng ở trên một chiến tuyến, đến lúc đó tôi cần cậu tin tưởng tuyệt đối những thông tin mà tôi cung cấp.”

Kane nhúm mày: “Tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến Lyle không?” Ngoại trừ Lyle, y không thể tìm ra bất cứ lý do nào khác để bản thân có thể đứng cùng một phía với Ava.

“Sau này cậu sẽ hiểu thôi.”

Nghe xong câu này, Kane có cảm giác, chính bản thân Ava cũng không quá chắc chắn với cái gọi là “tương lai” mà cô nói.

Ava gẩy đầu tàn thuốc, “Tôi nghe được một tin, ngài Jasper bị bắt, công bố ra bên ngoài là vì nghi ngờ buôn lậu, thực chất là vì Chính phủ nhận được một bức ảnh, một bức ảnh bị chụp trộm từ mười một năm trước.”

“Ảnh gì mà lại khiến Chính phủ bắt chấp dư luận và thế lực của Fluorita để bắt ông ấy?” Kane cảm thấy rất khó hiểu. Ngài Jasper không phải nhân vật nhỏ, bất kể là công ty dược phẩm hay Fluorita, đối với Omar đều là bệ đỡ vững chắc cả về kinh tế và chính trị.

“Bây giờ vẫn chưa có tin tức cụ thể. Lúc nào có tôi sẽ thông báo cho cậu.”

“Sao cô lại nói cho tôi những việc này?”

“Tôi đã nói rồi, sau này, trong trường hợp thợ săn tiền thưởng cũng không giải quyết được, có thể sẽ cần cậu hỗ trợ nhiều.”

Lúc Kane và Ava quay lại phòng khách, Ace và Edward đang im lặng nhìn nhau. Edward đang dùng giấy ăn thấm khóe miệng, trên giấy ăn còn dính máu.

Ava kinh ngạc: “Hai người đánh nhau?”

Gương mặt như trẻ con của Ace không có vẻ gì là phần nộ, cợt nhả nói: “Chúng tôi chỉ giao lưu tình cảm chút thôi. Đàn ông mà, phương thứ giao lưu có hơi thô bạo, cô thông cảm.”

Ace đứng lên khỏi ghế, ngoắc ngoắc ngón tay với Edward, “Phòng tập thể hình, đi không?”

Edward đẩy gọng kính trên sống mũi, bình thản ngẩng đầu, “Sao lại không?”

Kane nhìn bọn họ đi về phía phòng tập thể hình, trong mắt hiện lên chút lo lắng, “Ace đã rất nhiều năm rồi không...”

Ava hỏi: “Không cái gì?”

Kane dăm chiêu thu tầm mắt lại, “Không có gì.”

Từ trước đến giờ Lyle chưa bao giờ nghĩ bản thân lại có thiên phú trèo tường thể này. Sau khi ra khỏi phi cơ, hắn chạy về, bò ngược theo được ống nước lên cửa sổ phòng tắm ở tầng hai, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì kết cấu biệt thự tương đối đơn giản, diện tích cũng không lớn. Mặc dù vậy, sau khi trèo qua cửa sổ vào phòng, Lyle vẫn cảm thấy bản thân sắp toi luôn rồi, quần áo bẩn thỉu rách te tua, trên cánh tay đầy vết rách.

Hắn vừa cẩn thận suy tính làm thế nào để Kane không phát hiện ra, vừa cấp tốc xử lý vết chân trên bệ cửa sổ phòng tắm.

Sau khi tiễn Ava và Edward, Kane quay về phòng ngủ, lại phát hiện Lyle không có trong phòng hay trong buồng tắm, lên sân thượng mới tìm thấy hắn đang đứng hóng mát.

Y bước đến, vòng tay ôm lấy Lyle từ phía sau, đôi môi mỏng kề sát vào gáy hắn cảm thụ thân nhiệt đối phương. Da dễ lạnh lẽo tiếp xúc với bờ môi ấm nóng, Lyle khẽ run lên, theo bản năng nghiêng đầu về hướng khác.

“Về phòng không?” Kane ghé sát vào tai hắn, thấp giọng hỏi. Ngữ điệu khàn khàn và âm cuối khẽ nâng cao lên khiến vành tai Lyle đỏ bừng.

Hắn xoay người lại, lười biếng nhìn y: “Không muốn về phòng.”

“Lạnh không?”

“Lạnh. Ủ tay cho tôi.” Lyle luồn tay vào vạt áo sơ mi của Kane, bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve quanh thắt lưng y.

Hơi thở của Kane ngày càng nặng, giọng nói cũng càng thêm trầm khàn: “Bảo bối, ủ tay thì có thể, nhưng đừng sờ loạn. Nếu tôi cứng lên sẽ không tha cho em đâu.”

Lyle giống như chỉ sợ y không cứng được, hai tay vuốt dọc theo sống lưng mò lên trên, cười hì hì nói: “Vậy thì làm luôn ở đây.”

Kane kéo hai bàn tay gầy gò đang sờ soạng khắp nơi ra, dùng tay mình bọc lại, kéo đến bên miệng thổi một hơi vào đôi tay lạnh lẽo của hắn, xoa xoa vài lần, lại nắm chặt lấy, ủ kín trong lòng bàn tay.

“Sweetheart, anh cứ dịu dàng thế này, tôi không quen đâu.” Lyle thở dài, ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt xanh sâu thẳm sáng lấp lánh như hai viên bảo thạch.

Kane chậm rãi xoa xoa gò má hắn, ngón tay thon dài mang theo vết chai vuốt nhẹ khóe mắt Lyle. Đôi mắt này từng ánh lên vẻ quyến luyến và mê loạn đến cùng cực, khiến cho huyết mạch cốt tủy y đều sôi sục đến phát điên. Y vốn cho rằng như vậy có lẽ đã đủ rồi, nhưng bản thân lại càng ngày càng tham lam, y không chỉ muốn chiếm giữ thân thể người này, mà còn muốn giam cầm linh hồn ẩn sâu trong cơ thể hắn.

Tâm ảnh hưởng của Lyle đối với y lớn hơn nhiều so với những gì y tưởng tượng. Thái độ khác thường của hắn tối hôm nay khiến y lo lắng rất nhiều. Cho dù là lúc đang nói chuyện với Ava, đôi mắt xanh thẳm có chút quần bách mớ hồ không có tiêu cự của Lyle vẫn quanh quẩn trong đầu y.

Đối với tất cả các mối quan hệ, Kane luôn giữ một khoảng cách nhất định, đây là cách y tự bảo vệ mình, cũng là sự tôn trọng đối phương. Y chưa bao giờ hỏi việc riêng tư của người khác, cho dù là những người trước đây có qua lại cũng vậy, y luôn giữ cho đối phương một không gian cá nhân. Bản thân Kane vốn cũng không tỏ mò đối với việc cá nhân của người khác, gần như là một sự lãnh đạm, được che giấu dưới vỏ bọc là sự quan tâm xen lẫn lạnh lùng.

Nhưng bây giờ, đối với Lyle, mọi thứ giống như đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của y. Y chưa bao giờ có ham muốn chiếm hữu và khống chế đối phương mãnh liệt như hiện tại.

“Sweetheart, chúng ta về phòng đi.” Hai tay Lyle vòng qua ôm lấy cổ Kane, từng chữ nói ra nhẹ hẫng như hòa lẫn trong hơi thở, trong con ngươi xanh thẳm ánh lên sắc thái ám muội.

“Được.” Kane yên lặng nhìn hắn, đột nhiên đỡ lấy hông Lyle, bế cả người hắn lên.

Lyle kinh ngạc kêu lên một tiếng, hai chân nhanh chóng quấn chặt lấy eo Kane, cười rộ lên, cúi đầu hôn nhẹ lên môi y, trong tiếng cười mang theo chút trẻ con, “Tôi thích nhất lực tay của anh.”

“Chỉ tay thôi?” Kane ngậm lấy đầu lưỡi hắn, bàn tay to lớn bóp nhẹ vào cái vào mông Lyle, dùng tư thế như ôm trẻ con bế hắn về phòng.

Đầu lưỡi Lyle tê dại, khe liếm đi chất lỏng tràn ra giữa khoe miệng hai người, “Phương diện kia thì phải xem biểu hiện đêm nay của anh đã.”

30. Chương 30: Biến Cố

Kane từ đầu đến cuối hoàn toàn không phát hiện cánh tay Lyle bị thương.

Lúc lên giường, Lyle nhất quyết không chịu cởi áo ngủ, còn chủ động kéo quần xuống quay mông lại cho y làm. Kane đưa tay muốn cởi cúc áo, lại bị hắn giữ chặt tay, ngậm chặt ngón tay đẩy vết chai vào miệng, xúc cảm từ đầu lưỡi âm áp truyền đến cuối cùng cũng thành công khiến y quyết định bỏ qua sự cố chấp của hắn.

Lúc đổi tư thế, Kane kéo tay Lyle để hắn bám lên vai mình, ma xui quỷ khiến thế nào nắm đúng chỗ vết rách sâu nhất trên tay hắn. Âm thanh rên rỉ của Lyle đột nhiên im bật, đem mặt chôn vào trong gối, nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề một tiếng: “Fuck!”

Kane chỉ nghĩ là hắn thoải mái, nằm sấp xuống liếm nhẹ vành tai hắn, cười khê: “Bảo bối, không sai, đang làm em đây.”

Sáng hôm sau, lúc Lyle rời giường, Kane đang đứng trong phòng tắm cạo râu, trên cầm thoa đầy bọt trắng, để trần nửa người trên, bên dưới chỉ quần khăn bông, có lẽ vừa mới tắm xong.

“Sweetheart, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Chờ Lyle tắm xong, hai người cùng xuống tầng. Bọn họ kinh ngạc phát hiện Ace mặc tạp dề hoạt hình, gò má và tóc dính đầy bọt mì, đang loay hoay nướng bánh.

“Chào buổi sáng.” Ace vừa chào hỏi vừa đưa tay dụi mắt, kết quả là lông mi dính hết toàn bọt mì, trông vô cùng thảm.

“Anh đang làm gì đấy?” Lyle hỏi.

“Như cậu thấy.” Ace vẩy vẩy tay, “Tôi đang làm bánh quy cho các cậu ăn với sữa. Kane mua rất nhiều bột mì, trứng gà, sữa bò, tự làm bánh ăn cũng được.”

Lyle nhú mào: “Thứ nhất, anh không mang găng tay, sẽ có hàng vạn con vi khuẩn trộn lẫn vào bánh trong quá trình anh nhào bột. Thứ hai, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ uống sữa và ăn bánh quy cùng nhau. Thứ ba, nhìn cách anh làm là đủ biết anh mới nướng bánh lần đầu tiên, tôi và Kane không làm chuột bạch đâu. Thứ tư, lát nữa anh phải tự dọn sạch bãi chiến trường trong bếp.”

Ace dùng vẻ mặt “cậu quá ngạo kiều rồi” nhìn hấn, còn muốn dùng bàn tay dính đầy bột trắng xóa vỗ vai hấn nhưng Lyle nhanh chóng nghiêng người tránh được.

Ace nhún vai: “Mỹ nhân, mặc dù cậu làm cho trái tim yếu đuối của tôi bị tổn thương nặng nề quá, nhưng tôi vẫn sẽ tốt bụng chia sẻ bánh quy mỹ vị của tôi cho cậu.”

Nhờ ơn của các loại khuôn bánh, hình dạng bánh quy Ace làm ra cũng không quá kỳ dị, nhưng anh ta vẫn cố chấp muốn thể hiện khả năng thẩm mỹ siêu phàm của bản thân, tự nặn vài cái, kết quả Lyle vừa nhìn thành phẩm đã thấy ngứa họng.

“... Đây là JJ của anh?” Lyle chỉ vào một cái bánh có hình dạng vô cùng quái đản.

“... Nếu như tôi nói đây là cây gậy năng lượng thần thánh cậu có tin không?” Ace nỗ lực thuyết phục, “Tôi còn bỏ thêm một thanh chocolate hòa tan vào trong nữa.”

Lyle cố gắng tưởng tượng một lúc, cảm giác sắp nôn đến nơi, vội vàng xua tay: “Dừng lại! Anh đừng nói gì nữa!”

Cuối cùng bữa sáng kinh hoàng vẫn kết thúc trong mùi thơm của bánh quy mới ra lò và sữa bò nóng hổi. Ăn sáng xong, Lyle cầm một ly cà phê hòa tan giá rẻ, híp mắt đứng ngoài hành lang tắm nắng. Có lẽ cuộc sống hạnh phúc cũng chỉ đơn giản thế này thôi.

Kane đút hai tay vào túi quần, chậm rãi bước về phía hấn, chuẩn bị đứng tắm nắng cùng hấn. Lúc y chỉ còn cách Lyle hai bước, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Kane lấy điện thoại ra, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Lyle nhìn vẻ mặt y từ ung dung biến thành nghiêm nghị, theo bản năng khẽ căng thẳng, trong lòng đột nhiên có một dự cảm xấu. Kane vừa bỏ điện thoại xuống hấn đã vội vàng hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

“Ngài Jasper... Ông ấy... qua đời rồi.”

Nét mặt Lyle cứng lại, hai mắt không chớp lấy một lần, tai ù đi. Hắn không tin, ngài Jasper toàn năng vạn năng của hắn, ngài Jasper không gì không làm được của hắn, sao có thể... chết được?

Tin dữ luôn đến đột ngột. Chỉ vài phút trước thôi hắn vẫn còn cảm thấy thật hạnh phúc, bây giờ lại phát hiện ra, thì ra mình đã quá ngây thơ rồi.

“Lyle?” Kane cẩn thận gọi một tiếng.

“Hả?”

“Em...”

“Tôi không sao.” Lyle nhìn y, miễn cưỡng kéo khóe miệng méo xệch, “Sweetheart, tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Nói xong, hắn đi vòng qua người y, vào nhà.

Kane nhìn bóng lưng hắn biến mất trong tầm mắt, ly cà phê đổ tung tóe trên nền đất chảy thành từng vệt dài. Y xoay người nhìn về phía chân trời xa xăm, ánh mắt trời sáng đến chói mắt, chói lóa đến mức khiến con người đau buốt.

Kane không biết liệu có nên để Lyle một mình lúc này không. Y đứng ở cổng biệt thự, đứng hơn một tiếng, cuối cùng quyết định đi vào tìm hắn. Lyle không có trong phòng ngủ. Lúc Kane đi từ trên tầng xuống thì gặp Ace đang gặm bánh mì đi ra từ trong bếp.

Ace vẫn chưa biết chuyện gì, ngạc nhiên nhìn vẻ mặt lo lắng của y: “Sao thế?”

“Lyle đâu?”

Ace ngậm bánh trong miệng, đưa tay chỉ chỉ về phía phòng tập thể hình: “Mỹ nhân ở trong đó.”

Kane vội vàng đi vào phòng tập thể hình, thấy Lyle đang liều mạng vung nắm đấm vào bao cát. Hắn đứng quay lưng ra cửa, xương bả vai gầy gò gồng lên, cằm cúi thấp, mái tóc đen ướt đầm mồ hôi.

“Lyle.”

Lyle không quay đầu lại, gập người tiếp tục vung quyền, xương vai cong lên như một đôi cánh, dường như

bất cứ lúc nào cũng có thể đâm rách lớp áo mỏng, giương cánh bay đi.

Kane ôm lấy Lyle từ phía sau, giữa chặt nắm tay đang run rẩy của hắn, dùng gò má nhẹ nhàng cọ vào vành tai hắn, thấp giọng gọi: “Lyle.”

“Lyle.”

“Lyle.”

Y không am hiểu cách an ủi người khác, Lyle cũng không cần người khác an ủi, nhưng Kane chậm rãi thấp giọng gọi tên hắn, từng tiếng từng tiếng khe khẽ vẫn khiến cho viên mắt Lyle nóng lên. Hắn dùng sức cắn chặt môi, ngửa đầu tựa vào lồng ngực y, cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Hắn không có tư cách để khóc.

Jasper là dòng họ tượng trưng cho vô số của cải và tài lực, cũng là nỗi trống vắng và sự ràng buộc suốt bao nhiêu năm qua trong lòng hắn. Cho đến tận một tiếng trước, khi nghe tin ngài Jasper qua đời, hắn mới nhận ra, ràng buộc và trống vắng còn là một lớp bảo vệ kiên cố che chở hắn, chỉ là bây giờ, đã không còn gì nữa. Lúc trước khi nhờ Ava chuyển lời cho ba, hắn đã quyết định, sau khi Kane bình phục, hắn sẽ dẫn y trở về Omar, gặp ông, để nói rằng hắn đã có một cách nhìn khác về cái gọi là tự do. Chỉ là cuối cùng, ông đã không thể chính tai nghe được những lời hắn muốn nói.

Từ khi Lyle hai, ba tuổi, bắt đầu có năng lực phá hoại, ngài Jasper vẫn luôn chạy theo giúp hắn giải quyết mọi rắc rối. Hắn nợ ông một lời “Cảm ơn” và một câu “Xin lỗi”. Ngài Jasper đã đi đến một thế giới khác rồi, liệu Thượng đế có thể tha thứ cho kẻ đến muộn như hắn không?

Kane ôm chặt lấy Lyle, nghe tiếng hắn nặng nề thở, đôi môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào gò má hắn. Không ai nói gì.

Một lúc lâu sau, y mới xoay người Lyle lại, nắm lấy tay hắn. Bàn này Lyle không đeo găng, phần da ở các khớp ngón tay bị mặt vải thô ráp của bao cát mài rách đến trơ cả thịt.

Kane kéo tay hắn đến bên môi, khẽ chạm nhẹ vào, rồi lại đặt hắn ngồi xuống ghế, đi tìm băng gạc và cồn đến, im lặng thay hắn băng bó.

Y băng vết thương rất thành thực, chỉ một lát sau đã băng bó cẩn thận hai bàn tay gầy gò của hắn. Lyle siết tay lại, không biết là muốn thử xem lớp băng có chặt không, hay là muốn giam cầm sự hoảng hốt và hỗn loạn của bản thân trong nắm tay này.

Hắn khàn giọng hỏi: “Sweetheart, Ava có nói, ba tôi chết thế nào không?”

31. Chương 31: Đừng Tìm Tôi

Ngài Jasper trong nhà giam bị lên cơn suyễn đột ngột qua đời, tin tức này nhanh chóng lan truyền trên khắp các tờ báo sáng, phóng viên bày tỏ sự tôn kính và thương tiếc dành cho ông, chân thành chia buồn với gia đình.

Một người có tầm ảnh hưởng đến cả một thời đại đột nhiên qua đời, rất nhiều người dân ngỡ ngàng và đau xót.

Trong phòng khách, Lyle ngồi đối diện Kane, hai đầu gối tách ra, hai tay nắm chặt thành quyền đập mạnh lên đầu gối, nét mặt hấn mệt mỏi và khôn đốn vô cùng.

“Ba tôi không bị suyễn.”

“Vậy em cảm thấy...”

“Bọn họ giết ông ấy.”

“Bọn họ?”

“Có quá nhiều người.” Lyle mỉm cười, “Tất cả bọn họ đều muốn giết ông ấy.”

“Nhưng không phải ai cũng có thể giết chết ông ấy trong nhà giam.”

Câu nói này của Kane không phải để phủ định ý hấn, mà là đưa ra một khả năng khác, thu hẹp phạm vi những kẻ bị tình nghi có khả năng đã ra tay sát hại ngài Jasper.

Lyle im lặng một lúc lâu mới nói: “Sweetheart, tôi muốn về Omar.”

Nhớ tới đoạn đối thoại lúc trước với Ava, Kane biết mình phải nghĩ cho an toàn của Lyle, phải cản hấn lại. Ngài Jasper đã chết, Lyle trở lại Omar chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều, những kẻ đã ra tay với ngài Jasper sẽ không bỏ qua cơ hội này để ra tay với hấn. Nhưng nhìn đôi mắt xanh thăm thẳm tràn đầy sự bi thương của Lyle, y chỉ có thể mập mờ đáp: “Chờ Ava sắp xếp ổn thỏa đã.”

Lyle không thể đợi Ava sắp xếp ổn thỏa, thậm chí hấn không thể đợi được đến tối đã lái gấu mèo nhỏ rời khỏi biệt thự. Lúc Kane và Ace phát hiện ra, Lyle đã ngồi trên chiếc máy bay trộm được của một thương

nhân trở về Omar.

Lúc máy bay cất cánh, hắn gửi cho Kane một tin nhắn: *Sweetheart, đừng đi tìm tôi.*

Kane đọc dòng chữ trên màn hình điện thoại, bàn tay siết chặt đến mức điện thoại cũng sắp bị y bóp nát.

Lyle làm như vậy cũng không thể trách hắn. Kane là đặc công, là lưỡi dao sắc bén, là vũ khí lợi hại nhất, nhưng về thể cục mà Lyle sắp phải đối diện, một lưỡi dao sắc bén cũng chẳng có mấy tác dụng.

Kane không trực tiếp đuổi theo Lyle mà đi tìm Ava trước. Ava ở trong địa bàn của Edward. Trên người Kane bị dí ba khẩu súng, được dẫn đến phòng họp y từng bị tra tấn.

Bàn hội nghị hình chữ nhật đã được đặt về vị trí chính giữa phòng họp. Trong phòng trống trải lạnh lẽo, ngay cả một chậu hoa cũng không có, chỉ có bàn dài và năm ba chiếc ghế dựa. Ava ngồi trên ghế, trước mặt đặt máy tính xách tay.

Tiếng bước chân vang lên trong phòng trống nghe đặc biệt rõ ràng. Ava không ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Cậu đến rồi.” Ava vẫy tay, “Lại đây, có thứ này cho cậu xem.”

Kane đi đến, cúi người xuống nhìn vào màn hình. Vài giây sau, y kinh ngạc quay đầu nhìn Ava: “Cô xâm nhập được vào hệ thống của lực lượng đặc biệt?”

Ava nhún vai: “Không phải tôi, là Edward. Kỹ thuật vi tính của tên đó còn cao siêu hơn cả khả năng bắn súng.”

Vậy mà lại là Edward Worcester.

Trước giờ Kane chỉ biết người này là một tên trùm buôn ma túy thần bí khó đoán, nhưng sau khi gặp mặt, không chỉ có bề ngoài và khí chất khiến người khác bất ngờ, mà càng không thể ngờ được Edward lại là một hacker.

“Có lẽ nên kiến nghị lực lượng đặc biệt thay đổi phương thức lưu trữ dữ liệu. Edward Worcester dùng kiểu ghi chép truyền thống chứ không phải là loại mã hóa treo lơ lửng trước mắt hacker thế này.”

Ava cười nhạo: “Hệ thống dữ liệu kia đã bị Edward bí mật biên tập lại hết rồi, cho dù bọn họ có đổi mới bằng trời cũng không thoát được.”

Kane dừng lại một chút, nói: “Bỏ qua vấn đề này đi. Cô nói định cho tôi xem cái gì?”

“Báo cáo nhiệm vụ của một đặc công.”

Báo cáo nhiệm vụ này là ghi chép giản lược về quá trình thu một tấm ảnh, địa điểm ở quán cà phê đối diện trụ sở Fluorita, mục tiêu nhiệm vụ là chủ quán. Chủ của tiệm cà phê này là một người đồng tính, ngoài việc kinh doanh quán, người này còn là một nhiếp ảnh gia nghiệp dư. Mười một năm trước, chủ quán từng chụp trộm một bức ảnh ngài Jasper gặp mặt một người đàn ông anh tuấn. Nguyên nhân chủ quán chụp lên bức ảnh này là vì khi đó anh ta thầm mến người đàn ông anh tuấn kia, nhưng sau lần đó thì không thấy người nọ xuất hiện nữa, vậy nên suốt nhiều năm qua, chủ quán cà phê vẫn giữ tấm hình này rất cẩn thận.

Đây không phải là một nhiệm vụ khó khăn, đặc công thực hiện nhiệm vụ nhanh chóng lấy được bức ảnh và tiêu hủy phim gốc tại chỗ.

“Đây là bức ảnh khiến ngài Jasper bị bắt?”

Ava gật đầu: “Nếu suy đoán về mặt thời gian thì đúng là nó.”

“Bức ảnh này bây giờ đang ở đâu?”

“Rất khó tìm được. Trong kho dữ liệu số của lực lượng đặc biệt không lưu trữ bản scan, tức là đang nằm trong tay một thành phần đặc biệt nào đó, muốn tìm được, khó như lên trời.”

“Chủ quán kia còn sống không?”

“Còn. Lực lượng đặc biệt không động đến người đó. Có lẽ ngoài bọn họ ra không ai truy tìm tấm ảnh này, vậy nên tạm thời chủ quán cà phê vẫn được an toàn.”

“Không đâu. Đây là vì bọn họ còn chưa tính đến tôi.”

Trước khi rời khỏi Naler, Kane hẹn gặp Ace ở Butt&Boobs.

“Cậu quyết định đi Omar?” Ace dựa vào quầy bar, vừa uống rượu vừa hỏi.

“Nhiệm vụ ngài Jasper ủy thác cho tôi, tôi vẫn chưa hoàn thành. Tôi không muốn bỏ dở công việc giữa chừng.”

Ace cười nhạo: “Lo lắng cho mỹ nhân thì cứ nói thẳng ra đi. Cậu cứ cố không thành thật với bản thân để làm gì, chẳng đáng yêu chút nào.”

Kane trầm mặc đưa ly rượu đến bên môi.

Một lát sau, Ace lại hỏi: “Cậu quyết định đi Omar thật à?”

“Cậu vừa hỏi câu này rồi.”

“Cậu cũng hiểu mà, Omar bây giờ như một ván cờ lớn. Mỹ nhân là một người chơi, nếu như cậu ấy đồng ý. Còn loại như chúng ta, ngay cả quân cờ cũng không bằng. Cậu chắc chắn muốn tham gia vào mớ bòng bong tranh đoạt lợi ích giữa bọn họ sao?”

“Tôi đã quen đối mặt với nguy hiểm từ rất lâu rồi.”

“Vì sao?”

Kane tiếp tục trầm mặc nhấp một ngụm rượu.

Ace cúi đầu lắc ly rượu trong tay, bật cười thành tiếng: “Kane, cậu xong đời rồi, cậu yêu mỹ nhân rồi. Chưa nói đến chuyện ở hai thế giới khác biệt, chỉ dựa vào quan hệ giữa Fluorita và lực lượng đặc biệt, cậu nghĩ hai người có thể ở bên nhau sao? Từ thời điểm cậu ấy trở về Omar, hai người đã không còn đường lui nữa.”

Kane vẫn chỉ im lặng, ngay cả ánh mắt cũng không lay động, dường như người mà Ace đang nói là một ai đó ngoài kia, chứ không phải bản thân y.

Ace chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, thấp giọng nói: “Đoán xem, bây giờ cậu chạy đến Omar, sau bao lâu Daimian sẽ phát hiện ra cậu, đến giết cậu? Trên hồ sơ ghi cậu đã chết rồi, nhưng bây giờ cậu cho rằng bọn họ vẫn tin cái hồ sơ rách nát đó sao?”

Kane tiếp tục im lặng. Ngay lúc Ace cho rằng y sẽ không trả lời, Kane lại chậm rãi nói: “Có một trăm lý do để tôi không thể trở về Omar, nhưng lại có một lý do để tôi quay về. Lấy hiểu biết bao nhiêu năm nay của cậu về tôi, cậu nghĩ tôi sẽ chọn cái nào?”

32. Chương 32: Âm Sát

Một ngày ngồi trên máy bay quay về Omar khiến Lyle có cảm giác dài như một năm.

Hắn đến nhìn di thể ngài Jasper, sau đó cùng trợ lý của ông ấy bàn bạc về lễ truy điệu. Nói là bàn bạc, thực ra chỉ có trợ lý nói còn hắn nghe, chỉ có bất đồng quan điểm duy nhất ở địa điểm làm lễ. Trợ lý đề nghị nên làm trong phạm vi có chừa mực, Lyle cương quyết muốn đảm bảo thể diện cho ba hắn.

“Ngài Jasper, chuyện này...”

“Gọi tôi là Lyle, ngài Jasper là ba tôi.”

“Vâng, cậu Lyle, hiện tại đang là thời điểm khá nhạy cảm, không giống như trước đây, nếu tổ chức lễ truy điệu quá long trọng có thể sẽ bị dèm pha.”

Ánh mắt Lyle sắc lạnh: “Dèm pha cái gì? Nói ba tôi là tội phạm buôn lậu, không xứng đáng được tổ chức lễ truy điệu?”

Trợ lý nghẹn lời, một lúc sau mới nói: “Tôi không có ý này. Tôi đương nhiên tin tưởng ngài Jasper vô tội. Nhưng lễ truy điệu thật sự không nên làm quá quy mô, Fluorita bây giờ đã phải chịu quá nhiều sức ép từ các phía, nếu không thực sự cần thiết, chúng ta nên cố gắng đừng tạo thêm áp lực.”

“Fluorita sẽ không sụp đổ vì một lễ truy điệu, cha tôi cũng sẽ không vì một buổi lễ ông ấy đáng được có mà bị người ta dèm pha. Ông ấy là người chính trực nhất trên thế giới này, cả tôi và anh đều hiểu.” Lyle đi đến gần trợ lý, đôi mắt xanh sáng quắc nhìn thẳng về phía đối phương. Trợ lý cao hơn hắn nửa cái đầu, nhưng lại bị ánh mắt như dã thú này dọa cho lùi về sau nửa bước.

Lyle chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, “Làm theo lời tôi nói, hoặc là từ bây giờ anh không cần phải đi làm nữa, anh chọn cái nào?”

Trợ lý sững sốt mất vài giây, vội vàng trả lời: “Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay, thưa ngài.”

Lyle lùi về sau hai bước, kéo kéo chiếc cà vạt lạ lẫm trên cổ, hài lòng nở nụ cười, “Gọi tôi là Lyle.”

Đến trụ sở Fluorita, người đầu tiên Lyle đi gặp là bạn tri kỉ lâu năm của ngài Jasper, cũng là cố vấn cấp cao của Fluorita, Leonard Kash.

Địa vị của Leonard rất cao, lại là người được ngài Jasper coi trọng, ông được xem như người đứng thứ hai trong Fluorita.

Thư ký dẫn Lyle đến một văn phòng rộng rãi nằm trên tầng cao nhất của Fluorita. Leonard đang đứng quay lưng về phía cửa ngắm ánh tà dương, cả người chìm trong ráng đỏ của nắng chiều.

“Chú Kash.”

Leonard quay người lại, Lyle phát hiện hai bên tóc mai của ông đã bạc trắng, khiến hắn bất giác nhớ đến ba mình. Leonard ít hơn ba hắn gần mười tuổi, lần trước Lyle gặp, tóc ông vẫn còn đen, tinh thần vẫn còn khỏe mạnh phần chần, không giống như bây giờ, dường như chỉ trong chốc lát đã già đi mười mấy tuổi.

“Đây là văn phòng của ba cháu.”

Lyle cúi đầu, trên mặt bỗng rất như bị đánh, “Cháu không biết.”

“Cháu không biết cũng đúng. Ba cháu bình thường rất ít khi ở đây. Ông ấy rất bận, bận đến không có thời gian ở lại Fluorita, cũng không có thời gian để ở cùng cháu. Ban cháu nói, ông ấy đã nợ cháu quá nhiều.”

“Chú đừng nói, nghe những lời này, trong lòng cháu còn đau hơn là bị ăn đánh.”

“Jasper từng nói, ông ấy yêu thương cháu hơn cả bản thân mình, nhưng vẫn tự thấy mình là một người cha tồi tệ nhất thế giới, không thể làm tròn trách nhiệm của một người cha, không thể cho cháu một gia đình bình thường, không thể làm bạn cùng cháu trong những năm qua, không biết cháu thích gì, muốn gì.”

Lyle trầm thấp cười khê một tiếng, âm điệu còn mang theo giọng mũi: “Không đâu. Ông ấy đã cho cháu quá nhiều. Cháu mới là đứa con tồi tệ nhất thế giới.”

Leonard thần thờ thở dài: “Đáng lẽ cháu nên nghe theo ông ấy, đừng trở về Omar. Ông ấy quyết định đưa cháu đi, là vì muốn cháu được sống bình an một đời.”

“Nhưng ông ấy cũng biết cháu nhất định sẽ trở về, không phải sao?”

Leonard không trả lời, chỉ tiếp tục thở dài, “Lúc trước nơi này là văn phòng của ba cháu. Sau này, đây sẽ là phòng làm việc của cháu.”

Lyle nhận ra ý tứ trong lời nói của ông, vội vàng lắc đầu: “Chú Kash, cháu không đủ năng lực...”

“Fluorita trước giờ không thiếu những nhân tài năng lực xuất chúng, ba cháu được đề cử làm người lãnh đạo cũng không phải vì năng lực, mặc dù năng lực của ông ấy cũng rất xuất sắc. Đối với Fluorita, so với năng lực, sức mạnh tinh thần mới là yếu tố mang tính quyết định. Cháu mang họ Jasper, tiếng nói của cháu vào thời điểm này sẽ có tác dụng gắn kết lòng người hơn bất kỳ ai.” Leonard hơi ngừng lại, “Ta có lỗi với ba cháu. Chờ sau khi chết, ta sẽ tự mình đến tạ tội với ông ấy.”

Đối với câu nói cuối cùng của Leonard, Lyle có chút hiểu, lại có chút không hiểu, nhưng hắn quyết định không hỏi thêm.

Trong thời gian ngắn nhất, Leonard giúp Lyle trang bị hệ thống bảo an tiên tiến nhất hiện nay, thậm chí so với khi ngài Jasper còn sống thì càng nghiêm mật hơn. Chiều hôm đó, ông hẹn những nhân vật chủ chốt của Fluorita đến gặp mặt Lyle. Vì có Leonard ở đây, đa phần bọn họ vẫn tỏ ra tôn trọng Lyle, nhưng hắn vẫn nhạy bén phát hiện ra ánh mắt khinh thường của hai người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Hắn mới mười tám tuổi, quá khứ lại chẳng mấy sạch sẽ, việc xấu đầy rẫy, bọn họ chắc chắn sẽ không tin phục. Nếu không phải hắn mang họ Jasper, bây giờ lại đang là thời kỳ nhạy cảm, Lyle dám cá, mấy người này căn bản sẽ không buồn đến gặp hắn.

Nhưng như thế thì đã sao? Hắn chỉ cần năng lực của những người này, không cần sự tôn kính của bọn họ.

Vì án buôn lậu của ngài Jasper, Fluorita hiện đang bị cơ quan liên ngành điều tra, nhưng cường độ điều tra cũng không quá liên tục, vì ngài Jasper chỉ là nghi phạm, Tòa án tối cao Avana vẫn chưa đưa ra bất kỳ phán quyết nào.

Cấp cao Fluorita tỏ thái độ rất không phối hợp với nhân viên điều tra, người liên quan chỉ nói chung chung, kiên quyết không cung cấp các chứng cứ bất lợi, hỏi đến hỏi đi tất cả đều chỉ có một câu “Chúng tôi chỉ làm việc theo chỉ thị”.

Khiến Lyle kinh ngạc nhất là toàn bộ Fluorita gần như không chịu ảnh hưởng gì từ cuộc điều tra này, tất cả nhân viên vẫn tiến hành công tác của mình, bầu không khí chỉ hơi trầm lắng hơn so với thường ngày chứ không bị khủng hoảng và tiêu cực bao trùm như hắn tưởng tượng.

Hắn hiểu, tổ chức này là một hệ thống kiên cố và vững chắc mà không ai có thể phá hủy.

Lyle thu được thông tin, bằng chứng tố cáo ngài Jasper buôn lậu là một đoạn ghi âm, hiện tại đang ở trong tay lực lượng đặc biệt, chỉ có một vài đặc công cao cấp mới được quyền kiểm tra. Leonard sắp xếp cho Lyle bí mật gặp mặt một vài nghị viên có quan hệ lâu năm với ngài Jasper, nhưng cũng không thu được tin tức có ích gì nhiều, ngoài dặn dò hắn phải cẩn thận cũng không còn lời khuyên nào khác.

Vài ngày liên tục quay cuồng vừa xử lý công việc của Fluorita vừa âm thầm điều tra về vụ việc của ngài Jasper, Lyle cảm thấy cả cơ thể và tinh thần đều rã rời, đến nhà cũng chẳng muốn về, mấy ngày nay đều tạm trú ở khách sạn mà mọi lần hắn vẫn ở. Khách sạn này nằm tương đối gần trụ sở Fluorita, mỗi ngày hắn đi làm cũng bớt được một chút thời gian.

Về đến khách sạn, Lyle cởi áo vest, tháo cà vạt, thả người lên ghế sofa. Hắn day day huyết thái dương đau nhức, nhớ lại báo cáo khám nghiệm tử thi của ba mà Leonard cho hắn xem chiều nay, tính toán sắp xếp thời gian để đi gặp bác sĩ riêng của ngài Jasper một lần...

Lyle mơ mơ màng màng ngủ gật trên ghế sofa, mãi đến tờ mờ sáng mới giật mình tỉnh lại, cả đầu nặng trĩu. Hắn day day mi tâm, đứng lên khỏi ghế, chậm chạp cởi cúc áo sơ mi, loạng choạng đi về phía phòng tắm. Hai mắt mơ hồ không có tiêu cự, Lyle lắc lắc đầu một lúc mới phát hiện trên ngực mình có một điểm sáng laser đỏ.

Dây thần kinh trong đầu hắn căng ra, vội vàng nghiêng người sang hướng khác...

Viên đạn xuyên thấu qua cửa sổ, bắn thẳng về phía mục tiêu.

33. Chương 33: Đoạn Băng Ghi Âm

Tầng sáu bệnh viện Westwing, Omar.

Đây là nơi có các trang thiết bị y tế cao cấp nhất, có hệ thống phòng phẫu thuật ngoại khoa tiên tiến nhất Avana. Có một hình vòng cung màu xanh lam trên cửa phòng phẫu thuật, phía dưới khắc một chữ J, nhìn qua trông giống như một chiếc ô — đây là logo của công ty dược phẩm mà ngài Jasper nắm giữ. Tất cả trang thiết bị ở đây đều là do công ty dược phẩm tài trợ, dùng cho hoạt động nghiên cứu và giải phẫu. Có thể được chữa trị ở đây, nếu không phải giàu có thì cũng là có thể lực, hoặc là mắc bệnh nan y khó chữa, không có trường hợp thứ ba.

Hiện tại cả tầng sáu đang nháo nhác hỗn loạn, vài bác sĩ còn chưa hiểu chuyện gì đã bị một đám vệ sĩ mặc vest đen đuổi xuống tầng dưới.

Bác sĩ Vincent muốn dùng phòng thí nghiệm ở tầng sáu, kết quả vừa mới lên đến nơi đã thấy bác sĩ trực Anne đang vội vã quay lại.

“Anne, có chuyện gì thế? Sao lại nháo nhác thế này?”

“Tầng sáu bị trưng dụng khẩn cấp, một nhân vật lớn bị trúng đạn, phải lập tức cấp cứu. Viện trưởng ra chỉ thị tất cả phải nghe theo sắp xếp của bên họ, nhường lại toàn bộ tầng sáu.”

Vincent lẩm bẩm: “Đúng là người có tiền...”

Lúc Vincent chuẩn bị xoay người đi xuống, đột nhiên lại bị một người đàn ông mặc âu phục đi giày da gọi lại: “Bác sĩ Vincent, mời đi theo tôi.”

Vincent tưởng câu lẩm bẩm ban nãy của mình bị nghe được, nơm nớp lo sợ giải thích: “Tôi chỉ thuận miệng nói thể thôi, tôi không...”

Người kia ngắt lời: “Bác sĩ Vincent, tôi đã xem qua tư liệu của anh rồi, tám năm làm bác sĩ anh chưa từng phẫu thuật thất bại một lần nào đúng không? Một nhân tài như anh, nếu không bị Phó viện trưởng chèn ép, anh đã sớm được lên Trưởng khoa rồi. Bây giờ chỉ cần anh phẫu thuật thành công, chúng tôi cam đoan anh sẽ được bổ nhiệm lên Trưởng khoa ngay lập tức.”

Vincent nuốt một ngụm nước bọt: “Nếu như... Nếu như ca phẫu thuật thất bại thì sao?”

Người kia khê mỉm cười: “Chỉ là lấy một viên đạn ra thôi. Tôi tin tưởng anh, anh cũng nên tin tưởng vào chính mình.”

Vincent càng cảm thấy bất an hơn, thấp thỏm hỏi: “Tôi có thể từ chối không?”

Ý cười trên mặt người kia càng sâu: “Anh nói gì cơ, bác sĩ?”

Sắc mặt Vincent trắng xanh lẫn lộn, hạ quyết tâm nói: “Chúng ta đi thôi.”

Người kia vừa đi vừa nói: “Trong phòng phẫu thuật sẽ chỉ có anh và một nữ hộ sĩ nữa. Kinh nghiệm của bà ấy rất phong phú, sẽ là trợ thủ đắc lực cho anh. Hai phút nữa bệnh nhân sẽ được di chuyển đến, mời bác sĩ tiến hành chuẩn bị.”

Suy nghĩ một chút, người nọ lại bổ sung: “Tường và cửa sổ ở tầng này đều làm bằng vật liệu chống đạn, xin bác sĩ cứ yên tâm về vấn đề an toàn, tập trung tinh thần tiến hành phẫu thuật.”

“...” Làm bác sĩ nhiều năm như thế, Vincent chưa bao giờ nghĩ đến thì ra nghề nghiệp của mình còn có ngày tồn tại loại nguy hiểm như sợ bị bắn này nọ, có điều tại sao nghe người này đảm bảo lại càng thấy bất an cơ chứ...

“Tôi có thể hỏi một vấn đề không, viên đạn bắn vào vị trí nào?” Thấy người kia không trả lời, Vincent bất an bổ sung, “Tôi muốn chuẩn bị kỹ càng trước khi phẫu thuật ấy mà.”

“Ngay gần tim.”

“Gần đến mức nào?”

Người kia lại cười: “Gần đến mức sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào hết.”

Vincent hiểu được người này đang uy hiếp mình, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tôi... tôi đi chuẩn bị đây.”

Lúc nhìn thấy gương mặt của vị bệnh nhân “cao quý” kia, Vincent cuối cùng cũng hiểu vì sao mọi người lại nháo nhác hoảng loạn như thế. Lyle Jasper, con cưng của giới truyền thông những ngày gần đây, chỉ mới mười tám tuổi, trước đây bị gọi là công tử bột, hiện tại là người lãnh đạo Fluorita, hôm qua vừa đệ đơn lên Tòa án tối cao Avana xin được thay thế cha mình tham gia phiên điều trần, đây là việc chưa từng có tiền lệ ở Avana.

Vincent đeo găng tay, để nữ hộ sĩ giúp mình mang khẩu trang, hít sâu một hơi, giữ cho đầu óc ở trạng thái tỉnh táo nhất. Đây chỉ là một bệnh nhân bị trúng đạn thôi, phải bình tĩnh, bình tĩnh.

“Viên đạn găm rất sâu, vào sâu khoảng 3cm, chưa chạm đến thành màng ngoài tim, nhưng lát nữa gấp đạn ra có khả năng sẽ mất nhiều máu. Kiểm tra lại túi máu, đảm bảo phải có ít nhất 2000cc.”

“Đã chuẩn bị đủ, bác sĩ.” Nữ hộ sĩ đưa kéo sang.

Vincent nhận lấy kéo, cắt vạt áo sơ mi trắng nhuộm đầy máu đỏ, hít sâu một hơi, trả kéo về, nhận dao giải phẫu, đem mũi dao ấn xuống miệng vết thương rạch một đường. Viên đạn quá sâu, để không ảnh hưởng đến tim, chỉ có thể làm như thế.

Trụ sở lực lượng đặc biệt. Kho cất giữ vật chứng và kết quả giám định.

Kane cầm giấy chứng nhận giả Edward làm giúp đi vào kho vật chứng. Vật chứng và kết quả giám định được đưa vào cùng một khu vực, nhưng thực chất kho cất giữ vật chứng lại được tách riêng, chỉ có hai đặc công hậu cần quản lý, thay phiên trực. Vì đặc thù công việc, các đặc công trừ những người cùng đội, còn lại thường không biết mặt nhau, kể cả người của kho cất giữ.

Kane nói qua vách kính ngăn: “Tôi muốn kiểm tra vật chứng của vụ án số hiệu *****.”

Đặc công quản lý kho tra thông tin trên hệ thống, giương mắt nhìn y: “Vật chứng của vụ án này yêu cầu phải được cấp cao phân quyền mới có thể kiểm tra.”

Kane cong khóe miệng: “Vừa vặn tôi cũng được phân quyền.”

“Nhìn anh rất lạ, tôi chưa từng thấy anh bao giờ.”

Kane thần nhiên nhún vai: “Nhiệm vụ của tôi bình thường đều rất đơn giản, chỉ cần một viên đạn là giải quyết xong, chưa bao giờ cần dùng đến vật chứng.” Những lời này thật ra cũng không sai, trong suốt quãng thời gian làm đặc công, y chỉ tới nơi này đúng một lần, hơn nữa người ngồi sau vách kính cũng không phải người hiện tại.

Đặc công quản lý kho cười thấu hiểu: “Chuyên “quét dọn” đúng không.” Vừa nói vừa gõ bàn phím máy tính không ngừng, “Tên?”

“Sean Wylie.”

Đặc công quản lý kho đối chiếu ảnh trên hệ thống với mặt y, gật đầu: “Được rồi, tôi đi lấy vật chứng. Nhưng anh không thể mang đi, chỉ có thể xem ở đây thôi.”

“Tôi biết quy định mà.” Kane mỉm cười.

Một lát sau, đặc công quản lý kho mang vật chứng tới. Kane mở túi hồ sơ, bên trong là một cây bút ghi âm. Y nhấn nút, đoạn đối thoại giữa ngài Jasper và một người nữa bắt đầu phát.

“Tôi biết Tatooine đang nhắm đến nguồn Uranium của Avana.”

“Không phải chỉ có Uranium thôi đâu.”

Uranium hay Urani, là một trong số hai nguyên tố nặng nhất trong tự nhiên, có chứa lượng lớn phóng xạ, có chu kỳ bán rã rất dài, từng được dùng làm chất nhuộm màu, hiện tại được dùng làm nhiên liệu cho các nhà máy hạt nhân, Kane biết rất rõ.

Đoạn đối thoại vẫn còn tiếp tục.

“Các người muốn nguyên liệu hay thành phẩm?”

Đây là giọng của ngài Jasper.

“Cả hai.”

“Giá cả không ít đâu.”

“Rốt cuộc ông có muốn bán không?”

“Các người trả giá có thành ý, ‘hàng’ của chúng tôi cũng sẽ có thành ý, tôi bảo đảm.”

“Chỉ cần có hàng tốt, tiền xưa nay không phải là vấn đề.”

“Giao dịch?”

“Thành giao.”

Đoạn ghi âm rất ngắn, Kane im lặng nghe hết, sau đó nhét bút ghi âm lại vào túi hồ sơ, đưa cho đặc công quản lý kho, “Cảm ơn.”

“Công việc của tôi mà.”

Kane vừa suy nghĩ về nội dung đoạn ghi âm vừa đi ra khỏi kho vật chứng. Nơi này nằm ở vị trí tương đối xa, phải đi qua một hành lang dài mới có thể ra đến cửa.

Y đang chậm rãi đi, đột nhiên nghe được hành lang phía trước truyền đến một giọng nói quen thuộc. Kane lập tức xoay người đi ngược về. Đặc công quản lý kho kinh ngạc nhìn y: “Người anh em, còn vấn đề gì sao?”

Kane lúng túng chỉ chỉ bụng dưới: “Vấn đề bàng quang.”

“Ha ha, nhà vệ sinh ở bên kia.”

“Cảm ơn.” Kane gật đầu, nhanh chóng đi rẽ vào nhà vệ sinh.

Y vừa đi khuất, có hai người đàn ông từ phía hành lang đi đến trước vách kính của kho vật chứng, một người trong số đó lưu loát nói: “Daimian Greyson, vật chứng vụ án số hiệu *****.”

Đặc công quản lý kho a một tiếng: “Vừa nãy có một người cũng tới kiểm tra vật chứng của vụ này.”

Daimian nheo mắt: “Ai?”

“Quên tên rồi. Anh ta đang ở trong nhà vệ sinh đấy, có khi mấy người lại quen nhau cũng nên.”

Daimian để người bên cạnh ở lại chờ kiểm tra vật chứng, còn bản thân thì đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh không một bóng người, chỉ có cửa sổ thông gió mở toang.

34. Chương 34: Mạng Tôi Đáng Giá Lắm

Ngày thứ ba sau khi tiến hành phẫu thuật, chịu đựng 40 phút ứng phó tất cả các vấn đề mà truyền thông đặt ra, Lyle chưa kịp về đến phòng bệnh đã lại hôn mê, được đội ngũ vệ sĩ bảo vệ chặt chẽ đưa đi khỏi hội

trường.

Hiện tại giới truyền thông hoàn toàn không biết việc hắn bị ám sát, cũng không được phép biết.

Fluorita đã mất đi một đời lãnh đạo, Lyle vừa mới lên thay chưa được bao lâu, mặc dù rất nhiều người không đánh giá cao hắn, coi hắn như con rối của Leonard, nhưng vẫn không thể phủ nhận sự thật việc hắn đại diện cho Fluorita. Việc hắn bị thương nếu như truyền ra ngoài, đối với Fluorita lúc này chỉ có hại chứ không có lợi.

Xe đưa Lyle vừa về đến cổng, Vincent đã chờ sẵn, thấy hắn hôn mê bất tỉnh thì không nhịn được lau bà vôi câu: “Đã nói rồi, vẫn chưa thể đi làm được...”

Vệ sĩ trầm giọng: “Nhanh kiểm tra cho ngài ấy.”

“Tôi biết rồi, cậu ấy là bệnh nhân của tôi mà.”

Trong lúc Lyle hôn mê, Leonard có đến thăm hắn một lần, dặn dò vệ sĩ không được để hắn ra ngoài nửa bước, nếu như cơ thể hắn có vấn đề gì, đều là trách nhiệm của toàn bộ đội ngũ vệ sĩ.

Leonard ngồi trong phòng nhìn Lyle gần một tiếng, trước khi đi còn khẽ sờ sờ tóc hắn, giúp hắn gạt đi vài sợi tóc mái trên vầng trán trắng xám, lầm bầm nói: “Đứa nhỏ đáng thương.”

Lyle đến chạng vạng tối mới tỉnh lại. Vừa tỉnh lại, cảm giác đầu tiên của hắn là thấy đói.

Vincent đẩy cửa đi vào, Lyle chậm rãi ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười: “Chào buổi tối, bác sĩ Vincent.”

“Chào buổi tối, Lyle. Cậu cảm thấy thế nào? Vết thương còn đau không? Có cần tiêm thuốc giảm đau không?”

“Tôi không cần thứ đó.”

“Thế cậu cần gì?”

“Đồ ăn, càng nhanh càng tốt.” Mấy ngày qua hắn chỉ truyền đạm chứ không được ăn, đói đến độ da bụng sắp dính vào da lưng, thấy Vincent chuẩn bị đi ra, lại nói, “Kéo rèm cửa sổ ra giúp tôi, cảm ơn.”

Đây là thói quen của hắn, bất kể là ban ngày hay buổi tối, hắn đều phải hé ra một chút rèm cửa, để nhìn thấy ánh mặt trời hoặc bóng đêm tăm tối. Cũng chính vì thói quen này, hắn mới dễ dàng bị người ta ngắm bắn.

Đương nhiên ở nhà là ngoại lệ. Cửa sổ trong nhà đều là kính chống đạn, trừ khi đối phương dùng tên lửa, nếu không hẳn vẫn được đảm bảo an toàn.

Lyle quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn chưa tối hẳn, trong ánh sáng mờ hồ vẫn có thể nhìn thấy bóng cây cối ngoài vườn, chỉ tiếc bây giờ đang là mùa lạnh, hoa còn chưa nở. Cho dù không thể nhìn rõ, hẳn vẫn có thể tưởng tượng được cảnh tượng tiêu điều trong vườn hoa. Ban đầu trong vườn trồng đủ mọi loại hoa, để bốn mùa đều có hoa nở, nhưng ngài Jasper thích hoa hồng, cả một vườn hoa lớn phong phú cuối cùng biến thành một vườn toàn hoa hồng.

“Lyle, ở ngoài có người tìm cậu.” Vincent gõ tượng trưng hai cái, đẩy cửa ra gọi.

“Trước khi vào làm ơn gõ cửa, gõ cửa xong thì làm ơn đợi tôi nói ‘mời vào’ rồi hãy vào. Bác sĩ Vincent, đây là nhà tôi, không phải bệnh viện.”

“Xin lỗi, tôi quên mất. Còn người tìm cậu thì sao?”

“Không gặp.”

Vincent đi ra ngoài truyền đạt lại, một lát sau lại vòng về, trực tiếp đẩy thẳng cửa ra.

Lyle nghiêng răng gần từng chữ: “Tôi đã nói rồi, trước khi vào làm ơn gõ cửa...”

“Lyle, xin lỗi tôi...”

Vincent còn chưa nói xong đã bị người phía sau đẩy sang bên cạnh, một gương mặt anh tuấn với đôi máu màu khói vô cùng quen thuộc xuất hiện ở cửa.

“Đã lâu không gặp, Lyle, từ sau khi em lén lút trốn đi.”

Lyle híp lại mắt, kể từ khi sau khi trở lại Omar, đây là lần đầu tiên hắn cười vui vẻ đến vậy: “Sweetheart, anh sẽ không vì chuyện đó mà bỏ rơi tôi chứ?”

“Cái này còn phải xem biểu hiện của em.”

“Biểu hiện gì? Trên giường à?”

“Nếu như tôi nói phải thì sao?”

“Thế thì mau đến đây, Sweetheart, cho anh làm chết tôi luôn.”

Vincent nghe được câu đầu tiên của hai người bọn họ thì trong lòng cũng yên tâm hơn, rõ ràng Lyle biết người này, nhưng càng nghe tiếp thì càng thấy đoạn đối thoại này quỷ dị. Cái loại lời lẽ kích thích vừa đầy mùi thuốc súng và tràn ngập tình sắc thể này khiến cho bác sĩ Vincent thật sự không thể nghe nổi nữa.

Lyle kinh ngạc nhìn Vincent: “Sao anh còn ở đây làm gì?”

“...” Vincent hồi thần, lập tức quay đầu, “VẬY TÔI ĐI ĐÂY.”

“Khoan đã.”

Vincent quay đầu lại, im lặng nhìn Lyle, chờ hắn nói tiếp.

“Đêm nay đừng cho ai đến quấy rầy tôi.”

Vincent hiểu được ý hắn là gì, lúng túng sờ sờ gáy, do dự chưa chịu đi, một lúc sau mới ngáp ngừng mở miệng: “Lyle, cậu... ờm, trong vòng nửa tháng không thể làm loại vận động kia.”

“Nếu tôi vẫn làm thì sao?” Lyle nghiêm túc hỏi, “Có chết không?”

Vincent thật sự rất hối hận tại sao lại đi dặn dò hắn làm gì, “Chết thì không chết... nhưng mà...”

“Không chết là được rồi. Anh ra ngoài đi.”

Vincent chần chờ một lúc, mới mang theo tâm trạng lo lắng đi ra ngoài.

Kane nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, “Vị bác sĩ này thú vị thật đấy.”

“Anh ta không quen gõ cửa, có gõ thì cũng đẩy thẳng cửa vào luôn. Cho dù khuyết điểm đầy rẫy, nhìn chung Vincent vẫn rất đáng yêu.”

Kane cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống bên giường, “Bị thương lúc nào? Trúng đạn sao? Bị bắn vào đâu?” Câu dặn dò ban nãy của Vincent khiến y nhảy bèn phát hiện ra vấn đề.

“Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi.” Lyle lười biếng nói.

Kane không quan tâm đến lời giải thích qua loa của hắn, đưa tay cách lớp áo ngủ sờ hết cả người hắn từ đầu đến chân một lượt, lúc sờ đến trước ngực thì nghe được Lyle khẽ hừ một tiếng trong cổ.

“Sweetheart, móng tay anh cào vào đầu ngực tôi rồi.”

“Đầu ngực em to thế này à?” Kane chỉ vào miếng băng gạc to gần bằng lòng bàn tay hơi phồng lên dưới lớp áo.

Y nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người hắn. Lúc ngón tay y ấn lên lớp băng gạc, lông mày Lyle nhíu chặt lại, bàn tay siết chặt lấy ga giường, cắn răng duy trì nụ cười trên gương mặt tái nhợt.

“Coi như em mạng lớn. Chỉ cần lệch đi một ly thôi, hôm nay tôi đã phải nhận xác em rồi.”

“Anh thấy tiếc sao?” Lyle nhăn mặt, “Sweetheart, đừng ấn nữa, đau.”

Kane thực ra là cố ý, càng tăng thêm lực trên đầu ngón tay, không ngờ Lyle không tránh đi, cũng không kêu đau tiếp nữa, im lặng chấp nhận phương thức biểu hiện sự hoảng hốt và bất an có phần thô bạo của y.

Kane thu tay lại, “Bắn tĩa?”

Lyle cài lại cúc áo, gật đầu: “Ừ. Tôi quên kéo rèm cửa sổ, bị ngắm bắn từ tòa nhà đối diện.”

“Nhớ kỹ, cho dù ở bất cứ đâu cũng không được mở rèm cửa sổ, càng không được đứng cạnh cửa sổ, hiểu chưa?”

Lyle ngáp một cái, qua loa gật gù.

Kane dùng sức siết chặt khớp hàm hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm còn mang theo hơi nước, lập lại: “Hiểu chưa?”

Lyle nắm lấy ngón tay y, dài giọng: “Biết rồi, Sweetheart, mạng tôi đáng giá lắm, tôi sẽ không tùy tiện vứt nó đi đâu.”

35. Chương 35: Chỗ Dựa

“Có bắt được tay súng bắn tĩa không? Có biết ai là người muốn giết em không?”

“Đương nhiên là...” Lyle dài giọng, “Không biết rồi.”

Lyle nhún vai: “Tòa nhà đối diện là một công ty mạo dịch nhỏ, có đường chuyên dụng dành cho công nhân

thông sang con hẻm phía đối diện. Tay bắt tĩa quen thuộc địa hình, thân thủ nhanh nhẹn, đến một cọng lông cũng không tìm được chứ đừng nói đến bắt người.”

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Kane. Trước đây y cũng từng nhận nhiệm vụ ám sát mục tiêu, chỉ cần có thể thông thuộc địa hình, muốn an toàn trốn thoát là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Được rồi, tạm thời gác chuyện này sang một bên, chúng ta thảo luận vấn đề khác.”

Lyle có linh cảm Kane sẽ nhắc tới việc hấn lén lút bỏ đi, có chút chột dạ: “Sweetheart, tôi hơi mệt, tôi muốn ngủ.”

“Nói xong thì ngủ.”

Lyle rất không quen với bầu không khí nghiêm túc giữa hai người, nhưng hấn lại không thể từ chối y, “Được rồi, anh nói đi.”

“Sau này em không được phép bỏ tôi lại.” Kane chậm rãi nói từng chữ, “Tuyệt đối không được.”

Lyle kinh ngạc: “Chỉ thế thôi?”

“Có đồng ý không?”

Lyle lập tức gật đầu: “Có.”

Kane nhìn thật sâu vào đôi mắt xanh thẳm của hấn, đứng lên định đi ra ngoài.

“Sweetheart, anh đi đâu thế?”

“Tìm bác sĩ của em nhờ sắp xếp một phòng cho khách. Tôi muốn tắm rồi đi ngủ.”

“Ở đây ngủ với tôi.”

“Không phải em mệt sao?”

“Chưa mệt đến độ tay không nhúc nhích được.”

Kane chậm rãi quay lại, cởi áo khoác, “Chỉ dùng tay thì tốt nhất là không làm. Em an phận chút đi, chờ lúc nào vết thương tốt hơn, muốn làm gì cũng cho em làm.”

Lyle bấu môi: “Dùng miệng thì sao?”

“Chờ sau khi vết thương khá lên rồi lại nói.”

Lyle đặt hai tay ra sau gáy, gối đầu lên, lười biếng cười hỏi: “Sweetheart, ông chú hơn ba chục tuổi như anh lúc nào cũng cấm dục như thế à?”

“Thằng nhóc chưa đầy hai chục tuổi như em lúc nào cũng đói khát thế sao?”

“Trên giường thì phóng túng, xuống giường lại lập tức áo mũ chỉnh tề. Sweetheart, anh như thế gọi là đối trá.”

“Trên giường thì trúc trắc, xuống giường lại lập tức tỏ vẻ phóng dăng. Bảo bối, em như thế gọi là xử nam.”

“...” Lại chọc ngay vào chỗ đau của hắn.

Kane tắm xong, chỉ mặc một chiếc quần ngủ rộng thùng thình đi ra. Vincent đến hỏi Lyle muốn ăn tối trong phòng hay ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Kane ướt át như thế, không nhịn được lại bắt đầu náo bỗ về quan hệ của hai người.

“Ăn ở phòng ăn, chuẩn bị cho tôi hai phần. Bác sĩ Vincent?”

“Hả? À, tôi biết rồi.”

Vincent giật mình, hoảng loạn chạy ra cửa, còn chưa đi ra đã lại bị Lyle gọi về.

“Bác sĩ, mua giúp Sweetheart mấy cái quần lót, quần lót của tôi anh ấy không mặc được.”

Vincent há hốc mồm: “Này, tôi là bác sĩ mà.”

“Là một bác sĩ có thể đáp ứng các yêu cầu đa dạng của bệnh nhân.”

Vincent sửng sốt một lúc, cuối cùng vẫn yên lặng đi ra ngoài.

“Sweetheart, quần ngủ này mỏng quá, tôi nhìn thấy cả cái đó của anh rồi.” Lyle lười biếng nói, tầm mắt đảo qua đảo lại dưới hạ thân y.

“Câm miệng.” Kane đem điện thoại di động ném lên giường, quỳ một gối lên mặt đệm, đè lại đầu Lyle,

ngậm lấy môi hắn, “Còn lắm nhảm nữa là tôi đem cái thứ đó nhét vào miệng em đấy.”

Lyle sờ soạng cơ ngực quen thuộc, nhéo nhéo vài cái, “Đến luôn đi.”

Kane mặc kệ cho hắn sờ. Lúc tay trái của Lyle lần mò vào trong quần ngủ của y, Kane mới kéo tay trái của hắn lên đỉnh đầu. Lyle thấp giọng cười khẽ, lại đổi sang tay phải, cuối cùng cả hai tay đều bị y kéo lên đầu.

Lúc Vincent bước vào thì nhìn thấy Kane đang giữ hai tay Lyle, quỳ đè trên người hắn.

Lyle bắt lực lờm một cái: “Bác sĩ Vincent, tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi, đi vào phải gõ cửa! Gõ cửa!”

Trên tay Vincent cầm một cái khay lớn, lúng túng rút cổ lại.

“Anh đặt đồ ở đó rồi ra ngoài đi. Còn nữa, đừng nhìn chằm chằm mông Sweetheart, cũng không được nuốt nước miếng.”

“Tôi không có mà.” Vincent đáng thương vô tội vạ bị gắn mác ‘nhìn mông đàn ông chảy nước miếng’, quần bách đến độ mặt đều đỏ lên.

Lyle nheo mắt, “Tôi cảm thấy to con cũng không tồi đâu, anh có thể căn nhắc đến anh ấy một chút.” To con là vệ sĩ của Lyle, cao hơn hai mét, thần hình như một bức tường thành, hắn không nhớ được tên người đó là gì, trực tiếp gọi là to con.

Vincent rút kinh nghiệm không tranh luận với hắn nữa, cấp tốc đóng cửa lại.

Chờ Lyle chịu im miệng, Kane đem đồ ăn đặt lên bàn nhỏ trong phòng, quay sang gọi hắn: “Lại đây ăn cơm.”

Kane trước khi đến đây đã ăn rồi, nhưng vẫn ngồi nhìn hắn ăn. Lyle đói gần chết, ăn hết phần của mình còn ăn thêm nửa phần của Kane mới cảm thấy đủ.

Hắn thoải mái thở dài: “Sweetheart, tôi no rồi.”

“Có cần uống thuốc tiêu thực không?”

“Không cần. Sweetheart, xoa cho tôi một lúc.”

Lyle cũng chỉ nói đùa thể thôi, không ngờ Kane thật sự ngồi sang cạnh hắn, bàn tay to lớn đặt lên thượng vị của hắn, xoa nhẹ nhẹ.

Lyle hít mắt hưởng thụ sự thân mật của y, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bức bối khó chịu. Để che dấu cảm giác kỳ dị này, hắn chủ động đề nghị: “Sweetheart, tôi muốn đi nằm.”

Kane đỡ sau lưng hắn, để hắn dựa nửa người trên vào người mình, tư thế này sẽ khiến Lyle thoải mái hơn, y ôm lấy hắn từ phía sau, tay phải vẫn xoa nhẹ nhẹ trên thượng vị hắn.

Mùi thơm ngọt của cháo ngô không tản đi mà vẫn quanh quẩn trong không khí, khiến thần kinh con người được thả lỏng.

Ngồi một lúc, sau khi quen rồi, cảm giác khó chịu cũng dần biến thành hưởng thụ, Lyle vẫn chưa từ bỏ ý định: “Sweetheart, chúng ta thật sự không thể làm sao?”

“Tâm trạng không tốt mà chỉ nghĩ đến lên giường?”

Lyle sững sốt: “Anh nhìn ra được tâm trạng tôi không tốt?”

“Em đang nôn nóng.”

“Đúng, tôi rất nôn nóng, vậy nên tôi càng muốn làm. Sweetheart, chúng ta làm đi.”

“Cuộc sống hiện tại áp lực lắm sao?”

“Áp lực đến mức tôi phải uống thuốc giảm đau thay cơm. Sweetheart, chúng ta làm đi.”

“Vụ án của ngài Jasper có điều tra được gì không?”

“Không có manh mối. Sweetheart, chúng ta làm đi.”

“Lyle!” Kane cảm giác sự nhẫn nại của bản thân đã đi đến cực hạn.

Lyle phì cười, vòng tay ôm lấy cổ y, hôn lên đôi môi mỏng, “Sweetheart, tôi gặp quá nhiều áp lực là sự thật, tâm trạng không tốt là sự thật, mà muốn làm với anh cũng là sự thật. Không phải vì nhu cầu sinh lý, mà vì nhìn thấy anh tôi rất vui.”

“Lúc trước nhắn tin nhắn kia có hối hận không?”

“Hối hận chết đi được, từ lúc nhìn thấy di thể của ba đã hối hận rồi. Lúc đó tôi đã nghĩ, tôi có thể một mình làm bất cứ chuyện gì, nhưng tôi rất cần một người đi cùng đến lễ truy điệu của ông ấy.”

Mất đi người thân cận nhất đã là một chuyện quá sức chịu đựng, hẳn không muốn đơn độc tham dự nghi thức tiễn đưa này, hơn nữa... ngài Jasper sẽ rất vui nếu nhìn thấy con trai mình có một người ở bên cạnh, một người đủ kiên cường để hẳn có thể toàn tâm toàn ý dựa vào.

36. Chương 36: Bức Ảnh Mười Một Năm Trước

Sáng hôm sau khi Lyle tỉnh lại, Kane đã ra ngoài. Trên tủ đầu giường, chiếc điện thoại di động đen dề lên một mảnh giấy nhỏ, nét chữ có chút vụng về: *Trong điện thoại có thứ em muốn. Tôi đi ra ngoài có việc, đến tối sẽ về. Món sườn hôm qua ăn ngon.*

Đúng lúc này, Vincent mang theo nước và thuốc đẩy cửa vào: “Chào buổi sáng, Lyle.”

Lyle đã chán chường muốn nhắc Vincent chuyện gõ cửa nữa, đem mảnh giấy nhỏ đặt lại nóc tủ, “Hôm nay lại làm món sườn tối qua được không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng mà này, tôi là bác sĩ, không phải quản gia nhà cậu.”

Lyle chép miệng: “Tôi đang định thuê anh làm bác sĩ tư nhân kiêm quản gia.”

Vincent kinh ngạc há mồm định nói.

Lyle bổ sung: “Trả hai lần lương.”

Vincent lập tức ngậm miệng lại.

“Sao lại muốn thuê tôi?”

Lyle lười biếng ngáp một cái, “Vì anh rất đáng yêu.”

Những lời này nghe có vẻ tùy tiện, nhưng không phải hẳn đang nói đùa. Hiện tại hẳn cần một bác sĩ gia đình để có thể linh động trong mọi tình huống, không chỉ vì bản thân hẳn mà còn vì Kane. Vincent có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực giải phẫu ngoại khoa, lại là người làm việc cẩn thận, là người thích hợp nhất mà hẳn đang tìm kiếm.

Sau khi uống thuốc xong, Lyle đuổi Vincent ra ngoài, cầm lấy chiếc điện thoại di động màu đen trên tủ đầu giường, bắt đầu xem cái mà Kane gọi là thứ hẳn muốn.

Lúc Kane đẩy cửa bước vào quán cà phê, một trận gió nhẹ thổi qua, chiếc chuông gió treo trên cửa nhẹ nhàng vang lên tiếng kêu lạnh lạnh. Hiện tại là giờ ăn sáng trước khi vào làm, rất nhiều công nhân viên vừa cầm cà phê vừa xem báo, cũng có người sau khi mua cà phê nóng thì vội vã cầm đi vào tòa nhà lớn đối diện — trụ sở Fluorita.

Nhìn thấy Kane đi tới quầy, cô nhân viên thu ngân trẻ tuổi cười bắt chuyện: “Chào buổi sáng, anh muốn dùng gì?”

“Tôi muốn ông chủ của cô.” Kane quen mồm nói.

“Hả?”

“Tôi muốn tìm chủ của cô.” Kane nhanh chóng sửa lại, “Tôi có chuyện quan trọng cần gặp.”

Cô gái áy náy nhìn y: “Thật xin lỗi, hôm nay ông chủ không ở đây. Hôm qua anh ấy bị cảm, hôm nay phải ở nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy sao, tôi hiểu rồi. Cho tôi một Latte mang đi.”

Cô gái quay đầu dẫn nhân viên bên cạnh làm một cốc Latte, sau đó nhiệt tình hỏi Kane: “Anh có cần địa chỉ của ông chủ không? Nếu biết có một anh chàng đẹp trai như anh đến tìm, chắc chắn anh ấy sẽ rất vui.”

“Cảm ơn, nhưng tôi nghĩ tôi biết nơi đó ở đâu rồi.”

Chủ quán cà phê tên là Frank Albert, sinh ra và lớn lên ở Omar, đang theo học tại đại học nghệ thuật Omar thì thôi học, sau đó tự đi học về nhiếp ảnh và chơi đàn cello, thích đi du lịch, là người theo trường phái lãng mạn tự do, là một người đồng tính.

Kane không mất nhiều công sức đã tìm được nhà của Frank. Đây là một khu nhà ổ chuột vừa phức tạp lại bẩn thỉu, hoàn toàn không tương xứng với thu nhập kinh tế của Frank, nhưng đáng ngạc nhiên là người này đã ở đây rất nhiều năm.

Nơi như thế này thường không có cổng hay nhân viên bảo vệ, ai cũng có thể tùy ý ra vào tự do. Dưới ánh nhìn bất hảo của hai tên đang đứng hút thuốc, Kane chậm rãi bước vào hành lang khu nhà.

Y gõ cửa gần một phút, đối phương mới nhòm qua mắt mèo rồi mở cửa.

“Xin chào, xin hỏi cậu tìm ai?”

“Anh là Frank?”

“Là tôi. Còn cậu là...”

Frank là một người đàn ông cao to, thân hình cường tráng, tóc vàng mắt đen, nếu không phải vì đang bị sốt đến hai mắt đỏ au, môi khô nứt nẻ, bộ dạng người này nhất định rất không tồi.

“Tôi có chuyện cần tìm anh. Có thể vào nhà ngồi không?”

Frank vò vò mớ tóc vàng lộn xộn trên đầu, nghiêng người tránh đường, “Cậu vào đi.”

Nơi này so với ổ chó của Ace còn kinh dị hơn, quần áo vứt lung tung khắp nơi, túi chân không dùng để đóng gói thực phẩm ở đâu cũng thấy có, bàn trà và ghế sofa loang lổ màu nước đóng rắn, trên vách tường đầy rẫy những hình vẽ ngẫu hứng.

“Anh rất thích vẽ sao?”

Frank đem quần áo trên ghế gom lại, chừa ra một khoảng trống, “Đúng vậy. Cậu ngồi đi, màu nước khô hết rồi, không dính vào quần áo đâu, yên tâm.”

“Không sao đâu.”

“Bây giờ cậu có thể nói lý do cậu tìm tôi được chứ?”

“Hơn một tháng trước, đặc công của lực lượng đặc biệt có đến tìm anh để lấy một tấm ảnh, sau đó còn hủy đi phim gốc. Anh còn bản sao của tấm ảnh kia không?”

Frank kinh ngạc nhìn y: “Sao cậu biết chuyện này?”

Kane đưa giấy chứng nhận ra: “Sean Wylie, đặc công cao cấp. Đặc công lần trước đến tìm anh là người phản bội lại lực lượng. Chúng tôi cần tấm ảnh kia để nhận diện tội phạm, vậy nên mới đến tìm anh hỏi xem anh còn giữ bản sao nào không.”

Frank vò tóc, “Tôi tin tưởng ngài Jasper. Mặc dù ông ấy chỉ đến mua cà phê ở cửa hàng của tôi vài lần, nhưng chỉ qua ít lần tiếp xúc ngắn ngủi cũng đủ để tôi thấy được ông ấy là một người chính trực, hướng hồ...”

Kane thô bạo ngắt lời: “Người còn lại trong tấm ảnh là ai?”

Frank lắc đầu: “Tôi không quen. Người đó cũng không phải người nổi tiếng, tôi chỉ nhìn thấy đúng một lần đó.”

“Anh còn nhớ người nọ trông như thế nào không?”

“Rất cao, chắc phải hơn mét chín, tóc ngắn màu đen, rất tuấn tú.”

“Chỉ có thể thôi?” Với những thông tin chung chung thế này, cho dù có cố gắng chấp vá đến mấy, Kane cũng không thể hình dung ra nổi một người cụ thể.

“Tôi chỉ gặp người nọ đúng một lần, khoảng cách cũng không gần, lại còn là tận mười một năm trước, thật sự không thể nhớ rõ liệu người đó có đặc điểm nào đặc biệt không.”

“Anh có từng dùng điện thoại di động hoặc bất kỳ thiết bị điện tử nào để sao lưu tấm hình kia không?”

“Lần trước đặc công kia đến tôi cũng nói rồi, tôi là một người hoài cổ, không hay dùng thiết bị điện tử để lưu ảnh. Bức ảnh kia và cuộn phim đã bị hủy là bản duy nhất mà tôi có.”

Kane không muốn mất công đi một chuyến rồi lại tay không trở về. Y yên lặng suy tính biện pháp, tầm mắt lơ đãng quét qua bức tranh biếm họa trên tường. Đó là một người phụ nữ, cơ thể và đầu được vẽ gần như bằng nhau, gương mặt và đôi mắt được phóng lên gấp vài lần, trông có chút cường điệu nhưng lại vô cùng cuốn hút.

Kane đắm chiêu nhìn hình vẽ kia, chậm rãi nói, “Anh vẽ rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

“Với kỹ thuật này của anh, tôi nghĩ việc phác thảo lại chân dung một người mà anh quen biết là không thành vấn đề.”

Frank há miệng muốn nói, cuối cùng lại im lặng buồn bực vò tóc, anh ta cũng giống như những công dân phổ thông khác, đều rất kính nể đặc công, vậy nên không thể từ chối yêu cầu của y.

Kane nói muốn phác họa lại chân dung người đàn ông kia, Frank còn tưởng y sẽ cho mình một vài ngày. Ai ngờ Kane vẫn cứ ngồi trên ghế sofa bất động không nhúc nhích, dường như nếu trong hôm nay mà không lấy được tranh thì sẽ nhất quyết không chịu đi. Frank nhỏ giọng lầm bầm “Chỉ biết bắt nạt người dân lương thiện”, sau đó vò vò mớ tóc rối, đi về phía giá vẽ.

Hơn một tiếng sau, một bức phác họa thô được đưa ra. Trên giấy là góc nghiêng gương mặt của một người đàn ông, tóc ngắn, mắt sâu, trán cao, xương hàm bị cổ áo gió che khuất càng làm nổi bật lên ánh mắt kiên nghị sắc bén.

Frank theo thói quen đưa tay vò tóc, “Tôi không đảm bảo chính xác lắm đâu.”

Kane không trả lời, chỉ tập trung tinh thần nhìn bức phác thảo. Khuôn mặt này, ánh mắt này, y không chỉ có ấn tượng, mà ấn tượng còn khắc sâu vô cùng trong ký ức, vì chủ nhân của gương mặt này đã từng cùng y giao thủ.

—— Đại tướng Moro của tinh hệ Alpha.

37. Chương 37: Vật Chứng Giả

Lúc Kane trở về, Lyle đang ở phòng sách bàn bạc công việc với trợ lý. Y không đến làm phiên bản, trước tiên đem bức phác thảo của Frank cất vào phòng, sau đó đi ra ban công gọi điện thoại.

“Ace, cậu còn nhớ Moro không?”

Ace có lẽ vẫn còn đang ngủ, trong thanh âm mang theo giọng mũi nghèn nghẹn, “Ai cơ?”

“Đại tướng Moro của tinh hệ Alpha. Daimian từng chỉ thị cho cậu thôi miên thẩm vấn ông ta, còn nhớ không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi, bao nhiêu năm tôi đi thẩm vấn chưa từng gặp ai sắt đá như ông ấy. Địch, đau đầu quá.”

“Sao thế?”

“Không có gì, cùng Edward đánh một trận rồi uống bia thâu đêm thôi.” Ace đáp qua loa, “Mà sao tự dưng cậu lại hỏi chuyện của Moro? Ông ta lại đến tinh hệ Beta sao?”

“Lúc trước mục đích Moro đến tinh hệ Beta là gì?” Kane hỏi ngược lại.

“Trong một lần thực hiện nhiệm vụ, đang trên đường trở về tinh hệ Alpha thì ông ta bị trợ thủ phản bội, vòng bảo hộ của chiến hạm bị hư hỏng nặng, tất cả quân nhân trên chiến hạm đều chết do thiếu oxy và nhiễm phóng xạ, chỉ có mình Moro bị cấp dưới thân tín đánh ngất nhét vào phi thuyền cứu hộ dự phòng duy nhất trên chiến hạm là tránh được. Phi thuyền kia vốn đã được lập trình sẵn để trở về tinh hệ Alpha, không hiểu sao lại rơi xuống Avana.”

Lúc trước Kane cũng đã mơ hồ biết được đại khái, gọi điện cho Ace cũng là để xác minh lại, “Đây chính là lý do?”

“Đúng thế.”

“Vậy ông ta có khai đã từng gặp ngài Jasper không?”

“Không thể nào! Sau khi bị thôi miên ông ta nói ở tinh hệ Beta chỉ quen biết Cantes, cũng chỉ tiếp xúc với vài người bình thường như bà ấy.”

Kane im lặng, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp: “Liệu có khả năng quá trình thôi miên xảy ra vấn đề không?”

“Không có khả năng. Quy trình của tôi có thể móc đến tận tiềm thức con người, trừ khi đối phương trải qua quá trình huấn luyện kháng thôi miên cấp độ cao, mà loại cấp độ này khắp tinh hệ Beta chưa một tổ chức nào có khả năng đạt được.”

“Vậy tinh hệ Alpha thì sao? Cậu dám đảm bảo tinh hệ Alpha cũng không đạt được?”

Ace trầm mặc không đáp.

Sau khi cúp máy, Kane cầm điện thoại, cẩn thận suy xét lại toàn bộ vấn đề. Nếu như Moro thực sự gặp ngài Jasper, tức là ông ta đã nói dối trong quá trình thẩm vấn. Tại sao lại phải làm như vậy? Để Avana nhận định ông ta vô hại? Phi thuyền liệu có đúng là vô tình rơi xuống Avana? Sao lại phải lén lút đi gặp ngài Jasper, lẽ nào ông ta thật sự có âm mưu gì đó không muốn người khác biết?

Bất kể thế nào, hiện tại y cũng đã biết lý do thực sự đằng sau việc ngài Jasper bị bắt. Kane hiểu rõ phong cách hành sự của lực lượng đặc biệt, năm đó sau khi Moro rời khỏi Avana, ngay cả tình nhân của ông ta, Cantes, một người phụ nữ bình thường lương thiện, cũng bị lực lượng đặc biệt âm thầm xử lý. Ngài Jasper nắm trong tay thế lực và tầm ảnh hưởng không đơn giản, nếu đã phát hiện ra ông ấy có liên hệ ngầm với Moro, lực lượng đặc biệt chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn tìm cách tiêu diệt gọn gàng.

Kane đứng trên ban công, gửi tin nhắn cho Ava: *Đã biết người còn lại trong tấm hình. Cái chết ngài Jasper rất có thể là do Chính phủ Avana đứng sau.*

Y chỉ gửi tin nhắn đi, không đợi Ava hồi âm đã cất điện thoại vào túi, xoay người đi vào phòng ngủ.

Lyle vẫn đang ở phòng sách. Kane lại ngồi đợi thêm một lúc mới đứng dậy đi gõ cửa phòng sách. Trờ lý ra mở cửa, Lyle ngồi trong phòng, trước mặt đặt laptop, mười ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

“Sweetheart, anh vào đúng lúc lắm. Sáng nay tôi đã xử lý lại đoạn ghi âm kia, nghe nhé.”

Lyle nhấp chuột vào một file âm thanh, đoạn ghi âm đã trải qua xử lý bắt đầu phát.

“Tôi biết Tatooine đang nhắm đến nguồn Uranium của Avana.”

“Không phải chỉ có Uranium thôi đâu.”

“Các người muốn nguyên liệu hay thành phẩm?”

Lyle đột nhiên nhấn nút tạm dừng, quay đầu nhìn Kane: “Nghe thấy không? Giữa câu thứ hai và câu thứ ba bị chênh.”

Thấy y chỉ cau mày không trả lời, hắn lại bật tiếp đoạn ghi âm. Lần này Kane có chút không quá chắc chắn nói: “Có lẽ vậy.”

Lyle mở một phần mềm xử lý tần số âm, “Tôi tách đoạn ghi âm này thành hai phần, hai câu đầu là một phần, đoạn còn lại là một phần rồi kiểm tra tần số tạp âm của hai phần này, anh nghe thử xem.”

Tần số tạp âm của hai đoạn đối thoại khác nhau rất rõ ràng, một đoạn khá yên tĩnh còn một đoạn lại ồn ào vô cùng.

“Tần số tạp âm của phần này đã bị xử lý cắt bỏ, nguyên bản ban đầu chắc chắn cuộc đối thoại này diễn ra ở một nơi vô cùng ồn ào.”

“Ý em là đoạn ghi âm này bị cắt ghép?”

Lyle nhếch khóe miệng, “Trò vật thôi. Bọn họ ỷ vào chúng ta không thể tiếp xúc với vật chứng, ngang nhiên làm giả chứng cứ, thông đồng với bên giám định. Đến lúc đó báo cáo đưa ra phiên điều trần sẽ không ai nghi ngờ, thậm chí đến bản thân chúng ta cũng sẽ tự cảm thấy hoài nghi.”

“Chỉ là trò vật, nhưng vẫn hữu dụng.”

“Hữu dụng? Đó là chuyện của trước khi đoạn ghi âm này rơi vào tay chúng ta.”

Kane đi đến, đưa tay gấp laptop lại, khom lưng nhìn hắn, “Lyle, em nên nghỉ ngơi.”

Lyle chậm rãi xoay người, đưa tay ôm eo y.

Kane hiểu hắn muốn làm gì, cúi đầu hôn xuống.

Lyle nghiêng đầu, nói với trợ lý đang lúng túng nhìn chằm chằm sàn nhà: “Anh về Fluorita trước đi. Ngày mai không cần đến đây, nếu có chuyện gì quan trọng, lập tức báo tin cho tôi.”

Trợ lý gạt đầu, nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng.

Kane đưa tay phải ra, Lyle nắm lấy tay y, để y kéo mình lên, lười biếng ôm lấy eo đối phương: “Tôi đói rồi. Nhà bếp chuẩn bị bữa tối xong chưa?”

“Chắc là xong rồi.”

Bữa tối, Kane ăn sườn nướng, Lyle vì mất máu quá nhiều, được nhà bếp chuẩn bị cho toàn đồ bổ máu, Hắc vừa thấy đã không muốn ăn, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào phần ăn trước mặt Kane.

“Sweetheart, tôi muốn ăn cái kia.”

“Vậy tôi ăn cái gì?”

“Chúng ta đổi cơm đi.”

“Không đổi.”

“Đổi đi mà. Anh muốn yêu cầu gì tôi cũng đồng ý hết.”

Kane dùng đũa xiên lấy một miếng rau trong đĩa của Lyle, trực tiếp thô bạo nhét thẳng vào mồm hắc.

“Không được kén ăn.”

Lyle trệu trạo nhai miếng rau trong miệng, đau khổ nhìn y, “Sweetheart, đã có ai nói anh rất không dịu dàng chưa?”

“Bây giờ có rồi.” Kane thản nhiên xắt một miếng sườn bỏ vào miệng.

38. Chương 38: Hồ Sơ Bệnh Án

Ăn xong, về phòng ngủ, Kane cho Lyle xem bức phác họa của Frank. Hắc nhìn chăm chăm bức vẽ kia một lúc lâu, đêm chiều xoa cằm: “Sweetheart, hình như tôi từng gặp người này.”

Kane nhíu mày: “Khi nào?”

Lyle cẩn thận suy nghĩ, lại nghĩ mãi không ra, tiếc nuối lắc đầu: “Có khi là tôi nhầm. Vì bức ảnh đó mà Chính phủ nghi ngờ ba tôi có liên hệ với Moro?”

“Chắc là vậy.”

“Chính phủ kiêng kỵ tình hệ Alpha đến mức đó sao? Chỉ vì ba tôi từng cùng người kia nói chuyện một lần, bọn họ đã bắt chấp mọi thủ đoạn diệt trừ ông ấy?”

“Tình hệ Alpha quá phát triển. Trong trận chiến nhiều năm trước, chỉ vài chiến hạm của họ đã đủ để đánh cho tình hệ Alpha không ngóc đầu lên được, Avana và Tatooine lại càng không có khả năng chống đỡ. Bởi vậy Chính phủ cực kỳ kiêng kỵ tình hệ Alpha, đặc biệt là nhân vật có thân phận đặc thù như Moro.”

Lyle cười nhạo: “Kể yếu bao giờ cũng sợ hãi. Ba tôi bao nhiêu năm qua luôn cố gắng cho lợi ích của Avana, bọn họ lại vì một suy đoán vô căn cứ mà bức tử ông ấy. Với lối tư duy thiển cận như thế, chẳng trách không bao giờ vượt qua nổi tình hệ Alpha.”

“Em định làm gì?”

“Ngày mai tôi sẽ đi gặp Andrew, bác sĩ riêng của ba. Ông ta là người đã cung cấp bệnh án của ba tôi cho lực lượng đặc biệt. Ba tôi rõ ràng không bị suyễn, hồ sơ bệnh án chắc chắn đã bị làm giả. Một khi chứng minh được ba trong sạch, chứng minh được lực lượng đặc biệt đã giết ông ấy, tôi phải khiến lũ sát nhân đó trả giá cho chuyện mà chúng đã gây ra.”

Kane không thể không nhắc nhở hắn, “Lyle, đừng quên, thứ chúng ta đang đối mặt không phải chỉ có lực lượng đặc biệt, mà rất có thể bao gồm toàn bộ Chính phủ Avana.”

“Tôi biết.” Lyle chậm rãi nói, “Nhưng chúng ta sẽ không thua.”

Trong một phòng khám tư nhân, Lyle và Kane được một nữ bác sĩ thực tập dẫn tới một văn phòng. Vì bọn họ đến mà không báo trước, vậy nên lúc Andrew nhìn thấy Lyle, trong ông ta có vẻ rất kinh ngạc.

“Ngài Jasper?”

“Gọi tôi là Lyle. Ngài Jasper là ba tôi.”

Andrew tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, tóc đã điểm hoa râm nhưng trông vẫn rất có tinh thần, nụ cười nhẹ nhàng tiêu chuẩn đeo trên mặt, “À, được rồi. Lyle, tôi rất chia buồn với sự mất mát của cậu. Ngài Jasper là một người rất tốt, đáng lẽ Thượng Đế không nên mang ông ấy đi sớm như vậy.”

“Chỉ tiếc là cả tôi và ông đều không phải Thượng Đế.” Lyle nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, “Hôm nay tôi đến là muốn nói về bệnh tình của ba tôi.”

Andrew mời hẳn và Kane ngồi xuống ghế sofa, mỉm cười nói: “Cậu hỏi đi, tôi sẽ nói những gì tôi biết.”

Lyle không muốn cùng ông ta khách sáo, trực tiếp hỏi thẳng: “Ba tôi bắt đầu bị suyễn từ lúc nào, ông còn nhớ không?”

“Cụ thể ngày nào thì tôi không nhớ rõ, nhưng trong máy tính có ghi chép, cậu có cần xem không?”

“Xin lỗi, nhưng tôi là người khá truyền thống, ghi chép trong máy tính có vẻ không đảm bảo lắm. Ông không lưu trữ hồ sơ giấy sao?”

Andrew lắc đầu, “Đầu năm nay phòng khám bị trộm đột nhập, mất rất nhiều hồ sơ, trong đó có cả tư liệu của ngài Jasper. May mà chúng tôi còn lưu trữ bản điện tử, mới hạn chế được không ít tổn thất.”

“Hồ sơ giấy từ sau khoảng thời gian xảy ra vụ trộm thì sao? Có không?”

Andrew mỉm cười: “Có, cần tôi đi lấy cho cậu xem không?”

“Nếu ông không phiền.”

“Được rồi, cậu chờ tôi một lát.” Andrew đứng lên, đi ra khỏi văn phòng.

Chờ sau khi ông ta rời đi, Lyle day day huyết thái dương, chống một tay lên thành ghế, “Sweetheart, anh thấy thế nào? Andrew có đang nói dối không?”

Kane không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía camera trong góc tường.

Lyle hiểu ý của y, cố tình ngẩng đầu lên lạnh lùng cười với camera, gần từng chữ “Sweetheart, chúng ta không làm gì sai trái mà phải lắng nghe hoặc lo lắng. Hy vọng phòng khám này cũng vậy, không làm gì hổ thẹn với lương tâm.”

Lúc Andrew bước vào, Kane đứng cạnh Lyle khẽ nhướn mày, nhàn nhạt liếc mắt nhìn ông ta. Ánh mắt này khiến nụ cười tiêu chuẩn của Andrew khẽ run rẩy, ông ta cố gắng lờ đi cảm giác tồn tại mạnh mẽ của y, đưa tập hồ sơ trên tay cho Lyle.

“Đây là bệnh án của ngài Jasper phim chụp X quang và phim chụp CT cắt lớp.”

Lyle nhận lấy mở ra một trang, bên trên ghi ngày khám là 20 tháng 1, trong đó ghi một vài bệnh trạng của ngài Jasper, kết luận mắc một số chứng bệnh, trong đó có tiểu đường. Hắn lại lật thêm vài trang nữa, nội dung đều là kết luận chuyên khoa, cho dù Andrew có cố tình làm giả hắn cũng không phát hiện được.

Lyle khép lại bệnh án, ngẩng đầu nhìn Andrew, lắc lắc tập hồ sơ trong tay: “Tôi mang đi được không?”

Andrew xoa xoa tay, áy náy đáp: “Về lý thuyết thì không được.”

Lyle đưa bệnh án cho Kane, mỉm cười nhìn ông ta: “Vậy tôi mang đi đây, cảm ơn.”

Nụ cười tiêu chuẩn của Andrew đông cứng.

Lyle thần nhiên chỉnh lại cổ áo sơ mi, chủ động đưa tay ra bắt: “Bác sĩ Andrew, hy vọng đây là lần cuối cùng tôi đến phòng khám của ông, bảo trọng.” Hai chữ cuối còn đặc biệt nhấn mạnh.

Lúc ra khỏi phòng khám, Lyle hỏi Kane, “Sweetheart, nếu là anh, anh sẽ làm gì?”

Kane nghiêng đầu, sờ sờ khóe miệng, bình thản đáp: “Lấy hồ sơ đi, sau đó cho một quả lựu đạn, san bằng nơi này.”

“...” Lyle đứng khựng lại.

Kane đi về phía trước vài bước, quay đầu lại thấy hắn vẫn đứng im tại chỗ, bất đắc dĩ thở dài: “Tôi quen dùng phương thức đơn giản thô bạo, chưa rút súng ra cho ông ta vài phát đạn là vì để phối hợp với em thôi.”

Lyle tưởng tượng cảnh phòng khám tan hoang, nhú mày, “Làm thế thì có tác dụng gì?”

“Vô dụng.” Kane nhún vai, “Nhưng nhanh gọn nhẹ.”

“...” Đúng là rất nhanh gọn nhẹ. Hắn trầm mặc một lát, nhấc chân đi tiếp, “Sweetheart, chúng ta đi thôi.”

Cách thức xử lý một vấn đề của Lyle và Kane hoàn toàn khác biệt. Lyle từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng từ ba mình, mặc dù không hoàn toàn tán thành cách làm việc của ngài Jasper, nhưng tư tưởng của hắn phần nhiều vẫn bị ảnh hưởng từ ông, làm gì cũng sẽ suy xét đến tính hợp pháp và quy tắc xã hội trước.

Còn Kane, thời gian còn làm đặc công, y phải dùng mọi thủ đoạn để giải quyết mục tiêu của nhiệm vụ, bất chấp cả pháp luật và luân thường đạo lý. Lực lượng đặc biệt cần y, nhưng không thừa nhận sự tồn tại của y. Ngay từ ngày đầu tiên y trở thành đặc công, Daimian đã nói, trong lúc thực hiện nhiệm vụ, nếu như không may bị tóm, lực lượng đặc biệt sẽ phải sạch mọi liên hệ với đặc công. Bọn họ chỉ được dùng

như một công cụ, cho dù là sống hay chết, ở thế giới đó, chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là pháp luật hay đạo đức.

39. Chương 39: Người Quen

Hai người đi đến chỗ đậu xe, vệ sĩ giúp Lyle mở cửa. Hắn ngồi vào, sau đó đột nhiên lại mở cửa bước ra đứng cạnh “vệ sĩ”, mỉm cười, “Nếu tôi nhớ không nhầm thì một tiếng trước cô vẫn còn là đàn ông.”

“Vệ sĩ” đẩy vành mũ, lộ ra một gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, ngón tay dài mảnh chỉ về phía cốp xe, “Tên đàn ông kia yếu như sên, chỉ đáng nằm trong đó thôi.”

Kane không còn gì để nói, vòng ra phía sau mở cốp lên, quả nhiên trông thấy to con cao hơn hai mét, miệng bị dán băng dính, nằm cong queo trong cốp xe chật hẹp. Y lôi to con ra, giúp anh ta xé băng dính và cởi trói. To con tức giận gầm lên, muốn lao đến chỗ người phụ nữ kia, lại bị Kane kéo về.

Người phụ nữ kia khinh thường liếc mắt nhìn to con: “Cậu nên cảm ơn tôi vì chưa phè cái chân giữa của cậu đi đấy thẳng nhóc.”

“Dừng lại.” Kane giơ tay lên.

To con từng đi lính, thân thủ và khả năng súng ống đều có thừa, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của người phụ nữ biến thái trước mặt.

“Liv, sao cô lại ở đây? Vị kia nhà cô đâu?”

“Hai người sẽ sớm nhìn thấy Brian thôi. Còn vì sao tôi lại ở đây, tôi nghĩ anh có thể đoán được.”

Chuyện này chỉ cần động não một chút hoàn toàn có thể nhanh chóng cho ra kết luận. Liv và Brian là thợ săn tiền thưởng, mà Ava là môi giới ở Naler...

“Ava gọi hai người đến?”

“Nghe nói chỗ các anh đang thiếu tay đấm.”

Đối với tình trạng hiện tại của cả Lyle và Kane, vệ sĩ thông thường gần như không có tác dụng gì, ngay cả to con cũng chỉ có thể đảm bảo an toàn trên phương diện cơ bản, không có khả năng ứng phó với tay súng bắn tỉa hoặc đối kháng cường độ cao. Thợ săn tiền thưởng như Liv mới đúng là thứ mà bọn họ đang cần nhất.

Kane ra hiệu cho to con đi xe phía sau, quay đầu hỏi Liv: “Chỉ có mình cô thôi?”

Liv đề thấp vành mũ, nhếch khóe miệng: “Mua một tặng một, một phần tiền thuê, hai sức lao động, hời chưa.”

“Hời là tốt rồi.” Lyle đột nhiên lên tiếng, kéo Kane ngồi vào trong xe.

Liv chủ động ngồi lên ghế lái, khởi động xe, ngón tay thon dài kẹp một tờ giấy nhét ra đằng sau. Lyle đưa tay nhận lấy, trên mặt giấy viết cả tá số 0. Hắn khẽ nhú mồm: “Đây là cái gì?”

“Tiền thuê. Cậu có thể thanh toán trước cho tôi 50%, sau khi xong việc thì thanh toán nốt phần còn lại.”

Liv thông qua kính chiếu hậu quan sát vẻ mặt Lyle, thấy ngay cả lông mày hắn cũng không nhúc nhích, hài lòng chép miệng: “Đúng là người có tiền, chẳng bao giờ làm mấy thứ thừa thãi như cò kè mặc cả.”

“Tôi có nói là sẽ trả tiền sao?” Lyle mặt không cảm xúc quơ quơ tờ giấy trong tay, “Với chỗ tiền này tôi có thể thuê được mười công ty vệ sĩ làm việc cho tôi cả đời.”

Liv “xoạt” một tiếng rút lại tờ giấy, thấp giọng lầm bầm, “Mẹ nó, đúng là càng có tiền càng keo kiệt.”

Lyle hừ lạnh, không nói gì. Thợ săn tiền thưởng thường không bao giờ làm việc trực tiếp với người ủy thác mà chỉ thông qua trung gian môi giới. Liv cũng không ngoại lệ, cô ta nhận được bao nhiêu tiền từ vụ này là vấn đề giữa cô ta và Ava, còn Lyle chịu xuất ra bao nhiêu, đấy là vấn đề của hắn và Ava, không đến lượt Liv nhúng tay vào. Hành động ban nãy của Liv chủ yếu là muốn tìm vận may từ chỗ hắn mà thôi.

Lyle đắm chiều nhìn gò má của Liv một lúc, đột nhiên hỏi: “Có phải tôi từng gặp cô ở đâu rồi không?”

Liv hàm hồ đáp: “Làm gì có.”

Kane buồn cười nhìn bọn họ, cân nhắc xem liệu có nên nói cho Lyle biết Liv chính là người từng đánh thuốc mê hắn không. Nhìn phản ứng của Lyle hiện giờ, tám chín phần mười lúc đó hắn không nhìn rõ mặt Liv.

Lúc ô tô dừng trước cổng nhà Lyle, Kane quả nhiên trông thấy một gương mặt quen thuộc khác. Brian mặc đồng phục vệ sĩ, ân cần chạy đến mở cửa xe — có điều không phải mở cửa cho Lyle mà là mở cửa ghế lái rồi bắt đầu triển miên hôn lười với tài xế.

Lyle quay đầu, nghiêm túc hỏi Kane: “Sweetheart, bây giờ tôi đuổi việc hai người họ còn kịp không?”

“Hành động của bọn họ không có chừng mực, nhưng giá trị vũ lực thì cực kỳ hữu dụng.”

“Hôn một cái đi rồi tôi không đuổi việc bọn họ.”

Đôi mắt màu khói của Kane tràn ngập ý cười, nửa người trên dựa sát vào, gương mặt anh tuần hơi cúi xuống....

“Cạch —— ”

Y đưa tay mở cửa xe, cúi đầu nhìn Lyle chăm chú, thấp giọng nói: “Xuống xe thôi.”

Lyle đương nhiên sẽ không chịu ngoan ngoãn làm theo, lật người ngồi đè lên đùi Kane, đè chặt y xuống ghế.

“Sweetheart, anh cứ phải bị ép mới thích à?”

Hàng mi dày phủ xuống đôi mắt nhạt màu, nhìn ở khoảng cách gần càng thêm rõ ràng. Lyle cảm thấy chỉ riêng đôi mắt này thôi cũng đã gợi cảm đến mức khiến hắn động lòng, muốn cúi xuống hôn lên đó, lại bị Kane giữ chặt gáy, ngửa đầu hôn lên. Đầu lưỡi y ngang ngược xông vào khoang miệng Lyle, thô bạo cắn mút, bàn tay phía sau dùng sức siết chặt gáy hắn.

Nụ hôn của Kane mang theo ý muốn chiếm hữu cường liệt, hoàn toàn khác xa với hình tượng lãnh đạm thần nhiên hằng ngày của y, sự tương phản này lại càng khiến Lyle thêm điên cuồng.

Sau gáy bị siết đến phát đau, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định nhắc nhở Kane. Từ khi hắn rời khỏi Naler, đã rất lâu rồi bọn họ không thân mật với nhau, mấy ngày trước Kane lại kiên quyết nghe theo lời “dẫn dụ” chết tiệt của Vincent không chịu làm. Bây giờ bầu không khí đang rất tốt, phải tranh thủ cơ hội làm một lần đã rồi tính sau.

Lyle bị tình dục chiếm cứ đại não, hoàn toàn quên mất hai người đang ngồi ở đâu. Hắn ngửa đầu tham lam hít lấy không khí, cũng để Kane có thể dễ dàng gặm cắn hầu kết và xương quai xanh, hai tay trúc trắc vuốt ve khắp người y —— cái tư thế này rất khó để hắn mò được đến hạ thân Kane, nếu không Lyle đã trực tiếp xoa thứ đó, vừa thúc đẩy cảm giác lại vừa dễ dàng che giấu được sự trúc trắc của hắn.

Hô hấp của Kane càng ngày càng nặng, Lyle cầm dục bao lâu thì y cũng cầm dục bấy lâu, khao khát so với hắn chỉ có hơn chứ không kém. Y thô bạo cắn mút khắp người Lyle, giống như chỉ hận không thể xé nát hắn nuốt vào bụng, bàn tay to ầm áp mang theo vết chai điên cuồng siết lấy hai cánh mông mềm mại, dùng sức lớn đến độ trên mông Lyle đã hằn rõ dấu mười ngón tay.

Yết hầu Lyle bị Kane cắn đến đau nhức, theo bản năng nghiêng đầu tránh đi. Hắn thở hổn hển đưa mắt nhìn lên, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện hai gương mặt tràn đầy phần khởi của Liv và Brian đang dí sát vào kính xe nhòm ngó “bản hiện trường”.

Lyle phát điên chửi một tiếng “Mẹ nó!”, chỉ muốn bật dậy lột da lóc xương đem nấu hai cái bóng đèn chướng mắt kia ngay lập tức.

40. Chương 40: Tập Kích

Vết thương bị đạn bắn trên ngực còn chưa liền da, Lyle đã đắm đầu vào làm việc, mặc dù đầu óc tỉnh táo, nhưng sắc mặt hắn càng lúc càng nhợt nhạt. Kane bắt hắn đi nghỉ ngơi, Lyle vẫn cố chấp muốn lập tức nghiên cứu hồ sơ bệnh án của ngài Jasper.

“Em xem hiểu không?” Kane hỏi.

“Tôi có thể tra tư liệu.”

“Thời gian gấp như thế, em đọc hiểu được bao nhiêu?”

“Sweetheart, anh phải tin tưởng trí tuệ của tôi chứ.”

Kane ngừng một chút, quả quyết nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ nghĩ cách chuẩn bị một phần chứng cứ hoàn chỉnh có sức thuyết phục nhất. Tin tưởng tôi.”

Tòa án tối cao Avana ra quyết định đồng ý cho Lyle thay thế cha mình tham gia phiên điều trần, thời gian là năm ngày sau. Sau khi nhận được tin, Lyle lập tức đến nhà Thẩm phán Cicero. Thẩm phán Cicero là bạn lâu năm của ngài Jasper, lần này yêu cầu của hắn được thông qua, chắc chắn ông ấy cũng tốn không ít công sức.

Lúc từ trong nhà Thẩm phán Cicero đi ra, bọn họ gặp phục kích. Bánh xe ô tô đã bị bắn thủng hết, một tay Kane kéo Lyle, một tay dùng súng bắn trả, nhanh chóng lùi về phía con hẻm nhỏ bên cạnh. Liv và Brian vẫn đang cầm chân đối phương, dùng ô tô làm vật chắn. Nhưng đối phương nhân thủ quá đông, hai người họ cũng dần rơi vào thế hạ phong.

“Chó chết.” Liv cắn răng chửi một tiếng, thấp giọng nói với Brian bên cạnh, “Lùi về sau.”

Liv rút chốt, ném một quả lựu đạn về phía đối phương. “Ầm” một tiếng vang lên cuốn theo khói bụi dày đặc.

“Dẫn Lyle đi! Nhanh!” Liv quay đầu lại, hét lớn về phía Kane, sau đó cầm súng xuyên qua làn khói chạy về phía đám người tập kích.

Kane nhanh chóng kéo tay Lyle, “Chúng ta bị theo dõi. Đi mau!”

“Liv và Brian thì sao?”

“Mục tiêu của bọn chúng là em, bọn họ sẽ không sao đâu.”

Kane quen thuộc địa hình, dùng sức nắm lấy tay Lyle, kéo hắn rời đi. Lyle bước chân không dừng, quay đầu nhìn về phía khói xám dày đặc, dường như đang nhìn vào tương lai của chính mình, mờ mịt vô định, tràn ngập khói thuốc súng.

Liv lợi dụng khói bụi hạn chế tầm nhìn, nhanh chóng áp sát giết chết hai tên, sau khi khói xám dần tản đi thì nấp xuống, xử lý hai tên đứng cạnh thùng rác.

Một quả lựu đạn ban nãy đã giải quyết được một phần ba nhân số của đối phương, đám còn lại đã không còn là vấn đề nan giải. Brian chuẩn xác đem một phát đạn bắn thẳng vào yết hầu đối phương. Kỹ thuật ngắm bắn của Brian rất chuẩn xác, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại không đủ, chỉ có thể đối kháng tay đôi. Liv thì ngược lại, có thể vận dụng tất cả hoàn cảnh xung quanh tạo thành lợi thế cho bản thân. Liv bắn hai phát súng lên mái hiên, cả tấm mái lập tức sập xuống đè lên năm, sáu tên đứng ngay bên dưới, Brian nhân cơ hội nhanh chóng xử lý tất cả những tên đứng xung quanh.

Hiện tại, thắng bại thuộc về ai không cần nói cũng đủ hiểu.

Brian cầm súng đi đến, bắn nát đầu gối hai, ba tên còn sống. Một tên trong số đó đang cố gắng rướn người với lấy khẩu súng rút bên cạnh, bị Liv bắn nát tay, lập tức kêu thảm thiết.

Liv lạnh nhạt hỏi: “Ai phái các người tới?”

Không ai đáp lời.

“Nói mau lên, không tao bắn nát hết ‘trứng’ của chúng mày bây giờ” Brian giơ chân đá đá tên gần nhất.

Liv hừ một tiếng, cho mỗi tên một phát đạn, kéo Brian rời đi, “Bọn chúng sẽ không khai đâu. Đi thôi, cảnh sát sắp đến rồi.”

Sau khi kết thúc một màn bắn giết vừa rồi, Liv và Brian kéo nhau đi ăn cả một bàn tiệc lớn, còn thuê một phòng trắng mát trong khách sạn, lăn giường hơn một tiếng mới vui vẻ dắt nhau quay về chỗ Lyle.

Lúc bọn họ trở về, Lyle đang ở trong phòng sách cãi nhau với trợ lý. Trợ lý không đồng ý với dự định công bố lần tập kích này của hắn, Lyle lại kiên quyết không muốn để yên.

“Nếu như tôi bị thương thì chúng ta mới cần giấu chuyện này đi. Còn bây giờ tôi không bị tổn hại gì, tinh thần của Fluorita cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Ngược lại công chúng sẽ dành sự quan tâm rất lớn cho chuyện này. Tìm cách liên hệ đưa chuyện này ra truyền thông, đừng đưa lên nhật báo chính quy, chắc chắn sẽ bị chặn lại. Tốt nhất là liên lạc với những trang web phi chính phủ có lượng truy cập cao, chủ động dẫn dắt dư luận về một hướng.”

“Dẫn dắt dư luận theo hướng nào?”

“Đứng sau lần tập kích này rất có khả năng là Chính phủ.”

Trợ lý kinh hãi: “Thật sao?!”

Lyle cười lạnh: “Tôi làm sao biết có thật hay không. Cho đến giờ đây vẫn chỉ là suy đoán, nhiệm vụ của chúng ta chính là hợp lý hóa suy đoán này! Ngài Jasper chết oan trong nhà giam, lực lượng đặc biệt sợ con trai ông ấy trả thù nên ra tay diệt trừ hậu họa, câu chuyện này thế nào?”

Trợ lý lắp bắp nói không nên lời: “Không có chứng cứ không thể tùy tiện buộc tội. Nếu như ngài Jasper ở đây, ông ấy...”

“Ngài Jasper không có ở đây!” Lyle đập mạnh tay xuống mặt bàn, “Tất cả những chuyện này đều là vì ông ấy không có ở đây!”

Trợ lý hoảng sợ nhìn hai mắt đỏ ngầu của hắn, không dám mở miệng nói tiếp nữa.

Kane mở cửa bước vào, ra hiệu cho trợ lý đi ra ngoài, đóng cửa lại. Y khoanh tay ôm ngực đứng tựa lưng vào cửa, lặng lẽ nhìn Lyle: “Em bình tĩnh chưa?”

Lyle hít sâu vài lần, ép buộc bản thân tỉnh táo lại, “Nguồn lực trong tay tôi không nhiều. Ngoại trừ tài chính và một số mối quan hệ, cũng chỉ còn có sức ảnh hưởng của công chúng. Mặc dù hiện tại trong mắt rất nhiều người, tôi là một chính khách vô đạo đức không từ thủ đoạn, nhưng nếu như bây giờ ngay cả dư luận cũng không thể lợi dụng, tôi còn gì để đối đầu với lực lượng đặc biệt và Chính phủ đây?”

Từ nhỏ Lyle đã trải qua đủ loại bị bắt cóc, tập kích, tấn công, ám sát, chậm chí lâu dần đã thành quen, nhưng quen thuộc không có nghĩa là hắn không biết phản nộ. Lực lượng đặc biệt cấu kết với Chính phủ âm thầm sát hại ba hắn, dùng thủ đoạn bỉ ổi nguy hại chứng cứ buộc tội ông ấy, bây giờ lại năm lần bảy lượt cho người ám sát, tập kích hắn. Chẳng lẽ chỉ vì không thể tìm ra chứng cứ mà hắn phải ngoan ngoãn chấp nhận đem mạng sống đặt lên cửa tử hết lần này đến lần khác?

Không đâu. Bất kể là Lực lượng đặc biệt hay Chính phủ, đã ăn miếng thì phải trả miếng.

“Em đã bình tĩnh chưa?” Kane chậm rãi hỏi lại lần thứ hai.

Lyle đặt hai tay lên bàn, không trả lời.

“Mọi thứ trên đời đều rất phức tạp. Nếu muốn đối mặt với kẻ địch, em phải bắt chấp thủ đoạn. Nếu như từ đầu đến cuối em chỉ muốn làm một Lyle đơn thuần, em sẽ không bao giờ nắm được phần thắng.”

Nói xong, Kane quay đầu đẩy cửa ra ngoài. Y biết, sâu thẳm trong nội tâm Lyle cũng giống như ngài Jasper, hy vọng thế giới này hết thảy đều là công bằng. Hôm nay hẳn biểu hiện ra thất vọng và tức giận với lực lượng đặc biệt và Chính phủ, cũng có nghĩa là hẳn từng đặt kỳ vọng vào bọn họ, kỳ vọng bọn họ có thể làm thay đổi bản chất xã hội.

Kane không xác định được sự kỳ vọng này chỉ mới rạn nứt hay đã hoàn toàn vỡ nát, y thậm chí còn không thể xác định được rốt cuộc bản thân muốn Lyle trở thành thể nào.

41. Chương 41: Tôi Yêu Anh

Trước đây từng có một cuộc khảo sát toàn dân “Nghị viên lý tưởng trong lòng bạn”, 60% người dân lựa chọn ngài Jasper, mặc dù trên thực tế ông hoàn toàn không phải nghị viên, nhưng quan điểm chính trị và sức mạnh của ông lại có tầm ảnh hưởng vượt trên bất cứ một nghị viên nào của quốc hội.

Không thể phủ nhận rằng ngài Jasper nhận được sự ủng hộ và hẫu thuẫn rất lớn từ quần chúng, đối với vấn đề này Chính phủ cũng chỉ có thể im lặng ngầm thừa nhận.

Sau khi công bố thông tin chính trị của Omar công khai tin tức “Lãnh đạo mới của Fluorita bị tập kích”, hàng ngàn bình luận được phát tán như thủy triều nhanh chóng dâng lên, ngôn ngữ đa phần đều kín đáo trách cứ và lên án Chính phủ, mặc dù đã nói giảm nói tránh đi nhưng chỉ cần là người biết rõ thế cục chính trị hiện giờ đọc xong đều hiểu. 80% bình luận đứng về phía Lyle, đương nhiên cũng không thiếu các thành phần được Chính phủ thuê để ra mặt công kích ngược lại. Tuy nhiên số lượng ít ỏi này không thể áp đảo được quần chúng ủng hộ, thậm chí có một số người ủng hộ còn làm video tuyên truyền cho Lyle trên mạng xã hội. Họ hy vọng hẳn xem được, hy vọng có thể đòi lại công bằng cho ngài Jasper.

Chỉ vài tiếng ngắn ngủi đã khiến dư luận dậy sóng, Nhật báo Avana không thể không thay đổi luận điệu ban đầu, các bài viết đều tường thuật lại sự việc một cách khách quan, không đưa ra quan điểm của nhà báo, tránh động chạm đến Chính phủ, cũng tránh không gây hiềm khích với Fluorita. Thực ra chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều, mặc dù Nhật báo Avana rất có tiếng nói trong giới truyền thông, nhưng lượng độc giả của họ càng ngày càng thu hẹp, hơn nữa công bố thông tin chính trị đã đi trước một bước, cho dù hiện tại Nhật báo Avana đưa tin gì, cũng không đủ sức xoay chiều dư luận.

Lyle bắt chéo chân ngồi đọc đủ loại bình luận, chăm chú đến độ tách cà phê kê sát bên môi rất lâu mà vẫn chưa nhấp một ngụm nào.

Cửa phòng sách đột nhiên bị gõ vài tiếng, hắn giật mình uống một hớp cà phê, không ngẩng đầu nói vọng ra: “Mời vào.”

Kane đẩy cửa bước vào, đặt một tấm bản đồ xuống trước mặt hắn.

Lyle ngẩng đầu: “Sweetheart, đây là gì?”

“Các tuyến đường em thường đi ở Omar. Những nơi được khoanh đỏ là những địa điểm có khả năng cao sẽ bị tập kích.”

Nhìn gần mười lăm vòng tròn đỏ nằm rải rác trên bản đồ, Lyle im lặng một lúc lâu mới hỏi Kane: “Đảm bảo chính xác không?”

“Đây là những địa điểm mà tôi và Liv thống nhất chọn ra, chưa bao gồm ý kiến riêng của từng người.”

Lyle thở dài, đặt tách cà phê xuống bàn: “Trước giờ tôi vẫn không biết thì ra cuộc sống lại đầy rẫy nguy hiểm như thế.”

Kane nghiêm túc dặn dò hắn: “Sau này đi ra ngoài nhớ dẫn theo nhiều vệ sĩ, để bọn họ bảo vệ chặt chẽ, nếu gặp phải tập kích thì còn có bia đỡ đạn.”

Lyle nhảy bén phát hiện ra vấn đề trong lời nói của y: “Sweetheart, anh không ở cạnh tôi sao?”

Kane lẳng lặng nhìn Lyle thật lâu, đột nhiên cúi người xuống, hai tay chống vào lưng ghế phía sau, dịu dàng hôn lên môi hắn. Lyle ngửa đầu đáp lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác vô cùng bất an.

“Lực lượng đặc biệt đã bắt đầu cho người truy bắt tôi. Hôm nay trên đường về tôi phát hiện có người theo dõi, nhưng tên kia không manh động, có lẽ nhận chỉ thị bất sống.” Mối hai người vẫn kề sát nhau, hơi thở ấm áp theo tiếng nói của Kane nhẹ nhàng phả vào cánh môi Lyle. Hắn thậm chí có thể cảm giác được hấu kết của y nhẹ nhàng chuyển động.

Lyle có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Kane, ví dụ như tại sao năm đó lại rời khỏi lực lượng đặc biệt, tại sao trong hồ sơ của lực lượng đặc biệt lại ghi y đã chết, tại sao lực lượng đặc biệt lại muốn truy sát y, Daimian là ai, có quan hệ gì với y... Có quá nhiều vấn đề hắn không biết.

Trong lòng ngổn ngang rối rắm, nhưng Lyle quyết định không hỏi ra. Hắn cười khẽ, ngậm lấy môi Kane, lẩm bẩm: “Sweetheart, anh yêu tôi đúng không?”

Kane cũng cười, hàng mi nhạt màu chậm rãi chuyển động theo mí mắt, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Em thì sao?”

“Tôi yêu anh.” Lyle dứt khoát nói.

“Em biết đáp án của tôi mà.”

“Tôi muốn nghe anh nói.”

“Năm đó lúc rời khỏi Omar, tôi bị thương nặng đến mức tưởng rằng không qua nổi. Từ lúc đó tôi đã quyết định, sẽ không bao giờ về Omar nữa. Vì em, tôi trở về, sau này cũng sẽ ở lại đây, cho dù có đột nhiên chết đường chết chợ, tôi cũng sẽ không đi khỏi đây.”

“Sweetheart, anh đỏ mặt này.” Lyle trêu chọc y, hoàn toàn không nhận ra bản thân mình đang cười như một kẻ ngốc.

“...Làm gì có.”

“Nếu thế thì tôi đỏ mặt.”

“... Mặt em cũng không đỏ.”

Lyle thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Ở lại với tôi.”

Kane lắc đầu: “Daimian đã biết chuyện tôi về Omar rồi, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách để giết tôi. Bây giờ em đã gặp quá nhiều phiền toái rồi, tôi ở bên cạnh chỉ càng tăng thêm nguy hiểm cho em thôi. Xuất phát từ lập trường và lợi ích, lực lượng đặc biệt sẽ không dám trực tiếp ra tay với em. Nhưng tôi thì khác, bọn họ không có bất kỳ lý do gì để do dự, Daimian sẽ không từ thủ đoạn nào để thủ tiêu tôi.”

“Daimian là ai?”

“Trước đây từng là thầy, là cấp trên của tôi, bây giờ là người mỗi giây mỗi phút đều muốn lấy mạng tôi.”

“Anh chắc chắn sẽ không chịu nói cho tôi biết lý do hắn muốn giết anh.”

“Lyle, những chuyện này em biết càng ít thì càng an toàn.”

“Ở lại đi.” Lyle trầm mặc một lúc, cố chấp lặp lại.

Kane bật cười: “Đừng lo, tôi vẫn ở bên cạnh em, chỉ có điều em sẽ không thấy tôi. Như vậy tôi sẽ dễ dàng giúp em làm những việc em không tiện ra mặt.”

Lyle cắn mạnh lên môi y, cắn đến chảy máu: “Anh là đồ tồi.”

Kane không lên tiếng. Từng giây từng phút ở bên nhau hiện giờ đối với y đều rất quý giá. Lúc còn ở Naler, y đã biết hai người họ không thể ở bên nhau được, quá khứ giống như một cơn ác mộng đè nặng trong lòng, nhưng cuối cùng Kane vẫn quyết định trở lại Omar. Tính mạng thì có gì quan trọng, cho dù đổi lấy được chỉ là một đoạn tình cảm ngắn ngủi, chỉ cần có người này, y chấp nhận vứt bỏ tất cả.

Sắp phải chia ly, làm tình trở thành phương thức đơn giản thô bạo mà trực tiếp nhất để phát tiết tâm tình bức bối và tình cảm điên cuồng trong lòng.

Lyle chậm rãi đứng lên, giữ chặt vai Kane, hôn từ môi y xuống cằm. Hắn gạt máy tính trên bàn ra, đè Kane lên bàn làm việc, ngón tay vội vàng cởi cúc áo sơ mi của y.

Kane ngửa cổ lên để Lyle hôn xuống hầu kết, từ nơi sâu nhất trong yết hầu phát ra một tiếng cười nhẹ: “Muốn đè tôi sao?”

“ nằm mơ cũng muốn.”

“Mơ thế nào?”

“Tôi từ phía sau đâm vào, không mang ‘áo mưa’, làm đến mức anh thở không ra hơi, chỉ có thể khàn giọng rên rỉ gọi tên tôi, nói tôi chậm một chút, nói nơi đó của tôi đâm cho anh thoải mái vô cùng.”

Kane không nhịn được bật cười thành tiếng, cười đến mức lồng ngực hơi rung lên.

Lyle cắn mạnh lên yết hầu y, để lại một dấu răng hơi rướm máu, “Sweetheart, có muốn thử một lần không?”

Kane ngưng cười, bóp cằm Lyle để hắn nhìn thẳng vào mắt mình, nhẹ giọng thì thầm: “Lyle, cho em một lời khuyên, lần sau nếu muốn đè tôi thì nhớ chuẩn bị cho kỹ càng. Còn hôm nay thì đừng mơ, có điều sẽ thỏa mãn em, làm từ đằng sau.”

Y vừa dứt lời, vị trí của hai người đã đảo ngược. Lyle mất vài giây mới phản ứng lại được, vô tội chớp chớp mắt: “Sweetheart, ban này tôi chỉ đùa thôi.”

“Thì ra em không thích tôi mang áo mưa, không sao hết, hôm nay em thích gì tôi cũng sẽ chiều. Lát nữa nhớ ngoan ngoãn rên cho tôi nghe.”

Lyle bỏ ra một giây tính toán khả năng cứu vãn tình hình và độ khả thi của việc làm mà không dùng bao, cuối cùng quyết định không suy nghĩ nữa, duỗi chân quắp lấy eo Kane, “Sweetheart, cái này phải xem anh có đủ sức không đã.”

Kane đè hấn xuống bàn làm hơn một tiếng. Lyle lúc đầu còn vờ vịt kêu loạn vài ba câu chậm một chút với thật to thật cứng này nọ, kêu đến mức Kane nghe xong chỉ thấy buồn cười, sau đó hấn thật sự bị làm đến không thở nổi nữa, trừ rên hừ hừ trong cổ họng và kịch liệt thở dốc ra, một chữ cũng không nói nổi.

Mặt Lyle đỏ ửng, đôi mắt xanh thăm mang theo hơi nước khê nhấm hờ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra nước mắt. Kane cúi người hôn cổ hấn, mồ hôi từng giọt theo đường cong gương mặt từ cằm chảy xuống, rơi vào gáy Lyle.

Làm xong một lần, Kane ôm hấn về phòng ngủ. Hai người làm từ phòng tắm đến ban công rồi lại vào trong phòng, cuối cùng Lyle cả người không còn chút sức lực nào nằm nhoài ra bệ cửa sổ để mặc y ra ra vào vào, eo đã mất hết cảm giác, tay chân giống như không phải của bản thân, tiếng rên rỉ dần dần biến thành tiếng nỉ non như đang khóc. Khoái cảm xen lẫn với sợ hãi hoảng hốt khiến cho đầu óc hấn không còn tỉnh táo nữa, Lyle hoàn toàn không biết rốt cuộc bản thân đang rên rỉ, hay là hấn thật sự đang khóc.

42. Chương 42: Mèo Cẩn Đây

Bất kể là Lyle hay Kane đều chưa bao giờ điên cuồng như lúc này. Hai người làm từ chiều đến tối không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì xung quanh, giống như ngày mai đã là tận thế.

Chờ đến lúc cuộc hoan ái cuồng loạn này kết thúc, toàn thân Lyle đã mềm nhũn nằm bẹp trên giường, thậm chí ngay cả Kane cũng thở không ra hơi, ném trái đủ hậu quả của việc miệt mài quá độ.

Tắm rửa sạch sẽ xong đã hơn một rưỡi sáng, Lyle mệt đến mức ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, nhưng hấn vẫn gắng gượng giữ cho bản thân tỉnh táo.

Kane nhặt quần áo quăng lung tung trên đất lên, chậm rãi mặc vào từng thứ một. Cài cúc áo sơ mi, sơ vin, đeo thắt lưng xong xuôi, y vắt áo khoác lên cánh tay, quay lưng về phía Lyle thấp giọng nói: “Tôi đi đây, chú ý an toàn.”

Trong một thoáng dao động, Lyle rất muốn bắt chấp tất cả giữ Kane lại. Cái quái gì gọi là “Vì tốt cho em”, vứt hết mấy thứ mẹ kiếp đây đi, hấn không cần.

Nhưng lý trí lại nhắc nhở hấn, Kane ở lại Omar nguy hiểm đến mức nào, hấn phải cương quyết nói với y “Anh đi đi, đi khỏi Omar đi, đừng bao giờ quay lại nữa.”. Chỉ cần Kane rời khỏi đây, y sẽ có một cuộc sống an bình yên tĩnh như y mong muốn, đến già.

Hai loại suy nghĩ mâu thuẫn điên cuồng tranh đấu, nhưng ngoài mặt Lyle lại bình tĩnh đến dị thường, dường như đã không còn gì để mất nữa.

Tay Kane đặt trên tay nắm cửa, chần chừ một lúc không động đậy. Lúc y chuẩn bị vặn xuống, giọng nói

mềm nhẹ suy yếu của Lyle đột nhiên từ phía sau truyền đến.

“Kane.”

“Kane Campbell, ở lại với tôi.”

Lyle lẳng lặng gọi tên y, trong giọng nói còn mang theo một tia níu kéo tuyệt vọng.

Kane trầm mặc, bóng lưng hoàn mỹ như một bức tượng điêu khắc đứng bất động, qua một lúc lâu mới khẽ nhúc nhích, dùng sức vặn tay nắm, kéo cửa ra, trước khi đi chỉ để lại một câu cuối cùng.

“Đừng tìm tôi. Nếu có việc tôi sẽ tự tìm em.”

Cửa phòng ngủ vừa khép lại, trong phòng đã có tiếng vật nặng va vào cửa rơi xuống đất. Kane biết Lyle đang bộc phát cơn tức giận trong lòng. Y đứng tại chỗ một lúc, xoay người rời đi.

Kane quyết định rời đi vào lúc này không phải không có lý do. Sau khi rời khỏi nhà Lyle, xác nhận không có ai theo dõi, y vòng vèo quanh thành phố vài lần mới thận trọng đi đến một khách sạn nằm ở vùng ngoại ô.

Hai giờ sáng, cho dù Omar là thành phố lớn, lúc này cũng đã chìm vào bóng đêm yên ả.

Cô gái đứng sau quầy tiếp tân chống tay xuống cằm gà gật ngủ, nhìn thấy Kane bước vào mới miễn cưỡng mở căng mắt: “Ngài muốn đặt phòng sao?”

Kane yên lặng quan sát kết cấu khách sạn, gật đầu, tỏ vẻ muốn đặt phòng.

“Có thể cho tôi xem giấy tờ của ngài một chút được không?”

Kane đưa ra tấm thẻ chứng nhận nhân thân mang tên Sean Wylie, trong lòng âm thầm tính toán chuẩn bị đi làm một bộ giấy tờ mới. Đạo gần đây y dùng cái tên Sean Wylie này quá nhiều, rất dễ bị bại lộ hành tung, để đảm bảo an toàn tốt nhất vẫn nên làm vài thân phận khác nhau để thay phiên sử dụng.

Sau khi nhập thông tin của Kane vào máy tính, nữ nhân viên tiếp tân đưa ra một tấm thẻ mở cửa phòng, “Ngài Wylie, phòng của ngài là phòng số 206, lên tầng hai, phòng đầu tiên bên phải cầu thang.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Kane nhận lấy thẻ, đi lên tầng hai, nhưng không rẽ phải mà rẽ trái, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 204.

Cửa mở ra, một gương mặt quen thuộc xuất hiện, “Cuối cùng cậu cũng đến rồi. Mỹ nhân không đi cùng cậu à?”

Kane chen qua cửa vào trong, đưa mắt nhìn một lượt. Phòng ở đây cũng không nhỏ, không gian rất rộng rãi, một phòng hai giường, trên ghế trối một người đàn ông đang hôn mê, trên giường có một người quen nữa đang mặc áo choàng tắm ngồi gõ bàn phím laptop, cặp kính tao nhã trên sống mũi khiến người nọ tăng thêm vài phần tri thức.

“Lyle không đến. Tôi không nói với cậu ấy.” Kane quay đầu nhìn người ngồi trên giường, “Edward?”

Edward ngẩng đầu cười với y coi như chào hỏi, sau đó lại tiếp tục chuyên tâm nhìn vào màn hình máy tính.

Ace giải thích: “Lúc cậu gọi Edward đang ở nhà tôi. Tôi nghĩ anh ấy sẽ giúp được nhiều nên đưa đi cùng.”

Edward vừa gõ bàn phím vừa nói: “Tôi đã đột nhập vào hệ thống thông tin của phòng khám, hồ sơ bệnh án của ngài Jasper không có vấn đề gì, có khả năng dấu vết sửa đổi đã bị âm thầm xóa đi. Bây giờ chỉ cần tạo một file patch để sửa lỗi, khôi phục dữ liệu gốc, phần thông tin bị ghi đè thêm vào sẽ tự động bị loại ra.”

Edward nói tiếp: “Chuẩn đoán bệnh suyễn của ngài Jasper mới được thêm vào hơn ba tuần trước nhưng lại được làm giả thành số liệu của hơn một năm. Trên thực tế, ngài Jasper có dấu hiệu của suyễn, nhưng chỉ là dạng nhẹ nhất, hoàn toàn không thể gây nguy hiểm đến tính mạng.”

Kane đối với kết quả này cũng không cảm thấy bất ngờ, “Có thể dùng cái này làm chứng cứ trả lại sự trong sạch cho ngài Jasper không?”

“Ít nhất cũng chứng minh được ông ấy không phải chết vì bệnh suyễn phát tác.”

Kane gật đầu, quay sang Ace: “Kết quả thôi miên của cậu đâu?”

Ace chỉ chỉ cuộn băng ghi âm cạnh TV: “Lão bác sĩ cáo già kia nói có một tên đặc công đến tìm ông ta, trực tiếp thay đổi số liệu trong máy tính rồi xóa hết dấu vết. Sau đó tên kia cho ông ta mười vạn tính tệ để bịt miệng. Thời gian trùng khớp với thời gian dữ liệu bị sửa đổi mà Edward tra được.”

“Ghi âm này dùng làm chứng cứ được không?”

“Dùng được. Tôi cắt hết phần tôi thôi miên ông ta đi rồi, có thể trực tiếp dùng để làm chứng.”

Kane cũng không nán lại lâu, lấy được thứ cần lấy rồi lập tức xoay người ra khỏi phòng. Ace tiễn y ra cửa,

Kane xoay người lại, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi đã bắt cậu phải đến Omar.”

Ace thờ ơ nhún vai: “Omar cũng không có quái vật, có cái quái gì mà phải sợ. Tôi hành động một mình, Daimian cũng chẳng có hứng thú với tôi, cho dù có hứng thú cũng không bắt nổi, tôi rất an toàn, yên tâm đi.”

Kane đã quen biết Ace rất nhiều năm, nghe vậy cũng không nhiều lời nữa. Có điều y vẫn đứng mãi chưa đi, ánh mắt có chút kỳ quái.

Ace kinh ngạc: “Nhìn cái gì?”

Kane chỉ chỉ vào cổ.

Ace bắt giắc sờ lên vị trí mà y chỉ trên cổ mình, ngón tay chạm đến một vùng da dẻ không bằng phẳng, về mặt bình thường lập tức có chút vặn vẹo. Ở đó có một dấu răng rất sâu.

Kane hạ thấp giọng: “Của Edward?”

Ace vội ho một tiếng, lúng túng đáp qua loa: “Nếu tôi nói bị mèo cắn cậu có tin không?”

Kane nhướn mày, giọng nói đè xuống mức thấp nhất có thể, “Mèo nhà ai cắn ra được dấu răng của Edward?”

43. Chương 43: Xoay Chuyển

Giữa Ace và Edward chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa còn là chuyện không đơn giản, nhưng Kane cũng không muốn can thiệp vào quan hệ của bọn họ, câu nói vừa rồi cũng coi như là giới hạn nhắc nhở cuối cùng mà y có thể nói với Ace.

Từ sau khi Melinda chết, Ace chỉ thỉnh thoảng đi kiếm đối tượng tình một đêm, còn qua lại lâu dài thì hoàn toàn không. Đương nhiên hiện tại y cũng không biết cụ thể quan hệ giữa Ace và Edward là loại nào, nhưng Kane cảm thấy Edward không phải người đơn giản, mà thực tế thực sự người này cũng hoàn toàn không đơn giản chút nào, dù rằng ngoài mặt Edward luôn biểu hiện rất ôn hòa vô hại.

Cái chết của Melinda năm đó vẫn luôn là tảng đá đè nặng trong lòng Ace, Kane cũng hi vọng Ace có thể buông xuống quá khứ để tìm một người cùng sống đến cuối đời — nhưng nếu đối tượng là Edward thì lại là chuyện khác.

Lyle ngủ thẳng đến buổi chiều mới tỉnh lại, uể oải bước xuống giường chuẩn bị đi tắm, cảm giác tê dại mệt mỏi do buông thả quá độ vẫn còn đọng lại trong xương tủy, đến lúc tắm cũng không có sức để giơ tay lau người, chỉ có thể qua loa xả nước vài lần cho tỉnh táo. Tắm xong, hắn đi đến trước gương, vô cảm nhìn cơ thể trần trụi tràn đầy dấu hôn của chính mình.

Lyle cũng chẳng buồn lau khô người, cứ thế trần truồng ra khỏi phòng tắm. Đúng lúc này, Vincent đẩy cửa đi vào, “Lyle, cậu dậy rồi sao? Bây giờ ăn cơm trưa... A?”

Vincent trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn lỏa thể đứng đó, lưỡi xoắn lại không nói được nửa chữ.

Lyle bình tĩnh trông quần lót vào, tiện tay cầm lấy áo ngủ qua loa phủ lên người, “Đi bảo nhà bếp làm đồ ăn nhanh lên, tôi sắp chết đói rồi.”

Mặt Vincent đỏ bừng, lảng lạng gật đầu.

Lyle cũng không có tâm tình đùa giỡn Vincent như mọi ngày, hắn xoay người đi về phía ban công, vừa chuẩn bị đưa tay mở cửa kính, Vincent ở phía sau dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, kêu lên: “Sáng sớm nay tôi nhặt được một túi giấy bọc kín ở ngoài cửa, trên túi viết là gửi cho cậu.”

Lyle nghe xong cũng không cảm thấy bất ngờ, đây chắc hẳn là thứ được gọi là “dễ dàng giúp em làm những việc em không tiện ra mặt”. Đêm qua vừa mới đi, sáng sớm hôm nay đã đưa đồ đến, không thể phủ nhận hiệu suất làm việc của y rất hiệu quả. Rõ ràng đây là việc tốt, nhưng hắn lại chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Sau một giờ chiều là lúc ánh mặt trời chói chang nhất, Lyle híp mắt, thuận miệng nói: “Ăn cơm trước đã.”

Trước khi ăn cơm tối, Lyle có hẹn gặp luật sư của Fluorita là Anderson. Sau khi trao đổi với Anderson hơn một tiếng, hắn mới nhớ ra thứ Kane gửi cho mình, gọi Vincent đem cái túi đến. Sau khi thấy bản ghi âm và ổ cứng, Anderson vô cùng kích động nói có những này rồi khả năng bọn họ có thể thắng vụ này là rất lớn.

Mặc dù đã có được thêm chứng cứ quan trọng, nhưng vẫn còn rất nhiều chi tiết nhỏ và thủ tục tố tụng cần thảo luận, Lyle và Anderson ngồi nói chuyện đến tận nửa đêm Anderson mới rời khỏi. Lyle sợ vị luật sư này sẽ bị kẻ khác nhằm vào, sắp xếp để Liv và Brian đưa anh ta về nhà, còn để Brian bảo vệ bên cạnh Anderson, phòng ngừa trường hợp có kẻ ám sát.

Anderson đi rồi, Lyle ngồi bất động trên ghế, đầu đau đến sắp nứt ra. Sau khi uống một viên thuốc giảm đau và một tách cà phê, hắn lấy điện thoại gọi điện cho trợ lý. Trợ lý đáng thương vừa phải tăng ca ở trụ sở xong, đang chuẩn bị về nhà lại bị Lyle gọi điện điều động, đành phải căng mắt tiếp tục đi tăng ca lần hai.

“Anh có biết một người tên là Daimian không?” Lyle chậm rãi hỏi.

Trợ lý có chút kinh ngạc, “Daimian Greyson?”

“Đúng vậy.”

“Người này là đặc công cao cấp trong lực lượng đặc biệt, rất cố chấp, dã tâm cũng rất lớn.”

“Hắn đã từng làm gì trái với quy định của lực lượng đặc biệt chưa? Có gây thù chuốc oán với kẻ nào thuộc loại có thể lực không?”

“Ý của cậu là...”

“Tôi chẳng có ý gì cả, có ý gì thì cũng chỉ có cấp trên hoặc kẻ thù của hắn mà thôi.”

Trợ lý ngẫm hiểu, gật đầu, vẻ mặt có chút khó xử: “Phương thức làm việc của Fluorita hiện tại đều duy trì từ cách thức quản lý của ngài Jasper. Cậu cũng biết đấy, ngài Jasper không thích loại thủ đoạn này, hơn nữa trong tay chúng ta cũng không nắm được nhược điểm gì của Daimian.”

Lyle cũng đã sớm nghĩ đến vấn đề này, hắn xoa xoa huyệt thái dương: “Tôi tự có cách giải quyết, anh chỉ cần đi liên lạc lấy thông tin thôi.”

Trợ lý không hỏi nhiều nữa, im lặng gật đầu.

Lyle suy nghĩ một chút, bổ sung thêm: “Nếu cần, cứ tìm sát thủ giết đi.”

Trợ lý cả kinh, vội vàng lắc đầu: “Không được đâu, chuyện này quá mạo hiểm, chẳng may Fluorita bị tra ra...”

Lyle hờ hững ngắt lời: “Tôi biết, vậy nên anh phải tìm được con đường tốt nhất đảm bảo không một kẻ hở, dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết. Còn nữa, giúp tôi điều tra hồ sơ của một đặc công, tên là Kane Campbell hoặc là cái gì đấy đại loại thế, tôi cũng không biết chắc nữa.”

Trợ lý tuyệt vọng gật đầu, cậu không biết chắc thì bảo tôi phải tra thế nào hả...

Lúc trợ lý chuẩn bị rời đi, lại bị Lyle gọi lại, “Mấy ngày tới rất quan trọng, chú ý an toàn. Gọi hai vệ sĩ của Fluorita đi theo bên người, tôi thanh toán.”

Trợ lý trong nháy mắt cảm động đến sắp khóc, cả người đều sục sôi ý chí muốn cống hiến cho công việc, sau đó anh ta bị thương phát hiện ra, từ khi đổi chủ, độ kỳ vọng của bản thân thế mà đã hạ xuống mức độ thấp đến không thể tưởng tượng nổi, được cung cấp cho hai vệ sĩ đã mừng đến muốn ngắt.

Sáng hôm sau, Lyle vừa tỉnh dậy việc đầu tiên hắn làm là gọi điện cho Ava đề nghị mua tất cả các tin tức đen về Daimian. Ava rõ ràng lại đang nằm trong lòng một người đàn ông nào đó, giọng nói mang theo chút biếng nhác gợi cảm.

“Cậu cũng biết mà, địa bàn của tôi là Naler, muốn lấy được tin tức của một đặc công cao cấp ở Omar phải cần chút thời gian.”

“Bao lâu?”

“Ít nhất một tuần.”

“Cô có biết một tin tức có thể đội đến cái giá trên trời là vì tính cấp thiết và hiệu quả về mặt thời gian không? Một tuần?” Lyle lạnh lùng chế giễu, “Chỉ chênh lệch một ngày thôi cũng đủ để một tin tức giá trị biến thành đồ bỏ rồi.”

Ava nghe giọng điệu của hắn cũng đoán được tám chín phần tâm trạng Lyle đang rất xấu, quyết định không đôi co nhiều với người lý trí đang không hoàn toàn ổn định, gọn gàng nói: “Vậy thì bye bye, có cơ hội lần sau lại hợp tác.”

Lyle càng phát điên: “Khoan đã! Giá gấp ba, thời gian rút ngắn còn một nửa, được không?”

“Lyle, không phải tôi muốn cò kè giá với cậu. Tin tức về đặc công cao cấp được bảo quản cực kỳ nghiêm mật. Cậu muốn hồ sơ vụ án hay tin tức về tội phạm tôi có thể kiểm ra cả đồng, nhưng lực lượng đặc biệt không bao giờ lưu giữ thông tin về đặc công, đặc biệt là đặc công cấp cao. Hồ sơ của bọn họ đang lưu giữ trên một máy tính không kết nối mạng, hơn nữa thông tin cụ thể đều được lưu bằng bản giấy, trong hệ thống trừ tên và một số thông tin cơ bản mà ai cũng biết thì không còn gì hữu dụng hết.”

Ava dừng một lúc, lại nói tiếp: “Muốn tra được tin tức về người mà cậu yêu cầu, tôi cần sử dụng chút thủ đoạn đặc biệt. Một tuần đã là cực hạn rồi, không thể ngắn hơn.”

Lyle đứng bên cửa sổ, ngón tay thon dài chọc chọc vào lớp kính trong suốt, “Hi vọng trước đó tôi không mất kiên nhẫn, dùng mọi thủ đoạn giết chết tên khốn kia.”

44. Chương 44: Quyển Luyện

Cách phiên điều trần còn hai ngày, Anderson không ngừng không nghỉ cố gắng thu thập mọi tin tức và chứng có lợi nhất. Lyle cũng bận ngập đầu, vừa phải nghiên cứu tình tiết và trình tự tố tụng, vừa phải xử lý công vụ của Fluorita. Hiện tại đang là giai đoạn căng thẳng, Fluorita đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, vì đảm bảo phòng ngừa mọi nguy cơ, Lyle yêu cầu trợ lý sắp xếp liên lạc mời tổng biên tập website Chính trị Omar ăn một bữa cơm.

Laura, tổng biên tập website Chính trị Omar là dân di cư, trước đây làm nhà báo cho Nhật báo Avana. Sau đó do bất đồng quan điểm, cách làm việc của Nhật báo Avana quá bảo thủ, vậy nên Laura từ chức, tách ra tự mình lập nên website Chính trị Omar. Tất cả tin tức chính trị website Chính trị Omar đều tung ra trước Nhật báo Avana một bước, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, lượng người truy cập đã tăng đột biến, vươn lên trở thành trang web tin tức chính trị lớn nhất Avana.

Laura hơn ba mươi tuổi, là một người phụ nữ thành thực trầm ổn, da hơi ngăm đen, chiếc áo sơ mi trắng thấp cổ phò bày trọn vẹn đường cong cơ thể quyến rũ.

Lúc Lyle đến chỗ hẹn, Laura đang chăm chú nhìn vào màn hình laptop gõ phím liên tục, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, nói với hắn: “Đợi tôi thêm 3 phút.”

Lyle bình tĩnh kéo ghế ngồi xuống, “Chờ đợi mỹ nữ là vinh hạnh.”

Thật ra trong lòng hắn lúc này hoàn toàn không bình thản được như ngoài mặt. Ba phút. Lịch trình mỗi ngày của hắn đều dày đặc từ sáng đến đêm, đặc biệt là hai ngày nay, đến một phút nghỉ ngơi cũng không có. Bữa tối này sau khi bàn xong chuyện với Laura hắn lại phải đến bệnh viện Omar làm kiểm tra. Vài ngày nay đầu hắn đau như muốn nứt ra, đã ngất xỉu không dưới hai lần.

Năm phút đồng hồ trôi qua, sau khi xem lướt qua một lượt bản thảo, Laura thở ra một hơi, ngón trỏ nhấn vào nút enter, một tin tức mới được đưa lên website.

“Thật ngại quá, để cậu đợi lâu rồi, cậu Jasper.” Laura áy náy nở nụ cười.

“Cứ gọi tôi là Lyle. Bình thường tôi không bao giờ chờ người khác, cũng không thích chờ đợi. Nhưng nếu gặp được người đáng để chờ, tôi cũng không ngại bỏ thời gian của mình ra.”

“Vậy thì thật là vinh hạnh cho tôi.” Laura sáng khoái cười, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Vậy, cậu Lyle, tôi có thể giúp gì được cho cậu?”

“Phiên điều trần sắp tới, cô cảm thấy thế nào? Cô nghĩ bên nào sẽ thắng?”

Laura không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nhún vai: “Tôi cảm thấy thế nào đâu có tác dụng gì. Thắng thua tôi cũng không đoán được. Cái tôi cần chỉ là tin tức, để báo đáp lại, lập trường trong bài viết của tôi có thể nghiêng về phía cậu, lấy lợi ích của cậu làm tiền đề.”

Lyle có hơi bất ngờ với thái độ của Laura, khẽ nhíu mày, “Như vậy không phải đã đi ngược lại với nguyên tắc đưa tin trước giờ mà trang web của cô luôn tuân theo sao?”

Laura vung tay: “Đừng đùa, chính trị là một thứ không bao giờ có nguyên tắc. Tôn chỉ hàng đầu mà trang web của tôi đề ra là phải nhanh, tin tức phải là sớm nhất, còn lập trường của nhà báo tôi sẽ không can thiệp. Trên trang web, nhà báo có thể đăng tin vào bất cứ lúc nào mà không cần có sự kiểm duyệt của tôi.

Thứ quan trọng nhất không phải lập trường nghiêng về đâu, mà là sự thật nói thế nào.”

“Không thể không thừa nhận, Laura, cô khiến tôi được mở mang tầm mắt rất nhiều.”

“Cậu cũng vậy.”

Lyle lấy ra một túi hồ sơ đặt lên bàn, “Bên trong có hai phương án, bao gồm những tài liệu và thông tin cần thiết cho bản thảo của cô, lập trường đều nghiêng về phía Fluorita. Một phương án dùng cho trường hợp tôi thắng kiện, một phương án dùng cho trường hợp ngược lại. Cô có thể viết bản thảo trước, sau khi nhận được thông báo của tôi thì lập tức đăng lên.”

Trong mắt Laura lóe lên vẻ hưng phấn kích động, cầm lấy túi hồ sơ đứng dậy.

Lyle kinh ngạc: “Đồ ăn còn chưa dọn lên mà. Cô phải đi?”

“Tôi phải viết bản thảo này ngay, không thể đợi một giây nào nữa. Cảm ơn vì đã mời.” Laura mỉm cười, xoay người nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Lyle thở phào nhẹ nhõm. Cho dù đối phương là một người phụ nữ xinh đẹp, hắn cũng không có tâm tình nào để tiếp người khác ăn cơm. Lần gặp mặt này, để tránh tai mắt của người khác, trợ lý đã bao trọn cả nhà hàng, dù sao cũng là tiền của mình, không thể lãng phí. Lyle nói lỏng cà vạt trên cổ, một mình chậm rãi bắt đầu ăn bữa tối.

Laura kích động như vậy là vì bản thân người phụ nữ đó có tình yêu và nhiệt huyết với công việc và nghề làm báo. Về phần mình, Lyle biết bản thân hắn không thể làm được như vậy. Cho đến bây giờ, sự chống đối của hắn đối với cuộc sống hiện tại từ đầu đến cuối vẫn chưa hề biến mất.

Rốt cuộc phải tiếp tục đến khi nào, đến khi nào những chuyện này mới kết thúc?

Trợ lý đã chuẩn bị xong mọi thủ tục từ trước, Lyle vừa đến bệnh viện Omar quy trình kiểm tra đã được tiến hành ngay lập tức, tổng thời gian chưa đầy một tiếng. Kết quả xét nghiệm máu được chuyển cho Vincent sử dụng máy móc tiên tiến nhất để phân tích, phim chụp cắt lớp thì chuyển cho chủ nhiệm khoa não kiểm tra.

Lyle đã sắp không trụ được nữa, đầu lại đau, hắn nhanh chóng gọi trợ lý đi sắp xếp cho mình một phòng bệnh VIP, sau khi uống hai viên thuốc ngủ thì bắt đầu mê man thiếp đi.

Đêm khuya, hai vệ sĩ chia nhau canh giữ hai bên trái phải ở cửa phòng bệnh, cao lớn bất động như hai pho tượng đồng.

“Tôi có thể vào trong không? Tôi là bác sĩ khoa não Sean Wylie.” Một người đàn ông mặc áo blouse trắng đột nhiên đi đến trước cửa lịch sự đặt câu hỏi, giọng nói trầm thấp trong đêm tối yên lặng càng đặc biệt rõ ràng.

Vệ sĩ đứng bên trái bước ra trước nửa bước, nghiêng người chặn lại, vô cảm nói: “Xin lỗi, anh không thể...”

Còn chưa nói xong đã bị to con đứng bên phải ngắt lời: “Để anh ta vào.”

To con liếc mắt ra hiệu, thấp giọng nói: “Vào đi, Lyle ở bên trong, đang ngủ.”

Kane đẩy cửa bước vào phòng bệnh. Phòng bệnh này giống như một căn hộ, trước hết phải đi qua một đoạn hành lang ngắn, sau đó đến một phòng khách loại nhỏ, cuối cùng mới đến phòng đặt giường bệnh. Lyle nằm bất động trên ga giường trắng toát, giày và áo vest còn mặc nguyên trên người, chân không động tới, vẫn gấp gọn gàng đặt bên cạnh.

Y nhẹ nhàng bước đến giúp hấn cởi giày. Kane thấy Lyle vẫn mặc nguyên âu phục chỉnh tề, sợ hấn ngủ không thoải mái, cân nhắc một chút, lại nhẹ nhàng giúp hấn cởi quần áo ngoài, trải chăn đắp kín.

Sau khi xong xuôi, y ngồi ở mép giường, cúi đầu lẳng lặng nhìn gương mặt khi ngủ của Lyle. Lyle ngủ rất sâu, mái tóc đen nhánh mềm mại phủ xuống một bên mắt càng làm nổi bật lên làn da trắng xám tái nhợt.

Kane nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hấn, ngón tay lưu luyến di chuyển xuống, cuối cùng chạm đến môi Lyle. Gần đây trạng thái cơ thể của hấn không tốt, đôi môi hồng hào mềm mại cũng nhạt màu khô nứt. Y đưa ngón tay thăm dò vào giữa hai cánh môi, cảm giác ấm nóng ướt át nhanh chóng bao phủ lên đầu ngón tay.

Ở lâu thêm một giây lại quyến luyến thêm một phần. Cuối cùng Kane cũng hiểu được nguyên nhân vì sao trước đây Daimian không cho phép bọn họ yêu đương. Tình yêu luôn khiến con người ta trở nên mềm yếu.

Y cúi người hôn nhẹ lên môi hấn một lúc lâu, sau đó dứt khoát đứng dậy, rút ra một mảnh giấy dán lên đèn ngủ trên tủ đầu giường, lẳng yên không một tiếng động nhanh chóng rời đi.

Lyle ngủ thảnh thơi đến lúc tự tỉnh lại, ngủ đủ rồi cả người đều sinh ra một cảm giác thoải mái lười biếng. Hấn chậm rãi xoay người duỗi thẳng lưng, lại phát hiện quần áo ngoài đã được cởi ra, theo bản năng vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh. Trong phòng vắng lặng không một bóng người, chỉ có một mảnh giấy nhỏ dán trên đèn ngủ.

Lyle nằm trên giường đưa tay giật mảnh giấy kia xuống, bên trên là nét chữ quen thuộc: *Đừng đến bệnh viện Omar kiểm tra, bồi dưỡng một bác sĩ riêng toàn năng tại nhà.*

Trên giấy không ký tên, nhưng hẳn biết đây là của Kane để lại. Kane cả người và chữ viết đều rất đặc biệt, khiến người ta nhìn một lần đã khó quên, nhưng người là vì đẹp, còn chữ là vì quá xấu.

Tại sao lại không được tới bệnh viện Omar khám? Chẳng lẽ bệnh viện có vấn đề?

Lyle đem mảnh giấy dán lại lên đèn ngủ.

Công ty dược phẩm Jasper có quan hệ rất mật thiết với bệnh viện Omar, hẳn vốn luôn cho rằng đây là nơi an toàn nhất với mình.

Nhưng hẳn tin Kane, tin tưởng vô điều kiện.

45. Chương 45: Nguy Hiểm

Sáng hôm sau Lyle nhận được báo cáo kiểm tra, hạng mục kiểm tra không nhiều, chỉ xét nghiệm máu, khám tim, chụp cắt lớp não, vốn tưởng không có vấn đề gì, ai ngờ ba chỗ tiến hành kiểm tra chỗ nào cũng có vấn đề.

Toàn bộ kết quả kiểm tra đều lệch khỏi số liệu bình thường, nhìn qua cũng không quá nghiêm trọng, nhưng so với kết quả kiểm tra năm ngoái lại rất bất thường.

Người bình thường cách một năm đi khám tổng quát, các chỉ số cơ thể chắc chắn sẽ không chênh lệch quá lớn, cho dù có xảy ra vấn đề thì cũng chỉ ở một bộ phận nào đó, nhưng kết quả của Lyle tất cả các số liệu đều chênh lệch không nhỏ, không một số liệu nào không thay đổi. Hai kết quả kiểm tra như của hai người khác nhau, hoàn toàn không giống của cùng một người kiểm tra hai năm liên tục.

Ví dụ như kết quả xét nghiệm máu, hàm lượng tiểu cầu giảm 5%, huyết tương và hemoglobin tăng đột biến, số lượng hồng cầu và bạch cầu đều có sự tăng giảm bất thường, biên độ dao động không lớn đến mức ảnh hưởng tới tính mạng nhưng lại cực kỳ hỗn loạn, ngay cả bác sĩ chuyên khoa huyết học cũng không thể giải thích nổi.

Bệnh viện Omar kiến nghị nên Lyle nhập viện để quan sát. Lyle theo lời cảnh báo mà Kane để lại, trực tiếp từ chối, đồng thời kiên quyết yêu cầu phía bệnh viện xóa bỏ toàn bộ hồ sơ về lần kiểm tra này.

Mười giờ, bóng đêm đen đặc bao trùm lên đường phố, đối với một số thành phần tích cực tiến hành vài hoạt động bất hợp pháp, bây giờ mới là lúc cuộc sống bắt đầu.

Kane mặc một chiếc áo gió đen cổ cao, cầm chôn trong cổ áo, chỉ lộ ra nửa gương mặt. Y cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi xác định không bị theo dõi mới đẩy cửa bước vào một quán bar.

Trong góc quầy bar có một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi, mái tóc xoăn dài mềm mại và chiếc váy đen bó sát lộ ra toàn bộ tấm lưng trắng như tuyết, như một khối thịt thơm ngào ngạt thu hút ánh mắt đói khát của không ít đàn ông.

Kane đi tới ngồi xuống cạnh người nọ, “Tôi cứ nghĩ cô phải thận trọng hơn chứ.”

Ava buồn bực khoắc ly cocktail trong tay như khoắc cà phê, “Tôi thế này còn chưa đủ thận trọng sao, nhìn xem, tôi phải chọn chỗ ngồi ở tận góc rồi đây.”

“Chỗ nào trên người cô cũng đang kêu gào dụ dỗ đàn ông đến, ai ai cũng nhìn về phía chúng ta, thế này gọi là thận trọng?”

Ava nghiêng đầu cười quyến rũ: “Thông cảm chút đi, tôi thích đàn ông dùng ánh mắt thèm khát nhìn mình, nhìn được nhưng không ăn được, trong khi tôi lại có thể tùy ý lựa chọn bọn họ, rất thỏa mãn, cảm giác bản thân y như một vị nữ vương.”

“Trên tay vung thêm một cái roi da màu đỏ nữa là càng giống đấy.” Kane trào phúng nhếch miệng, vẫy tay với bartender, “Cho một ly Whisky, thêm đá, lượng rượu gấp đôi.”

“Mượn rượu giải sầu à?”

Phần nói chuyện ngoài lề chấm dứt ở đây.

Kane quay đầu hỏi: “Cô đến Omar lúc nào?”

Ava nhún vai thờ ơ đáp: “Tối hôm qua vừa đến, gần đây tôi nhận một vụ ủy thác ở Omar, Edward cũng đang ở đây, vậy nên tôi đến thôi.”

“Cô bảo tôi dẫn Lyle việc kia là có ý gì? Tại sao không được đến bệnh viện Omar kiểm tra?”

Ava nhẹ nhàng đem ngón tay dính Cocktail nhét vào miệng, “Nếu tôi nói tôi cũng không biết tại sao thì cậu có tin không?”

Tin hay không tin đều không quan trọng, quan trọng là độ chính xác của tin tức.

“Tin này là ai đưa?”

Ava đột nhiên quay mặt sang, yên lặng nhìn thẳng Kane, “Là ngài Jasper. Khi còn sống ông ấy đã nói vậy với tôi.”

Kane nhận lấy ly Whisky bartender đưa tới, vô thanh vô tức uống cạn mới mở miệng, “Ngài Jasper dặn cô lúc nào nói với Lyle?”

“Lúc sức khỏe của cậu ấy có vấn đề.”

Tức là ngài Jasper đã sớm biết cơ thể Lyle sẽ xảy ra vấn đề.

“Ngài Jasper còn nói gì với cô nữa không?”

“Ông ấy nói những chuyện khác tôi phải tự đi tìm hiểu.”

Kane móc trong túi áo ra một tờ tiền đặt dưới ly rượu, đứng lên xoay người, vừa nhấc chân đi, lại nghe Ava nói: “Chính phủ rất có khả năng sẽ nghe lén điện thoại của Lyle, sau này tôi không tiện liên lạc trực tiếp với cậu ấy. Nếu có vấn đề gì tôi sẽ gọi cậu, cậu chuyển lời lại cho cậu ấy giúp tôi.”

Y đứng lại vài giây biểu thị bản thân đã nghe được, sau khi đi được hai bước, giọng nói của Ava lại vang lên sau lưng, mơ hồ bị nhấn chìm trong tiếng huyền não âm ỉ của quán bar.

“Nhớ phải cẩn thận.”

Kane không quay đầu lại, cầm chôn trong cổ áo gió, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Ava.

Ava chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ dặn y phải cẩn thận, nhất định đã nghe phong thanh được thông tin gì đó. Nhưng cho dù Ava không nói, Kane cũng tự biết tình cảnh hiện tại của bản thân. Ở Omar càng lâu nguy hiểm càng nhiều, Daimian sớm muộn gì cũng sẽ tìm được y, hoặc là căn bản đã tìm được rồi.

Một đêm trước phiên điều trần, trên đường từ trụ sở Fluorita về nhà, Lyle bị tấn công.

Lốp xe bị tay súng bắn tía xử lý toàn bộ. Mặc dù vỏ xe và cửa kính chống đạn, từ lúc bắt đầu bị tập kích đến giờ vẫn chưa tổn thất mất người nào, nhưng cứ ngồi cố thủ trong ô tô cũng không phải biện pháp, không sớm thì muộn cũng sẽ bị vây chặt.

Trên xe tổng cộng chỉ có ba người, to con lái xe, Lyle và Liv ngồi ở ghế sau. Liv túm cổ Lyle ấn hẳn xuống sàn xe, mở cửa xe bắn trả hai phát. Sau khi ra khỏi xe, Liv đẩy Lyle về phía to con: “Tôi yểm hộ, anh tìm cơ hội đưa Lyle đi.” Nói xong, Liv lâm bầm chửi bởi mấy tay súng bắn tía vài câu, nhanh chóng hạ thấp eo

lướt ra khỏi phạm vi yểm hộ của ô tô.

Liv mặc dù rất bạo lực, cực kỳ thích hưởng thụ cảm giác kích thích khi đấu súng, nhưng không có nghĩa sẽ thần kinh đến độ lao thẳng ra, giờ này đi ra chỉ có bị bắn thành cái rở. Liv bắn hai phát súng về phía bên lề, “cách” một tiếng cấp tốc bẻ cửa xe nhấc ra, dùng cửa xe làm lá chắn liều chết xông ra.

Lyle kinh hãi trợn mắt: “Cô ta là phụ nữ hay là trâu thê?!”

To con vừa tập trung tinh thần bắn trả vừa chửi bới Liv: “Như cô ta mà cũng gọi là phụ nữ?”

Mặc dù có Liv đi trước mở đường, nhưng tay súng bắn tỉa tầm xa vẫn đang rình rập khắp nơi, đứng thẳng lên bây giờ lập tức sẽ biến thành bia ngắm sống.

Xung quanh đây không có kiến trúc cao tầng, có thể phán đoán tay súng bắn tỉa ở phạm vi khoảng tầng hai, phản ứng của tên đó càng nhanh nhạy, tình hình của to con và Lyle sẽ càng thêm nguy hiểm.

Tình hình vẫn không khả quan hơn chút nào.

Liv biến mất khỏi hiện trường, có lẽ đã đi tìm tay súng bắn tỉa kia. Ba mắt hai, áp lực của to con tăng lên gấp đôi. Hai bên ô tô đều là kẻ địch, to con thậm chí không có thời gian để tránh đạn, điên cuồng nổ súng bắn về hai phía, rất nhanh trên vai đã trúng một phát đạn.

Thấy kẻ địch càng ngày càng áp sát thu hẹp phạm vi, Lyle chọc chọc to con, “Còn súng không?”

To con do dự nhìn hắn một giây, ném cho hắn một khẩu súng lục màu đen, không quan tâm đến vết thương trên vai, vừa bắn trả vừa hỏi: “Biết dùng không? Mở chốt an toàn ra, nhắm vào...”

“Trước đây tôi từng học rồi, nhưng chưa thử bắn người thật bao giờ.” Lyle híp mắt lại, giọng nói hòa tan trong tiếng súng hỗn loạn, “Hôm nay là lần đầu tiên kiểm nghiệm thành quả học tập, xem ra cũng không tệ.”

46. Chương 46: Đã Lâu Không Gặp

Ở phương diện súng ống Lyle cực kỳ có thiên phú, mặc dù là lần đầu tiên thực hành, không đến mức được bách phát bách trúng như to con hay Liv nhưng tỷ lệ trúng mục tiêu cũng rất cao.

Nhân số hai bên chênh lệch quá nhiều, trên người to con đã trúng ba phát súng, Lyle được to con bảo vệ, không bị thương, nhưng phạm vi và tần suất công kích của đối phương ngày càng dày đặc, hai người chống đỡ càng lúc càng chật vật.

Adrenaline trong người Lyle tăng vọt, tất cả mọi dây thần kinh đều mang theo tín hiệu hưng phấn, hai tay vô thức run lên không biết vì hoảng sợ hay vì kích thích.

Trong mắt hắn vằn lên tơ máu, cả người hiện ra một loại bệnh trạng suy nhược phần khích kỳ dị. Hắn liếm liếm khóe miệng, nắm chặt súng trong tay, quay đầu nói với to con: “Mục tiêu của bọn họ là tôi. Lát nữa nhân lúc bọn chúng buông lỏng cảnh giác thì chạy đi, ít nhất vẫn còn cơ hội sống.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Một mình tôi chết vẫn tốt hơn là cả hai cùng chết. Nghe tôi, nếu chạy thoát được, giúp tôi nói tạm biệt với anh ấy.”

Lyle thừa nhận từ trước đến giờ bản thân không phải là người biết thương xót kẻ khác, nhưng giờ khắc này, hắn thật sự hi vọng to con có thể sống sót. Nếu như đổi lại người ở bên cạnh lúc này là Kane, cho dù nếu như rời khỏi đây y có 100% cơ hội sống sót, hắn nhất định sẽ không để y đi, nhất định không.

Kane, tạm biệt.

Hai tay Lyle nắm chặt súng lục, đột nhiên đứng lên, cơ thể hắn lập tức lọt vào tầm ngắm của hàng ngàn đường đạn. Ngón tay hắn run lên, siết cò ầm ầm bắn ra vài phát đạn hạ hai tên bên phía đối phương. To con cũng mặc kệ bản thân có trúng đạn hay không, vội vàng đứng lên kéo Lyle ra phía sau mình.

Chỉ vài chục giây ngắn ngủi trên người to con đã có thêm mấy lỗ đạn, nếu không phải còn có áo chống đạn chắc đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Lyle bị giữ ở sau lưng to con, tuyệt vọng túm áo anh ta khẽ gắt: “Đi mau đi, đừng phí phạm mạng sống, tiền tôi trả cho anh không đáng để anh phải vứt bỏ cả tính mạng của bản thân.”

“Không liên quan đến cậu, công việc này vốn luôn tồn tại nguy hiểm.”

Câu nói quen thuộc này khiến Lyle hoảng hốt. Kane cũng từng nói làm đặc công là công việc bất cứ lúc nào cũng tồn tại nguy hiểm, lúc nói những lời đó y rất bình thản, dường như cái chết chưa bao giờ là thứ khiến y sợ hãi. Giống như có một loại tín ngưỡng nào đó, khiến bọn họ có thể bất chấp cả tính mạng mình để thực hiện mục tiêu.

To con bị bắn trúng cẳng chân, không khống chế được khuỵu một chân xuống, lại trúng một phát vào tay, súng văng ra rơi xuống bên cạnh.

Phía đối phương có ba kẻ tiến về phía hai người bọn họ, đi đầu là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, trên má trái có một vết lúm đồng tiền, khóe miệng hơi nhếch làm lúm đồng tiền kia càng hóm sâu thêm. Người nọ chậm rãi giơ súng lên: “Lyle Jasper, muốn lấy mạng cậu đúng là không dễ dàng. Vì ngày hôm nay, tôi đã tổn thất không biết bao nhiêu thủ hạ, có điều... có thể được tôi tự tay giải quyết, cậu nên

cảm thấy vinh hạnh.”

Tay trái Lyle đè chặt bụng, bình tĩnh hỏi: “Anh là ai? Tại sao lại muốn giết tôi?”

“Vấn đề chỉ e là tôi không thể nói cho cậu biết được.”

Người nọ kéo chốt an toàn, ngón tay nhẹ nhàng bóp cò ——

“Ầm ——” Một tiếng súng vang lên.

Hai mí mắt Lyle run lên, theo bản năng nhắm chặt lại, nhưng đau đớn trong dự liệu lại không xuất hiện. Hắn do dự mở mắt ra, người đàn ông kia đang ôm bàn tay chảy máu tịt vào thân xe, hay tên đứng cạnh người nọ đã nằm bất động trên mặt đất. Phía sau bọn họ, một bóng người cao lớn mặc chiếc áo gió đen cao cổ chậm rãi đi tới.

Lyle nhìn thấy Kane cũng không vui sướng được bao nhiêu, đôi mắt xanh thăm sợ hãi trợn trừng, theo bản năng vội vã gào lên: “Cẩn thận phía sau —— ”

Hắn còn chưa nói xong, trong một cửa hàng tiện lợi 24 giờ cách đó không xa đã bay ra một viên đạn, găm thẳng vào ngực trái Kane. Kane sững sờ cúi đầu, giống như không thể tin nổi chuyện này, thân hình cao lớn nghiêng ngả lao đảo, một lúc lâu sau mới lại đứng vững được.

Tơ máu trong mắt Lyle căng lên như thể sắp trào ra máu tươi. Hắn cắn chặt môi, tay phải cầm súng bắt đầu co giật không kiểm soát, ánh mắt tràn ngập sát ý và phần nộ điên cuồng. Cách đây vài phút thôi, lúc bản thân đối mặt với cái chết, hắn cũng không phần nộ như bây giờ, phần nộ đến mức chỉ muốn nổ tung tất cả.

Hắn có thân phận mà người khác ao ước, nhưng đây không phải thứ hắn muốn. Từ nhỏ đến lớn, thứ duy nhất hắn muốn có mà không phải bị người khác đặt sẵn vào lòng bàn tay chỉ có Kane. Y là tấm khiên bao bọc trái tim hắn, khiến hắn hiểu được giá trị thực sự của hai chữ tự do và trách nhiệm. Hắn yêu Kane. Trên đời này chỉ có một Kane Campbell, y là thứ duy nhất hắn muốn trả giá tất cả để bảo vệ, vậy mà giờ đây, vì những tranh đoạt vô nghĩa này mà hắn sắp mất đi thứ quý giá nhất...

Con mẹ nó tranh quyền đoạt lợi!

Con mẹ nó một mất một còn!

Cút! Cút hết đi!

Hắn căm ghét những thứ này, cuối cùng lại vì những thứ vô vị nực cười mà bản thân căm ghét nhất, hi sinh người duy nhất mà mình yêu?

Ha ha...

Thật nực cười, thật lố bịch!

Trước mắt Lyle mờ dần, hai mắt mất đi tiêu cự, tầm nhìn và ý thức như bị một mảng sương mù đỏ thẫm che lấp, tất cả cảm giác phần nộ điên cuồng cuối cùng đều biến thành bất lực, cả cơ thể giống như bị quăng vào vực sâu không đáy, chìm dần xuống bóng tối vô vọng.

Lyle gần như đã mất đi ý thức, hoàn toàn không nhận ra tình trạng bất thường của bản thân. Hô hấp của hắn dồn dập như bị thiếu khí nghiêm trọng, gân xanh trên cổ nổi đầy trên làn da trắng xám như đang bị một bàn tay vô hình siết chặt, cả cơ thể bắt đầu co giật.

Con người của Kane lập tức co lại!

Ngón tay y khẽ run lên, trong mắt thoáng chốc ánh lên vẻ điên cuồng, rồi lại nghiêng ngả lão đảo nhích về phía trước hai bước. Cùng lúc đó, người nổ súng trong cửa hàng tiện lợi chậm rãi bước ra, nòng súng vẫn nhắm thẳng về phía Kane. Khuôn mặt người kia đoan chính nghiêm túc, nếu không phải trên tay còn có súng, nhìn qua chỉ giống như một thầy giáo bình thường.

Kane gương mặt nhìn người nọ, âm thanh chậm chạp vô lực: “Daimian, đã lâu không gặp. Vẫn khỏe chứ?”

Daimian có lẽ đã duy trì vẻ mặt nghiêm nghị thành thói quen, khóe môi vừa nhếch lên nếp nhăn hai bên má đã hằn rõ, giống như một người cha hiền từ nghiêm khắc nói: “Kane, mỗi thứ tôi dạy cậu đều có ý nghĩa rất quan trọng, đáng tiếc cậu lại không thể lĩnh hội được. Thấy không, tôi chẳng cần tiêu tốn bao nhiêu công sức, chỉ cần nhắm vào cậu Jasper đây, cậu sẽ chủ động xuất hiện.”

Kane bình thần nhìn người nọ: “Daimian, tôi và anh không giống nhau.”

Daimian tiếc nuối lắc đầu: “Lúc tôi nhặt cậu ra từ danh sách tư lệnh lục quân gửi đến, tôi cứ nghĩ cậu sẽ trở thành tác phẩm thành công nhất của mình. Đáng tiếc, cậu lại biến thành vết nhơ khó có thể tha thứ nhất trong sự nghiệp của tôi. Tôi có thể bỏ qua mọi sai lầm, nhưng không ai được phép phản bội tôi.”

“Daimian, anh không có tư cách nói tôi phản bội.” Kane lạnh lùng gằn từng chữ, “Lúc anh giết Melinda, kẻ chân chính ẩn xuống cái nút ‘Phản bội’ này là chính bản thân anh.”

Khóe miệng Daimian hơi cứng lại, rất nhanh đã khôi phục lại nụ cười thản nhiên: “Đến bây giờ cậu còn chẳng biết lý do Melinda chết là gì, không phải sao — A!”

Theo tiếng kêu kinh ngạc của Daimian, thế cục trong chớp mắt đã thay đổi. Súng trên tay Daimian đã bị Kane cướp đi, hòng súng đen ngòm quay ngược lại nhắm thẳng vào thái dương anh ta.

Daimian hài lòng cười ra tiếng: “Không hổ là Kane, cậu thật khiến tôi nhìn với con mắt khác xưa, trong tình huống này còn có thể phản kích, phát súng kia căn bản không bắn trúng chỗ hiểm của cậu, đúng không?”

Mặt Kane một chút cảm xúc cũng không có: “Bắn trúng, tôi đúng là bị thương, nhưng đại khái là rách da thôi. Quên không nói cho anh biết, tôi mặc hai lớp áo chống đạn, áo gió cũng phải làm bằng chất liệu thông thường.”

“Đáng tiếc thật đấy...”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc cậu vẫn không thể đánh bại tôi. Kane, cậu là do một tay tôi dạy dỗ, tôi hiểu cậu rõ như lòng bàn tay. Cậu nghĩ tôi sẽ không chờa lại đường lui cho mình sao?”

Trong lòng Kane đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Daimian chậm rãi nói: “Cô gái xinh đẹp kia mãi sao vẫn chưa thấy quay lại nhỉ?”

Liv bị khống chế!

“Nếu tôi đoán không nhầm, hiện tại súng bắn tĩa đang ngấm thẳng vào đầu cậu Jasper đấy, Kane.”

Trong lòng Kane trầm xuống.

Daimian nói tiếp: “Cậu Jasper có khả năng đã mắc bệnh di truyền gia đình. Nhìn bộ dạng cậu ta bây giờ, không cần người của tôi nổ súng, chỉ vài phút nữa sẽ nhanh chóng đi theo ba mình thôi.”

“Kane, cậu cảm thấy thế nào?”

Kane nhắm mắt lại rồi mở mạnh ra, chậm rãi thu súng về, “Thả cậu ấy ra, để cậu ấy đến bệnh viện. Tôi đi với anh, mục tiêu của các người từ đầu vốn là tôi, muốn biết gì, hay muốn lấy mạng, tùy các người.”

Daimian hài lòng gật đầu: “Mặc dù có rất nhiều người muốn mạng của Lyle Jasper, trong đó có cả lực lượng đặc biệt, nhưng tôi không có hứng thú. Nếu không cần thiết, tôi sẽ không hi sinh người của mình để góp một viên gạch xây nhà cho kẻ khác.”

Kane hiểu rất rõ người này, Daimian đã nói vậy có nghĩa là sẽ không động đến Lyle nữa, tâm trạng y cũng từ từ thả lỏng.

Daimian đưa tay ra, Kane đem khẩu súng ném về phía đối phương. Daimian bắt lấy, không chút khách khí dùng báng súng đập mạnh vào thái dương y. Hai mắt Kane tối sầm, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, cuối cùng vẫn phải đi đến bước đường này.

47. Chương 47: Tôi Phải Đưa Anh Ấy Về

Lyle được to con nửa ôm nửa kéo lôi đi, hai người lao đảo đi về phía trước. Ý thức của hắn dường như đang bị hãm sâu ở nơi tối tăm nhất trong đáy nước đen đặc, cố gắng giãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra được.

To con khập khiễng chặt vật lôi người đi một đoạn đường ngắn, một chiếc xe dừng trước mặt. Sau khi xác nhận biển số xe, to con kéo Lyle ngồi vào ghế sau, trầm giọng dặn dò: “Đến bệnh viện Omar.”

Lyle đang mơ mơ màng màng bị hai chữ “bệnh viện” kích thích, giống như bị một mũi kim đâm mạnh vào dây thần kinh, cả người đột nhiên run lên, hai mắt đỏ đặc tơ máu gượng gượng mở ra, thều thào nói “Không đi bệnh viện, về nhà.”

To con nhíu mày “Tại sao không đến bệnh viện? Tình huống thế này một mình Vincent làm sao xử lý được?”

Nhưng lần này không có tiếng đáp lại. Hai mắt Lyle đã lại một lần nữa nhắm chặt, không biết vừa rồi là tỉnh táo hay chỉ là nói sảng trong lúc hôn mê.

To con yên lặng nhìn hắn, trong lòng vừa lo lắng nếu không đi bệnh viện thì tình huống sẽ càng thêm nguy hiểm, lại vừa sợ Lyle dặn dò như vậy là có nguyên do, cuối cùng quyết định làm theo lời hắn, nói với tài xế phía trước: “Không đi bệnh viện, về nhà.”

Lyle đầu tư rất nhiều kinh phí cho Vincent, trong nhà cũng có một ít máy móc và thiết bị y tế cao cấp, thậm chí còn có cả một kho máu nhỏ và lưu trữ một vài thành phần huyết tương để phòng trường hợp xấu nhất. To con lấy điện thoại gọi cho Vincent, để Vincent chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc Lyle tỉnh lại, Vincent đang rút ra một ống máu từ trên người hắn. Cảm giác đau nhói trên cánh tay nhắc nhở hắn, bản thân vẫn còn sống.

“Kane đâu?”

“To con nói anh ta bị Daimian đưa đi rồi.”

“Kane bị bắn trúng tim... Anh ấy...” Lyle run rẩy nói không ra hơi, cảnh tượng cuối cùng trước khi hấn mất đi ý thức là cảnh Kane trúng đạn.

“Không có, Kane mặc áo chống đạn.”

Lyle nặng nề thở ra một hơi, chậm rãi chớp chớp hai mí mắt sưng tấy, “Tôi phải đưa anh ấy về.” Nhưng một lúc, hấn lại hỏi, “To con và Liv thế nào?”

“To con trên đùi và một vài nơi khác bị trúng đạn, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng tạm thời không thể làm việc được. Liv không bị thương, sau khi hai người về một lúc thì cô ấy cũng về, nửa đêm hôm qua lại đi rồi.”

Lyle mất mấy giây để nghiền ngẫm tin tức này, “Bây giờ là mấy giờ?”

“Năm rưỡi sáng. Phiên điều trần tổ chức buổi chiều, cậu vẫn sẽ đến dự được, yên tâm. Tôi đã kiểm tra lại cho cậu rồi, các vết thương đa phần đều là ngoài da, không có vấn đề gì. Còn về nhãn cầu sung huyết và lên cơn co giật đột phát, có lẽ là bệnh di truyền, chống chọi được qua cơn phát bệnh thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Lyle không kịp suy nghĩ tại sao bản thân lại có những triệu chứng kia, vội vàng nói với Vincent: “Gọi trợ lý của tôi đến đây, ngay bây giờ.”

“Bây giờ? Lyle, bây giờ mới có năm rưỡi sáng, hơn nữa cậu cần phải nghỉ ngơi mới có sức để buổi chiều đi tham dự phiên điều trần.”

“Mặc kệ anh ta đang ngủ hay là đang đùa nhau với phụ nữ, trong vòng nửa tiếng tôi muốn anh ta có mặt ở đây. Đi gọi điện thoại đi.”

Về mặt hấn nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, mặc dù đang nằm trên giường bệnh, nhưng tư thái kia giống như kẻ bề trên uy quyền, mang theo một cảm giác bức bách khiến Vincent không tự chủ được nghe theo.

Sau khi Vincent đi ra ngoài, Lyle vô lực chống tay ngồi dậy, chỉ riêng một động tác này cũng đã khiến hấn thở không ra hơi. Không biết Vincent có phát hiện ra không, nhưng tự bản thân hấn cảm thấy cơ thể mình hiện tại có vấn đề rất nghiêm trọng, có điều nếu đã không nguy hiểm đến tính mạng thì tạm thời cứ gác lại một bên, chờ sau khi cứu được Kane rồi, hấn vẫn còn nhiều thời gian để tìm hiểu rốt cuộc bản thân đang mắc chứng bệnh chết tiệt gì.

Lyle nhắm mắt lại, trong đầu cấp tốc tính toán kế hoạch tiếp theo. Hấn cố gắng bao lâu nay chỉ vì ngày hôm nay, để chứng minh ngài Jasper trong sạch. Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt nhưng hấn lại không thể tự mình thực hiện, hiện tại hấn chỉ có thể cố gắng khắc phục được phần nào hay phần đó.

Lyle tin ngài Jasper sẽ hiểu được quyết định của hấn. Hấn không thể mất đi Kane. Y vì hấn mới bị

Daimian bắt đi. Daimian luôn muốn giết Kane, chỉ cần Kane còn ở trong tay kẻ đó một ngày là tính mạng lại tăng thêm một phần nguy hiểm. Lyle hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu Kane đã chết hoặc bị tra tấn đến không còn là người, bản thân sẽ phát điên làm ra những chuyện điên cuồng gì.

Sau khi ăn sáng xong, Lyle cuối cùng cũng lấy lại được một chút sức lực, hắn quyết định đi tắm cho tỉnh táo. Dòng nước lạnh leo xối xuống đầu khiến cả cơ thể vô thức run lên, dường như có một nguồn sức mạnh từ nơi sâu nhất trong cơ thể đang vùng vẫy muốn thoát ra, cảm giác này mâu thuẫn mà thống khổ, vừa mệt mỏi lại vừa hưng phấn.

Tắm xong, Lyle đứng im trước gương nhìn chằm chằm bản thân. Sau khi bị Kane ép đem một đầu tóc đỏ nhuộm thành đen, từ đó đến giờ hắn vẫn giữ mái tóc màu đen này, vì cái mà y gọi là trông giống người bình thường. Hiện tại đôi mắt xanh thẫm vì sung huyết gần như đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, toàn bộ con ngươi dường như mở rộng thêm một vòng, kết hợp với mái tóc đen đã bắt đầu dài ra khiến cho người ta vừa nhìn đã có cảm giác ma mị quỷ dị như ma quỷ trong truyền thuyết.

Hắn mỉm cười nhìn bản thân trong gương. Sweetheart, xem ra cho dù anh có muốn thì tôi cũng không thể trông giống người bình thường được rồi.

Lúc trợ lý đến, Lyle đang ngồi trong phòng sách gọi điện thoại cho Anderson.

“Tôi tin tưởng vào khả năng của anh. Cho dù không có tôi ở đó, anh vẫn có khả năng làm tốt.”

“Đúng vậy, đem nhược điểm biến thành ưu thế vốn là chuyện anh am hiểu nhất không phải sao.”

“Được rồi, cứ thế đi. Tôi cúp máy đây.”

Ghế dựa chậm rãi xoay lại, hắn khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn trợ lý đang đứng cạnh cửa: “Đồ dẫn đứng đấy làm gì, vào đi, đóng cửa lại.”

Tầm mắt trợ lý không tự chủ được nhìn chăm chú vào kính râm trên mặt hắn. Không thể không nói, dáng vẻ của Lyle hiện tại trông hoàn toàn không giống người lãnh đạo một tổ chức lớn, mà giống như một minh tinh nổi tiếng dùng mặt kiêu tiền hơn, thậm chí hắn còn mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ thẫm, trông cực kỳ dọa người.

“Đừng có nhìn chằm chằm tôi nữa, nếu không tôi lại tưởng anh muốn làm tình dục của Sweetheart nhà tôi đấy.” Lyle lạnh nhạt nói.

“Cậu...” Trợ lý không biết phải dùng từ ngữ gì để đánh giá cách ăn mặc kỳ dị của hắn, cân nhắc lựa chọn từ ngữ, “Đến chiều đi cậu có định thay quần áo khác không?”

Lyle đẩy gọng kính râu trên sống mũi, “Chiều nay tôi sẽ không đến.”

“Cái gì?!” Trợ lý kinh ngạc, âm điệu đột ngột tăng vọt, “Vất vả lắm mới đi được đến bước này, phải trả giá không biết bao nhiêu thứ, vậy mà cậu lại không đến?!”

“Tôi có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Về mặt trợ lý có chút quái dị, anh ta không dám hỏi Lyle quá nhiều, nhưng lại không thể lý giải nổi thái độ của hắn. Từ khi Lyle nhậm chức ở Fluorita, anh ta vẫn luôn đi theo bên người hắn, hiểu rất rõ toàn bộ tình lực của hắn đều dồn hết cho chuyện này. Kết quả sau bao ngày vất vả cũng đến lúc sắp gặt hái được thành công, Lyle lại vì một nguyên nhân nào đó, chấp nhận bỏ qua việc được tận mắt chứng kiến cảnh ngài Jasper được trả lại sự trong sạch?

“Tôi biết anh muốn hỏi cái gì. Nhưng tôi thực sự có chuyện quan trọng hơn phải làm. Sau khi sắp xếp ổn thỏa các vấn đề liên quan đến phiên điều trần, tôi sẽ rời khỏi đây một thời gian ngắn. Cứ nói với bên ngoài là tôi bị bệnh, còn về nguyên nhân của bệnh...”

Khóe miệng Lyle nhẹ nhàng cong lên: “Chẳng bao lâu nữa anh sẽ nhanh chóng được biết thôi.”

48. Chương 48: Dị Trạng

Lúc nhìn thấy tin tức, tim trợ lý suýt nữa đã treo lên đến tận họng. Tin tức này không phải trợ lý biết được đầu tiên, mà là sau khi thấy cộng đồng mạng bàn tán rầm rộ, vào website Chính trị Omar mới biết, thậm chí tin tức này còn do đích thân tổng biên tập Laura tự tay chấp bút.

Thi thể của lãnh đạo tiền nhiệm Fluorita nghi ngờ bị giải phẫu bất hợp pháp, Lyle Jasper sau khi biết được tin này tức giận đến phát bệnh.

Những người khác không biết quan hệ giữa Lyle và website Chính trị Omar, nhưng trợ lý lại biết rất rõ, nếu không phải Lyle đề nghị, Laura tuyệt đối sẽ không bao giờ đăng một tin tức như vậy.

Trợ lý ở Fluorita đi đi lại lại ba bốn vòng vẫn không bình tĩnh được, vội vã đi vào phòng vệ sinh khóa trái cửa lại, lấy điện thoại gọi cho Lyle.

Tiếng tút tút vang lên hơn ba mươi giây, đầu bên kia mới bắt máy, “Anh đọc tin rồi?”

Trợ lý vừa nghe giọng Lyle đã không biết phải nói gì, lại không thể nói thẳng bực dọc trong lòng, chỉ có thể thấp giọng hỏi: “Những gì tin tức nói là thật sao?”

“Anh đoán xem?”

Âm thanh Lyle đầu bên kia không có vẻ gì là đang tức giận. Nếu như thi thể ngài Jasper thực sự bị đem đi mổ xẻ, hẳn chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh như vậy.

“Tôi đoán không phải thật.”

“Có phải thật hay không không quan trọng. Nếu lực lượng đặc biệt đã ra tay, dư luận sẽ khiến bọn họ phải dừng lại. Nếu như còn chưa ra tay, vậy thì càng tốt, di thể của ba tôi càng được bảo đảm. Lễ truy điệu vì phiên điều trần này đã phải hoãn lại, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ không tổ chức.”

Trợ lý nhanh chóng phát hiện ra vấn đề mấu chốt: “Sao cậu lại cảm thấy lực lượng đặc biệt sẽ làm vậy? Thân phận của ngài Jasper rất cao quý, bọn họ không có lý do gì để...”

Lyle ngắt lời anh ta: “Chuyện này anh không cần can thiệp quá nhiều, phiên điều trần Leonard sẽ thay tôi tham dự cùng Anderson. Anh chỉ cần chuyên tâm xử lý công vụ của Fluorita, có vấn đề gì thì gọi cho Leonard, tạm thời đừng tìm tôi.”

Lyle bắt đầu nghi ngờ về thân phận, hoặc nói đúng hơn là về thân thể của bản thân. Kết quả kiểm tra lần trước tại bệnh viện, lời nhắn của Kane và triệu chứng co giật, sung huyết nhãn cầu bất thường lần này đều chỉ rõ một vấn đề, cơ thể hắn không bình thường. Nếu ba hắn đã sớm biết việc, chứng tỏ ông ấy cũng từng trải qua vấn đề giống hắn hiện tại.

Lyle không muốn phán đoán vô căn cứ, nhưng trong lòng hắn mơ hồ có một loại trực giác, hắn và ngài Jasper không phải người Avana. Hắn từng nghe nói dân cư ở những tỉnh cầu khác vì vấn đề môi trường tự nhiên mà cấu tạo cơ thể sẽ có những điểm khác biệt so với người Avana, liệu có phải vì hắn là người của tỉnh cầu khác nên cơ thể sản sinh phản ứng chống đối môi trường?

Nhưng giả thiết này vẫn không hợp lý. Hắn đã sống ở Avana mười tám năm, đã sớm thích ứng với môi trường tự nhiên ở đây, không có lý do gì đến tận bây giờ cơ thể mới sản sinh dị biến.

Ba hắn từng bí mật gặp gỡ Đại tướng Moro của tỉnh hệ Alpha, vì chuyện này mới bị nghi ngờ có âm mưu chống đối Chính phủ. Liệu Chính phủ nghi ngờ ngài Jasper cấu kết cùng Moro, hay thực chất đang nghi ngờ ông ấy chính là người của tỉnh hệ Alpha?

Cả người Lyle lạnh toát mồ hôi bất động trong phòng sách. Hắn biết suy đoán này quá vô lý và điên rồ, nhưng một khi đã nghĩ theo hướng này, các sự việc xảy ra từ trước đến giờ gần như đã bắt đầu hình thành một mối liên hệ hợp lý, các manh mối không có lời giải cũng dần dần lộ ra khỏi bóng tối mịt mù, tất cả dường như đã có lời giải đáp.

Càng suy nghĩ càng hỗn loạn, Lyle quyết định không lãng phí thời gian vào loại chuyện vô căn cứ này nữa, rút điện thoại gọi cho Liv. Liv nửa đêm đi ra ngoài chắc chắn phải có tin tức gì đó của Kane, hoặc chí ít cũng có được một chút manh mối.

Nhưng người bắt máy không phải Liv, mà là một người đàn ông.

“Xin hỏi ngài là quản lý của cô Liv Caster phải không?”

“Đúng vậy. Anh là ai?”

“Tôi là John, tổ hình sự cục cảnh sát Omar. Cô Liv Caster sử dụng súng bất hợp pháp trên đường cái, gây rối loạn trị an công cộng, hiện tại đang bị tạm giam ở cục cảnh sát Omar.”

Liv đang đi trên đường cái đột nhiên lôi súng ra bắn? Bắn loạn xong lại còn đứng yên một chỗ chờ cảnh sát đến bắt? Loại chuyện viển vông như thế nếu thật sự xảy ra chỉ có một khả năng, Liv cố ý.

“Thưa ngài?”

Lyle hồi thần: “Hả?”

“Vì cô Liv Caster không gây ra thiệt hại về người và của nên ngài có thể đến nộp tiền để bảo lãnh người ra.”

“Không cần đâu, cứ để cô ta ở lại cục cảnh sát đi.”

John rõ ràng bị lời nói của hắn khiến cho nghẹn cứng, một lúc sau mới lịch sự đáp: “Tôi hiểu rồi thưa ngài.”

Hai mươi phút sau, Lyle xuất hiện ở cục cảnh sát Omar, trên người vẫn mặc áo sơ mi đồ thẩm phối hợp với chiếc kính râm cổ thủ trên mặt. Hắn vừa bước vào cục cảnh sát đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Một nhân viên cảnh sát hỏi hắn có việc gì, Lyle nói muốn tìm cảnh sát John, người kia nhanh chóng dẫn hắn đến trước bàn làm việc của John.

“Cảnh sát John, chào anh. Chúng ta vừa nói chuyện điện thoại ban nãy, tôi là quản lý của Liv.”

John kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lyle: “Thật sao? Nhưng năm phút trước vừa có một người phụ nữ đến đây tự nhận là quản lý của cô Liv, hiện tại hai người họ đang nói chuyện riêng với nhau.” John chỉ về phía căn phòng vách kính đối diện.

Lyle hí mắt nhìn sang, từ góc độ của hắn chỉ nhìn thấy gò má Liv và bóng lưng người phụ nữ kia.

“Nếu ngài mới là quản lý của cô Liv, vậy người phụ nữ kia...” Cảnh sát John nghi ngờ nói.

Lyle nhanh chóng ngắt lời: “Tôi là quản lý đương nhiệm, cô gái kia là quản lý tiền nhiệm, nếu như anh không phiền, tôi có vài lời muốn nói với Liv.”

Cảnh sát John phát tay: “Mời ngài qua bên kia.”

Lyle gõ hai tiếng tượng trưng lên cửa phòng kính sau đó đẩy cửa đi vào, nói với hai người phụ nữ bên trong: “Tôi nghĩ hai người có vài chuyện phải nói với tôi đấy.”

Ava nhìn tạo hình của hắn, không nhận được trêu chọc: “Lyle, cách ăn mặc của cậu bây giờ chẳng khác gì trai bao tôi hay thuê.”

Lyle mặt không biến sắc đáp: “Cho dù tôi có bán thân, đối tượng phục vụ cũng chỉ có Sweetheart thôi.”

Nhắc đến Kane, vẻ mặt thoải mái của Ava nhanh chóng chuyển thành nghiêm túc: “Sáng sớm nay tôi vừa nhận được tin, trừ Daimian ra những người khác trong lực lượng đặc biệt không hề biết việc Kane chưa chết, hoặc là có biết nhưng không quan tâm. Lúc trước vì để được thăng chức, Daimian đã giấu diếm nhiệm vụ chưa hoàn thành của bản thân, chính là việc chưa giết chết Kane. Hiện tại sau khi bắt được người, hắn chắc chắn không thể đưa Kane về giam tại trụ sở của lực lượng đặc biệt.”

“Hắn có thể giấu Sweetheart ở đâu?” Tay phải Lyle siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, chỉ sợ câu tiếp theo Ava sẽ nói là “không tìm chỗ giam, giết chết ngay tại chỗ”.

“Cục cảnh sát Omar và lực lượng đặc biệt có một mối liên hệ rất đặc biệt, mặc dù không phải cấu kết với nhau, nhưng lực lượng đặc biệt có một số đặc quyền nhất định, có thể mượn nguồn lực của cục cảnh sát Omar.”

“Ý cô là?”

“Kane rất có thể đang bị nhốt ở nhà giam Amara.”

49. Chương 49: Cướp Ngục

Nhà giam Amara là nơi cục cảnh sát Omar giam giữ tội phạm hình sự đặc biệt nghiêm trọng, bốn phía đều là tường vây cao dày, diện tích hơn bốn nghìn mét vuông, nằm ở đông bắc Omar, trừ cổng chính ra ba phía còn lại đều có tháp canh 24/24. Dựa theo mức độ nặng nhẹ của tội phạm mà phạm nhân được chia thành hai khu là “Khu giam giữ mở” và “Khu giam giữ khép kín”. Khu khép kín chủ yếu dùng để giam các loại tội phạm chính trị, phản quân và tù binh chiến tranh, phạm nhân ở khu này bị cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, không được tiếp nhận thăm hỏi. Kane có lẽ bị giam ở khu mở.

Ava đã gọi đến cả Ace và Edward nhưng Lyle vẫn nhất định muốn tham gia vào lần hành động này. Khuyên can vô dụng, Ava đành phải đập nát điện thoại di động của hắn, sau đó đưa cho hắn một chiếc khác có gắn thiết bị chống nghe lén do Edward đặc biệt chế tạo,

—— Không sai, bọn họ muốn cướp ngục.

Ban đầu, Ava đề nghị ba ngày sau sẽ hành động, vì lúc đó khu giam giữ mở có hoạt động ngoài trời tập thể định kỳ, tất cả các phạm nhân được phép tự do hoạt động ở khu đất trống cạnh tháp canh phía nam hai tiếng. Bọn họ có thể đột nhập vào từ phía tháp canh và đưa Kane ra ngoài. Dựa theo tính toán của Edward, tỷ lệ thành công là 60%.

Nhưng Lyle không đồng ý, hắn muốn hành động ngay, càng nhanh càng tốt.

“Đi từ cửa chính vào tỷ lệ thành công là chưa đầy 30%, đây là trên cơ sở sau khi được cứu ra Kane vẫn còn lành lặn nguyên vẹn. Mỹ nhân, đợi thêm ba ngày nữa, chỉ ba ngày thôi, sau ba ngày chúng ta nhất định có thể đưa Kane về.”

“Daimian mỗi giây mỗi phút đều chỉ muốn giết chết Kane, anh ấy ở trong nhà giam sẽ an toàn sao? Nếu như tên khốn kia mua chuộc cảnh ngục tra tấn ép cung thì sao? Chẳng may trong ba ngày này xảy ra chuyện thì sao, ai trả người về cho tôi, anh đền được không?”

Ai cũng không đền nổi... Ace yên lặng ngậm miệng. Melinda chết thế nào cho đến giờ vẫn còn là nỗi ám ảnh, so với bất kỳ ai, Ace hiểu cảm giác thống khổ tuyệt vọng đó nhất, anh không hy vọng Lyle cũng phải trải qua loại cảm giác này.

Edward xâm nhập vào hệ thống mạng của nhà giam Amara, tra được Daimian đưa Kane vào bằng tên giả là Carlos Mayer, tội danh giết người liên hoàn, nạn nhân cụ thể là ai trong hệ thống không ghi rõ, thậm chí thời gian địa điểm gây án cũng không có, tóm lại hồ sơ làm vô cùng tùy tiện, kẻ hở chồng chất.

Lyle đeo kính râm, Liv mặc một bộ chế phục đen bó sát theo sau hắn, hai người đến đại sảnh thì bị một cảnh sát ngăn lại. Lyle trực tiếp yêu cầu gặp ngục trưởng, nhanh chóng bị cảnh sát kia từ chối, nhưng hắn dù sao cũng làm lãnh đạo Fluorita được một thời gian, muốn gây áp lực với một nhân viên cảnh sát nhỏ nhỏ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Mỹ nhân, không ngờ cậu cũng có một mặt như thế này đấy, thật cay nghiệt.”

Trong tai nghe truyền đến tiếng trêu chọc của Ace, đáng tiếc tình thế không cho phép, Lyle không thể quãng tai nghe đi cũng không thể trả lời, đành phải chịu đựng tiếng ồn ào bên trong tai, bình tĩnh đưa mắt đánh giá không gian xung quanh.

“VẬY sao.” Đây là tiếng của Edward.

“Sao? Ghen tị à? Cùng là lãnh đạo, mỹ nhân còn biết cay độc như thế, anh là trùm buôn ma túy lại đứng dẫn đến độ đi tổ chức hội thảo nghiên cứu khoa học, thuộc hạ của anh làm sao chịu nổi hả?”

“Đúng là tôi có tổ chức hội thảo... nhưng mà không phải cậu thích loại có khí chất nhã nhặn tri thức à?”

“Hai người im đi. Xong việc rồi muốn đọc tình thoại thì kéo nhau về phòng mà nói, bây giờ đừng có quấy rầy Lyle.” Đây là tiếng Ava.

Ace và Edward từ trước lúc Lyle đến đã âm thầm len vào nhà giam, chuyện này với bọn họ mà nói dễ như trở bàn tay, hiện tại cả hai đang trốn ở phòng cung cấp điện. Ace trong miệng ngậm kẹo mút, Edward ngồi một bên, trên đùi đặt laptop, chỉ có dùng trực tiếp mạng của trại giam mới có quyền hạn truy cập cao nhất vào hệ thống của nơi này.

Ava không vào trong mà ngồi theo dõi từ một chiếc xe đỗ ở khu vực bên ngoài nhà giam. Edward truy cập vào hệ thống camera giám sát của trại giam rồi truyền ra ngoài cho Ava, lát nữa Ava sẽ dùng các video này để tìm đường, tiếp ứng cho bọn họ.

Lyle đợi nửa tiếng, ngục trưởng mới chậm rãi đi ra. Trong lòng hắn đã sớm đem khắp toàn thân từ trên xuống dưới của vị ngục trưởng này ra lắng trì một lượt —— Trước giờ trừ khi hắn muốn, không ai để hắn phải đợi một khoảng thời gian lâu như thế.

Ngục trưởng chủ động mở miệng: “Ngài là Ilves Gail?”

Ilves là trợ lý của Lyle, khi ngài Jasper còn sống anh ta phụ trách quản lý công việc hằng ngày của Fluorita. Sau khi Lyle nắm quyền trao rất nhiều quyền lực vào tay Ilves, hơn nữa bản thân Ilves có kinh nghiệm giao thiệp ở cả giới chính trị và thương nghiệp, ở Omar cũng không phải nhân vật tầm thường.

Lyle lạnh nhạt gật đầu, hỏi lại: “Tên ông là gì?”

Lyle cố ý hỏi như vậy, hắn biết tên ngục trưởng là gì, biết rõ ông ta là một tên cặn bã bạo lực thường xuyên ngược đãi đánh đập vợ, biết ông ta thời thiếu niên từng ngộ sát bạn học cùng lớp. Đây rõ ràng là một sự sỉ nhục.

Trên mặt ngục trưởng có rất nhiều nếp nhăn, nhìn bề ngoài có vẻ già hơn tuổi thật phải đến mười tuổi, mí mắt vừa nhắm lại đã lộ ra một cảm giác tàn độc lạnh lẽo.

“Ngài Gail, ngài đến đây để tra hỏi sao?”

Ánh mắt sắc bén của Lyle bị giấu kín sau lớp kính râm: “Nếu như tôi nói phải thì sao?”

Ngục trưởng cười lạnh một tiếng: “Bình thường ngài đều giao thiệp cùng các nghị viên, một nhân vật nhỏ như tôi không đáng để ngài nhọc công đến tận đây.”

“Lyle, nhớ kỹ, bây giờ cậu là Ilves Gail, không phải Lyle Jasper, mục đích cậu đến đây là để thăm tù, không phải để giẫm đạp ngục trưởng. Tôi biết cậu ghét ông ta, nhưng bây giờ phải lấy đại cục làm trọng, cứu Kane mới là mấu chốt, đừng để ông ta phát sinh cảnh giác.” Ava không nhịn được nhắc nhở.

Nhưng cái Lyle muốn lại chính là ngục trưởng cảnh giác.

“Có đáng hay không không đến lượt ông quyết định.” Hắc nghiêng người về ngục trưởng, nhẹ giọng nói, “Mà là do tôi quyết định.”

Ngục trưởng không nói gì, còn Ava đã tức đến nổ phổi: “Lyle! Cậu bị làm sao thế, bây giờ cậu bày ra thế cục này, lát nữa nếu nói muốn gặp Kane, ngục trưởng nhất định sẽ cảnh giác cao độ, dồn hết bất mãn với cậu lên Kane, đến lúc đó sẽ càng khó cứu người!”

Ngay từ đây Lyle đã không dự định yêu cầu được gặp Kane, hắc có tính toán khác, chỉ là hiện tại không tiện nói với Ava.

“Tôi muốn gặp Okafor.”

“Tên sát nhân giết bảy học sinh tiểu học trên tàu điện ngầm?”

“Phải.”

“Hôm nay không phải ngày thăm tù.”

“Đúng vậy.”

“Sao ngài lại muốn gặp một tên tội phạm giết người, lại còn là một tên sát nhân giết nhiều trẻ con như thế?”

“Ông không cần biết.”

Ngục trưởng cười nhạt: “Ha ha, ngài Gail, tôi hy vọng ngài đừng làm những việc để khiến cả tôi và ngài đều phải khó xử.”

Lyle biết rõ ngục trưởng đang nghĩ gì. Lão già này đại khái cho rằng hắc muốn bảo lãnh Okafor ra để thuê tên kia giúp mình giết người, chuyện như vậy ở đây không thường xuyên xảy ra, nhưng không phải là không có.

50. Chương 50: Xin Chào, Okafor

Lúc Lyle đi vào phòng thăm gặp, Liv im lặng theo sát phía sau hấn bị cảnh ngục đưa tay ngăn lại, “Chỉ mình anh ta được vào, cô không thể vào.”

Liv lười biếng nhướn mày, chưa ai kịp nhìn rõ động tác của cô ta thì viên cảnh ngục kia đã hét lên một tiếng, ôm lấy cánh tay bị vắn gãy lùi về sau vài bước. Hai cảnh ngục đứng phía sau ngục trưởng lập tức rút súng chĩa về phía Liv. Bàn tay đặt bên hông của Liv chẳng biết từ lúc nào cũng cầm một khẩu súng ngắn, hờ hững chĩa vào đầu ngục trưởng.

Ánh mắt đục ngầu tràn ngập toan tính của ngục trưởng đảo khắp người Lyle một lượt, cuối cùng u ám giờ tay làm động tác ngừng, thấp giọng nói: “Để bọn họ vào.”

Okafor bị cảnh ngục đưa đến phòng riêng. Quá trình thăm tù ở Amara phải được giám thị chặt chẽ, đây là thông lệ bất thành văn. Lyle đưa mắt nhìn Liv, Liv nhanh chóng đi đến chỗ cảnh ngục phụ trách giám sát: “Muốn tự cút hay muốn bị đánh đến phải khiêng ra ngoài?”

Cảnh ngục ở đây am hiểu nhất chính là biết co biết duỗi, bảo toàn bản thân, thấy Lyle hôm nay không phải ngày thăm tù nhưng vẫn được vào, thậm chí còn mang theo vệ sĩ, cảnh ngục phụ trách giám sát tự hiểu bản thân không trêu vào nổi người này, ngoan ngoãn đẩy cửa đi ra ngoài.

Lyle cầm lấy ống nghe, mỉm cười nhìn phạm nhân đầu trọc gương mặt tiều tụy mặc quần áo tù nhân màu vàng ngồi đối diện, “Xin chào, Okafor.”

Ace cắn nốt miếng kẹo mút cuối cùng, nhúu mày: “Tại sao Lyle lại muốn giết giây Okafor vượt ngục? Muốn tung hỏa mù sao?”

Edward qua loa ừ một tiếng.

“Anh cũng nghĩ như thế có tác dụng à?”

Edward tiếp tục qua loa ừ một tiếng.

“Cho dù lần hành động này của chúng ta thật sự thành công, Lyle cũng sẽ rước lấy một đồng rắc rối, quang minh chính đại uy hiếp ngục trưởng, thăm tù trái quy định, không tuân thủ nguyên tắc cường chế giám sát, xúi giục tội phạm giết người vượt ngục... À, cậu ta dùng thân phận Ilves Gail mà nhỉ, cái cậu tên Ilves kia cũng thâm thật.”

“Ừm.”

Ace cuối cùng cũng phát hiện ra Edward căn bản không hề tập trung nghe mình nói chuyện, có chút tức giận cao giọng: “Rất cuộc anh có nghe tôi nói không?”

Edward đột nhiên quay đầu lại, đưa tay kéo cổ Ace xuống, nhanh chóng hôn một cái lên môi đối phương, sau đó cấp tốc quay lại chuyên tâm nghiên cứu sơ đồ kết cấu nhà tù trên màn hình máy tính trước mặt. Để tập trung cao độ, Edward đã tắt tai nghe, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến việc tin tức mới nhất liên tục được cập nhật —— bên người có một cái loa phóng thanh tần số cao.

Edward vừa dùng vạch đỏ đánh dấu con đường theo quá trình hành động trên sơ đồ kết cấu, vừa vô thức dỗ dành Ace: “Ngoan nào, chờ một lúc nữa là được rồi...”

Ace còn chưa kịp phản bác loại giọng điệu như dỗ con này, Edward đã ấn mạnh xuống nút enter: “Được rồi!”

Ace lập tức ghé sát vào, nhìn thấy lộ tuyến hoàn thiện trên màn hình máy tính, trong lòng không khỏi bội phục, hơn hai mươi phút, vừa lấy được toàn bộ hệ thống dữ liệu của Amara đồng thời lập ra lộ trình chạy trốn hoàn hảo đến không một kẽ hở, điều này khiến Ace nhớ đến một người, một người trước đây chỉ cần vào được hệ thống mạng là như cá gặp nước.

“Lát nữa khi nào đến lượt chúng ta, tôi đi trước mở đường, cậu phụ trách bọc hậu. Từ đây đến phòng giam của Kane có ba cổng giám sát, tôi sẽ làm cho chúng mất hiệu lực tối đa 3 phút, trong vòng 3 phút này chúng ta phải tìm được Kane rồi đưa người ra, trừ thời gian qua lại cổng giám sát chỉ còn 2 phút. Cậu u có vấn đề gì không?”

Edward nói xong không thấy Ace đáp lại, nghi hoặc quay đầu gọi: “Ace?”

Ace giật mình: “Hả? Ừ, không có vấn đề gì.”

Nhà giam Amara chia làm năm khu vực, đánh số từ một đến năm, khu số một là khu giam giữ khép kín. Kane bị giam ở khu số năm, vị trí gần cổng nhất, đây cũng là điểm thuận lợi nhất cho hành động cứu viện của bọn họ. Mỗi khu vực đều có một khoảng sân để phạm nhân hoạt động lao động công ích, từ khoảng 2 giờ đến 2 giờ 15 phút, tất cả phạm nhân đều tập trung ở khu vực này.

Kế hoạch hành động của bọn họ bắt đầu vào lúc 2 giờ.

Sau khi thăm tù xong Lyle dẫn theo Liv hiện ngang ra khỏi cổng chính, đi thẳng đến vị trí chiếc xe mà Ava đang ngồi bên trong, mở cửa ngồi vào ghế phụ. Ava đang chăm chú bấm điện thoại.

Lyle nhướn mày: “Đang làm gì?”

Ava cũng không ngẩng đầu lên: “Hoàn thiện kế hoạch tạm thời của cậu. Tôi gửi email cho một người, nói với anh ta lát nữa sẽ có cướp ngục, để anh ta dẫn theo thủ hạ đến cứu lão đại.”

“Người kia tin những gì cô nói?”

“Đương nhiên phải tin rồi.” Ava mỉm cười, “Bên đó là đối tác của Edward, mà tôi dùng địa chỉ mail của Edward để gửi tin.”

Lyle cầm nín hai giây mới nói: “Làm tốt lắm.”

Về phần có gây ảnh hưởng đến Edward hay không, hiện tại vấn đề này không nằm trong phạm vi quan tâm của bọn họ.

Lyle mệt mỏi ngả người dựa vào lưng ghế phía sau, sau gáy và da bọc ghế chạm vào nhau phát ra âm thanh nặng nề, đôi mắt đỏ thẫm sau kính râm càng sâu thêm, khóe miệng gợi lên chút ý cười, “Cứ chờ và xem thôi.”

Bất chấp hậu quả bày ra lần hành động này, sau khi kết thúc chắc chắn sẽ có vô số sơ hở phải sửa chữa, nhưng hắn không quan tâm, càng không hối hận. Thứ duy nhất khiến Lyle lo lắng chính là tỷ lệ thành công của kế hoạch không thể đạt đến 100%, hiện tại hắn chỉ có thể dùng sự đứng đưng để nguy trang nỗi bất an và hoảng sợ trong lòng.

Phiên điều trần vẫn đang diễn ra, không biết sự vắng mặt của hắn liệu có thể dẫn đến kết quả khó có thể chuyển biến hay không.

Lyle lắc mạnh đầu, ép buộc bản thân bỏ qua phiên điều trần, đem toàn bộ trí óc tập trung vào hành động sắp tới.

1 giờ 30 phút chiều.

Okafor giả vờ phát bệnh cấp tính thu hút sự chú ý, sau đó dùng lưỡi dao giấu trong bàn chải đánh răng nhanh chóng giải quyết cảnh ngục, lấy được chìa khóa và thẻ ở thất lưng cảnh ngục. Các phòng giam đơn vẫn sử dụng loại ổ khóa đồng cổ điển và thẻ quét nên Okafor dễ dàng qua được cổng giám sát thứ nhất, nhưng cổng thứ hai dùng hệ thống quét võng mạc, cổng thứ ba phân biệt vân tay, không có thiết bị hỗ trợ vô hiệu hóa hệ thống, Okafor đương nhiên không thể chạy thoát.

Cảnh ngục dồn dập kéo đến, côn điện đập mạnh vào đầu Okafor, máu đỏ chảy ròng xuống gương mặt hung

ác. Tên tù nhân không cam lòng phát ra vài tiếng gầm gào trong cổ họng như dã thú, kết quả lại bị cảnh ngục đem côn điện giã thẳng vào miệng, cả khuôn mặt đều biến đổi đến không ra hình người.

“Chó má! Còn dám trốn, cẩn thận tao đánh cho đến mẹ mày cũng không nhận ra bây giờ!” Cảnh ngục nói một câu lại đập một phát, Okafor ngay cả tiếng kêu gào cũng biến đi vụn vụn.

Okafor cứ thế bị một đám cảnh ngục vây đánh, thỉnh thoảng còn dùng côn điện kích cho hai phát, không được bao lâu đã biến thành một đồng thịt rữa, chỉ còn lại chút hơi tàn nằm thoi thóp trên mặt đất.

Cuộc vượt ngục ngắn ngủi như trò hề này mặc dù đã làm kinh động đến ngục trưởng nhưng cũng không gây ra được sóng gió gì nhiều, sau khi phát cảnh báo, đa số cảnh ngục lại thả lỏng cảnh giác. Những tên cảnh ngục tàn bạo hung ác này trước mặt người quyền quý có thể xu nịnh khúm núm, nhưng còn ở nhà giam Amara, chúng là luật, là đấng tối cao, là Chúa trời.

51. Chương 51: Cho Đi

Lyle ngồi trong xe nhìn không chớp mắt vào camera theo dõi ghi lại thảm trạng của Okafor, lớp kính râm che khuất đi ánh mắt tối tăm khát máu, gương mặt vô cảm lạnh nhạt, thứ duy nhất biểu lộ tâm tình hằn lúc này chỉ có đầu ngón tay trắng bệch siết chặt lấy chiếc notebook.

Ava biết hắn đang căng thẳng, cố gắng an ủi: “Thân thủ Kane tốt hơn Okafor nhiều, cũng không ngu như tên này, sẽ không sao đâu.”

Lyle quay sang nhìn Ava, khóe miệng cứng đờ kéo lên một độ cong, miễn cưỡng có thể coi như đang cười, “Nếu lũ khốn đó dám làm thế với Sweetheart, tôi sẽ băm hết tất cả bọn chúng ra.”

Ava gật đầu: “Được rồi, muốn băm muốn chặt gì cũng được, chỉ cần cậu xuất tiền tôi có thể làm hết.”

Lyle đưa tay tháo kính râm xuống, đôi mắt đỏ au căng ra đau buốt, hắn dùng sức day day hai bên thái dương, từng câu từng chữ chậm rãi mà kiên quyết: “Daimian Greyson nhất định sẽ hối hận vì hôm đó đã không giết tôi.”

Hai giờ chiều.

Edward cầm súng máy đi từ phòng cấp điện ra ngoài, Ace mang khẩu súng lục quen thuộc theo sát phía sau. Sau khi nhận được thông báo an toàn từ phía Ava, hai người tiếp tục dọc theo tuyến đường dự định đi về phía trước.

Phòng cấp điện ở rất gần khu số năm, sau khi giải quyết gọn gàng hai cảnh ngục, hai người nhanh chóng tiếp cận khu vực cổng giám sát. Edward giơ tay nhìn đồng hồ, qua vài giây thấp giọng nói: “Đi!”

Ace đưa tay đẩy cửa, quả nhiên đẩy ra rất dễ dàng. Ba cổng giám sát đến bóng một cảnh ngục cũng không có, Ace hừ lạnh: “Đám rác rưởi đáng thương kia chắc đang ăn mừng vì bắt được một con chuột nhỏ vượt ngục rồi.”

“Càng thuận tiện cho chúng ta.”

Hai giờ ba mươi ba giây, Ace cùng Edward xuất hiện trên sân tập trung của khu số năm, hai gian phòng lớn trên sân có khoảng 50 người đứng rải rác, hai người lạ mặt đột nhiên xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của các tù nhân.

Ace quét mắt nhìn một vòng, không thấy bóng Kane đâu: “Có chắc Kane ở đây không?”

Trong tai nghe truyền đến tiếng trả lời của Ava: “Trong hệ thống ghi như thế, chắc là không nhầm đâu, nhưng mà... trong camera theo dõi cũng không nhìn thấy cậu ấy.”

Edward mở miệng: “Xem camera giám sát một phút trước.”

“Khoan đã ——” Không đợi Edward nói xong, Ava đã ngắt lời, tiếp theo là tiếng gõ bàn phím lạch cạch, sau khoảng hai giây mới nghe Ava nói tiếp, “Kane đúng là đang ở đây. Góc sân phía tây bắc có một mét vuông góc chết camera không quét đến, kiểm tra khu vực đó.”

Thời gian không có nhiều, Ace một giây cũng không chậm trễ lập tức đi về hướng tây bắc, Edward đứng tại chỗ, súng máy trong tay nhắm về phía đám tù nhân.

Nhưng Ace đi đến gần góc chết kia vẫn gặp vật cản, ba tên to con cơ bắp đứng thẳng thành một hàng, che khuất Kane đang ngồi phía sau, vậy nên ban nãy khi vừa vào Ace và Edward mới không phát hiện ra Kane.

Một trong ba tên vừa nhìn thấy Ace bước về phía này lập tức vung ra một đấm. Ace khom lưng tránh sang, khi người kia chuẩn bị kéo tay thì nhanh chóng vặn ngược lại, âm thanh xương cốt vỡ nát vang lên đặc biệt chói tai. Ace tiếp tục dùng báng súng phang vào thái dương tên kia, toàn bộ quá trình diễn ra không quá hai giây. Cùng lúc đó hai phát súng được bắn ra, hai tên cơ bắp còn lại còn chưa kịp lên tiếng đã đồng loạt ngã xuống.

Tất cả các phạm nhân xung quanh lặng ngắt như tờ, đặc biệt là những tên ban nãy còn đang nhắm nhe muốn động thủ.

Ace đá văng mấy thi thể vướng víu chặn trước mặt mình, nhìn dáng người quen thuộc mặc áo tù màu vàng ngồi xổm trong góc, mặc dù hiện tại là tình huống khẩn cấp, vẫn không nhịn được cười ha ha: “Cậu biết bây giờ trông cậu giống cái gì không? Trông y như chó vàng ngơ ngác ha ha.”

Dáng vẻ thảm hại hơn thế này của Kane Ace cũng đã gặp rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy y mặc áo tù râu ria xồm xoàm ngồi xổm trong góc trông đặc biệt ngớ ngẩn, cả người đều tràn ngập cảm giác chán chường.

Kane mặt không cảm xúc phun ra hai chữ: “Câm miệng.”

“Ngu xuẩn! Đừng dài dòng nữa, còn chưa đầy một phút nữa đâu. Nếu vô hiệu hóa cổng giám sát mất hiệu lực, ba người các cậu đều sẽ chết trong đây hết!” Ava tức giận nhắc nhở, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao lúc cấp bách thế này bọn họ còn có thời gian để đấu võ mồm với nhau được.

Ace đưa tay kéo Kane lên, nhưng kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Kane thu tay về, bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không đứng lên được, hai người đi trước đi, đừng lo cho tôi.”

“Tên điên này cậu nghĩ bọn tôi đến đây để dạo phố đấy à? Muốn về là về? Đừng lo cho cậu?! Nếu tôi vút cậu ở đây đảm bảo vừa ra đến cổng mỹ nhân nhất định sẽ cho đầu tôi ăn đạn!” Ace cũng không bắt ngờ với tình huống hiện tại của Kane, kéo mạnh một cánh tay y khoác lên vai mình, tay còn lại đỡ người kéo lên cấp tốc chạy về phía Edward.

Ava sốt ruột nhắc nhở: “Còn hai mươi giây, Ace, nhanh lên!”

Ace dùng tốc độ nhanh nhất có thể di chuyển về phía cổng giám sát, phía sau là cả trăm con mắt ánh lên vẻ điên cuồng như dã thú nhìn chăm chăm theo ba người. Những phạm nhân ở đây đều là tội phạm hình sự đặc biệt nghiêm trọng, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội được trả tự do. Từ khi bước chân vào nơi này, bọn họ chưa bao giờ có hi vọng xa vời gì, nhưng hiện tại lại có người ở ngay trước mắt họ mở ra cánh cửa tự do, không ai có thể ngăn cản được vọng tưởng tham lam muốn chạy trốn lúc này, bất chấp cái giá phải trả có cao đến mức nào...

Cùng lúc đó, ngoài cổng chính đang vô cùng hỗn loạn, rất nhiều người đội khăn trùm đầu đen tay cầm súng máy tấn công vào nhà giam Amara, điên cuồng xả súng về phía cảnh ngục. Số lượng cảnh ngục lớn hơn đám người kia rất nhiều, nhưng trang bị vũ khí lại kém xa bọn họ, hoàn toàn bị áp đảo. Sau khi ngục trưởng điều động phần lớn nhân lực từ khu năm ra trợ giúp, thế cục nghiêng hoàn toàn về một bên mới dần dần xoay chuyển.

Trong số đó có hai người đội khăn trùm đầu đen ban đầu chỉ bắn tượng trưng vài cái, sau đó nhân lúc hỗn loạn chạy về khu vực số năm. Hiện tại toàn bộ cảnh ngục đều tập trung về khu quản lý chức năng, khu phòng giam ngược lại giảm mạnh cảnh giới.

Lúc hai người tiếp cận khu vực cổng giám sát thứ nhất khu số năm, Ace, Kane và Edward đang đứng ở đó chặt vật thờ đóc, giống như vừa chạy bộ qua một vòng quỹ môn quan từ địa ngục lên. Ace thấy hai người trùm khăn đen xuất hiện lập tức cảnh giác giơ súng lên. Một người đưa tay kéo khăn xuống, lộ ra

một gương mặt quen thuộc, “Là tôi.”

Kane nhìn sang phía người còn lại vẫn đang trùm khăn: “Lyle? Mắt em sao thế?”

Đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn trùm đầu của Lyle đỏ quạch đến đáng sợ, con ngươi xanh thẫm nhạt màu bị bao quanh bởi tơ máu đỏ thẫm dày đặc, thậm chí sắc đỏ đã bắt đầu lan cả vào trong đồng tử, vằn lên những vệt tím quỷ dị. Nếu không phải hiện tại quá hỗn loạn nên không ai chú ý, chắc chắn hắn đã sớm bị coi như quái vật, trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý.

Lyle không kéo khăn trùm đầu xuống, tiến lên vài bước đỡ lấy Kane từ trong tay Ace, lột bộ quần áo tù nhân chường mắt trên người y xuống, lấy trong túi ra áo choàng và khăn trùm đội lên đầu Kane, một câu cũng không hỏi.

Trọng lượng toàn thân Kane đều đặt trên người Lyle, đầu gác lên cổ hắn, y hơi nghiêng đầu hôn nhẹ lên vành tai Lyle. Lớp râu lởm chồm dưới cằm cọ vào vành tai đỏ hồng, nhưng Lyle nhưng không tránh đi, cũng vẫn không mở miệng.

“Được rồi, đừng có buồn nôn nữa Kane. Ánh mắt cậu nhìn mỹ nhân như sắp chảy ra nước thể kia tôi cũng sắp ói ra luôn rồi.” Ace chắc chắn lưỡi đi ra đầu tiên.

Edward theo sát phía sau, Lyle đỡ Kane đi theo sau Edward, Liv đi cuối cùng.

Cái hôn kia của Kane đơn thuần chỉ là muốn trấn an, vì y cảm nhận được tâm tình phức tạp bất an mãnh liệt trong mắt Lyle, bản năng hành động trước lý trí, lựa chọn một phương thức an ủi không phù hợp với hoàn cảnh. Kane lớn hơn Lyle rất nhiều tuổi, bình thường cũng không quen biểu lộ ra, nhưng chỉ cần nhìn hắn bị thương hoặc khổ sở, y lại không chịu được. Từng sống trong một thế giới quá mức đen tối, thứ Kane có cũng không nhiều, nhưng tất cả những thứ đó, y sẵn sàng đem hết cho Lyle, chưa từng do dự.

52. Chương 52: Đến Tháng Rồi

Năm người lợi dụng tình hình hỗn loạn vẫn còn đang tiếp diễn chạy ra khỏi cổng chính tập hợp với Ava. Lúc đi ngang qua một khách sạn, cả Ace, Edward và Ava đều xuống xe. Ava giao chìa khóa xe lại cho Liv, đi đầu đó cùng với hai người kia.

Liv lái xe, Lyle ngồi ở ghế sau cùng với Kane, hắn đeo kính râm lên, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, ý tứ rõ ràng là không muốn nói chuyện.

“Hôm nay Lyle không đến phiên điều trần, bây giờ chắc đang có cả tá đám săn tin bu ở cổng biệt thự rồi. Tạm thời không về được, hay là chúng ta làm một vòng tham quan Omar đi?”

Không có ai trả lời.

Liv liếc qua kính chiếu hậu nhìn Lyle, hứng thú tặc tặc lưỡi: “Nhóc con, bộ dạng cậu bây giờ giống hệt lúc Brian tức giận làm nũng đáng, đáng yêu cực kỳ.”

Lyle bề ngoài duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, trong đầu cực kỳ muốn tháo kính râm xuống đem gọng kính găm thẳng vào hai mắt Liv.

“Được rồi, đôi tình nhân nhỏ hai người không cần để ý đến tôi đâu, muốn nói cái gì thì cứ nói, muốn làm gì thì cứ làm, cứ coi như tôi không tồn tại.”

“Câm miệng. Tôi dùng tiền thuê cô để chặn đạn, không phải để nói móc.”

“Đáng tiếc quá, tôi chỉ nghe lệnh người nào đưa tiền cho tôi thôi, cậu không phải.”

“Cô nghĩ tiền Ava đưa cho cô từ đâu chui ra?”

“Tôi không quan tâm.”

“Cô nên quan tâm dần đi.”

...

Lyle câu được câu không cùng Liv nói vài ba câu vô nghĩa, như thể đã hoàn toàn bỏ quên vị tình nhân vừa thoát khỏi hố lửa đang ngồi bên cạnh.

Liv cho xe chạy quanh thành phố vài tiếng, giữa đường đi còn dừng lại lấy thùng xăng trong cốp ra đổ thêm. Lyle từ đầu đến cuối vẫn ngồi bất động, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, chưa từng quay sang nhìn Kane lấy một lần.

Lúc sắp về đến nhà, Liv nhìn qua kính chiếu hậu, lạnh nhạt nói: “Không phải giả vờ nữa, Sweetheart nhà cậu ngủ rồi.”

Nghe vậy sống lưng căng cứng của Lyle lập tức thả lỏng, quay đầu nhìn Kane ngủ. Y đã ngủ rồi, không hẳn đang nhìn, không ảnh hưởng đến chiến tranh lạnh giữa bọn họ.

Mới qua gần hai ngày, dưới cằm Kane đã mọc một lớp râu ngắn, hốc mắt thâm đen, trông vừa suy sụp lại chật vật. Có lẽ vì quá mệt, thậm chí trong lúc ngủ còn phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Lyle yên lặng nhìn mặt y, trong lòng không biết là cảm giác gì. Người đàn ông vững chắc như bức tượng đồng này bây giờ lại chân tay vô lực mềm yếu ngồi cạnh hắn, như một người bình thường bởi vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, tất cả đều là vì hắn. Cảm giác chua xót đau đớn xen lẫn cảm hận điên cuồng dày vò trong lòng, hắn vừa muốn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Kane, lại vừa muốn quăng cho y một cái tát.

Kane vì hắn trả giá rất nhiều, lẽ nào hắn không phải đánh đổi thứ gì? Ngay từ khi bắt đầu, trong mối quan hệ của hai người, Kane luôn là người nắm thế chủ động. Tình trạng đó cứ tiếp tục kéo dài cho đến khi hai người ở cùng nhau, Kane nói đến thì đến, nói đi thì đi, mặc dù đều là vì lợi ích của hắn, nhưng mẹ nó những thứ đó hắn không cần, cái hắn quan tâm là Kane chứ không phải những thứ lợi ích rác rưởi kia.

Lyle mắc kẹt trong áp lực từ chính suy nghĩ của bản thân mình. Ngay từ đầu hắn đã biết tình cảm của Kane có thể ôn nhu dịu dàng nhưng cũng mang nặng tính kiểm soát. Lyle luôn cảm thấy bản thân không có gì hết, không có kinh nghiệm từng trải, hành động lại tùy tính. Hắn không để ý chuyện Kane giấu mình tự đưa ra những quyết định làm thay đổi cả cuộc sống của chính mình, bất luận những thay đổi đó là tốt hay xấu, Lyle đều có thể chấp nhận, nhưng điều kiện tiên quyết là cả hai phải ở cùng nhau, cho dù là hiện tại hay tương lai. Đau khổ cũng được, nguy hiểm cũng được, nhưng việc Kane chết thì không được, tuyệt đối không.

Cho đến bây giờ, có hai việc khiến Lyle hối hận nhất, một là khi một mình đi khỏi Naler, đáng lẽ nên ích kỷ kéo Kane đi theo, cho dù cả hai có bị cuốn vào thế cục đen tối ở Omar, ít nhất vẫn có thể chết cùng nhau, hai là lúc Kane rời đi đã không kiên quyết giữ y lại, đáng lẽ hắn phải cứng rắn hơn, nếu không được thì cùng lắm làm trò hề như đàn bà một khóc hai nháo ba thất cổ. Kane quyết định rời đi là vì hắn, nếu khi đó dùng chính bản thân ra để uy hiếp, có lẽ sự kiên định của y cũng sẽ dao động.

Để giữ người này bên cạnh, Lyle sẵn sàng làm tất cả những việc mà khi mười bảy tuổi chắc chắn hắn không bao giờ nghĩ bản thân sẽ làm.

Khi ô tô vào biệt thự đã là đêm khuya. Sau khi dừng xe Liv mở cửa sau chuẩn bị giúp Lyle đỡ Kane xuống, nhưng Lyle lại tránh đi, thấp giọng nói: “Không cần đâu, để tôi tự làm.”

Bọn họ vừa vào cửa, Vincent đã nhanh chóng chạy ra đón, nhìn thấy Lyle đỡ Kane thì hơi giật mình, “Tôi muốn thông báo một tin tốt, phiên điều trần chiều nay Anderson thắng rồi, đúng là trời không phụ lòng người! Bên đặc nhiệm đúng là toàn sâu mọt cả, nếu hiệu suất làm việc của họ cao bằng một nửa hiệu suất đi làm bấy chắc an ninh quốc gia đã tăng lên gấp đôi rồi. Nghe nói sau phiên điều trần lần này cấp cao của lực lượng đặc biệt sẽ tiến hành thay máu toàn bộ, lãnh đạo hiện tại 99% là tôi rồi.”

Nhìn gương mặt vô cảm của Lyle, dây thần kinh hưng phấn của Vincent như bị tạt một gáo nước lạnh, đành phải nuốt những lời còn lại xuống, nhanh chóng chuyển đề tài: “Tôi nghĩ chắc đây chưa phải tin tốt nhất hôm nay. Kane, chúc mừng anh trở lại. Hai ngày nay Lyle...”

Vincent còn chưa nói hết đã bị Lyle ngắt lời “Câm miệng.”

Không thể trách vị bác sĩ này thần kinh quá thô, bị giọt nước lạnh hai lần mới phát hiện ra dị trạng của Kane: “Kane, chân anh bị làm sao thế?”

“Tôi...”

“Vincent, đưa Kane đi kiểm tra đi.”

Sau khi bỏ lại những lời này, Lyle xoay người đi thẳng, một mình trở về phòng ngủ.

Chờ hẩn đi khuất rồi Vincent mới không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “Sáng nắng chiều mưa, đến tháng à...”

Liv vỗ vỗ vai Kane, cười trên sự đau khổ của người khác: “Xem ra cậu ấy giận thật rồi. Ông anh à, ngày hai người chia tay không còn xa nữa đâu.”

Kane trầm mặc một lúc lâu, hai mày nhíu chặt, cuối cùng quyết định mở miệng khiếm tốn thỉnh giáo: “Lúc cô và Brian cãi nhau làm thế nào để giải quyết?”

Liv nhún vai: “Anh ấy cần người thì tôi bớt chút thời gian ở cùng, nếu khóc lóc thì dỗ dành vài câu, nếu bùng nổ thì trực tiếp lao vào đánh một trận rồi lăn lên giường làm một phát, cãi vã gì cũng xong hết.”

“... Tôi đi hỏi những người khác.”

Liv và Brian chắc chắn là cặp tình nhân kỳ quái nhất trên thế giới này, kinh nghiệm của bọn họ chỉ có thể giữ lại tự dùng, người khác tuyệt đối không bao giờ có thể lĩnh hội được tinh túy của phương pháp hòa giải vừa thô bạo vừa kinh điển kia.

53. Chương 53: Dựa Vào Tôi Yêu Anh

Kane đẩy cửa phòng ngủ bước vào, sau khi nhìn quanh một vòng, y chậm rãi đi về phía ban công, cách một lớp cửa kính chăm chú theo dõi người đang hút thuốc bên ngoài. Động tác hút thuốc của Lyle không quá thành thạo, áo sơ mi đen cùng bóng đêm hòa làm một thể khiến cho cổ và gương mặt hẩn càng thêm trắng, trắng đến mức dường như sắp phát sáng. Ngón tay thon dài gầy gò kẹp lấy điều thuốc, làn khói mỏng lượn lơ nhẹ nhàng bay lên, con người đỏ sạm quý mị càng làm cho gương mặt tinh xảo thêm phần yêu dị.

Kane đứng một lúc lâu mới kéo cửa kính, chậm rãi bước vào bóng đêm lạnh lẽo.

Lyle đang đứng nghiêng người, nghe được tiếng cửa kính trượt ra, biết là Kane đến gần, khóe mắt dư quang liếc về phía y, nhưng vẫn không nhìn thẳng. Giữa đôi môi khô ráp nhẹ nhàng phun ra một vòng khói, hẩn

hờ hững nhìn vào màn đêm tăm tối, không biết đang nghĩ gì, hoàn toàn coi như Kane không tồn tại.

“Bắt đầu hút thuốc từ lúc nào?”

Lyle từ tốn hút hết điếu thuốc trên tay mới quay đầu nhìn Kane, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Kane Campbell, anh là ba tôi hay là thầy giáo của tôi?”

“Không phải.”

“Thế thì anh không có tư cách quản tôi.” Hắn đem tàn thuốc dụi xuống bệ cửa sổ, xoay người muốn đi vào phòng. Tàn thuốc bị nghiền ép hòa tan với khói bụi cuốn tung lên.

Thấy Lyle muốn đi vào phòng, hơn nữa nhìn thái độ rõ ràng là kiên quyết không muốn nói chuyện, Kane đau đầu vô cùng. Lúc Lyle đi ngang qua, y đưa tay kéo người lại, đè mạnh hắn lên cửa kính, thấp giọng nói: “Không ai có tư cách hơn tôi hết. Tôi là người đàn ông của em, đừng quên điều này Lyle.”

Hai tay Lyle bị Kane đè sang hai bên, đầu hơi cúi thấp, tóc mái đen rũ xuống. Hắn không để ý, cũng không giãy dụa, bình thản ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ đậm tràn ngập vẻ trêu người.

“Xin chú ý cách dùng từ, là đã từng.”

“Tôi không nhớ là chúng ta chia tay lúc nào.”

“Là anh tự đi mà. Sweetheart, đừng nói đến chuyện này anh cũng quên rồi.”

“Đấy chỉ là tách biệt khoảng cách, không phải chia tay.”

“Đầu anh bị nước vào à, anh cho rằng anh nói cái gì thì tôi phải răm rắp nghe theo? Anh nói ở chung thì phải ở chung, anh nói muốn đi thì phải đi, anh nói cái gì thì tôi phải nghe cái đấy? Anh ngây thơ thật hay là đang giả ngu?” Sắc thái trong con người ngập máu của Lyle đã biến thành công kích và trào phúng.

Kane thả một tay ra, thô bạo bóp lấy cằm hắn, hung ác đáp lễ nguyên văn lại những lời đay nghiến của hắn: “Đầu em bị nước vào phải không, em cho rằng tôi rời đi là em được tự do sao? Nếu một ngày nào đó tôi không may chết đi, đấy là số phận, tôi chấp nhận, em muốn sống thế nào, muốn lên giường với ai, đấy là tự do của em, tôi chết rồi cũng không nhìn thấy. Nhưng một ngày tôi còn sống trên đời này, em chỉ có thể là của tôi!”

Lyle giơ chân lên đạp mạnh một phát về phía đầu gối y. Kane bất ngờ không kịp phản ứng, đầu gối suýt nữa đã bị hắn đạp vỡ, không biết là Lyle dùng sức quá nhiều, hay là trạng thái của y quá kém.

Kane quỵ chân trái xuống đất, xương cốt bên trong mỗi nhừ vô lực như không phải của mình, thậm chí không đứng thẳng lên được.

Lyle đứng trước người Kane từ trên cao nhìn xuống, nắm cầm ép y ngẩng đầu lên, giọng nói vừa dịu dàng lại vừa khinh miệt: “Sweetheart, anh dựa vào đâu mà nói những lời này?”

“Vì tôi yêu em.” Kane không chút do dự nói. Không ngờ rằng câu thổ lộ đầu tiên cuối cùng lại diễn ra trong hoàn cảnh như bây giờ.

Lyle một tay nắm cầm, một tay nhẹ nhàng khinh miệt vỗ vỗ mặt Kane, “Không, anh sai rồi. Anh dựa vào tôi yêu anh, không phải anh yêu tôi.”

Kane không nói ra được bất kỳ lời phản bác nào. Với tính cách tùy tính và mang chủ nghĩa cá nhân của Lyle, nhẫn nhịn hay thỏa hiệp đều không phải vì người khác yêu hắn.

Kane trầm mặc rất lâu, lâu đến mức Lyle sắp hết kiên nhẫn, y mới hoang mang hỏi: “Em sợ tôi gặp nguy hiểm, sợ tôi chết phải không?”

Lyle cay nghiệt cười: “Không đâu. Tôi cực kỳ hy vọng anh chết, tốt nhất là chết nhanh một chút, tôi có thể nhanh chóng đi tìm mùa xuân mới của đời mình.”

“Tình huống lúc đó tôi không còn lựa chọn nào khác. Em đang gặp nguy hiểm, tôi chỉ có thể đi cùng Daimian, sau đó tìm cơ hội thoát thân.”

“Vậy ngài Campbell, anh thoát thành công à?”

Kane không để ý những lời châm chọc của Lyle, tiếp tục nói: “Daimian đưa tôi đến Amara vì ở đây có giam một tên từng bị tôi bắt vào, chỉ cần tôi không còn khả năng chống cự, cảnh ngục cũng được Daimian mua chuộc, không đến một tuần tên khốn kia sẽ cho đàn em trong tù đánh tôi đến chết.”

“Lyle, em có biết hai ngày qua tôi ở trong tù như thế nào không? Từ khi bị chuyển từ khu ba đến khu năm, tôi...”

“Dừng lại, tôi không muốn nghe.”

“Tôi chỉ bị tiêm thuốc nhược cơ thôi, đương nhiên cũng bị đánh đập vài lần...”

“Tôi nói anh dừng lại! Tôi không có hứng thú với cuộc sống trong tù của anh!”

Kane sững sốt, hàng mày nhíu chặt cuối cùng cũng thả lỏng, “Liv nói em tức giận như vậy là vì tưởng tay

chân tôi đều bị chặt hết rồi, tôi còn không tin...”

“Bây giờ cũng không cần tin, bởi vì đó vốn không phải sự thật.” Lyle cấp tốc phản bác, có lẽ vì cảm thấy cách nói này quá mức hoang đường, trên mặt hắn quần bách đến độ đỏ lên.

Lớp nguy trang cứng rắn cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, những chuyện Lyle muốn nói còn chưa nói được, khí thể ban đầu đã như quả bóng bị đâm thủng, bất luận lúc đầu có bành trướng đến mức nào, cuối cùng vẫn chỉ còn lại là một lớp vỏ rỗng mỏng manh.

Nếu như bầu không khí đã không đi theo dự tính ban đầu, hắn cũng không muốn tiếp tục cùng Kane cãi nhau nữa, dứt khoát xoay người muốn đi, nhưng lần thứ hai tay lại bị kéo về.

“Anh còn muốn cái gì nữa?” Lyle thấp giọng hỏi.

“Phải là em muốn thế nào mới đúng.”

Câu nói này của Kane rơi vào tai Lyle giống như đang trách hắn không có chuyện gì lại cố tình tìm việc gây sự, chọc đúng vào nơi nhiều gai nhất của con nhím đang xù lông. Lyle lập tức khó chịu, bắt đầu trắng trợn đuổi người: “Tôi muốn đi ngủ. Anh có thể rút khỏi phòng tôi không?”

Kane nhớ rõ Liv nói cái gì cũng phải nghe theo Lyle, vội vã nỗ lực cứu vớt tình thế: “Tôi muốn cùng em nói chuyện rõ ràng, tôi muốn em được vui vẻ. Lyle, một mối quan hệ bao giờ cũng có những lúc bất đồng, chỉ cần em muốn, tôi có thể thay đổi.”

Câu cuối cùng này là xuất phát từ chút nhân tính còn sót lại của Liv, nếu không Kane rập khuôn hoàn toàn theo phương thức cổ quái ban đầu của mà cô ta tư vấn, chỉ sợ cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến kết cục không mấy khả quan.

54. Chương 54: Em Có Hải Lòng Không

“Anh có thể thay đổi cái gì? Đổi thành tôi làm anh sao?” Lyle mỉa mai nhìn Kane đang quỳ một gối trước mặt mình, đem hạ thân đè xuống trước mặt y.

Kane đưa lưỡi liếm dọc theo quần tây của hắn, mặt không đổi sắc nói: “Nếu em muốn tôi khẩu giao, hoàn toàn có thể.”

“Nếu tôi muốn làm phía sau anh thì sao?” Lyle nhướn mày, gương mặt bình thản mang theo vài phần hứng thú tàn ác, cặp mắt đỏ thẫm lóe lên ánh sáng nóng bỏng đói khát, xinh đẹp như ma quỷ.

Kane cố gắng thuyết phục hắn từ bỏ ý định này: “Lúc chúng ta làm tình em rất khó chịu sao? Lyle, mục đích của việc đó là để cả hai cùng thoải mái, đừng lừa tôi, tôi biết em không khó chịu, phản ứng của em không phải như vậy.”

“Đây là cái anh gọi là thay đổi?” Về mặt Lyle không thay đổi, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Kane đau đầu nhìn hắn: “Ngoại trừ việc này, cái gì cũng có thể.”

Lyle cười nhạt: “Không cần, thế này là đủ để tôi biết thành ý của anh rồi.”

Hắn vừa xoay người đi, cổ tay đã bị túm lại, còn chưa kịp giằng ra, động tác tiếp theo của Kane đã khiến Lyle không nói được gì cũng không biết phải nói gì — Kane đang giúp hắn khâu giao. Chuyện này cũng không phải chưa diễn ra bao giờ, nhưng đều là ở trên giường, đầu óc lúc đó mơ hồ đến mức ngay cả tên mình là gì cũng sắp quên, hắn chưa bao giờ quan sát được vẻ mặt của Kane. Mà hiện tại, y quỳ một chân xuống đất, ngửa đầu nhìn dùng khéo mắt nhìn Lyle, khí tức cường hãn ngấm sâu vào tận xương tủy cùng với ánh mắt nóng bỏng thần phục đối lập như một quả bom mang theo sức phá hoại hung tàn, khiến cho toàn bộ lý trí của hắn đều vỡ nát.

Lyle nhớ tới câu nói trước đây của Ace, lúc lên giường cùng Kane chỉ cần nhìn mặt y cũng có thể đạt đến cao trào, đến giờ hắn mới chân chính cảm nhận được loại kích thích khiến người ta điên loạn đến mức muốn chửi thề này, so với lúc làm tình còn kích thích hơn, chỉ riêng cảm giác thỏa mãn trong lòng cũng đã đủ để đưa dục vọng lên đỉnh điểm.

Lyle từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn chăm chăm không chớp mắt vào mặt Kane, trong đầu đủ loại suy nghĩ hạ lưu loạn chuyển, đem tất cả diễn viên nữ trong phim đen thời đi học xem toàn bộ đều thay bằng gương mặt Kane, tưởng tượng cảnh y nằm dưới thân mình khóc lóc rên rỉ.

Hắn đương nhiên biết chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra, Kane sẽ không bao giờ cosplay hầu gái bò ra bàn rên rỉ gọi tên hắn, nhưng trong đầu vẫn không nhịn được hình dung ra cảnh tượng đó.

Cao trào qua đi, ánh mắt Lyle mờ mịt không có tiêu cự nhìn vào một điểm vô định nào đó. Kane vịn eo hắn eo đứng lên, hôn hắn, thấp giọng hỏi: “Bảo bối, hài lòng không?”

Y rất ít khi gọi Lyle là bảo bối, chỉ có lúc làm tình gọi loạn hoặc là khi muốn dỗ dành mới dùng loại xưng hô này, tình hình hiện tại có lẽ là cả hai.

Từng từ Kane nói Lyle đều nghe rõ, nhưng khi ghép vào với nhau hắn lại không thể hiểu nổi, thần trí mơ hồ hỗn loạn dường như đã cướp đi tất cả năng lực suy nghĩ của hắn. Chờ đến lúc lý trí vỡ nát của Lyle dần dần tỉnh táo lại, Kane đã cởi áo sơ mi trên người hắn, đôi môi mỏng lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt từng cái hôn lên xương quai xanh gầy gò. Lyle cắn chặt môi, lý trí và bản năng điên cuồng đấu tranh. Bản năng muốn buông thả theo dục vọng, nhưng lý trí lại nhắc nhở hắn, ván cờ này còn chưa đánh xong, nếu hiện tại chấp nhận thỏa hiệp, chính là thua hoàn toàn. Hắn rõ ràng có thể bức bách Kane thay đổi, cho dù chỉ là một chút cũng được, không thể để bản thân vì chút ham muốn nhất thời mà đánh mất cơ hội này.

Nội tâm Lyle như đứa trẻ bất mãn căm hận với cha mẹ, muốn dùng những từ ngữ cay nghiệt đay nghiến nhất để biểu đạt tâm tình, lại vừa ao ước được cha mẹ yêu thương an ủi. Hiện tại trước mặt hắn là chiếc kẹo ngọt ngào dịu dàng nhất, hắn không muốn tha thứ, nhưng cũng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của chiếc kẹo kia, thứ mà chỉ có chấp lùi bước hắn mới có thể có được.

Tính cách của Lyle vốn không bao giờ tự ngược đãi bản thân, vậy nên hắn lựa chọn bản năng, có giấy dựa nữa cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn. Sau này vẫn còn cơ hội để nói chuyện, còn hiện tại thoải mái trước rồi lại nói tiếp, không phải lần nào người này cũng chịu quỳ trên đất phục vụ hắn như bây giờ.

Điên cuồng buông thả làm xong một lần, Lyle nằm trên giường, hai mắt thất thần nhìn trần nhà, trong lòng vừa thỏa mãn lại vừa hối hận, chỉ có thể tự an ủi chính mình, dù sao bản thân cũng không chịu thiệt.

“Lyle, mẫu người lý tưởng của em là gì?”

Kane nằm xuống cạnh hắn, vừa ổn định nhịp thở vừa hỏi.

“Chưa nghĩ bao giờ.”

“Vậy đối tượng ảo tưởng tình dục là gì?”

Lyle lập tức nghĩ đến những ý nghĩ đẹp đẽ chứa đầy trong đầu lúc trước, miễn cưỡng nói: “Cái mặt anh, ngoan ngoãn quỳ xuống để tôi làm.”

Kane nhảy bén cảm giác được thái độ của Lyle đang dần chuyển biến theo chiều hướng tốt, lúc nói chuyện cũng tùy ý hơn nhiều, “Được trở thành đối tượng giúp em thỏa mãn tôi rất vui, nhưng chuyện này chỉ có thể tưởng tượng thôi.”

Lyle âm thầm thở dài, thái độ và lập trường cái khỉ mốc gì, chỉ một lần khẩu giao và một lần lên giường đã bị thu mua sạch.

“Lyle, cho đến bây giờ, tôi luôn làm việc theo cách thức của bản thân, làm những việc tôi nghĩ là tốt cho em, không hỏi em có cần không, cũng không quan tâm em có chấp nhận không, Liv nói thái độ này của tôi không giống như tình nhân, mà giống như đối xử với con mình.”

Nếu đã có nút thắt vậy phải có người gỡ nút, hiện tại là thời cơ tốt nhất để nói chuyện rõ ràng.

Lyle khẽ cười: “Ba tôi không bao giờ áp đặt tôi cả, nếu so ra anh còn không bằng một phần ông ấy, còn nếu xét trên khía cạnh tình nhân, anh chỉ được 20 trên 1000 điểm.”

“Thấp đến mức đáy sao.”

“Cho anh điểm thưởng.” Loại đối thoại này khiến tâm tình Lyle rất vui vẻ, hần nhếch miệng, “Muốn lấy không?”

“Nói xem. Chỉ cần có thể làm được, tôi nhất định sẽ lấy.”

Lyle quay sang nhìn y, nghiêm túc nói: “Tôi cũng là đàn ông, anh có thể dựa vào tôi. Đừng coi tôi như con anh, đừng đối xử với tôi như một thằng nhóc luôn cần người chăm sóc.”

Kane cũng không ngạc nhiên khi nghe những lời này, đôi mắt xám tro xoáy sâu vào hắn:

“Vậy thì ít nhất em phải tự bảo vệ tốt bản thân mình.”

“Tôi không chỉ có thể bảo vệ bản thân, tôi còn có thể bảo vệ anh. Đừng quên là ai đã đưa anh ra khỏi nhà giam.”

“Chuyện đó không đủ sức thuyết phục.”

“Một ngày nào đó anh sẽ phải chấp nhận sự thật thôi.”

Bầu không khí ấm áp mà ấm muối, cho dù không ai lên tiếng. Một lát sau, Kane đột nhiên đưa tay nắm lấy tay phải Lyle, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, tôi sẽ cố gắng.” Dùng phương thức em muốn để yêu em.

Lyle trở tay nắm ngược lại, độ ấm trong lòng bàn tay khiến khóe miệng hắn cong lên một độ cong đẹp đẽ, “Tôi muốn bình đẳng, tôi muốn anh thương lượng với tôi trước khi ra quyết định. Đừng giấu diếm tôi, đừng bỏ lại tôi, đừng làm mọi thứ một mình, đặc biệt là lúc đối mặt với nguy hiểm. Anh là tên khốn lúc nào cũng thích đâm đầu vào chỗ chết.”

“Nhưng hình như em vẫn chưa chứng minh được khả năng tự bảo vệ bản thân mà.”

“Một ngày nào đó anh sẽ phải chấp nhận dựa vào tôi thôi, cả về thể xác lẫn tâm hồn.”

“Tin tôi đi, khi người ta dùng cụm từ “Một ngày nào đó” thường sẽ không bao giờ thành sự thật đâu.”

Không có tiếng đáp lại.

Qua một lúc lâu, Lyle đột nhiên lên tiếng phá vỡ yên tĩnh.

“Sweetheart.”

“Ừ?”

“Làm lần nữa đi.”

55. Chương 55: Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài

Vincent tật xấu khó bỏ vẫn quên gõ cửa, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy hai người đàn ông nằm trần truồng trên giường, trên mông Lyle còn in rõ hai dấu răng bị cắn đến tụ máu. Cả người Vincent vô thức run rẩy, sau mông nháy mắt đột nhiên có một loại ảo giác ớn ớn đau. Nhiệt độ trong phòng nóng như lò lửa, chăn ga nhàu nát chất đống trên đất, quần áo vương vãi khắp nơi, thậm chí còn lẫn cả áo mưa chứa đầy tinh dịch.

Mặt bác sĩ khoa ngoại Vincent xu hướng tính dục không xác định lập tức đỏ bừng lên, đứng hóa đá ở cửa.

Lyle lười biếng ngóc đầu dậy: “Tôi đã bảo trước khi vào phải gõ cửa... Thôi đi, có nói anh vẫn quên. Bữa sáng chuẩn bị xong chưa?”

“A?” Vincent ngây ngốc há mồm.

“Người tôi đẹp đến mức anh quên cả gõ cửa xông vào đây để ngắm à?”

Mặt Vincent càng đỏ thêm, sau khi bỏ lại một câu “Tôi đi chuẩn bị bữa sáng” lập tức cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài, đi đến nhà bếp rồi nhiệt độ trên mặt vẫn chưa hạ bớt được chút nào, thậm chí ngay cả nguyên nhân lúc đầu muốn tìm Lyle cũng quên sạch, đúng lúc gặp to con đi vào bếp rót nước. To con nhìn thấy vẻ mặt Vincent thì vô cùng kinh ngạc: “Sao mặt bác sĩ lại hồng thế, bị sốt à?”

Vincent nhìn to con cao hơn hai mét như bức tường thành trước mặt, trong đầu không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại hiện ra hình ảnh cái áo mưa chứa tinh dịch ban nãy, nghĩ thầm hình thể đồng chí vệ sĩ này tàn bạo như thế, cái thứ kia chắc chắn cũng phải ngoại cỡ, nếu mua áo mưa chắc phải mua cỡ lớn nhất, mà còn không biết nữa chừng có bực ra không.

“Bác sĩ Vincent? Cậu có bị sốt không?” To con quan tâm hỏi han.

Vincent tuyệt vọng lắc đầu: “Không có.”

Không phải bị sốt, mà là phát tao.

Vincent bắt đầu thận trọng suy tính xem rốt cuộc có nên tiếp tục công việc này không. Lyle trả lương rất cao, đãi ngộ rất tốt, nhưng ông chủ này không những là gay lại còn hoang dâm vô độ. Cứ gặp cảnh tượng

như hôm nay vài lần nữa, bác sĩ tội nghiệp có lỗi giác chẳng sớm thì muộn bản thân cũng sẽ biến thành gay.

Lyle cuối cùng vẫn không ăn được bữa sáng.

Sau khi Vincent ra ngoài, Kane tâm thái hiềm khi thả lỏng được một lần, ôm lấy Lyle vẫn còn đang tiếp tục ngủ. Trong phòng nhiệt độ rất cao, nhưng thân nhiệt Lyle lại rất thấp, làn da trơn bóng lạnh lạnh, ôm vào ngực cảm giác thoải mái vô cùng. Ngủ đủ một đêm, thể lực của Kane về cơ bản đã khôi phục được toàn bộ, lúc tắm rửa cuối cùng cũng có cảm giác không chế được cơ thể. Mặc dù vết thương phần mềm vẫn còn, nhưng năng lượng trong cơ thể đã dồi dào trở lại.

Lúc y tắm xong, Lyle đang ở gian ngoài đi vệ sinh. Kane kéo cửa kính, cả người ướn nhẹp đi ra, ôm lấy eo Lyle từ phía sau, đưa tay vuốt ve hai cánh hông trơn nhẵn của hắn. Lyle không chịu được lắm bầm mắng một tiếng, “Có để cho tôi đi xong không, muốn tắc thận à.”

Đương nhiên hệ quả là cuối cùng bọn họ chỉ ăn được cơm trưa.

Sau bữa trưa, Vincent tiến hành kiểm tra tổng quát cho cả Lyle và Kane. Trong người Kane vẫn còn lưu lại một lượng nhỏ thuốc nhược cơ, trong vòng một tuần cơ thể sẽ tự động đào thải hoàn toàn. Con người đồ thủy của Lyle sau một đêm đột nhiên trở lại bình thường, số liệu kiểm tra cơ thể cũng trở về tương đương với kết quả kiểm tra năm ngoái.

“Sao lại xuất hiện hiện tượng này?”

“Bệnh trạng trong cơ thể cậu thật sự rất kỳ lạ, không thể dự đoán, thậm chí không thể giải thích được.”

“Tôi cung cấp cho anh toàn bộ thiết bị máy móc tiên tiến nhất, cho anh một tổ nghiên cứu để dùng, bây giờ kết quả trả về là thế này?”

Vincent nỗ lực giải thích: “Cơ thể của cậu biến hóa quá nhanh, trước đây trong lịch sử y học chưa từng có trường hợp nào như thế này, tôi chỉ có thể... Chờ đã, Lyle, chiều hôm qua sau khi về cậu đã làm những gì?”

“Làm tình, ngủ, ăn cơm, tắm, hết rồi.”

Vincent đăm chiêu: “Tối hôm qua là lần thứ nhất cậu sinh hoạt trên giường kể từ lần kiểm tra trước phải không?”

Khóe miệng Lyle cong lên: “Sweetheart đang đứng đây, anh nghĩ tôi phải trả lời thế nào?”

Kane cúi đầu, như cười như không nhìn hắn, trong mắt ánh lên một tia nguy hiểm, giống như đang cảnh cáo, nếu Lyle dám nói không phải, y lập tức sẽ đánh gãy chân hắn.

Vincent hoàn toàn không nhận ra được bầu không khí vi diệu giữa hai người, đóng vai trò bác sĩ mẫu mực kiên quyết không tiếp thu hành vi có khả năng ảnh hưởng nghiêm trọng đến xu hướng tính dục của bản thân, nghiêm túc hỏi lại: “Vậy đáp án của cậu là gì?”

“Lần thứ nhất.”

“Tính cả tự xử?” Vincent giải quyết việc chung hỏi.

Lyle lười biếng dựa vào người Kane: “Tôi không thích tự xử, làm tình có cảm giác hơn nhiều.”

Vincent lần đầu tiên gặp phải bệnh nhân trả lời vấn đề nhạy cảm mà nói đến quang minh chính đại như thế, nhất thời không biết nên khen Lyle quá phối hợp hay là mắng hắn không biết xấu hổ.

“Cảm ơn đã phối hợp. Tôi đoán các chỉ số cơ thể cậu thay đổi có liên quan đến vấn đề sinh hoạt tình dục, còn liên quan thể nào thì phải chờ nghiên cứu làm rõ.”

“Bị đè hay đè người khác đều dẫn đến thay đổi, hay là chỉ có bị đè mới làm thay đổi chỉ số cơ thể?”

Vẻ mặt nghiêm túc của Vincent nứt ra, khó khăn nói: “Có lẽ... cả hai đều có thể.”

“Bác sĩ bây giờ đều ba phải thế này à? Có thể chính là có thể, không thể chính là không thể, có lẽ cái quái gì... Au, Sweetheart, anh kéo tôi làm gì, tôi đã nói xong đâu!”

Lyle bị Kane cấp ngang người tha đi, về đến phòng đóng cửa lại, y mới thả người xuống, “Em tin lời giải thích của Vincent sao?”

Lyle vui vẻ: “Đương nhiên không tin. Loại giải thích vô nghĩa như vậy trừ bác sĩ Vincent ngây thơ ra không ai tin đâu.”

“Vậy mà em còn lẩm lời như thế.”

“Anh không cảm thấy chơi với Vincent rất vui sao? Rõ ràng là xấu hổ đến hai tai đều đỏ au còn cổ giả vờ đứng đắn. Anh ta sớm muộn gì cũng lên giường với to con thôi, chắc chắn đấy.”

Kane đau đầu vô cùng: “Vincent làm sao lại lên giường với to con, Lyle, em đừng có ghép bậy nữa.”

Lyle chém đinh chặt sắt: “Thật mà, Vincent còn trộm quần lót của to con nữa, chắc chắn là trộm về để quay tay!”

Lần này ngay cả Kane cũng cảm thấy kinh ngạc: “Không có khả năng. Bác sĩ rất đứng đắn, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ làm ra hành động như đi trộm quần lót của đàn ông đâu.”

“Liv nói cô ấy tận mắt nhìn thấy.”

Kane sửng sốt một lúc lâu mới bắt lực lắc đầu: “Nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

Đầu giờ chiều, mặc dù trời đang là mùa lạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi dường như có thể xua tan toàn bộ hàn khí, đem nhiệt độ nóng ấm xuyên thấu qua da từ từ ngấm vào tim. Lyle hí hóp nằm trên ghế dài tắm nắng, phơi đến cả người đều mềm nhũn. Hắn vốn muốn kéo Kane ra nằm cùng, nhưng lại bị y kiên quyết từ chối.

Nằm được một lúc, Kane đi tới gọi hắn: “Trợ lý của em đến rồi, đang chờ ở phòng sách.”

Lyle từ sau khi đưa Kane trở về không nhắc qua nữa chữ công sự, không xem tin tức trên Chính trị Omar, hoàn toàn bàng quan với tất cả mọi việc.

“Mất hứng.”

“Nhìn vẻ mặt Ilves trông không tốt lắm đâu, em chuẩn bị tâm lý đi.”

“Sweetheart, tôi là sếp hay anh ta là sếp? Bây giờ còn bắt tôi phải nhìn sắc mặt trợ lý để làm việc?”

“Người làm sếp như em có thể thanh thoi ngồi đây phơi nắng là vì trợ lý như cậu ta phải ề cổ ra làm. Tôi nghe nói cậu ta phải làm việc hơn 100 tiếng một tuần, đối xử với người ta tốt một chút, không đến lúc Ilves bỏ việc thì người thiệt chỉ có em thôi.”

Lyle đứng lên, chậm rãi xoay người, lười biếng đi về phía Kane, vừa đi vừa ngáp, “Sweetheart, anh cứ nói giúp người khác như thế, tôi ghen đấy.”

Kane thuận tay vỗ một cái lên mông hắn: “Câm miệng, còn không phải tại em sao.”

56. Chương 56: Tôi Thích Em Như Thế

Nhìn thấy Lyle, sắc mặt Ilves đã âm u phủ đầy mây đen, “Lyle, tôi tự hỏi vì sao lại có người đến cảnh cáo tôi vì những việc tôi chưa từng làm bao giờ.”

Lyle giả ngu: “Ví dụ như?”

Ilves nhăn nhó cảm giác muốn xông đến bóp cổ hắn: “Ví dụ như đi giễu võ giương oai ở Amara!”

“Với năng lực của anh hoàn toàn có thể ngồi xổm trên đầu tên ngục trưởng kia mà xả khí H₂S, ba cái loại chuyện như giễu võ giương oai chỉ đơn giản như ăn sáng.”

“Nếu không phải đoạn băng thu được từ camera giám sát bị hủy, tôi đã vì ba cái loại chuyện giễu võ giương oai đơn giản như ăn sáng này mà bị khởi tố rồi! Nhân vật nhỏ như tôi bị cho ra tòa cũng không sao, chẳng may thân phận của cậu bị phát hiện, hình tượng của Fluorita đều sẽ bị hủy, thậm chí kết quả phiên điều trần có khả năng sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng! Cậu nên cảm ơn lão ngục trưởng kia bình thường không thích xem tin tức, bằng không với cái mặt này có giấu bằng trời!”

“Không, phải cảm ơn áo sơ mi đỏ và kính râm mới đúng.” Lyle nhớ hôm đó Ava nói hắn ăn mặc như trai bao.

“Hả?” Ilves khó hiểu nhíu mày.

“Không có gì.” Lyle dường như rất vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ gì như đang bị chất vấn, “Ngoài chuyện này ra anh đến tìm tôi còn có việc gì nữa không?”

“Chuyện này chẳng lẽ còn không nghiêm trọng sao?”

“Đã giải quyết xong rồi còn gì.” Lyle vô tội nhún vai.

Ilves đã tức đến thở không ra hơi, trừng mắt nhìn hắn một lúc mới bắt lực nói: “Danh dự của ngài Jasper đã được khôi phục, phiên điều trần kết thúc với kết quả rất tốt đẹp, lệnh cấm đối với một số hoạt động của Fluorita đã được xóa bỏ. Thân là người lãnh đạo cao nhất, thời gian nghỉ bệnh của cậu cũng nên kết thúc rồi. Hôm nay tôi đến đây không phải với tư cách cá nhân mà đại diện cho toàn bộ Fluorita, yêu cầu cậu trở lại điều hành.”

“Kết quả như thế mà anh gọi là tốt đẹp?” Chân mày Lyle nhíu lại, vẻ mặt thần nhiên lười biếng đột nhiên trở nên sắc bén ngoan độc, “Ba tôi không phải tự nhiên mà chết, càng không phải phát bệnh mà chết, nhưng hung thủ đã tìm được chưa? Những kẻ từng ngang nhiên công khai sỉ nhục danh dự của ba tôi đã phải trả giá chưa?”

“Cậu không xem tin tức sao? Bắt được một hộ sĩ, nghe nói là gián điệp của tinh cầu khác, lúc chăm sóc

ngài Jasper đã lên tiêm thuốc cho ông ấy.”

Lyle nheo mắt nhìn trợ lý, vẻ mặt dường như đang cười không phải cười: “Anh tin hung thủ chỉ đơn giản là một vị hộ sĩ nhỏ bé?”

“Không phải đó là gián điệp của tinh cầu khác sao?”

Lyle cười nhạt: “Tức là anh thật sự tin?”

Ilves trầm mặc. Chuyện như vậy đương nhiên anh ta sẽ không tin, vị hộ sĩ kia cũng chỉ là con tốt thí mạng mà chính phủ Avana đẩy ra để che chắn dư luận, nhưng cho dù không tin thì có thể thế nào? Thậm chí cho dù có khả năng chính phủ mới là người ra tay, khi bọn họ đã muốn chuyện này kết thúc, hung thủ cuối cùng bị đưa ra không phải là hộ sĩ thì cũng là một bác sĩ vô danh tiểu tốt nào đó làm vật hi sinh.

Ilves làm việc ở Fluorita nhiều năm như thế, những chuyện này cũng đã không còn xa lạ gì, chỉ là không ngờ Lyle lại muốn làm đến cùng.

Một lúc lâu sau, Ilves mới mở miệng nỗ lực thuyết phục: “Lãnh đạo cấp cao của lực lượng đặc biệt đều bị thay rồi, kết quả này cũng coi như là công bằng đối với ngài Jasper.”

Lyle bình thản lắc đầu: “Đây là làm cho có lệ, không phải công bằng.”

Ilves thở dài, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng rời khỏi phòng.

“Em đã sớm biết trước kết quả sẽ là thế này? Vậy nên từ sau khi trở về chưa bao giờ hỏi những chuyện liên quan đến phiên điều trần?”

Lyle duỗi tay kéo Kane đến bên người mình, vòng hai tay ôm lấy eo y, đem mặt chôn sâu vào lồng ngực Kane, lớp vỏ bọc bình tĩnh sau khi lột ra chỉ còn lại bất lực và không cam lòng.

Giọng nói hần vì tư thế kia mà có cảm giác vô cùng nặng nề ngọt ngào: “Sweetheart, lúc mới bắt đầu, tôi cứ nghĩ dựa vào tiềm lực của Fluorita, chỉ cần tôi cố gắng đến cùng, chắc chắn có thể đòi lại công bằng cho ba. Nhưng càng về sau, trong tay nắm giữ càng nhiều chứng cứ, tôi mới nhận ra chuyện đó là không thể. Tôi không đến phiên điều trần có lẽ lại là việc tốt. Tôi rất khó không chế được cảm xúc, nếu có mặt ở đó, chắc tôi sẽ phát điên đòi họ phải làm rõ đến cùng, như vậy chỉ càng làm cho mọi chuyện xấu đi.”

Kane không biết phải an ủi hần thế nào, thế giới này chính là như vậy, con người đều phải qua từng lần từng lần dần dần đánh mất niềm tin mà trưởng thành.

Y cúi đầu hôn lên tóc Lyle: “Tôi thích em như thế.”

Lyle ngẩng đầu lên, trong con ngươi xanh thẳm đã dày lên một tầng hơi nước, “Sweetheart, tôi chỉ còn anh thôi.”

Kane từ mắt hôn xuống môi hắn. Lyle túm chặt lấy lưng y nhiệt tình đáp lại, dường như muốn thông qua nụ hôn này phát tiết toàn bộ tâm trạng bức bối của bản thân ra ngoài. Kane đổ dành vuốt nhẹ sau gáy hắn, tiếp nhận toàn bộ sự cuồng nộ âm ỉ của hắn.

Lyle dùng môi mình vuốt ve môi y, không xác định hỏi: “Sweetheart, nếu như tôi bỏ lại Fluorita, rời khỏi Omar...”

“Tôi lúc nào cũng ở phía sau em.”

Lyle im lặng không đáp, sợ Kane nhìn thấy vẻ mặt mình lúc này, lại nhắm mắt hôn lên môi y.

Sự tình tiến triển hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Lyle.

Giữa trưa hôm sau, tổng biên tập, phó tổng biên tập và hai phóng viên Nhật báo Avana công khai xin lỗi cổ lãnh đạo Fluorita, ngài Jasper, vì đã từng phát ngôn thiếu suy nghĩ. Buổi chiều cùng ngày, giám đốc sản xuất của ba chương trình tin tức công khai tạ lỗi trực tiếp với ngài Jasper qua truyền hình, sau đó liên tiếp các cơ quan ngôn luận từng đặt nghi vấn về nhân phẩm của ngài Jasper đều biểu đạt áy náy vì hành động lúc trước và bày tỏ kính ngưỡng với ngài Jasper quá cố.

Avana trước nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, gần như chỉ trong một ngày danh tiếng của ngài Jasper đã được đẩy lên cao hơn rất nhiều so với lúc ông còn tại thế.

Nhưng Lyle biết những chuyện này không phải tự dưng mà xảy ra. Sau lưng những chuyện này chắc chắn đã có người nhúng tay vào, mà người có đủ khả năng và lập trường để làm những việc này chỉ có một —— Leonard Kash.

Không ngoài dự đoán, hai ngày sau, Leonard đến.

“Chú Kash, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến thăm cháu thế?” Lyle mỉm cười tiếp đón Leonard, để Kane đi lấy ba tách cà phê.

Leonard thấy Kane ngồi xuống cạnh Lyle, hoàn toàn không có ý tránh đi, không khỏi nhìn về phía Lyle: “Lyle, vị này là?”

“Kane Campbell, là vệ sĩ lúc ba cháu còn sống sắp xếp, bây giờ là bạn trai cháu, cháu cứ nghĩ chú đã biết rồi.”

Leonard nghe vậy, hơi nghiêng người về phía trước, gương mặt luôn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “Lyle, có phải cháu nghĩ ta cho người theo dõi hay điều tra cháu phải không? Nghe đây, ta sẽ không bao giờ làm như thế. Cháu là con trai người bạn tri kỷ nhất của ta, ta không có con, bây giờ Adrian đã không còn, ta luôn coi cháu như con trai mình. Nếu như ta muốn biết chuyện gì, ta sẽ trực tiếp hỏi cháu. Cháu đồng ý nói ta rất vui, đương nhiên cháu cũng có quyền không nói với ta nếu cháu không muốn.”

57. Chương 57: Có Phải Chú Thích Ba Cháu Không?

Lyle yên lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên: “Xin lỗi chú Kash, không phải cháu không tin chú, chỉ là...”

Leonard ra hiệu cho hắn không cần giải thích, ôn hòa địa nói: “Lyle, cháu không cần xin lỗi, nhưng hãy tin tưởng ta, được không?”

Không chờ Lyle trả lời, ông lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Không giới thiệu ta với bạn trai cháu sao?”

Lyle không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc giới thiệu: “Sweetheart, đây là chú Kash, Leonard Kash, là bạn tốt của ba, cố vấn cấp cao, trụ cột vững chắc của cửa Fluorita. Nếu không có chú ấy, không biết hiện tại Fluorita sẽ biến thành thế nào.”

Những lời này nghe qua có phần khách sáo, nhưng hiểu biết của Lyle về Leonard thật sự không nhiều, chỉ có thể nói như vậy. Leonard chủ động đứng lên bắt tay với Kane, “Xin chào, cậu Campbell. Đầu tiên ta phải nói xin lỗi cậu, Adrian để cậu bảo vệ Lyle, ta lại kéo nó vào vòng xoáy tranh đấu này.”

“Đây là lựa chọn của cậu ấy, không phải lỗi của ngài.”

Leonard lắc đầu: “Không. Adrian từng nhờ ta đưa Lyle đi xa khỏi Omar, cả đời cũng không được để nó bước chân vào Fluorita. Là tự ta không đành lòng nhìn tâm huyết cả đời của Adrian sụp đổ, mới ích kỷ để Lyle tiếp nhận vị trí lãnh đạo Fluorita. Ta có lỗi với Adrian, có lỗi với Lyle, cũng có lỗi với cậu nữa.”

“Tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, đây là sự lựa chọn của bản thân Lyle. Chuyện cậu ấy không muốn làm, không ai có thể ép, chuyện cậu ấy đã muốn làm, ai cũng không cản được.”

Lyle không muốn đề tài câu chuyện tiếp tục xoay quanh mình, chủ động hỏi: “Chú Kash, hôm nay chú đến tìm cháu có chuyện gì?”

Leonard chậm rãi ngồi lại xuống ghế sofa, hai tay nắm lấy nhau đặt trên đầu gối, cân nhắc một lúc lâu mới mở miệng: “Lyle, hai việc cháu nói, ta chỉ có thể làm được một, khiến cho tất cả những kẻ từng sỉ nhục

nhân cách Adrian phải xin lỗi công khai trước công chúng. Còn về hung thủ, cho dù có tìm được, cũng không thể làm gì.”

Lyle không hỏi tại sao, ánh mắt hắn rơi vào khuôn mặt đầy nếp nhăn của Leonard, thậm chí ngay cả ý thức giục cũng không có, giống như chưa bao giờ đặt kỳ vọng vào vấn đề này.

Nhưng Leonard vẫn nói tiếp: “Bởi vì người hạ lệnh, là tổng thống.”

Lyle lại cười, dường như không quá ngạc nhiên với đáp án này, cúi thấp đầu, “Lý do là gì?”

“Tổng thống nghi ngờ Adrian là gián điệp chính trị, đem tin tức tình báo của Avana bán cho Đại tướng Moro của tỉnh hệ Alpha.”

“Bằng chứng đâu? Chỉ dựa vào một bức ảnh từ mười một năm trước?”

Về mặt Leonard có chút kinh ngạc, không ngờ Lyle cũng biết chuyện này, “Không chỉ có bức ảnh, chính phủ Avana còn thu được một đoạn ghi âm về cuộc gặp của Moro với Adrian sau khi đến Avana. Về nội dung cụ thể trong đoạn ghi âm thì ta không tìm được.”

Lyle lập tức hỏi ngược lại: “Chú cũng nghi ngờ ba cháu?”

Leonard nặng nề cười, “Lyle, cháu còn nhỏ, hãy nghe ta nói hết rồi hãy hỏi ngược lại. Có tin hay không không quan trọng, cho dù Adrian có phải là gián điệp hay không, ta cũng không quan tâm.”

Câu nói này lực sát thương tương đối lớn, Lyle nhất thời không biết phải nói gì.

Trên người Leonard mặc một bộ âu phục kiểu cũ, cũng khí khái cương trực giống như ngài Jasper, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng tin cậy.

“Có phải hình tượng trước giờ của ta khiến cháu nghĩ ta là người trung thành với tình cầu Avana không? Đối với ta mà nói, tình cầu này không có bất kỳ ý nghĩa gì, không trợ giúp ta lúc ta khốn đốn nhất, không cùng ta chia sẻ vinh quang lúc ta đạt được thành tựu. Tất cả những thứ đó, chỉ có Adrian cho ta, cậu ấy mới là thứ mà ta trân trọng nhất, là tín ngưỡng của ta.”

Lyle càng nghe càng kinh ngạc. Hắn im lặng rất lâu mới tìm về được năng lực biểu đạt ngôn ngữ: “Chú Kash, có phải chú thích ba cháu không?”

Leonard có một loại chấp niệm khó có thể giải thích với Fluorita, mặc dù luôn cảm thấy có lỗi với Lyle,

nhưng vẫn đề nghị hắn trở lại làm việc, vì ông không muốn lãnh đạo Fluorita là một người không mang họ Jasper. Lyle nói sẽ xem xét, nhưng cũng không cho Leonard một câu trả lời chắc chắn.

“Sweetheart, anh cảm thấy nếu như tôi trở lại Fluorita, liệu có thể chống đối lại tổng thống không?”

Fluorita là một tổ chức phi chính phủ, cho dù có bành trướng hơn nữa, cũng không thể chống lại tổng thống của một tinh cầu. Đáp án của vấn đề này đã quá rõ ràng.

Kane bật cười: “Nếu như em đi đến tinh hệ Alpha, có lẽ có thể chống đối lại tổng thống.”

Tổng thống nghi ngờ ngài Jasper có liên hệ với Moro, nếu như ngài Jasper thật sự có quan hệ với tinh hệ Alpha, Lyle hoàn toàn có thể tiếp tục kéo dài quan hệ này. Một khi tinh hệ Alpha ra mặt, tổng thống của một tinh cầu thật sự chẳng đáng là gì.

Lyle như cười như không gật đầu: “Cũng đúng, biết đâu thật sự lại có hiệu quả.”

Kane gần như 24 tiếng đều ở cạnh Lyle, bởi vậy hắn phải mất không ít công sức mới giấu y một mình đi gặp Ava được. Liv ngồi ở ghế lái liếc qua kính chiếu hậu nhìn hai người, nhắc nhở Lyle: “Cậu bắt Kane không được giấu cậu chuyện gì, bản thân lại lên lút hành động một mình, thật đúng là tiêu chuẩn bình đẳng.”

Lyle cẩn thận nhớ lại, lúc hắn nói những lời đó là khi bọn họ ở trên giường vừa làm xong, nhìn thế nào cũng không phải loại nội dung Liv có thể nghe được.

Hắn đột nhiên nhớ đến một ngày nào đó trước đây Liv từng kể đã nhìn thấy Vincent trộm quần lót của to con, sau lưng đột nhiên lạnh toát, “Này, đừng bảo là cô gắn camera ở phòng ngủ của tất cả mọi người đấy?”

Liv kỳ quái liếc Lyle: “Từ ngày đầu tiên đến tôi đã gắn rồi, tôi chưa kể cho cậu à?”

Lyle phát điên day trán: “Cô và Brian đúng là một đôi trời sinh. Lúc về tháo ngay camera trong phòng tôi ra. Tôi không thích làm phim đen sòng cho người ta xem, đặc biệt là thứ phụ nữ biến thái như cô.”

“Còn lâu.” Liv thản nhiên từ chối, “Công việc này đã tẻ nhạt lắm rồi, cậu không thể tước đoạt nốt thú vui cuối cùng của tôi được.”

Lyle buồn bực vô cùng, vô duyên vô cớ phải đi diễn phim đen cho người khác giải buồn, nếu không phải giá trị vũ lực của Liv quá kinh khủng, hắn chắc chắn đã đem người phụ nữ biến thái này ném ra khỏi xe rồi.

Ava nhin cười nhắc nhở Lyle: “Đừng manh động. Nhớ mục đích cậu tìm tôi chứ, thứ cậu muốn tôi tìm được rồi. Cũng không quá phức tạp như tôi nghĩ, có điều vì một trong số nhân vật chính không ở Avana, nên vẫn tốn chút thời gian.” Nói xong đưa cho hắn một túi hồ sơ.

Lyle vừa nhận lấy đã nhíu mày: “Dày thế này?”

Ava cười đến vô cùng ám muội: “Đa số đều là ảnh chụp. Nhưng mà tôi phải nói thật, tên Daimian Grayson này đúng là có không ít sở thích không muốn để người ngoài biết đâu.”

58. Chương 58: Dám Xúc Phạm Sự Thần Thánh Của Sm Đều Phải Chết!

Nội dung những tấm ảnh này vô cùng khó coi.

Ba nhân vật chính trong ảnh là một cô bé khoảng mười lăm, mười sáu tuổi và một bé trai còn ít tuổi hơn, người còn lại chính là Daimian Greyson. Cô bé kia toàn thân trần trụi, hai tay hai chân bị trói chặt vào thành giường, dưới hạ thân còn cắm dương vật giả chạy bằng điện, ánh mắt đờ đẫn vô hồn. Bé trai thậm chí còn thảm hại hơn, trên cổ đeo vòng da, trong miệng nhét ball gag, như súc vật quỳ rạp dưới mặt đất, trên tấm lưng gầy gò trắng xám tràn ngập lằn roi và vết bầm tím.

Tấm ảnh cuối cùng không chụp những cảnh tượng ô uế này nữa, mà là chụp cận mặt đứa bé trai kia, gương mặt non nớt thanh tú ửng hồng, nước mắt nước mũi chảy đầy, đôi mắt trong veo vẫn còn toát ra nét trẻ con khiến người ta vừa nhìn đã kinh hoàng tuyệt vọng.

Trong đó có một vài tấm chụp cả Daimian, hoàn toàn không còn đáng vẻ nghiêm túc chính phái giả tạo như bên ngoài, tâm lý vạn vạn biến thái bộc lộ rõ trên gương mặt đoan chính càng khiến người ta thêm kinh tởm.

“Daimian Greyson thích SM, nhưng tính cách hắn quá cẩn thận, không dám đến các câu lạc bộ SM, sợ phía câu lạc bộ tiết lộ tin tức thành viên ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến con đường thăng tiến của bản thân.”

Liv xoay đầu lại, “Vậy nên hắn chọn người ngoài đạo để ra tay?”

Ava gật đầu, “Hai đứa trẻ này là chị em họ, nữ học lớp mười, nam học lớp bảy, trong một lần sau khi tan học bị Daimian đánh thuốc mê bắt cóc về nhà mình nhốt ròng rã suốt một tuần. Sau đó do may mắn nên trốn thoát được, nhưng nghe nói cả hai đều bị ảnh hưởng tâm lý nặng nề, đến bây giờ vẫn không khỏi được.”

Liv tức giận đập mạnh tay xuống vô lăng, khinh thường nghiêng răng phun ra hai chữ “Thối nát!”

Lyle giờ bức ảnh trong tay lên, “Những tấm hình này là ai chụp?”

“Nói ra đúng là rất khó tin, nhưng những tấm hình này đều là do tên Daimian nổi tiếng cẩn thận kia tự mình chụp.”

“Có gì mà khó tin. Dân SM đều thích chụp hoặc quay lại những cảnh họ cho là đắt giá, đây gần như không phải ham muốn cá nhân mà là một loại bản tính nội tâm rồi. Tôi dám cá vị Daimian Greyson này tám chín phần là luyện đồng cộng thêm cuồng SM, nhưng vì công việc hằng ngày nên càng kiềm chế lại, cuối cùng lại càng bộc phát ra điên cuồng hơn.”

Lyle và Ava không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Liv, ánh mắt cả hai đều vô cùng quỷ dị.

“Cô đúng là hiểu rất rõ mấy thứ này thật. Đang muốn bào chữa cho hắn sao?”

Liv kỳ quái nhìn bọn họ, “Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ đang nghĩ, người như thế phải đem trói chặt lại, không cho ăn cơm không cho bài tiết, thiến luôn đi rồi cắm hai cái gậy rung vào mông làm cho chết luôn đi mới hả dạ!”

Lyle và Ava không nhìn được tưởng tượng một chút, sau đó yên lặng quay đầu đi.

Liv ngồi ở ghế trước vẫn còn đang tiếp tục nhiệt huyết sôi trào: “SM là một phương thức thần thánh cỡ nào, tên cận bã này lại dám sỉ nhục sự thần thánh của SM, hành vi còn không bằng động vật cấp thấp như thế thì chỉ đáng nhận được sự đối xử như động vật cấp thấp thôi, không băm nát cho chó ăn là may rồi!”

Liv từ trước đến giờ trừ bỏ có hơi biến thái ra thì rất ít khi biểu lộ tâm tình ra ngoài, lần này nhưng càng nói càng hăng say, bộc lộ toàn bộ sự cay nghiệt dành cho tên “đồng đạo bại hoại” dám sỉ nhục SM thần thánh.

“Để tên khốn đó giao cho tôi, tôi phải chơi chết hắn!” Liv nói xong, lại bổ sung thêm, “Miễn phí!”

Liv đồng ý giết người miễn phí, đây là chuyện còn khó tưởng tượng hơn cả việc cô ta đồng ý cứu người. Lyle cùng Ava liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều là kinh ngạc khó có thể lý giải được.

Quả nhiên không nên động đến tín ngưỡng thần thánh của một người mà....

Cho dù Liv đồng ý làm miễn phí, thậm chí thật sự có khả năng giết chết Daimian, thì Lyle vẫn sẽ không đồng ý. Hắn sẽ khiến Daimian hối hận vì ngày đó đã không giết chết hắn, câu nói này không phải chỉ là nói suông.

Hắn sẽ không để Daimian Greyson được chết dễ dàng như thế. Tên khốn đó có thứ gì quan trọng nhất, hắn sẽ cướp đi tất cả.

Kết cấu tổ chức trong Lực lượng đặc biệt rất đơn giản, dưới Tư lệnh là các đặc công cấp cao nắm giữ quyền hạn tối cao, dưới đặc công cấp cao là đặc công cấp trung, mỗi cấp đều chia làm ba bậc, chế độ kiểm tra sát hạch nghiêm ngặt, có đặc công hành động theo tổ đội, có người được phân hành động một mình, không liên hệ, không giao tiếp, cực kỳ bảo mật, hiệu suất rất cao.

Mặc dù loại kết cấu tổ chức đơn giản mà thô bạo này làm phát sinh không ít vấn đề, nhưng bộ máy này đã kéo dài hơn trăm năm, muốn thay đổi cũng không phải chuyện đơn giản.

Sau khi Tư lệnh đương nhiệm bị thay đổi, một sĩ quan tình báo được điều chuyển làm Quyền Tư lệnh tạm thời trong vài ngày. Kết quả bị giật giây từ phía sau, hầu hết đặc công đều không nghe lệnh vị sĩ quan bàn giấy này, hiệu suất hoạt động của lực lượng đặc biệt giảm đi đáng kể. Phía trên hết cách, chỉ có thể tiến hành chọn ra Tư lệnh mới trong số các đặc công cấp cao. Vì biến động nhân lực, hai người bị điều chức, năm đặc công cấp cao hiện chỉ còn lại ba, trong đó có Daimian.

So về lý lịch, năng lực và quan hệ, trong số ba người Daimian Greyson hiển nhiên là ứng cử viên sáng giá nhất. Trong lực lượng đặc biệt hiện giờ các đặc công khác cũng luôn coi Daimian như Tư lệnh, trên cơ bản gần như tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận đây sẽ là Tư lệnh mới. Nhưng Daimian là người tính toán chi ly, càng như vậy lại càng thêm cẩn trọng lời ăn tiếng nói.

Ngoài trụ sở của Lực lượng đặc biệt, Lyle ngồi ở ghế phụ đối diện với Liv, “Liệu có nên để qua vài ngày cho hần nhảy nhót thêm không? Dù sao hiện tại cũng chưa phải thời điểm cao trào nhất, sao không chờ đến lúc hần sung sướng đến đỉnh điểm rồi cho một đòn kéo thẳng xuống? Cũng không ổn, nếu như tên khốn đó được xác nhận là Tư lệnh kế nhiệm, mấy lão già trong Chính phủ rất có khả năng sẽ nhúng tay đè hết tin tức lại.”

Liv nhướn mày lườm hần: “Tôi nói này, cậu càng ngày càng dài dòng như đàn bà, léo nha léo nhéo tính đông tính tây cái gì, muốn giết thì cứ cho một phát vào đầu là xong, muốn cho chết dần vật thì cứ để tôi xách đi chơi nát hần ra rồi lại cho một phát, nhanh gọn nhẹ có phải hơn không?”

Lyle cảm thấy phụ nữ trên thế giới này thật ra nên chia làm hai bộ phận, thứ nhất là Liv, thứ hai là những người khác. Nếu người phụ nữ nào cũng giống như Liv, có lẽ đàn ông trên đời đều tình nguyện cong hết.

Hần cũng lười cùng Liv tranh luận, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, thúc giục: “Đừng nói nhiều nữa, đi nhanh đi, Sweetheart sắp về rồi.”

“Cậu bắt Kane đi đâu đấy?”

“Đi ra cửa hàng bánh ngọt ở ngoại ô mua bánh pudding sữa, tính thời gian chắc cũng sắp về đến nơi rồi.”

Liv cầm theo một sấp hồ sơ bước xuống xe, xuống rồi còn cố ý vòng trở lại gõ gõ cửa sổ xe, trào phúng mỉm cười nhìn Lyle: “Chúc mừng cậu đã bước một bước dài tiến vào hàng ngũ những bà vợ của năm.”

Lyle rút kính râm ra đeo lên mặt, chậm rãi hạ kính xe xuống, lộ ra một nụ cười xán lạn, “Đây là cách

Sweetheart thể hiện tình yêu với tôi, đừng có ghen tị.”

59. Chương 59: Đại Công Cáo Thành

Lúc đi vào cửa trụ sở lực lượng đặc biệt, Liv nhanh chóng bị bảo vệ ngăn lại. Bảo vệ hỏi cô ta đến đây làm gì, Liv lập tức trưng ra vẻ mặt rưng rưng đau xót y như thiếu nữ mười tám tuổi bị cướp sắc, kéo lấy tay bảo vệ nức nở: “Tôi muốn tố cáo một người, hẳn ta đã có hành vi làm tổn hại nghiêm trọng đến thiếu niên Avana, đặc biệt là tôi.”

Bảo vệ tốt tính khuyên bảo: “Cái này cô phải đến cục cảnh sát Omar, lực lượng đặc biệt không giải quyết vấn đề này đâu.”

Liv cắn môi, nhất quyết không chịu bỏ qua: “Nhưng người tôi muốn tố cáo, tôi nghi ngờ hẳn ta là gián điệp nước khác!”

Bảo vệ nghi ngờ: “Thật à? Cô có chứng cứ gì không?”

Liv bịa chuyện: “Tất cả chỗ này đều là chứng cứ, không tin tôi cho anh xem.”

Bảo vệ không có quyền hạn xem những giấy tờ này, mặc dù vẫn còn bán tín bán nghi nhưng vẫn gật đầu: “Được rồi, tôi không thể xem các tài liệu này, để tôi dẫn cô đi gặp ngài Smith, ông ấy chuyên phụ trách kiểm duyệt và tiếp nhận chứng cứ.”

Liv vội vàng kéo tay bảo vệ lại, “Không sao đâu, anh cứ xem đi!”

“Không được, tôi chỉ là nhân viên phụ trách kiểm tra người ra vào, cô có đưa tôi xem cũng vô dụng, để tôi đưa cô đi gặp ngài Smith.”

“Thì xem một chút cũng có chết được đâu, anh cứ xem cho tôi đi mà.”

“Đây là quy định, tôi không thể xem được, mong cô thông cảm.”

Liv đem toàn bộ sấp hồ sơ nhét vào ngực bảo vệ, vừa nhét vừa nói: “Có vấn đề gì cứ tính lên đầu tôi, anh chỉ cần nhìn một cái thôi mà.”

Bảo vệ lần đầu tiên gặp phải người kỳ quái như thế, trong lòng thầm kêu không ổn, nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ đang dính lấy mình ra. Không ngờ người phụ nữ nọ lại hét lớn một tiếng ngà ra, bàn tay như thiên nữ tán hoa vung lên, toàn bộ giấy tờ lập tức bay lả tả đầy trời.

Những tấm ảnh kia còn chưa chạm đất, Liv đã cực kỳ hài lòng thu được những tiếng hít vào đầy kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Một đồng ảnh chụp đôi bại tung đầy đất, từng tấm từng tấm đều sắc nét mang đến hiệu quả thị giác kinh hãi. Trong tất cả ảnh có ba nhân vật, nhưng chỉ có hai người được làm mờ gương mặt, còn lại chỉ có gương mặt xấu xí vụn vụn của Daimian Greyson.

Bảo vệ còn đang sững sốt, đã có vài đặc công chạy đến vây quanh xem trò vui. Chỉ vài phút sau toàn bộ đặc công và nhân viên ở tầng một của trụ sở gần như đều đã biết chuyện. Scandal kiểu này từ xưa đến giờ tốc độ lan truyền đều có thể so với bệnh dịch.

Đại công cáo thành.

Cô gái yếu đuối bị đẩy ngã trên đất phúi mông đứng dậy, nghênh ngang đi ra ngoài. Cho dù không xem tiếp, Liv hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình hình tiến triển tiếp theo.

Lyle nhìn Liv ngồi vào xe, nhẹ giọng hỏi: “Xong rồi?”

“Xong.”

Liv suy nghĩ một chút, quyết định hỏi ra miệng: “Có rất nhiều phương pháp bí mật, sao phải làm thế này? Thế này hẳn quá dễ để tra ra chúng ta.”

“Chỉ sợ cho dù có khả năng thì cũng không có thời gian để tra.” Lyle mỉm cười, “Cô nghĩ sau khi tôi chính hẳn còn cho hẳn cơ hội để trả thù mình ư?”

Daimian từng là thầy của Kane, thân thủ và khả năng súng ống đều thượng thừa, hành tung lại bất định, cứ coi như muốn đánh lên cũng khó có cơ hội thực hiện, vậy nên Lyle mới không đồng ý cho Liv trực tiếp đi giết Daimian.

Với thể cục như rắn mất đầu trước mắt của lực lượng đặc biệt, giết chết Daimian ngay cả một viên đạn đều không cần. Ba ứng cử viên cho chức Tư lệnh, chỉ cần một người có tin tức bất lợi, không cần người ngoài động thủ, hai ứng cử viên còn lại nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ kẻ kia.

Lyle đeo kính râm to bản, hạ cửa xe xuống, liếc mắt nhìn không khí hỗn loạn của trụ sở lực lượng đặc biệt, dặn dò Liv: “Đi thôi, Sweetheart mua bánh pudding về rồi.”

Khi Daimian xuống máy bay, đặc công phụ trách ra đón đã không còn vẻ mặt tôn kính như lúc trước nữa, chỉ còn lại vẻ xa cách quý dị, thậm chí ánh mắt không tự chủ được quét về phía nửa thân dưới của vị đặc

công cấp cao trước mặt.

Daimian nghi hoặc quay đầu hỏi: “Sao thế, trên mặt tôi có gì sao?”

Đặc công cấp dưới vội vã lắc đầu, cúi thấp đầu tránh né tầm mắt Daimian, ra vẻ phục tùng nói: “Không có gì, mời ngài vào trong.”

Sau khi Daimian trở lại phòng làm việc, cảm giác quái dị thậm chí không biến mất mà còn hiện hữu rõ ràng hơn. Đầu tiên, nữ trợ lý lúc bị Daimian vỗ vai thì sợ đến suýt nữa ngã ngửa, giống như đây không còn là cấp trên uy nghiêm khiến người ta tín phục, mà là một tên bỉ ổi lưu manh cặn bã. Daimian nhú mày gặng hỏi nhưng nữ trợ lý kiên quyết không nói gì, thậm chí càng tránh xa như tránh bệnh dịch.

Tiếp theo là đến một đặc công sơ cấp được sai đi pha cà phê, kết quả nửa tiếng sau cà phê không thấy đâu, người cũng không thấy bóng, cuối cùng Daimian phải tự đi pha.

Những việc này cũng không tính là gì, thái độ của mọi người mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng ít ra vẫn không chống đối ra mặt. Đỉnh điểm là khi Daimian có việc đi xuống tầng một, gần như toàn bộ người ở đó đều ném ra ánh nhìn thâm ý mỉa mai đầy khinh bỉ. Nếu không phải tính cách bao nhiêu năm qua đã rèn tốt, có lẽ Daimian đã xông lên đánh người rồi.

Trong vòng một đêm bản thân không ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả mọi người đều ngang nhiên tỏ thái độ như thế?

Daimian trở lại văn phòng, trong lòng lạnh lẽo đến tận xương tủy. Suốt bao nhiêu năm qua làm việc ở đây, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình cảnh này. Daimian thở dài một hơi, hai tay dùng sức vuốt mặt, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc bấm số.

Tiếng tút dài trong điện thoại mang đến một loại dự cảm không mấy tốt đẹp.

Thế nhưng Daimian hoàn toàn không ngờ, sự tình so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Điện thoại tút hai tiếng sau đó trực tiếp bị ngắt máy. Daimian miễn cưỡng duy trì kiên nhẫn tiếp tục gọi, đến lần thứ ba mới có người bắt máy.

“Simon, xảy ra chuyện gì thế?”

Giọng nói của Simon rất bất đắc dĩ: “Tôi nghĩ anh phải biết rồi chứ. Daimian, lúc anh đề nghị tôi tiến cử anh, anh không hề nói anh có loại sở thích kia nên tôi mới thẳng tay đề bạt. Nể giao tình nhiều năm giữa chúng ta, tôi sẽ không truy cứu việc anh làm liên lụy đến tôi, nhưng sau này đừng tiếp tục gọi điện nữa, tôi sẽ không nhận điện đâu.”

Simon nói xong muốn cúp máy, Daimian vội vàng nói vào: “Khoan đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nói cho rõ ràng đi!”

Simon chỉ ném lại một câu “Cứ xem hòm thư nội bộ đi rồi biết.” sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Daimian lập tức mở hòm thư nội bộ, càng xem sắc mặt càng trắng bệnh.

Tất cả các đồng nghiệp đều gửi đến một email, mà nội dung của tất cả các email này đều giống hệt nhau, là vô số những bức ảnh vô cùng quen thuộc.

60. Chương 60: Quá Khứ Xấu Xí

Lúc Lyle về nhà, Kane đang ở phòng trưng bày súng. Căn phòng này là mấy ngày trước Lyle cho người thu mua số lượng lớn vũ khí bỏ vào, lúc Kane buồn chán có thể vào đây tháo lắp súng giết thời gian.

“Sweetheart, anh cứ như thế khéo chúng nó lại thành tình địch với tôi mất.” Lyle lười biếng tựa vào cửa phòng.

“Không đâu, súng đâu biết leo lên giường của tôi.” Kane vừa kéo chốt lên nòng vừa nói.

Lyle vui vẻ: “Ai nói không thể. Sweetheart, nòng súng cũng có thể đâm nát mông anh đấy.”

“Cạch” một tiếng, linh kiện cuối cùng của khẩu súng đã lắp xong. Kane đi tới cửa, một tay giữ chặt eo Lyle, một tay đưa nòng súng dí vào đùi trong của hắn, trầm thấp cười: “Cảm ơn đề nghị của em.”

Lyle cười lớn, ngửa cổ hôn y, hàm hồ nói: “Sweetheart, đừng có lỡ tay cướp cò, không là mông tôi thủng thành cái rổ đấy.”

Kane liếm liếm khoe môi bị cắn, nòng súng cách một lớp quần dài ma sát, đầu lưỡi y thăm dò tiến vào miệng Lyle, nửa thân dưới bắt đầu có phản ứng. Chờ đến khi Lyle không còn sức cắn môi mình nữa, y mới cười nhẹ một tiếng, ôm lấy hắn: “Bảo bối, em cứ thế này, súng sẽ không cướp cò, nhưng chỗ kia của tôi thì không chắc đâu.”

Tắm xong, Lyle bắt đầu cảm thấy đói, gọi vọng vào phòng tắm hỏi Kane: “Sweetheart, bánh pudding anh mua về đâu?”

“Ồ phòng khách.”

Lyle huyết sáo vài tiếng, tâm tình vô cùng vui vẻ đi ra phòng khách, nhưng tìm đi tìm lại cũng không thấy bánh pudding đâu, ngoắc ngoắc to con ngoài cửa: “Anh có thấy bánh pudding của tôi không?”

“Cái túi có in nhãn hiệu Mr.John?”

“Đúng, nó đây.”

“Bị Liv lấy đi rồi. Cô ta cãi nhau với Brian, thấy túi bánh ở đây nên tiện tay xách đi luôn, định đem đi lừa Brian là tự cô ta chạy đi mua về để cậu ta cảm động, sau đó bọn họ sẽ làm hòa.”

Hiếm khi nào thấy to con nói một câu dài như thế, cũng không biết có phải ảo giác hay không, Lyle cứ có cảm giác bên trong ngữ điệu cứng nhắc của anh ta ẩn chứa sự hả hê sung sướng trên sự đau khổ của người khác.

Hắn mất một phút để tiêu hóa tin tức này, sắc mặt âm trầm đến mức có thể phun ra lửa, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nói với to con, “Chọn lúc nào Liv không chú ý, cứ trực tiếp cho cô ta một phát súng luôn đi, tôi tăng tiền lương gấp mười lần cho anh.”

Lyle ngồi trên ghế sofa thờ người, chỉ cần vừa nghĩ tới bánh pudding thơm ngon Kane đích thân đi mua về cho hắn rất có khả năng đã nằm gọn trong bụng Brian là lại muốn phát điên.

To con đột nhiên nhích lại gần, do dự nói: “Tôi có ý kiến này.”

Lyle kinh ngạc nhìn to con hôm nay đột nhiên vô cùng tích cực chủ động bát quái, “Nói nghe thử xem.”

“Cậu có thể lén lút nói với Brian cậu nhìn thấy Liv cùng một người đàn ông lạ mặt đi thuê phòng.”

Lyle dài giọng “Ồ ——” một tiếng, khích lệ vỗ vỗ vai to con, “Ý kiến không tồi! Đúng là nhìn bề ngoài không ngờ anh lại là người rất thông minh cơ trí!”

To con đứng thẳng người, gương mặt nghiêm túc không có biểu cảm gì gật đầu: “Quá khen.”

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Lyle đứng dậy cầm lấy điện thoại xem, là trợ lý gọi đến.

“Có chuyện gì thế?”

“Lyle, tôi đã giao những bức ảnh cậu đưa cho hai ứng viên còn lại, để bọn họ đem ảnh chụp phát tán trên

hòm thư nội bộ.”

“Ừm, tôi biết việc này rồi.”

“Tập hồ sơ kia cậu xem chưa? Có phải cái cậu cần không?”

Lyle giật mình: “Hồ sơ nào?”

“Trước phiên điều trần cậu bảo tôi điều tra về Daimian và một đặc công tên là Kane Campbell hoặc cái gì đấy cậu cũng không rõ, còn nhớ không?”

Lyle còn nhớ, khi đó Kane vì sự uy hiếp từ Daimian nên phải rời đi, trong lòng hấn phần nộ vô cùng, yêu cầu Ilves đi điều tra hồ sơ của Kane, muốn biết chuyện trong quá khứ của y. Nhưng Liv từng nói, lực lượng đặc biệt không lưu trữ thông tin đặc công vào kho dữ liệu, tất cả tư liệu liên quan đều được lưu trên một máy tính không nối mạng, còn bản giấy thì được quản lý rất nghiêm mật.

“Sao anh lại tìm được hồ sơ đó?”

“Nói đúng ra thì không phải là tôi tìm được. Tôi làm giao dịch với một trong hai đối thủ cạnh tranh của Daimian, tôi cho anh ta ảnh chụp, anh ta cho tôi hồ sơ này.”

Lyle không thể không bội phục năng lực tận dụng tình hình của Ilves, “Thế hồ sơ đâu?”

“Lúc sáng tôi đưa đến nhưng cậu không ở nhà, tôi giao cho vệ sĩ rồi.”

Lyle cúp điện thoại, xoay người hỏi to con: “Đồ buổi sáng Ilves mang đến đâu?”

“Bị Kane lấy đi rồi.”

Lyle mệt mỏi day day trán, “... Bánh pudding bị lấy mất, hồ sơ cũng bị lấy đi, anh nói xem rốt cuộc anh có tác dụng gì?”

Câu này coi như là giận cá chém thớt. Liv ở đây ngênh ngang coi trời bằng vung, dùng đầu ngón chân cũng biết một khi cô ta đã muốn thì không ai cản nổi. Còn Kane, quan hệ của y và Lyle ai cũng biết, địa vị cũng gần như nam chủ nhân trong nhà, ngay bản thân Lyle nhiều lúc còn nghe lời Kane, vệ sĩ lại càng không ai dám cãi y nửa lời.

To con mặt không đổi sắc đều đều đáp: “Tôi chỉ có tác dụng đảm bảo an toàn cho cậu.”

Lúc Lyle quay lại phòng ngủ, Kane mặc áo choàng tắm ngồi lau tóc, trên bàn kính đặt một sấp hồ sơ dày cộm.

Hắn dám khẳng định bản thân hoàn toàn không sợ Kane, nhưng hiện tại lại không dám đi đến trước mặt y mở xấp hồ sơ ra xem.

“Sweetheart, anh tắm xong rồi à?”

“Lại đây.”

“Sang đây làm gì? Tôi đói rồi, tôi muốn đi ăn.”

Lyle vừa xoay người đi đã bị Kane kéo giật lại, một tay y siết chặt cơ thể hắn, một tay bóp cằm, đôi môi mỏng nhẹ nhàng vuốt ve lên vành tai đối phương, thấp giọng nói: “Còn muốn chạy?”

Nếu đã không trốn được, Lyle cũng không muốn ngược đãi bản thân làm gì, đơn giản thả lỏng thân thể tựa vào lồng ngực người phía sau. Hắn muốn quay đầu lại nhìn Kane, nhưng y lại giữ quá chặt, xoay mãi không được, Lyle chỉ có thể giữ nguyên tư thế, “Sweetheart, anh giận à?”

Kane khẽ cắn vành tai hắn, “Em cảm thấy thế nào?”

Mặc kệ có tức giận hay không, tâm tình chắc chắn không phải vui vẻ rồi. Lyle cố gắng quay đầu sang nhìn y, giải thích: “Sweetheart, tôi chưa xem mà, thật đấy. Nếu anh không muốn tôi xem, cả đời này tôi sẽ không xem.”

Kane hừ một tiếng: “Biển hiện trên mặt em rõ ràng không phải như thế.”

Nói thì nói vậy, nhưng y vẫn ôm lấy eo Lyle đỡ hắn xoay người lại đối mặt với mình. Lyle hai chân không chạm đất, lập tức vắt chân quăn chặt quanh hông Kane như gấu koala ôm cây.

“Thật sự muốn biết quá khứ của tôi đến thế nào?” Kane thấp giọng hỏi.

“Thật sự muốn giấu tôi quá khứ của anh cả đời sao?” Lyle dán sát vào, chóp mũi cọ nhẹ vào mũi y, “Sweetheart, anh biết tất cả mọi thứ về tôi, nhưng tôi lại không biết gì về anh hết, thậm chí không biết tại sao Daimian lại muốn truy sát anh.”

“Tôi cũng không biết tất cả. Lyle, mấy ngày nay em lừa gạt tôi hành động một mình, tôi cũng không truy cứu.”

“Anh biết rồi?” Lyle cũng không có gì quá bất ngờ. Đối với Kane, nếu y đã muốn thì chắc chắn sẽ biết, “Chỉ cần anh hỏi tôi nhất định sẽ nói hết, không giấu giếm bất cứ chuyện gì. Còn anh thì sao, anh có thể nói không?”

Kane không lảng tránh ánh mắt nóng rực của Lyle, một tay đỡ hông, một tay nhẹ nhàng bóp bóp sau gáy hắn, “Nghe này, tôi yêu em, nhưng tôi không dám chắc sau khi em xong thứ này liệu có thất vọng với tôi không.”

Lyle nhướn mày, “Sweetheart, anh nghĩ tôi là ai?”

Kane dùng sức ấn mạnh gáy hắn xuống để môi hai người chạm vào nhau, lẩm bẩm nói: “Bảo bối, tôi không thể mạo hiểm đánh đổi lòng tin của em để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em được, xin lỗi.”

“Tức là không?”

“Không.” Kane trực tiếp từ chối, một giây cũng không do dự.

Lyle không chút khách khí cắn mạnh xuống, trong miệng cả hai lập tức tràn ngập vị máu tươi. Kane xoa xoa gáy hắn, “Em ác thật đấy.”

Lyle liếm khoe miệng: “Là tự anh chuốc lấy thôi.”

Tập hồ sơ này là tư liệu nguyên bản của lực lượng đặc biệt, ghi chép chi tiết tất cả các sự kiện từ khi Kane sinh ra cho đến khi trưởng thành, thậm chí là báo cáo nhiệm vụ sau khi trở thành đặc công, bệnh án trị liệu tâm lý,... Tất cả đều giống như những con vi khuẩn bẩn thỉu bị phóng to dưới lớp kính hiển vi, như bức tranh ô uế dưới lớp màn bị xé toang trần trụi phơi bày trước ánh sáng.

Kane biết quá khứ của mình như thế nào, y cũng chưa từng có ý định trốn tránh. Nhưng những năm tháng sống không phải là con người này, sống chỉ như một công cụ giết chóc, phần đen tối xấu xí nhất trong con người y, tuyệt đối không thể để Lyle nhìn thấy.

61. Chương 61: Đi Vệ Sinh Cũng Phải Đi Cùng!

Lyle đang ở phòng sách xem tư liệu liên quan đến Daimian mà Anderson đưa tới thì Liv đột nhiên gõ cửa đi vào.

“Giúp tôi một việc.”

Tầm mắt Lyle không rời khỏi tư liệu, tiện tay bưng lên tách cà phê còn đang bốc hơi nóng bên cạnh uống

một hơi, “Giúp chuyện gì?”

“Gọi Brian về đây. Hiện tại Anderson không cần loại vệ sĩ tiêu chuẩn như Brian nữa, nếu cần thì cứ để to con làm là được rồi. To con mặc dù tay chân chẳng ra đâu nhưng bảo vệ Anderson thì vẫn thừa sức.”

Lyle đọc xong một tờ tư liệu mới chịu ngừng đầu nhìn Liv, trong lòng thừa biết tại sao Liv lại đem quả bom này quăng lên đầu to con nhưng ngoài mặt vẫn giờ, “Sao thế? Sau phiên điều trần tôi đã bảo anh ta quay về rồi mà, sao lại đến chỗ Anderson nữa.”

Tâm tình Liv rõ ràng rất kém, gần từng chữ: “Gọi Brian về cho tôi.”

Lyle bình thản dăm chiêu xoa cằm, “Chắc không phải Brian thích Anderson chứ?”

Liv híp mắt nhìn hẩn, trên mặt chỉ thiếu viết luôn hai chữ “Liệu hồn” lên là đủ bộ.

Nghĩ đến phần bánh pudding thơm ngon từng bị trắng trợn cuỗm mất, lại nhìn sắc mặt y như đến tháng hiện giờ của Liv, tâm trạng Lyle y như ngồi tên lửa, một phát bay lên tận tầng khí quyển. Sau bao lần chịu thiệt thòi dưới tay Liv, cuối cùng hẩn cũng trả thù được một lần rồi!

“Hai người chia tay à?” Lyle giả vờ kinh ngạc hỏi, có điều không chế tâm tình không tốt, diễn quá đà diễn từ kinh ngạc thành luôn kinh hãi.

“Trông cậu có vẻ vui quá nhỉ?” Sát khí quanh người Liv bốc lên ngùn ngụt.

Lyle ho khan, “Tâm tình của tôi thế nào không phải là vấn đề, vấn đề quan trọng bây giờ là cô muốn tôi làm gì?”

“Gọi Brian về.”

“Tôi còn tưởng cô sẽ trực tiếp đi xách cổ anh ta về chứ.”

“Cậu nghĩ tôi không muốn đi chắc? Nhưng mà...” Liv phát hiện ra giọng mình có hơi sốt sắng quá mức, lập tức ngậm chặt miệng, “Không liên quan đến cậu, tóm lại cậu chỉ cần làm như tôi nói là được.”

Lyle trong đầu yên lặng nghĩ xem nếu Liv biết người ở giữa chằm ngồi thổi gió là hẩn thì khả năng cô ta đem hẩn đánh chết là bao nhiêu phần trăm, ngoài mặt vẫn tỏ ra cực kỳ thần nhiên không chột dạ, hai tay bê tách cà phê còn đang bốc khói lên, nhướn mày: “Đây là thái độ nhờ vả người khác của cô sao?”

Liv đập mạnh một quyền lên bàn trà, khom lưng nhìn thẳng hẩn, nuốt giận cắn răng nói: “Tôi nhờ cậu đấy!”

“Nếu cô đã nói thế thì tôi sẽ cân nhắc một chút vậy.” Thấy nắm đấm trên bàn của Liv chuẩn bị chuyển phương hướng về phía mặt mình, Lyle lập tức đổi giọng, “Gọi sớm hai gọi muộn thì cũng là một cuộc điện thoại thôi, chỉ mong lời nói của vị chủ thuê như tôi có tác dụng.”

“Nhanh lên.” Liv ném lại hai chữ rồi đi luôn.

Liv đi rồi, Lyle lập tức gọi điện thoại cho Kane đang ở phòng trưng bày súng: “Sweetheart, anh phải bảo vệ tôi 24/24, đi vệ sinh cũng phải đi cùng!”

“Có chuyện gì?” Kane bắt đầu lo lắng.

“Tôi chọc phải Liv.” Lyle nói xong còn cẩn thận bổ sung, “Nhưng bây giờ chưa bị phát hiện.”

“... Biết rồi, đến đây.”

Chuyện ảnh chụp bị phát tán không chỉ đập nát cơ hội được leo lên vị trí đứng đầu lực lượng đặc biệt mà thậm chí còn khiến quyền hạn Daimian bị giáng xuống hai cấp, tụt thẳng xuống vị trí cuối cùng trong số các đặc công cao cấp. Ngược lại, một trong số đối thủ cạnh tranh trước đây của Daimian là Jeffrey lại lên nhanh như điều gặp gió, tàn nhẫn đập Daimian dưới chân. Người này không ai khác chính là người từng tiến hành giao dịch với Ilves, phẩm hạnh cũng không phải loại tốt đẹp gì, nhưng ít nhất cũng không thoái hóa biến chất như Daimian.

Năng lực cá nhân của Jeffrey không bằng Daimian, từ sau khi vào lực lượng đặc biệt địa vị luôn thấp hơn Daimian, vậy nên hiện tại có cơ hội, anh ta nhanh chóng tiến hành công kích toàn diện, giải tán đội của Daimian, phân đến một đội mới không có năng lực, giao cho nhiệm vụ dành cho đặc công cấp thấp,...

Daimian bình thường không hút thuốc, nhưng gần đây một ngày một bao là hoàn toàn không đủ.

—— Những thứ trên đây đều là Lyle nghe được từ miệng Ilves.

Lyle nghe xong tâm tình rất tốt, cười đủ rồi khước môi mới dần dần hạ xuống, lạnh nhạt nói: “Vẫn chưa đủ.”

Trợ lý không đoán được hẳn rốt cuộc muốn tiếp tục đến mức độ nào, chần chừ hỏi: “Ý của cậu là?”

“Giúp tôi lên lịch hẹn gặp Jeffrey.”

Jeffrey chưa đến năm mươi tuổi nhưng đã hói chỉ còn mấy cọng tóc, có người nói người này cũng quyết tuyệt như Daimian, nhưng nhìn bề ngoài Jeffrey so ra vẫn thân thiện hơn — ít nhất thì nụ cười của anh ta cũng không cứng nhắc như Daimian.

Thấy Lyle đi tới, Jeffrey lập tức đứng dậy nhiệt tình nắm chặt tay hắn chào đón, người không biết có lẽ còn tưởng hai người họ là bạn tương giao nhiều năm rồi.

Lyle cố kìm nén kích động hất văng tay Jeffrey, sau khi máy móc tăng bốc nhau một hồi lâu, tranh thủ lúc Ilves mở miệng, hắn vội vàng nhân cơ hội rút hai tay ra.

Địa vị của Jeffrey ở lực lượng đặc biệt không phải là thấp, nhưng lại không vững chắc, nói đúng hơn là không có nền tảng quan hệ, vậy nên đây cũng chính là nguyên nhân kẻ này vô cùng xum xoe với Lyle — chân rết của Fluorita len lỏi đến tất cả mọi lĩnh vực chính trị xã hội.

Jeffrey mỉm cười: “Tôi có thể làm gì được cho cậu đây?”

Lyle hoàn toàn không nuốt nổi loại người như Jeffrey, căn bản không muốn vòng vo nhiều, trực tiếp nói thẳng: “Tôi muốn mạng của Daimian.”

Jeffrey giật mình: “Cái gì? Daimian là đặc công cao cấp, sao có thể tùy tiện giết là giết ngay được?”

Lyle ngồi rất gần Jeffrey, thấy rõ trong mắt người này chẳng có một gợn sóng, vẻ kinh ngạc bên ngoài hoàn toàn là giả tạo, thừa biết anh ta nói như vậy cũng chỉ là muốn kỳ kèo thêm quyền lợi cho bản thân mà thôi.

“Vậy thì đừng tùy tiện giết, nghiêm túc cẩn thận mà giết.” Lyle nửa đùa nửa thật nói.

Jeffrey cười lớn, không đáp lời.

Lyle đưa tay ra sau, trợ lý hiểu ý, giao túi hồ sơ trên tay cho hắn. Lyle nhận lấy, đưa sang cho Jeffrey.

“Daimian từng bị người thân của hai đứa bé kia khởi tố, tội danh là cưỡng dâm trẻ em. Sau đó không hiểu tại sao bọn họ lại rút đơn kiện, ghi chép về việc khởi tố của Viện công tố cũng bị xóa đi. Đây là toàn bộ tư liệu về vụ kiện năm đó tôi nhờ người tìm được.”

Ánh mắt Jeffrey đảo qua, đưa tay cầm lấy túi hồ sơ. Nhưng Lyle vẫn giữ chặt đầu kia túi hồ sơ, cũng không buông tay, chỉ khẽ mỉm cười, nhướn mày, “Anh thế này là đồng ý giúp tôi sao? Hay là tôi phải đi tìm một đồng minh khác đây?”

Lyle hi vọng Daimian chết, Jeffrey đương nhiên cũng không muốn Daimian sống sót. Những bức ảnh kia chỉ có thể bôi nhọ danh tiếng của Daimian, nhưng sức ảnh hưởng đối với tiền đồ lại chưa phải là lớn, cũng chưa dính đến bên pháp lý, Daimian vẫn được làm đặc công cao cấp, nếu an phận vẫn có thể giữ chức vụ

đó đến già. Chuyện lần này thì khác, chỉ cần người rút đơn kiện yêu cầu khởi tố lần nữa, chuyện tù tội là kết quả không thể tránh khỏi.

“Tôi sẽ là đồng minh tốt nhất của cậu.” Jeffrey nhếch miệng, lộ ra hàm răng đen như màu da của mình.

Lyle cố gắng ép xuống cảm giác buồn nôn trong lòng, thả ngón tay đang giữ túi hồ sơ ra, “Tôi sẽ hiểu câu nói này là ‘Đồng ý’.”

Trợ lý nhìn ra tâm tình hắn không tốt, chủ động bắt chuyện với Jeffrey, nói hai ba câu đã cực kỳ chuyên nghiệp tiễn khách. Trước khi Jeffrey, Lyle đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, cho dù có cơ hội cũng đừng để hắn được chết quá dễ dàng, cứ ném vào nhà giam Amara. Tôi nghe nói ở trong đó hắn có không ít ‘bạn tốt’ đâu.”

Jeffrey hiểu ý, gật đầu: “Tôi biết mà.”

“Tôi còn một vấn đề nữa muốn hỏi anh.”

“Cậu nói đi.”

“Anh có biết gì về nhiệm vụ số hiệu 090001 không?”

Jeffrey nghi ngờ nói: “Nghe qua thì giống như cách đánh số nhiệm vụ của lực lượng đặc biệt, nhưng nhiệm vụ của bọn tôi chỉ có tám loại, đánh số đến 08 là hết, 090001 là loại gì?”

Lyle cẩn thận chăm chú quan sát ánh mắt Jeffrey, vẫn không phát hiện ra đối phương có vẻ gì là đang nói dối. Chỉ có hai khả năng, hoặc là người này thực sự không biết, hoặc là đặc nhiệm huấn luyện người quá giỏi.

Hắn lắc đầu, “Không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi bừa thôi.”

62. Chương 62: Tôi Không Thích Cho Người Khác Xem Bản Hiện Trường!

Trời đông giá rét đã qua, gió xuân tràn về mang theo cái se se lạnh còn sót lại cùng với khí trời ẩm áp đầu năm. Trong cái thời tiết giao thoa như thế, vô số người vui vẻ đi chơi ngắm cảnh, đồng thời cũng có vô số người cảm cúm hắt xì sổ mũi viêm đường hô hấp, Lyle hiển nhiên là loại thứ hai. Mấy ngày nay cả ngày hắn chỉ bọc chăn ngồi trên giường, tình trạng so với bệnh nhân cảm cúm thông thường còn thảm hơn, mắt đỏ ngầu, đầu đau buốt, âm ỉ sốt, ho khan, chán ăn, tinh thần uể oải, nhìn chung là có bao nhiêu chứng bệnh cơ bản thì hắn mắc gần hết.

Kane rót một cốc nước nóng đi vào phòng ngủ, ngồi xuống mép giường, “Uống nước nóng đi.”

Cả người Lyle rúc trong chăn, chỉ lộ ra cái gáy, giọng khàn đặc: “Không uống!”

“Vincent nói uống nhiều nước nóng nhanh ra mồ hôi bài tiết độc tố mới có thể mau khỏi được.”

Lyle hừ lạnh một tiếng: “Anh ta thì biết cái quái gì, lấy bao nhiêu máu của tôi mà vẫn không phân tích ra được kết quả gì! Sweetheart, chúng ta đổi bác sĩ được không?” Hắn nghĩ nghĩ, tức giận bổ sung thêm, “Vincent còn là chúa quên gõ cửa, lần trước anh ta còn nhìn mông anh! Sweetheart, nếu có lần sau nữa anh cứ trực tiếp cho anh ta một phát vào đầu luôn đi!”

Từ sau khi bị ốm, tính khí Lyle trở nên vô cùng nóng nảy, gặp người chửi người, gặp quỷ đánh quỷ, cực kỳ hung dữ. Ngoại trừ Kane ra, những người khác đều không dám đến gần hắn. Vincent bị hắn sặc vài lần, hiện tại vừa nhìn thấy cửa phòng Lyle đã muốn quay đầu chạy. Hay như Liv nổi tiếng biến thái, mấy ngày trước sau khi biết được Lyle đứng sau vụ gây xích mích giữa mình và Brian, hùng hổ chạy đến muốn tìm hắn tính sổ, kết quả Lyle còn hung hơn cô ta, khiến cho Liv tức giận đến suýt nữa thì rút súng bắn nát đầu hắn. Nếu không phải có Kane ở đó ngăn lại, một chuyện mâu thuẫn vặt vãnh suýt nữa đã thăng cấp lên thành đấu súng rồi.

Kane đặt cốc nước lên tủ đầu giường, kéo chăn xuống để đầu Lyle lộ ra ngoài, xốc nách hắn bế lên. Nhìn đôi mắt xanh biếc của Lyle tràn ngập tơ máu đỏ thẫm, Kane cảm giác cả người như bị đầu độc, không nhận được cú xuống muốn hôn hắn.

Lyle ho khan, nghiêng đầu tránh đi, mệt mỏi nói: “Lây bệnh cho anh mắt.”

Kane nắm cằm hắn kéo lại, một câu nói cũng không nói trực tiếp đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng Lyle càn quấy. Lyle ban đầu còn kháng cự, sau đó thả lỏng người, thuận theo nụ hôn của y.

Hắn hơi ngửa đầu, tay trái ôm lấy vai Kane, tay phải luồn vào trong tóc y. Vì đang bị nghẹt mũi, không thở được, chỉ một lát sau Lyle đã bắt đầu hoa mắt, sống mũi đau buốt. Kane muốn thả hắn ra, nhưng tóc lại bị Lyle siết chặt hơn, giống như chỉ hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của y vào bụng.

Chờ đến khi nụ hôn này kết thúc, nước nóng Kane mang vào cũng đã nguội.

Lyle thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, hắn vỗ vỗ lồng ngực đau rất, thở dốc cười khê: “Thoải mái thật, y như vừa phát tiết xong.”

Kane không chút lưu tình vạch trần: “Đây là vì em hô hấp quá kém.”

Lyle hứng thú dâng trào: “Sweetheart, lúc nào chúng ta chơi nín thở thử đi?”

Kane lắc đầu: “Không chơi.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ không cẩn thận chơi chết em.”

“Sweetheart, anh không cảm thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta quá đơn điệu sao?”

Kane giúp hắn kéo chăn lên, “Em còn dám kêu đơn điệu? Cuốn sách kinh nghiệm trên giường của tình cầu Lorni là ai mua? Là ai yêu cầu treo thêm xích đu vào phòng ngủ để làm tình? Như vậy mà em còn dám nói là đơn điệu?!”

“Tại vì anh không chịu chơi dã chiến nên mới phải lắp xích đu mà...”

“Tôi không thích cho người khác xem hiện trường trực tiếp!”

Biệt thự của Lyle đâu đâu cũng là vệ sĩ, nếu bọn họ chơi dã chiến, có trời mới biết sẽ bị bao nhiêu con mắt nhìn thấy. Kane không phải muốn bảo thủ với hắn, nhưng chuyện làm lộ thiên cho quần chúng vây xem thế này thật sự vượt quá khả năng tiếp nhận của y. Còn chuyện lắp xích đu trong phòng — tạm chấp nhận sau khi y bắn nát cái camera Liv lên lắp vào phòng bọn họ.

Lyle đột nhiên hắt xì một cái, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hắn thực sự rất chán ghét bộ dáng này của bản thân, cầm khăn giấy tàn nhẫn chùi chùi mũi.

Kane nhìn con người đỏ như xuất huyết của Lyle, lo lắng sờ sờ khóe mắt hắn, “Vincent có nói lúc nào sẽ có kết quả kiểm tra không?”

Trước đây Lyle cũng đã xuất hiện tình trạng sung huyết giác mạc, nhưng Kane chưa từng thấy trạng thái của hắn nghiêm trọng như bây giờ, hơn nữa triệu chứng này xuất hiện một cách quỷ dị, biến mất lại càng quỷ dị.

Trước khi có kết quả kiểm tra máu từ chỗ Vincent, Lyle gọi điện thoại cho Leonard.

“Chú Kash, chú có bận không?”

“Hiện tại thì không. Có chuyện gì sao?”

“Cháu có chuyện này muốn hỏi, liên quan đến ba cháu. Ba cháu lúc còn sống thân thiết với chú nhất, cháu nghĩ chú có lẽ sẽ biết.”

“Có chuyện gì?”

“Ba cháu chỉ khám ở chỗ Andrew thôi sao? Ông ấy có bác sĩ tư nhân nào khác không?”

“Chắc là không. Bác sĩ Andrew là do một người bạn giới thiệu cho Adrian. Andrew làm bác sĩ tư nhân cho Adrian cũng được hơn mười năm rồi, Adrian rất tin tưởng ông ta.” Leonard dừng một chút, “Sao đột nhiên cháu lại hỏi chuyện này?”

Bởi vì hấn nghi ngờ ngài Jasper không phải người tinh hệ Beta, hấn nghi ngờ ngoại trừ Andrew còn có một bác sĩ bí mật khác phụ trách xử lý những bệnh trạng bất thường của ngài Jasper — chẳng hạn như những triệu chứng đang xuất hiện trên người hấn. Ngài Jasper có lẽ đã biết trước sẽ xảy ra chuyện này, nên mới không để lại lời nhắn, dặn hấn không được đến bệnh viện.

Nhưng tất cả những chuyện này, hấn phải nói thế nào với Leonard đây?

“Không có gì đâu. Gần đây cháu sức đề kháng của cháu không tốt lắm, cháu muốn hỏi xem trước đây ba cháu có bác sĩ nào đáng tin cậy không để mời về làm bác sĩ tư nhân thôi.”

“Vậy sao. Ta cũng biết vài bác sĩ tương đối giỏi, hôm nào sẽ giới thiệu cho cháu. Nghe nói lần này cháu bị cảm nặng, ở nhà nhớ nghỉ ngơi cho tốt, lúc nào xong việc ta sẽ qua thăm cháu.”

“Cảm ơn chú, chú Kash.”

“Phải rồi, chuyện lần trước ta nói, cháu nghĩ thế nào?”

Lyle trầm mặc chốc lát, đưa ra đáp án cho Leonard, cũng chính là quyết định cho bản thân hấn, “Chú Kash, cháu sợ mình không thể đảm nhiệm chức vụ đứng đầu Flourita. Cháu còn quá trẻ, lại không có kinh nghiệm, không thể khiến mọi người tin phục được. Cháu nghĩ chú phù hợp với chức vị này hơn cháu.”

“Lyle, đừng tự phủ nhận bản thân. Cháu mang họ Jasper, từ khi sinh ra cháu đã mang trọng trách này trên vai rồi.”

Lyle vuốt vuốt viền mắt đang nóng lên, vắt óc cố nghĩ ra một lời từ chối, nhưng tình cảm hiện tại đã lấn át năng lực suy nghĩ của hấn, hấn hiện tại ngay cả tập trung cũng khó, càng đừng nói đến việc đắp nên một lời ngụy biện hoàn hảo.

“Lyle, đừng vội vàng đưa ra quyết định, ta cho cháu rất nhiều thời gian để suy nghĩ.”

“Chú Kash, cháu...”

“Lyle, nghe này, nhớ kỹ, đừng bao giờ đưa ra quyết định vội vàng. Ta nghe nói gần đây cháu vẫn đang để Ilves chạy việc cho mình, ta phải nhắc nhở cháu, khi cháu quyết định rũ bỏ Flourita, cũng đồng nghĩa với việc rũ bỏ toàn bộ tài nguyên và nguồn lực của Flourita.”

Lyle cười khê: “Chú Kash, chú thể này là đang dụ dỗ hay đe dọa cháu thể?”

Leonard ở đầu bên kia cũng bật cười: “Nếu ta nói là cả hai thì sao?”

Tác giả: Dâng tặng quần chúng tiểu kịch trường!!!

Địa điểm: quán bar, Lyle ăn mặc vô cùng yêu nghiệt

Nội dung: PK giá trị tiết tháo

Tuyển thủ: Ace VS Lyle

Ace: Mỹ nhân, cậu dám đăng thể này Sweetheart nhà cậu có biết không?

Lyle: Mặt trẻ con, anh nát thể này Edward nhà anh có biết không?

Ace: Ha ha, hàng của cậu chắc lớn lắm hay sao mà chê tôi nát.

Lyle: Cửa tôi lớn hay không không quan trọng, của Sweetheart nhà tôi lớn là đủ rồi.

Ace: ... Được rồi, cậu thắng.

63. Chương 63: Cặp Đôi Ngu Xuân

Kane lấy trong tủ lạnh ra một chai bia, đang định đóng cửa tủ lại thì từ sau lưng truyền đến giọng nói ngập ngừng của Vincent, “Kane, tôi có chuyện này muốn nhờ anh.”

Kane lấy ra một chai nữa đưa cho Vincent, “Nói đi.”

Y dùng răng cạy nắp chai, ngửa đầu uống một hớp bia lớn, tựa lưng vào cánh tủ, lẳng lặng chờ Vincent mở miệng.

Vincent nắm chặt chai bia trong tay, lấy hết dũng khí nói: “Tôi nghe nói anh quen biết một nhân vật rất nổi tiếng trong ngành y, có thể giới thiệu cho tôi được không?”

“Ý cậu là Ace Freeman?”

“Đúng vậy, anh biết anh ta?” Hai mắt Vincent phát sáng.

“Tôi có thể để cậu gặp Ace, nhưng đổi lại, cậu phải cho tôi biết vì sao lại cần gặp cậu ta.”

Nét mặt Vincent có chút phức tạp, trong mắt ánh lên sự do dự, khó khăn mở miệng, “Tôi đã tiến hành xét nghiệm máu của Lyle... Nhưng tôi không thể giải thích được triệu chứng của cậu ấy, cũng không dám đảm bảo phán đoán của mình chính xác 100%, cần tìm người có kinh nghiệm trong ngành để thảo luận thêm. Lyle không tin bác sĩ bên ngoài, nếu là bạn anh thì tôi nghĩ cậu ấy sẽ đồng ý.”

“Tôi sẽ gọi Ace tới đây nhanh nhất có thể.” Kane dừng một chút, “Nếu không ngại, có thể nói rõ cho tôi biết cái mà cậu gọi là “triệu chứng không thể giải thích” là gì không?”

Vincent do dự lắc đầu: “Tôi cũng không biết nữa... Nồng độ oxy trong máu Lyle rất cao, mức độ hoạt tính của tế bào cao gấp năm lần người bình thường, hàm lượng tiểu cầu vô cùng thấp, tôi còn tưởng sẽ làm giảm độ nhớt của máu, kết quả độ nhớt vẫn ở mức ổn định. Nhưng khi tôi rút bớt hàm lượng tiểu cầu ra, lượng tiểu cầu còn lại lập tức nhân đôi nhanh chóng để bù cho phần bị mất... Chuyện này quá kỳ quái.”

Kane biết rõ tính Vincent, nếu Vincent đã chạy đến đây nói với y, chứng tỏ anh ta đã kiểm tra rất nhiều lần nhưng vẫn chỉ ra một kết quả, nếu không xác định phán đoán của bản thân, vị bác sĩ này đã không nói ra rồi —— mặc dù dường như Vincent cũng không quá tin tưởng vào bản thân.

Ace và Edward không trở về Naler, nói đúng hơn là Edward không về Naler. Ace tuy rằng từng ở đó một thời gian, nhưng anh ta cũng không quá luyến tiếc hòn đảo đó. Naler đối với Ace mà nói so với những nơi khác cũng chẳng có gì khác nhau, nếu muốn hỏi anh ta tiếc thứ gì ở đó nhất, chắc cũng chỉ có gấu mèo nhỏ.

Edward rất ít khi rời khỏi Nale, lần này mượn cớ đi theo Ace đi du lịch mới cấm chốt ở đây. Ace cũng không kêu ca gì về việc này, vì thế bọn họ lại cùng nhau đi đến vịnh Pura. Lần này bọn họ quyết định đến Pura là vì cựu đội trưởng của lực lượng đặc biệt, Peter Conrad bị giáng chức điều đến tổ phòng chống ma túy cục cảnh sát Pura.

Ace dùng tên giả là Lauren Nelson, Edward là Joshua Jeremy, với danh nghĩa là cảnh sát điều tra thuộc tổ chống ma túy.

Lúc mặc cảnh phục, Ace nửa đùa nửa thật nói với Edward: “Ông trùm buôn ma túy, tổ phòng chống ma túy Pura bây giờ mà muốn bắt anh đúng là dễ như ăn cháo.”

Trong phòng thay đồ chật hẹp, Edward thông thả cài cúc áo, đeo thắt lưng, kéo cánh tay Ace đang đứng khoanh tay đối diện như cười như không nhìn mình, đặt xuống một nụ hôn ngắn ngủi lên môi đối phương, “Tôi hi vọng lời cậu nói là xuất phát từ quan tâm, chứ không phải nhạo báng.”

Ace vắt áo khoác lên vai, lười biếng đi ra ngoài. Edward ở phía sau thấp giọng nói: “Cậu phải tin tưởng vào năng lực của tôi. Cậu đã rời khỏi lực lượng đặc biệt quá lâu rồi, lý lịch của Lauren Nelson rất hoàn hảo, Peter sẽ không nghi ngờ đâu. Còn tôi... ở Naler đã chẳng có mấy người biết mặt tôi, Pura lại càng không.”

Ace đứng bất động một lúc, sau đó kéo cửa phòng thay quần áo, bước ra ngoài.

Ace lựa chọn tiếp cận Peter có hai nguyên nhân. Thứ nhất là tìm hiểu mã số nhiệm vụ 090001 rốt cuộc mang ý nghĩa gì, những đặc công khác có thể không biết, nhưng Peter là cựu đội trưởng, ít nhiều gì cũng phải biết. Thứ hai là làm rõ nguyên nhân cái chết năm đó của Melinda. Lần trở về Omar này cho Ace một loại linh cảm, cái chết của Melinda năm đó có ẩn tình khác.

Nhưng muốn đào được thông tin từ miệng Peter không phải dễ. Peter trời là sinh quân nhân, nghiêm túc thận trọng, ý chí kiên định, nói ít làm nhiều, trung thành tín nghĩa, sau khi được điều đến làm tổ trưởng tổ chống ma túy ở đây, chỉ vài ngày đã có được sự tín nhiệm của tất cả thành viên trong tổ. Ace muốn thôi miên Peter, bước đầu tiên là phải lấy được lòng tin của người này.

Lyle vừa đỡ một chút đã cuồng chân cuồng tay muốn ra khỏi phòng, sau khi biết Kane muốn ra ngoài tìm Ace, hắn kiên quyết phải bám đuôi đến cùng, nhưng Kane không đồng ý.

Kane mặc quần ngủ cởi trần đứng trước tủ lấy quần áo. Lyle ôm eo y, như động vật không xương dán sát vào lưng Kane, đôi môi nhạt màu như có như không cắn xuống bả vai y, “Sweetheart, anh thể này tôi còn tưởng anh định ra ngoài vụng trộm với mặt trẻ con.”

Kane lấy ra một cái màu áo sơ mi màu xanh lam, “Nếu em muốn nghỉ thể thì tôi cũng chịu. Cũng không thể cắt cái đấy bỏ ở nhà rồi đi gặp Ace được.”

Lyle bật cười: “Sweetheart, ý kiến này cũng không tệ.”

Kane lấy quần dài và tất đặt cạnh áo sơ mi trên mặt tủ, xoay người kéo tay Lyle ra, nhưng chưa được một giây đã lại bị hắn quần chặt lấy.

Kane bắt đắc dĩ, “Ngaoan nào, để tôi thay quần áo. Hẹn gặp cậu ta lúc bảy rưỡi, bây giờ sắp muộn rồi.”

“Hai chúng ta cùng đi, hoặc là không ai đi hết, anh chọn đi.”

“Lyle, gần đây càng ngày em càng bướng rồi đấy. Có cần tôi nhắc lại không, bây giờ em đã hơn mười tám tuổi rồi chứ không phải tám tuổi.” Kane cương quyết kéo bàn tay đang ôm chặt eo mình ra.

“Đúng, tôi thành niên rồi, nên anh không có quyền ngăn cản tôi.” Lyle lại ôm vào.

Kane biết dù có nói thế nào, một khi người này đã muốn làm gì thì không ai cản được. Y khẽ thở dài, “Nhưng mắt của em...”

“Đeo kính râm vào là được mà.” Lyle kiên trì.

Kane xưa nay rất quyết đoán, nhưng Lyle lại luôn có cách để khiến y phải thỏa hiệp. Kane giống như đang trút giận, vò loạn tóc Lyle: “Em phải nhớ, một khi lực lượng đặc biệt chinh đồn lại nhân lực, khôi phục hoạt động, em sẽ không còn an toàn như bây giờ nữa. Sẽ có rất nhiều đặc công muốn ám sát em, thậm chí còn nguy hiểm hơn so với trước đây.”

“Nhưng còn Jeffrey...”

“Jeffrey chỉ là tên khôn lỏi, việc tên này chưa từng nghe đến mã số 090001 là đủ biết lực lượng đặc biệt xếp anh ta ở mức nào rồi. Nhưng bây giờ Jeffrey đã là đội trưởng, anh ta sẽ phải tiếp nhận nhiệm vụ mà người đi trước bỏ lại, chỉ sợ đợt ám sát tiếp theo, kẻ ra lệnh có lẽ chính là Jeffrey.”

Daimian từng nói gã biết đặc biệt chuyện lực lượng đặc biệt muốn giết Lyle, cũng thể hiện rõ thái độ là không can thiệp vào, nhưng lại không chịu nói đặc công tiếp nhận vụ này là ai. Có điều, cho dù là ai đi chăng nữa thì sau khi lực lượng đặc biệt tiến hành thay máu, nhiệm vụ này cũng sẽ được chuyển giao cho đặc công khác, những người ban đầu không biết về đầu số 09 sẽ từ từ được tiếp xúc với phân loại nhiệm vụ này

Mà càng nhiều người biết, thì càng dễ bại lộ, Kane tin chắc chuyện này.

Lyle ngẩng đầu nhìn y, nghiêm túc nói: “Sweetheart, tôi không thể trốn trong nhà cả đời được.”

Kane cúi đầu nhìn con người đồ hăn tơ máu của hắn, trong lòng khẽ thở dài. Thân phận của Lyle quá đặc thù, từ nhỏ đã có được cuộc sống mà người ta ao ước, nhưng đồng thời cũng phải đối mặt với những hiểm nguy mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi. Nhưng tôi có một yêu cầu, em phải mặc áo chống đạn.”

“Không vấn đề.”

Trước khi gặp Melinda, Ace suốt ngày rượu chè bê tha ở quán bar. Hiện tại sở thích này đã giảm đi rất nhiều, nhưng cũng không ngăn cản được việc mỗi khi chọn địa điểm gặp mặt anh ta lại chọn quán bar. Lần này cũng vậy, bọn họ hẹn gặp ở một trong những quán bar nổi tiếng nhất Omar — Rattlesnake.

Rattlesnake là nơi chủ yếu dành cho giới thượng lưu, độ xa hoa đến mức phải khiến người ta lú lờ. Lúc Kane và Lyle đến ở đây vẫn còn khá vắng vẻ — sau mười giờ mới là giờ cao điểm.

Ace vừa nhìn thấy Lyle đã phá ra cười: “Mỹ nhân, cậu đổi nghề làm trai bao sao?”

Lyle đeo kính râm, trên người mặc một chiếc áo jacket, cổ áo có lông vũ, bên trong mặc một chiếc áo cổ chữ V đen bó sát, bên dưới là quần ôm màu lam đậm, nhìn thế nào cũng thấy tràn ngập hai chữ “trai bao”.

Lyle cố ý ngả ngón nâng cằm Ace lên, còn chưa kịp trả đũa đã bị Kane kéo về, bàn tay to của Kane vỗ nhẹ lên mũi hần, thấp giọng nói: “An phận chút đi, đừng có tự tìm chết.” Kane nói là nói với Lyle, nhưng mắt lại nhìn về phía Ace.

Ace bắt mắt bĩu môi: “Kane, không biết cậu nghĩ sao, chứ tôi thấy từ khi cậu gặp mỹ nhân, tình anh em năm xưa ngồi xổm bên cạnh phân chó ăn lạc lược của chúng ta thường xuyên có nguy cơ bị đe dọa.”

Lyle đắc ý nhướn mày: “Anh biết là tốt rồi, nếu như Sweetheart nhà tôi là lạc lược thì anh chỉ đáng là phân chó thôi.”

Ace lắc đầu day day trán, thấp giọng lầm bầm: “Đúng là một đôi ngu xuẩn.”

“Không phải anh đi cùng Edward sao? Sao anh ta không tới?”

“Một tay buôn ma túy ở Pura trốn đến Omar, Edward và hai cảnh sát nữa đang theo dấu, tôi và anh ta đổi ca, không cùng đến được.”

Lyle ngoáy ngoáy tai: “Anh vừa nói Edward Worcester đang làm cái gì cơ?”

“Bắt hàng trắng.” Ace toét miệng phun ra ba chữ, móc trong túi áo khoác ra một cái phù hiệu, “Lauren Nelson, cảnh sát thuộc tổ chống ma túy cục cảnh sát Pura, rất vui được gặp hai người.”

Khóe miệng Lyle co rút, vẻ mặt quỷ gị không nói nên lời: “Edward thì sao?”

“Hiện tại anh ta tên là Joshua Jeremy, chúng ta hiện đang truy bắt một đường dây buôn bán ma túy tương đối lớn ở Pura.”

Lyle quay đầu nhìn Kane, tiếc nuối thở dài: “Đám cảnh sát kia đúng là chán quá, hàng thật ngay bên cạnh thì không biết, còn bắt cái quái gì nữa mà bắt.”

64. Chương 64: Ít Nhất Thì Nó Là Hình Hộp Chữ Nhật

Sau khi Kane nói về việc Vincent yêu cầu gặp mặt, Ace đồng ý rất nhanh. Anh ta có thể dành ra nửa ngày trước khi trở về Pura, nhưng yêu cầu không gặp ở nhà Lyle hoặc phòng nghiên cứu. “Một cảnh sát nho nhỏ không thể quen biết với nhân vật lớn như lãnh đạo Flourita được”, đây là nguyên văn câu của Ace. Hiện tại thân phận giả của anh ta và Edward tương đối hoàn hảo, nếu chỉ vì lần gặp mặt này mà bại lộ thì hỏng bét.

“Tôi phải đi rồi, không thể để cho Edward ở đây với cảnh sát lâu được. Tôi sợ anh ta ngồi xồm nửa ngày xong thì quên luôn cả thân phận giả, thò một chân vào giao dịch hàng trắng với lũ kia luôn mất, chẳng may bị lộ thì không ổn tí nào.” Ace giống như đang kể chuyện cười, ngựa cổ uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly, đặt ly rỗng xuống quầy bar, đứng dậy khỏi ghế, “Mỹ nhân, ly này cậu trả nhé. Mặc dù giá của ngang ngửa một thùng Whiskey, nhưng phải nói thật, mùi vị cái thứ này đúng là chỉ đáng vứt cho chó nốc.”

“Cảm ơn.”

Ace đang định đi thẳng, nghe hai chữ này thì kinh ngạc xoay người, “Mỹ nhân, cậu đang nói chuyện với tôi đây à? Cảm ơn vì tôi cho cậu trả tiền á?”

Lyle nghiêng rằng: “Cút cmn anh đi, tôi đúng là bị ngu mới nói chuyện cùng anh.”

Ace cười ha ha, “Mỹ nhân cậu đáng yêu chết mất! Kane, tôi bắt đầu có hơi ghen tỵ với cậu rồi đây.”

Mã số 090001 là Lyle, là mục tiêu nhiệm vụ mà lực lượng đặc biệt muốn triệt hạ. Chuyện này vốn không liên quan đến Ace, nhưng anh ta vẫn là lựa chọn giúp bọn họ điều tra. Ace nói rất qua loa, nhưng cả Kane và Lyle đều biết, sự tình không đơn giản như vậy. Ace và Edward trà trộn vào cục cảnh sát Pura, một khi đã bị hoài nghi, thân phận bại lộ chỉ là vấn đề sớm hay muộn, đến lúc đó muốn thoát thân còn khó hơn lên trời.

“Sweetheart, mặt trẻ con thật ra rất tốt.”

“Tôi biết.” Kane hiểu rất rõ, Ace đã vì y và Lyle mà làm rất nhiều việc. Nếu như một ngày nào đó Ace có yêu cầu, y cũng sẽ không ngại vì người anh em này mà vào sinh ra tử.

“Melinda chết như thế nào?” Lyle đột nhiên hỏi.

Kane lần này không lảng tránh đề tài này nữa, suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Nhiệm vụ lần đó rất

đơn giản, là giết một người phụ nữ. Người phụ nữ đó hoàn toàn không có giá trị vũ lực hay khả năng uy hiếp, cho nên Melinda muốn nhận vụ này, tôi và Ace đều đồng ý. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, ba người chúng tôi phải tiến hành kiểm tra, Melinda không qua. Kết quả kiểm tra đánh giá này đối với đặc công mà nói có vai trò vô cùng quan trọng, vậy nên khi Melinda không qua được, toàn bộ nhiệm vụ của tổ ba người chúng tôi đều bị tạm dừng.”

“Vì vậy nên cô ấy bị kỷ luật?” Lyle hỏi thì hỏi như vậy, nhưng trong lòng hắn biết rõ chắc chắn không có chuyện này.

“Không.” Tay phải Kane siết chặt ly rượu, gương mặt dưới ánh đèn mờ mờ hiện ra vẻ hoang mang hiềm thấy, con người màu khói xám trầm xuống, dường như đang chìm sâu vào hồi ức, “Lúc bọn tôi nghĩ đội sẽ bị giải tán thì đột nhiên nhận được một nhiệm vụ, đi phá hủy phòng nghiên cứu vũ khí hóa sinh dưới lòng đất của một tổ chức khủng bố. Tôi, Ace, Melinda, mỗi người đều được phân chia nhiệm vụ cụ thể riêng biệt. Lúc đó tôi chỉ thấy có hơi kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao được phân chia sẵn thì càng dễ hành động.”

Nói tới đây, Kane khẽ cười đầy châm biếm: “Chỉ là khi đó tất cả chúng tôi đều quá ngây thơ.”

Lyle yên lặng nắm chặt lấy tay trái y. Kane cầm ngược lại tay hắn, kéo đến bên miệng khẽ hôn, tiếp tục nói, “Phòng nghiên cứu vũ khí hóa sinh dưới lòng đất đó đã bị bỏ hoang, không có người, tôi và Ace rất dễ dàng đặt bom hẹn giờ ở vị trí được chỉ định, chỉ còn chờ Melinda lấy được mẫu thử nghiệm khí độc nữa là xong. Khí độc thử nghiệm để ở phòng thí nghiệm số 2, Melinda đi lấy một mình, tôi và Ace đứng ở ngoài phòng thí nghiệm chờ. Còn tưởng rằng nhiệm vụ này sẽ kết thúc nhanh chóng. Ai ngờ chưa đến một phút sau, cửa phòng thí nghiệm đột nhiên đóng lại. Ngay khi cửa vừa đóng, một luồng khí màu xanh nhạt lập tức được xả ra, tràn ngập cả căn phòng. Melinda đứng ngay ở bức tường kính của phòng thí nghiệm, hai chúng tôi chỉ cách cô ấy có một tấm kính, trơ mắt nhìn cô ấy khóc vấy tay với Ace, sau đó tóc cô ấy từ từ rụng xuống, da dễ như bị axit ăn mòn bắt đầu phân hủy. Chỉ vài phút sau, cả cơ thể đã bị khí độc hủy hoại đến máu thịt lẫn lộn, nhưng kinh khủng nhất là axit chỉ ăn mòn trên tế bào da chứ không ảnh hưởng đến nội tạng. Nửa tiếng, đúng nửa tiếng sau, cô ấy mới có thể ngừng thở, trút bỏ sự đau đớn thể xác.” Kane nhắm mắt lại, “Đó là nửa tiếng dài nhất trong cuộc đời tôi từ trước đến giờ.”

“Ace lúc đó chắc đã phát điên rồi.”

“Em không tưởng tượng được đáng về lúc đó của cậu ấy đâu.”

Trơ mắt nhìn người mình yêu chết trong đau đớn mà lại không thể làm gì, sự thống khổ này đúng là thứ không ai có thể tưởng tượng,

“Sau khi Melinda chết, tôi thấy trong tay cô ấy vẫn nắm chặt một cái lọ, không phải thuốc độc thử nghiệm gì hết, mà chỉ là một lọ vitamin B12 rất bình thường. Tôi đoán cô ấy lúc vào trong đã phát hiện ra điểm bất thường, nên mới vội vàng đóng cửa phòng thí nghiệm lại, cứu mạng tôi và cả Ace.”

Lyle yên lặng mặc niệm cho Melinda. Cô gái đó khi gặp phải nguy hiểm phản ứng đầu tiên không phải là bỏ chạy, mà quyết định hi sinh bản thân để cứu đồng đội. Có thể có người sẽ cho rằng cô ấy ngu ngốc khi làm thế, nhưng Lyle biết, Melinda là một người phụ nữ tuyệt vời hơn bất cứ ai.

“Ace khi đó hoàn toàn đánh mất lý trí, không còn nhận thức được gì nữa, nhưng tôi cũng đoán được mọi chuyện không bình thường. Sau khi ra khỏi phòng nghiên cứu dưới lòng đất, hai chúng tôi không trở về trụ sở của lực lượng đặc biệt mà trốn vào một khu ổ chuột của đám buôn thuốc, để lực lượng đặc biệt tưởng bọn tôi cũng đã chết ở phòng thí nghiệm như Melinda.”

Lyle cũng dần nhìn ra vấn đề, “Tất cả những chuyện đó là do lực lượng đặc biệt sắp xếp?”

Kane bình tĩnh mà nói: “Nửa năm sau tôi và Ace mới biết, phòng nghiên cứu vũ khí sinh hóa kia không phải của tổ chức khủng bố nào hết, mà thuộc về Chính phủ Avana. Nhiệm vụ lần đó vốn là để thanh trừ ba chúng tôi.”

Melinda trước đó vì sao lại không qua được bài kiểm tra đánh giá? Mục đích và lý do của lực lượng đặc biệt khi tiến hành tranh trừ là gì? Có kẻ nào đứng sau không? Liệu có phải là báo thù không? Lyle có rất nhiều vấn đề muốn biết, nhưng cuối cùng hắn lại không hỏi gì hết.

Kane im lặng uống rượu, nắm ngón tay siết chặt ly rượu đến trắng bệch. Lyle đưa bàn tay còn lại nắm lấy tay y, đem bàn tay rộng lớn mạnh mẽ của Kane bọc vào trong tay mình. Chỉ trong một ngày đã mất đi đồng đội, mất đi lý tưởng, bị tổ chức phản bội, từ một người chiến sĩ bảo vệ an nguy tinh cầu biến thành một kẻ phải trốn tránh truy sát sống qua ngày, Lyle không tưởng tượng cảm giác đó như thế nào, nhưng hắn biết đó nhất định không phải là thứ người bình thường có thể chịu đựng. May mắn là, sau bao nhiêu đen tối, người đàn ông này cuối cùng vẫn có thể kiên cường mạnh mẽ đến tận bây giờ.

Ace hẹn gặp Vincent ở một khách sạn. Vincent mang đến tất cả báo cáo xét nghiệm máu, mẫu máu và bảng phân tích số liệu chi tiết.

“Đã làm xét nghiệm mức độ chết của tế bào chưa?” Ace vừa xem báo cáo vừa thuận miệng hỏi.

Vincent đưa cho anh ta một tấm biểu đồ đường gấp khúc: “Thực hiện ba lần với ba phương pháp khác nhau, kết quả giống hệt nhau.”

Ace nhìn lướt qua biểu đồ: “Mẫu máu lấy ở các giai đoạn khác nhau?”

“Có bốn bản báo cáo xét nghiệm, thời gian tương ứng là một năm trước, hai tháng trước, hai tuần trước và vài ngày trước.”

“Để tôi xem.”

Vincent vô cùng sùng bái Ace, không hổ bác sĩ đi ra từ lực lượng đặc biệt, chỉ vẻ trần tình này cũng đủ để người ta cúng bái. Các báo cáo này, chỉ cần tùy tiện lấy ra một phần số liệu cũng đủ để khiến một bác sĩ phổ thông kinh hãi biến sắc.

Khi Ace ra khỏi khách sạn, Edward đang đứng ngoài cửa chờ sẵn. Về nhà nhận lỗi đời và phong độ của ông trùm buôn ma túy đều biến sạch, chỉ còn lại một người đàn ông mặc kiện jacket rất không có hình tượng tựa lưng vào tường hút thuốc.

“Anh nhập vai quá nhỉ.” Ace tiện tay lấy đi điếu thuốc trong tay Edward, ngậm vào miệng hút một hơi dài, “Có điều cảnh sát không đủ tiền hút loại thuốc này đâu.”

Edward đưa tay lấy lại điếu thuốc, tiến đến Ace trước mặt, hút mạnh một hơi sau đó nhả ra một vòng khói trắng: “Tôi không uống rượu, không chơi gái, không bài bạc, vấn đề duy nhất chỉ là không thích làm với phụ nữ, có vấn đề gì để bị bắt thóp?”

“Nói chung anh vẫn nên cẩn thận, mắt Peter rất độc.”

“Không nói chuyện này nữa. Tình trạng hiện tại của Lyle thế nào?”

Trong mắt Ace tràn đầy vẻ hứng thú: “Tình trạng hiện giờ của mỹ nhân... tương đối thú vị, nếu không phải còn mắc cái thân phận cớm dõm này, tôi nhất định sẽ ở lại Omar phá giải bí ẩn trên người cậu ta.”

Vincent vừa về biệt thự đã bị Lyle gọi vào phòng.

“Mặt trẻ con nói gì với anh?”

Vincent đau khổ: “Anh ta không nói gì hết, chỉ lấy báo cáo xét nghiệm máu đi.”

Lyle nhíu mày: “Một chữ cũng không nói?”

Vincent khẳng định gật đầu: “Ngoại trừ hai chữ “Im mồm”, anh ta một chữ cũng không nói.”

Lyle có chút thất vọng, nhưng cũng không quá bất ngờ. Hắn nặng nề dựa lưng vào thành ghế, hai tay xếp chồng đặt lên bụng, ngửa đầu hỏi Vincent: “Nếu anh ta không nói gì hết, vậy anh nói phán đoán của bản thân đi.”

Vincent gãi gãi tóc, lúng túng nói: “Cơ thể của cậu thay đổi rất nhanh chóng lại không có chu trình, nhưng lại tự giới hạn bên trong một phạm vi nhất định. Tôi thậm chí không thể nói chắc sự thay đổi này là tốt hay là xấu, chỉ là tôi cảm thấy...” Vincent lấy hết dũng khí, “Tôi cảm thấy có lẽ cậu mắc một loại bệnh nào đó, một loại bệnh mà từ trước đến giờ chưa ai từng mắc.”

Lyle nhếch khóe miệng: “Nói như anh thì tôi phải hiến thân để cống hiến cho sự nghiệp y học vĩ đại của Avana rồi.”

Vincent nghe ra được Lyle không hài lòng với câu trả lời của mình, hoặc ít nhất là không phải vô cùng hài lòng. Trên thực tế, các chỉ số cơ thể của Lyle là vấn đề nan giải nhất mà Vincent từng gặp, “Xin lỗi, Lyle, năng lực của tôi thực sự có hạn, để cậu phải thất vọng rồi.”

Lyle đứng lên, vỗ vỗ vai Vincent, an ủi: “Không sao, chuyện này cũng không trách anh được, đây cũng không phải vấn đề năng lực.” Hắn cố gắng tìm một lời giải thích châm chước, “Tôi nghĩ, chuyện này hẳn là liên quan đến kiến thức và tầm nhìn.”

Đây là đang nói giảm nói tránh để mắng mình không có kiến thức không có tầm nhìn sao?

Vincent càng ủ rũ.

Vincent đi ra từ bệnh viện Omar, tư duy vẫn không thể thoát khỏi giới hạn gò bó y học hiện tại, lấy hết dũng khí cũng chỉ dám đưa ra khả năng Lyle đang mắc một “chứng bệnh kỳ lạ” nào đó. Nhưng Ace thì khác, anh ta từng tiếp xúc với những nhân vật đặc thù, tiếp cận với khoa học kỹ thuật tiên tiến. Quan điểm y học của Ace quá mức phát triển, không có khả năng nào mà anh ta không dám nghĩ đến.

Sau khi trở lại Pura, Ace gửi một tin nhắn tự động xóa sau khi đọc đến cho Kane, chắc ăn sẽ không có vấn đề gì. Chỉ một lát sau đã thu được tin phản hồi từ phía: Biết rồi, cảm ơn.

Quả nhiên là phong cách của Kane, một câu thừa cũng không có. Ace yên tâm cất điện thoại đi.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Lyle, Kane khoác áo choàng tắm từ phòng tắm đi ra, kỳ quái nhìn Lyle: “Em cầm điện thoại của tôi làm gì? Cục gạch đây thì có gì để chơi.”

Lyle bình tĩnh gơ điện thoại lên: “Ít nhất thì nó là hình hộp chữ nhật.”

Tác Giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Ace: Kane, hai người yêu nhau tại sao tôi lại cứ phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, như vậy khoa học sao?

Lyle: Để báo đáp lại, tôi sẽ cung cấp miễn phí cho anh ‘áo mưa’ đủ để dùng hết nửa đời sau, đủ mọi loại kích cỡ chủng loại hình dáng màu sắc hương vị.

Ace: ... Cảm ơn, nhưng chỗ đây của tôi không tự động co duỗi được để mua đủ loại kích thước, hơn nữa tôi rõ ràng đang nói chuyện với Kane mà!

Lyle: Việc tôi cung cấp ‘áo mưa’ là việc của tôi, anh có dùng hay không là việc của anh. Còn nữa, trong nhà tôi là lớn nhất, mọi chuyện đều do tôi quyết định, Sweetheart cái gì cũng phải nghe tôi hết! Tôi nói đi hướng đông anh ấy không bao giờ dám đi hướng tây... Au! Sweetheart sao anh lại đánh tôi!!!

65. Chương 65: Đến 50 Tuổi Vẫn Đủ Sức Làm!

Lyle gọi Ilves mang đến báo cáo khám nghiệm tử thi của ngài Jasper, nhìn qua một lượt sau đó ném cho Vincent.

Vincent kinh ngạc: “Vụ án của ngài Jasper không phải đã kết thúc rồi sao, lẽ nào bản báo cáo này có vấn đề?”

“Tôi đưa cho anh là để anh nói cho tôi biết nó rốt cuộc có vấn đề hay không.”

Vincent mơ mơ màng màng cầm lấy, hoàn toàn không hiểu Lyle muốn tìm ra cái gì từ báo cáo khám nghiệm tử thi này.

Bản thân Lyle lúc trước từng có một suy đoán, sau khi nhìn thấy tin nhắn Ace gửi cho Kane, hắn lại càng khẳng định mình đã đi đúng hướng — hắn không phải người tinh hệ Beta.

Hiện tại, thứ duy nhất khiến Lyle khó hiểu là thân phận của ngài Jasper. Thông qua các báo cáo kiểm tra và một số chứng cứ khác, có thể thấy cơ thể của ông ấy hoàn toàn không khác biệt gì so với người tinh hệ Beta. Ngài Jasper không trải qua những triệu chứng này, nhưng lại biết trước được rằng cơ thể hắn khi đến giai đoạn thành niên sẽ xảy ra vấn đề, điều này có nghĩa là gì?

—— Ngài Jasper đã biết việc hắn không phải người tinh hệ Beta.

—— Ngài Jasper là người tinh hệ Beta.

—— Hắn không phải con ruột của Adrian Jasper.

Sau khi vạch ra những khả năng này trong đầu, Lyle càng có thêm nhiều nghi vấn. Nếu như suy đoán của hắn là đúng, vậy tại sao ngài Jasper lại nhận nuôi một đứa trẻ ngoại tinh hệ như hắn, thậm chí yêu thương chăm sóc hắn như con đẻ, mục đích là gì?

Lyle không muốn nghi ngờ ngài Jasper. Chỉ cần nghĩ tới gương mặt từ ái của người nọ, hắn lại cảm thấy

khó chịu. Lấy lập trường của Lyle mà nói, hẳn có thể nghi ngờ tất cả mọi người, cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ ba mình. Lyle nhớ Laura, tổng biên tập website Chính trị Omar, từng nói với hẳn một câu, thứ quan trọng nhất không phải lập trường nghiêng về đâu, mà là sự thật nói thế nào.

Trước khi quyết định bảo vệ lập trường, hẳn phải biết rõ được sự thật.

Tơ máu dày đặc trong mắt Lyle không hiểu sao lại đột ngột biến mất, cơ thể cũng trở về trạng thái bình thường.

Gần đây hẳn hay ở trong nhà tập thể hình, cũng lười ra ngoài, cả ngày chỉ ngủ nướng, nếu không thì cũng cầm rế ở phòng tập, thỉnh thoảng còn được Kane dạy cho vài thế tay đôi cơ bản, cuộc sống nhìn chung khá thoải mái.

Sau khi chạy 30 phút trên máy chạy bộ, Lyle vác cơ thể đầm đìa mồ hôi tiếp tục đi chống đẩy 80 cái, sau khi làm xong hẳn mệt đến lần luôn ra sàn thở hồng hộc, mái tóc đen ướt đầm.

Kane khom lưng nhìn xuống, nhướn mày: “Có muốn làm thêm 50 cái nữa không?”

Lyle thở không ra hơi phất tay với y, mặt dày nói: “Sweetheart, anh muốn thì đi mà làm, thất lưng tôi sắp gãy rồi, người cũng không thể.”

Kane đưa tay nắm lấy bàn tay đang quơ quơ của hẳn, không ngờ lại bị Lyle kéo ngược về, suýt nữa đã ngã sấp xuống. Cũng may y phản ứng nhanh, lấy lại trọng tâm kéo hẳn ngồi dậy.

“Sweetheart, anh nhất định phải tiếp tục giữ vững thể năng hiện giờ, như vậy chất lượng sinh hoạt vợ chồng của chúng ta mới có thể bảo đảm được.”

“Yên tâm, đến 50 tuổi tôi vẫn đủ sức làm chết em.”

“Ha ha, tôi sẽ chờ xem đến năm bao nhiêu tuổi thì anh chịu xuống dưới để tôi đè.” Lyle cười lớn, thuận tay bóp mạnh một cái vào mông Kane.

Kane cảm thấy có gì đó không đúng, thời gian này thể lực của Lyle đột nhiên tăng lên rất nhanh.

Lyle vừa trải qua vô số quá trình biến đổi, lại ốm một đợt dài, rất lâu không tiến hành rèn luyện thể lực. Nhưng hiện tại thể lực của hẳn lại trội hơn hẳn so với đàn ông bình thường, chạy bộ 30 phút, chỉ nghỉ 5 phút đã tiếp tục chống đẩy 80 cái, rất ít người có thể làm được việc này, sau khi chống đẩy xong chỉ qua khoảng 5 phút đã lại khôi phục bảy tám phần, thậm chí đủ sức kéo được đặc công lâu năm như Kane lại càng kỳ lạ.

Kane xóc áo hấn lên, ngón tay y còn chưa chạm đến bụng, Lyle đã gập người lại cười ha ha: “Sweetheart, đừng sờ vào, buồn lắm!”

Cơ thể người này Kane đã quá quen thuộc, chỗ nào là nơi mẫn cảm y so với Lyle còn biết rõ hơn, lúc trước đụng vào bụng rõ ràng không phản ứng kịch liệt như bây giờ. Kane thuần thực áp chế Lyle xuống, đùi phải đè chặt đầu gối hấn, một tay kéo hai tay Lyle lên đỉnh đầu.

“Sweetheart, anh đừng sờ nữa, buồn thật đấy!” Lyle đã bắt đầu cười đến không ngậm miệng lại được.

Kane khom lưng ghé sát vào: “Sao lại không được sờ?” Ban đầu y vốn chỉ định sờ xem Lyle đã lên cơ bụng chưa, có trời mới biết tại sao lại phát triển thành tình cảnh như bây giờ.

“Không được thật mà, Sweetheart, tôi xin anh đấy... A! Con mẹ anh!” Lyle đột nhiên rít lên, nguyên nhân là vì Kane dùng móng tay nhẹ nhàng cọ cọ vào bụng hấn.

“Mẫn cảm đến vậy thật à.” Kane có hơi kinh ngạc, khẽ cười một tiếng, đột nhiên xòe cả bàn tay chụp lấy bụng Lyle.

Lyle hoảng sợ mở to hai mắt, nửa người trên không ngừng giãy dụa, cười đến không còn sức để thở, lúc Kane chạm tay vào bụng, cả người hấn y như bị điện giật, “Anh điên à!... Sweetheart anh đừng tay đi... A —— ”

Kane nhảy bén cảm giác được da thịt dưới tay nóng bừng, không ngừng run rẩy kịch liệt, y lại càng nổi máu muốn trêu đùa người này, tiếp tục cọ đến cọ đi.

“Ha ha ha..... Sweetheart anh dừng lại cho tôi... A... ha ha...” Lyle vừa cười vừa rên rỉ, không biết là do bị chọc buồn hay là do thoải mái, hai mắt ngập nước, đầu óc đều sắp lên mây.

Kane bóp bóp bụng hấn vài cái, Lyle đột nhiên thở dốc, cao giọng rên hừ hừ vài tiếng. Giữa tràng âm thanh rên rỉ kia, Kane rõ ràng còn nghe được lọt vào một câu “Kane Campbell tôi phải hiếp chết cm anh!”.

Y cong ngón tay cọ cọ vào vị trí nhô lên dưới hạ thân hấn, khẽ cười: “Chúng ta làm bao nhiêu lần rồi, không ngờ hôm nay mới tìm được yếu huyệt của em.”

Lyle biết mình cơ thể mình đang ở thời kỳ không ổn định, mọi triệu chứng kỳ lạ trước giờ không có đều có khả năng xuất hiện, đột nhiên mẫn cảm ở bụng có lẽ cũng là một trong số đó, “Từ từ đã Sweetheart —— A! ”

Kane đang cúi đầu, nhẹ nhàng liếm lên cái bụng trắng nõn bắt đầu mơ hồ nhìn ra được thớ cơ của hấn.

Lyle cố gắng gom lại lý trí đang rơi rụng tán loạn, nếu bây giờ hấn không chịu thỏa hiệp, kiểu gì người kia

cũng sẽ liếm bụng hắn loạn xạ. Loại cảm giác vừa tê dại vừa nhột lại vừa ngứa ngáy này hoàn toàn không vui vẻ gì, thà rằng cứ trực tiếp làm luôn còn thỏa mãn hơn.

“Sweetheart, thả tay tôi ra, chúng ta làm nhé.” Lyle cố ý thở hỗn hển vài lần, khép hờ mắt nhìn Kane, cố gắng dụ dỗ y.

“Tôi không thích thả. Chúng ta giữ nguyên tư thế như bây giờ tôi vẫn có thể làm được mà.” Kane ghé sát vào tai hắn nhẹ nhàng thổi một hơi, sau đó lột phẳng quần thể thao trên người Lyle đem trói hai tay hắn lại.

Lyle ở trong lòng điên cuồng hấp diêm Kane một trăm lần, bên ngoài lại vẫn vô tội cười lấy lòng: “Sweetheart, thả ra đi, loại chuyện này phải đôi bên cùng phối hợp mới thoải mái được.”

“Không, vừa làm vừa nhìn em bị trói tôi càng thoải mái hơn.” Kane ác ý cười, nhẹ nhàng xoa xoa gò má hắn.

“Sweetheart, hóa ra anh là tên biến thái đến thế à, không ngờ đấy.”

“Tôi còn có thể biến thái hơn nữa cơ, muốn xem không?” Kane càng nói càng hạ người xuống thấp hơn, thanh âm cũng càng lúc càng nhẹ, âm cuối gần như đã biến thành thì thầm.

“Xem ra tôi ngoại trừ nằm đây mở to mắt hưởng thụ sự biến thái của anh thì không còn lựa chọn nào khác.” Lyle cố gắng tỏ ra thờ ơ, vì hắn biết nếu bản thân càng đòi thả thì Kane lại càng không chịu thả. Thành thật mà nói, cái vụ cọ bụng này, hắn bị cọ đến nghiện luôn rồi, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để Kane biết được.

Kane ghé vào tai Lyle thấp giọng nhẹ nhàng phun ra một chuỗi lời thoại sắc mùi tà dâm.

Lyle miễn cưỡng kềm chế bản thân không chửi thề ra miệng. Tên khốn Kane này cố ý ghé sát vào tai hắn thổi một hơi, còn gặm cắn sụn mềm ở vành tai, Lyle thở hỗn hển, phát câu: “Sweetheart, rốt cuộc anh có định làm không, còn dài dòng nữa thì lăn đi để tôi thân thiết với tay phải!”

Kane bật cười thành tiếng, bàn tay to lớn thô ráp luồn vào trong quần lót Lyle.

Đúng lúc này, cửa phòng tập thể hình đột nhiên bị đẩy ra.

Lyle cắn chặt răng, khẽ rên một tiếng, cảm nhận được có người đi vào càng khiến bản năng hắn thêm kích thích.

“Sweetheart, anh mang súng không?” Lyle cười gằn.

Vincent không biết phải gọi là số nhọ hay số chó, không biết bao nhiêu lần phải xem bản hiện trường trực tiếp của hai người này, cũng không hiểu sao đã nhìn nhiều thế mà mãi không quen được, lần nào cũng lấp bắp đỏ mặt. Nhưng lần này mặt bác sĩ Vincent còn chưa đỏ xong thì đã nghe thấy câu hỏi kinh dị kia của Lyle, thậm chí Kane còn phụ họa theo.

“Lúc nào cũng mang.”

Kane còn chưa dứt lời, tiếng súng đã vang lên, một viên đạn đi sát qua tóc Vincent, ghim chặt vào ván cửa sau lưng anh ta.

Vincent sợ đến sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy mãi không ra tiếng, hai chân không tự chủ được run lấy bầy.

Lyle vô cực kỳ hả dạ, tâm tình vô cùng vui vẻ nói với Kane: “Hi vọng viên đạn này có thể nhắc nhở anh ta tầm quan trọng của việc gõ cửa.”

Kane lần đầu tiên gặp mặt còn cảm thấy vị bác sĩ này đùa tương đối vui, nhưng sau vô số lần bị xem bản hiện trường, y quyết định rút lại đánh giá của bản thân, chỉ hận không thể đánh cho Vincent biến thành một khối hình học bất quy tắc, “Nhìn đáng vẻ kia chắc là nhớ kỹ rồi.”

Kane cười trối cho Lyle, nâng hân dẫy. Lyle dựa vào người y, vừa mặc quần vừa cười trên sự đau khổ của người, “Sweetheart, anh xem anh dọa anh ta đến sắp tè ra quần rồi.”

Kane hờ hững đáp, “Những câu thể này đừng nói ngay trước mặt đương sự chứ.”

Đúng là chèn ép người quá đáng!

Môi Vincent run run, suýt nữa đã ôm mặt khóc rống.

Lyle cay nghiệt nghiêng rằng: “Đem nước mắt nuốt vào đi anh giai, lúc anh không gõ cửa xông thẳng vào tôi còn muốn khóc hơn đây.”

Vincent đáng thương đầu óc trống rỗng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Tôi muốn bỏ việc! Mặc kệ lương cao thế nào tôi cũng nhất định phải bỏ việc!!!

Kane chuyển chủ đề: “Cậu tìm bọn tôi có chuyện gì?”

Vincent đem tất cả năng lượng còn sót lại dồn lên não mới nhớ ra mục đích mình đến đây là gì. Anh ta nhìn bản mặt lạnh như tiền của Kane, lại nhìn đến viên đạn còn đang ghim sau lưng, có mọi móc thế nào cũng không có đủ dũng khí đẩy cửa rời đi, chỉ có thể oan ức trả lời: “Ngài Leonard đến tìm Lyle, đang chờ trong phòng khách.”

Tác Giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường:

Vincent: To con, đôi gay chết tiệt kia bắt nạt tôi hu hu!

To con: Cậu đã làm gì?

Vincent: Tôi không cố ý... chỉ là vô tình... thường xuyên xông vào đúng lúc bọn họ đang đè nhau ra...

To con: Tôi cũng bắt đầu muốn bắt nạt cậu rồi đấy.

Vincent: ...

66. Chương 66: Đừng Đùa Với Nữ Vương S!

Mặc dù vô cùng bất mãn vì pháo đã lên nòng mà bị cắt ngang, nhưng Leonard đã đích thân đến thăm, Lyle cũng không thể để ông đợi, đành phải vội vàng đi tắm thay quần áo rồi ra phòng khách.

Leonard đã uống cạn một tách cà phê, nhìn thấy Lyle đi tới, ông đặt tách xuống, “Lyle, cháu đỡ hơn chưa?”

“Cháu khỏe rồi chú Kash.” Lyle lễ phép cười, tự mình đi rót một tách cà phê nóng mới cho Leonard, “Chú đến thăm cháu thế này, cháu không biết phải cảm ơn thế nào nữa.”

Leonard cảm khái thở dài: “Cháu lớn rồi, đã có thể tự mình chống đỡ một phương. Nếu Adrian mà biết được chắc sẽ vui lắm.”

Lyle nhấp một hớp cà phê, im lặng một lát mới nói: “Không đâu, có lẽ ba không hy vọng cháu thành ra như bây giờ.”

Ngài Jasper khi còn sống chưa bao giờ đặt ra yêu cầu gì đối với hần, càng không bao giờ đem cái gọi là “đào tạo tinh anh” ra để giáo dục hần, Ngài Jasper để cho Lyle làm những việc hần muốn, mặc dù việc Lyle gây chuyện luôn trở thành điểm yếu để kẻ khác đe dọa ông, nhưng ông chưa bao giờ ngăn cấm con trai mình làm những điều nó muốn. Ngài Jasper luôn cố gắng hết khả năng dành cho Lyle sự to do lớn nhất — mặc dù trong mắt hần khi đó chút tự do này chẳng đáng nhắc tới.

Phương pháp giáo dục của ngài Jasper tồn tại rất nhiều vấn đề, nhưng từ cách làm này, không khó để nhìn ra nguyện vọng của ông. Ngài Jasper không muốn ép Lyle phải bước chân lên con đường mà hần không

muốn, ông chỉ muốn Lyle được sống bình yên, có thể làm những gì mình thích.

“Tức là, đây là câu trả lời của cháu?”

Leonard đã sống rất nhiều năm, Lyle chỉ nói một câu như thế cũng đã đủ để ông hiểu hẳn đang nghĩ gì.

Nếu Leonard đã tự đoán được, Lyle cũng không định nói thẳng nữa, thở phào nhẹ nhõm ngả lưng dựa vào ghế sofa, “Chú Kash, chú từng nói ba cháu cũng không hy vọng cháu kế thừa Flourita, cháu quyết định làm theo ý định của ba.”

Leonard hoàn toàn không bất ngờ về quyết định này, chỉ tiếc nuối cười: “Xem ra Flourita không thể vĩnh viễn theo họ Jasper được rồi.”

Lyle hoàn toàn không thể hiểu nổi sự cố chấp của ông, “Flourita không phải thuộc cơ cấu tư nhân, vĩnh viễn mang họ Jasper cũng chưa chắc đã là tốt.”

“Ta biết, chỉ là...” Leonard cân nhắc, “Chỉ là ta thấy không thoải mái.”

Lyle mỉm cười, “Có người bạn như chú, ba cháu thực sự rất may mắn.”

Leonard không muốn thất thố trước mặt hậu bối, ông nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, trịnh trọng nói với Lyle: “Cháu không muốn tiếp nhận Flourita, ta cũng không ép cháu. Nhưng có một thứ cháu nhất định phải nhận, đây là thứ Adrian chỉ để lại cho mình cháu thôi.”

Sau khi Leonard đi rồi, Lyle vẫn không thể bình tĩnh lại được, một mình ngồi trong phòng khách, mãi đến tận lúc trời tối, Kane đến tìm hắn, hắn mới phục hồi lại tinh thần.

“Tối nay muốn ăn gì?”

“Tùy anh.”

Kane cúi người nhìn chằm chằm Lyle, đột nhiên hỏi: “Leonard nói gì với em?”

Lyle không muốn giấu y, nhưng hắn không biết phải nói thế nào, chỉ hỏi ngược lại Kane: “Anh biết tập đoàn chế tạo máy bay tinh hệ Beta không?”

“Đương nhiên biết, tất cả người sống trên tinh hệ Beta đều biết.”

Kỹ thuật chế tạo máy bay của tinh hệ Beta có được bắt nguồn từ một chiếc phi thuyền bị rơi của tinh hệ Alpha, đây là chuyện mà hầu hết mọi người đều biết.

Khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha và tinh hệ Beta chênh lệch rất nhiều. Chỉ riêng việc tìm ra phương pháp lắp ráp mô phỏng theo chiếc phi thuyền kia của tinh hệ Alpha cũng đã khiến đội nghiên cứu khoa học của Beta mất hai năm trời. Sau đó ông chủ đứng sau đội nghiên cứu này đứng ra thành lập nên Tập đoàn chế tạo máy bay. Kỹ thuật này ngoài bọn họ ra không ai nghiên cứu được, nên tập đoàn chế tạo máy bay hoàn toàn độc chiếm thị trường, tất cả máy bay được sử dụng ở tinh hệ Beta đều do bọn họ cung cấp.

“Sweetheart, anh biết Lam Tấn không?”

Kane nhíu mày: “Ông chủ đứng sau Tập đoàn chế tạo máy bay tinh hệ Beta?”

Lyle gật đầu, day day thái dương, lại hỏi: “Sweetheart, anh có nhớ logo tập đoàn được phẩm của ngài Jasper không?”

Logo của tập đoàn được phẩm bên trên có một hình vòng cung màu lam, phía dưới là chữ J, nhìn thoáng qua trông giống như một cái ô.

“Chẳng lẽ...”

Kane còn chưa nói xong, Lyle đã đưa ra đáp án: “Đúng thế, Lam Tấn chính là ông ấy.”

“Không phải có tin đồn Lam Tấn là dân di cư sao?”

“Người xuất hiện trước công chúng không phải Lam Tấn thật. Ngài Jasper không muốn bại lộ thân phận, người kia chỉ là thể thân thôi.”

Kane cũng không suy nghĩ nhiều, “Leonard nói với em như thế sao? Sao đột nhiên ông ấy lại nói chuyện này? Ông ấy muốn em làm gì?”

“Chú Kash không bắt tôi làm gì hết, chú ấy muốn đem toàn bộ tập đoàn chế tạo máy bay chuyển sang dưới tên tôi, chú ấy nói đây là ý nguyện của ba.” Lyle buồn bã cúi đầu.

“Chuyện này cũng không phải không tốt. Đây có lẽ là phương án an toàn mà ngài Jasper sắp xếp cho em. Sau khi em từ bỏ Flourita, trong tay em sẽ không còn nhiều tài nguyên như trước nữa. Tập đoàn được phẩm ở ngoài sáng, dễ bị Chính phủ nhúng tay vào. Còn tập đoàn chế tạo máy bay không liên quan gì đến Avana, nó là một chủ thể kinh tế độc lập, nếu xét trên phương diện kinh tế mà nói, tầm ảnh hưởng của nó còn lớn hơn Flourita. Quan trọng nhất là không ai biết nó có liên quan đến ngài Jasper.”

“Tôi biết, tôi cũng không băn khoăn về vấn đề này. Trước ba tôi, có rất nhiều đoàn đội đã tiến hành nghiên

cứ phi thuyền của tinh hệ Alpha, trong đó có cả viện nghiên cứu của Chính phủ. Nếu so về điều kiện và nhân lực, ai có thể hơn được viện nghiên cứu của Chính phủ? Nhưng vấn đề là Chính phủ không tìm ra được kỹ thuật, mà đội nghiên cứu của ngài Jasper lại tìm ra.”

“Viện nghiên cứu của Chính phủ không tìm ra được vì phi thuyền trong tay bọn họ là cái bị bắn rơi trong chiến tranh từ nhiều năm trước, động cơ, hệ thống, bộ điều khiển, tất cả đều bị hỏng nghiêm trọng, hoàn toàn không có giá trị nghiên cứu khoa học. Còn chiếc phi thuyền ở chỗ ngài Jasper mới bị rơi mấy chục năm trước ở một tinh cầu bỏ hoang, hệ thống không bị hỏng, hư hại không đáng kể nên mới có thể dùng để chế tác mô phỏng.”

“Sweetheart, sao anh lại biết những chuyện này?” Lyle biết những tin tức này không phải ai cũng dễ dàng tiếp cận được, nhưng Kane có vẻ như rất quen thuộc.

“Mục tiêu nhiệm vụ của tôi lúc trước có một vị giáo sư, ông ấy nghiên cứu kỹ thuật phi thuyền tinh hệ Alpha, tôi làm trợ lý cho ông ấy một tuần.”

“Được rồi, cứ tạm coi như anh nói, chất lượng hàng mẫu không giống nên kết quả không giống nhau. Nhưng bây giờ máy bay đã được sản xuất rất nhiều năm rồi, người có chút tiền đều có thể mua một cái, nhưng kỹ thuật chế tạo vẫn là độc quyền, không bị các tổ chức khác phục chế, chuyện này phải giải thích thế nào?”

“Hay là kiến thức vật lý áp dụng vào kỹ thuật quá tiên tiến?”

“Thế thì lại càng không thể, ba tôi đâu có biết gì về vật lý.”

Thảo luận cuối cùng không ra được kết quả, nhưng Kane cuối cùng cũng hiểu vì sao Lyle lại phiền não, “Em muốn nói gì?”

“Tôi cảm thấy, trong việc tìm ra kỹ thuật này, mấu chốt là ở ngài Jasper, những người khác trong đội nghiên cứu chỉ có tác dụng hỗ trợ, hoặc thậm chí là để che mắt.”

“Em nghi ngờ ngài Jasper là người tinh hệ Alpha?”

Lyle cau mày, có rất nhiều chỗ hần chưa nghĩ thông được, “Không, tôi chỉ nghi ngờ, ba đã sớm có kỹ thuật chế tạo máy bay trong tay rồi.” Hần suy nghĩ một chút, bổ sung: “Trước cả khi chiếc phi thuyền kia rơi xuống.”

Kane không hiểu lắm vì sao hần lại nói như vậy, nhưng nhìn Lyle còn đang rối rắm hơn cả mình, y lại nhìn xuống, không hỏi tiếp nữa.

Khu số 5 nhà giam Amara là một nơi đã quá quen thuộc. Khi Liv mặc đồng phục cảnh ngục xuất hiện trước mặt, Daimian cũng không quá ngạc nhiên.

Daimian mặc quần áo tù, gương mặt nghiêm túc cương nghị lõn nhõn râu ria, hai gò má hõm sâu, chẳng còn lại vẻ kiêu ngạo chính trực, một tháng trong tù, nhìn gã như đã già đi mười tuổi.

“Xem ra anh ở trong này cũng không tồi nhỉ, thật khiến người ta khó chịu.”

Ban đầu Daimian còn phẫn uất, nhưng lâu dần gã cũng đã quen, bình tĩnh nhún vai: “Vậy thì thật xin lỗi.”

“Nghe nói đại ca khu số 5 là do anh tổng vào, không biết hai người ở chung có vui vẻ không?”

“Hắn từng ở chung với Kane thế nào, hiện tại ở chung với tôi như thế.”

“Anh nên vui mừng vì người đến đây hôm nay không phải là ông chủ của tôi. Nếu cậu ấy nghe được câu này, nghĩ đến những việc man rợ anh đã làm với Kane, đảm bảo đầu anh đã thủng một lỗ rồi.”

Daimian cứng đờ cả người, khóe miệng giật giật: “Tôi cứ nghĩ tình trạng bây giờ đã là bết bát lắm rồi, không ngờ cái mạng này vẫn còn mới là kết quả may mắn nhất.”

Liv cười khẩy: “Thấy bắt công sao?”

Daimian lạnh nhạt đáp: “Chơi đùa với vài đứa bé không đáng để bị tổng vào đây.”

“Đúng là không nên bị giam ở đây.” Liv móc súng ra kề lên trán Daimian, nòng súng lạnh lẽo ấn mạnh xuống tạo thành một vết lõm sâu, “Anh đáng lẽ phải được xuống địa ngục.”

Daimian trào phúng cười, “Cô nghĩ cô tốt đẹp hơn tôi ở chỗ nào?”

“Đời này tôi thích làm gì thì làm, có thể bắn nát sọ những thằng như anh, có xuống địa ngục cũng không tiếc.”

Vỗ bực ngực trang giả dối của Daimian trong mắt Liv đã sớm biến thành một đồng rác. Daimian cũng không lên tiếng nữa, mỗi một co vai lại.

“Chúng ta làm một giao dịch, anh nói cho tôi tất cả tin tức liên quan đến mã số 090001, tôi thả anh đi, thế nào?”

Daimian nhướn mày, “Đã có ai nói với cô là cô nói dối rất tệ chưa?”

Ánh mắt Liv hoàn toàn không có chút thành ý nào, trực tiếp biểu thị bất luận Daimian có đồng ý hay không thì kiểu gì cũng sẽ ăn đạn.

“Tôi chủ truyền đạt lại ý của ông chủ, là tự anh từ chối hợp tác. Thành thật mà nói, thể này cũng rất hợp ý tôi. So với mấy cái tin tức liên quan đến dãy số chết tiệt kia, tôi thích việc tìm cho anh kiểu chết thích hợp hơn.”

Liv cất súng, đi ra cửa, đột nhiên cô ta dừng bước, quay đầu lại, “Tôi vốn định một phát bắn nát óc cho nhanh, nhưng câu nói vừa nãy của anh đột nhiên cho tôi một ý tưởng. Tôi quyết định tha cho óc của anh.”

“Trong mắt tên khốn nạn như anh, cường hiếp mấy đứa trẻ không tính là gì, vậy thì cường hiếp một người đàn ông trưởng thành chắc cũng không là gì đâu nhỉ? Nghe nói đàn ông trong này quanh năm không có phụ nữ, đói khát lắm. Hay là anh tự mình hiến dâng một chút đi, đối với anh việc này có là gì đâu mà, phải không?”

“Tôi sẽ truyền đạt giúp với đại ca khu số 5 việc anh tự nguyện hiến thân, anh chỉ cần nằm ra đấy là đủ. À phải rồi, bị một đám đàn ông thay phiên nhau chơi chắc cũng là chuyện nhỏ mà, nhỉ?” Liv khẽ mỉm cười.

Sắc mặt Daimian trắng bệch, cả người run lên, một chữ cũng không nói ra được.

67. Chương 67: Chúng Ta Sờ Tay Đôi Đi!

Buổi chiều cuối tuần mùa xuân thời tiết tương đối tốt, Lyle đang ngồi đọc sách trong phòng làm việc thì có người gõ cửa.

Nhìn thấy Vincent bưng tách cà phê nóng đi vào, Lyle kinh ngạc: “Chắc, sao lại được ngày anh vừa biết gõ cửa lại còn chờ tôi đồng ý mới mở cửa vào thể này, khoảng khắc này thần thánh quá, phải mở tiệc ăn mừng thôi.”

Nụ cười trên miệng Vincent cứng đờ, đưa tách cà phê trong tay cho hắn.

Lyle nhận lấy, ánh mắt lại chuyển về trang sách, “Cảm ơn.”

Vincent chần chừ mở miệng, “Lyle, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lyle ngẩng đầu lên, “Anh nói đi.”

“Tôi nghĩ tôi không thích hợp với công việc này, đơn xin thôi việc tôi đã viết xong rồi... nếu như cậu cần.”

“Cho tôi lý do chính đáng, tôi không chấp nhận bỏ việc không lý do.” Lyle nhú mồm, “Chẳng lẽ vì viên đạn lần trước? Sweetheart chỉ đùa thôi, nếu không lấy khả năng của anh ấy, có nhắm mắt cũng lấy mạng anh được, đừng lo.”

Cậu nói thế càng khiến tôi lo hơn đấy...

Vincent lúng túng đáp: “Không phải chỉ vì mỗi chuyện đó. Lúc trước làm việc ở bệnh viện Omar, bất kể là giải phẫu ngoại khoa hay khám chữa bệnh tôi đều có thể xử lý được. Nhưng từ khi đến làm việc cho cậu, tôi mới phát hiện hóa ra kiến thức của bản thân rất nông cạn, đã khiến cậu phải thất vọng.”

“Chẳng phải các bác sĩ vẫn luôn thích nghiên cứu những thứ mới sao?”

“Đúng vậy.” Vincent nghẹn lời, một hồi lâu mới nói, “Nhưng mà tôi...”

Vincent muốn nói mình là người không có dã tâm, tìm tòi nghiên cứu là một phần, nhưng vượt quá giới hạn của bản thân thì sẽ chẳng đi đến đâu. Bản thân Vincent biết mình là người không đủ kiên trì, nhưng Lyle lại không cho anh ta cơ hội mở miệng.

“Nếu như anh bỏ việc, tất cả máy móc trang thiết bị tôi đã cung cấp anh đừng mong sờ đến nữa, đừng nói đến sờ, nhìn cũng đừng mong nhìn. Sau khi trở lại bệnh viện Omar, anh sẽ phải tiếp tục chuỗi ngày giải phẫu ngoại khoa nhằm chấn, hằng ngày đón hết lượt bệnh nhân ốm đau này đến bệnh tật khác. Đã biết kiến thức của bản thân không đủ nhưng lại không mạnh dạn mở rộng nó ra mà chỉ biết rụt cổ tự hài lòng với cái mình đang có, sớm muộn gì anh cũng sẽ chết, chết vì không có lý tưởng!”

Vincent kinh ngạc há hốc mồm, ngồi chết cứng tại chỗ.

Lyle dừng một chút, ám muội cười: “Quan trọng nhất là to con vẫn sẽ ở lại đây. Nếu như anh lựa chọn ra đi, có khả năng sẽ không bao giờ được gặp lại anh ta nữa đâu.”

Mặt Vincent vèo một cái đỏ lên, ngón tay không tự chủ được nắm chặt vải quần, “Chuyện này thì liên quan gì đến anh ta!”

“Ồ? Không liên quan sao? Sao tôi lại nghe nói anh lấy trộm quần lót của anh ta nhỉ?” Lyle lưu manh xoa xoa cằm.

Mặt Vincent đã nóng đến sắp cháy luôn, vút lại một câu “Chúng ta không nói chuyện này nữa, tôi có việc phải đi đây” sau đó vội vã tông cửa lao ra ngoài như bị chó đuổi.

Lyle tiếp tục sờ sờ cằm, tiếc nuối thở dài: “Tiếc thật đấy, tôi còn chưa bắt đầu phân đoạn đe dọa mà anh đã chạy rồi...”

Vincent biết quá nhiều về tình trạng sức khỏe của hắn, cũng biết rất nhiều chuyện, bao gồm cả những chuyện không thể cho người ngoài biết, vậy nên hắn không thể để Vincent rời khỏi đây.

Lyle hiểu rõ tính cách của Vincent, Vincent quá mềm yếu, cường bức dù dễ có thể khiến anh ta nghe lời, nếu không được thì dùng bạo lực đe dọa, anh ta nhất định sẽ ở lại. Nhưng bây giờ hắn phát hiện ra điểm yếu chí mạng của vị bác sĩ này hóa ra lại là to con, xem cuộc sống sau lại có thêm nhiều đề tài để buồn chuyện hơn rồi.

Ngồi đọc sách một lúc, vai Lyle bắt đầu mỏi nhừ, mắt cũng sưng lên. Hắn cất sách đi, đến phòng sưu tầm tìm Kane, nhưng ngạc nhiên là lại không thấy y ở đây cùng đám súng bảo bối. Lyle cũng không hỏi người làm, tự đi tìm một vòng, cuối cùng tìm thấy người ở phòng tập thể hình.

Kane đang luyện quyền, tư thế tiêu chuẩn, cơ vai cong lên, một lớp mồ hôi mỏng bao lấy làn da màu lúa mạch nam tính.

Kane nghe tiếng bước chân đã biết là Lyle đến, nhưng y không quay đầu lại, vẫn chuyên tâm vung tay đâm vào bao cát. Tiếng va chạm vang vọng khắp phòng, Lyle nghe đến tim cũng âm âm nhảy loạn.

Lyle đi tới sau lưng Kane, tranh thủ lúc y điều chỉnh tư thế nhanh chóng ôm lấy eo, thè lưỡi liếm một cái lên xương bả vai đầy mồ hôi của Kane.

Kane y như bị điện giật, vội vã tháo bao tay, xoay người đẩy Lyle ra, “Người tôi toàn mồ hôi, đừng có ôm, cẩn thận làm bẩn quần áo em.”

Lyle trực tiếp cởi luôn áo sơ mi ra, chỉ mặc mỗi áo may ô trắng, đứng đối diện với Kane, hưng phấn nói: “Sweetheart, chúng ta đánh tay đôi đi?”

Kane im lặng nhìn chăm chú đôi mắt sáng ngời của hắn. Cơ thể Lyle Kane vốn đã quá quen thuộc, nhưng nhìn hắn như vậy vẫn khiến y cảm thấy tràn ngập cảm giác mới mẻ và tò mò. Y nhớ lần đầu tiên bọn họ làm, y để Lyle mang ‘áo mưa’ giúp mình. Khi đó Lyle đến cầm bao cũng cầm không xong, cũng không dám trực tiếp đụng vào hạ thân y, cả người hắn đều toát ra khí tức đặc trưng của thiếu niên, ngây ngô mà quyến rũ đến chết người.

Nhìn Lyle của bây giờ rất khó để y liên hệ với Lyle lúc đó. Không chỉ nội tâm hắn trưởng thành, mà cơ thể cũng rút bớt đi sự mềm mại non nớt, dần dần trở nên cao to cứng cỏi. Mặc dù vẫn xinh đẹp như thế, nhưng từ động tác đã có thể nhìn ra sức mạnh và sức bật tiềm tàng của một người đàn ông.

Kane hoạt động trong phòng tập cũng được khá lâu rồi, y không muốn đánh đấm tiếp nữa, nhúu mày uyển chuyển từ chối, “Đổi thành sờ tay đôi đi?”

Lyle ngoắc ngoắc ngón tay, khiêu khích cười: “Đánh bại tôi xong thì anh muốn sờ bao nhiêu cũng được.”

Trong đầu Kane có một loại xung động muốn sờ hết một lượt cánh tay, ngực, bụng Lyle, để xem thịt hần có cứng hơn không, đã có cơ chưa — thực ra y cũng chỉ hơi muốn thôi.

“Sweetheart, anh thấy sao?”

“Tôi thấy chẳng ra sao cả.” Kane tiện tay vứt khăn mặt lại, đi qua người Lyle muốn về phòng đi tắm, kết quả vừa mới đi được hai bước đã bị tấn công. Kane nhanh chóng khom lưng tránh đi đòn tấn công của Lyle, thuận thế nắm chặt nắm tay hần kéo về phía mình, động tác liền mạch nhanh gọn dứt khoát.

“Thế này có tính là đánh bại em không?” Kane nhướn mày.

Lyle bị y nắm tay kéo vào trong ngực, tư thế cực kỳ vặn vẹo, hần khẽ nhếch miệng cười, “Không tính, cái này chỉ là làm nóng người thôi.”

Kane cúi đầu, đôi môi mỏng như có như không chạm vào cổ Lyle, ghé sát vào tai hần thì thầm: “Dù thế nào thì bây giờ tôi muốn sờ em bao nhiêu chẳng được.”

Lyle chủ động ấn cổ mình lên môi y, khó khăn nhấc một chân lên, dùng gót chân cọ cọ vào hạ thân Kane, dụ dỗ: “Sweetheart, chỉ sờ thôi có đủ không?”

Kane đương nhiên không dễ động dục như thế, nhưng vẫn hơi mất tập trung. Mà chỉ đúng một giây lúc y thất thần này, Lyle đã dùng một tư thế vô cùng quái dị lách ra khỏi tay y. Cánh tay hần xoay một vòng, chuyển thành tư thế mặt đối mặt. Kane sợ hần bị bong gân, vội thả lỏng tay. Lyle lập tức chớp lấy cơ hội, rút tay ra khỏi tay y.

“Bảo bối, gần đây em tập yoga đấy à?”

Lyle biết gần đây tổ chất thân thể mình đột nhiên tăng lên rất cao, nhưng hần tạm thời chưa định nói cho Kane biết, “Sweetheart, eo tôi có mềm không bây giờ anh mới biết à?”

Kane bị cho nổi máu, mở tủ bên cạnh lấy ra hai đôi găng quyền anh, quăng một đôi cho Lyle, đôi còn lại tự đeo vào: “Chúng ta thử một trận đi.”

Lyle đeo găng, nắm ngón tay cảm nhận được cảm xúc thô ráp dưới lớp găng, sau đó không hề báo trước vùng tay đâm về phía má Kane. Kane đứng bất động tại chỗ, dùng một tay cản lại nắm đấm của hần, cay nghiệt đánh giá: “Góc độ không đúng, cường độ không đủ, tốc độ quá chậm.”

Lyle liếm liếm môi, trong mắt tràn đầy hưng phấn: “Thêm lần nữa.”

Kane thả tay hắn ra, Lyle bắt đầu thủ thế, nắm đấm giơ lên ngang tai. Kane nhìn chăm chăm hai mắt hắn, đề phòng chuẩn bị nghênh đón đòn tấn công.

Lyle dịch nắm tay về phía sau nửa phân. Lúc Kane còn tưởng hắn chuẩn bị đấm, hắn lại giơ chân đá mạnh về phía eo y. Kinh nghiệm đối chiến của Kane rất phong phú, phản ứng cực nhanh nắm lấy mắt cá chân Lyle, suýt chút nữa quen tay cầm chân lỏng đối thủ ra ngoài. Nhưng vì đối thủ hiện tại là Lyle, y không nỡ động thủ, kết quả lại bị hắn nhân cơ hội một vùng một đấm vào gò má.

Một đấm kia đòn sức cũng không ít, Kane tháo găng tay, xoa xoa khóe miệng bị rách chảy máu, “Bảo bối, eo của em đúng là rất mềm.” Cái tư thế vừa rồi, đúng là sắp xoắn thành bánh quẩy.

Ngay lúc xương mu bàn tay đụng đến gò má y, Lyle đã hối hận rồi, bây giờ thấy Kane chảy máu, hắn lại càng xoắn xuýt. Hắn thà bị y tóm chân quăng ra ngoài còn hơn là đấm vào mặt đối phương. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng ngoài mặt Lyle cũng không biểu lộ ra, chỉ khẽ cười: “Sweetheart, chỉ có eo mềm thôi à? Nắm đấm có cứng không?”

“Cú đấm kia năm điểm, đánh lén bảy điểm, xét trung bình coi như miễn cưỡng đạt yêu cầu.”

Lyle cười hì hì ngồi xuống trước mặt Kane, “Sweetheart, anh quên tính một mục, nếu không phải anh không xuống tay được với tôi, tôi đã không đánh lén thành công rồi.”

“Thế em muốn tôi cho em bao nhiêu điểm ở mục này?” Kane như cười như không nhìn hắn.

Lyle nửa đùa nửa thật nói: “0 điểm. Sweetheart, tôi không nên lợi dụng tình cảm của anh, tôi sai rồi.”

“Nếu tính thế thì em thua rồi.”

“Cũng được. Anh dự định phạt tôi thế nào? Muốn thử độ dẻo dai cơ thể không?” Lyle ám muội híp mắt nhìn y.

Kane đưa tay về phía Lyle, khẽ vuốt nhẹ gò má hắn, đột nhiên nói: “Câu ban nãy em nói sai rồi. Trong chiến đấu, phải lợi dụng tất cả những thứ có thể, hoàn cảnh, thời cơ, cách thức ra đòn của đối thủ,... Tình cảm chẳng qua chỉ là một phần trong số đó mà thôi. Lyle, em mang họ Jasper, đây là bản năng của em.”

Sắc mặt Lyle lạnh xuống, “Tôi mang họ Jasper, nhưng đừng dùng cái họ này để đánh giá hành vi hay con người tôi. Còn nữa, Sweetheart, anh nghĩ anh nói thế tôi sẽ vui sao? Tôi phải vui vì mình có bản năng lợi dụng mọi thứ để giành chiến thắng sao?”

“Tôi chưa hề nói em sẽ vui, tôi chỉ kiến nghị em nên làm như vậy.”

Lyle yên lặng nhìn về phía Kane, con ngươi khóa chặt lấy y: “Cả với anh cũng vậy sao, Sweetheart?”

Kane bình tĩnh gạt đầu: “Kể cả đối với tôi.”

“Anh không quan tâm?”

“Là tôi cam tâm tình nguyện.”

68. Chương 68: Đã Biết Sao Còn Làm

Lyle và Kane chiến tranh lạnh.

Từ sau lần đầu tay đôi không đến nơi đến chốn ở phòng tập thể hình, Lyle thường tránh nói chuyện cùng Kane. Mặc dù hai người vẫn ăn chung ngủ chung, thỉnh thoảng có nhu cầu còn làm tình, nhưng Lyle lại không chủ động đi tìm Kane như trước, cho dù Kane có ngồi cạnh, hắn cũng tỏ thái độ lạnh nhạt với y.

Kane không phải không biết vấn đề ở đâu, y cũng biết đáp án mà Lyle muốn là gì, nhưng đáp án này, y lại không thể cho hắn được.

Kane nói bản thân tình nguyện để Lyle lợi dụng không phải là thuận miệng nói suông, chỉ cần kết quả có lợi cho Lyle, y không cần biết quá trình xảy ra chuyện gì — dù cho những chuyện đó xảy ra với chính bản thân y.

Tình cảm của Kane quá chuyên chế, quá lý tính nhưng cũng không đòi hỏi nhận lại. Trước khi yêu Lyle, y cũng không nghĩ mình lại biến thành như bây giờ, chấp nhận vì một người mà trả giá tất cả, mặc kệ đối phương đối đáp lại bao nhiêu. Không, y thậm chí không hy vọng Lyle đáp lại — y chỉ muốn Lyle được an toàn tuyệt đối.

Nhưng Lyle thì khác, hắn chỉ vừa qua 18 tuổi, thứ hắn mong muốn là một mối quan hệ đơn thuần mà đẹp đẽ, thậm chí là liều lĩnh đến tuyệt vọng. Lyle đem toàn bộ thể xác và linh hồn hăm sâu vào mối quan hệ này, đồng thời cũng mong được Kane đáp lại. Kane nói y tình nguyện để hắn lợi dụng, những lời này khiến Lyle như bước hụt một bước. Trong mắt hắn, những lời này giống như đang gián tiếp biểu lộ rằng Kane không tin tưởng mình. Kane không tiếc thứ gì với hắn, nhưng đối với tình cảm của bọn họ lại vẫn có kiêng dè, chuyện này Lyle tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hắn thà rằng yêu đến sống chết, yêu đến mất mạng, cũng không muốn chỉ vì cái gọi là an toàn của bản thân mà khiến tình cảm này mang theo một lỗ hổng không thể hàn gắn lại.

Tất cả mọi người trong nhà đều biết bọn họ cãi nhau, thậm chí còn không quên hóng hớt — đặc biệt là Liv và Vincent.

Vincent cuối cùng cũng tìm được cơ hội trả thù Lyle, những lúc nói chuyện phiếm hay đưa cà phê cho hắn đều làm như vô tình nhắc đến Kane. Lyle hiện tại hoàn toàn không muốn nghe đến cái tên này, sau vài lần cảnh cáo, Vincent vẫn bla bla nói nhảm Kane đang ở đâu nhỉ Kane đang làm gì nhỉ khiến hắn mất hết kiên nhẫn, đập vỡ một tách cà phê nóng mới khiến anh ta ngoan ngoãn ngậm miệng.

Liv lại càng không dễ xử lý như Vincent. Cô ta vẫn luôn ôm thù vụ Lyle châm ngòi thổi gió ly gián mình và Brian, hai bọn họ suýt nữa chia tay, vất vả lắm mới có cơ hội một lần, đương nhiên phải tranh thủ thời cơ giới nước đá hắn. Lyle bị cô ta quấy rối, mắng không đi đánh không lại, thậm chí Liv còn trưng ra bản mặt cực kỳ mẹ thiên hạ. Lyle dùng tất cả vốn từ thô thiển nhất ra sỉ vả cũng không khiến trái tim trả thù sắt đá của Liv lung lay, ngược lại còn làm bản thân nói đến ghê cả mồm, cuối cùng dưới cơn nóng giận, hắn đề nghị đến phòng tập thể hình giải quyết bằng hành động. Liv đương nhiên cầu còn không được, vui vẻ đồng ý.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, Lyle bị Liv đánh cho mặt mũi sưng vù, được cái sau khi bị đánh tơi bời một trận, tâm tình của hắn lại được giải tỏa không ít.

Liv mặc dù thắng nhưng lại không được thoải mái như thế. Cô ta vốn vẫn đinh ninh thân thủ Lyle không khá hơn bao nhiêu so với phụ nữ thông thường, đang chuẩn bị đánh cho đã tay một trận, ai ngờ Lyle đột nhiên như uống phải dopping, thể lực, sức bền và độ dẻo dai đều tăng vọt, đặc biệt là sức bền, so với Liv không kém hơn là bao. Liv bị phân tâm, đánh nhau cũng chẳng thấy vui nữa.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Kane nhìn thấy Lyle mặt mũi tím bầm, sắc mặt y âm trầm đến mức có thể đông ra đá, nắm chặt tay hắn kéo ống tay áo lên, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Ai đánh em?”

Lyle nhìn cũng không buồn nhìn y, dùng sức rút cổ tay ra, hạ ống tay áo xuống, lạnh nhạt đáp: “Không có gì.”

Hôm sau, Lyle ở trong phòng sách gọi video call cho “Lam Tấn”, người đại diện cho tập đoàn chế tạo máy bay tinh hệ Beta, cư dân vũ trụ Daniel Abbe. Sở dĩ gọi là cư dân vũ trụ vì Daniel thường xuyên đi lại ở các tỉnh cầu khác nhau, rất ít khi ở cố định một chỗ lâu dài. Đối với người đứng đầu một doanh nghiệp lớn, sinh hoạt của Daniel phải nói là vô cùng không có nguyên tắc, nhưng điểm này cũng chính là thứ khiến hành tung của gã trở nên thần bí, có lẽ đây cũng là lý do vì sao ngài Jasper lại chọn người này.

Cuộc gọi vừa sang phút thứ 40, Vincent rất không thức thời đẩy cửa bước vào. Lyle vội nói “Xin chờ một chút” với Daniel, sau đó xoay người, mặt kiên nhẫn nhìn Vincent: “Tôi đã dặn không được quấy rầy tôi rồi mà?”

Vincent rất vô tội: “Kane đánh nhau với Liv rồi.”

“... Thu cái bản mặt hớn hở như được xem kịch vui của anh lại đi.”

Rất rõ ràng sao? Vincent theo bản năng sờ sờ khoe miệng, nỗ lực nặn ra vẻ mặt tạm coi là chính trực: “Cậu không đến xem thể nào à?”

Lyle hít sâu một hơi, trong lòng không biết là cảm giác gì. Hắn xoa xoa huyết thái dương, quay lại đối diện với màn hình laptop, “Xin lỗi, hôm khác chúng ta lại nói chuyện tiếp được không?”

Daniel nhún vai: “Tôi lúc nào cũng sẵn sàng tiếp đón. Hoặc là lần sau tôi đến cư gia viếng thăm cậu cũng được.”

Còn chưa đi đến phòng tập thể hình, Lyle đã nghe thấy tiếng súng nổ. Hắn vừa đẩy cửa ra, một viên đạn đã bay sát qua cánh tay hắn ghim vào tường. Tâm tình Lyle lập tức tụt xuống đến đáy vực, sau khi nhìn quanh cảnh trong phòng thể hình tan hoang như bãi chiến trường, khắp nơi đâu đâu cũng đầy lỗ đạn, tâm tình của hắn trực tiếp từ đáy vực chui thẳng xuống lõi trái đất.

Hắn dè xuống cảm giác muốn bùng nổ trong lòng, nhấn nhin hỏi: “Rốt cuộc hai người đang làm cái quái gì thế?”

Xương gò má bên phải của Kane tím xanh, khoe miệng rách toác, tình cảnh so với Lyle hôm qua còn thảm hơn. Y thu súng, mặt không đổi sắc nói: “Trao đổi kiến thức võ học.”

“Trao đổi đến mức phá nát cả phòng tập thể hình? Trao đổi mà phải dùng đến súng?” Lyle đề cao âm lượng.

“Trước đó đã thỏa thuận rồi, nếu bị bắn trúng những vị trí ngoài áo chống đạn thì thua.”

Nghe y nói, Lyle lúc này mới chú ý tới cả Kane và Liv đều mặc áo chống đạn, hắn nghiêng răng cười lạnh: “Hai người còn biết tính toán chu đáo quá nhỉ.”

“Đương nhiên rồi, đây chỉ là trao đổi trên cơ sở hữu nghị.” Kane kéo khoe miệng.

Thương tích trên người Liv so với Kane kẻ tám lạng người nửa cân, trên cánh tay phải có một mảng da lớn bị rách máu thịt lẫn lộn, trên mặt cô ta lại càng đặc sắc, một bên mắt thâm đen như gấu trúc, vừa nhìn đã biết Kane hạ thủ không lưu tình.

Liv không nhịn được lầm bầm: “Đúng là đối trá! Trao đổi kiến thức võ học cái con khỉ! Rõ ràng là vì tôi đánh Lyle nên anh mới ngu xuẩn y như học sinh tiểu học chạy đến tìm tôi đòi đánh nhau.” Cô ta dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi, “Lại còn toàn đánh vào mặt! Con mẹ nó đúng là y như đàn bà!”

Kane nhú mày: “Cho nên cô rút súng bắn tôi?”

Liv rất đương nhiên: “Anh đánh vào mặt tôi đấy tên khốn, anh có biết cái mặt đối với phụ nữ quan trọng thế nào không?!”

Kane dối trá “Ồ?” Một tiếng, tiếc nuối lắc đầu: “Hóa ra cô cũng là phụ nữ à, bây giờ tôi mới biết đấy.”

“...”

Đây tuyệt đối là câu cay nghiệt nhất mà y từng nói từ trước đến giờ.

Liv ném khẩu súng với băng đạn trống không xuống đất, nhấc chân đi ra ngoài: “Hai người thích chơi cái trò học sinh tiểu học này thì đi mà chơi với nhau đi, chị đây không rảnh!”

Liv cũng biết mình rất ngu bị lôi vào làm bia đỡ đạn cho Kane và Lyle chiến tranh lạnh, cái gì cũng không sơ mũi được, còn vô tội vạ bị dẫn cho tới tở.

Sau khi Liv đi rồi, Lyle không nhìn Kane, cũng quay người muốn đi ra ngoài. Kane vội vàng kéo tay hắn lại, nhưng kéo rồi lại không biết phải nói gì tiếp. Lyle rũ mắt, tầm mắt dừng lại trên khớp ngón tay rách toác đang chảy máu của y rồi rất nhanh dời đi, trào phúng cười: “Sweetheart, anh hôm nay đúng là khiến tôi được mở mang tầm mắt.”

“Tôi biết hành động của mình giống như làm trò hề.” Kane cúi đầu, “Tôi biết.”

Lyle hỏi lại: “Đã biết tại sao còn làm?”

“...” Kane nghẹn lời.

Chút thương tích đó nếu xảy ra trên người y, y cũng chẳng buồn quan tâm. Thế nhưng những vết thương đó lại ở trên người Lyle, y làm thế nào cũng không để yên được, vì vậy ngu xuẩn đi tìm một người phụ nữ đánh nhau, cuối cùng thậm chí còn động đến súng đạn. Chuyện ngu xuẩn như thế nghĩ thế nào cũng không giống loại chuyện Kane sẽ làm, nhưng sự thật là y đã làm rồi.

Tầm mắt Lyle một lần nữa rơi vào người Kane, bình tĩnh nói: “Hành vi tìm Liv đánh nhau của anh, ngoài hai từ ấu trĩ tẻ nhạt, tôi không tìm được từ nào khác để diễn tả nữa, bản thân anh cũng biết mà còn cố làm.”

Kane lần đầu tiên bị Lyle nhận xét “Ấu trĩ tẻ nhạt”, da mặt y co rút, ánh mắt gượng gạo, tầm mắt dao động trên mặt hắn.

Lyle nói tiếp: “Sweetheart, anh thấy chưa, không phải lúc nào lý trí cũng có thể chi phối tình cảm.”

Hắn nói xong xoay người muốn đi, nhưng Kane vẫn siết chặt tay hắn không buông.

Lyle kéo cổ tay muốn giăng ra, thấp giọng nói: “Buông ra. Lúc nào anh nghĩ kỹ rồi chúng ta lại nói chuyện.”

Kane bật thốt lên: “Nếu như quan điểm của chúng ta vẫn không thể thống nhất thì sao?”

Lyle trầm mặc một lát, một lúc sau mới mở miệng: “Vậy thì có lẽ chúng ta không thích hợp để ở cạnh nhau rồi.”

Bàn tay đang siết tay Lyle của Kane dùng sức đến mức ngón tay Lyle gần như sắp đứt rời. Lyle im lặng không lên tiếng, mấy phút sau, Kane cuối cùng cũng buông lỏng tay ra.

Sau khi Lyle đi rồi, y dùng hai tay ôm mặt, đột nhiên vùng một quyền đâm mạnh vào ngăn tủ bên cạnh, máu trên khớp ngón tay dính lại trên cửa tủ trắng như tuyết, chói mắt vô cùng.

Buổi tối, lúc Kane về phòng ngủ, Lyle đang gọi điện thoại. Thấy y đi tới, hắn nói với đầu bên kia một câu “Tắt máy đây” rồi cúp điện thoại, tiếp tục cầm di động đi vào buồng tắm.

Kane nhịn xuống, không hỏi là ai gọi đến.

Nửa đêm, y dậy định đi vệ sinh, lại phát hiện bên cạnh không có người. Kane bật đèn đầu giường, Lyle vốn phải nằm cạnh đã biến mất. Ga giường không còn ấm nữa, xem ra Lyle tranh thủ lúc y ngủ say, đã đi được khá lâu rồi.

Kane tỉnh táo lại, vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt, cưỡng bách tinh thần ổn định.

Điện thoại của Lyle không bắt máy.

Chuyện này nằm trong dự liệu. Nếu hắn đã muốn giấu y, chứng tỏ không muốn y nhúng tay vào.

Kane đi một vòng, đánh thức Vincent và to con, nhưng cả hai người họ đều mờ mịt nói không biết. Cuối cùng Vincent đề nghị đi hỏi Liv, Kane mới miễn cưỡng dè xuống cảm giác buồn bực, xoay người đi tìm cô ta.

Liv không ở trong phòng, trong phòng cô ta chỉ có Brian đang ngủ say như chết, bị dựng dậy cũng ngơ ngác ngác như bò. Cuối cùng Kane trực tiếp gọi điện cho Ava. Trong số những người y quen biết, Ava có thể coi là nguồn tin rộng nhất, hơn nữa Liv làm việc cho Lyle cũng là thông qua Ava, thông qua Ava không lý nào lại không tìm được người.

Chuông reo đến mấy chục giây mới có người bắt máy, giọng Ava nghèn nghẹn, vẫn còn đang ngái ngủ: “Ngài Campbell, cậu có biết bây giờ đang là nửa đêm không?”

Kane không có tâm trạng nói chuyện tào lao, trực tiếp đi vào vấn đề: “Tôi muốn biết Lyle đang ở đâu, ngay lập tức.”

Ava còn ngáp ngắn ngáp dài bị ngữ khí nghiêm túc của y dọa cho tỉnh cả ngủ: “Lyle làm sao rồi? Hai người không phải ở cùng nhau sao? Cậu ấy đi đâu sao cậu lại không biết?!”

Vấn đề Kane cực kỳ không muốn trả lời nhất chính là cái này, y đơn giản nói thẳng: “Nửa đêm cậu ấy đột nhiên không nói không rằng bỏ ra ngoài. Cô cho người tìm đi, càng nhanh càng tốt.” Y nghĩ một chút, lại bổ sung, “Liv chắc cũng đang ở cùng Lyle. Còn nữa, cậu ấy không muốn tôi tìm đến.”

Ava nghe xong cũng lờ mờ đoán ra vấn đề, bất đắc dĩ nói: “Đừng bảo nửa đêm nửa hôm cậu gọi điện bắt tôi đi tìm người là vì hai người cãi nhau đấy nhé?”

Kane không có cách nào phản bác, chỉ đành nói: “Cô nhất định phải tìm được Lyle, bằng bất cứ giá nào. Buổi tối cậu ấy có nhận một cuộc điện thoại, tôi nghĩ việc cậu ấy nửa đêm ra ngoài có liên quan đến cuộc điện thoại kia.”

“Giọng điệu của cậu y như cô vợ già muốn đi rình bắt quả tang chồng với bồ nhí ấy nhỉ.” Ava cợt nhả đùa vài câu, sau đó lập tức sắp xếp nhân thủ đi tìm người.

69. Chương 69: Cả Đời Này Tôi Sẽ Không Quên Đâu

Một giờ sáng, Omar.

Thành phố không ngủ này vẫn như cũ đèn đuốc sáng rực. Thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt cũng không thể khiến con người ta ngoan ngoãn ở nhà nằm trong chăn, rất nhiều người dờ dẫm đi vỏ bọc nghiêm túc chần chu ban ngày, hóa thân thành ma quỷ, hòa mình vào bóng đêm ồn ào mà hoang dại.

King hotel, khách sạn lớn nhất Omar, trên thang bộ dẫn lên sân thượng, Lyle mặc áo gió đen, nửa khuôn mặt vùi vào trong cổ áo, cánh tay bị Liv đứng thấp hơn hai bậc thang kéo xuống.

Liv ngửa đầu nhìn hắn, từng luồng khói nhạt phả ra theo lời nói: “Định đi thật?”

Lyle không nói gì, chỉ im lặng nhìn lại, thay cho câu trả lời.

“Cậu có biết việc cậu đang làm nguy hiểm thế nào không? Thậm chí đến súng còn không mang!”

“Ít nhất tôi có thể bảo đảm không bị đánh lén, còn súng... Cô không thấy mang thứ đó ra trước mặt đặc công rất dư thừa sao?”

“Tôi đúng là thần kinh mới đi cùng cậu!” Liv ngoài cười nhưng trong không cười, “Cậu tốt nhất giữ cái mạng lại cho tôi, nếu không một đồng ở chỗ Ava tôi cũng không lấy được, mà kiểu gì cũng bị Kane băm nát quăng cho chó ăn.”

Lyle bất đắc dĩ cười cười, “Sweetheart sẽ không ngang ngược như thế đâu.”

“Phải, không ngang ngược, hôm qua anh ta vừa táng tôi một trận xong đấy, mấy lời này của cậu có nói cũng như không.” Liv nói xong, có chút bất đắc dĩ nhét khẩu súng vào tay hắn, “Cầm lấy. Nếu Jeffrey động thủ, ít nhất còn có cái mà phòng thân. Tôi ở đây chờ, nếu có động tĩnh sẽ vào ngay.”

Lúc Lyle lên tới sân thượng, Jeffrey đã đứng ở đó. Hắn đi đến bên cạnh Jeffrey, hai tay đặt lên lan can quan sát cảnh đêm, cáp treo chằng chịt trên bầu trời đen thẫm như một tấm lưới khổng lồ bao bọc lấy trái tim của Omar.

Jeffrey híp mắt cảm khái: “Khi tôi còn bé, Omar vẫn toàn là đường đá, bây giờ thay hết bằng xi măng rồi. Lúc đó không nghĩ tới, chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, mọi thứ lại thay đổi nhiều đến vậy, tương lai đúng là thứ mà không ai đoán trước được. Cậu nghĩ sao?”

Lyle thu hai tay đặt trên lan can về, nhét vào trong túi áo, nhàn nhạt đáp: “Rất xin lỗi, tôi còn quá trẻ, không có cách nào đồng cảm được với nỗi ưu sầu thời gian trôi nhanh của anh.”

Jeffrey quay người lại nhìn hắn, dỡ xuống lớp nguy trang dần dần vô vị thường ngày, híp mắt nói: “Cậu biết không, thật ra tôi rất ngưỡng mộ cậu...”

Lyle không nề mặt ngắt lời: “Rất nhiều người ngưỡng mộ tôi, anh không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng. Bây giờ quay lại vấn đề giao dịch của chúng ta.”

Jeffrey cười âm trầm: “Thấy không, chính cái thái độ ngông cuồng tự cao tự đại này của cậu khiến tôi khinh thường cậu. Cậu có thể nắm được thóp Daimian, chẳng lẽ không có cách nắm được thóp tôi?”

“Vậy đáp án của anh là?” Lyle bắt đầu mất kiên nhẫn với màn tự thoại của người này.

Jeffrey yên lặng nhìn hắn không chớp mắt nửa ngày, đột nhiên chậm rãi nở nụ cười: “Thật ra thì cậu cũng chẳng có gì đáng để tôi ngưỡng mộ. Quyền thế thì sao, có thể cạy vào quyền thế để chống lại cả tình cầu này không? Cho dù thế nào, kết cục của cậu vẫn chỉ là cái chết, chết dưới tay đặc công chúng tôi ít nhất cậu còn giữ lại được tiếng tốt sau này.”

Lyle tròn mắt khê đảo, câu nói của Jeffrey để lộ rất nhiều tin tức. Hắn cố ý trào phúng: “À, vậy nên anh định rút súng bắn chết tôi, sau đó chờ tòa án triệu tập? Không đúng, với thân phận của anh thì không đến

tòa án được, chắc lực lượng đặc biệt lại xử lý nội bộ nhỉ.”

“Cậu nghĩ uy hiếp tôi có tác dụng sao? Cho dù tôi chết, lực lượng đặc biệt vẫn sẽ cho người ám sát cậu thôi.”

“Tôi chỉ muốn biết số 09 là loại nhiệm vụ gì, 090001 có nghĩa là gì.” Lyle vừa nói vừa rút trong túi áo ra một cái USB màu đen, “Chỉ cần anh nói cho tôi biết, những thứ trong này sẽ hoàn toàn biến mất trên đời, trừ anh ra không còn ai biết đến sự tồn tại của chúng.”

Hai mắt Jeffrey lóe lên, nhìn chòng chọc vào hắn: “Làm sao tôi biết được trong tay cậu không có bản sao?”

Lyle đem USB nhét ngược lại vào túi áo, “Nếu anh không tin thì tôi đành phải đi tìm người khác chịu tin tôi thôi.”

Jeffrey vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa thấy khô hời, “Ám sát cậu là nhiệm vụ đầu tiên tôi được giao sau khi nhậm chức. Sau khi giết được cậu rồi, chức đội trưởng này tôi sẽ càng ngồi vững hơn. Cậu nghĩ tôi sẽ để cậu sống rời khỏi đây?”

“Vậy anh nghĩ tôi không chuẩn bị gì mà đến đây sao?” Đuôi lông mày Lyle ác liệt nhướn lên.

Sau vài giây im lặng ngấn gối, Jeffrey một lần nữa đeo lên lớp mặt nạ hèn mọn giả tạo thường ngày, gật gù cười cười: “Nghe có vẻ như chúng ta ngoại trừ hợp tác thì không còn lựa chọn nào khác.”

“Tôi chỉ cần biết thứ tôi muốn biết.” Lyle lần thứ hai rút USB trong túi áo ra, “Rồi nó sẽ là của anh.”

“09 là mã dành cho gián điệp vũ trụ, cậu vinh dự là đối tượng đầu tiên đấy.” Jeffrey ác ý cười, kết quả lại không thấy được biểu cảm mà gã trông đợi trên gương mặt trẻ trung khiến bản thân ghen tỵ của đối phương, “Không ngạc nhiên sao?”

“Anh nghĩ là tôi sẽ kinh ngạc?” Lyle nhẹ nhàng vuốt ve chiếc USB nhỏ bé trong lòng bàn tay, “Hoặc nói cách khác, anh không nghĩ tôi là gián điệp.”

“Sai rồi. Tôi căn bản không quan tâm cậu có phải hay không, tôi chỉ cần biết cậu là mục tiêu nhiệm vụ mà tôi phải giải quyết.”

Ý của Jeffrey chính là, không cần biết an nguy tính cậu có bị đe dọa hay không, gã chỉ quan tâm xem cái ghế dưới móng có ngồi vững hay không.

Nụ cười trên môi Lyle dần dần chuyển thành trào phúng: “Có thứ đặc công vô liêm sỉ như anh, tình cầu Avana cũng thật may mắn.”

Jeffrey đối với lời đánh giá của hắn cũng chẳng mấy quan tâm, yên lặng chìa tay ra trước mặt Lyle.

Lyle đặt USB vào tay gã xong, lập tức xoay người rời đi. Lúc đi qua Jeffrey rồi, hắn mới thả lỏng bàn tay trái vẫn luôn nắm chặt ra, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Mặc dù Lyle luôn giữ thái độ bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn thật ra rất sợ hãi, sợ Jeffrey nói không giữ lời, sợ Jeffrey đột nhiên làm khó dễ.

Khi gần đến cửa ra cầu thang, nhịp tim Lyle càng đập nhanh hơn, dùng hết tất cả định lực mới có thể ngăn bản thân không bỏ chạy, không chế bước chân vững vàng. Vào lúc này, hắn mới biết, thì ra mình cũng sợ chết.

“Khoan đã!”

Tim Lyle đập hẫng một nhịp, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, cưỡng bách bản thân xoay người lại.

Quả nhiên, đối diện là hòng súng đen ngòm.

“Bây giờ anh định giết tôi?” Lyle bình tĩnh hỏi lại.

“Đúng như cậu nói, tôi là một kẻ vô liêm sỉ, bây giờ tôi có thể thoải mái thực hiện nhiệm vụ. Tôi chỉ đồng ý giao dịch, chứ chưa nói giao dịch xong sẽ không giết cậu.”

“Tôi cũng đã nói rồi mà, đừng nghĩ tôi sẽ không chuẩn bị gì mà vác xác đến đây nộp mạng.”

“Cậu khiến tôi nghĩ ra một kế hoạch mới đấy. Nếu như tôi chủ động đem cái USB này nộp lên, cộng thêm mạng của cậu, coi như lấy công chuộc tội, sau này sẽ không còn thứ gì có thể uy hiếp đến địa vị của tôi được nữa. Có lẽ cậu vẫn chưa hình dung được mạng của mình có giá trị thế nào đâu.”

Dưới tầng hầm khách sạn, Kane đứng trước thang máy sốt ruột đi qua đi lại, mà số trên thang máy lại chuyển vô cùng chậm, chậm đến độ y chỉ hận không thể một phát đập cho nó nhảy luôn lên tầng thượng. Vất vả chờ được thang máy xuống, Kane nhảy vào, lôi một đôi tình nhân từ bên trong quảng ra ngoài, sau đó nhanh chóng đóng cửa thang máy, lên thẳng đến tầng cao nhất.

“Được rồi, thang máy sẽ đi thẳng lên không dừng.” Trong tai nghe truyền đến giọng Ava, “Sau khi lên đến nơi, đi nửa vòng hành lang, rẽ trái ở chỗ phòng chứa đồ, bên cạnh có một cái cửa nhỏ, là cầu thang bộ lên sân thượng. Trên đó không có camera, tôi không biết tình hình hiện tại của bọn họ.”

“Liên lạc được với Liv không?”

“Không liên lạc được, nhưng qua hệ thống định vị thì từ nãy đến giờ Liv không di chuyển, chắc Lyle không có chuyện gì đâu.”

Kane nhìn chăm chăm vào số thang máy nhảy lên từng tầng, qua kẽ răng nhả ra vài chữ: “Chỉ là cho đến bây giờ thôi.”

Không phải dừng giữa chừng, tốc độ thang máy tạm coi như nhanh, không bao lâu đã nghe thấy một tiếng “Tinh” vang lên, đến tầng cao nhất.

Dưới sự chỉ đạo của Ava, Kane dựa vào khả năng phân biệt được tôi rèn qua rất nhiều năm, dùng thời gian ngắn nhất đi đến thang bộ cạnh phòng chứa đồ. Y đẩy cửa, lao vọt lên cầu thang, qua hai khúc ngoặt thì gặp Luv đang ôm súng dựa tường. Kane một câu cũng không nói cứ thế chạy qua tiếp tục lao lên. Liv muốn cản lại, nhưng tốc độ của y quá nhanh, cô ta thậm chí còn chưa kịp mở miệng thì người đã chạy qua mất rồi.

Rất nhanh, Liv cũng lập tức lao lên theo.

—— có tiếng nổ súng.

Khi Kane chạy lên sân thượng, đúng lúc nhìn thấy Lyle ôm ngực ngồi xồm xuống, còn Jeffrey đang chuẩn bị nổ phát súng thứ hai. Y thậm chí không nghĩ được việc mình có thể dùng súng bắn vào bàn tay đang cầm súng của Jeffrey, hoặc thậm chí là trực tiếp lấy mạng gã, cơ thể theo bản năng vượt qua lý trí mà lao đến bên người Lyle, ôm hắn vào lòng, dùng tấm lưng rộng lớn như bức tường thành sừng sững chặn lại viên đạn thứ hai.

Jeffrey còn chưa kịp tiếp tục nổ súng lần thứ ba, Liv chạy theo phía sau đã cho gã ăn mấy phát đạn, nhanh chóng áp sát về phía gã. Jeffrey tự thấy không còn phần thắng, vừa nổ súng vừa rút lui, đến sát lan can thì nhảy xuống. Liv một bước không nhường, lập tức đuổi theo.

Lyle nằm trong lòng Kane thở dốc, một câu cũng không nói được.

Tim Kane sắp nhảy ra ngoài, vội vã nâng mặt hắn hỏi liên tục, quên luôn cả việc phải kiểm tra vết thương: “Sao rồi? Bảo bối, bây giờ em cảm thấy thế nào?”

Đôi môi trắng bệch của run lên, thật lâu sau mới thốt ra được một chữ: “Đau...”

Kane vội vàng kiểm tra nơi hắn đang bịt tay lên, sờ thấy áo chống đạn rồi thì không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm. Sau khi xác nhận được nơi đạn bắn vào không phải là tim, nỗi sợ hãi đang căng lên trong lòng y rốt cuộc cũng thả lỏng.

“Đạn bắn vào vết thương cũ sao?” Kane thấp giọng hỏi.

Lyle khẽ gật đầu.

Biết hẳn tạm thời không nguy hiểm, nỗi lo lắng căng thẳng bất an bị đè nén chồng chất trong lòng y cứ thế bùng nổ, “Coi như số em may, ở đây quá tồi, Jeffrey nhảm trượt. Nếu không cho dù em có mặc áo chống đạn, hẳn vẫn có thể một phát lấy mạng em như thường!”

Lyle vừa dạo qua quỹ môn quan một vòng, trong lòng cũng đang sợ hãi đến phát điên, lại nghe y nói như thế, lập tức cắn răng dùng sức đẩy người ra, “Mạng là của tôi, còn hay không là việc của tôi, không liên quan đến anh.”

Lửa giận trong lòng Kane trong nháy mắt bùng phát. Y sống từng đó năm, chưa bao giờ cảm thấy tức giận như bây giờ, tình cảm lẫn át lý trí, vào lúc ngay cả bản thân y cũng không nhận thức được, trên mặt Lyle đã hằn dấu năm ngón tay.

Lyle ôm mặt, không thể tin trọn mắt nhìn y: “Anh đánh tôi?!”

Kane gằn giọng: “Tôi không nên đánh em sao? Em còn dám hỏi sao? Sao lại phải làm đến mức này? Tôi chỉ quan tâm đến em, sao em phải lừa tôi lên đi gặp Jeffrey? Chỉ vì chúng ta cãi nhau, em bỏ đi tự tìm chết?! Lyle Jasper, mẹ nó bao giờ em mới có thể dừng hành động theo cảm tính nữa!”

Lyle lần đầu tiên thấy Kane tức giận như vậy, gương mặt đàn ông khi cáu giận lên cũng chẳng mấy dễ nhìn, mà trái tim hắn không hiểu vì sao lại âm ỉ đập lên kịch liệt. Lần đầu tiên bị chỉ trích mắng mỏ, Lyle cũng không thấy dễ chịu, phần nộ trong lòng như sóng trào dâng, “Tôi chỉ mới mười tám tuổi, sao tôi không được cảm tính, tại sao tôi không được kích động?!”

“Em có dám nói, em tùy tiện hẹn gặp Jeffrey không phải là vì chuyện chúng ta cãi nhau trong phòng tập thể hình lần trước không?”

“Phải thì sao?” Lyle quật cường ngẩng đầu.

Kane biết, với tính cách điên cuồng thích làm gì thì làm của hắn, hành động như hôm nay cũng không phải chuyện nằm ngoài dự đoán, y quá rõ điều này.

Kane lần thứ hai nâng tay lên.

Lyle nghiêng mặt quật cường nhìn y, trong mắt ngấn lệ, ánh mắt kiêu ngạo như đang nói “Anh thích thì đánh đi!”.

Bàn tay đang giơ lên của Kane cuối cùng cũng không hạ xuống được. Một lúc sau, y từ từ siết chặt tay thành nắm đấm, mím môi đè nén tâm tình, thấp giọng nói: “Nếu như đây sự trừng phạt cho lần tôi bỏ đi kia, vậy thì chúc mừng em, em thành công rồi, cả đời này tôi sẽ không quên đâu.”

70. Chương 70: Chỉ Có Liv Đáng Yêu Nhất

“Kane, đặc công sắp đến rồi, rời khỏi đó nhanh lên.” Thanh âm Ava từ trong tai nghe truyền đến.

Kane thấp giọng hỏi: “Còn bao lâu nữa thì đến nơi?”

“Không quá 3 phút sẽ lên đến sân thượng, chắc cậu và Lyle phải tìm lúc khác mà nói chuyện yêu đương rồi, bây giờ lo mà chạy đi.”

Kane đứng lên, vươn tay trái ra kéo Lyle đứng dậy đi đến cửa ra thang bộ, vừa đi vừa hỏi: “Có đường nào tránh được bọn họ không?”

“Xuống tầng, phía tây góc trong cùng có một cánh cửa, cần thẻ nhân viên mới qua được. Nhưng mà cái này không cần lo, tôi giải quyết được, sau cửa là thang máy chuyên dụng cho công nhân viên, nổi thẳng đến bãi đỗ xe phụ dưới tầng hầm, hai người có thể từ đó đi ra ngoài.”

Kane buông tay trái đang cầm tay Lyle ra, rút súng, nghiêng người nói với hắn: “Lát nữa nhớ theo sát tôi. Em còn gì bất mãn thì sau này nói tiếp, hiện tại phải nghe tôi.”

Lyle nhảy bèn nhìn về phía tay phải đang buông thông của y, “Tay phải anh sao thế?”

Nói xong, hắn cầm tay phải Kane lên, quả nhiên thấy một dòng máu tươi sền sệt chậm rãi từ chảy từ cánh tay xuống mu bàn tay, cổ tay áo sơ mi trắng như tuyết bị huyết dịch nhuộm đến đỏ sẫm.

“Không sao đâu, đi nhanh lên, nếu không đặc công đuổi đến rồi muốn ra khỏi đây càng khó.”

Lyle không yên lòng đi theo sau y, trong đầu liên tục lặp đi lặp lại cảnh tượng Kane xông đến ôm lấy mình. Bây giờ hắn mới biết, phát súng thứ hai của Jeffrey không phải bắn trượt, mà là Kane giúp hắn cản đạn.

Sau khi vào trong thang máy cho nhân viên, Kane thở ra một hơi, tựa lưng vào tường, cởi áo khoác vắt lên tay vịn.

Lyle lúc này mới nhìn thấy rõ vị trí vết thương, vài vóc xung quanh đều bị máu tươi nhuộm ướt đẫm, máu vẫn chảy qua cánh tay không ngừng. Nhìn đến da thịt trần trụi lộ ra nơi cổ áo y, trong lòng hắn càng thêm hoảng sợ, căng thẳng thấp giọng hỏi: “Anh không mặc áo chống đạn?!”

“Chưa kịp.” Kane hời hợt đáp.

Áo chống đạn đối với Kane mà nói là thứ đồ tùy thân ra đường là phải có, cũng như người bình thường phải mặc áo sơ mi. Hôm nay y lại không mặc, nhất định là vì vội vã đi tìm hấn. Lyle dùng sức mím chặt môi, hai tay âm thầm siết lại, Kane không mặc áo chống đạn, nếu như phát súng kia của Jeffrey không trúng vào cánh tay y, mà là chỗ khác, những nơi trí mạng...

Lyle vô cùng hối hận, nếu như vì sự tùy hứng ngông cuồng của hấn mà người này xảy ra chuyện gì, hấn nhất định sẽ phát điên mất.

Kane xé một góc vạt áo sơ mi xuống, dùng răng cắn một đầu mảnh vải, một tay cầm lấy một đầu khác, khó khăn đem miếng vải buộc lên miệng vết thương.

Lyle nhẹ nhàng vỗ tay y, “Để tôi.”

Kane nhả miếng vải trong miệng, ngửa đầu dựa lưng vào tường thang máy, nặng nề thở ra.

Nhìn miệng vết thương ở khoảng cách gần, nhìn lỗ đạn trên cánh tay y máu thịt lẫn lộn nhầy nhụa, Lyle hít sâu một hơi, đem miếng vải đặt trên vết thương, cẩn thận buộc một nút

“Dùng sức đi, buộc chặt vào, nếu không máu chảy ra nhanh lắm.” Lồng ngực Kane không ngừng phập phồng, chân mày nhíu chặt.

Lyle khẽ cắn răng, kéo nút buộc chặt thêm.

Nhịp thở của Kane đột nhiên hỗn loạn, một lát sau lại khẽ cười, “Không nở sao?” Không chờ Lyle trả lời, y lại nói: “Hôm nay em không ăn cơm à, buộc chặt nữa vào. Em đang buộc cho một người đàn ông ba mươi tuổi chứ không phải một cô bé ba tuổi đâu, mạnh tay lên.”

Lyle cắn răng, dùng sức siết chặt hai đầu vải lại, hấn nghe được tiếng Kane khẽ rên, đồng thời mặt vải trắng nhanh chóng bị máu từ miệng vết thương thấm ướt.

Kane thở phào một hơi, mặc lại áo khoác.

Lyle nhìn động tác chậm chạp của y, biết vết thương nhất định rất đau, khoang ngực hấn căng ra, bồng rất, khó chịu vô cùng.

Lúc đèn hiển thị báo đến tầng hầm, cửa thang máy mở, hai người nhanh chóng ra ngoài. Kane vừa đi vừa hỏi Ava: “Dưới này có đặc công không?”

“Hiện tại không thấy có. Nhưng camera dưới đó không quay được hết mọi góc, người có kinh nghiệm đi vào góc chết máy quay sẽ không phát hiện được, tốt nhất cứ cẩn thận vẫn hơn.”

“Cô hack vào hệ thống báo động được không?” Kane quan sát ô tô xung quanh, định tìm một cái để chôn đi.

Âm lượng của Ava trong tai nghe lại đột nhiên tăng vọt: “Đừng lấy xe, chạy mau! Hai đặc công một nam một nữ vừa xuống đó, bọn họ thấy các cậu rồi!”

Ava còn chưa nói xong, hiện trường đã có tiếng súng vang lên. Kane và Lyle trốn sau một chiếc xe jeep cỡ lớn, cũng may vỏ xe này chống đạn, bọn họ còn có thể kéo dài được một lúc.

Kane chỉ còn một tay, đối đầu với hai đặc công đương nhiên không mấy thuận lợi, tình thế chẳng mấy chốc càng lúc càng không khả quan.

“Em ở yên đây, đợi tôi dẫn bọn họ đi rồi thì tranh thủ chạy ra ngoài, biết không?” Kane vừa tranh thủ phản kích vừa nhỏ giọng dặn dò Lyle.

Lyle không lên tiếng, tầm mắt dừng lại ở dòng chất lỏng đỏ thẫm không ngừng chảy trên mu bàn tay y.

Kane bắt đầu dĩ tăng âm lượng: “Lyle, em nghe thấy tôi nói không?”

Lyle đột nhiên mở miệng: “Mẹ kiếp, tôi ghét nhất là nghe câu này.”

Kane còn chưa kịp phản ứng, súng lục trong tay đã bị Lyle cướp đi. Hắn nhanh chóng vòng qua đầu xe jeep, chạy đến phía sau một chiếc xe con, qua cửa sổ xe đã bị bắn vỡ từ lúc trước nhằm về phía nữ đặc công nã một phát súng. Có lẽ một phần là do may mắn, phát súng kia trúng vào tay phải nữ đặc công.

“Lyle, quay lại đây!” Kane khẽ gầm lên, trong mắt sắp bốc hỏa.

Lyle không để ý tới y, tập trung tinh thần quan sát động tĩnh hai đặc công kia và hoàn cảnh xung quanh.

Kane có tức giận nữa cũng vô dụng, chỉ có thể rút ra một khẩu súng khác, liên tục nổ súng về phía đặc công nam, nỗ lực lôi kéo sự chú ý của đối phương. Nam đặc công dường như có hứng thú với Lyle hơn nhiều, cho dù suýt nữa bị Kane bắn trúng, vẫn cố chấp tiếp cận về phía hắn.

Kane nghiêng răng cười “Mẹ nó” một tiếng, như đi tự sát lao ra giữa đường nhìn của nam đặc công, chỉ một lát sau đã dùng hết đạn trong băng. Cũng may phản xạ của y tốt, chỉ bị trúng một phát vào vai, cùng lúc đó, nam đặc công kia cũng bị Kane bắn trúng đầu gối, tạm thời mất năng lực di chuyển cơ bản.

Kane dựa vào thân xe Jeep há miệng thở dốc, dùng một tay chậm rì rì thay băng đạn. Vết thương trên tay phải có lẽ đã vào đúng động mạch, máu chảy mãi không dừng, ban nãy lại cử động mạnh, máu đã thấm ướt cả ra ngoài áo khoác. Y lắc mạnh đầu cho cảm giác choáng váng qua đi, nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa chỉ sợ tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Nữ đặc công tay phải bị thương, tay trái dùng súng không mấy linh hoạt, nhưng cũng không ngừng lại, liên tục nổ súng về phía Lyle đang di chuyển giữa các hàng xe, tiếng kính vỡ và tiếng đạn ghim vào kim loại vang lên liên tục, thậm chí có vài lần suýt nữa đã nhắm trúng hân.

Kane thay đạn xong, ngón tay dùng sức cầm mạnh vào chỗ vừa bị bắn trên vai, muồn dùng đau đón đổi lấy tỉnh táo. Y biết khẩu súng trong tay Lyle tổng cộng chỉ có bảy viên đạn, hiện tại có lẽ đã dùng gần hết rồi.

Kane không ẩn nấp, cứ thế lao ra chạy về phía nữ đặc công và Lyle. Nữ đặc công một mực nhắm vào Lyle, đối với đường đạn của y chỉ tránh né, không phản kích.

Lyle đã chạy đến gần cuối bãi đỗ xe, có muồn trốn cũng không trốn được nữa. Nữ đặc công hiển nhiên cũng nhận ra điểm này, càng cố sức đuổi cùng giết tận.

Cô ta đứng cạnh tường, giữa hai chiếc xe thể thao, súng trong tay nhắm về phía Lyle. Súng trong tay Lyle cũng chĩa thẳng mặt nữ đặc công, mà họng súng của Kane thì đã kề sát vào gáy cô ta.

“Một chọi hai, cô cũng hiểu tình cảnh của bản thân rồi chứ.” Khóe miệng Lyle khê cong lên, con ngươi xanh thẳm ngả ngón nhìn đối phương, “Hay là cô muồn chơi đấu võ mồm?”

Nếu không phải tình huống không thích hợp, Kane thật sự rất muồn lấy báng súng đập vào đầu hân. Nhưng trong hoàn cảnh thế này, y chỉ có thể nén xuống xung động, phối hợp với Lyle, “Cộng sự của cô cũng không giúp được cô đâu. Bây giờ cô có hai lựa chọn. Thứ nhất, bỏ súng xuống, rời đi, cô sống. Thứ hai, nổ súng, cho dù nhiệm vụ có hoàn thành hay không, cô vẫn chết. Chọn cái nào?”

Nữ đặc công trấn định nói: “Tôi không chỉ có một cộng sự, kẻ cuối cùng phải chết là ai chưa nói chắc được đâu.”

“Không, cô chỉ có một cộng sự. Đặc công của lực lượng đặc biệt đa phần đều chỉ có một cộng sự, đồng thời cũng không được phép liên hệ với những đặc công khác, tôi nói không sai chứ?” Kane dừng một chút, lại nói tiếp, “Nếu tôi đoán không nhầm, cô và cộng sự làm việc dưới quyền Jeffrey phải không? Nếu như tôi là cô, vì một tên cấp trên cặn bã như thế mà bỏ mạng mình, tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ xem liệu có đáng hay không.”

Trông mắt nữ đặc công khê đảo, lạnh giọng đáp: “Cấp trên của tôi thế nào không liên quan gì đến các người.”

“A! Có mỹ nhân sao hai người lại không gọi tôi thế, đúng là keo kiệt!” Giọng điệu tùy tiện cợt nhả quen thuộc của Brian từ xa truyền đến.

Kane khê cười, giọng điệu gọi cảm mê người, nhưng rơi vào tai nữ đặc công lại biến thành tảng đá ngàn cân đè nặng: “Cộng sự của cô còn chưa đến, mà đồng bọn của tôi đã tới rồi, nghe ra có vẻ càng lúc càng bất lợi cho cô thì phải.”

Nữ đặc công cắn chặt răng, bản thân cô ta cũng biết, một khi bắt đầu do dự là đã rơi xuống thế hạ phong, nhưng lại không thể không do dự đúng như Kane nói, cô quả thật không muốn vì nhiệm vụ này mà mất mạng.

“Tôi sẽ bắn một phát vào vách tường, giả vờ như thất thủ. Anh từ sau lưng bắn một phát vào người tôi, nhằm vào vai mà bắn.” Nữ đặc công cắn răng nói.

Kane biết cô ta sợ Jeffrey sẽ xem băng ghi hình, không chút do dự đáp: “Thành giao.”

Vừa dứt lời, hai tiếng súng gần như đồng thời cùng vang lên một lúc.

Brian nhanh chóng kéo Lyle chạy đi, Kane đưa lưng về phía nữ đặc công, vừa đi vừa nhẹ nhàng câu được câu chẳng bằng quơ nói: “Chỉ cần có cơ hội, giả chết hoặc làm gì cũng được, cố mà rời khỏi lực lượng đặc biệt.”

Nữ đặc công đã sớm đoán được thân phận của y, “Đây là lời khuyên của người từng trải sao?”

“Có thể coi là vậy.”

Brian đỗ xe ở ngay cửa ra vào hầm của khách sạn, ba người vừa ra đã nhanh chóng chui vào trong xe.

“Cám ơn đã cứu bọn tôi.” Lyle hỏi, “Liv gọi anh đến sao?”

“Không, là Ava. Cô ta nói hai người đang gặp vấn đề, cần trợ giúp.” Brian đáp, “Lái xe thẳng về nhà hay đi đâu?”

“Về nhà.” Lyle mệt mỏi day day huyết thái dương, “Dặn Vincent chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để gấp đạn ra cho Kane.”

Dặn dò xong, hắn quay đầu lại nhìn Kane, phát hiện trạng thái của y càng lúc càng xấu, ngay cả bờ mi nhợt màu cũng đầm mồ hôi, toàn bộ cánh tay và vai phải bị máu nhuộm kín.

Brian tắc lưỡi, thở dài: “Mất máu đến trình độ này, người bình thường đã hôn mê từ lâu rồi.” Thật không biết cố thể làm gì, nửa câu sau này Brian không dám hỏi ra miệng.

Lyle dịch người đến bên cạnh Kane, nhẹ nhàng vuốt tóc y, cẩn thận hôn lên khóe môi y, ôn nhu nói: “Nghỉ một lúc đi, sắp về đến nhà rồi.”

Kane qua bao nhiêu năm thói quen đã không thể thay đổi, chỉ cần thể lực còn chưa tới cực hạn, y sẽ không cho phép bản thân gục ngã, nhưng ở bên cạnh Lyle, ít nhất y có thể tự cho phép bản thân thả lỏng.

Kane chậm rãi nhắm mắt lại.

Lyle lại khẽ hôn Kane một chút, ghé vào tai y nhỏ giọng thì thầm: “Không sao đâu, sắp về đến nhà rồi.”

Brian từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy cảnh này, da gà da vịt thì nhau nổi đầy người, nghĩ thầm, không biết mắt mũi Lyle thế nào mà lại xem một ông chú hơn ba mươi tuổi vai u thịt bắp như em gái chân yếu tay mềm hơn mười tuổi, ngọt ngào buồn nôn đến không dám nhìn thẳng!

Ôm theo bất mãn bị đầu độc cảm quan, anh ta đang định lầm bầm hát vài câu lại bị Lyle lấy lý do “quấy rầy Sweetheart nghỉ ngơi” chặn lại. Brian âm thầm thở dài trong lòng, quả nhiên chỉ có Liv là đáng yêu nhất, những người khác bất kể nam nữ gì đầy đều vứt hết đi thôi.

71. Chương 71: Hối Thế Mà Cũng Làm Đặc Công

Đến gần sáng Liv mới trở về, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện thêm vài vết xước, trên cánh tay cũng có không ít, nhìn qua cực kỳ chật vật, mà trên người lại không có thương tích nào quá nghiêm trọng, có thể thấy không trúng phát đạn nào.

“Tôi đuổi theo tên hói kia hơn hai mươi cái quảng trường, cuối cùng vẫn để hắn chạy mất!” Liv khinh bỉ nghiêng rằng, “Vừa xấu vừa hói thế mà cũng làm được đội trưởng, lực lượng đặc biệt thật khiến người ta thất vọng.”

Lyle thực sự không hiểu nổi tư duy của người này, “Tuyển đặc công chứ có phải đi tuyển diễn viên đâu mà xem mặt.”

“Tóm lại đều là một đám yếu như gà, chỉ số vũ lực chẳng có gì khác nhau. Trong mắt tôi, tất cả đều là một lũ mặt và mông xếp cùng một hạng hết!” Liv nhún vai.

Thì ra cô ta chọn đàn ông là xem mặt và xem mông sao... Mặt hẳn có thể hiểu được, nhưng còn vụ mông thì Lyle nghĩ thế nào cũng không giải thích nổi.

Liv tốt bụng giải thích: “Mông vĩnh sờ thích hơn chứ, lúc đánh cũng càng có cảm giác.”

“...” Lyle lập tức bỏ qua ý định nông nổi nhất thời muốn hỏi cô ta xem mông mình thì sao.

Vì ngủ không đủ giấc, hai mí mắt hắn nặng nề sụp xuống. Lyle vuốt vuốt mắt, cố gắng nâng cao tinh thần,

ánh mắt nhìn về phía Liv dường như có điều muốn nói lại thôi.

“Thích chị đây à?”

“... Cô moi đâu ra tự tin thế?”

“Có chuyện thì nói nhanh, đừng như thiếu nữ ấp úng lăm lút nhìn tôi.” Liv khoanh tay trước ngực, khoe mắt bầm đen và vết xước đầy mặt hoàn toàn không cảm được khí chất thiếu đôn bốc lên ngùn ngụt.

Nếu không phải không tìm được người nào khác, Lyle tuyệt đối không hề muốn nói vấn đề tình cảm với người này

“Gần đây tôi và Sweetheart... xảy ra chút vấn đề. Tôi vốn nghĩ là tôi không sai, nhưng bây giờ lại không dám chắc chắn nữa.” Lyle châm chước cẩn thận nói.

“Cậu muốn hỏi ý kiến tôi?” Liv y như tên lưu manh vừa gật gù vừa xoa cằm, đột nhiên ác ý nở nụ cười, “Tôi kiến nghị hai người nhanh nhanh chia tay đi. Kane là đàn ông, dây dưa với một tên nhóc con ngoài cái mặt ra chẳng được cái gì nữa như cậu chỉ phí thời gian. Hàng cực phẩm như thế phải đưa vào tay một con người hoàn hảo như tôi mới có thể khai thác triệt để giá trị mặt và mông được.”

Lyle lập tức xoay người nhắc chân đi, “Coi như tôi chưa hỏi gì đi.”

Liv ở phía sau hần tăng cao âm lượng: “Lyle, Kane và tôi đều cùng một loại người, người như bọn tôi cho dù là bẩm sinh hay do cuộc sống ảnh hưởng, ít nhiều gì đều có khuyết thiếu về mặt tình cảm. Có lẽ cậu cảm thấy tình cảm Kane dành cho cậu chưa đủ, nhưng thật ra đó lại là tất cả những gì anh ta có rồi. Quý trọng đi, nhóc con, đừng để đến lúc mất rồi mới ngồi đó khóc lóc.”

Bước chân Lyle hơi khựng lại, trong lòng đột nhiên đau buốt.

Ở trước mặt hắn, Kane vẫn luôn thể hiện bản thân mạnh mẽ đáng tin cậy, khiến hắn vô tâm quên mất rằng y đã từng có một quá khứ tối tăm méo mó đến mức nào. Bất luận Kane kiên cường ra sao, những quá khứ kia đã khảm sâu vào linh hồn y một vực thẳm không đáy. Những cách nhìn nhận và đánh giá khác biệt hoàn toàn với người bình thường đã trở thành một phần của Kane, một khi Lyle phủ định những thứ đó, dùng chuẩn mực thông thường để đánh giá y, cũng đồng nghĩa với việc hắn phủ định quá khứ của Kane, phủ định bản thân Kane.

Lúc Lyle đẩy cửa vào phòng ngủ cho khách, Kane đang truyền máu, trên vai và cánh tay phải quấn băng gạc, đưa lưng về phía hắn đứng bên cửa sổ hút thuốc, mùi thuốc lá tràn ngập trong phòng che lấp đi phần nào mùi tanh nồng của máu.

Lyle không hiểu tại sao bản thân lại có chút nôn nóng, ngón tay bám trên khung cửa lạnh toát, “Sweetheart, không phải Vincent dặn anh truyền máu xong thì đi ngủ sao?”

Kane không nói gì, yên lặng hút hết liều thuốc xong mới dùng ngón trỏ và ngón cái dụi nát tàn thuốc, tiện tay đem tàn thuốc ném vào gạt tàn trên bệ cửa sổ, xoay người bình tĩnh nhìn hấn: “Lyle, chúng ta cần nói chuyện.”

Cảm giác bức bối chạy dọc từ đầu đến chân, Lyle đột nhiên có loại ảo giác như sắp bị phán quyết, tim hấn đập nhanh hơn, hô hấp bất giác dồn dập, vội vàng nói: “Sweetheart, tôi không chia tay đâu.”

Kane nhớ ra chuyện gì đó, khẽ mỉm cười: “Có lẽ chúng ta không thích hợp để ở cạnh nhau, đây là chính mồm em nói.”

Lyle vốn không hề muốn tách ra khỏi Kane, ngày đó hấn nói như vậy cũng là vì thấy y bị thương, thái độ của Kane lại khiến hấn bất mãn, theo bản năng muốn chăm chọc khiến y khó chịu, cuối cùng hiện tại lại thành tự lấy đá đập chân mình.

“Tôi hối hận rồi.” Con người xanh thẳm của Lyle không tự chủ được mang theo vài phần khẩn cầu, “Sweetheart, tôi thật sự hối hận rồi.”

“Lyle, bây giờ hối hận đã không còn tác dụng nữa.”

Ngón tay bầu trên khung cửa của hấn càng thêm siết chặt, cổ họng khô khốc, cố chấp lặp lại: “Anh đừng bỏ tôi.”

Kane bật cười: “Tôi đâu có nói muốn chia tay, tôi chỉ nói là chúng ta cần nói chuyện.”

Lyle không vì vậy mà thả lỏng được chút nào, bất an hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Đóng cửa lại.”

“Hả?” Lyle mất một lúc mới ý thức được mình vẫn đang đứng túm chặt lấy khung cửa, mệt mỏi đi vào phòng, đóng cửa lại.

“Em căng thẳng cái gì.” Kane cười khê, cố gắng khiến bầu không khí thoải mái hơn, “Quan hệ của chúng ta thân mật như thế, tôi quen nhìn em trắng trợn thẳng thắn không nề mặt ai hơn là rụt rè thế này.”

Chính vì hấn quá trắng trợn thẳng thắn không nề mặt ai mới dẫn đến tình cảnh bị hối cung như bây giờ, Lyle biết rõ điểm này, càng thêm mất bình tĩnh. Từ trước tới nay hấn thích làm gì thì làm là vì không biết sợ, không sợ chết, không sợ mất đi quyền thế, không sợ miệng lưỡi dư luận, tuổi trẻ nóng nảy không biết suy nghĩ coi trời bằng vung, vậy nên chẳng biết cái gì gọi là sợ.

Thế nhưng hiện tại, cả người cứng lại, đầu óc trống rỗng, hẳn đã biết cái gì gọi là sợ hãi — sợ mất đi người này.

Kane đặt Lyle ngồi xuống mép giường rồi tự mình kéo ghế ngồi đối diện hẳn, hơi cúi người xuống, cùng Lyle duy trì khoảng cách không xa không gần.

“Em làm ra chuyện khiến tôi không thể chấp nhận nhất.” Kane đột nhiên mở miệng.

Lyle cứng đờ cả người, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, “Sweetheart, anh bảo tôi không cần căng thẳng, nhưng anh lại bắt đầu bằng câu này sao.”

“Lyle, em biết tình cảm của tôi mà. Trên thế giới này, tôi không có người thân, bạn bè cũng chỉ có một tên ất ơ như Ace. Kể từ sau khi gặp em, tôi chỉ còn quan tâm đến duy nhất một thứ. Lyle, tôi nghĩ em biết địa vị của em trong lòng tôi quan trọng đến mức nào. Lần trước hai chúng ta cãi nhau ở phòng tập thể hình, lời nói của tôi có lẽ đã khiến em cảm thấy tình cảm tôi dành cho em không đủ chân thành, không đủ tin tưởng em. Nếu khiến em thất vọng, tôi xin lỗi, nhưng đấy chính là con người thật của tôi. Tín nhiệm đối với tôi là thứ không đáng một xu, đặc biệt là trong mối quan hệ của chúng ta. Chỉ cần chuyện đó có lợi cho em, em muốn lợi dụng tôi hay bất kỳ ai cũng được, tôi không để ý. Kể cả em muốn tôi giết Vincent, to con hay Liv, thậm chí là bản thân tôi, tôi cũng sẽ không do dự dù chỉ một giây. Đối với tôi, mục tiêu là thứ cao hơn tất cả, bất kể em có chấp nhận được hay không, đây là nguyên tắc đã ăn sâu vào xương tủy tôi rồi.”

“Em cố ý lừa tôi, lén lút hẹn gặp Jeffrey. Nếu như nửa đêm tôi không tỉnh lại, tối hôm trước chúng ta còn nằm cạnh nhau, sáng hôm sau nhận xác em về, em nghĩ tôi sẽ có cảm giác gì? Em muốn dùng nguy hiểm để tìm lấy cảm giác kích thích, muốn phát tiết cảm giác bức bối trong lòng, đồng thời cũng trả thù được chuyện lần đó tôi bỏ đi, trả thù tôi không cho em được thứ tình cảm em mong muốn, một mũi tên trúng hai đích, phải không?”

Ngón tay Lyle túm chặt lấy ga giường, vô lực thì thào: “Không phải thế...”

“Em muốn trừng phạt tôi, muốn phát tiết tâm tình, có thể chiến tranh lạnh, muốn đánh tôi mắng tôi, thậm chí yêu cầu ngang ngược tôi cũng chấp nhận được. Nhưng em lại đem tính mạng của bản thân ra đùa.” Kane chậm rãi nói, từng câu từng chữ như dao cứa vào lòng hẳn, “Thứ tôi luôn cố gắng bảo vệ, em lại không biết quý trọng, Lyle, tôi không thể tha thứ cho em.”

Lyle muốn phản bác, nhưng não bộ hoảng loạn không sắp xếp được ngôn từ, chặt vật không mở miệng biểu đạt được suy nghĩ của bản thân.

Kane đợi rất lâu không thấy hẳn trả lời, duỗi ngón tay nâng cằm Lyle lên đối diện với mình, phát hiện hai mắt hẳn đỏ au, môi dưới bị cắn đến trắng bệch, dường như chỉ một giây nữa thôi sẽ khóc.

“Em nghĩ sao?”

Lyle cắn răng, buồn buồn đáp: “Tôi đang nghĩ, nếu tôi khóc sụt sướt như Liv nói, liệu có giữ được anh

lại không.”

“Nếu như chuyện hôm qua phát sinh nữa một lần, cho dù em nói gì, làm gì, tôi sẽ đi, cả đời này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa.” Kane nhẹ giọng nói.

Y vừa dứt lời, nước mắt của Lyle cứ thế trào ra. Hắn vội vàng nghiêng đầu đi, không muốn để Kane nhìn thấy mình khóc.

Kane kéo cằm hắn lại, nhẹ nhàng lau nước mắt đi, “Chỉ có những lúc thế này trông em mới giống một thằng nhóc mười tám tuổi. Lyle, đây là lần đầu tiên, tôi sẽ bỏ qua, nhưng hai chúng ta vẫn cần thời gian để bình tĩnh lại.”

“Cần bao lâu?” Lyle lần thứ hai nghiêng đầu tránh đi, thấp giọng hỏi.

“Trước khi hai chúng ta bình tĩnh suy xét kỹ mọi việc, tôi sẽ ngủ ở đây.”

Ngoài cửa phòng, ba cái đầu lần lượt dính trên ván cửa. Brian ngồi xổm ở dưới cùng, Liv ở chính giữa, Vincent vắt vẻo trên cùng bị hai người bên dưới lắc lư không nghe ngóng được gì, tức giận nói: “Cô gắn camera khắp nhà rồi còn chạy đến đây chen chúc làm gì?!”

“Cậu chẳng biết gì cả, cái này gọi là không khí, phải đến hiện trường rình rập mới có cảm giác.” Liv chuyên tâm nghe ngóng động tĩnh trong phòng, thuận miệng đáp.

Cửa đột nhiên bị mở ra, ba người xuýt nữa thì ngã dập mặt.

Lyle mặt không đổi sắc nhìn xuống bọn họ: “Nghe xong chưa? Xong rồi thì làm ơn tránh đường được không?”

Vincent nghiêng người sang, Lyle đi sát qua bọn họ, trở về phòng mình.

Liv đắc ý nói: “Thấy chưa, khóc rồi, Vincent, Brian, mỗi người một trăm tệ, nôn ra nhanh.”

Vincent vừa bỏ tiền vừa không cam lòng lắm bầm: “Tôi còn tưởng cậu ấy từng làm thủ lĩnh Fluorita thì phải bạo ngược một chút chứ.”

Liv không kiêng dè cười nhạo: “Bạo ngược? Chỉ có bạo ngược trước mặt cậu thôi. Mà kể cả Lyle có bạo ngược thật thì cuối cùng vẫn là bị Kane đè, mà đã bị đè thì làm sai chỉ có khóc thôi, có đúng không Brian?”

Brian hoảng sợ vội vàng gật gật đầu.

Vincent: “...”

Đêm đầu tiên ngủ riêng, Lyle nằm trong phòng mình trần trọc trần trở mãi không ngủ được. Hắn mở to hai mắt trừng trừng nhìn trần nhà đến nửa đêm, rốt cục không chịu được nữa ôm gối đi chân trần lạch bạch chạy tới phòng ngủ cho khách. Kane vẫn còn đang ngái ngủ lơ lơ ra mở cửa, cả người chỉ có độc một cái quần lót và vải trắng băng kín cánh tay phải, y đứng dựa vào cửa, không hề có ý định cho Lyle vào trong.

“Chuyện gì?” Kane sắc mặt tái nhợt, thần sắc mệt mỏi như muốn xỉu.

“Sweetheart, tôi sợ tối.” Lyle mở to hai mắt, nỗ lực để cho mình có vẻ đáng thương.

“Bật đèn đầu giường lên.” Kane không hề dao động.

“Đèn sáng không ngủ được.”

“Trước đây em có bị thế này đâu.”

“Bây giờ bị.”

“Gọi Vincent đến chữa đi.”

Lyle hết cách rồi, trực tiếp đi vào vấn đề: “Sweetheart, tôi muốn ngủ ở đây.”

Kane nhúm mày, “Vậy tôi về phòng ngủ chính?”

Lyle hoàn toàn thất bại, chỉ có thể ôm gối tui thân quay về phòng. Cửa phòng ngủ vừa đóng lại, hắn lập tức quăng về mặt đáng thương tội nghiệp đi, điên cuồng đem gối đập lên cửa, vừa đập vừa liên tục chửi “Khốn nạn”, tức đến suýt khóc.

72. Chương 72: Lam Tán

Quan hệ của Kane và Lyle bước vào một giai đoạn vô cùng kỳ lạ. Bọn họ ngoài việc chia phòng ra thì vẫn ở chung nhà, vẫn cùng ăn cơm và trao đổi công việc, nhưng lại không có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào —

chủ yếu là do Kane không chịu phối hợp. Trạng thái này khiến cho cả hai vừa cảm thấy lạ lẫm vừa thấy không thoải mái. Lyle thậm chí có ảo giác bọn họ dường như đang quay trở về thời điểm khi mới gặp nhau.

Kane mất máu quá nhiều, mấy ngày liên tiếp sắc mặt vẫn trắng bệch, Lyle vì lo y không an tâm, luôn ở nhà không ra ngoài.

Cả vai và cánh tay phải của Kane đều bị thương, ảnh hưởng rất nhiều đến sinh hoạt hằng ngày.

Đầu tiên chính là vấn đề ăn cơm, một tay không thể vừa dùng dao vừa dùng đĩa, kể cả chuyển sang dùng thìa vẫn không ăn được. Lyle cố ý dặn nhà bếp đừng đem thức ăn của Kane cắt nhỏ mà để nguyên miếng, sau đó khi đưa lên bàn rồi hắn mới tự tay cắt cho y.

Dưới ánh mắt trông mong của hắn, Kane khách sáo cảm ơn một tiếng, bình thần dùng tay trái cầm đĩa tự xiên đồ ăn, hoàn toàn không có một màn cảm động rót nước mắt như trong tưởng tượng của Lyle.

Lyle tiếp tục không ngừng cố gắng, xung phong nhận việc giúp y tắm gội, “Sweetheart, Vincent nói vết thương của anh phải tránh nước, để tôi giúp cho.”

“Không cần, hơi bất tiện nhưng tôi tự làm được.”

“Tại sao không cho tôi giúp? Tôi tình nguyện mà.” Lyle cố gắng biểu hiện ra vẻ mặt chân thành nhất có thể.

“Em nhất định sẽ thị gian tôi, như thế so với tự tắm còn phiền hơn.” Kane nói xong, nhanh chóng đóng cửa kính phòng tắm lại.

“Tôi dâm dê như thế bao giờ?” Lyle bất mãn khẽ lắm bầm, mở cửa kính, mặt dày leo đèo vào theo.

Kane vừa chỉnh lại nhiệt độ nước, còn đang quay lưng về cửa phòng tắm đã nghe thấy âm thanh cửa kính trượt ra, không cần quay đầu lại cũng biết là ai vào.

Ánh mắt nóng rực của hắn dán chặt lên người y, có lẽ vì nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, Lyle chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Kane xoay người lại, rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước miếng.

“Em đói khát đến thế à?” Y vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, ánh mắt mang theo vẻ phức tạp nhìn hắn.

Lyle liếm liếm môi, nhanh chóng quyết định xem nên thẳng thắn thừa nhận mình đói khát thật hay là dối trá diễn tiếp vai tình thánh, cuối cùng nỗ lực đem tầm mắt dời từ cơ thể lên mặt y, “Sweetheart, tôi có thể

giúp anh lau người.”

Nói thì nói thế, nhưng ánh mắt hắn lại như ma như quỷ, như thể không phải sắp lau mà sắp liếm khắp người y.

Kane suy nghĩ một lúc, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu, “Nếu em đã kiên quyết muốn làm thì tôi cũng không ngại.”

Y thanh thoi dựa nửa thân trên vào thành bồn tắm, nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của Lyle. Lyle cầm khăn mặt giúp y lau cánh tay và lồng ngực, tầm mắt không nhìn được âm thầm lướt xuống dưới.

Dưới mặt nước trong suốt, cơ thể thon dài mạnh mẽ của Kane hoàn toàn thả lỏng, cánh tay bằng kính vải trắng gác trên thành bồn cũng không làm mất đi phong thái trầm ổn mà ngông cuồng, thậm chí càng khiến người ta thêm động lòng.

“Bỏ tay ra.” Kane nhắm mắt lại, hô hấp trở nên dồn dập.

Nguyên bản ý đồ của Lyle là muốn dụ dỗ Kane lên giường, sau đó gạo cháo gì đấy nấu hết thành cơm rồi để xem còn dám đòi chia phòng nữa không. Hắn vui vẻ quăng khăn mặt đi, hết sức chuyên tâm giúp y tắm rửa. Kane ngoài miệng bảo hắn bỏ tay, nhưng ngay cả mắt cũng không buồn mở, rõ ràng là đang vô cùng hưởng thụ.

Thấy y không từ chối, hai mắt Lyle sáng lập lờ như sói, hai ba phút lột sạch đồ bỏ vào bồn tắm, chen vào giữa hai chân y dùng tất cả kiến thức eo hẹp phối hợp với tay chân miệng ra sức lấy lòng đối phương —— từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chắc đây là lần tắm rửa nghiêm túc có bài bản nhất của hắn.

Kane ngoại trừ lúc phát tiết khẽ rên một tiếng, từ đầu đến cuối hoàn toàn không phát ra âm thanh nào khác.

“Sweetheart, thoải mái không?” Lyle kề sát vào tai y khẽ hỏi.

“Miễn cưỡng đạt yêu cầu.” Kane vừa ổn định lại nhịp thở vừa trả lời.

“Em muốn làm à?” Y thấp giọng hỏi.

Hai mắt Lyle sáng lên: “Muốn!”

“Ra kia úp mặt vào cửa.” Kane ngắn gọn hạ lệnh.

Lyle lập tức đứng dậy khỏi bồn tắm, dùng hành động trực tiếp thể hiện ý nghĩa cơ bản của cụm từ cầu còn

không được — hần nhanh chóng úp sấp người lên cánh cửa kính mờ. Cảm giác lạnh như băng từ tấm kính truyền tới cũng không cách nào ngăn cản được lửa nóng đang bùng cháy trong lòng Lyle lúc này.

“Sweetheart, có cần tôi đi lấy bao với dầu bôi trơn không?”

Kane cả người ướt sũng nước đi tới, trên mặt đất lưu lại một dọc vệt nước theo dấu chân. Y thấp giọng cười cười: “Không cần, không dùng tới những thứ đó.”

“Anh không định dùng bao?!” Lyle cố gắng kiềm chế bản thân, “Sweetheart, tôi cũng không phản đối đâu, nhưng mà gel bôi trơn tốt nhất vẫn cần, nếu không chuẩn bị lâu lắm.”

“Sẽ không lâu đâu.” Trong mắt Kane tràn đầy ẩn ý khó dò.

Vừa dứt lời, y đã bước đến đè chặt vai Lyle ép hần vào cửa, cúi đầu cắn lên cần cổ trắng nõn, đầu lưỡi mềm mại cùng hàm răng cứng rắn vừa đau đón lại vừa ướt át khiến Lyle không nhận được kêu rên thành tiếng. Động tác của Kane rất thô bạo, mỗi cái hôn đều mang theo đau đón, nhưng càng như vậy lại càng khiến hần thêm hưng phấn.

Kane chỉ có thể hoạt động được một tay, bàn tay trái trực tiếp nắm lấy hạ thân Lyle, làm cho âm thanh rên rỉ nhỏ vun của hần đột nhiên cao vút.

“Nhỏ giọng một chút nào, bảo bối.” Y ngậm lấy vành tai hần, thấp giọng nói.

Lyle từ trước đến giờ vẫn chỉ là mạnh miệng trêu người, lúc còn tỉnh táo thì dùng miệng phóng dăng, đến lúc lâm trận thật thì thần trí rã rời, hần thở hổn hển không ra hơi, “Sweetheart... A... Từ từ...” Mẹ nó, rên cũng không cho, còn có nhân đạo nữa không! Lyle vốn muốn nói gì đó, nhưng dưới tiền đề bị khoá cảm lắm lu mờ não bộ, hần rất nhanh đã quên luôn mình đang định nói gì.

Kane thô bạo xoa xoa hạ thân hần, cánh tay dùng sức kéo sát hần vào người mình, ôm lấy Lyle từ phía sau, hạ thân không nặng không nhẹ mà sát vào phía sau hần.

Đầu óc Lyle hiện giờ chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, mặt mũi đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt khê rên hừ hừ, phía trước bị an ủi thô bạo, khoái cảm xen lẫn đau đón kích thích đến phát điên, phía sau lại bị đùa bỡn không đến nơi đến chốn. Lúc bắt đầu còn cảm thấy kích thích, càng về sau lửa càng đốt càng lan, hần bắt đầu quay đầu nhìn Kane, hai mắt mờ mịt, “Sweetheart, rốt cuộc anh có định làm không...”

Kane đột nhiên ghé vào tai hần thấp giọng ôn nhu nói: “Bảo bối, xin lỗi.”

Lyle còn chưa kịp hỏi y xin lỗi cái gì, phía dưới đột nhiên tê rần, gốc rễ con cháu cứ thế bị người kia bóp mạnh một phát, đại não còn đang đình trệ, cửa kính lại đột ngột mở ra, hần không kịp chuẩn bị lão đảo hai bước, cứ thế bị đập ra khỏi buồng tắm.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng tắm cấp tốc đóng lại.

Lyle mất hơn một phút mới phản ứng được vừa xảy ra chuyện gì, tức giận đến mức chỉ muốn rút súng bắn người. Con người xanh thẫm mang theo dục vọng chưa tán cộng thêm lửa giận đỏ vẩn tơ máu, hắn dùng sức đập mạnh cửa kính, tức giận gào lên: “Con mẹ anh! Kane Campbell, tôi nhất định phải thiến anh tên khốn nạn!!!”

Nhưng mặc kệ hắn kêu gào chửi bới thế nào, Kane vẫn kiên quyết không mở cửa ra.

Quyết định thế này đối với bản thân y cũng không dễ dàng gì. Kane muốn cho Lyle tỉnh táo hơn, muốn hắn nghiêm túc nhận ra sai lầm của mình trong vụ việc xảy ra trên sân thượng King hotel vừa rồi.

Loại chuyện như trần truồng bị đập ra khỏi phòng tắm Lyle đương nhiên không chấp nhận được, tâm trạng hắn xấu vô cùng, cho đến tận trưa hôm sau vẫn không nói chuyện cùng Kane một câu.

Mà càng đổ thêm dầu vào lửa là Liv, Vincent cùng Brian, bọn họ không biết từ đâu lại biết được chuyện này —— nhất định là do đám camera thối nát giăng khắp nhà của Liv gây họa! Việc đó đã không nói, Liv mỗi lần nói chuyện với hắn được hai ba câu là lại phải chêm thêm một câu móc mỉa vào vấn đề này, ánh mắt nhìn hắn cũng càng thêm ẩn ý sâu xa, khiến Lyle chỉ muốn phát điên.

Chiều hôm đó, lúc Daniel Abbe đến, Lyle đang ở trong phòng thể hình xả giận, cả người đầm đìa mồ hôi. Sau khi tắm xong, hắn thay quần áo, ra phòng khách gặp Daniel.

Daniel Abbe, “Lam Tán” bí ẩn trong miệng truyền thông là một người đàn ông chưa đến 40 tuổi, nho nhã tuấn tú, tóc đen mắt đen, cao gần bằng Kane, vóc người thon gầy mạnh mẽ, từ tướng mạo có thể nhìn ra anh ta không phải người Avana.

“Rất hân hạnh được gặp anh, Daniel.”

Daniel bước đến nhiệt tình cùng hắn ôm xã giao một cái, cười nói: “Lyle, so với nhìn trong video, ở ngoài cậu còn đẹp hơn nhiều.”

Xem ra người này ngoài việc thích lang bạt khắp nơi còn dính kèm thêm bản tính phong lưu đa tình. Lyle hiểu rõ, ra hiệu cho Daniel ngồi xuống, “Đối với một người đàn ông thì mặt đẹp cũng chẳng có giá trị gì. Sao đột nhiên anh lại đến Avana?”

“Không hoan nghênh tôi à?” Daniel nghiêng người về phía trước, ghé sát vào hắn.

Ngoài Kane ra, Lyle cũng chẳng có kiên nhẫn mấy với những người khác, hắn ngả người dựa vào thành ghế,

vắt chéo hai chân, lười biếng đáp trả kẻ đang cố gắng đùa giỡn mình: “Đúng là không hoan nghênh. Bình thường tôi sẽ không gặp khách ở nhà, lại càng không tiếp những vị khách không có hẹn trước mà đến.”

Nụ cười trên mặt Daniel cứng đờ.

Lyle yên lặng nhìn chằm chằm anh ta, đột nhiên bật cười: “Tôi đùa thôi.”

Đã có màn dạo đầu này làm cảnh cáo, thái độ tùy ý của Daniel cũng thu liễm không ít, quyền chủ động một lần nữa trả về trong tay chủ nhà.

“Anh tới gặp tôi có chuyện gì?” Lyle hỏi.

Trước khi Daniel kịp lên tiếng trả lời, hần lại bổ sung: “Còn nữa, anh tùy tiện đến đây gặp tôi, đã bao giờ nghĩ tới hậu quả chưa? Cái danh xưng “Lam Tán” này sở dĩ được đặt vào tay anh là để tránh bất cứ liên hệ gì với họ Jasper, bây giờ anh quang minh chính đại đến nhà tôi, còn sợ chính phủ không nghi ngờ quan hệ của chúng ta sao?”

Daniel cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, ung dung đáp: “Bình thường tôi không mấy khi lộ diện dưới thân phận “Lam Tán”, rất ít người có thể nhận ra tôi, nếu không cậu nghĩ tôi đi du lịch lòng vòng như thế rồi còn mạng mà vác về sao? Mà cho dù có người nhận ra thật, cậu là thủ lĩnh tiền nhiệm của Fluorita, các công ty tập đoàn khác đến tìm gặp cũng là chuyện bình thường, sẽ không ai vì việc này mà nghi ngờ cậu mới là “Lam Tán” thật đâu, yên tâm.”

Lyle từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi lại lần thứ hai: “Anh đến tìm tôi có chuyện gì?”

Daniel đưa ra một tấm thẻ nhỏ màu xanh nhạt, “Tôi đến đưa cái này cho cậu. Đây là thẻ điều động phi hành khí, có thứ này, cậu có thể điều động máy bay, phi thuyền bất kể cậu ở đâu vào bất cứ lúc nào.”

Lyle nhíu mày, thản nhiên nhướn mày: “Chỉ vậy thôi? Trước đây tôi cũng có một cái rồi.”

Daniel xua tay: “Không không, nếu là loại điều động chống theo dõi như trước đây thì việc gì tôi phải đích thân mang đến. Cái thẻ này chỉ có duy nhất một tấm, chỉ cần cậu muốn, có thể điều động toàn bộ phi hành khí trên cả tinh hệ này cũng được, thậm chí cả loại trên thị trường chưa có. Viện nghiên cứu của chúng ta đã nghiên cứu chế tạo thành công phi hành khí đời hai, là tài sản tư nhân của cậu. Tin tôi đi, sau khi nhìn thấy nó rồi cậu sẽ không bình tĩnh được như bây giờ nữa đâu.”

Lyle không nói gì, giơ tấm thẻ trong tay lên: “Cái này dùng thế nào?”

Daniel nhận lấy tấm thẻ, giải thích: “Tấm thẻ này sử dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất để chế tạo thành, mở bằng cảm biến nhiệt, vân tay và võng mạc. Đặt ngón tay vào khung vuông này ba giây, nhiệt độ cơ thể và vân tay sẽ kích mở khóa an toàn thứ nhất, sau đó sẽ tự động mở hệ thống quét võng mạc, võng mạc của cậu được đặt làm nhận diện mặc định.”

Lyle cau mày, cảnh giác hỏi: “Sao anh lại có mẫu vân tay và vòng mặc của tôi?”

“Không phải tôi.” Daniel lắc đầu, “Là ngài Jasper, tấm thẻ này là ngài Jasper tự tay chế tạo.”

Lyle im lặng nhú mày. Người ta có thể nói ngài Jasper là doanh nhân, là nhà từ thiện, là người nắm quyền, nhưng hẳn chưa từng nghe ai nhắc đến ông với danh nghĩa là nhà khoa học, hướng hồ khoa học kỹ thuật mà tấm thẻ này sử dụng rõ ràng đã vượt quá sức tưởng tượng của hẳn...

73. Chương 73: Sweetheart, Anh Ghen

Khi yêu cầu Lyle tiếp nhận Fluorita, Leonard từng nói, nếu hẳn từ bỏ việc kế thừa Fluorita, đồng nghĩa với việc từ bỏ tất cả tài nguyên mà Fluorita nắm giữ. Thế nhưng thực tế, Ilves vẫn làm việc cho Lyle, chuyện này Leonard không thể không biết, ông im lặng coi như ngầm thừa nhận, chỉ cần hẳn không yêu cầu quá đáng, không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Fluorita danh dự, Ilves, hay cũng chính là Fluorita, đều sẽ tận lực đáp ứng Lyle.

Ngoại trừ mang đến một tấm thẻ toàn quyền điều động phi hành khí, Daniel Abbe còn giao cho hẳn một tài khoản tín dụng nặc danh có độ bảo mật tuyệt đối, số dư bên trong lớn đến độ vượt ngoài hạn mức cho phép, ngay cả người từ trước đến nay chưa bao giờ để ý đến tiền như Lyle vừa nhìn cũng giật mình.

Với nền tảng tài chính này, cho dù hẳn muốn rời khỏi Omar, thậm chí là rời khỏi tinh cầu Avana là điều hoàn toàn có thể. Bất luận Chính phủ Avana có kết luận Lyle là gián điệp hay không, hẳn đều có thể tiếp tục sống ung dung tự tại. Ngài Jasper có lẽ đã sớm đoán được sẽ có ngày hôm nay, nên đã dọn sẵn một con đường đẹp để cho con trai mình.

Chỉ có điều, Lyle không hề có ý định rời khỏi Avana — ít nhất cho đến hiện tại là vậy.

Thân phận của ngài Jasper vẫn còn là một câu đố chưa có lời giải. Ông là người Avana, nhưng lại nhận nuôi một đứa trẻ ngoại tinh hệ như hẳn, ông là một chính trị gia bảo thủ, nhưng lại nắm trong tay vô số khoa học kỹ thuật tiên tiến mà người khác không thể tưởng tượng được. Lyle vốn nghĩ hơn 18 năm qua hẳn đã rất hiểu người ba này, nhưng chỉ một giây sau, ngài Jasper khiến Lyle phải kinh ngạc — kể cả khi ông đã tạ thế.

Lực lượng đặc biệt nói hẳn là 090001, Chính phủ Avana nói hẳn là gián điệp, nhưng chính bản thân Lyle thậm chí còn không biết tại sao mình lại trở thành “gián điệp” trong miệng bọn họ. Năm mươi tám tuổi này giống như một ranh giới, trước lần ranh đó, hẳn vẫn giống như bao thiếu niên khác trên tinh cầu này, nhưng khi vượt qua ranh giới này, cơ thể của hẳn phát sinh biến dị, lực lượng đặc biệt bắt đầu đuổi giết hẳn, mà bản thân Lyle cũng hoài nghi thân phận của chính mình.

Nếu ngài Jasper không tiết lộ thân phận của hẳn, vậy tại sao lực lượng đặc biệt lại biết hẳn không phải người Avana?

Đủ mọi nghi vấn quanh quẩn trong đầu Lyle, trước khi giải đáp được những vấn đề này, hắn sẽ không rời khỏi đây.

Ở nhà, bên cạnh hắn có Kane, Liv, Brian, to con, có cả một đội quân vệ sĩ nhân xuất thân lính đánh thuê, có thể xem như là nơi an toàn nhất. Một khi rời khỏi đây, sẽ chỉ càng bị lực lượng đặc biệt săn đuổi gắt gao, nguy hiểm so với trước kia chỉ có hơn chứ không có kém.

Daniel Abbe thuê một căn biệt thự ở cạnh biệt thự của Lyle, mỗi ngày đều lượn sang quấy rầy hắn năm ba lượt. Biết Lyle không có thiện cảm với mình, anh ta mỗi lần sang cũng chỉ ngồi một lúc là đi, lần nào cũng kể cho hắn nghe về vài tình cầu hoặc một tập tục quái dị nào đó, thỉnh thoảng còn mang theo cả đặc sản địa phương sang làm quà.

Lyle mặc dù không có ấn tượng tốt với Daniel, nhưng cũng không phải quá ghét bỏ người này, Daniel cũng xem như là người biết co biết duỗi, hướng hồ hắn thật sự rất hứng thú nghe mấy chuyện kỳ lạ khắp nơi.

Một buổi chiều, Daniel đang dùng bộ trà cụ anh ta mua được ở Tatoonie pha một loại trà tự chế của dân bản địa ở đó, hương cam thuần đẳng chất cay nồng nhẹ nhàng bao phủ khắp căn phòng.

Lyle nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, hưởng thụ hương trà nhàn nhạt vây quanh.

“Dân địa phương ở Tatoonie nói loại trà này là do Chúa trời ban tặng, lúc pha nhất định phải thành kính, uống rồi sẽ được đức Chúa ban ơn.” Daniel vừa quan sát độ sôi của nước trà vừa nói.

“Lời đó mà anh cũng tin à?” Lyle tùy ý hỏi.

“Trước đây tôi không tin.”

“Vậy bây giờ tin à?”

“Sau khi gặp cậu thì tôi tin rồi.”

Lyle không biết nên khóc hay cười: “Anh nghĩ tôi là thiếu nữ mới lớn chắc? Mà nói thật, mấy lời thoại kiểu này cho dù anh đem thả với thiếu nữ mới lớn cũng chẳng câu được ai đâu.”

Daniel chăm chú nhìn hắn, thân thể nghiêng về phía trước, trong con ngươi đen láy tràn ngập ý cười, “Vậy cậu có cần câu không?”

Anh ta vừa dứt lời, cửa phòng sách đã bị đập ra, Daniel và Lyle đồng thời quay đầu nhìn ra cửa.

Kane mặt không đổi sắc nói: “Thời gian trà chiều kết thúc rồi.”

Daniel bất mãn quay lại nhìn Lyle: “Đây là vệ sĩ của cậu à? Cửa cũng không gõ đã xông vào, còn quấy rầy chúng ta, quá bất lịch sự. Lyle, cậu không cần nhắc đến việc thay người khác sao?”

Lyle như cười như không ngửa đầu nhìn Kane: “Sweetheart, vị khách này cảm thấy anh không lịch sự, muốn tôi cho anh nghỉ việc này.”

Vừa nghe xưng hô mà hần dưng để gọi Kane, thân thể Daniel cứng đờ, vẻ bất mãn đông cứng trên mặt.

Kane nhìn lướt qua anh ta, lạnh nhạt đáp: “Hắn vẫn còn đầy đủ chân tay ngồi đó uống trà được, chứng tỏ tôi đã rất lịch sự rồi.”

Daniel không thể hiểu nổi sao trên đời lại có vệ sĩ nói chuyện phách lối như thế. Nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, Lyle đã vui vẻ cười ra tiếng: “Sweetheart, anh đừng có dọa khách của tôi chạy mất chứ.”

Kane chuyển chủ đề, “Tôi định đi Pura một chuyến, em có đi không?”

Lyle lười biếng nói: “Sweetheart, có phải anh hơi nhầm rồi không, anh là vệ sĩ của tôi chứ tôi không phải vệ sĩ của anh, nhớ chứ?”

Đôi mắt màu khói của Kane như vực sâu hun hút nặng nề khóa chặt lấy hắn: “Em có thể chọn, hoặc là chủ động đi theo, hoặc là bị động đi theo. Nhưng tôi nói trước, chọn loại sau thì đừng trách sao tôi không chừa mặt mũi lại cho em.”

Daniel càng nghe càng thấy đoạn hội thoại này quá kỳ dị, rốt cục không nhịn được nữa ngắt lời y, “Thái độ trước giờ của anh đều như vậy sao?”

Kane khoanh tay trước ngực, lắc đầu: “Không, chỉ là hôm nay tâm tình tôi không tốt lắm.”

Daniel cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, nắm tay siết chặt, nhưng anh ta vừa đứng lên bước ra một bước, tay đã bị Lyle túm lại, “Đừng chọc vào anh ấy.”

Cả Daniel và Kane đều cảm thấy những lời này là nói cho đối phương nghe. Daniel hừ lạnh một tiếng, đứng yên tại chỗ. Tầm mắt Kane dừng lại ở vị trí tay Lyle đang túm lấy cổ tay Daniel, ánh mắt càng thêm sâu không thấy đáy.

Daniel không đi về phía Kane, nhưng lần này Kane lại chủ động đi đến chỗ anh ta. Ánh mắt tràn ngập bạo lực của y khiến người luôn theo chủ nghĩa hòa bình như Daniel căng thẳng vô cùng, nhưng còn chưa kịp nói gì, ánh mắt của Kane lại chậm rãi chuyển từ trên người anh ta đến chỗ tiếp xúc trên tay hai người, “Em muốn tự buông ra hay là tôi giúp em buông ra?”

Nghe y nói vậy, Lyle lại cực kỳ thiếu đòn cổ ý cọ cọ ngón tay lên cổ tay Daniel, khiêu khích ngẩng đầu nhìn Kane: “Sweetheart, người ta tình nguyện cho tôi cầm mà... A —— ”

Sau tiếng kêu như đòi mạng kia, cổ tay Lyle bị Kane túm chặt, đè xuống ghế sofa. Hắn co chân đạp y, lại bị y nhanh chóng áp chế, cuối cùng chỉ có thể ngửa mặt lên, dùng sức cắn mạnh vào môi Kane.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, Kane cũng không lui lại, mà tiếp tục giữ nguyên tư thế vặn vẹo như thế, cúi đầu đón nhận cái hôn đầy bạo lực của Lyle, dầm chua ứ đọng nhiều ngày thông qua nụ hôn thô bạo này cuối cùng cũng coi như giải tỏa được không ít.

Daniel nhìn tư thế xoắn quấy của hai người họ, nhìn Lyle hung ác cắn môi Kane, khiếp sợ đến không khép miệng lại được, một lúc lâu sau mới giật mình định kéo Kane ra.

Anh ta còn không có dịp tới, đã nghe Kane thấp giọng nhắc nhở, trong lời nói tràn ngập ý tứ đe dọa, “Nếu như tôi là anh, sẽ thức thối rồi khỏi đây từ này, chứ không phải đứng ngây ngốc đến tận bây giờ.”

Nói xong, y kéo Lyle từ trên ghế sofa lên, ôm vào trong ngực, không nói một lời rồi khỏi phòng sách.

Trong lòng Lyle vừa tức giận vừa đắc ý, “Sweetheart, anh ghen.” Đây là câu khẳng định.

Kane đè hắn lên vách tường, con ngươi màu xám tro tràn ngập cảm giác ngọt ngào: “Em vui đến thế à?”

Từ sau lần y đạp Lyle ra khỏi buồng tắm, hắn không chủ động đi tìm y nữa, cả ngày chỉ quanh quẩn quần quẩn với cái tên Daniel Abbe kia, cùng anh ta cô nam quả nam ở trong phòng sách không biết làm cái gì, còn không cho phép Vincent đến quấy rầy. Kane vốn chỉ muốn dành thời gian để Lyle suy nghĩ cho kỹ, kết quả hành động của hắn lại khiến chính bản thân y cũng chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ. Nếu không phải đã biết trước Lyle cố ý làm những việc này để kích mình, y đã sớm đối áp dụng biện pháp bạo lực với cả hắn và Daniel rồi, chỉ khác ở chỗ một người thì bị cho ăn đòn, còn một người thì bị cho ăn cái khác.

Hiện tại đúng lúc có việc, Kane quyết định kết thúc luôn giai đoạn “suy nghĩ” chẳng đâu vào đâu kia.

“Không thể vui hơn.” Hai mắt Lyle cong cong, trả lời vô cùng thành thật.

Kane ghé sát vào tai hắn, dùng giọng điệu vừa ám muội vừa bạo lực uy hiếp, “Hôm nay không có thời gian tính sổ nên cho qua. Nếu còn có lần sau nữa, tôi sẽ bẻ gãy tay em.”

Lyle rất vui vẻ: “Sweetheart, vậy càng chứng tỏ anh rất yêu tôi.”

Kane đột nhiên thả hắn ra, quay người đi về phòng ngủ, “Chuẩn bị đi, nửa đêm chúng ta xuất phát.”

Lyle ở phía sau vẫn dựa lưng vào tường, lớn tiếng hỏi: “Sweetheart, thế này tính là hòa rồi phải không?”

Kane không trả lời, trên môi khẽ câu lên một độ cong nhàn nhạt.

Lyle ban đầu còn tưởng lần này đi chỉ có hấn và Kane, lúc nhìn thấy cả Liv và Brian thì vô cùng thất vọng, “Hai người có thể duy trì khoảng cách với tôi và Sweetheart được không?”

“Để tiện cho hai người nói chuyện yêu đương?” Liv nhứ mày, “Cậu cảm thấy tôi là một người biết thấu cảm thế à?”

“Cũng tiện cho cô và Brian nói chuyện yêu đương.”

Liv sờ sờ cằm, suy tư: “Cái này cũng đáng cân nhắc đấy.”

Kane chặn lại đoạn đối thoại vô vị của bọn họ, “Lát nữa chúng ta sẽ đi ra từ cổng phụ ngoài vườn, chú ý cẩn thận.”

Nửa đêm, đi ra từ cổng phụ, Kane hiển nhiên không muốn để cho người khác biết việc bọn họ rời đi.

Sau khi ra khỏi nhà, Kane dẫn ba người đến chỗ xe đã chuẩn bị sẵn. Trong đêm tối, chiếc xe lặng lẽ hướng về ngoại ô thưa thớt mà đi.

Lyle ngồi trên ghế phó lái, quay đầu hỏi y: “Sweetheart, sao chúng ta lại phải lén lút đi?”

Kane chuyển tâm nhìn về phía trước, “Ace và Edward bị lộ rồi. Edward vì giúp Ace chạy thoát nên bị bắt.”

Nếu như chỉ định cướp ngục, Kane chắc chắn sẽ không cố ý gọi hấn đi cùng, Lyle hiểu rất rõ điểm này, hấn không nói gì, chỉ im lặng nhướn mày ra hiệu cho y nói tiếp.

“Ace đã thôi miên thành công vị đội trưởng tiền nhiệm của lực lượng đặc biệt ở cục cảnh sát Pura, thu được một vài tin tức... có liên quan đến em và ngài Jasper.”

74. Chương 74: Làm Đi Rồi Nói

Lần nằm vùng này của Ace thu hoạch được khá nhiều tin tức, không chỉ biết được chuyện mã 090001 là Lyle, còn biết được ngài Jasper là mã 090002, hơn nữa cái chết của Melinda năm đó cũng có dính dáng đến mã 090001, tức là có liên quan đến Lyle.

Lyle mất rất lâu mới tiêu hóa được hết lượng tin tức này, vô thức hỏi: “Tại sao tôi là 0001, mà ba lại là 0002...”

Từ sau khi xác định giả thiết mình là người ngoài tinh hệ, còn ngài Jasper là người Avana, hơn nữa lực lượng đặc biệt đã bắt đầu săn đuổi hắn từ trước cả khi ngài Jasper bị bắt giam, vậy nên Lyle đã không còn có suy nghĩ rằng hắn bị truy đuổi là vì ngài Jasper nữa. Nhưng hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện việc ngài Jasper bị bắt có liên quan đến mình.

Hắn là 090001, ngài Jasper là 090002, xét về thứ tự trước sau cộng thêm quan hệ giữa hai người, rất khó có thể khẳng định rằng việc ngài Jasper bị bắt hoàn toàn không dính dáng gì đến mình.

Lyle cho đến bây giờ vẫn không hiểu tại sao cái mã 090001 lại được gán lên đầu mình... Chẳng lẽ chỉ vì hắn không phải người tinh cầu Beta? Nhưng đến tận bây giờ hắn mới biết chuyện này, sao lực lượng đặc biệt lại biết được từ trước?

“Lyle, xuống xe đi.” Kane dừng xe lại, quay sang nhắc nhở.

Lyle giật mình hồi thần, ngoan ngoãn theo Kane xuống xe, tầm mắt vô ý thức nhìn chằm chằm vào vật áo màu đen của y.

Kane đột nhiên bóp cầm hắn, “Đang nghĩ gì thế?”

“Tôi đang nghĩ, nếu như ba là vì tôi nên mới bị hại chết...” Lyle theo bản năng nói ra suy nghĩ khiến bản thân bứt rứt trong đầu.

Kane ngắt lời hắn: “Đừng lo nghĩ những chuyện không đâu. Nghĩ những thứ này thì giải quyết được vấn đề gì? Cho dù cái chết của ngài Jasper thật sự có liên quan đến em, thì cả em và ông ấy đều là người bị hại. Còn kẻ đứng sau thao túng tất cả... chúng ta đều biết là ai mà.”

Liv từ đằng kia bước đến chỗ bọn họ, chen vào phá tan bầu không khí trầm lắng đầy hồi tưởng: “Tôi nói này, hai người làm ơn tạm hoãn công cuộc anh anh em em này lại được không? Kane, anh đưa bọn tôi đến chỗ đồng không mông quạnh này làm cái quái gì thế?”

Kane buông cầm Lyle ra, lùi về sau nửa bước kéo dài khoảng cách với hắn, “Lyle, em có thể điều động phi hành khí đúng không? Gọi một cái đến đi, chúng ta đi Pula.”

Lyle móc tấm thẻ trong túi ra, đặt ngón tay cái vào trong khung vuông trên thẻ, căng thẳng nói: “Lần đầu tiên tôi dùng cái này đây.”

Hắn vừa dứt lời, trên tấm thẻ đã hiện ra một màn hình cảm ứng nổi yêu cầu xác nhận đồng ý mở hệ thống nhận diện võng mạc. Lyle ấn nhẹ vào nút đồng ý trên màn hình ba chiều, nút lệnh lập tức rung lên, khung vuông yêu cầu xác nhận biến mất, thay vào đó là tia hồng ngoại quét dọc theo gương mặt hắn. Chưa đến một giây sau, quét giác mạc thành công, hệ thống phát ra lượng lớn dữ liệu phân tích âm thanh, tiếp tục yêu cầu lựa chọn “Tin nhắn văn bản” hay “Đối thoại âm thanh”. Lyle bị thứ này hấp dẫn vô cùng, quyết định chọn đối thoại âm thanh.

Một giọng nữ nhẹ nhàng tiêu chuẩn vang lên: “Chào ngài, ngài nắm giữ quyền hạn tối cao, có thể lựa chọn điều động phi hành khí phổ thông hoặc phi hành khí đời hai.”

Kane, Liv và Brian đều vô cùng mới lạ đối với thứ khoa học công nghệ không xuất phát từ tinh cầu Avana này, chỉ có điều Kane và Liv tự chủ tương đối tốt, biểu hiện không có gì bất thường, còn Brian đã kinh ngạc đến độ con người sắp rơi luôn ra khỏi hốc mắt.

Lyle trước đây đã từng được tiếp xúc với bản thử nghiệm của hệ thống này, hiện tại hắn chỉ tò mò muốn biết cái hệ thống này thông minh đến mức nào, cố ý hỏi: “Phi hành khí phổ thông và phi hành khí đời hai khác nhau ở đâu?”

Giọng nữ tiêu chuẩn tiếp tục bài bản đáp: “Về số lượng, đối với phi hành khí phổ thông, một lần ngài có thể điều động tối đa 1000 chiếc. Còn đối với phi hành khí đời hai, ngài chỉ có thể điều động một chiếc, vì số lượng phi hành khí đời hai chỉ có 1, là sản phẩm được cải tạo lại từ phi thuyền của tinh hệ Alpha. Chất liệu và hệ thống của phi hành khí đời hai đều được lấy trực tiếp từ phi thuyền của Alpha, mức độ khôi phục lên đến 80%. Xin lưu ý, kỹ thuật được áp dụng đối với phi thuyền đời hai không thuộc Avana, để tránh bị chú ý, nếu không phải tình thế bắt buộc, hệ thống kiến nghị ngài nên lựa chọn phi hành khí phổ thông.”

Lyle và Kane yên lặng nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự thán phục — mức độ khai mở trí tuệ nhân tạo của hệ thống này đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

“Vậy tôi lựa chọn phi hành khí phổ thông.”

“Xác nhận lựa chọn. Phi hành khí phổ thông hiện đã cập nhật hệ thống không người lái, ngài chọn lái tự động hay có phi công?”

Lyle lần thứ hai hỏi: “Khác nhau ở chỗ nào?”

“Căn cứ theo quyền hạn, tất cả các phi hành khí được điều động cho ngài đều bao gồm hệ thống tác chiến. Chế độ lái tự động thích hợp với các chuyến đi dân dụng thông thường, còn nếu trong hành trình có nguy hiểm, ngài nên lựa chọn có phi công, hệ thống sẽ chọn cho ngài phi công ưu tú nhất.”

Lyle suy nghĩ một chút, quyết định chọn lái tự động. Bản thân hắn nghiên cứu rất nhiều về phương diện

này, không cần đến phi công, hướng hồ hành tung của bọn họ càng ít người biết càng tốt, bớt một người là bớt đi một nguy cơ, dù sao lộ trình của bọn họ cũng không có gì nguy hiểm.

“Đã định vị tọa độ, phi hành khí ngài yêu cầu đều sẽ đến địa điểm sau 5 phút 20 giây, xin hỏi ngài còn yêu cầu gì không?”

Lyle lắc đầu: “Hết rồi.”

Màn hình ba chiều đột nhiên khép lại, giọng nữ tiêu chuẩn biến mất, không khí trở về vẻ tĩnh lặng vốn có, một màn vừa rồi giống như chưa từng xảy ra.

Qua một lúc lâu, Brian mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Liv, tôi không nằm mơ đúng không...”

Liv tàn nhẫn bóp mũi anh ta một cái, dịu dàng hỏi: “Cực cực, đau không?”

Kane nhìn Lyle đang rất ung dung chờ phi thuyền, cúi đầu ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Có vẻ có rất nhiều chuyện em cần cho tôi một lời giải thích đấy, em cảm thấy thế nào?”

Bây giờ Lyle mới nhớ ra Kane vẫn chưa biết chuyện hắn là người ngoài tinh hệ, cũng chưa biết các suy đoán gần đây của hắn về bản thân mình và ngài Jasper. Hắn hơi chột dạ, dí sát mặt vào chỗ y cười toe toét nỗ lực lấp liếm, “Sweetheart, tôi cũng là gần đây mới bắt đầu có phán đoán này thôi, vì chưa biết có đúng hay không nên không dám nói với anh. Nhưng mà chỉ cần anh muốn biết, tôi nhất định sẽ nói tất tần tật.”

“Gần đây là lúc nào? Ngày hôm qua hay là ngày hôm trước?” Kane hoàn toàn không bị dụ dỗ.

Con ngươi xanh thẳm của Lyle khẽ đảo một vòng, “Hình như là hôm kia?”

“Trước sáng mai, tôi muốn biết toàn bộ.” Kane không cho hắn cơ hội thương lượng.

Lyle vốn cũng không hề định giấu y, một khi đã xác định suy đoán là chính xác, người đầu tiên hắn nói với nhất định là Kane.

Nhưng mà không tranh thủ cơ hội này làm chút chuyện thì không phải Lyle, hắn khát vọng liếm liếm môi, “Sweetheart, chúng ta làm một lần đi mà, làm xong anh muốn biết gì tôi cũng nói hết.”

Kane nhìn hai mắt hắn lập lòe như con mèo nhỏ thấy khúc cá, đột nhiên bật cười, “Tôi không thích bị uy hiếp, nhưng kiểu uy hiếp này của em... có thể cân nhắc một chút.”

Phi hành khí đúng 5 phút 20 giây sau đáp xuống trước mặt Lyle.

Hắn mở cửa khoang đi vào đầu tiên, sau đó đến ba người còn lại.

Trong phi hành khí không có một bóng người, chỉ có ánh đèn dịu nhẹ chiếu sáng khắp không gian. Đây là một chiếc phi hành khí loại nhỏ, khoang hành khách có sức chứa vừa đủ cho bốn người, Lyle và Kane ngồi một bên, Liv và Brian ngồi một bên khác. Lyle thuần thục thao tác trên thiết bị điều khiển, vừa làm vừa hỏi Kane, “Sweetheart, chúng ta hạ cánh ở đâu?”

“Chọn đại một khách sạn nào đó ở gần trụ sở Phân cục 5 Cục cảnh sát Pura đi.”

Sau khi xác định hành trình, phi hành khí chậm rãi cất cánh. Lyle vừa đặt thiết bị điều khiển xuống, Kane đã đưa sang cho hắn di động, “Gọi cho Daniel Abbe.”

Lyle khó hiểu nhận lấy điện thoại, “Sweetheart, anh vẫn ghen đấy à?”

Kane không trả lời, chỉ nói: “Bảo anh ta mỗi ngày sang nhà chúng ta ngồi hai tiếng.”

Lyle lập tức hiểu vấn đề, “Anh muốn để người khác nghĩ tôi vẫn còn đang ở nhà?”

“Nếu không làm vậy kiểu gì cũng sẽ mọc thêm vài cái đuôi. Mấy tên đặc công kia rất khó chơi, không dễ gì cắt đuôi được đâu.”

“Sweetheart, anh thông minh thật đấy!” Lyle vừa khen lấy lòng y, vừa bấm gọi video. Số này là số liên lạc chuyên dụng của Daniel, tính bảo mật rất mạnh.

Cuộc gọi video vừa kết nối, gương mặt lo lắng của Daniel đã xuất hiện trên màn hình di động, “Lyle, cậu đi đâu thế? Lúc chiều đột nhiên không thấy cậu đâu, tôi còn tưởng có chuyện gì, sau đó...”

Lyle đánh gãy Daniel: “Tôi có việc gấp. Daniel, tôi nhờ anh một việc được không?”

Daniel vỗ ngực cam kết: “Nói đi, chỉ cần trong phạm vi khả năng của tôi, cái gì tôi cũng làm cho cậu.”

Lyle nói ra yêu cầu, Daniel cũng không ngu, vừa nghe đã hiểu được đại khái tình hình, không hỏi nhiều lập tức đồng ý.

“Lyle, lần này cậu đi khi nào thì về...”

Chữ “nhà” còn chưa nói ra khỏi miệng, cuộc gọi video đã bụp một phát bị ngắt luôn.

Lyle quay đầu cười xấu xa nhìn Kane.

Kane hoàn toàn không có vẻ gì là hối lỗi “Xin lỗi, tay trơn.” Sau đó y giật lấy điện thoại trong tay hẳn, một phát ném thẳng xuống đất, giẫm nát bét màn hình

Lyle sợ hết hồn: “Sweetheart, anh có ghen cũng không cần đến mức đấy chứ!”

Kane mặt không đổi sắc thu chân về, “Đề phòng chắc ăn.”

Được rồi, Lyle biết ý của y là đề phòng vị trí của bọn họ bị lộ.

Phòng thẩm vấn Tổ chống ma túy Phân cục 5 Cục cảnh sát Pura, Edward buồn bực ngồi sau bàn thẩm vấn, hai tay bị còng cổ định ở hai góc bàn.

Một người đàn ông đẩy cửa tiến vào, trên tay cầm một xấp tài liệu, nét mặt nghiêm túc thận trọng.

Edward vui vẻ chào hỏi người nọ: “Peter, chào, anh cũng tốt bụng thật đấy, biết tôi ở đây buồn chán không có việc gì làm nên đến nói chuyện phiếm với tôi.”

“Đừng nói nhảm, tôi không có chuyện gì để nói cùng kẻ buôn ma túy.”

Edward nặng nề dựa lưng vào ghế, híp mắt nhìn Peter, nụ cười trên mặt không đổi, “Peter, anh nói thế thật khiến tôi đau lòng. Tốt xấu gì chúng ta cũng từng là đồng đội một thời gian mà. Có cần tôi nhắc không, nhiệm vụ lần trước anh còn đỡ cho tôi một viên đạn đấy.”

Peter đập mạnh tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, khế gầm lên: “Im miệng cho tôi!”

Edward chẳng bị ảnh hưởng mấy bởi cơn giận dữ của vị tổ trưởng tổ chống ma túy này, hai tay anh ta đan vào nhau, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên không đổi, mặc dù ngược đầu lên, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đang bị người này từ trên cao nhìn xuống: “Tổ trưởng đáng kính, anh cố ý chọn lúc hết giờ, tránh tất cả mọi người đến đây gặp tôi, mục đích là để bắt tôi im miệng?”

75. Chương 75: Ông Trùm Naler

Kane chọn một khách sạn gần trụ sở phân cục 5 Cục cảnh sát Pura để ở lại. Dưới đề nghị mãnh liệt của Lyle, bọn họ đặt hai phòng trắng mật, Kane và Lyle một phòng, Liv và Brian ở phòng còn lại, đặt trước

hai ngày, mười mấy vạn tinh tế tề tựu về một cái bay ra khỏi tài khoản của Lyle. Lần này để tránh bị lộ thân phận, hắn dùng tài khoản nặc danh Daniel đưa cho để thanh toán.

Liv ngấm nghĩa tấm thẻ mở cửa phòng, hài lòng nói: “Mấy thứ tốn kém bao giờ cũng khác hẳn.”

Vào phòng, việc đầu tiên Lyle làm là đè Kane ra hôn. Kane vừa đáp lại nụ hôn của hắn, vừa đưa tay đóng cửa. Tiếng cửa khép lại hòa lẫn trong tiếng quần áo ma sát vào nhau.

Lyle bị Kane đè lên ván cửa, vai bị y siết chặt đến phát đau. Đau đớn từ đầu vai truyền đến giống như một nhát chí, khơi gợi lên ham muốn ẩn giấu tận sâu trong xương tủy. Về mặt Lyle tràn đầy phiến tình, hai mắt nóng rực.

Lòng bàn tay thô ráp của Kane nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, con ngươi màu khói xám thâm trầm như hố sâu không đáy, hòa lẫn bá đạo, say mê và dục vọng.

Lyle bị ánh mắt kia nhấn chìm, có một loại ảo giác chỉ muốn Kane thô bạo túm tóc mình ấn lên cửa mà làm, không chút kiêng kỵ phá nát hắn.

Kane chỉ nhìn Lyle một lúc, đôi môi mỏng mang theo nhiệt độ lạnh lạnh đã dán lên cổ hắn, thô bạo hôn cắn lên làn da trắng mịn.

Lyle vô thức khẽ rên một tiếng, ngẩng cao cổ lên, hai tay theo bản năng luồn vào tóc y, ngón tay không ngừng vuốt ve da đầu Kane, nỗ lực giải phóng bớt khoái cảm mãnh liệt trong lòng. Linh hồn hắn lúc này dường như đã phân thành hai, một phần đã rất thỏa mãn với những động chạm dịu dàng của y, một phần lại chỉ muốn y lập tức giẫm nát cả linh hồn và thể xác mình. Hai bên thiên nhân giao chiến trong đầu, khiến Lyle không nghĩ được gì nữa, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Nhưng trước khi kịp đưa ra quyết định, tay hắn đã lần mò vào trong quần Kane rồi.

Không thể phủ nhận, trên phương diện này bản năng bao giờ cũng thắng thế.

Muốn yêu đương nhẹ nhàng cũng được thôi, nhưng phải chờ làm đủ đã.

Ace bất thành linh xuất hiện.

Sáng sớm, Lyle vừa mở mắt ra đã thấy anh ta ngồi trong phòng bọn họ uống cà phê.

Kane vẫn đang ôm lấy hắn nằm trên giường nhắm mắt, nhưng Lyle biết y tỉnh rồi. Hắn đưa tay kéo chăn

lên che khuất cơ thể trần trụi, nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, “Mặt trẻ con, anh chui vào đây kiểu gì thế? Mà thôi, được rồi, không cần trả lời, tôi không muốn nghe đâu.”

Ace vừa uống cà phê vừa hứng thú dạt dào nhìn vài cái bao đã qua sử dụng vứt vạ vật trên đất, “Đêm qua hai người có vẻ mãnh liệt quá nhỉ.”

“Sai rồi, không phải đêm, là gần sáng. Bọn tôi gần sáng mới đến đây, lúc đấy mới bắt đầu làm, tổng cộng mới ngủ có vài tiếng thôi.” Ý là đến thăm không đúng giờ rồi biết điều thì lượn hộ cái đi.

“Mỹ nhân, cậu nên cảm thấy may mắn vì tôi không đến đúng vào lúc hai người đang quần nhau ác liệt nhất chứ.” Ace tiếc rẻ nói, có vẻ rất tiếc nuối vì không đến kịp để xem bản hiện trường.

“Cả đêm không ngủ?” Kane đột nhiên lên tiếng.

Ace sờ sờ mặt, “Nhìn rõ thế à?”

“Cậu bứt rứt cái gì? Vì Edward bị bắt? Đừng bảo tôi vì vậy mà cậu thức trắng đêm không ngủ, tôi biết cậu không yêu anh ta.”

“Biết đâu được đấy.” Ace nửa đùa nửa thật cười cười.

Kane nhàn nhạt nói: “Cho dù Edward bị bắt, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Bao nhiêu năm nay dưới sự quản lý của anh ta, thị trường ma túy ở Naler ít nhiều gì cũng đã có quy củ nhất định. Một khi Edward chết, kẻ khác lên thay, trật tự bị phá vỡ, mối đe dọa đối với cảnh sát Pura nói riêng và tổng cục ở Omar nói chung chỉ có tăng chứ không thể bớt, tất cả cảnh sát của tổ chống ma túy đều hiểu rõ vấn đề này. Bây giờ mafia cài cắm người vào cảnh sát cũng không ít, trong tổ chống ma túy chắc gì đã không có người của Edward, muốn lật thuyền, đâu phải cứ muốn lật là có thể lật.”

“Cho nên?”

“Cho nên kể cả có yêu anh ta thật, cũng không cần thiết phải quá căng thẳng, hưởng hồ tình cảm của hai người vốn không ở mức độ đó. Quay lại chuyện chính đi, chuyện Melinda năm đó rốt cuộc là thế nào?”

Ace sáng sớm đã chạy đến đây, cũng không đánh thức bọn họ, chỉ trầm tư ngồi uống cà phê, dáng vẻ một bộ đầy bụng tâm sự, chỉ thiếu điều dán luôn ba chữ “Tôi có chuyện” lên mặt. Anh ta thường thường đều tỏ ra thờ ơ với mọi thứ, buồn phiền đến mức độ này, nguyên nhân chỉ có một, chắc chắn có liên quan đến Melinda.

Ace thu lại vẻ mặt tùy tiện của mình, đặt tách cà phê trong tay lên bàn, chậm rãi nói: “Tôi nghĩ tôi biết tại sao lực lượng đặc biệt giết Melinda.”

Tình cảnh của Edward hiện giờ không hề an toàn như Kane phán đoán.

Theo quy định, sau 72 giờ tạm giam, cục cảnh sát Pura phải chuyển người đến nhà giam Amara. Nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì, Peter vẫn lấy lý do là chưa đủ 72 tiếng, cố giữ Edward lại đây.

Nhìn thấy một người xa lạ nửa đêm đến thăm, đặc biệt người kia còn mặc đồng phục tổ trọng án, Edward cũng không quá kinh ngạc.

“Vị vua không ngai của Naler bây giờ lại bị giam trong căn phòng thăm vấn nho nhỏ này, thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.”

Hai tay Edward đan vào nhau, đặt trên bàn, lạnh nhạt hỏi: “Mày là ai?”

Mặt mũi không quen, nửa đêm mò đến, vị cảnh sát này tám chín phần là nội gián của mafia, hơn nữa còn là thuộc hạ của địch thủ. Edward biết đêm nay mình chạy không thoát rồi, hẳn là người cẩn thận, vẫn luôn đề phòng trước sẽ có ngày hôm nay, chỉ có điều không ngờ lại phải bỏ mạng trong tay một tên xã hội đen nằm vùng ở một nơi tối tăm chật hẹp thế này.

“Tao là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay mày nhất định phải chết ở đây. Khi mày đem chân rết vươn ra ngoài Naler, hẳn phải biết sẽ có một ngày thế này chứ.”

Edward thản nhiên gật đầu: “Người tao quen biết không ít, người biết tao lại không nhiều, để tao đoán xem, cái xích chó buộc trên cổ mày đang nằm trong tay ai nào. Abraham Hobbs? Frank Johnston? Hay là Leo Dulles? Chắc là Leo Dulles rồi. Rõ ràng không phải vì tao vươn tay ra ngoài Naler, mà là vì tên khốn Leo đó muốn được chia một miếng bánh trên mảnh đất Naler màu mỡ này, đúng chứ? Quay về nói với Leo, cho dù Edward này chết, thị trường ma túy của Naler hẳn cũng mong thò được một cái móng tay vào. Biết điều một chút, tự bảo vệ lấy địa bàn của bản thân đi, ít ra còn có thể chết già.”

“Chuyện này không đến lượt mày mở miệng.” Tay cảnh sát vừa nói vừa giơ súng nhắm thẳng về phía Edward.

Trước ranh giới sinh tử, tầm mắt Edward hoàn toàn không đặt vào tay cảnh sát nọ hay súng của gã. Hắn dời đường nhìn, vô thức nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào cánh cửa sắt phía sau.

Lần làm nhiệm vụ trước, đối tượng bị theo dõi trùng hợp thế nào lại là một kẻ từng giao dịch với Edward, lúc giáp mặt gọi thẳng tên hắn ra. Edward lập tức kết liễu kẻ lăm mồm kia, cũng nghĩ chỉ có Ace đứng gần là nghe được, không ngờ Peter cũng nghe thấy. Trước khi đột nhập vào hang ổ có bọn buôn thuốc, Peter cùng vài tên đồng đội đột nhiên chìa súng về phía hắn và Ace. Edward biết tình hình không ổn, dùng bản thân làm lá chắn, giúp Ace chạy thoát.

Edward tự biết mình không phải loại tốt lành gì, hắn là người làm việc có nguyên tắc, nhưng trong số nguyên tắc đó không bao gồm những việc như “quên mình cứu người”. Edward biết mình có hứng thú với Ace, nhưng chỉ đến một khắc kia, hắn mới hiểu bản thân đã hăm sâu đến mức nào.

Hối hận không? Edward tự hỏi mình.

Không, không hối hận, chỉ là tiếc nuối, tiếc vì người kia không yêu hắn, hắn cũng đã không còn cơ hội nữa rồi.

Trong khoảnh khắc, tiếng súng vang lên.

Edward cúi đầu nhìn vết máu lan ra trên bụng, khẽ cười: “Bắn vào đây làm gì, muốn chơi từ từ sao? Có cần tao nhắc cho mày nhớ không, mặc dù ở đây không có camera, nhưng một tiếng súng như thế cũng đã đủ để khiến mày phải gặp những người mày không muốn gặp rồi đấy.”

Hắn đùa dứt lời, tay cảnh sát nọ lại bắn thẳng một phát vào khu vực gần tim.

Edward rên lên một tiếng, thân thể theo bản năng ngã ra, khóe miệng trào máu tươi.

Tay cảnh sát trào phúng cười khẩy: “Ông trùm Naler, mày cứ việc khua môi múa mép đi, để tao xem ai cứu được mày...” Gã còn chưa nói xong, về mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng quay người lại. Nhưng đã quá muộn, Peter đẩy cửa chạy vào, bắn một phát vào cổ tay cầm súng của gã, súng lục rơi xuống đất.

Peter nhanh chóng đá khẩu súng ra xa, móc điện thoại ra gọi cấp cứu: “Có người bị thương do đạn bắn, có khả năng đã tổn thương đến nội tạng rồi, địa điểm là cục cảnh sát Pura, phân cục 5, tổ chống ma túy, đúng, ngay bây giờ, nhanh lên!”

Tầm mắt Edward hoàn toàn mơ hồ, phải dựa vào âm thanh để phán đoán người đến là ai. Mặc dù vậy, dáng vẻ của hắn vẫn ngạo nghễ như trước, tựa vào lưng ghế duy trì nụ cười bất biến, “Peter, tôi cứ thắc mắc sao anh lại giữ tôi ở đây lâu thế, hóa ra là để dụ rắn rời hang.” Con “rắn” trong miệng hắn là chỉ tay cảnh sát nằm vùng kia.

Sau khi xác nhận tay cảnh sát kia đã mất khả năng công kích, Peter cất súng vào, đi đến bên người Edward, xé vải giúp hắn cầm máu và làm một vài thao tác sơ cứu đơn giản, thuận miệng đáp: “Tĩnh lại đi, nội gián bây giờ còn đông hơn kiến, có thừa hơi mới đi bắt bọn chúng. Đúng là tôi muốn dùng cậu làm mối nhử, nhưng là để dụ ra thuộc hạ trước kia của tôi. Chỉ có điều, hình như cậu ta cũng chẳng buồn quan tâm xem cậu sống hay chết nữa rồi.”

Câu cuối cùng này thành công đâm trúng chỗ đau của Edward, so với hai phát đạn ban nãy còn có lực sát thương cao hơn.

Hắn bị giam ở đây lâu như thế, Ace hoàn toàn không bất kỳ động thái gì, không đến cứu, thậm chí đến tin

tức cũng không — những việc này hoàn toàn nằm trong khả năng của Ace.

Mất máu nhiều, đầu óc Edward cũng bắt đầu không tỉnh táo, hắn ác ý kéo kéo khoe miệng, thều thào nói: “Cầu phúc đi đội trưởng, nếu tôi chết, cảnh sát các anh lần này tiêu rồi...”

Peter thở dài, lăm bầm chữi một câu “Đồ buôn ma túy chết tiệt!”, sau đó dè chặt miệng vết thương của Edward lại, nâng hắn dậy lôi đi.

Peter nguyên bản xuất thân quân nhân, luôn quan niệm trắng đen rõ ràng, thiện chính là thiện, ác chính là ác, thế nhưng cơ cấu của lực lượng đặc biệt lại hoàn toàn đi ngược với những gì mà anh ta quan niệm. Khi mới được điều vào làm đặc công, Peter từng ngây thơ dùng lý do an toàn cho tinh cầu để bào biện cho cách làm việc của lực lượng đặc biệt. Nhưng càng về sau, anh ta càng nhận ra, an toàn hay không an toàn, ai bị coi là đe dọa đến an toàn của tinh cầu, hoàn toàn là do bọn họ tự định đoạt. Kẻ có quyền thì càng nhiều tâm tư, ai có thể đảm bảo bọn họ không lợi dụng quyền hạn trong tay mình để tiêu diệt những kẻ mình muốn?

Sau khi làm cộng sự một khoảng thời gian, Peter thật sự rất đề cao năng lực và nhân phẩm của Edward. Mặc dù thân phận của đối phương đã bại lộ, nhưng thái độ làm người của Edward là thứ không thể phủ nhận, hoàn toàn bất đồng với những tay trùm tội phạm khác. Xuất phát từ vấn đề này, Peter cũng khó xác định được, rốt cuộc bản thân mình có muốn cứu sống tên tội phạm này hay không.

76. Chương 76: Hết Thuốc Chữa

Trong quá trình thôi miên Peter, Ace biết được nguyên nhân năm đó lực lượng đặc biệt quyết định thủ tiêu Melinda là vì cô không hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lại cố tình giấu diếm chuyện này với tất cả mọi người, kể cả Damian. Việc này cuối cùng bị lộ ra khi tham gia bài đánh giá cá nhân. Khi đó Damian đang có một cuộc sát hạch thăng cấp, chất lượng hoàn thành nhiệm vụ của bọn họ cũng ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả sát hạch, vậy nên Damian quyết định giấu kết quả bài kiểm tra cá nhân của Melinda đi, tự mình đi hoàn thành nhiệm vụ thất bại kia.

Qua thời gian sát hạch thăng cấp, kết quả kiểm tra đánh giá cá nhân bị giấu đi lúc trước không hiểu sao lại đến tay đội trưởng của Damian, cuối cùng vị đội trưởng kia lựa chọn loại bỏ ba nhân tố không ổn định là Melinda, Kane và Ace.

Trong lúc bị thôi miên, Peter cũng nói rằng khi đó anh ta nghi ngờ Damian vốn không hoàn thành được nhiệm vụ bảo vệ của Melinda, vì để được xét duyệt thông qua sát hạch nên mới nói dối đã xử lý xong. Nhưng do không có chứng cứ, suy đoán của Peter cuối cùng vẫn chỉ có thể là suy đoán mà thôi.

Ace vốn vẫn còn muốn hỏi thêm, nhưng thôi miên đã hết hiệu lực, Peter rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Một nhiệm vụ cướp đi tính mạng của Melinda, làm thay đổi cuộc đời của tất cả bọn họ.

Ace cố gắng nhớ lại, cũng chỉ có thể nghĩ đến nhiệm vụ ám sát một phụ nữ. Đó là một phụ nữ rất bình thường, tên là Candice. Vì cô gái đó hoàn toàn không có tính nguy hiểm, cho nên khi Melinda đề nghị, Ace và Kane đều đồng ý để cô làm.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó rất có thể Melinda không hề ra tay với Candice, nếu như sau đó Damian cũng không hoàn thành được nhiệm vụ như Peter suy đoán, có nghĩa là cô gái kia bây giờ vẫn còn sống.

Rốt cuộc là loại phụ nữ gì mà đến kẻ thủ đoạn như Damian cũng không giết nổi...

Ngoài ra Peter còn nhắc tới nhiệm vụ mã số 090001, người phụ nữ đó và Lyle có quan hệ thế nào...

Không liên lạc được với Ava, Kane gọi ba cuộc đến thoại cũng không thấy có người trả lời. Y đang định gọi tiếp, Ace đã cản lại.

“Edward bị bắt, Ava chắc phải về Naler duy trì ổn định ở đó, hiện tại có lẽ cô ấy đang rất bận.”

Thật ra trong lòng Ace có chút chột dạ, Edward đến Pura nằm vùng là vì anh ta, bị bắt cũng là vì giúp anh ta chạy thoát. Quan hệ giữa Ava với Edward gần như người thân, Ace không tự chủ được luôn cảm thấy hổ thẹn với Ava, bởi vậy Kane không gọi được ngược lại cũng nhẹ nhõm không ít.

Chỉ có điều, thiếu đi sự hỗ trợ của Ava và Edward, hành động của bọn họ khó khăn hơn trước rất nhiều.

Kane, Lyle, Liv, Brian, cộng cả Ace nữa, quen vọc máy tính nhất tính ra chỉ có Lyle. Nhưng kỹ thuật của hắn cũng chỉ ở mức khá hơn người bình thường, đừng nói không bằng được hacker chuyên nghiệp như Edward, thậm chí ngay cả Ava so ra cũng giỏi hơn.

Không có người phụ trách xử lý kỹ thuật, bọn họ chỉ có thể tự mình ra trận. Năm người thương lượng một chút, quyết định để Lyle và Liv ở lại, Ace, Kane và Brian đến cục cảnh sát.

Thân phận Ace đã bại lộ, Kane cũng không dám chắc Peter có biết mặt mình không, gương mặt an toàn nhất đảm bảo không bị phát hiện chỉ có Brian.

Kế hoạch hành động vô cùng ấu trĩ nhưng đảm bảo hiệu quả, Brian đứng ngay trước cửa tổ chống ma túy bán thuốc, rất “đúng lúc” bị một nữ cảnh sát đi ra ngoài mua cà phê và phải, kết quả nữ cảnh sát kia cà phê cũng không buồn mua nữa, trực tiếp xách cổ Brian quay về cục.

Brian cứ thế vừa kêu “Ái ái” vừa bị lôi vào tổ chống ma túy.

“Thằng nhóc này đứng ngay ở cửa cục cảnh sát bán ma túy, tôi cũng thật nghi ngờ có phải cậu ta đang đùa chúng ta không.” Nữ cảnh sát vừa túm người về vừa cười cười với cộng sự bên cạnh.

“Cậu ta biết sáng tạo thế còn gì!” Cộng sự cười ha ha.

Nữ cảnh sát còng hai tay Brian lại, tiện tay kéo một cái ghế cho cậu ta ngồi xuống, nói: “Ngồi yên ở đây, lát nữa sẽ có người đến lấy khẩu cung.”

Brian chớp chớp mắt: “Bây giờ đối xử với tội phạm nhân đạo thật đấy.”

Nữ cảnh sát bật cười: “Sao, định đến ngồi thêm lần nữa?”

Brian vội vàng lắc đầu: “Không có không có, tôi chỉ phát biểu cảm tưởng thế thôi, tôi biết sai rồi, lần sau không dám bán ma túy nữa.”

Nữ cảnh sát đứng dậy, “Nói với tôi cũng vô dụng, đợi lát nữa bộ phận tuyên truyền giáo dục cải tạo thanh thiếu niên đến thì nói với bọn họ ấy.”

Brian đau khổ dài giọng “A ——” một tiếng.

Chờ sau khi nữ cảnh sát đi rồi, Brian lập tức thu hồi vẻ mặt đau khổ hối lỗi. Thấy mấy cảnh sát ngồi quanh đó đều đang bận làm việc, không ai rảnh đi quẩn mình, Brian lập tức đứng lên, dùng cái ghim nhỏ trong lòng bàn tay mở khóa còng, vô cùng thản nhiên đi lại.

Camera mini gắn trên người Brian lập tức truyền hình ảnh thu được về máy tính cho Kane và Ace đang ngồi trên xe ô tô. Ace nhìn màn hình, nhắc nhở: “Đến phòng thẩm vấn xem.”

Brian giả vờ che miệng ho khan, nhỏ giọng hỏi: “Phòng thẩm vấn ở chỗ nào?”

“Quẹo phải, có ba phòng tất cả, ban ngày tất cả phòng thẩm vấn đều không khóa, cứ lần lượt đẩy cửa ra xem.”

Brian trấn định đi đến đẩy cửa phòng thứ nhất, “Không có ai.”

Phòng thứ hai vẫn không có ai.

Phòng thứ ba, Brian nhìn quanh căn phòng chật hẹp một vòng, tiếc nuối lắm lắm: “Vẫn không có ai, hay là Edward bị chuyển đi rồi?”

Ace đột nhiên tăng cao âm lượng, “Khoan đã, đi về phía trước hai bước!”

Brian theo lời Ace đi về trước hai bước, vòng qua bàn tra hỏi thì thấy có vết máu, ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay quệt một ít máu đưa lên mũi ngửi ngửi, khẳng định nói: “Cái này mới, có lẽ là từ hôm qua hoặc hôm kia.”

Trong tai nghe im lặng, Brian còn đang chờ chỉ thị kế tiếp của Ace, cửa đột nhiên bị mở ra, “Này, sao cậu lại chạy vào đây?!”

Chính là nữ cảnh sát ban nãy, tầm mắt cô rơi vào hai tay đang tự do của Brian, cười gằn: “Xem ra cậu không chỉ là một tên bán thuốc vật, mà còn là một tên trộm nữa nhỉ.” Bẻ khóa còng nhanh như thế, ngoại trừ trộm ra thì còn ai làm được.

Sau khi nhìn vết máu trong phòng thẩm vấn qua camera, Ace hoàn toàn im lặng, một câu cũng không nói. Kane cẩn thận quan sát phản ứng của anh ta, trong lòng hiểu rõ, xem ra Ace đối với Edward cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm.

Nhưng trước khi bọn họ đến nhà giam Amara tìm người, lại nhận được tin dữ.

—— Edward đã chết.

Nhật báo Avana, nhật báo Omar, nhật báo Pura và các phương tiện truyền thông chính quy khác, cộng thêm các đài truyền hình lớn đều đưa tin về sự kiện gây chấn động này. Lúc nhìn thấy tin tức kia, Ace đang ngồi trong phòng của Lyle và Kane kiểm tra súng đạn, cứ thế ngây ngẩn cả người, băng đạn trong tay rơi xuống đất, nhưng chẳng ai còn tâm tư đi nhặt lên.

Trong tivi, nữ phát thanh viên xinh đẹp dùng giọng điệu tiêu chuẩn nói: “Trùm buôn thuốc phiện khét tiếng Edward Worcester sau khi bị bắt tạm giam ở cục cảnh sát Pura vào đêm ngày xx vừa qua đã bị tập kích, trúng hai phát súng, trong đó có một viên đạn bắn trúng tạng chủ, dẫn đến tình trạng xuất huyết nội nghiêm trọng. Vào lúc năm giờ rạng sáng hôm nay, Edward Worcester đã tử vong trong bệnh viện...”

Kane theo bản năng quay đầu nhìn về phía Ace, chỉ thấy Ace đang nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình TV, cảm xúc gì cũng không có.

“Chúng ta...”

Kane mới vừa mở miệng đã bị Ace ngắt lời, anh ta cúi đầu nhặt băng đạn rơi trên đất lên, thấp giọng nói: “Tôi đến bệnh viện xem.”

“Cậu biết bệnh viện nào sao?”

“Trong bản tin có nói mà, là Bệnh viện Pura, chỗ đó gần cục cảnh sát, tôi cũng đoán bọn họ sẽ đưa anh ta đến đó.”

Kane dắt một khẩu súng vào sau thắt lưng, nhét một khẩu vào túi áo ngoài, đứng dậy đi ra cửa

Ace đột nhiên nói: “Tôi muốn đi một mình.”

Kane quay đầu lại, lẳng lặng nhìn vẻ bình tĩnh giả dối của Ace, không biết tại sao đột nhiên thấy thật thương hại người này, “Trông cậu bây giờ không khác gì lúc Melinda chết. Cậu cảm thấy trạng thái của bản thân bây giờ thích hợp để ra ngoài một mình sao?”

Ace đột nhiên gào lên: “Không giống nhau! Edward và Melinda không giống nhau! Không ai có thể giống Melinda hết! Không ai hết!”

Kane còn định nói tiếp, Lyle đã kéo y lại, cười gằn: “Đúng vậy, hai người họ không giống nhau. Melinda đã chết rồi, còn Edward rất có thể vẫn còn sống. Hay là anh muốn bọn họ giống nhau, đều chết hết?”

Về mặt Ace vặn vẹo thống khổ, vô thức siết chặt hai tay. Lyle còn tưởng anh ta định đâm mình một phát, nhưng không, Ace chỉ siết chặt tay như thế, yên lặng rời khỏi khách sạn.

Sau khi Ace ra ngoài, Lyle kéo kéo cánh tay Kane, lo lắng nói: “Sweetheart, anh có đi theo xem thế nào không, trông mặt trẻ con có vẻ... không ổn lắm.”

Kane do dự một chút, gọi Liv và Brian theo Ace đến bệnh viện. Trong bệnh viện chắc chắn sẽ có cảnh sát, nếu chẳng may Ace mất bình tĩnh làm ra hành động dại dột gì, có Liv và Brian ở đó, ít nhất vẫn đảm bảo sẽ không bị bắt lại.

Lyle đột nhiên sờ sờ cằm, nghĩ nghĩ gì đó, mở miệng hỏi: “Sweetheart, nếu như tôi chết, anh có giống như mặt trẻ con không?”

Kane vỗ mạnh một cái lên trán hần, “Đừng nghĩ bậy. Lyle, em càng ngày càng giống phụ nữ rồi đấy, toàn lo nghĩ những chuyện không đâu.”

Lyle mặt dày ôm eo Kane bám dính trên người y, “Tôi chỉ muốn biết thôi mà.”

“Tôi là vệ sĩ của em, nếu có chết cũng phải là tôi chết trước. Vậy nếu là em, tôi chết rồi, em có như vậy không?”

Lyle nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Nếu anh chết, tôi sẽ đi báo thù cho anh. Nếu chết được luôn trong lúc báo thù cũng tốt, nếu không thì báo thù xong về nhà tự sát. Bây giờ tôi đã không còn gì nữa rồi, nếu anh cũng đi, tôi còn ở lại thế giới này làm gì nữa.”

Trong con người màu khói xám của Kane tràn ngập ý cười, trong giọng nói không giấu được sự vui vẻ, “Học đầu ra mấy lời này? Em đúng là hết thuốc chữa.”

Sau khi đến bệnh viện, Ace trực tiếp đi đến quầy lễ tân hỏi tình huống của Edward. Vì cái tên Edward Worcester đã tràn ngập khắp tin tức truyền thông, nhân viên lễ tân không cần tra hệ thống đã trực tiếp trả lời, “Thưa anh, đúng như trong tin tức, ngài Worcester đã tử vong do vết thương đạn bắn, không ít bác sĩ đã tận mắt thấy ngài ấy tắt thở. Tôi có thể khẳng định với anh, ngài Worcester thực sự đã qua đời rồi.”

Ace đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nghe xong vẫn không tự chủ được siết chặt nắm tay, tâm tình chìm xuống đáy vực, trong lòng lạnh lẽo đến mức không thể thở nổi, im lặng một lúc mới hỏi: “Xác đâu?”

Nhân viên lễ tân kinh dị nhìn người trước mặt, cực kỳ muốn hỏi “Người ta cũng đã chết rồi anh còn muốn muốn thế nào”, nhưng vì đang trong giờ làm việc, cô vẫn giữ thái độ tiêu chuẩn nói: “Nếu có người thân đến nhận thì xác không còn ở đây, nếu không có ai nhận thì đặt ở nhà xác bệnh viện.”

Ace không nói hai lời quay đầu đi thẳng về hướng dẫn đến nhà xác. Liv và Brian vừa lúc chạy tới, thấy một cảnh sát mặc thường phục định đuổi theo Ace, Liv tiến lên cản đường người nọ, nở một nụ cười vô cùng quyến rũ: “Anh trai này, anh có biết khám phụ khoa phải đi đường nào không? Người ta đi mấy vòng rồi mà không thấy đấy!”

Vị cảnh sát mặc thường phục nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ta, nhần nại trả lời: “Cô à, cô là phụ nữ mà còn không biết, một người đàn ông như tôi làm sao mà biết được, cô nên hỏi y tá xem.”

Chờ đến khi anh ta nói xong mấy câu với Liv, bóng dáng Ace đã biến mất, vị cảnh sát mặc thường phục khẽ thở dài.

Brian chọc chọc Liv, nghi hoặc hỏi: “Quan hệ giữa Ace và Edward Worcester là thế nào? Sao tôi cứ thấy biểu hiện của Ace rất kỳ quái.”

“Bọn họ bắt đầu là bạn giường.” Liv nghiêng ngả cười, “Hi vọng quan hệ giữa hai người họ vẫn đang dừng lại ở mức độ bạn giường, nếu không sau này người khổ chỉ có Ace thôi.”

Liv suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Bất kể là Edward chết thật hay là giả chết.”

77. Chương 77: Anh Đáng Yêu Chết Mất!

Ace không tìm thấy thi thể Edward trong nhà xác, hỏi nhân viên cũng chỉ nhận được câu trả lời máy móc “Không thấy chắc là đã được gia đình nhận về”, nhưng trong ghi chép lại không tìm được thông tin.

Việc này hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Với thân phận của Edward, cho dù có chết thật cũng không bao giờ có chuyện đặt ở nhà xác bệnh viện. Tội phạm chỉ có giá trị với cảnh sát khi còn sống, sau khi chết rồi bọn họ cũng chẳng mấy quan tâm, Ava chỉ cần động chân động tay một chút là có thể thần không biết quỷ không hay đưa cái xác đi vô cùng dễ dàng.

Đương nhiên Ace vẫn thiên về suy đoán Edward vẫn còn sống hơn. Bề ngoài Edward trông rất ôn hòa nhã nhặn, thậm chí có phần tri thức, nhưng hẳn lại là kẻ có tâm tư sâu nhất mà anh từng gặp. Ace không tin một nhân vật như vậy lại dễ dàng chết trong tay một tên nội gián, cũng không muốn tin rằng suy đoán này chỉ là biện hộ.

Người đầu tiên về khách sạn là Liv và Brian.

“Ace đâu?” Kane hỏi.

“Đến Nefert Harbor rồi.” Liv nói.

“Cái gì cơ?” Kane nghi hoặc.

“Một quán bar.” Liv lời ít ý nhiều.

Về mặt Kane có chút khó tả, bọn họ ở đây chờ Ace, anh ta lại đi quán bar uống rượu, cái tính tùy hứng này quả thực không khác gì Lyle.

“Phải rồi, ở bệnh viện hình như có gì đó hơi lạ, số lượng cảnh sát so với truyền thông đưa tin ít hơn nhiều. Tôi đi hết một vòng tầng một, tổng cộng chỉ thấy ba tay mặc thường phục. Nếu Edward không chết, thuộc hạ của anh ta kiểu gì cũng sẽ đến cứu, tổ chống ma túy phải đứng đông như kiến trong viện mới phải. Mà cho dù có chết rồi thì vẫn còn màn cướp xác về chứ, canh bắt mấy thành phần đấy, coi như không tóm được nhân vật chủ chốt thì ít ra cũng bắt được vài tên đem về tra khảo, làm gì có chuyện cảnh sát lại bỏ qua cơ hội tốt thế này.”

“Ý cô là bọn họ cố ý nhắm một mắt mở một mắt?”

“Mặc dù nghe có vẻ buồn cười, nhưng mà đúng là ba tên cảnh sát kia chả khác quái gì cái bình hoa trang

trí biết đi qua đi lại.”

Kane trầm tư chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, “Edward đúng là rất cao tay.”

Trên trán Liv treo một dấu chấm hỏi to đùng: “Là sao? Anh ta không chết thật à?”

Tổ trưởng tổ chống ma túy hiện giờ là Peter, đội trưởng tiền nhiệm của lực lượng đặc biệt. Liv có thể không biết phong cách làm việc của bọn họ, nhưng Kane lại quá rõ, một khi xảy ra “tình huống đặc biệt”, toàn bộ cái gọi là nguyên tắc đều sẽ bị đặc nhiệm vứt cho chó gặm hết. Trường hợp này cũng vậy, các ông trùm lớn bao giờ cũng có liên hệ với quan chức, đặc biệt là người đứng đầu đường dây buôn ma túy lớn như Edward. Chắc chắn bên trên có người ngầm yêu cầu Peter để anh ta xử lý vụ này. Peter cũng đã qua thời kỳ kiên quyết bảo vệ chính kiến trắng đen đến cùng, việc lần này coi như là cho cấp dưới một câu trả lời, cũng cho cấp trên một đáp án thỏa đáng.

Lúc trước Edward bị mạnh mẽ giam giữ tại cục cảnh sát thời điểm, Peter hẳn là cũng đã bị làm quá áp, chỉ là vẫn cố tình kéo dài. Việc Edward bị thương nhập viện là cơ hội trời cho, vị bên trên luôn rình rập đường nhien sẽ không bỏ qua cơ hội này, sự thỏa hiệp của Peter cũng không phải là kết quả khiến người ta quá bất ngờ.

Liv sững sốt một lúc mới mở miệng, vẻ mặt hết sức phức tạp: “Ha, thấy chưa, đây chính là nguyên nhân vì sao tôi không làm dân lành được đấy. Với cái chính phủ thối nát này, Avana sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trong tay mấy lão già đó.”

“Vậy nên cô đi làm thợ săn tiền thưởng để chờ thời cơ thoát ly chế độ?” Kane nhướn mày, chăm chọc nhìn Liv, như thể đang nghe cô ta kể chuyện cười, “Chứ không phải vì tiền?”

Liv lườm y một cái: “Đương nhiên là vì tiền, tôi cũng phải nuôi gia đình chứ! Mẹ nó anh nghĩ ai cũng như tiểu mỹ nhân nhà anh, nhiều tiền đến độ có đem ra lót sàn nhà cũng không hết à? Đây, nếu như mắt nhìn hàng của chị đây không sai, cái áo khoác trên người anh ít cũng phải mười mấy vạn tính tề tề. Kane, bị tiểu mỹ nhân bao dưỡng cảm giác thế nào?”

Kane trước giờ vốn không để ý xem quần áo Lyle chuẩn bị cho mình giá cả đắt hay rẻ, bây giờ biết rồi cũng chỉ thờ ơ nhún vai: “Rất thoải mái.”

Liv không giống Kane, thân là thợ săn tiền thưởng, cô ta đặc biệt chú ý đến vấn đề tiền nong. Nhìn Kane tỏ vẻ không quan tâm lắm đến việc này, Liv vô cùng bất mãn: “Thật ra ngoài tiền bạc, chị đây cũng có rất nhiều niềm đam mê khác để theo đuổi!”

“Ví dụ như chủ nghĩa SM thần thánh?”

“... Im mồm đi. Ví dụ như cuộc sống tự do, muốn tự do thì chỉ có thoát ly chế độ, muốn thoát ly chế độ thì phải có tiền.”

Kane kéo đề tài quay lại vấn đề ban đầu: “Naler là một khu vực khá đặc thù. Mặc dù hiện tại các thế lực ở Naler đã dần lan ra cả Pura, nhưng Pura không quản lý được, cũng không thể quản. Edward là vua ở Naler, dưới chế độ của anh ta, Naler ít nhất vẫn đang ở trạng thái cân bằng. Không ai muốn phá vỡ sự cân bằng này, đặc biệt là mấy lão già trong miệng cô.”

Liv đăm chiêu cân nhắc: “Chuyện Edward không chết... có cần nói với Ace không?”

“Không cần.” Lúc này càng nói sẽ chỉ càng khiến Ace bị loạn.

Kane quyết định không nói cho Ace vì hai lý do. Thứ nhất, đây vẫn chỉ là suy đoán của bản thân y, thứ hai, nhân cơ hội này để tách Ace ra khỏi Edward cũng tốt.

Ace trong hôm nay chắc chắn sẽ không về khách sạn, Lyle ngồi mãi cũng phát chán, đơn giản đề nghị ra ngoài đi dạo.

Đây không phải lần đầu tiên hắn đến Pura, nhưng kể từ lúc hắn và Kane bắt đầu có quan hệ thì chắc chắn là lần thứ nhất. Trước đây Lyle chỉ thường tới những nơi như khách sạn hay câu lạc bộ xa hoa, hiện tại hòa mình giữa dòng khách du lịch tấp nập trên phố, ngắm nhìn cảnh tượng bình dị mà giàu sức sống xung quanh từ một góc nhìn khác, cũng là một trải nghiệm rất mới mẻ.

Lyle mặc một chiếc áo len rộng có mũ, đi giày thể thao sọc đỏ, nhìn qua trông như còn chưa đến mười tám tuổi. Kane dưới sự ép buộc của Lyle mặc một chiếc áo sơ mi đen in hoa chìm vừa mới ra của hãng thời trang nào đó, thể diện cường tráng được bao bọc trong lớp áo sơ mi mang đến cảm giác vừa khiêu khích lại vừa cấm dục. Một tay y bị Lyle kéo, để hắn tùy ý lôi mình đi, thỉnh thoảng lại tò mò dừng lại xem hàng quán bên đường.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ ngọt tên là “Kelly Lady” Lyle vừa lầm bầm “Sao mấy hàng bánh kẹo đều toàn đặt thêm chữ Lady mà không thêm Gentlemen, chẳng có tí sáng tạo nào”, vừa lôi kéo Kane vào trong.

“Cho tôi mỗi loại một phần.” Lyle nhìn hăng hà sa số các loại bánh kẹo bày trên kệ, cười toét miệng.

Nhân viên thu ngân vô cùng kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Kane đang đứng sau lưng hắn, “Anh chắc chắn chứ?”

Lyle bất mãn phản bác: “Sao cô lại nhìn Sweetheart nhà tôi, trong nhà là tôi nuôi anh ấy đấy... Au, Sweetheart, anh lại đánh tôi!”

Lyle trừng mắt nhìn Kane. Kane đặt một tay lên vai hắn, đi về phía trước hai bước kề sát vào lưng Lyle, nhìn qua giống như đang ôm lấy hắn từ phía sau, tư thế vô cùng thân mật, khẽ mỉm cười nói: “Vậy thì lấy

mỗi loại một phần đi.”

“...” Nhân viên thu ngân triệt để cạn lời, “Xin đợi một lát.”

Lyle quay đầu hôn lên khóe miệng Kane một cái, y như mèo ăn vụng cười trộm: “Sweetheart, người ta nhất định sẽ nghĩ chúng ta là một đôi gay nhà giàu mới nổi vùng tiền như rác đi show ân ái!”

“Tôi còn tưởng em không biết.” Kane bắt đắc dĩ nhìn hắn. Đây không phải tác phong thường ngày của y, nhưng nhìn Lyle vui như thế, y lại không hề do dự dung túng hắn, tác phong nguyên tắc đem vứt hết đi.

Một lát sau, nhân viên phục vụ lần lượt đem đồ uống, các loại bánh trái và chocolate chất đầy một bàn, Lyle cuối cùng cũng biết cái trò nhà giàu mới nổi này chơi không dễ rồi. Lúc cái bánh pudding thứ sáu được mang lên, hắn lập tức đau khổ kêu ừm.

“Sweetheart, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Em gọi mà, tự ăn hết đi.”

“Anh định âm mưu làm tôi chết no, sau đó vui vẻ đi tìm kiếm mùa xuân thứ hai có đúng không?!”

Kane đang uống một ly nước ép xoài, trong miệng ngậm ống hút ngậm lên miệng, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc gật đầu: “Đề nghị này nghe ra cũng không tệ.”

Lyle nhào lên hôn y, hung ác nói: “Sweetheart, anh cứ nằm mơ đi, tôi có chết cũng phải ngày ngày bám theo anh bóp chết anh!”

Trong cửa hàng có không ít đôi tình nhân đang ngồi, Lyle và Kane chẳng qua cũng chỉ là một cặp đôi có phần đặc biệt hơn trong số các cặp đôi xung quanh. Không khí ngọt ngào này giống như bệnh truyền nhiễm, hai người còn cùng nhau ăn hết một phần bánh quy vani ngọt lịm.

Ngồi như thế gần một tiếng, trước khi rời đi, Lyle dẫn nhân viên phục vụ đem phần bánh còn dư lại đem chia cho tất cả khách khách trong cửa hàng, coi như là hắn mời khách. Cuối cùng, còn dư một hộp dầu tây bọc chocolate, Lyle tặng lại cho một cặp đôi đồng tính nữ tóc màu nâu đỏ, đổi lại được lời cảm ơn và chúc phúc tận đáy lòng từ những người xa lạ không quen biết.

Sau khi ra khỏi cửa hàng đồ ngọt, Lyle tiếp tục kéo Kane đi dạo phố. Đi đến một góc phố, bọn họ thấy có hai cậu bé khoảng mười lăm, mười sáu tuổi vẽ một hình chữ nhật trên đất rồi đứng trong khung chữ nhật đó bắt đầu nhảy, chiếc hộp lớn đặt phía trước bên trong đã có không ít tiền lẻ.

“Sweetheart, ở đây đợi tôi nhé.” Lyle vút lại một câu như thế rồi nhanh chóng chạy sang chỗ hai cậu bé. Hắn đặt vào hộp giấy một xấp tiền, nói gì đó với hai cậu bé kia.

Hai cậu bé gật gật đầu, nhanh miệng nói “Hoan nghênh hoan nghênh”, sau đó lùi lại, đem “sân khấu” nhường cho Lyle. Một trong hai cậu bé tháo chiếc mũ lưỡi trai đầy đinh tán trên đầu đưa cho hắn, Lyle nhận lấy đội lên, đèn thấp vành mũ xuống, đôi mắt xanh thăm dưới vành mũ nhìn về phía Kane tràn đầy hương vị tuổi trẻ phần chấn bất kham, bên trong còn có ý mang theo vài phần quyến rũ khiêu khích. Kane bị hắn nhìn như thế, miệng lưỡi bất giác khô khốc.

Dưới tiếng nhạc sôi nổi cộng thêm nhịp vỗ tay của hai cậu bé, cơ thể Lyle bắt đầu nhúc nhích, hai cánh tay mềm mại dẻo dai như gợn sóng, đôi chân thẳng tắp chân thon dài liên tục xê dịch, từng chuyển động thành công phô bày ra dáng người hoàn mỹ trẻ trung căng tràn sức sống. Động tác vũ đạo không khó, nhưng kết hợp với chuyển động mềm mại mà dứt khoát, càng có một loại sức hấp dẫn kỳ lạ.

Âm nhạc kết thúc, hai cậu bé vỗ tay đầu tiên, tiếp đến quần chúng vây xem cũng vỗ tay, có mấy người còn bỏ thêm tiền lẻ vào trong hộp.

Lyle cởi mũ lưỡi trai trả lại cho cậu bé kia, chạy về phía Kane. Hắn còn chưa kịp hỏi ý có cảm tưởng thế nào, đã bị Kane kéo vào lòng hôn. Đầu lưỡi y chen vào trong miệng Lyle, liếm khắp khoang miệng hắn, từ từ dẫn dụ đầu lưỡi hắn, chậm rãi mút vào. Trên mặt Lyle vẫn còn hơi hồng hồng do vừa vận động xong, một tay Kane vòng qua lưng ôm lấy hắn, tay còn lại giữ chặt sau gáy Lyle, âm thanh ướt át giữa nụ hôn truyền ra, tiếng hú hét của mọi người xung quanh còn lớn hơn ban nãy.

Kane cắn môi hắn, cười khẽ: “Rất tốt.”

Nếu không phải đang ở nơi công cộng, Lyle còn muốn sờ mó y một chút, kiểm nghiệm xem có “tốt” thật không, nhưng vì hoàn cảnh không cho phép, hắn chỉ híp mắt cười nói: “Sweetheart, anh đáng yêu chết mất!”

Kane cũng cười: “Tôi đúng là bị điên rồi.”

Bọn họ đang ở khu vực sầm uất nhất Pura, lực lượng đặc biệt có thể vẫn cho rằng Lyle, cũng có thể đã đến đây rình rập bọn họ từ lúc nào không ai biết. Hoàn cảnh hiện tại không an toàn, với tác phong của Kane, y thường sẽ chọn giấu kín hành tung, giấu được thêm một ngày là tốt một ngày. Nhưng bây giờ, Lyle nhảy trên đường, bọn họ sau đó còn hôn nhau trước mặt bao nhiêu người, hành động này không cần nói cũng biết có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng y lại làm rồi.

Hành tung của bọn họ bị lộ sớm hơn tưởng tượng, nhưng lại không giống trong tưởng tượng.

Xem phim xong thì trời cũng tối, Lyle xung phong nhận việc đi mua kem, Kane đứng cách đó không xa nhìn hắn, hai tay trong túi quần, hưởng thụ gió đêm mát rượi.

Đột nhiên, bên cạnh Lyle đột ngột xuất hiện một bóng người, dao găm trong tay người nọ lóe lên ánh sáng âm trầm lạnh lẽo. Kane không kịp nghĩ nhiều vội rút súng nã một phát đạn vào bàn tay cầm dao của người nọ, tiếng súng vang lên khiến người đi đường xung quanh hoảng sợ vội vã bỏ chạy. Kẻ cầm dao ôm cánh tay bị thương xoay người bỏ trốn, Kane cũng nhanh chóng chạy đến chỗ Lyle: “Sao rồi? Có bị thương không?”

“Không có.” Lyle mờ mịt lắc đầu, còn chưa định thần được chuyện gì vừa xảy ra.

Kane muốn đuổi theo người nọ, nhưng lại sợ có bẫy, không yên tâm để Lyle một mình đứng đây. Y thở dài, quyết định không đuổi theo bóng người đàn ông đang hòa dần vào dòng người kia nữa.

“Sweetheart, người vừa nãy định giết tôi à?”

“Có lẽ. Em có phát hiện ra hấn đến gần từ lúc nào không?”

Lyle cẩn thận nghĩ lại, lắc đầu: “Lúc tôi đang mua kem bên cạnh rõ ràng không có ai, người kia chắc là sau đó mới lại gần, tôi cũng không phát hiện ra.”

Kane nhớ lại tình cảnh ban nãy, quả thật đúng như Lyle nói, người kia giống như chớp mắt một cái đột ngột xuất hiện ở đó.

Tình huống thế này Lyle tập mãi cũng thành quen, vẫn vô cùng có tinh thần cười cười: “Người muốn giết tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng mà dùng dao găm thì đúng là lần đầu tiên đấy!”

Kane nhú mào: “Hấn không phải sát thủ, cũng không phải đặc công.”

Lyle thuận miệng hỏi: “Vậy là cái gì?”

“Tôi cũng không biết.”

Lyle đưa cốc kem xoài đang cầm trên tay phải cho Kane: “Sweetheart, ăn nhanh, không nó chảy mất!”

Rõ ràng vừa đã bị ám sát hụt — mặc dù lần ám sát này nghe qua có vẻ khôi hài, nhưng chung quy cũng vẫn là ám sát, chắc chẳng có mấy ai có thể thoải mái tiếp tục quan tâm đến vấn đề ăn kem như Lyle. Kane cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn coi trời bằng vung của hấn, thật không biết nên tức giận hay nên cười. Y vò vò mái tóc đen mềm mại của Lyle coi như xả giận, nhận lấy cốc kem ăn đại khái vài miếng, sau đó nhanh chóng kéo hấn về khách sạn.

Nửa ngày đi chơi ngắn ngủi cứ thế kết thúc. Lyle có thể không quá quan tâm đến tính mạng mình, nhưng Kane lại xem đó như trân bảo mà dồn hết tâm sức tính suy tính cân nhắc tất cả mọi khả năng để đảm bảo an toàn cho hấn. Trên danh nghĩa, y là người yêu của Lyle, nhưng phần lớn thời gian ở bên hấn, vai trò của Kane lại không chỉ là người yêu.

Hơn nữa, Kane có dự cảm, sự kiện ám sát tưởng như khôi hài ngày hôm nay, mới chỉ là phát súng khai màn mà thôi.

78. Chương 78: Chó Lớn Giữ Nhà

Đêm khuya, Nefert Harbor chìm trong không khí hôn ám mà điên dại, ánh đèn mờ mờ hồ rọi lên những gương mặt quanh quẩn với hơi rượu nồng nặc, bất kể nam nữ đều phóng túng như nhau. Trong mắt đối phương, bọn họ giống như chỉ còn lại cơ thể trần trụi với bản năng nguyên thủy khiến người ta vừa cảm thấy ô uế lại không thể phủ nhận. Bọn họ dùng đêm đen và ánh đèn mờ nhạt để che dấu, giải phóng nỗi bức bối và cô quạnh trong lòng, thông qua tiếp xúc thân thể với những người xa lạ, cố gắng vượt qua đêm dài.

Mỗi người đều có bất mãn và buồn phiền, chẳng ai khá hơn ai, Ace tự nói với chính mình.

Ace cũng từng trầm mê với cuộc sống như thế, cùng phụ nữ xa lạ 419, những đụng chạm xác thịt hồi hộp, thỏa mãn tính dục rồi thì đường ai nấy đi. Tình một đêm thế này một phần vì cô đơn, một phần vì nhu cầu, xưa nay không ai nói rõ được.

Từ khi Melinda chết, Ace không có quan hệ nghiêm túc với bất kỳ ai, không dám trở lại địa phương chết chóc kia. Vô số lần nhắm mắt lại, trong đầu anh đều hiện lên hình ảnh Melinda chỉ cách mình một tấm kính nước mắt giàn giụa, một giây sau, gương mặt đầy nước mắt ấy lại trở thành một đống máu thịt lộn. Đó là ác mộng, là địa ngục, cũng là vết rách ngày một loét rộng trong lòng Ace.

Edward muốn gì, Ace không phải không biết, chỉ là anh không cho người kia nổi.

Hiện giờ Edward sống chết không rõ, loại cảm giác mục ruỗng như khi Melinda chết lại tái diễn. Cảm giác của bản thân với Edward là gì, chính Ace cũng không hiểu.

Lại có ai đó ngồi xuống bên cạnh, Ace nhấp một ngụm rượu, đầu cũng không buồn ngẩng lên: “Đừng làm phiền tôi. Không thuê phòng không làm tình, tìm người khác đi!”

Vừa dứt lời, cảm giác cứng rắn đè ép bên hông khiến cho cơn say và cảm giác bức bối thiếu kiên nhẫn trong lòng anh biến sạch.

“Thật trùng hợp, tôi không định thuê phòng cũng không cần làm tình, có thể tìm cậu không?”

Tay trái Ace từ từ cắm vào trong túi áo, chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên trông thấy một gương mặt quen thuộc.

“Tổ trưởng, đã lâu không gặp.”

Peter thu súng đè bên hông Ace lại, hừ một tiếng, nói với bartender: “Một ly rượu Rum.”

Ace cũng yên lặng thả bàn tay đang nắm bóng súng trong túi áo ra.

“Cậu nghĩ tôi sẽ giết cậu ở đây?” Peter nhận ly rượu bartender đưa tới, uống một ngụm, “Vây cậu không hiểu tôi rồi.”

Ace cười cười, không nói gì, cũng hiểu vì sao Peter lại nói vậy. Nếu là trước đây, với thân phận của Peter, giết người ở đâu cũng được chính phủ và đặc nhiệm che dấu cho. Nhưng bây giờ thì khác, hiện tại Peter chỉ là tổ trưởng tổ chống ma túy trong một phân của cục cảnh sát, không có chỉ thị mà giết người thì vẫn phải ngồi tù.

“Anh bắt đầu theo dõi tôi từ bệnh viện?”

“Cậu không phát hiện ra đúng không? Ban đầu tôi định chờ đến lúc cậu rời khỏi đây thì chặn đường, ai ngờ tên nát rượu như cậu lại định say chết ở đây, tôi đành phải vào tận nơi tìm người vậy.”

“Không hổ là đội trưởng.” Ace hoàn toàn không phát hiện mình bị theo dõi.

“Là tiền đội trưởng.” Peter đính chính, “Lần trước cậu thôi miên tôi, moi được những tin tức cơ mật gì?”

Ace bật cười: “Anh trung thành quá đấy, bọn họ đã đập anh ra ngoài rồi, anh còn quan tâm cơ mật của họ có lộ hay không làm quái gì?”

“Tôi là công dân Avana, có trách nhiệm giữ gìn an toàn cho tinh cầu, cho dù ở cương vị nào.” Peter bình tĩnh đáp, “Nếu cậu biết những việc không nên biết, cho dù không phải là bây giờ, tôi vẫn sẽ diệt khẩu cậu.”

Ace biết Peter nghiêm túc, nhưng cũng chẳng mấy quan tâm, chỉ trào phúng cười: “Nếu anh trải qua những thứ tôi đã phải nếm trải, thật không biết anh có còn mạnh mẽ được như bây giờ không.”

Không chờ Peter trả lời, Ace lại nói tiếp, “Nếu tôi nói, an ninh tinh cầu trong miệng anh đối với tôi chỉ là thứ rác rưởi, tôi càng không thừa hơi đi chọc ngoáy vào nó làm gì, anh tin không?”

Peter đặt ly rượu bên mép, nhàn nhạt đáp: “Đừng quên, đối với phát hiện nói dối, độ chuẩn xác của tôi còn cao hơn kết quả từ máy.”

Câu này coi như thay cho câu “Tôi tin cậu”, Ace đã hiểu, một lát sau mới nói: “Sau nhiệm vụ thanh lý khốn kiếp đó, an toàn của Avana đã không còn liên quan gì với tôi nữa rồi. Lực lượng đặc biệt phá hủy cuộc đời tôi, thứ cuối cùng còn lại ngoài thù hận thì chẳng còn gì hết.”

Peter chỉ uống rượu, không nói gì. Lực lượng đặc biệt phá hủy cuộc đời Ace, anh ta hiểu rõ hơn bất cứ ai, vì nhiệm vụ thanh lý kia xuất phát từ chính tay Peter, nói chính xác là Damian xin, sau đó Peter phê chuẩn cuối cùng. Melinda tự ý tha cho đối tượng của nhiệm vụ, sau đó còn cố ý che giấu, chuyện này là tối

ký trong sát hạch, dựa theo kỷ luật của lực lượng đặc biệt, toàn bộ tiểu đội bọn họ đều sẽ bị giết sạch. Cho nên khi Damian xin tiến hành nhiệm vụ thanh lý, Peter không cần suy nghĩ nhiều đã đồng ý. Hi sinh ba người so với tất cả cùng chết, Peter khi đó cảm thấy mình không làm sai.

Chỉ là mười mấy năm qua đi, sự nghi ngờ trong lòng Peter đối với lực lượng đặc biệt đã vượt qua tín nhiệm. Cái gì là mằm họa? Cái gì là tiêu chuẩn phán quyết? Có bao nhiêu người vô tội chỉ vì một câu mằm họa này mà đã bị bọn họ như đao phủ âm thầm cướp đoạt tính mạng?

Cuối cùng quay đầu nhìn lại, hiện tại Peter đã không còn đủ tự tin để nói với Ace ba chữ “tôi không sai”.

E rằng Melinda chỉ là đã sớm hoài nghi cái thứ gọi là tiêu chuẩn đó sớm hơn bọn họ, e rằng Melinda chỉ là không đành lòng giết chết một người phụ nữ vô tội mà hoàn toàn chẳng có lý do, trong bài kiểm tra đánh giá năm đó, độ trung thành với tinh cầu của cô rõ ràng hoàn toàn không có vấn đề.

Có lẽ một phần là do hổ thẹn, từ sau khi biết thân phận Ace, Peter cũng không có ý định làm khó dễ gì, yêu cầu duy nhất cũng chỉ là muốn một lần trực tiếp nói chuyện mà thôi. Chỉ cần Ace không có ý định chống đối xã hội, Peter cũng sẽ đảm bảo Ace không bị bất cứ ai phát hiện.

“Tôi thì quá rõ rồi, còn anh thì cũng khác gì, đúng không?” Ace quay đầu nhìn Peter, trong mắt lóe lên ác ý rõ ràng.

Không sai, Peter không thể phủ nhận, lực lượng đặc biệt khi “cần thiết” đã đá mình ra ngoài thế nào. Kế hoạch ám sát ngài Jasper đều do Chính phủ bày ra, nhưng đến khi xảy ra chuyện, Peter trở thành kẻ thế mạng, từ đội trưởng của lực lượng đặc biệt trong một đêm đã biến thành một cảnh sát tầm thường, tiền đồ hủy sạch, mà đây đã là kết quả khả quan nhất chính phủ có thể cho anh ta. Đến khi nào bọn họ cảm thấy việc Peter nắm giữ những tin tức kia đe dọa đến mình, một đặc công nào đó, có thể từng là đồng đội, có thể từng là thuộc hạ trước đây sẽ được phái tới, kết quả cuối cùng là phải chết.

Nếu như ngày đó đến, Peter cũng không quá bất ngờ, từ lúc Melinda chết, anh ta đã biết kết cục tàn nhẫn này một ngày nào đó cũng sẽ đến với mình, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Trải qua một cuộc nói chuyện ngắn ngủi, Ace đã uống đến ly thứ ba, trên người mùi rượu nồng nặc như vừa chui từ trong vại rượu ra, híp mắt nói: “Tôi không quan tâm lực lượng đặc biệt đang làm cái quái gì, thứ tôi quan tâm chỉ có nguyên nhân tại sao Melinda chết, nhiệm vụ thất bại của cô ấy, đối tượng bị ám sát rốt cuộc có thân phận gì? Năm đó xảy ra chuyện gì mà Melinda lại không hạ thủ?” Lúc nói đến “tôi quan tâm chỉ có nguyên nhân tại sao Melinda chết”, trong mắt Ace đột nhiên lóe lên tia sáng âm đậm, trong đầu vô thức hiện ra gương mặt Edward.

“Xin lỗi, nhưng tôi không thể trả lời.” Peter nâng ly rượu Rum giữa đầu uống cạn, sau đó đứng dậy định rời đi.

Ace lười biếng lắc lắc ly rượu màu sắc diễm lệ trong tay, không quay đầu lại nhìn Peter. Ngay lúc anh đang nghĩ Peter sẽ như lúc đến đến lặng yên không một tiếng động rời đi, nòng súng cứng rắn lại một lần nữa đè vào bên hông, “Nếu còn có lần sau nữa, đừng trách tôi bắn nát đầu cậu, hiểu không?”

Ace đương nhiên biết, muốn thôi miên người có ý chí kiên định như Peter cần phải có thiên thời địa lợi nhân hoà, lần thứ nhất thành công là do may mắn, rất khó có lần thứ hai, mà bản thân anh vốn cũng không hề có ý định thôi miên Peter lần nữa.

“Tôi chỉ có một vấn đề, hi vọng anh trả lời thành thật.” Ace quay đầu, nghiêm túc hỏi, “Edward còn sống hay đã chết?”

Peter không quay đầu lại đi thẳng: “Ban đầu tôi giữ hẩn lại phòng thẩm vấn chính là để dụ cậu xuất hiện, tôi không muốn giết Edward, cũng không thể giết hẩn. Kết quả mạng của ông trùm lại có kẻ xử lý hộ, mà ăn may thế nào hôm nay lại vớ được cậu, phải nói vận khí của tôi đúng là rất không tệ.”

Ace dùng sức siết chặt khẩu súng trong túi áo, dồn ép rất lâu mới khắc chế được bản thân không rút súng ra. Anh cúi thấp đầu, dường như đang ngừng thở, không ngừng tự nói với bản thân, phải bình tĩnh, giết chết Edward là một tên cảnh sát bắn chết tiệt nào đó, không phải Peter.

Sau khi xác nhận không có ai theo dõi, Kane mới dẫn Lyle trở lại khách sạn. Chuyện bọn họ tới Pura chỉ sợ đã lộ ra rồi, việc lực lượng đặc biệt tìm tới đây chỉ còn là vấn đề thời gian.

Khi bọn họ lúc trở về, Ace vẫn chưa quay lại. Liv chủ động đề nghị muốn ra ngoài tìm nhưng bị Kane ngăn lại. Ace không phải mục tiêu của lực lượng đặc biệt, tổ chống ma túy cũng không có lý do gì để lùng bắt người, so ra vẫn an toàn hơn Lyle. Huống hồ Ace cũng cần có chỗ phát tiết.

“Cứ chờ thêm đi, chúng ta vẫn còn thời gian.”

Trên thực tế, bọn họ ở lại Pura thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm. Nhưng quan hệ giữa Ace và Kane thế nào ai cũng biết, y nói đợi, mọi người đương nhiên sẽ không dị nghị.

Gần sáng, Ace mới trở lại khách sạn. Hai ngày qua anh luôn ở trong căn phòng xép nhỏ của phòng Lyle, đến tối thì ngủ ở sofa phòng khách ngoài, lúc về cả căn phòng yên tĩnh, một lát sau thì thấy Kane đẩy cửa phòng ngủ đi ra.

“Không ngủ à?”

Kane ra hiệu im lặng, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại mới ra ngoài nói chuyện.

Ace bĩu môi, “Kane, cậu bị mỹ nhân thuần phục rồi, con sói đơn độc hung ác ngày nào đã biến thành chó lớn giữ nhà rồi, buồn quá đi.”

Kane mặc kệ anh ta trêu chọc lung tung, cau mày xua đuổi: “Ngồi xa một chút, người cậu toàn mùi rượu.”

Ace nhích nhích sang đầu bên kia sofa, giày và áo khoác đều không cởi, trực tiếp nằm lên ghế, hai mắt thất thần nhìn vào không trung, vành mắt thâm đen, chán nản như kẻ thất tình.

“Tôi định đưa Lyle rời khỏi Pura, cậu có đi cùng không?”

Ace im lặng nhìn chằm chằm trần nhà, một lúc sau mới nói: “Tôi muốn về Naler, tạm thời không đi cùng mọi người được. Nếu có chuyện gì cần giúp, cậu biết cách để liên lạc với tôi rồi đấy.”

Kane ngồi nói chuyện câu được câu chăng cùng Ace trong phòng khách rất lâu, cũng không hỏi lại chuyện của Edward, cuối cùng vỗ vỗ vai Ace rồi trở về phòng ngủ.

Ace yên lặng nằm dài trên sofa, đến tận lúc trời tờ mờ sáng mới đứng dậy rời đi.

Anh không tin Edward đã chết, Edward không chết nhất định sẽ về Naler, phải đi Naler một chuyến.

79. Chương 79: Dự Báo

Cho dù Melinda thật sự tha cho Candice, nếu không có người hỗ trợ, Candice vẫn sẽ không thoát khỏi số phận bị ám sát. Candice còn sống, chứng tỏ ngoại trừ Melinda, còn có người khác âm thầm giúp đỡ cô ta chạy trốn.

Trước khi vào cùng một đội với Kane và Ace, Melinda từng có một cộng sự tên là Ignac Lee. Không lâu sau khi Melinda qua đời, Ignac mất chân phải trong một lần làm nhiệm vụ, nửa người bị bỏng nặng, giữ được mạng nhưng cũng mất năng lực làm đặc công. Sau đó anh ta dùng thân phận mới lực lượng đặc biệt sắp xếp cho rời khỏi Omar, đến một thị trấn nhỏ ở Bell Durham tên là Weberner sinh sống.

Đặc công làm việc cho Chính phủ đều phải cắt đứt mọi quan hệ, không người thân không bạn bè. Melinda cũng không phải ngoại lệ, nếu có ai đồng ý giúp đỡ cô, ngoài Kane và Ace ra, cũng chỉ còn lại người bạn đó.

Trong khách sạn, Kane đang thu dọn súng ống và quần áo, Lyle như koala dính chặt sau lưng y, hai tay ôm eo Kane, thỉnh thoảng lại chọc ngoáy quấy rối y, hành vi ấu trĩ khiến người ta phát cáu. Kane cũng mặc kệ hấn, chuyên tâm thu dọn quần áo của hai người vào ba lô.

“Sweetheart, cứ vứt bớt đi, đến Weberner mua cái mới cũng được mà.”

“Thứ nhất, Weberner không có khách sạn xa hoa như ở đây, không phải em cứ muốn cái gì là có người dâng đến tận cửa cho. Thứ hai, em phải tự có trách nhiệm với bản thân đi, từ nay về sau đi đâu cũng phải chú ý, đặc biệt là những nơi có camera giám sát. Lyle, đây không biết chừng lại là lần cuối em được ở khách sạn xa hoa thế này đây, chuẩn bị tâm lý đi, cuộc sống sau này sẽ rất gian nan.”

Lyle dài giọng: “Biết rồi mà —— ”

Kane nghe giọng điệu dừng dưng của hắn, bất đắc dĩ nghiêng đầu sang bóp bóp mặt Lyle. Bản thân Lyle là một người rất mâu thuẫn, hắn có thể vứt đi một bộ quần áo giá trên trời chỉ vì một nếp nhăn, cũng có thể mặc những bộ đồ bẩn thỉu rách nát trải qua ngày tháng lưu vong trốn chạy. Lyle chỉ làm những thứ hắn thích, chỉ cần dùng một câu “Mình thích thì mình làm thôi” là đủ giải thích tất cả, vì quá tùy hứng nên hành động của hắn cũng chẳng khiến người khác bất ngờ.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, Kane lấy cùi chỏ thúc vào eo Lyle, “Đi mở cửa, Liv sang đấy.”

Lyle trèo xuống khỏi lưng y, đi ra ngoài. Một lát sau, từ ngoài cửa truyền đến tiếng kêu đau và tiếng cụng tiếng súng, Kane vội vứt đồ trong tay chạy ra, chỉ thấy Lyle đang ôm cánh tay chảy máu đứng ở cửa, nhìn về phía hành lang.

“Sao thế?”

“Ban này không phải Liv nhấn chuông, mà là một người đàn ông cầm dao găm. Tôi vừa mở cửa hắn đã giơ dao đâm tới, đúng lúc đó Liv ở bên kia mở cửa ra nhìn thấy, bắn một phát vào tay hắn, dao trượt đi quệt vào tay tôi.”

“Dao găm? Là người tới qua?” Kane cau mày, “Liv đuổi theo rồi?”

“Ừ.”

Kane cầm lấy cánh tay bị thương của Lyle kéo hắn vào nhà, “Vào xử lý vết thương.”

Vết thương trên tay Lyle không sâu, chỉ có điều miệng vết cắt rất dài, cũng không biết có phải cắt vào động mạch không, máu chảy rất nhiều. Kane cau mày đổ thuốc cầm máu cho hắn, động tác vô cùng nhẹ nhàng, khác hẳn với lúc thô bạo tự cầm máu cho bản thân.

Thân phận của bọn họ quá đặc thù, đáng lẽ trước khi mở cửa nên nhìn qua mắt mèo hoặc hỏi xem là ai, nhưng Lyle lại trực tiếp mở cửa luôn. Hắn biết tai nạn này là do sự thiếu cẩn thận của bản thân mà ra, cũng không muốn để cho Kane quá lo lắng, cười lắc lắc cánh tay, “Sweetheart, anh quên tôi không phải người tinh hệ Beta à? Vết thương nhỏ thế này chẳng mấy chốc sẽ tự động cầm máu thôi.”

“Những câu như thế sau này không được nói trước mặt bất kỳ ai trong bất cứ trường hợp nào, biết chưa?”

“Tôi có nói cũng không ai tin.”

Kane nghiêm túc thay Lyle băng bó, còn chưa băng xong, Liv đã trở lại.

“Thế nào? Đuổi được không?” Kane hỏi.

Đương nhiên, câu này hoàn toàn là hỏi thừa, Liv đuổi người rất có trình độ, cứ nhìn lần trước đuổi theo Jeffrey qua mười mấy hai mươi cái quảng trường là đủ biết. Nhưng chưa qua bao lâu đã quay lại một mình kiểu này, hiển nhiên là mất dấu rồi.

Tâm trạng Liv vô cùng xấu: “Phí lời, đuổi được mà tôi còn về đây một mình?”

Lyle khó chịu nhăn mày: “Ai biết được thành phần biến thái như cô nửa đường có xách cổ sát thủ vào nhà nghỉ chịch xã giao một phát không.”

Liv khinh thường lườm hắn: “Tôi mắng Sweetheart nhà cậu thì cậu được khó chịu, còn tôi không bắt được người lại không cho tôi xả?”

Kane trấn an đè lại vai Lyle, hỏi Liv: “Tình hình thế nào?”

“Tự động tác dùng dao găm có thể nhìn ra thân thủ không tệ, nhưng vẫn không bằng tôi. Đuổi theo từ hành lang ra tới chỗ rẽ cầu thang thì mất dấu, trước sau không quá một giây, đã không thấy tăm hơi đâu rồi.”

Kane nhớ lại cầu thang bộ trong khách sạn, cau mày nói: “Không thể nhanh như thế, cầu thang một tầng hơn mười bậc, hai tầng còn có khúc vòng, cho dù có nhảy cũng không thể một giây đi xong.”

Vẻ mặt Liv có chút vặn vẹo: “Còn có một việc nữa rất quái dị.”

Kane nhăn mày.

“Tôi không nghe thấy tiếng bước chân.”

Đi cầu thang bao giờ cũng có tiếng bước chân, đặc biệt là lúc đang vội vã chạy trốn, bất kể thân thủ có nhanh đến mức nào cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn tiếng chân đạp xuống bậc thang.

“Ý cô là... người kia biến mất không còn tăm hơi?”

“Tôi cũng chẳng tin chuyện quái đản như thế, nhưng chẳng có cách giải thích nào hợp lý hơn. Tôi phải đứng đây nghiên cứu hơn mấy phút, thậm chí còn gõ hết tường khách sạn xem có cửa ngầm hay đường hầm gì không, tên điên kia rõ ràng là cứ thế bốc hơi!”

Ba người trầm mặc chốc lát, Liv lên tiếng trước tiên: “Không phải nói hôm nay đi Bell Durham sao, Ace đâu?”

“Cậu ấy không đi.”

Liv kinh ngạc: “Tưởng chuyện có liên quan đến Melinda anh ta phải hăng hái nhất chứ, sao lại không đi cùng chúng ta?”

Kane hàm xúc nói: “Hiện tại cậu ấy quan tâm đến chuyện khác hơn.”

Bell Durham là một thành phố vô cùng nhỏ bé và kém phát triển về mặt kinh tế, sự phát triển của cả thành phố chủ yếu dựa vào công nghiệp dệt may. Weberner là một thị trấn chật hẹp tầm thường trong thành phố nhỏ bé đó, nhưng lại là nơi duy nhất không kinh doanh dệt may. Toàn bộ thị trấn chỉ chút các cửa hàng đồ cổ, không ít người sưu tầm thường tới đây kiếm bảo vật.

Ignac mở một cửa hàng đồng hồ ở góc phố Vicker. Viker tuy gọi là phố, nhưng thực ra dài chưa đến trăm mét, đi từ đầu tới cuối cũng chỉ có hai ba cửa hàng, cửa hàng của Ignac là căn nhà sập xệ nhất trong số đó.

Nhìn thấy bốn vị khách quần áo chỉnh tề xuất hiện, Ignac giật mình ngẩng đầu lên, nửa gương mặt bị lửa thiêu không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

“Mấy vị cần mua loại đồng hồ gì? Chỗ tôi có rất nhiều loại, các vị muốn tự xem hay muốn tôi giới thiệu một chút?”

“Không, không cần đâu.” Kane gọi một tiếng, “Ignac.”

Y vừa gọi ra cái tên này, Ignac lập tức cảnh giác, con ngươi màu xám bên nửa gương mặt nhăn nhoe sẵn sùi đảo tới đảo lui, nhìn qua có vài phần đáng sợ, “Các người là ai?”

Kane nói: “Tôi là bạn của Melinda, có chút chuyện cần hỏi anh.”

Ignac cúi đầu, tiếp tục tháo nắp chiếc đồng hồ đeo tay trong tay, ồm ồm nói: “Tôi không quen ai tên là Melinda hết, các người tìm nhầm người rồi.”

“Melinda, hacker đứng đầu Avana “Blue”, đặc công của lực lượng đặc biệt, chết trong một nhiệm vụ do chính phủ sắp xếp, bây giờ anh còn nói anh không biết cô ấy sao?”

Ignac siết chặt dây đeo đồng hồ trong tay, nửa bên mắt vẫn đục nửa bên mắt sáng trong, nhìn qua vừa có vẻ rùng rợn lại vừa bi thương. Qua rất lâu Ignac mới giật giật môi, thấp giọng nói: “Có chuyện gì xuống hầm rồi nói, ở đây không an toàn.”

“Có người truy sát anh?”

Ignac tự giễu cười: “Tàn phế như tôi đâu đáng để bị đuổi giết.”

“Vậy anh tránh ai?”

“Bọn họ cách mỗi tuần đều cử người đến, xác nhận tôi vẫn còn đây.”

“Bọn họ” trong miệng Ignac đương nhiên là chỉ lực lượng đặc biệt, Kane trào phúng cười, trong mắt không hề có độ ấm: “Đúng là tác phong thường thấy của bọn họ.”

Chân phải của Ignac là chân giả, bước đi khắp khểnh rất không tiện, xuống cầu thang lại càng khó khăn hơn. Kane im lặng không lên tiếng chậm chậm đi theo phía sau anh ta, tiếng bước chân đạp xuống thang gỗ vang lên âm thanh kéo kết vang vọng khắp tầng hầm, tầng hầm cửa hàng đồng hồ trống rỗng, bụi bám dày như trải thảm.

Lyle bị bụi làm sặc, ho đến chớp mũi đỏ bừng, Kane vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn vừa hỏi Ignac: “Bây giờ chúng ta nói chuyện được không, Ignac?”

“Nói cho tôi biết tại sao các người lại biết thân phận của Melinda trước đã. Ngoại trừ tôi và cấp trên năm đó của hai chúng tôi, không ai biết Melinda chính là “Blue” cả.”

“Tôi nói rồi, tôi là bạn của cô ấy, những thứ này đều là cô ấy tự nói cho tôi biết. Anh nói chỉ có anh và cấp trên của hai người biết, chắc là khoảng thời gian hai người vẫn còn là cộng sự. Sau đó cô ấy gia nhập tổ của tôi và Ace, đến tận lúc Melinda chết chúng tôi vẫn là cộng sự.”

Ignac nhắm chặt mắt cố che giấu nỗi thống hận trong lòng, qua một lúc lâu mới nói: “Lúc trước tôi đã can cô ấy, lực lượng đặc biệt chắc chắn không bao giờ cho phép chuyện như vậy xảy ra. Vụ nổ phòng thực nghiệm dưới lòng đất cũng là do Chính phủ sắp xếp?” Ignac hỏi như vậy, nhưng giọng điệu hoàn toàn không có một phần nghi vấn, hiển nhiên đã sớm đoán được đáp án.

“Phải, Melinda bị ngạt khí độc tử vong tại chỗ. Nhờ có cô ấy mà tôi và Ace thoát được, sau đó bọn tôi thoát ly lực lượng đặc biệt.” Dừng một chút, Kane nói tiếp, “Chuyện tôi muốn hỏi có liên quan đến Candice, anh có biết việc Melinda không giết Candice không?”

Con mắt còn lạnh lặn của Ignac nhìn vào xa xăm, rơi vào hồi ức: “Có một ngày, Melinda đột nhiên tới tìm tôi lúc nửa đêm, nói với tôi cô ấy không giết mục tiêu nhiệm vụ. Tôi bị dọa chết khiếp, khuyên can rất hòng Melinda cũng không chịu thay đổi quyết định, tôi tức giận đến độ suýt nữa đã lấy súng tự đi thủ tiêu mục tiêu kia.”

“Nhưng anh không làm thế.”

Ignac cười khở: “Phải, tôi... không thể khước từ đề nghị của Melinda.”

“Anh có biết Candice bây giờ đang ở đâu không?”

“Tôi không biết. Khi đó tôi đưa cho Candice một bộ giấy tờ giả rồi đẩy cô ta lên phi hành khí đi Lore, sau đó cũng không liên lạc gì nữa.”

Trước khi đi, Kane thẳng thắn đề nghị Ignac: “Tôi không biết ở đây có người theo dõi bọn tôi không, nhưng nếu có, việc bọn tôi đến đây hôm nay rất có thể sẽ liên lụy đến anh. Anh có muốn đi cùng bọn tôi không? Tôi sẽ đưa anh đến một tỉnh cầu khác, cung cấp cho anh một thân phận mới, đảm bảo an toàn của anh.”

Ignac bình tĩnh lắc đầu: “Khi tôi lựa chọn tự hủy diệt cơ thể của chính mình để rời khỏi đó, Ignac Lee đã chết rồi.” Anh từ ngừng một chút, đột nhiên giống như tiên đoán nói: “Lực lượng đặc biệt sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt, chỉ tiếc là tôi không thể sống đến ngày đó để tận mắt nhìn nó tiêu vong.”

80. Chương 80: Bẫy Rập

Ra khỏi cửa hàng đồng hồ của Ignac không lâu, Kane nhận được điện thoại của Ava. Khi đó bọn họ đang đi sang vùng ngoại ô thị trấn, chuẩn bị tìm một bãi đất trống điều động phi hành khí, Kane nói vài câu đơn giản rồi cúp máy, quay sang nghiêm túc nhìn Lyle: “Tạm thời tìm chỗ tránh tạm đã, đặc công đuổi tới rồi.”

Lyle nhíu mày: “Sao không dùng phi hành khí đến Lore luôn?”

“Không được. Lực lượng đặc biệt chưa biết chuyện Candice đang ở Lore, bây giờ chúng ta đi tới đó chẳng khác nào công rắn cắn gà nhà, chưa tìm được người đã bị bọn chúng năng tay trên. Tốt nhất là trực tiếp cắt đuôi từ đây, tránh để đêm dài lắm mộng.” Liv đề nghị.

“Ava nói có khoảng mười tên, đều là đặc công trung cấp trở lên.”

Một câu này của Kane thành công đánh tan dự định của Liv. Năm, ba người bọn họ còn có thể đối phó, nhưng hơn mười tên đặc công võ trang đầy đủ, khó có phần thắng.

Lyle hoàn toàn không quan tâm đến chuyện nhiều người ít người, chen miệng hỏi: “Này, chỉ có mỗi tôi quan tâm vấn đề từ bao giờ chúng ta liên lạc lại được với Ava à?”

Kane kéo đi về hướng ngược lại, vừa đi vừa nói: “Em nghĩ chúng ta từ đâu mà có địa chỉ của Ignac?”

Trong bốn người hiện giờ chỉ có Lyle là mục tiêu ám sát, oái oăm thế nào lại cũng chỉ có hắn là thoải mái ung dung nhất. Lyle nhanh chân đuổi theo Kane: “Sweetheart, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi tìm Ignac. Anh ta biết khá rõ về Weberner, có lẽ sẽ cho chúng ta được một vài tin tức hữu dụng. Hơn nữa nếu đặc công đã đuổi tới đây, chuyện chúng ta đến tìm Ignac chắc chắn bị lộ rồi, tình hình hiện tại của anh ta chỉ sợ lành ít dữ nhiều.”

Đến ngoài cửa cửa hàng đồng hồ, Kane đưa tay ngăn Lyle lại: “Em đợi ở đây cùng Liv và Brian, để tôi vào một mình, đề phòng có bẫy bên trong.”

Lyle không cam lòng mím môi nhìn y: “Sweetheart, tôi muốn đi cùng anh.”

Kane vỗ vai hắn, ánh mắt dừng lại trên người Lyle phảng phất như mang theo sức nặng, “Lyle, bất kể trong tình huống nào tính mạng của em vẫn là quan trọng nhất. Nếu như cần mạo hiểm, em nhất định phải là người cuối cùng. Ở đây đợi, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Không kịp để Lyle phản ứng, y đã hôn nhẹ lên môi hắn một cái, xoay người cầm súng đi vào trong cửa hàng đồng hồ âm u tối tăm cũ nát.

Liv và Brian cảnh giác quan sát bốn phía. Liv khẽ nhếch mép, trong khổ tìm vui tự an ủi: “Lạc quan mà nói thì nơi này tính ra cũng không phải chỗ thích hợp để đánh lén.”

Brian lập tức đội một gáo nước lạnh: “Dựa trên nhân số của bọn họ, không cần đánh lén cũng đủ úp sọt chúng ta rồi.”

Kane giơ súng chậm rãi tiến về phía trước, tầm mắt đảo quanh không gian mờ tối, bên trong cửa hàng đồng hồ cũ nát ngay cả một ánh đèn cũng không có, tro bụi giăng trên giá treo đồng hồ như màn sương phủ kín tầm mắt. Y cố gắng mấy cũng không thể nhìn rõ xung quanh, chỉ có thể tập trung dựa vào thính giác và cảm quan nhận biết nguy hiểm.

Cả cửa hàng không một tiếng động, yên tĩnh lạnh lẽo như một nắm mồ.

Kane nắm chặt súng trong tay, xoay người nhìn một vòng xác định vị trí, chậm rãi đẩy cửa tầng hầm ra. Ván cửa gỗ một cũ nát phát ra tiếng “kẹt kẹt” đầy ma quỷ. Lúc đẩy cửa, Kane nghe được một tiếng “Hm hm” cao vút chói tai, mang theo ý tứ nhắc nhở thúc giục cảnh báo.

“Ignac?”

“Hm hm hm ——” Miệng Ignac bị bịt kín, tay chân bị trói chặt vút trong hầm, trong cổ họng liên tục phát

ra tiếng rít gào cuồng loạn.

Xác nhận xung quanh không có ai, Kane bước nhanh đến bên người Ignac, cẩn thận kiểm tra xem có bom hẹn giờ trên người anh ta không, sau đó mới xé băng dính ngoài miệng Ignac.

Mí mắt Ignac căng đến sắp rách, bên mắt bị hỏng trơn trũng, con ngươi màu xám quỳ dị khủng bố, anh ta nhỏ trong miệng ra thứ gì đó màu đen, âm thanh hoảng hốt đến tuyệt vọng: “Chạy mau đi!”

Kane quay đầu nhìn xuống mảnh nhựa màu đen nho nhỏ trên đất, con số 0:05 nhấp nháy đỏ chói chói mắt vô cùng —— bom càng nhỏ thì càng không có âm đếm giờ, 0:05 chỉ một giây đã biến thành 0:04.

Tiếng nổ vang ầm ầm khiến mặt đất cũng rung lên, Lyle quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng động, sắc mặt trắng bệch, hai mắt mở lớn, theo bản năng muốn mở cánh cửa thủy tinh bị dư chấn của vụ nổ làm vỡ nát trước cửa hàng đồng hồ ra, đột nhiên lại bị Liv ấn xuống, một viên đạn bay sát qua cánh tay Liv cắm vào khung cửa.

Lyle gào lên: “Cô tránh ra!”

Liv cũng lớn tiếng gào lại: “Cậu bình tĩnh đi! Chúng ta trúng mai phục, bây giờ phải đi ngay!”

Brian vừa ôm hòm thư bên cạnh gian nan bắn trả, vừa lớn tiếng chen vào: “Đối phương đã có ba người rồi, để càng lâu kiểu gì cũng kéo đến càng nhiều, đi mau!”

Liv đè trên người Lyle, quyết định giờ súng định đập vào sau gáy hắn, ai ngờ Lyle lại tránh thoát được, còn trở tay vặn ngược lại cổ tay Liv.

“Thả.tôi.ra!” Lyle gằn từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt ánh lên vẻ cuồng loạn.

“Nhanh lên! Tôi không trụ được nữa rồi!” Brian hô to.

Liv không nghĩ ra được cách gì để thuyết phục Lyle, với tính cách của hắn, bây giờ có nói gì cũng sẽ không chịu nghe. Trong lúc Liv còn đang phân vân, Lyle nhanh chóng dùng sức lật người lên vật Liv xuống, sau đó vội vã đứng dậy muốn mở cửa tiệm đồng hồ. Đột nhiên, vai trái hắn bỗng rớt, Liv tranh thủ bò lên, dùng báng súng đập mạnh vào thái dương Lyle, lôi hắn chạy về phía Brian.

Brian nhanh chóng ném ra hai quả bom khói và một quả lựu đạn, nhe răng nhếch miệng cười đến sắc mùi máu tanh: “Hôm nay không nổ chết được các người ông đây cũng phải nổ cho bại liệt!”

Lợi dụng hiệu quả từ bom khói, Liv, Brian kéo theo Lyle đang hôn mê cấp tốc rút lui. Khói thuốc súng nồng nặc tràn ngập khắp đường phố, vất vưởng không tan.

Liv ném Lyle cho Brian, tự mình cầm súng đi lùi lại phía sau, vừa xóa dấu chân hai người lưu lại vừa cảnh giới. Bên hông Liv cũng trúng một phát đạn, nhưng vì mặc áo chống đạn nên chỉ bị thương phần mềm.

Mặc dù Weberner là một thị trấn nhỏ, chỗ bọn họ chạy vào thế nào lại đúng khu dân cư, mấy căn nhà bốn năm tầng san sát nhau, không có hàng quán. Liv rẽ trái lượn phải một lúc, cuối cùng đi đến chỗ một căn nhà nhỏ ba tầng tương đối giản dị, nhấn chuông cửa.

Trong mắt mèo là gương mặt của một bé gái mắt to tròn.

“Ai đấy ạ?”

Liv cố đè nén cảm giác nôn nóng trong lòng, kéo khóe miệng lên thành một nụ cười dị dạng, “Bé gái, chị đi đường xa đến, muốn xin em một cốc nước, cho chị vào được không?”

“Mẹ nói không được cho người lạ vào nhà.”

Brian gạt phăng Liv ra, đỡ Lyle lên, thành khẩn nói: “Em gái, nhìn này, anh đẹp trai này đang bị chảy máu đây, cho bọn anh vào ngồi một lúc được không, anh còn phải băng bó cho anh đẹp trai này nữa.”

Liv vốn không có kiên nhẫn, ngửa đầu nhìn lên tầng hai, dắt súng vào thắt lưng định trèo lên ống nước, lại bị Brian kéo về, “Chờ đã.”

Chỉ chốc lát sau, cửa quả nhiên mở ra, một gương mặt nhỏ nhắn e lệ cẩn thận thò ra sau khe cửa. Liv nhảy lên trước định xông vào, lại bị Brian kéo về lần nữa. Brian cúi người xuống, mỉm cười với bé gái: “Cảm ơn em, em ngoan lắm.”

Mắt bé gái càng đỏ hơn, từ từ mở rộng cửa.

Sau khi vào nhà, Liv rất thận trọng đi vòng quanh kiểm tra. Bé gái im lặng nhìn hành động của cô ta, hỏi: “Chị ấy đang làm gì thế?”

“Cô ấy không làm gì đâu, anh với bảo đảm với em cô ấy không phải trộm.” Brian hỏi bé gái: “Chỉ có một mình em ở nhà thôi à? Ba mẹ em đâu?”

“Ba mẹ chưa đi làm về.”

Brian vừa tính toán xem đến lúc ba mẹ con bé về thì phải giải quyết thế nào, vừa đặt Lyle lên ghế sofa.

Vai trái Lyle bị đạn bắn sượt qua, miệng vết thương rất lớn, nhưng máu lại không chảy nhiều. Brian dùng hòm thuốc Liv tìm tới băng đai khải lại, sau đó mặc kệ Lyle nằm bất tỉnh ở đó.

Bé gái có hơi hoảng sợ, sợ hãi nép sát vào góc sofa. Brian mệt mỏi bóp bóp trán, cười trấn an con bé, cũng chẳng còn sức đâu mà tự biên tiếp nữa.

Liv đi đến bên cạnh Lyle, vừa định ra tay đã bị Brian cản lại, “Định làm gì!”

Liv nhú mày: “Gọi cậu ta dậy điều động phi hành khí đến đây.”

“Cô nghĩ cậu ta chịu nghe? Cậu ta đang điên rồi, tỉnh lại kiểu gì cũng sẽ xông đến chỗ đám đặc công kia, thà cứ để cho hôn mê thế này còn tốt hơn.”

“Không gọi dậy cũng được, nhưng cần phi hành khí, có vận tay và võng mạc là được rồi.”

“Hệ thống kia có trí tuệ nhân tạo, không phải đích thân Lyle nói nó sẽ không mở đâu.”

Liv buồn bực lắm bầm: “Thế bây giờ phải làm gì? Ở đây chờ chết?”

Còn chưa nói xong, chuông cửa lại vang lên. Về mặt Liv lập tức thay đổi, liếc mắt ra hiệu cho Brian. Brian rút súng chậm rãi đi tới, Liv từ từ lùi lại áp sát góc sofa bé gái đang ngồi.

“Elise, mẹ quên mang chìa khóa, con mở cửa cho mẹ được không?”

Nghe xong câu này, Liv và Brian đều thở ra một hơi. Brian thu súng lại, hít một hơi thật sâu rồi mở cửa — nói thật, so với phải nhìn gương mặt hoảng sợ của một người phụ nữ, Brian thà mở cửa ra bắn nhau với đám đặc công kia còn hơn.

Cửa mở ra, quả nhiên gương mặt hoảng sợ của một người phụ nữ lù lù xuất hiện, Brian thở dài, chán nản bịt miệng người phụ nữ nọ lùi vào nhà trước khi cô ta kịp kêu lên.

“Dám kêu thì tôi bắn nát đầu con gái cô.”

Một câu này của Liv khiến người phụ nữ càng thêm sợ hãi, suýt nữa đã hét lên. Nhưng vì sợ Liv làm thật, cô lại nhẫn nại không lên tiếng, con gái còn đang ngơ ngác ngồi kia, bản thân càng hoảng hốt chỉ càng khiến con sợ thêm. Người phụ nữ không dám mở miệng, yên lặng chảy nước mắt, trông vô cùng đáng thương.

“Tìm cho bọn tôi một chỗ an toàn để trốn, tôi đảm bảo cả cô và con gái cô đều bình an vô sự, nếu không...”

Brian thả tay đang che miệng người phụ nữ ra, người phụ nữ nọ y như sắp ngất đến nơi, rưng rưng gật đầu: “Tôi tìm chỗ an toàn cho các người, các người đừng làm hại Elise của tôi.”

Liv giờ tay làm động tác thề, cố gắng tỏ ra đáng tin: “Tôi bảo đảm sẽ trả cho cô một Elise hoàn hảo không mất miếng thịt nào.”

81. Chương 81: Một Giây Cũng Không Thể Đợi

Chẳng ai ngờ “chỗ an toàn” mà người phụ nữ nói lại là một căn hầm, cửa vào hầm rất bí mật, Brian dắt bé gái, Liv vác Lyle trên vai theo người phụ nữ đi xuống tầng hầm.

“Cô chắc chắn sẽ không ai tìm ra nơi này chứ?”

Trên tay người phụ nữ cầm một ngọn nến, ánh nến chập chờn lay động. Sau khi cơn kinh hoảng qua đi, cô đã trấn định hơn rất nhiều, nhẹ giọng nói: “Weberner là một nơi rất yên tĩnh, các cuộc chiến tranh trong lịch sử chưa bao giờ lan đến nơi này, chính vì vậy người dân không đào hầm trú ẩn. Do tính chất đất đai đặc thù, ở đây không xây được nhà tầng quá cao, phí đào hầm lại đắt, chỉ có các cửa hàng mới bỏ tiền đào hầm để làm kho chứa hàng, gia đình bình thường hầu như không có.”

Liv và Brian yên lặng nhìn nhau, không ai hỏi vì sao người phụ nữ này lại lãng phí tiền của đi đào một căn hầm.

“Chắc hai người đang bị ai đó truy đuổi, cửa vào nơi này rất bí mật, ngay cả dân ở đây cũng không biết đến sự tồn tại của nó, nên không ai có thể tìm ra được. Căn hầm này rất lớn, bên trong có đủ thức ăn và nước uống cho một người đàn ông trưởng thành trong vòng một tháng. Nếu không may bị phát hiện, vẫn còn có lối ra khẩn cấp.”

Căn hầm này không liền với nhà ở, ngay cả kết cấu cũng khác hoàn toàn so với các loại hầm Liv từng thấy trước đây. Xét ra, nó gần giống như hầm trú ẩn trong thời kỳ chiến tranh, đơn sơ, trống trải, ngoại trừ vật tư sinh tồn cần thiết thì không còn thứ gì khác.

Người phụ nữ nói xong, định đi đến chỗ Elise đang đứng cạnh Brian thì bị Liv đưa tay cản. Liv lắc đầu với cô, như cười mà không phải cười: “Cô nghĩ bây giờ chúng tôi sẽ đem con gái bảo bối trả lại cho cô sao?”

Sắc mặt người phụ nữ càng ngày càng trắng, môi run run cố gắng trấn định: “Các người rốt cuộc còn muốn thế nào? Tôi đã làm đúng theo yêu cầu của các người, tìm cho các người một chỗ ẩn nấp an toàn rồi!”

“Chờ khi bọn tôi an toàn rời khỏi đây, Elise đáng yêu sẽ được trả lại cho cô.”

“Sao tôi phải tin các người?”

“Cô vốn không có quyền lựa chọn.”

Sau khi người phụ nữ đi rồi, Liv và Brian ngồi trên đất chụm đầu vào ăn cơm. Liv vặn nắp chai rượu Rum mới moi được từ trong đồng vật tư ra, uống một hớp rồi đưa cho Brian, “Uống đi, bổ sung thể năng.”

Brian không nhận lấy, chỉ mệt mỏi xoa xoa thái dương.

Liv thu chai rượu về, ngửa đầu tiếp tục uống, hai mắt thất thần nhìn vào vô định, không biết đang nghĩ gì.

Qua một lúc lâu, Brian mới buồn bực nói: “Tôi còn tưởng cô định an ủi tôi chứ.”

Liv khinh miệt hừ một tiếng: “Cưng là bé gái à mà cần chị đây an ủi?”

Brian rất có thiên phú trên phương diện súng ống. Xét về tuổi nghề, Brian vẫn chỉ là người mới, Liv lại khác, cô ta đã làm thợ săn tiền thưởng hơn mười năm, kinh nghiệm phong phú, ý chí sắt thép, nhiệm vụ lần này cũng chỉ là một trong vô số những lần hành động khó khăn khác, nhưng đối với Brian, đây lại là nhiệm vụ phức tạp nhất từ trước đến giờ. Hơn mười tên đặc công vũ trang đầy đủ đang ở ngay ngoài kia rình rập, bọn họ trốn không trốn được, đánh lại càng chết, vất vả lắm mới tìm được một chỗ lánh tạm, ai biết liệu an toàn được đến lúc nào.

Brian đột nhiên hỏi: “Kane chết thật rồi à?”

Vụ nổ vừa rồi rõ ràng là từ bên trong tầng hầm cửa hàng đồng hồ, Kane lại đang ở đó, căn hầm cũ nát đầy kiểu gì cũng sập, bị vùi trong đồng đồ nát cũng đã lành ít dữ nhiều, chưa kể đến khả năng bom nổ ngay bên người. Kể cả có ăn may giữ lại được mạng, bọn đặc công quanh quẩn bên ngoài sao có thể dễ dàng tha cho y?

Chỉ có điều, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Trước khi tìm thấy một trong hai thứ đó, không ai nói trước được điều gì.

“Brian.” Liv giơ chai rượu lên, “Nhiệm vụ lần này khác với những nhiệm vụ trước đây tôi từng nhận. Trước đây tôi không bao giờ tiếp xúc với người ủy nhiệm, nhưng lần này chúng ta lại đi cùng với Lyle, cảm giác thật giống như bạn bè. Tôi biết mặc dù hai người không nói chuyện nhiều nhưng anh luôn coi Kane như bạn mình. Nhưng đừng duy trì tư tưởng ủy mị như thế quá lâu, nếu muốn sau này còn nhận được tiền, phải nhớ kỹ, Lyle là người ủy nhiệm, chúng ta là thợ săn tiền thưởng cậu ta thuê. Không có bạn bè, có chỉ có nhiệm vụ và mục tiêu.”

Liv ngửa đầu nốc một hớp lớn, phải mông đứng dậy.

“Nếu bây giờ biết chắc Kane còn sống, đang bị kẹt trong căn hầm kia, cô có đi cứu không?”

Liv ngẩn người, không trả lời.

“Thấy không, Liv, cô vốn không hề lạnh lùng như cô nói.”

Liv giống như đang cố che giấu thứ gì, cay nghiệt mĩa mai: “Muốn cứu thì ít ra người phải còn sống, mà tên kia hiện tại tám phần mười đã thành đồng thịt vụn rồi.”

Liv vốn cho là sau khi Lyle tỉnh lại nhất định sẽ quậy tung lên đòi về cửa hàng đồng hồ tìm Kane, nhưng cô ta chỉ đoán đúng một nửa. Lyle đúng là muốn đi tìm Kane, nhưng hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến không bình thường.

“Tránh ra!” Lyle nâng mắt, lạnh lùng nhìn Liv đang chặn trước mặt mình, hắn vẫn chưa quên là ai kiên quyết hắn kéo về, ngăn cản hắn đi tìm Kane.

“Nếu như cậu đánh thắng được tôi... Au ——” Liv còn chưa nói xong đã bị Lyle đấm một phát vào khoe miệng.

Cô ta giật mình hít một ngụm khí lạnh, giống như không ngờ tốc độ ra quyền của Lyle lại nhanh đến thế. Liv xoa xoa khoe miệng bị rách, thu lại vẻ xem thường cùng nghi hoặc, linh hoạt lắc mình tránh khỏi nắm đấm thứ hai của hắn, siết chặt tay bắt đầu đánh trả. Hai người cứ thế tới đến cô đi đấm qua đá lại gần cả trăm cái, Lyle dựa vào tốc độ và lực đạo tăng tiến một cách khó hiểu thắng thế được một lần, sau đó dần dần bị kỹ xảo cận chiến thành thạo của Liv áp chế.

Brian hoàn toàn cạn lời với màn đánh nhau vô tội vạ của hai người kia, anh ta đang đứng khoanh tay một bên xem trò vui thì đột nhiên sực nhớ ra cái gì, vội vàng chạy đến chỗ Elise che mắt cô bé lại, “Elise, ngoan, mấy thứ bạo lực thế này trẻ con không nên nhìn.”

Trận vật lộn này cuối cùng kết thúc bằng việc Lyle bị Liv đè ép dưới đất. Bọn họ đánh chẳng biết kiêng dè gì, đánh cho sưng tay thì thôi. Trên người Lyle bị thương không ít, Liv cũng chẳng khá khẩm hơn, gương mặt xinh đẹp bầm tím sưng vù.

“Kane lén lút dạy cậu quyền anh?” Liv rất kinh ngạc, trước đây không lâu Lyle vẫn còn là một con gà tre yếu queo yếu quắt, bây giờ lại đánh ngang cơ với cô được.

Lyle vẫn chưa ổn định lại được nhịp thở, chán ghét nhìn cô ta: “Cút!”

Liv tức đến muốn cười: “Tôi tránh ra, sau đó để cậu cứ thế quang minh chính đại đi ra ngoài, bị mấy tên

đặc công kia bắn thành cái rổ?”

Lyle mặc kệ: “Không liên quan đến cô.”

Liv chỉ hận không thể tát lật mặt cho hắn tỉnh ra. Hành động của Lyle dưới cái nhìn của cô ngoài kích động ấu trĩ ra thì chẳng còn ý nghĩa nào khác. Liv trào phúng nhếch miệng, “Cậu quả nhiên vẫn chỉ là một thằng nhóc mười tám tuổi.”

Sắc mặt Lyle càng lúc càng lạnh, “Chuyện này không liên quan đến tuổi tác. Cho dù đến lúc tám mươi tuổi, tôi cũng đồng ý liều mạng vì Sweetheart.”

“Cậu thế này không phải liều mạng mà là toi mạng!”

Lyle khẽ nhếch mép, bình tĩnh nói: “Giết tôi xong, nhiệm vụ của đám đặc công kia cũng kết thúc, cô và Brian có thể rảnh rang rồi, không phải sao? Về phí chấm dứt hợp đồng, tôi có thể bồi thường cho cô gấp mười lần so với tiền hoa hồng. Tôi chỉ có một yêu cầu, sau khi cầm tiền rồi, đi qua cửa hàng đồng hồ xem giúp tôi, nếu Sweetheart còn sống thì cứu anh ấy.”

Liv không ngờ Lyle lại yêu cầu việc này, trong chốc lát không biết phải phản ứng thế nào.

Lyle cũng không thúc giục, ngửa đầu nhìn phần mái rỉ sét của căn hầm, ánh mắt không hề có tiêu cự.

Một lúc lâu sau, Liv mới mở miệng: “Nếu như Kane đã chết, cậu ra ngoài bây giờ chẳng khác nào biểu không mạng mình cho bọn chúng.”

Lyle nhếch miệng, lộ ra nụ cười quen thuộc thường thấy, có chút bất tuân có chút bất kham, lại thêm vài phần tùy tâm sở dục, “Tôi chấp nhận.”

“Mẹ nó cậu đúng là thằng điên!” Liv không nhịn được chửi thề.

Lyle từ chối cho ý kiến.

Lực không chế trên người nhẹ dần, Liv có lẽ đã đồng ý với quyết định của hắn. Sau khi cô ta đứng lên, Lyle từ từ bò dậy, dùng mu bàn tay tùy tiện chùi máu bên miệng, ánh mắt mang theo sự kiên nghị hiếm thấy.

“Nếu Kane mà biết chắc chắn sẽ không bao giờ để cậu làm thế này đâu.”

Lyle cười gằn: “Tôi không đồng ý cho anh ta một mình vào trong tiệm đồng hồ, cuối cùng thì sao, anh ta nghe tôi không? Từ nay về sau, tôi mà còn nghe lời tên khốn đó nữa thì tôi là thằng đàn!” Nghĩ đến chuyện có khi còn chẳng có cái “về sau” đó, Lyle dứt khoát ngậm miệng, đem những lời còn chưa nói ra nuốt hết

vào.

“Cô và Brian ra ngoài trước bằng lối ra khẩn cấp rồi trốn đi, chờ hai người đi rồi tôi sẽ ra bằng cửa chính.”

Liv không trả lời, chỉ quay sang nhìn Brian rồi cúi đầu kiểm tra băng đạn.

“Này? Liv?”

“Đợi trời tối tôi sẽ đi cùng Brian đến cửa hàng đồng hồ.”

Lyle kinh ngạc mở to mắt, hắn vừa định mở miệng, điện thoại của Liv trong lúc đánh nhau ban nãy rơi trên đất đột nhiên đổ chuông. Liv cúi xuống nhặt lên, bắt máy: “Ai thế?”

“Tôi mà không gọi thì chắc đến tám chục năm nữa cô cũng chẳng nhớ ra gọi cho tôi đâu nhỉ?”

“Ava?”

“Tôi là người liên lạc của cô mà, gọi điện thì có gì mà kinh ngạc?”

Liv bắt đầu bối rối lý do: “Hình như quy tắc trong ngành là người liên lạc phải chủ động tìm thợ săn tiền thưởng mà?”

“Vậy bây giờ tôi muốn phá vỡ quy tắc, cho các cô tiếp viện, thấy thế nào?”

Hai mắt Liv sáng lên: “Cô biết bọn tôi đang ở đâu à?”

“Cô làm việc cho tôi mà, người của tôi thì luôn ở dưới mắt tôi.”

Liv định cúp máy, Ava lại nói “Chờ đã!”

“Chuyện gì?”

“Kane... còn sống không? Tôi không gọi được cho cậu ta.”

Cuối cùng Liv cũng biết vì sao Ava gọi cho mình, là vì không gọi được Kane nên mới gọi sang đây. Cô ta vút lại một câu “Không biết” rồi cúp máy luôn.

“Bỏ cái vẻ mặt đấy đi, tôi nghe hết rồi.” Thấy Liv cố tỏ vẻ như không có gì xảy ra, Lyle nhanh chóng ngăn chặn lời nói dối sắp ra đến miệng của cô ta. Hắn đứng ngay cạnh Liv, Ava nói gì hắn đều nghe được rõ ràng.

“Đợi thêm mấy tiếng nữa, có tiếp viện rồi chúng ta có thể xử lý hết đám đặc công chết tiệt kia.”

Lyle bước đến ngồi xuống băng ghế làm bằng gốc cây, hai tay ôm mặt, im lặng một lúc mới khàn giọng nói: “Một giây tôi cũng không thể đợi.”

“Nghĩ tích cực một chút đi, biết đâu cả cậu và Kane đều có thể sống.”

Lyle che mặt, trước mắt chỉ còn lại một màu đen tăm tối, yếu đuối đè nén tận nơi sâu nhất trong lòng đột ngột dâng lên, hắn cố gắng đè thấp thanh âm, che giấu sự ghen ngào trong giọng nói, “Cô có bảo đảm được không?”

“Tôi bảo đảm.”

Thật ra tất cả bọn họ đều biết, ai cũng không thể bảo đảm.

82. Chương 82: Tiếp Viện

Ai cũng biết một căn hầm có bí mật đến mấy cũng chẳng giấu được bao lâu, nhưng tốc độ đặc công Chính phủ tìm đến đây vẫn nhanh vượt ngoài dự liệu. Bốn mươi phút sau khi Liv cúp điện thoại, bên ngoài tầng hầm bắt đầu có động tĩnh.

Tầng hầm này quá trống trải và tĩnh lặng, bởi vậy chỉ một tiếng vang rất nhỏ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Brian rất lạc quan: “Tiếp viện của Ava đến à?”

Liv vừa mở chốt an toàn vừa cảnh giác nhìn lối vào tầng hầm, cười nhạt, “Cưng cứ ngây thơ thế này có phải đáng yêu không?”

Brian bĩu môi, rút súng ra, vào tư thế chuẩn bị.

“Này.” Lyle chọc chọc cánh tay Brian, “Cho tôi một khẩu.”

Brian chần chừ rút trong túi áo khoác ra một khẩu súng nữa đưa cho hắn: “Cẩn thận, súng này độ giật rất lớn, người bình thường dùng không quen đâu.”

Người bình thường vốn chẳng ai dùng súng chứ đừng nói đến dùng quen hay không! Lyle nuốt mấy lời này vào, gật đầu tỏ ý đã hiểu, cùng Brian theo sát phía sau Liv từ từ áp sát lối vào. Liv đi đầu tiên, lúc gần đến cửa gỗ, cô ta đột nhiên hô to: “Cúi xuống!”

Nói xong, Liv lập tức ép sát người vào tường, cánh cửa gỗ cũ nát trong tích tắc đã bị đạn bắn thủng lỗ chỗ.

Lyle và Brian chưa đi lên thang gác, nhờ vào đoạn gấp khúc mà tránh được.

Brian chép miệng: “Kiểu này chắc chắn không phải tiếp viện rồi.”

Liv nhanh chóng chạy xuống cầu thang, tay trái rút ra một quả lựu đạn, chờ khi đặc công phá cửa gỗ vào sẽ làm một phát nổ hết.

“Nghe tiếng bước chân thì có khoảng ba, bốn người, xem ra bọn chúng chia nhau ra hành động. Nếu cố gắng phối hợp, chúng ta hoàn toàn có thể giết hết, đánh ra ngoài.” Liv lẩm bẩm, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, quay đầu hỏi Lyle, “Cậu có mặc áo chống đạn không?”

“Có mặc.” Lyle nhắc thêm, “Lát nữa dụ chúng ra ngoài, đừng kéo xuống tầng hầm, Elise đang ở dưới đó, sẽ nguy hiểm cho con bé.”

Hai mắt Liv nhìn chằm chằm vào cửa gỗ, ánh mắt vì sắp được đánh nhau mà sáng rực, nhỏ giọng đếm ngược: “3, 2, 1!”

Cửa gỗ nổ mạnh một tiếng, Liv quát khê: “Đi!”

Cô ta rướn người, ném ra một quả bom khói và một quả lựu đạn.

Trong các trận đánh quy mô nhỏ, đa phần thường chỉ dùng súng chứ ít khi sử dụng lựu đạn, đặc công Chính phủ cũng không ngoại lệ, chỉ có Liv với tính cách thô bạo hiếu chiến thích thấy máu mới có sở thích điên cuồng đi đâu cũng phải găm vài quả trong người.

Có vết xe đổ từ lần chạm trán ở cửa hàng đồng hồ, đám đặc công ít nhiều đã biết phong cách hành sự thô bạo của Liv, trước khi lựu đạn nổ đã nhanh chóng tránh xa cửa gỗ, ba bốn người chỉ bị chấn động từ vụ nổ khiến cho lùi lại vài bước.

Tranh thủ lúc khói thuốc súng nồng nặc dày đặc lẫn trong không khí cản trở tầm mắt, Liv, Brian và Lyle nhân cơ hội ra khỏi tầng hầm, cùng bốn tên đặc công đối mặt.

Lối vào hầm nằm ở rìa một công viên, đối diện với cảnh quan chính trong công viên, thoát nhìn trông giống như một phòng quản lý nhỏ. Vậy nên khi có rất nhiều mang theo vũ khí chạy ra từ đó, vừa nổ súng vừa đánh vào giữa công viên, mọi người mới vỡ òa — nơi này vốn chẳng phải phòng quản lý, mà chính là lối

vào địa ngục.

Tiếng súng chói tai xé rách không khí thanh bình, mấy người dân ở đó nghe tiếng súng hoảng sợ hét lên, chạy tán loạn khắp nơi. Công viên yên tĩnh chẳng mấy chốc đã trở thành chiến trường.

Bố cục công viên không quá phức tạp, nhưng cũng đủ để yểm trợ cho Liv, Brian và Lyle. Khẩu súng mà Brian đưa cho Lyle là súng ngắn cỡ nòng lớn, đạn có thể trực tiếp xuyên thủng áo chống đạn, tương ứng với uy lực lớn, độ giật của nó cũng rất mạnh, sau khi nổ súng gan bàn tay hắn đau rất như bị bỏng, đại não cũng chấn động đến mức kêu ong ong. Lyle cẩn thận nghĩ, chẳng trách Brian đưa khẩu súng này cho hắn, uy lực của nó rất lớn, nhưng không phải ai cũng sử dụng được, đặc biệt là không thích hợp dùng trong điều kiện yêu cầu độ linh hoạt cao như hiện tại.

Liv không dám cách Lyle quá xa, hai đặc công áp sát hắn đảo qua đảo lại tạo thế bao vây chặn tất cả đường lui, vì kiêng kỵ súng trong tay hắn nên chủ yếu thủ nhiều hơn công. Mặc dù vậy bọn họ vẫn cố gắng tiếp cận Lyle, có lẽ là hi vọng ép sát khoảng cách sẽ tăng thêm lợi thế cho bên mình. Chỉ có điều thể lực và tốc độ của Lyle vào giờ khắc này giống như bùng phát, khiến bọn họ không cách nào tới gần hắn được. Liv trúng một phát đạn vào gần xương sườn, tên đặc công đuổi theo cô ta cũng bị trúng một phát đạn vào vai. Brian đỡ nhất khoản lợi dụng địa hình chiến đấu, là người chặt vật nhất trong cả ba, nữ đặc công đuổi theo anh ta thân thủ linh hoạt, có điều khả năng dùng súng hơi kém, có vẻ như cô ta thuận tay trái nhưng lại cố tình muốn dùng tay phải để bắn, nếu không mạng Brian đã sớm toi rồi.

“Chúng đang cầu giờ chờ tiếp viện!” Liv hô to, “Không thể kéo dài nữa, phải liều thôi!”

Brian rất bất lực, muốn chuyển sang tấn công cũng không được, anh ta bị nữ đặc công điên cuồng truy kích, chặt vật vô cùng, cánh tay trái đã trúng một phát đạn, máu chảy ào ào.

Tình hình của Liv và Lyle so ra vẫn tốt hơn một chút. Để giảm bớt gánh nặng cho Lyle, Liv lấy một địch hai, hai bên miễn cưỡng ngang sức, bản thân cô ta cũng bị thương nhưng hai đặc công kia cũng chẳng lành gì. Gan bàn tay Lyle bị chấn động tê cứng hoàn toàn mất cảm giác, dần dần rơi vào thế bị động, ngực và bụng đều trúng đạn, tuy rằng không xuyên thủng được qua áo chống đạn, nhưng đau đớn vật lý cũng đủ để khiến hắn không thở nổi.

“Lyle ——” Thấy tốc độ của Lyle ngày càng chậm lại, bắt đầu rơi vào nguy hiểm, Liv không truy kích hai đặc công bên mình nữa, thay đổi phương hướng nòng súng, một viên đạn chuẩn xác găm vào yết hầu tên đặc công bên phía Lyle, cùng lúc đó, một viên đạn bắn trúng tay Liv, súng trong tay cô rơi xuống đất.

Lyle cố gắng giơ khẩu súng chết tiệt kia lên, hồ khẩu (chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ) chảy máu cọ vào báng súng đau đến nỗi đom đóm mắt, nhưng hắn chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm, thậm chí chẳng quan tâm ngắm có chuẩn hay không, cứ thế giơ súng lên là bắn.

“Ầm ——”

Lyle chớp chớp mắt, bắt đầu nghi ngờ liệu có phải bản thân bị chấn động não quá nhiều nên sinh ảo giác không. Hai đặc công truy kích Liv trong tích tắc nổ tung, nói đúng hơn là bị nổ đến nát bươm, cánh tay

của một trong hai tên thậm chí còn bay khỏi cơ thể.

Lyle biết khẩu súng trong tay mình uy lực mạnh hơn súng ngắn thông thường, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ lại tạo ra hiệu quả kinh khủng đến mức này.

“Đứng dần ra đây làm gì, lên đây nhanh!” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Lyle ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra có một chiếc phi hành khí không biết từ khi nào đã bay lơ lửng trên đỉnh đầu mình. Cửa khoang mở rộng, Edward chống tay lên khung cửa cố đứng thẳng, cặp kính nhả nhận tri thức mọi khi thường đeo không biết đã vứt đi đâu, trên người mặc áo len đen, tóc bị gió thổi tung, trông có phần gầy yếu hơn trước.

Lyle nhìn thang phi hành khí hạ xuống thẳng trước mặt, lắc đầu: “Sợ là không kịp rồi.”

Bốn nam hai nữ đặc công từ lối vào công viên chạy tới, trên tay mỗi người đều cầm súng, nhưng vì chưa vào đến phạm vi tầm bắn nên chưa ai nổ súng. Edward lập tức quay đầu lại chỉ huy phi công: “Phóng tên lửa loại nhỏ!”

Tên lửa mặc dù là “loại nhỏ”, nhưng uy lực của nó so với súng ống thì lớn hơn rất nhiều, có thể diệt sạch mục tiêu trong phạm vi hai mét tính từ điểm rơi. Có điều sáu đặc công kia đã sớm nhận ra ý đồ của Edward, nhanh chóng tản ra, một quả tên lửa cuối cùng chỉ khiến một tên chết một tên bị thương.

Lại một quả tên lửa nữa mang theo ánh lửa chói mắt bay tới, tên đặc công bị thương bị bắn trúng, nổ tan xác.

Hai tên đặc công đang công kích Lyle và Liv, vô ý lọt vào tầm ngắm.

Thanh âm Edward hòa lẫn trong tiếng gió: “Giải quyết hai tên kia!”

Liên tiếp hai tiếng nổ mạnh vang lên, hạ hai, còn hai.

Hai đặc công còn lại ở quá gần chỗ Liv và Lyle, không thể dùng tên lửa tiếp, Edward gào lên: “Kéo giãn khoảng cách với bọn họ, còn lại để tôi xử lý!”

Tay phải Liv bị thương, chuyển súng sang tay trái, mặc dù hơi bất tiện, nhưng nhờ có vài hòn non bộ gần đó diện tích tương đối lớn yểm trợ, Liv phản kích thành công đồng thời hãm lại tốc độ của tên đặc công.

Lyle kéo dần khoảng cách được như Edward chỉ đạo. Sau từng đấy thời gian giằng co, thể lực của hắn đã không còn được như ban đầu, có chạy cũng chưa chắc đã kéo dần được khoảng cách đủ lớn, huống hồ vừa tránh đạn vừa chạy thì nhanh kiểu gì được?

Hắn quyết định phản kích.

Hổ khẩu còn đang chảy máu nắm chặt lấy băng súng, cơn đau buốt từ tay truyền tới khiến Lyle tỉnh táo hơn không ít. Hắn ngồi xổm bên cạnh bồn hoa, cúi đầu né tránh mảnh vỡ từ chậu hoa bị đạn bắn trúng văng ra, sau đó cúi đầu nhặt một mảnh sứ vỡ lên ném về phía tên đặc công. Tên đặc công theo bản năng lùi về sau, Lyle tranh thủ thời gian đối phương phân tâm, cấp tốc ngồi dậy, hai tay bóp mạnh cò súng.

Viên đạn không trúng tim, hơi lệch sang bên cạnh, nhưng vẫn xuyên thủng áo chống đạn găm vào ngực tên đặc công, tên đặc công kia coi như có sống sót cũng không còn năng lực phản kích.

Lyle thở phào một hơi, lúc này mới cảm nhận được cơn đau vì hổ khẩu do động tác bóp cò mà rách ra nhiều hơn so với lúc trước.

Liv bên kia cũng giải quyết thành công tên đặc công bám theo mình, cuối cùng toàn trường chỉ còn lại Brian với nữ đặc công vẫn đang giằng co. Liv nhẹ giọng lầm bầm mắng một câu “Phế vật”, giúp Brian giải vây, giải quyết nốt đặc công cuối cùng.

Xong việc.

Lyle nhìn Brian và Liv đứng đối diện, cảm giác như vừa từ địa phủ trở về.

Thang phi hành khi lần thứ hai được hạ xuống, Liv ra hiệu cho Lyle: “Cậu lên trước.”

Lyle không từ chối, nắm dây thang trèo lên, Edward đứng ở cửa hỗ trợ kéo hắn lên, nhét vào trong phi hành khí.

Tiếp đến là Brian, cuối cùng là Liv.

Liv mới bò lên được nửa, Edward đột nhiên nói: “Không ổn rồi, nhảy xuống đất đi, nhanh!”

Liv còn chưa hiểu chuyện gì, thang dây đột nhiên tự động thu về, cửa khoang đột ngột đóng lại, ngay sau đó một tiếng có nổ lớn vang lên, cửa khoang bị bắn thủng ngoác ra một lỗ, cả phi hành khí loạn chấn động mạnh, rơi thẳng xuống.

Phi hành khí vốn chỉ cách mặt đất chưa đến ba mét, thấy nó rơi xuống, Liv phản ứng cực nhanh nhảy sang bên cạnh. Phi hành khí sượt sát qua chân, Liv bị khí lưu ảnh hưởng, lão đảo vài bước mới đứng vững được.

Cách đó hơn mười mét, một người đàn ông vác một loại vũ khí trông gần giống súng máy lẳng lặng đứng tại chỗ — không ai biết kẻ này đã xuất hiện ở đó từ khi nào.

83. Chương 83: Thối Rữa

Nhờ phi công kịp thời mở hệ thống bảo vệ, mở lồng bảo hộ khẩn cấp, lúc phi hành khí rơi xuống không bị va chạm quá mạnh. Vài hành khách ngồi bên trong ngoại trừ bị lắc giật hơi nhiều ra cũng không ai bị thương, lồng bảo hộ thậm chí đã thay thế cho cả phần cửa khoang bị thủng.

Sau khi trải qua chấn động vật lý, lồng bảo hộ trong suốt, toả ra ánh sáng vàng nhạt chậm rãi rút đi như nước chảy. Edward mở cánh cửa khoang bị thủng một lỗ lớn ra, đi tới cửa lớn tiếng hỏi: “Anh là ai?”

Lyle đứng cạnh Edward, nhỏ giọng nói: “Đây là tên sát thủ từng tấn công tôi hai lần, lần nào hắn cũng đột nhiên xuất hiện, chỉ dùng đúng một con dao găm.”

Người đàn ông cầm thứ vũ khí như súng máy kia có một gương mặt vô cùng đại chúng, đại chúng đến độ chỉ cần ném vào giữa đám người thì cho dù có tìm mòn mắt cũng không nhặt ra được. Bản thân Liv đã từng giáp mặt gã một lần, bây giờ nhìn lại vẫn thấy như mới gặp lần đầu. Đây cũng coi như một kỹ năng đặc biệt không phải ai cũng có.

“Tôi là ai các người không cần phải biết.” Người đàn ông nọ lớn tiếng trả lời.

“Bởi vì bọn tôi sắp thành người chết?” Liv hỏi ngược lại, giễu cợt lắc đầu, “Đúng là, cái lời thoại cũ rích từ đời tám hoánh nào rồi.”

“Cũ nhưng rất kinh điển, không phải sao?” Giọng nói của người đàn ông tràn đầy sự khiêu khích, “Bây giờ tôi chỉ cần nã một phát nữa, bùm —— nổ tung động cơ phi hành khí, tất cả các người sẽ được chôn cùng nhau.”

“Một phát nổ động cơ?” Edward nhướng mày, trưng ra vẻ mặt nghi vấn, sau đó lắc đầu, tự hỏi tự trả lời, “Không đâu, cho dù anh là người của tinh hệ Alpha, cũng không thể làm được.”

Người nọ im lặng một lúc mới mở miệng, Edward không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng vẻ mặt phức tạp hiện giờ của gã, “Làm sao các người biết?”

“Vũ khí của anh không phải là thứ nên xuất hiện ở tinh hệ Beta. Tôi đã sưu tầm gần như toàn bộ vũ khí trên tinh hệ này, nhưng trong đó không có loại nào tương tự như thứ trong tay anh.” Edward nói, “Hơn nữa, phi hành khí của tôi cũng không phải loại phổ thông, chưa có thứ vũ khí nào của tinh hệ Beta có thể mố phát bắn nổ cửa khoang của nó.”

Lyle cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao người đàn ông thần bí nọ hết lần này đến lần khác dùng dao găm. Không phải gã không có súng, mà là súng của gã quá đặc biệt, nếu lấy ra sẽ bại lộ thân phận, thậm chí thu hút sự chú ý của Chính phủ Avana. Bây giờ người nọ quyết định lấy ra, chắc đã muốn liều một lần, được ăn cả ngã về không.

“Vậy cứ thử xem bộ phi hành khí như đồ chơi trẻ con của các người có thể chịu được đến đâu!” Dứt lời, người đàn ông nọ lấy vũ khí trên vai xuống, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nã một phát súng.

Quanh viên đạn xuất hiện một vòng đỏ kỳ dị, như thể sau khi rời khỏi nòng súng đã bắt đầu bốc cháy. Lúc sắp chạm vào phi hành khí, viên đạn lại bị lồng bảo hộ trong suốt ngăn trở. Lồng bảo hộ lúc này không giống như khi phi hành khí bị rơi ban nãy, ngoại trừ phần diện tích tiếp xúc với viên đạn ra, những chỗ khác hoàn toàn không có ánh sáng vàng nhạt của lồng bảo hộ.

Viên đạn đỏ rực ma sát với lớp bảo hộ bắn ra tia lửa, nhưng đều bị ánh sáng màu vàng nhạt hóa giải. Tia lửa đỏ chậm hòa tan vào lớp bảo hộ mỏng như hoa văn chảy tràn trên mặt nước, cuối cùng biến mất trong không khí.

Qua gần một phút, cả viên đạn và lớp bảo hộ đồng thời biến mất.

Edward thả lỏng bàn tay đang siết chặt bên người, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Hắn lấy lại bình tĩnh, cao giọng nói: “Thấy không, cho dù là người của tinh hệ Alpha, anh cũng không thể phá hỏng động cơ phi hành khí của tôi.”

Sắc mặt người đàn ông nọ biến đổi liên tục, trầm giọng hỏi: “Công nghệ này không phải thứ các người nên có. Bộ phi hành khí này các người lấy từ đâu?”

Edward đắm chiêu suy nghĩ: “Có lẽ là cửa hàng đồ chơi?”

Đây là đang đáp trả lại lời nhận xét ban nãy.

Người đàn ông trầm mặc một lúc rồi bật cười: “Miệng lưỡi lữ người Beta các người đúng là chẳng bao giờ chịu kém ai.”

“Trên phương diện khác cũng vậy thôi.” Edward nhún mày.

Tầm mắt người đàn ông như có như không quét qua người Lyle, “Hi vọng lần sau các người có thể tiếp tục may mắn như lần này.”

Gã chưa nói xong, Liv đã nổ súng. Trong cổ họng người nọ bật ra một tiếng cười lạnh, khoảnh khắc khi viên đạn bay đến, gã đã biến mất không còn dấu vết.

Lần đầu tiên được nhìn trực diện hình ảnh quái dị như thế, tinh thần bị đả kích quá lớn, một lúc lâu sau Brian đứng sau lưng Lyle và Edward mới khó khăn lắm bầm, “Cái tên Alpha kia... biết tàng hình à?” Ngờ điệu anh ta vô cùng chân chừ, giống như chỉ mong có ai đó nói với mình “Không, là anh hoa mắt đấy”.

Lyle suy tư: “Lúc hắn biến mất, trên cổ tay sáng lên một cái.”

“Có lẽ là một loại thiết bị truyền quang nào đó.”

Edward nói xong, vừa quay đầu lại đã gặp phải ánh mắt lập lờ của Brian, bắt lực giải thích: “Đại khái là một hình thức phân giải cơ thể người sang dạng nguyên tử, rồi di chuyển đến một địa điểm khác trong thời gian ngắn nhất sau đó tái cấu trúc lại. Gần giống như dịch chuyển tức thời, nhưng phạm vi di chuyển có lẽ sẽ bị hạn chế.” Thấy đối phương vẫn dằn ra, hắn bổ sung, “Thật ra tôi cũng không biết đâu.”

“Không biết mà lại có bộ phi hành khí này trong tay?” Lyle hỏi xong mới phát hiện ra giọng điệu của bản thân có hơi ngửa đòn, vội chống chế, “Tôi không định chất vấn đâu, chỉ tò mò thế thôi.”

Edward nhún vai, “Naler từ rất nhiều năm nay đã trở thành một thế giới riêng biệt lập với Chính phủ, nguồn lực mà tôi có phong phú hơn cậu nghĩ nhiều. Chiếc phi hành khí này tôi tốn không ít tiền mua được từ tay một gã buôn lậu, nguyên thân nhìn chung vẫn là phi hành khí, nhưng phần lớn linh kiện đều đã được thay lại, cái lồng bảo hộ kia là tốn kém nhất.”

“Người kia nói, đây không phải là công nghệ của tinh hệ Beta.”

“Đương nhiên không phải. Nó được cải tạo lại từ một chiếc phi thuyền từ Alpha rơi cách đây 100 năm.” Edward dừng một chút, ẩn ý nói, “Chính phủ Avana luôn cho rằng tinh hệ Alpha và tinh hệ Beta không dính dáng gì đến nhau, thật không biết là ngây thơ hay đang giả ngu.”

“Ban này sao anh lại căng thẳng?”

“Hệ thống bảo hộ của phi hành khí tiên tiến hơn công nghệ của Beta, nhưng phi thuyền kia đã rơi từ 100 năm trước, tôi không biết chắc nó có cần nổi công kích không. Hơn nữa thứ này ngốn quá nhiều năng lượng, nhiên liệu phi hành khí đã cạn kiệt, nếu ban này tên kia nã thêm một phát nữa, toàn bộ chúng ta đều xong đời.” Edward làm động tác kéo ngang qua cổ, mỉm cười, “Còn gì muốn hỏi nữa không em trai?”

Không chờ Lyle trả lời, Edward đã nói tiếp, “So ra thì cậu có vẻ giấu diếm nhiều bí mật hơn tôi đấy.”

Lyle trào phúng cười, đáy mắt tối tăm dày đặc sương mù: “Thứ chết tiệt gọi là bí mật đúng là vừa nực cười lại vừa vô nghĩa.”

Phi hành khí bị tổn hại quá lớn, đã cạn kiệt năng lượng, không sử dụng được nữa. Edward sai thủ hạ ở đây chờ người đến chuyển phi hành khí đi, bản thân thì dẫn theo hai thủ hạ cùng ba người Lyle đến cửa hàng đồng hồ.

Liv và Lyle đều bị thương không ít, Brian chặt vật nhất, cuối cùng lại là người bị thương nhẹ nhất.

Lyle một mình đi đầu tiên, dáng người gầy gò đơn bạc bị bóng đêm nuốt chửng, trên áo khoác dính đầy bụi bặm và vết máu loang lổ, cánh tay phải buông thõng bên người đầm đìa máu tanh, từng giọt từng giọt chậm rãi nhỏ xuống theo nhịp bước chân, nhuộm đỏ bùn đất.

Brian nhỏ giọng hỏi Liv: “Nếu như Kane chết thật, Lyle phải làm sao?”

Edward nhàn nhạt nói: “Cậu ta sẽ sống.”

Liv không đồng tình lắc đầu: “Tư duy của người điên không thể dùng đầu óc bình thường phán đoán được.”

Tầng hầm cửa hàng đồng hồ nổ tung, cả căn nhà xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt đất nhiều chỗ bị sụt, nóc nhà cũng lung lay như có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Cửa hàng đồng hồ vốn đã cũ nát, giờ lại càng hoang tàn chết chóc như phế tích chiến tranh, không có dấu hiệu sự sống.

Đến trước cửa hàng, Lyle dừng lại không đi nữa, những người khác cũng dừng theo.

Hắn đứng bất động tại chỗ, lẳng lặng nhìn vào cánh cửa thủy tinh vỡ nát, nhìn vào đồng hoang tàn đổ nát bên trong. Lyle siết chặt nắm tay, sợ hãi và hi vọng đan xen khiến cơ thể hắn vô thức run lên. Hắn vừa hi vọng khi đẩy cánh cửa kia ra sẽ nhìn thấy còn sống Kane ôm lấy hắn, lại sợ hãi nếu mở ra sẽ chỉ còn thấy được thấy cốt nhuộm máu của y. Hắn rất sợ, sợ đến chỉ muốn tự cào rách ngực mình.

“Lyle, nếu không cậu ở đây đợi, để bọn tôi vào xem?” Edward sẵn sàng kiến nghị.

Lyle lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không, mọi người ở ngoài đi, để một mình tôi vào.”

Dứt lời, dường như sợ bản thân sẽ hối hận về quyết định này, hắn vội vã bước về phía cửa hàng, đẩy cánh cửa tàn tạ đến không còn ra hình thù trước mặt.

Chờ đến khi bóng lưng Lyle hoàn toàn biến mất trong bóng tối mờ mịt bên trong cửa hàng, Liv mới cảm khái: “Tiểu mỹ nhân đúng là một thực thể đầy mâu thuẫn.”

Edward nhàn nhạt nói: “Tình cảm dành cho Kane khiến Lyle yếu đuối, nhưng nó cũng chính là tấm khiên giáp vững chắc kiên cố nhất mà không ai có thể phá vỡ của cậu ta, vốn dĩ không hề mâu thuẫn.”

Liv thất thần nhìn lỗ thủng trên cánh cửa thủy tinh, khẽ lẩm bẩm: “Nếu Kane chết thật, sẽ hủy hoại cả cuộc đời cậu ấy...”

Cửa dẫn vào tầng hầm có thể tạm coi như còn khá nguyên vẹn, nghiêng vẹo lơ lửng trên vách tường, ổ khóa

đã sớm bung ra, qua khe cửa có thể nhìn thấy cầu thang gỗ cũ nát đã sập mất vài đoạn. Lyle nhanh chóng nhảy qua, suýt nữa đã ngã khỏi thang, phải vươn tay nắm lấy mép thang mới giữ vững được cơ thể. Dầm gỗ từ cầu thang găm vào lòng bàn tay hắn, càng nắm chặt lại càng đau, trên tay phải hắn đã chằng chịt vết thương, không thể dùng quá nhiều lực. Lyle cúi đầu ước lượng, cách mặt đất còn khoảng hai mét, khoảng cách này nhảy xuống so với bề trên thang còn nhanh hơn.

Dưới tầng hầm ngổn ngang đất đá và xi măng, sắt thép. Những thanh sắt rỉ sét sắc nhọn cắm thẳng xuống đất như bàn chông, giá đỡ đồng hồ sát tường cũng vỡ nát đổ sập xuống, không ít linh kiện và đồng hồ bị đè nát bên dưới, găm cả vào xi măng, Lyle vừa nhìn đã giật mình.

Ánh sáng dưới tầng hầm tối tăm mù mịt, hắn nheo mắt một lúc lâu mới miễn cưỡng nhìn rõ toàn cảnh.

Lyle đi dọc theo góc tường cẩn thận tìm kiếm. Một lát sau, bước chân hắn bỗng nhiên đột ngột dừng lại — bên chân xuất hiện một bàn tay máu thịt lẫn lộn, móng tay đã tróc không còn một cái, không biết là do bị bom nổ hay là do xi măng đè nát. Lốp thịt dưới móng thối rữa bại lộ trong không khí, mùi tanh của máu, mùi thịt bắt đầu phân hủy trộn lẫn với mùi thuốc súng nhàn nhạt chưa tán hết xộc vào khứu giác khiến Lyle chỉ muốn nôn ra.

84. Chương 84: Phân Thân

Lyle biết mình vẫn đứng đó, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, não bộ hắn gần như đã ngừng hoạt động, hoàn toàn mất đi ý thức, linh hồn như thoát khỏi thân thể, chết lặng.

Có lẽ do ảnh hưởng tâm lý, cơ thể hắn vô cùng khó chịu, dạ dày quặn lại, mồ hôi lạnh túa ra, chảy dọc từ trán xuống mi mắt, dịch vị đắng chát tràn khắp lồng ngực.

Không biết qua bao lâu, Lyle mới từ từ ngồi xổm xuống, đẩy khối bê tông lớn đè trên bàn tay nọ ra, cảnh tượng tiếp theo càng như lưỡi dao ghim sâu vào lòng hắn, rạch nát đến tứa máu. Bàn tay kia nối liền với nửa đoạn cánh tay nằm lê lòi trên mặt đất rải đầy sỏi đá vụn, mặt cắt trên cánh máu thịt be bét lẫn lộn dính dấp nhầy nhụa, đầu xương cũng dập nát.

Hắn im lặng nhìn chằm chằm cánh tay đứt lìa tro bụi trên sàn nhà lạnh lẽo, trong tim như bị một ngọn lửa vô hình đốt cháy, bỏng rát, đau đớn. Trước khi bị đất đá đè nát, trên cánh tay kia từng là đường nét cơ bắp rõ ràng do rèn luyện nhiều năm mà có, từng là những vết sẹo do vô số lần hành động để lại. Bàn tay đó từng siết lấy cò súng bách phát bách trúng, cũng từng dịu dàng vuốt ve gương mặt hắn, từng mạnh mẽ giữ chặt lấy hắn, đưa hắn vào vòng xoáy cảm xúc mãnh liệt.

Bàn tay dày đặc vết chai bản thân từng nắm vô số lần, giờ chỉ còn là một đoạn vật chết.

Trước khi tới đây, hắn còn có thể tự động viên bản thân biết đâu Kane còn sống. Bây giờ thấy cảnh tượng này, làm sao tiếp tục lừa mình dối người được nữa?

“A ——” Lyle thống khổ gầm lên, hai tay ôm mặt, nước mắt cùng tiếng gào thét bị giam hãm dưới lòng bàn tay tràn đầy máu tanh. Hắn dùng ngón tay trái bấm sâu vào miệng vết thương bắt đầu toác ra ở giữa ngón trỏ và ngón cái tay phải, dường như hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, lại giống như muốn dùng đau đớn để tự cường ép bản thân bình tĩnh lại.

Xuyên qua kẽ hở ngón tay, dưới góc một tấm đá sắc nhọn dường như có thứ gì đó lóe lên, Lyle điên cuồng đào bới, dùng tay không kéo mạnh phiến đá kia lên, vài mẩu móng tay dính máu khô kết lạng lẽ rơi ra.

Hai tay Lyle lạnh toát, khó khăn giữ chặt cổ mình, đau đớn từ khoang ngực lan ra toàn thân khiến tim phổi như bị siết lại, đau đến sắp ngất đi. Rồi hắn lại thấp giọng bật cười, nụ cười vắn vẹo thống khổ mang theo đau đớn và hoảng hốt, trong đầu dường như đang thấy lại cảnh tượng Kane tức giận mắng mình làm việc quá tùy hứng —— y luôn dùng tức giận để che giấu đau lòng.

“Đồ khốn...”

Lyle càng cười càng rét lạnh. Hắn biết tự hủy hoại mình là hành động vô nghĩa cỡ nào, nhưng đây lại là con đường duy nhất để giải phóng tất cả, dùng đau đớn thể xác để đập nát sự yếu đuối ngu muội, chẳng có gì sung sướng hơn được vạch dao lên chính bản thân mình.

Lúc Edward và Liv đi vào tầng hầm, Lyle đang đào bới ở khu đất đá nổ nhiều nhất, giá đồng hồ cao hơn hai mét bên cạnh bị động tác của hắn khiến cho xiêu vẹo lắc đảo, phát ra tiếng cọt kẹt kéo kẹt chói tai, mà Lyle dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục dùng tay bới đất và xi măng.

Chính giữa tầng hầm bị dọn sạch ra một khoảng đất trống, sỏi đá cát vụn gì cũng không có, chỉ có một bộ thi thể miễn cưỡng ghép vào vằn tàn khuyết không đủ.

Liv bước qua đồng phế tích, đỡ lấy giá đồng hồ đang sắp đổ, lo âu gọi: “Lyle...”

Lyle đưa lưng về phía cô ta, động tác trên tay không hề dừng lại, dứt khoát ngắt lời: “Còn một chân nữa, giúp tôi tìm, không thì cút ra ngoài.”

Bộ thi thể kia đã cụt mất hai tay và một chân, những bộ phận bị đứt ra ít nhất vẫn còn da để hoàn chỉnh, còn phần thân bị bồng nặng, biến dạng hoàn toàn, mặt mũi cháy đen, ngay cả Liv cũng không đành lòng nhìn tiếp.

Lyle vẫn tiếp tục đào bới đồng phế tích, hai bàn tay bị đất đá, xi măng và đinh sắt cào rách đến nát bươm. Cả Liv và Edward không ai dám chọc vào hắn, liếc mắt nhìn nhau, yên lặng gia nhập đội ngũ tìm kiếm.

Hai tiếng sau, bọn họ gần như đã lật tung cả căn hầm lên, vẫn không tìm thấy cái chân còn lại.

Edward chăm chú kiến nghị: “Lyle, hay chúng ta cứ ra ngoài trước, sau đó cho người đào hết chỗ này lên, tìm kỹ lại một lượt.”

Lyle giống như hoàn toàn không nghe được, vẫn tiếp tục nghiêm túc cẩn thận đào bới tìm kiếm.

Liv thở dài, “Lyle, đừng như thế. Kane đã chết rồi, có tìm thấy chân thì anh ta cũng không sống lại được.”

Lyle chỉ lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút.”

Lần đầu tiên Liv bị chửi mà không tức nổi, chỉ cố gắng khuyên giải hắn, “Không phải tôi muốn chọc giận cậu, nhưng cái chân rất có thể đã bị bom nổ nát vụn, có tìm thấy nó cũng phí công.”

Lyle quay đầu lại, chán ghét nhìn cô ta, “Tôi nói cút.”

Liv liếc mắt ra hiệu cho Edward rồi bước đến áp sát phía sau Lyle, nâng tay lên định bổ vào sau gáy hắn. Lyle lại y như có mắt sau đầu, nghiêng người tránh đi rồi lập tức xoay người lại kéo cánh tay Liv, tay còn lại bóp chặt cổ cô ta, siết lại, trong mắt là sát ý điên cuồng không hề che giấu, “Đừng cố đánh ngất tôi, lần thứ hai.”

Liv không nói được, trong cổ họng phát ra vài tiếng ú ớ mơ hồ.

Edward vội vàng chạy qua, bám mạnh lên hai bên xương cổ tay đang bóp cổ Liv của hắn, cánh tay Lyle tê dại, không giữ được nữa mới chịu buông lỏng tay.

Liv vừa ho khan liên tục vừa vuốt vuốt cái cổ bị lòng bàn tay đầy máu của hắn nhuộm dính nhớp nháp: “Mẹ nó, cậu khỏe như thế từ bao giờ thế hả!” Ban nãy cô ta không đánh trả, là vì biết Lyle vẫn còn oán hận mình lần trước đánh ngất hắn đưa đi, bỏ lại Kane ở đây.

Liv cùng Edward không còn cách nào khác, đành phải tìm một lần nữa, kết quả vẫn như cũ, không thấy.

“Lyle, có lẽ suy đoán của Liv là thật, có tìm thấy nó cũng vẫn không thấy.” Edward khuyên nhủ.

Lyle im lặng không nói gì.

Edward không đợi được câu trả lời của hắn, cúi người xuống muốn ôm bộ thi thể kinh khủng kia lên, lại bị Lyle ngăn lại: “Đừng.”

Liv muốn cầm hai cánh tay đứt, cũng bị Lyle ngăn cản. Kane đã chết, hắn không muốn xác của y không có tôn nghiêm, ngồi xổm xuống cởi áo ngoài đem buộc cẩn thận hai cánh tay bị đứt vào phần thân, rồi mới trân trọng bộ thi thể kia ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa hàng đồng hồ, Lyle dùng thẻ điều động một chiếc phi hành khí, trầm mặc ôm cái xác leo lên, Liv, Brian, Edward và hai thủ hạ theo sát phía sau. Thấy hắn thiết lập địa điểm đến là Omar, Liv không nhịn được hỏi: “Chúng ta không đi Lore tìm Candice sao?”

Hiện giờ là thời cơ tốt nhất để đi Lore, lực lượng đặc biệt tạm thời đã bị cắt đuôi, mặc dù quá trình không mấy vui vẻ, nhưng ít nhất cũng đã có thời gian để kéo giãn khoảng cách.

“Hiện giờ tôi chỉ muốn làm một chuyện.” Lyle bình tĩnh nói.

“Nổ tung trụ sở lực lượng đặc biệt?”

“Giết, giết hết.” Lyle chậm rãi nhắm mắt lại, “Báo thù cho ba, báo thù cho Kane.”

“Chỉ e lực lượng đặc biệt chỉ là công cụ, Chính phủ Avana mới là kẻ đứng sau cùng hạ lệnh.”

“Thế thì sao? Có thể tôi sẽ chết thật, nhưng chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định phải phá nát bọn chúng. Hủy diệt lũ khốn đó xong, sẽ đến lượt chính phủ. Tại sao bọn chúng muốn mạng tôi, tại sao lại có mã số 090001, tôi có quan hệ gì với Candice, những thứ đó, hiện tại không còn cần thiết nữa.”

Lyle quang minh chính đại trở về Omar, ngay buổi tối hôm đó, hắn đi gặp Leonard Kash.

Leonard nhìn thấy hắn thì vô cùng kinh ngạc: “Lyle, sao muộn thế này cháu lại đến tìm ta?”

Lyle yên lặng nhìn ông, chậm rãi hỏi: “Chú Kash, bây giờ nếu cháu muốn quay về Fluorita, còn có thể không?”

Leonard không trả lời ngay, mà nghiêm túc hỏi lại: “Lyle, đã xảy ra chuyện gì?”

Đối diện với ánh mắt giống hệt như ba mình, lớp ngụy trang kiên cường của Lyle trong nháy mắt vỡ vụn, lẩm bẩm nói: “Bọn chúng giết anh ấy rồi, đến xác cũng không còn đủ...”

Lyle nghiêng đầu đi, không muốn để Leonard nhìn thấy mình khóc, cắn môi miễn cưỡng duy trì giọng điệu bình tĩnh: “Cháu không còn gì nữa rồi.”

“Ngoan, đừng khóc.” Leonard than thở, đưa tay ôm lấy hắn, chậm rãi xoa lưng cho hắn, “Sao lại không còn

gì, cháu vẫn còn ta, vẫn còn Fluorita. Ta sẽ giúp cháu hoàn thành tất cả những việc cháu muốn, không cần nguyên nhân, không hỏi lý do, giống như ta đã từng ủng hộ ba Adrian vậy.”

Lyle rất cuộc không đè nén được nữa, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ như mưa tràn ra khóe mắt, ngữ điệu nghẹn ngào: “Từ bé đến giờ, cháu chưa từng thích thứ gì, anh ấy là người đầu tiên, cũng là người duy nhất cháu không thể không có.” Hắn dừng một chút, phần hận nói, “Nhưng tên không đó chỉ biết xông ra che chắn cho cháu, không biết quý trọng bản thân mình, cháu căm thù anh ta!”

“Ngoan, nó yêu cháu mới nguyện ý vì cháu vào sinh ra tử.” Leonard nhẹ nhàng an ủi.

“Cháu thà anh ấy không yêu cháu.” Lyle một bên khóc vừa nói, “Chú Kash, anh ấy chết thật rồi, không dậy nữa...”

“Ngoan, tình yêu và linh hồn của Kane vẫn sẽ luôn ở bên cháu.”

Lyle khóc đến đầu óc mơ hồ, Leonard tưởng hắn chỉ là mệt quá nên ngủ thiếp đi, sờ trán mới phát hiện không đúng, vội vàng gọi bác sĩ tư nhân đến. Vết thương trên người Lyle không chỉ có một hai chỗ, hắn gãy hai cái xương sườn, cũng may không chọc vào phổi. Tay chân dày đặc vết thương, hai bàn tay chẳng có lấy một chỗ lành lặn, mười móng tay còn chưa đến ba cái.

Nhìn bác sĩ quần băng khắp người hắn, Leonard thở dài, không dám tưởng tượng đứa nhỏ này lại tự hủy hoại bản thân đến mức đó.

Bác sĩ đi rồi, Leonard ngồi trông Lyle một lúc. Trước khi rời đi, ông khom lưng hôn nhẹ lên trán hắn, đau lòng than thở: “Đứa trẻ đáng thương.”

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại Lyle đã tỉnh táo hơn nhiều, bình tĩnh nói với Leonard: “Chú Kash, bất kể cháu làm gì, chú vẫn sẽ ủng hộ cháu chứ?”

Leonard khẳng định gật đầu: “Ta đã từng nói rồi mà, Avana không cho ta thứ gì, tất cả những gì ta có hiện tại đều là ba cháu cho ta. Nếu như ta có tín ngưỡng, Adrian chính là tín ngưỡng của ta. Bây giờ ba cháu không còn, ta sống cũng chỉ để giúp ông ấy bảo vệ cháu. Bất luận cháu muốn làm gì, ta đều sẽ giúp cháu. Nếu Adrian còn sống, cũng sẽ làm như vậy.”

“Những kẻ đã giết chết ba cháu và Kane, bất kể là lực lượng đặc biệt hay là chính phủ Avana, cháu muốn bọn chúng nợ máu trả bằng máu.” Lyle bình tĩnh nói.

Leonard mỉm cười: “Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đối đầu với lực lượng đặc biệt hay Chính phủ, nhưng nếu cần thiết, ta cũng không ngại thử một lần.”

85. Chương 85: Trả Đũa

Mùa hè năm đó, khi tiết trời bắt đầu chuyển nóng, Lyle trở lại nắm quyền Fluorita. Lần thứ hai trải qua nỗi đau mất đi người thân yêu, người thiếu niên phần chần chừ tràn đầy sức sống phảng phất như chỉ trong một sớm một chiều đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bóng lưng một người đàn ông cô độc gánh trên vai dấu tích của mất mát đau thương. Hắn trở nên im lặng hơn, cũng quả quyết hơn, khiến mọi người dần dần tin phục.

Sau bài diễn văn nhậm chức gây sóng gió dư luận, Lyle lấy thân phận là lãnh đạo Fluorita, với tư tưởng cấp tiến, chính thức đặt vị trí của mình vào nhận thức của công dân Avana.

Hắn nói, người dân mới chính là chủ nhân chân chính của tinh cầu, cũng nhấn mạnh rằng, chính trị không đủ minh bạch thì thà rằng không có chính trị.

Luận điệu này không thể nghi ngờ là đang công khai công kích Chính phủ Avana, ngay lập tức nhận được vô số sự phản đối, nhưng cũng không ít người ủng hộ. Chính quyền già nua và cằn cỗi của Avana bị hệ thống quan chức Chính phủ thao túng quá lâu, khổng chế tất cả, khiến người dân dần quên mất cái gọi là “dân chủ” mà họ vốn phải có. Phần lớn dân chúng do ảnh hưởng quá lâu mà thường thuận theo, điều này càng làm cho phía Chính phủ được đà thâm tóm quyền lực. Thế lực phản đối từ lâu đã hình thành, nhưng còn quá nhỏ lẻ, chưa đủ lớn mạnh.

Bởi tính nhạy cảm của vấn đề chính trị được đề cập trong diễn văn, Lyle liên tiếp trở thành tiêu điểm chú ý của dư luận Avana. Không chỉ dừng ở đó, hắn còn làm một việc gây chấn động tinh cầu —— cử hành tang lễ cho Kane, một lễ tang vô cùng long trọng. Trong tang lễ, hắn tường thuật lại toàn bộ cuộc đời Kane, bắt kể là chuyện có thể nói hay không, có liên quan đến bí mật của Chính phủ hay không, kể cả những ngày tháng y từng làm đặc công.

Lyle cúi đầu hôn lên nắp quan tài, ngón tay nhẹ nhàng phác hoạ lại dung nhan đã bị hủy hoại của người bên trong, chậm rãi nói, Kane Campbell là một người chính trực, cho dù bị lực lượng đặc biệt dồn ép phải mai danh ẩn tích, phải đơn độc hành động, nhưng y vĩnh viễn không bao giờ cô độc.

Cùng lúc đó, trong một quán rượu nhỏ trên sao Lore, ở một góc khuất quầy bar, có người khẽ vuốt nhẹ mặt báo, cúi đầu thở dài: “Xin lỗi, Lyle...”

Cửa nhà.

Edward vừa mở cửa ghế lái đã bị Liv túm lại, cười giả lả: “Chỗ này là của tôi.” Edward nhún vai, làm tư thế “mời”, tự động chuyển sang ghế phụ.

Lyle ngồi ở ghế sau nhắm mắt, không biết đã ngủ hay còn thức, Brian ngồi cạnh hắn đến thở mạnh cũng không dám, cả người cứng ngắc không dám động đậy. Liv nhìn qua gương chiếu hậu, trêu chọc: “Brian, cưng có muốn lên ngồi đùi chị không?”

Edward đập nhẹ vào tay cô ta, ra hiệu cho Liv giữ mồm giữ miệng, suy xét đến cảm giác của Lyle.

Lyle vẫn đang nhắm mắt, nhưng dường như hẳn lại có thể thấy được phản ứng của tất cả bọn họ, lạnh nhạt nói: “Muốn làm gì thì làm, không cần kiêng kỵ tôi. Tôi không cần các người thương hại.”

Liv chỉ là mạnh miệng nói vậy, cũng không làm thật. Nếu đổi lại là bản thân, trong hoàn cảnh đó chẳng ai muốn thấy người khác ân ái yêu đương trước mặt mình.

Không khí trong xe rơi vào im lặng, cuối cùng vẫn là Lyle mở miệng trước, “Anh “cải tử hoàn sinh” thế này, mặt trẻ con có biết không? Cứ ở Omar mãi không sợ bị cướp địa bàn à?”

“Tôi sống hay chết không liên quan đến Ace. Với quan hệ giữa tôi và cậu ta, chẳng cần đến mức khua chiêng gõ trống đi thông báo.” Edward bình thản ngả người vào lưng ghế, “So với Naler, Omar cần tôi hơn. Naler có Ava, không thể có chuyện. Kể cả không có Ava, tôi cũng tự có sắp xếp. Bất kể có mặt hay không, Naler đều là của tôi. Còn ở đây, sự hiện diện của tôi có vai trò quan trọng hơn cậu tưởng đấy.”

“Ha?” Lyle mở mắt, ngữ điệu trào phúng nghi hoặc, nhưng vẻ mặt lại không có lấy một phần nghi ngờ, “Quan trọng?”

“Nhớ tên Alpha vắc súng máy chứ?”

Lyle không nói gì, chỉ im lặng chờ Edward nói tiếp.

Edward nhướn mày, “Cậu nói xem, trừ tôi ra, còn ai hiểu rõ khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha?”

Trong đầu Lyle lập tức nghĩ đến đội nghiên cứu khoa học của ngài Jasper. Bọn họ chắc chắn hiểu rất rõ về khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha, nhưng những người đó lại không đủ tin cậy. Edward nói đúng, tạm thời chưa ai có thể thay thế vị trí của anh ta. Khoa học kỹ thuật của Alpha quá tiên bộ và đặc thù, trong bọn trừ Edward ra chưa ai từng thấy qua, thậm chí nghe nói qua. Sau lần đối đầu trực diện nọ, có thể thấy phần thắng gần như bằng không.

“Anh hiểu bao nhiêu về khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha?”

“Sơ sơ thôi.” Edward nhún vai, “Kiến thức lý luận vật lý học và thiên văn học của họ vượt qua chúng ta quá nhiều, muốn nghiên cứu triệt để cơ bản là không thể. Chúng ta chỉ có thể phục chế sơ bộ thiết kế. Chiếc phi hành khí lần trước là bản phục chế, gấu mèo nhỏ của Ace cũng là bản phục chế, ở mức đơn giản hơn.”

“Gấu mèo nhỏ?” Lyle cau mày nghĩ lại, trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc xe tròn vo trắng tinh với hai đèn xe viền đen tròn tròn, “Nó cũng là công nghệ từ tinh hệ Alpha?”

“Vỏ ngoài của nó dùng vật liệu từ phi thuyền Alpha, hệ thống là bản phồng chế thô từ hệ thống điều khiển,

đã bắt đầu tiếp cận với trí tuệ nhân tạo, tiên tiến hơn rất nhiều so với bất kỳ hệ thống nào mà Avana hiện có. Cái xe bé bằng mắt muỗi đầy nhìn thế thôi chứ giá không rẻ đâu. Ace hồi đó đổ sạch tiền tiết kiệm vào nó, thậm chí còn phải đi vay thêm một khoản lớn mới đủ mua.”

Lyle nhớ lại quãng thời gian lúc bọn họ lần đầu đến Naler, Kane bị người của Edward bắt, hắn ngồi trong gấu mèo nhỏ, trong lúc nóng ruột vô thức nên vài cái vào vô lăng, ai ngờ lại thấy nó rú lên vài tiếng the thé như tiếng kêu đau, lúc đó còn tưởng là ảo giác, bây giờ nghĩ lại, tám phần mười là cái xe quỷ đó kêu đau thật. Đề tài này đã vượt quá phạm vi kiến thức cơ bản của Lyle, hắn quyết định không tiếp tục nữa, có nói tiếp cũng không hiểu.

“Anh biết không ít về mặt trẻ con nhỉ.” Lyle không mặn không nhạt nói.

“Tôi đã chủ động làm không công rồi, không thể bớt chọc ngoáy vài câu được sao?”

Liv hừ một tiếng, cười nhạt: “Làm không công thật hay là vì muốn trốn người ta nên mới chạy đến đây? Tưởng làm vệ sĩ ai muốn làm cũng được đấy à, xéo về Naler bán thuốc đi, đừng ở đây cướp bát cơm của tôi. ”

Lyle ngồi phía sau im lặng nhìn Liv trêu chọc Edward, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hắn đồ kỵ. Liv có Brian, giữa Edward và Ace rõ ràng cũng có vấn đề, không biết rốt cuộc quan hệ của bọn họ là gì, nhưng ít nhất còn người là còn hi vọng. Trước đây, những lúc nguy hiểm và gian nan nhất, hắn vẫn có thể ung dung đối mặt. Nhưng bây giờ, cho dù là xã giao cũng không cười nổi, trong lòng như bị một tảng đá đè xuống, bị thương nặng nề. Toàn bộ thế giới trước mắt mờ mịt, đen đúa, héo rũ. Không còn là quân cờ trên bàn cờ, chỉ là một người chơi đứng ngoài nhìn tất cả, nhưng ván cờ này, hắn bắt buộc phải thắng.

“Đến rồi.” Liv nhún vai.

Lyle đẩy cửa xe ra, “Cô đi cùng tôi.”

Đối tượng mà bọn họ sắp gặp là một tổ chức theo tư tưởng “giác ngộ” ngầm ủng hộ phái dân chủ cực đoan. Tổ chức này là thành phần cực kỳ thích phản chính quyền, đã nhiều lần phá hoại nhiệm vụ của lực lượng đặc biệt. Đặc nhiệm muốn giết người, bất kể kẻ đó có nên giết hay không, bọn họ đều sẽ bảo vệ đến cùng. Nhờ Ilves liên hệ, Lyle đặt được lịch hẹn với người đứng đầu của bọn họ là Cameron Moore, nhưng đối phương yêu cầu hắn chỉ được đến một mình.

Địa điểm gặp mặt là một kho hàng nhỏ của công ty bảo vệ, bên ngoài nhìn đơn giản, bên trong thì ngược lại.

Liv đánh giá bốn phía, bĩu môi: “Mấy tên chó chết quanh quần năm ba câu chỉ được đến một mình kiểu gì cũng giở trò.”

Lyle nghiêng đầu nhìn cô ta: “Cô sẽ để bọn họ làm thế à?”

Liv nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tràn ngập mùi máu tanh: “Đương nhiên không rồi.”

Không ngoài dự đoán, Cameron Moore mang theo tầng tầng lớp lớp thủ hạ, đứng kín cả nhà kho.

Lyle vừa đi vào vừa mỉm cười: “A, anh còn khỏe khoảng hơn cả tôi đấy.”

Ý tứ là đang nhắc nhở, thủ lĩnh Fluorita như hắn còn chẳng đến mức tiền hô hậu ủng, Cameron bày trận thế này chẳng qua là chỉ làm màu.

“Gặp ngài Jasper, tôi không thể không thận trọng.” Cameron bước lên vài bước, bắt tay với Lyle.

Cameron nhìn bề ngoài không giống phần tử chống chính quyền, nói anh ta là luật sư hoặc bác sĩ còn có người tin, chứ nói là thủ lĩnh tổ chức “phản chế độ”, chắc chẳng ai tin nổi.

“Gọi tôi là Lyle.” Lyle lạnh nhạt rút tay về, “Tôi chỉ dắt theo một vệ sĩ, đã đủ thành ý rồi chứ?”

“Rất xin lỗi.” Cameron uyển chuyển từ chối, “Tôi nghĩ cậu cũng biết, lập trường của bọn tôi và Fluorita không cùng đường.”

“Cũng không đối lập.” Lyle ngắt lời anh ta, “Nhất là sau khi tôi lên nhậm chức. Tôi tôn trọng dân chủ, cũng giống như các anh.”

Cameron im lặng nhìn hắn, nửa ngày sau đột nhiên bật cười: “Nếu câu này là do ngài Jasper quá cố nói ra, tôi chắc chắn sẽ không tin. Nhưng nếu đối lại là cậu, tôi có thể cân nhắc vấn đề hợp tác. Những tin tức cậu công bố trong buổi tang lễ của vị đặc công kia cũng đủ khiến lực lượng đặc biệt sứt đầu mẻ trán. Chuyện đó ít nhiều đã thể hiện rõ lập trường của cậu.”

Nhận ra mình đang động vào chủ đề nhạy cảm, Cameron vội vàng chữa cháy: “À, tôi không có ý gì đâu, đối với sự mất mát của cậu, tôi vô cùng thông cảm.”

Lyle thần nhiên phủi sạch: “Hừ, không muốn nói thì không cần nói, các người ai cũng tỏ vẻ như mình đau buồn lắm, nhìn thôi cũng mệt.”

Cameron cười cười, “Tôi bắt đầu thích cậu rồi đấy.”

“Tức là quan hệ hợp tác của chúng ta qua vòng dạo đầu?”

Cameron thu lại vẻ mặt giả dối, bắt đầu theo phong cách của Lyle, có chuyện nói thẳng, không vòng vo nữa.

Nửa tiếng sau, Lyle dẫn theo Liv bình an vô sự ra khỏi nhà kho.

Ra ngoài rồi, Liv không nhịn được nữa mở miệng: “Lũ diên này chặt giá cũng vừa vừa thôi chứ! Với cái giá đấy, tôi có thể tìm được gấp năm gấp ba lần số người cho cậu.”

“Cô tìm được toàn người hạn đặc nhiệm đến tận xương tận tủy sao?” Lyle hỏi ngược lại.

Liv bĩu môi.

“Cameron từng có một đứa em gái tám tuổi, chết do ngộ sát. Tên đặc công đó lần đầu làm nhiệm vụ, ngắm bắn mục tiêu ngay ở nơi công cộng, không trúng, còn bị bắn trả, cuối cùng đạn lạc, trúng phải Sansa Moore gần khu vực đó. Con bé mới có tám tuổi, lúc đó Cameron muốn làm đơn kiện, đương nhiên kết quả là bị chính phủ lấp liếm cho qua. Gian đoạn âm ỉ nhất, chính phủ quyết định hi sinh một con tốt thí mạng, mọi chuyện cứ thế bị đè xuống.”

“Vậy nên Cameron bắt đầu phản động?”

Lyle gật đầu: “Thủ đoạn của tôi và anh ta có thể khác nhau, nhưng mục tiêu thì chỉ có một.”

86. Chương 86: Lừa Gạt

Lore là một tỉnh cầu nhỏ bé lạc hậu. Do vị trí địa lý đặc thù, nằm giữa Tatoonie và một tỉnh cầu mậu dịch khác, hàng ngàn, hàng vạn người Lore qua bao nhiêu thế hệ đều đổ xô đi làm một nghề, đến độ cuối cùng còn thành nghề truyền thống của cả tỉnh cầu — cướp.

Bọn họ cứ dăm bữa nửa tháng lại chạy đi đánh cướp phi hành khí mậu dịch bay qua một lần, thế là đủ ăn cả tháng. Do môi trường tự nhiên khắc nghiệt và địa hình không thuận lợi, nơi này khó có thể khai khẩn cày ruộng, ngược lại tài nguyên biển vô cùng phong phú, ven biển có rất nhiều thôn xóm ngư dân.

Lore ở một khía cạnh nào đó khá giống với Naler, đều nằm ngoài sự kiểm soát của Chính phủ. Ở các tỉnh cầu mà thế lực lớn bị cắt cứ phân quyền, người bình thường muốn sinh tồn được nhất định phải có chỗ chống lưng, đổi lại bọn họ phải chịu một mức “phí bảo hộ” nhất định. Lore rất ít dân nhập cư, chủ yếu là người bản địa.

Mấy nghìn tên cướp tự thành một thế lực, chiếm cứ phía đông Lore, số lượng ngư dân phụ thuộc vào bọn họ đến gần mấy chục nghìn người, là thế lực có tiếng nói nhất ở đây.

Kane bước từ trong thuyền đánh cá ra, chân mày sắp nhíu lại thành một đường, mặc dù đã đến đây được một ngày, y vẫn không thể thích nghi nổi với mùi cá ở khắp mọi nơi.

Cùng lúc đó, một chiếc thuyền đánh cá khác chậm rãi cập bờ.

“Ăn mặc nghiêm túc thế.” Ava nhảy từ trên thuyền đánh cá trên xuống, làn da trắng bóng bắt mắt, bộ ngực căng tràn đầy đặn. Vì nhập gia tùy tục, cô ta mặc trang phục giống như phụ nữ địa phương, áo bên trên theo phong cách thiếu vải, quần bên dưới lại dài đến tận mắt cá chân.

Kane mặc áo sơ mi quần dài, như vật thể lạ xuất hiện giữa dân bản địa.

Y nhún vai, phá lệ nói đùa một câu: “Đi cạnh cô thì không ai để ý tôi mặc cái gì đâu.”

Ava yên lặng nhìn y một lúc, đột nhiên lắc đầu thở dài, “Kane, nếu để Lyle biết cậu còn sống mà giấu cậu ấy, nhất định sẽ cho cậu chết thêm lần nữa.”

Nụ cười trên mặt Kane biến mất, “Hiện tại không để Lyle biết mới là tốt nhất. Lực lượng đặc biệt theo dõi cậu ấy sát sao, không thể rời khỏi Omar. Giờ không ai biết tôi còn sống, sẽ không có ai chạy đến Lore, đây là thời cơ tốt nhất để tìm Candice. Biết rõ mọi chuyện mới có thể giúp Lyle được, cứ chạy trốn mãi cũng không phải cách lâu dài.”

“Từ góc độ của người trung gian, tôi có thể đồng tình với cách làm của cậu. Nhưng từ góc độ một người phụ nữ, tôi kiến nghị cậu không nên làm vậy. Nếu tôi là Lyle, tôi sẽ không tha thứ cho hành động này đâu. Mà tính cậu ấy ác liệt đến mức nào thì cậu phải hiểu hơn tôi chứ, đừng tự chặt đứt cơ hội cuối cùng của mình.” Ava dừng một chút, nhìn nửa bên mặt trầm tĩnh của y, chần chừ mãi cuối cùng vẫn nói ra, “Cậu biết không, Lyle tưởng xác Ignac là cậu, cái xác đó bật bao nhiêu móng tay, cậu ấy cũng rút sống từng đấy móng trên tay mình...”

Kane nghiêng mặt đi, day day trán, nhíu mày: “Đừng nói nữa, đừng khiến tôi dao động về quyết định của mình. Chính cô cũng biết làm thế này mới là tốt nhất cho cậu ấy.”

Ava thở dài: “Đừng quên Lyle còn chưa bước sang tuổi mười chín. Kane, cậu quá tàn nhẫn!”

“Chờ tất cả kết thúc, cậu ấy muốn xử lý tôi thế nào cũng được... nếu như tôi còn sống.”

Ava cười gằn, “Hi vọng đến lúc đó Lyle còn đủ bao dung để chấp nhận cậu.”

Kết hợp với thông tin Ignac cung cấp, Ava tra ra được mười một năm trước Candice đi đến phía đông Lore. Nhưng toàn bộ tin tức chỉ vền vện có vậy, Candice bây giờ còn ở đó hay không, thậm chí liệu người phụ nữ

đó còn dùng cái tên Candice này hay không, không một ai biết.

Kane thay áo sơ mi và quần âu ra, mặc trang phục của dân địa phương, lồng ngực trần trụi lộ ra bên ngoài, khí chất trầm ổn nội liễm hoàn toàn không phù hợp với thứ quần áo dân dã trên người. Ava thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn y, cười đến vô cùng dâm tà.

Kane bắt đầu dĩ: “Cô bớt cái vẻ mặt đấy lại đi, chẳng khác gì Lyle...” Nói được nửa câu, y lập tức ngậm chặt miệng. Nếu muốn tỉnh táo để tiếp tục, nhắc đến Lyle gần như là thứ kiêng kỵ vào lúc này.

“Nếu như Lyle đã cậu, nhớ đến tìm tôi đấy.” Ava cọt nhả tranh thủ bóp bóp vài cái lên cơ bắp trên cánh tay Kane, quay người xốc rèm che lên, đi vào trong.

Nơi bọn họ đến là một sông bạc. Sông bạc ở Lore không giống với sông bạc ở bất cứ nơi nào, vô cùng thô bạo và nguyên thủy. Một đám đàn ông vai u thịt bắp râu ria xồm xoàm cao to đen hôi vây quanh một chiếc bàn gỗ đơn sơ bẩn thỉu, hưng phấn gào thét, nước bọt văng tung toé. Mùi bia, mùi thuốc, mùi mồ hôi đàn ông, thậm chí cả mùi hôi chân trộn lẫn vào nhau, chua loét xộc vào khoang mũi. Kane đảo mắt nhìn một vòng, đại đa số bọn họ trên gáy đều có hình xăm điều hâu.

Ava vừa vào đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của đám đàn ông, Kane đi bên cạnh thấp giọng hỏi: “Bị thị gian tập thể cảm giác thế nào? Tôi nhớ trước đây cô bảo rất hưởng thụ thì phải.”

Khóe miệng Ava giật một cái, “Phải, đúng là rất hưởng thụ.”

Kane đi đến chỗ vị quản lý thấp bé, hạ giọng: “Chúng tôi có chút việc muốn tìm Kinh Sa, có thể báo với ông ấy chứ?”

Kinh Sa là bí danh của vị trung gian tình báo lớn nhất Lore, xem như là đồng nghiệp với Ava. Có điều Ava ngoài làm trung gian còn làm cả môi giới, còn Kinh Sa chỉ buôn bán tin tức tình báo.

Quản lý hơi do dự, khó xử nhìn Kane. Kane lập tức móc ra hai tờ tiền mệnh giá cao nhét vào tay gã, mỉm cười: “Có thể chứ?”

Quản lý lén lút nhìn quanh, xác định không bị ông chủ nhìn thấy mới khẽ mỉm cười: “Kinh Sa lão đầu là bạn bè với ông chủ chúng tôi. Ông chủ chúng tôi rất nhiệt tình hiếu khách, để tôi đi nói một tiếng, nhờ ông ấy giúp hai người.”

Kane rút thêm hai tờ nữa nhét vào tay gã, mỉm cười: “Ngày mai chúng tôi muốn nhìn thấy Kinh Sa.”

Ông chủ sông bạc Leandel Solo tiếp đãi bọn họ rất nhiệt tình, cam đoan rằng ngày mai bọn họ nhất định

sẽ được gặp Kinh Sa. Từ đầu đến cuối đều là Kane nói chuyện cùng ông ta, nhưng nói mười câu thì chỉ có một câu Leandel nhìn y, hai câu ông ta nhìn mặt Ava, bảy câu còn lại thì nhìn ngực cô. Kane thật sự không biết phải nói gì với loại người này, nếu không phải đang có việc cần đổi phương hỗ trợ, y thật sự muốn đánh cho ông ta đến mẹ cũng không nhận ra.

Leandel dẫn bọn họ đến khách sạn của sông bạc. Ông ta định đặt cho hai người bọn họ hai phòng, Kane lại che trước người Ava, nói chỉ cần một phòng.

Chờ tất cả dàn xếp xong xuôi, sắc trời đã tối đen. Kane không quen mặc quần áo của dân địa phương ngư, cởi trần mặc quần âu đứng bên cửa sổ hút thuốc. Ban đêm ở Lore rất yên tĩnh, không giống ở Omar hay Pura đường phố ban đêm vẫn rực rỡ ánh đèn, nơi này chỉ có tiếng sóng biển.

Thuốc lá do ngư dân ở đây tự chế cay xè, ẩm ướt, điều thuốc rất ngắn, hút chưa được vài hơi đã hết. Y hút một hơi, vút đầu lọc đi, thất thần nhìn màn đêm đen đặc.

Đột nhiên, một đôi tay trắng nõn từ phía sau vòng qua hông, Kane giật mình quay người lại, thấy Ava đang mặc váy ngủ dựa vào người mình, ánh mắt quẩn rũ đầy mờ ám.

Y không nhúc nhích, nhú mày nhìn hành vi chỉ có thể dùng từ hoang đường để hình dung của Ava: “Cô đang làm gì thế?”

“Cậu bảo Leandel hai chúng ta chỉ cần một phòng, cậu nói xem là đang làm gì?”

“Chị gái, Leandel không phải loại tốt đẹp gì, ánh mắt ban nãy của ông ta cũng chẳng tử tế. Nể tình cô đã giúp Lyle không ít việc, tôi mới tìm cách giúp cô. Đang ở trên địa bàn của người ta, nếu bị xếp cho ở hai phòng cách tương đối xa, nếu có vấn đề tôi chạy đến cũng không kịp nhặt xác cô về.”

Ava thất vọng vòng tay phải lên ngực y chọc chọc: “Không cần nhắc tiếp tục được à? Kỹ thuật của tôi rất tốt đấy.”

Kane gỡ tay cô ta, quay người đi ra: “Chúng ta vốn dĩ không hề bắt đầu, không thể gọi là tiếp tục.”

Ava đi theo phía sau: “Chỉ là tình một đêm thôi mà, có qua có lại, xong thì hết, đừng nói với tôi trước đây cậu chưa từng.”

Kane ngồi ở mép giường, ngậm một điều thuốc, châm lửa, hút một hơi: “Trước đây có, nhưng là từ lúc còn làm đặc công. Sau khi gặp Lyle, tôi không lên nổi với người khác.”

Y tùy tiện ngồi xuống, ngón tay kẹp điều thuốc, trên làn da màu đồng đầy rẫy vết sẹo, đường cong cơ bắp rắn chắc như sắt thép. Chiếc quần âu ôm lấy đôi chân dài, che lấp đi cảnh tượng bên dưới. Một chân y gấp lại, một chân duỗi thẳng, tư thái tùy ý, hoàn toàn không biết bản thân có bao nhiêu sức hấp dẫn với người phụ nữ còn lại trong phòng.

Ava quỳ gối ngồi trước người Kane, rướn người lên ngẩng đầu cố gắng hôn y. Kane ngả đầu lùi về sau, nhướn mày, “Tôi nghĩ tôi đã thể hiện thái độ rất rõ ràng.”

“Cậu không nói, tôi không nói, Lyle sẽ không biết.”

“Cậu ấy biết hay không không liên quan, là tôi không muốn.”

“Cứ coi như là đang mộng xuân đi, đến sáng quên hết là được.”

Đôi mắt màu khói của Kane nheo lại, sâu không thấy đáy, tầm mắt yên lặng nhìn chăm chăm gương mặt quyến rũ của Ava. Đột nhiên y nghiêng người về phía trước, Ava còn tưởng y định hôn mình, ai ngờ Kane nghiêng người chống tay đứng dậy, dập thuốc, đi ra cửa, “Tôi ra ngoài canh chừng, ngủ trước đi.”

Y đi một lúc lâu rồi, Ava mới ngó người ra, phát điên đá đá chân giường, “Đệch, giả vờ trung liệt cái quái gì, đàn ông đúng là toàn lũ lập dị dối trá!”

Kane cũng không đi xa, chỉ quanh quẩn ngoài hành lang. Dù sao đang ở Lore, phải đề cao cảnh giác, trước khi tìm thấy Candice không được phép lơ là.

Y dựa lưng vào cửa phòng hút thuốc, không biết đã hết bao nhiêu điếu, khói thuốc cay độc lượn lờ vây quanh, bao trùm lấy tầm mắt. Kane nhắm mắt lại, tưởng tượng xem lúc này Lyle đang làm gì, lại nhớ đến câu nói ban ngày của Ava. Ava nói y quá tàn nhẫn với Lyle, không sai, bất kể là lừa hấn chuyện y còn sống, hay là không ngăn cản để hấn bước lên con đường này, đều là y quá tàn nhẫn.

Y đã quên mất người mình yêu mới chỉ mười tám tuổi.

Phá đi, rồi dựng lại. Hy vọng lần “chết đi” này của y có thể mang đến cuộc sống mới cho Lyle, hy vọng có thể đem tất cả nguy hiểm đẩy xa ra khỏi cuộc sống của hấn.

Hút hết nửa bao thuốc, Kane mới đẩy cửa quay vào phòng.

Ava vẫn chưa ngủ, nhìn thấy y đi vào, hình tượng nữ thần quyến rũ gì vút sạch, chua ngoa mỉa mai, “Chị Campbell trung trinh liệt nữ thủ thân như ngọc, cuối cùng chị cũng chịu về rồi à.”

Kane dựa lưng vào cửa, “Tỉnh táo lại chưa?”

Ava bĩu môi lười biếng ngấm nghĩa móng tay, không trả lời.

Kane nói tiếp: “Tôi cảm thấy hiện giờ chúng ta đang là bạn bè...”

Ava bực bội ngắt lời: “Đừng tưởng bỏ, chị đây cũng chẳng thích gì cậu, chẳng qua muốn mượn thứ bên dưới dùng vài tiếng thôi. Có người khác thì tôi cũng chẳng phải mời đến cậu, người ta còn biết thức thời hơn.”

Kane không nhịn được cười: “Vậy thì thật xin lỗi, phải khiến cô thất vọng rồi.”

“Ngài Campbell thủ thân như ngọc, mời ngài lên giường đi ngủ cho sớm.” Ava lật người, nhường lại nửa bên giường, “Ngày mai đi gặp Kinh Sa, phải chuẩn bị đủ tinh thần và thể lực cho tốt. Nếu ở Naler hay Omar, tôi còn có mạng lưới tình báo, nhưng ở Lore thì khác, không dễ ăn đầu. Có người nói Kinh Sa là cao thủ, thân thủ không kém gì thanh niên, ngày mai xem ra cậu phải lên sàn chính rồi. Nhất định phải thuyết phục được ông ta giúp đỡ nhanh chóng tìm được Candice, đồng thời phải đảm bảo ông ta không hé răng về chuyện này.”

87. Chương 87: Hai Cái Mười Sáu Tôi Cũng Không Cần

Kinh Sa là một ông già hơn sáu mươi tuổi, râu tóc trắng xóa, bộ râu dài đến tận bàn tay còn được tết lại, vô cùng gái tính. Râu thì nhiều nhưng tóc thì chẳng có bao nhiêu, trên đỉnh đầu lại còn bị hói một mảng lớn, chỉ còn vài cọng tóc hoa râm lơ thơ phủ trên trán. Ông ta mặc một chiếc áo dài tối màu rộng thùng thình, nhìn qua trông như mấy ông già từ thời viễn cổ, già mà không yếu.

“Nghe nói hai người muốn giao dịch.” Kinh Sa chậm rãi nói.

Đây là chuyên ngành của Ava, Kane không lên tiếng, đứng bên cạnh đóng vai vệ sĩ tiêu chuẩn, mặc kệ cô ta phát huy sở trường.

“Tôi muốn tìm một người, hy vọng ngài có thể giúp đỡ, thù lao bảo đảm.” Ava rút trong túi ra một cọc tiền đưa cho Kinh Sa, “Đây là 50% đặt trước, sau khi tìm được người, sẽ giao nốt 50% còn lại.”

Kinh Sa không cầm tiền, chỉ sờ sờ râu mép, ánh mắt sắc bén như chim ưng: “Các người muốn tìm ai?”

“Một người phụ nữ đến Lore mười một năm trước.”

“Các người xác định cô ta còn ở đây?”

Ava mỉm cười: “Chuyện này thì phải chờ ngài nói cho chúng tôi biết rồi.”

“Nói tên tuổi, tướng mạo, tất cả thông tin của cô ta, sau đó ta sẽ quyết định xem có muốn giúp các người không.”

“Nếu như chúng tôi biết những thứ đó thì đã không đến đây tìm ngài hỗ trợ. Tôi biết tìm một người không phải chuyện dễ dàng, trừ ngài ra không ai có thể làm được.”

Kinh Sa yên lặng nhìn gương mặt mỹ lệ của Ava, đột nhiên xoay người rời đi, “Việc này ta không giúp được các người, các người tìm cao nhân khác đi.”

Ava lớn tiếng nói vọng theo: “Lão tiên sinh, không phải chúng tôi giấu diếm gì ngài, thật sự chúng tôi không có thông tin.”

Kinh Sa không quay đầu lại, thanh âm già nua mà mạnh mẽ theo gió truyền lại: “Ta không bao giờ làm giao dịch không minh bạch, đây là lý do vì sao ta có thể bình an sống đến tận bây giờ.”

“Tôi có thể bảo đảm an toàn cho ngài.”

Kinh Sa trào phúng “A” một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Kane lập tức áp sát theo, bàn tay túm lấy vai phải ông ta. Kinh Sa cúi xuống tránh được, quay người lại, ngón tay như móc câu nhằm vào yết hầu y. Kane hơi nghiêng người, đỡ đòn, Kinh Sa ngay lập tức tung một cước, y không tránh kịp, dùng cẳng chân đỡ xong, chỉ thấy cả chân tê cứng, cảm giác như vỡ nát cả xương đùi. Thân thủ Kinh Sa hoàn toàn không hề già nua như tuổi tác, xương khớp nhỏ gầy thậm chí càng khiến động tác của ông ta linh hoạt và nhanh nhẹn hơn, càng khiến người ta thêm sợ hãi. Dưới nhịp độ tấn công dồn dập của ông ta, Kane rơi xuống thế hạ phong.

Bất lợi lớn nhất của Kinh Sa chỉ có sức bền. Duy trì như thế hơn ba phút, ông bắt đầu xuống sức. Thời gian càng lâu, Kane đã quen dần với thể đánh của ông ta, sức lại dai hơn, thân thủ thể lực lại đều không thua gì.

Năm phút sau, Kane ấn Kinh Sa xuống đất. Ông ta quỳ một gối xuống, hai tay bị y kẹp chặt phía sau, tư thế vô cùng chật vật.

Kane lập tức buông tay, thấp giọng nói, “Mạo phạm rồi.”

Kinh Sa hừ hừ xoa cổ tay đứng dậy, râu mép dài miên man được tết lại rung bần bật, mà vẻ mặt ông vẫn rất nghiêm túc, nhìn qua cực kỳ buồn cười, “Các người dám uly hiếp ta?!”

Ava lắc đầu: “Không, chỉ là chúng tôi không có nhiều thời gian. Lão tiên sinh, chúng tôi thật sự cần nhanh chóng tìm được người này.”

“Các người hẳn phải biết, đến mức phải chạy tới Lore hơn phân nửa chẳng phải loại công dân tốt tuân thủ pháp luật gì. Người các người đang tìm, chưa chắc không có kẻ khác cũng đang tìm, mà nếu “kẻ khác” kia là Chính phủ, người các người tìm chắc chắn sẽ không có kết quả tử tế. Nhìn mặt các người là đủ biết người kia lai lịch không đơn giản, sao ta lại phải mạo hiểm cái mạng già này để giúp các người?”

Ava nghe khẩu khí của ông ta đã biết vẫn còn có cửa thương lượng, thở phào một hơi: “Vì chúng tôi đã chi rất nhiều tiền?”

Kình Sa híp mắt suy nghĩ, đột nhiên chỉ vào Kane: “Ta muốn cậu ta.”

Ava dò hỏi: “Ý của ngài là?”

Kình Sa sờ sờ râu mép: “Cháu gái ta năm nay vừa tròn mười sáu.” Ý là muốn Kane cưới cháu gái mình.

Kane cười nhạt: “Hai cái mười sáu tôi cũng không cần.”

Ava ho khan hai tiếng, nhướn nhướn mày với y, ám chỉ Lyle cũng mới mười tám tuổi thôi, biết tự giác tí đi.

Kình Sa trợn mắt: “Thế chẳng phải là hời cho cậu quá à.”

Kane yên lặng nhìn ông, nhàn nhạt nói: “Sau khi tìm được người, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây, không ở lâu thêm.”

“Lúc đến tay không, lúc về có thêm một người vợ vừa trẻ vừa đẹp lại còn không muốn?!”

Đem cháu gái mình giao cho một người đàn ông vừa mới gặp mặt chưa được nửa ngày, cứ coi như Kình Sa cảm thấy đánh nhau với y không tệ, cũng không đến mức này, trừ khi...

Kane nói thẳng: “Ngài gặp phiền toái gì sao?”

Kình Sa hừ lạnh: “Thằng nhóc cậu phản ứng cũng nhanh thật. Đã vậy ta cũng nói thẳng, ta không cần tiền của hai người, chỉ cần cậu chịu cưới cháu gái ta, dẫn nó rời khỏi Lore, ta sẽ giúp các người tìm người.”

“Tôi có thể đưa cháu gái ngài rời khỏi Lore, nhưng cưới thì không. Tôi biết tại sao ngài lại yêu cầu như thế, ngài sợ chúng tôi lúc đi khỏi đây sẽ bỏ lại cháu gái ngài. Tôi đảm bảo chuyện đó sẽ không xảy ra, chúng tôi sẽ dàn xếp thỏa đáng cho cháu ngài.”

Kình Sa hỏi: “Sao ta phải tin mấy người?”

“Lão tiên sinh.” Ava lên tiếng hấp dẫn sự chú ý của ông, tay phải làm một động tác tương đối phức tạp, cong lưng cúi người, thành khẩn nói, “Chắc ngài cũng biết thợ săn tiền thưởng có vai trò thế nào, thân là người môi giới của bọn họ, tôi cam đoan ngài có thể tin tưởng tôi.”

Kình Sa rõ ràng biết ý nghĩa của động tác tay kia là gì, im lặng nửa ngày mới mở miệng: “Người phụ nữ

các người muốn tìm, còn biết những tin tức gì liên quan không?”

Nhìn bóng lưng lộm khộm của Kinh Sa khuất dần, Ava thở dài: “Ông già đáng thương, nhất định là động phải thành phần trâu chó nào đấy, biết mình tám phần mười không sống được nữa mới phải nhờ chúng ta đưa cháu gái đi.”

Kane từ chối cho ý kiến.

Ava xoay người trêu chọc y: “Số đào hoa của cậu đúng là đốt mãi không hết.”

“Đấy là trẻ con vị thành niên, số đào hoa cái gì.”

“Cậu có dám cam đoan với tôi lần đầu tiên cậu lôi Lyle lên giường cậu ấy thành niên rồi không?” Ava cười đến vô cùng thiếu đôn.

Kane nhắc chân đi thẳng, âm thanh từ xa xa vọng lại hòa lẫn trong gió biển, “Đừng tò mò chuyện giường chiếu của người khác. Nếu đói khát quá thì tìm vài ngư dân đi, tôi thấy bọn họ cũng cường tráng lắm đấy.”

Ava ở phía sau bất mãn nghiêng răng: “Nhưng mà toàn mùi cá! Lên giường ngửi cái thứ mùi đấy còn làm ăn cái quái gì được!”

Fluorita công khai đối đầu với lực lượng đặc biệt gần như đã là chuyện mà tất cả Avana đều biết. Sau đó lại có một bản báo cáo nhiệm vụ của đặc công chính phủ bị công khai, trong báo cáo miêu tả cặn kẽ các đặc công là dùng cách thức gì để phá hủy phòng thí nghiệm hóa học dưới lòng đất — thậm chí triệt tiêu cả tính mạng của nhân viên bên trong, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hầu hết công dân đều lên án gay gắt.

Hành vi này của Lyle tính ra thuộc vào loại tiết lộ cơ mật tinh cầu, vi phạm pháp luật Avana, nhưng Anderson dẫn đầu đoàn luật sư của Fluorita kiên quyết phủ nhận cáo trạng đến cùng, đánh mạnh vào việc thể nào được coi là “cơ mật tinh cầu”, nói hai ba câu lại dẫn về việc vì sao phải thực hiện nhiệm vụ đó, mà lực lượng đặc biệt không cung cấp được lý do — hoặc có lẽ có, nhưng lại chẳng dám công khai.

Các nhóm công dân phản đối bắt đầu tập hợp lại biểu tình bên ngoài trụ sở lực lượng đặc biệt, phản đối hành vi vô nhân đạo của bọn họ.

Lực lượng đặc biệt vấp phải làn sóng đả kích chưa từng có từ phía dư luận.

Cùng lúc đó, lực lượng đặc biệt tiếp tục phái ra ba đặc công tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Lyle. Nếu đã dám công khai tuyên chiến, Lyle đương nhiên sẽ phải chuẩn bị kỹ càng, vũ khí đảm Liv dùng đều là hắc bào giá cao mua hàng tiên tiến nhất từ tội phạm buôn lậu vũ khí. Còn lực lượng đặc biệt vì kinh phí hạn chế, không cần nói cũng đủ biết nhiệm vụ ám sát lại một lần nữa thất bại.

Điều duy nhất khiến Lyle kinh ngạc là tên Alpha lần trước không tiếp tục đuổi giết hắn. Edward nói gã Alpha kia không ra mặt vì sợ bị Chính phủ Avana chú ý, bởi vậy bất kể vũ khí hay thiết bị truyền quang đều không dám dùng. Chỉ sợ một khi kẻ đó xuất hiện lần thứ hai, sẽ không dễ gì đối phó được.

Tập đoàn dược phẩm Jasper xảy ra vấn đề về an toàn dược phẩm, đã bị cơ quan chức năng tiến hành điều tra, toàn bộ hoạt động của tập đoàn bị tạm ngừng, mỗi ngày tổn thất đến hàng trăm vạn tinh tế tệ. Lyle cũng đã sớm chuẩn bị trước, thu hồi và phân tán toàn bộ ngân sách về danh nghĩa tài sản cá nhân, chỉ để lại một tập đoàn hữu danh vô thực.

Lần đánh cuộc này hắn đã đặt cược tất cả, được ăn cả ngã về không, tập đoàn dược phẩm chỉ là vật hy sinh đầu tiên.

Chiều hôm đó, sau khi tiễn Cameron về, Lyle thấy Daniel đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà mình.

“Tôi rất tiếc về chuyện của Kane.” Vào phòng khách rồi, Daniel nắm chặt tay hắn, thành khẩn nói.

Lyle rút tay về, nhàn nhạt cười: “Nếu thương tiếc thật thì đừng nhắc đến. Các người cứ từng người từng người một nhắc đi nhắc lại, là sợ tôi chưa đủ nhớ sao.”

Không chờ Daniel trả lời, hắn đã nói tiếp, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi chỉ đến thăm cậu một chút thôi.” Daniel chăm chú nhìn Lyle.

Lyle vui người vào ghế sofa, mệt mỏi xoa trán, thuận miệng nói: “Tôi còn tưởng anh rời khỏi Avana từ lâu rồi chứ.”

Ánh mắt Daniel vẫn khóa chặt trên người hắn, “Phải gặp được cậu tôi mới yên tâm đi được.”

Lyle lạnh nhạt đuổi người: “Bây giờ gặp rồi đấy, anh có thể tiếp tục cuộc sống lang thang của mình được rồi.”

Daniel siết chặt tay, trầm mặc rất lâu mới lấy dũng khí nói: “Nếu như cần, tôi có thể ở lại giúp cậu, tôi biết tình cảnh hiện giờ của cậu rất khó khăn...”

“Thứ khó khăn nhất đâu phải là tình cảnh...” Lyle vô thức lẩm bẩm. Nhận ra bản thân đã bộc lộ quá nhiều cảm xúc, hắn lập tức lấy tay đỡ trán, ngăn không cho đối phương nhìn thấy vẻ mặt mình. Từ góc độ của

Daniel, chỉ thấy được chân mày Lyle đang nhíu chặt.

“Tôi có thể ở lại cùng cậu, cho dù là lấy thân phận bạn bè cũng được.” Daniel cố gắng biểu hiện thành ý, muốn vươn tay nắm lấy tay hắn.

Lyle lập tức tránh đi, đứng dậy khỏi ghế sofa, vừa đi về phía phòng sách vừa nói: “Tôi không cần ai hết. Lòng tốt của anh tôi nhận, chúc anh đi du lịch vui vẻ, không tiễn.”

88. Chương 88: Đứng Để Lâu Hại Thận

Tổng biên tập website chính trị Omar bị ám sát, trúng ba phát đạn, đang trong cơn nguy kịch.

Tin tức này chiếm trọn vị trí đầu đề trên tất cả các kênh thông tin, ngay cả nhật báo Avana cũng dành ra một trang để đưa tin, công chúng lại một lần nữa dậy sóng.

Trước khi bị tấn công, Laura đã viết bài châm biếm lực lượng đặc biệt hoành hành ngang ngược, lợi dụng cái gọi là “an ninh tình cầu” khiến toàn bộ công dân Avana không ai có thể an tâm ngủ yên, đặc công chính phủ miệt thị dân chủ, chà đạp nhân quyền, tùy tiện ám sát công dân, ai sẽ là mục tiêu kế tiếp? Ai có thể bảo đảm bản thân sẽ không phải là người tiếp theo bị giết? Toàn bộ bài báo được chọn lọc từng câu từng chữ, ngôn từ thông tục ngắn gọn, quan điểm sắc bén rõ ràng, tiêu đề “Ai là mục tiêu kế tiếp?” đánh mạnh vào nỗi lo sợ của đông đảo công chúng. Có thể nói đây gần như là tác phẩm hoàn mỹ nhất trong sự nghiệp của Laura tính đến nay, phạm vi ảnh hưởng mà nó tạo ra cũng không nhỏ, tin tức được đăng lên chỉ trong hai tiếng đã có hơn mười nghìn bình luận.

Ngay sau đó, Laura bị tấn công.

Không cần bất cứ ai chỉ điểm, dư luận vừa nghe tin này đã đồng loạt chia mũi dùi về phía lực lượng đặc biệt, Jeffrey lúc đến trụ sở thậm chí còn bị những người biểu tình bên ngoài ném trứng thối và cà chua. Một tiếng sau, gã tức giận mở hộp báo thanh minh, nói việc Laura bị tấn công hoàn toàn không liên quan đến lực lượng đặc biệt, tất cả những kẻ phát ngôn bôi nhọ danh dự và uy tín của lực lượng đặc biệt sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Có phóng viên lập tức hỏi ngược lại, tuyên bố như vậy có phải là đang công khai phủ quyết quyền tự do ngôn luận của công dân không? Còn có người thẳng thắn nói, đặc công Chính phủ các người giỏi nhất là giết người rồi xóa dấu vết, giải thích một câu thế này ai tin? Liên tiếp câu hỏi dồn dập khiến Jeffrey không xoay sở kịp, sắc mặt gã càng lúc càng khó coi.

Lần hộp báo này cuối cùng bị qua loa kết thúc, không đạt được hiệu quả như mong muốn, thậm chí chỉ càng chữa lợn lành thành lợn què.

Trước đó nửa tiếng, cạnh khu vực hộp báo, Liv đeo thẻ ra vào màu xanh nhạt, huyết sáo đi từ phòng vệ sinh nam ra, đúng lúc có một người đàn ông đi đến, nhìn thấy phụ nữ đi ra thì giật mình vội ngửa đầu nhìn lại bằng chỉ dẫn xem mình có nhìn nhầm không. Liv vỗ vỗ vai anh ta, tốt bụng nói, “Người anh em, cậu không nhìn nhầm đâu, vào đi, đừng để lâu kéo hại thận.”

Người nọ nửa tin nửa ngờ đi vào nhà vệ sinh, đến phòng riêng cuối cùng, đẩy cửa ra, thấy bên trong có mấy người đàn ông bị nhồi nhét xiêu xiêu vẹo vẹo bất tỉnh nhân sự, mà trên cổ những người này đều không có thẻ ra vào.

Ra khỏi phòng họp báo, Jeffrey trở lại văn phòng, giận dữ chỉ trích người phụ trách kế hoạch: “Không phải chỉ mời 5 tòa soạn lớn nhất đến thôi sao? Hôm nay toàn là thứ rác rưởi gì?”

Người phụ trách kế hoạch cũng rất mông lung: “Những người kia là phóng viên của vài trang báo nhỏ, tôi chắc chắn không hề mời bọn họ, bọn họ không có thẻ ra vào thì làm sao vào đây được.”

Jeffrey tức giận đập bàn: “Vậy ai cung cấp thẻ ra vào?!”

Người phụ trách kế hoạch vội vàng gật đầu: “Tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Jeffrey âm trầm nhìn chằm chằm người nọ, lạnh lùng nói, “Nếu cấp trên đê trách nhiệm lên đầu tôi, các người cũng đừng mong sống được! Cút ra ngoài đi!”

Phòng bệnh VIP ở bệnh viện Omar, to con và một vệ sĩ khác đứng ngoài cửa, Lyle dẫn theo Edward và Brian vào trong.

Laura vừa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nằm bất động trên giường bệnh, trên mặt vẫn đeo máy thở, không thể nói chuyện, ngay cả nghe bọn họ nói cũng rất miễn cưỡng, bác sĩ nói chỉ có thể vào thăm mười phút, nếu lâu hơn bệnh nhân sẽ lại hôn mê.

Lyle khom lưng nắm lấy bàn tay đang đặt ngoài chăn của Laura cẩn thận nhét vào trong chăn, cúi xuống nhẹ giọng nói: “Nơi này rất an toàn, cửa sổ đều là kính chống đạn, bên ngoài cũng có vệ sĩ của tôi, tôi bảo đảm sẽ không ai làm hại cô được nữa.”

Hai hàng mi của Laura giật nhẹ một cái, ánh mắt vẫn như cũ trong suốt, giống như muốn thể hiện mình nghe được những gì hắn nói.

Lyle mỉm cười, cúi người hôn nhẹ lên trán cô, “Laura, cô rất dũng cảm.”

Lúc hắn mờ mịt nhất, lý tưởng của Laura cho hắn phương hướng. Laura có sự kiên trì mà không phải ai cũng có, dám vì lý tưởng của bản thân mà phần đầu quên mình, nhìn vào người phụ nữ này, Lyle mới quyết định phải tự nắm bắt cuộc đời của chính mình, quyết định sau khi đòi lại danh dự cho ngài Jasper sẽ rời khỏi Fluorita, cùng Kane sống một cuộc sống tự do tự tại. Chỉ là trời chẳng chiều lòng người, biến cố bất ngờ ập đến cùng tầng tầng lớp lớp bí mật dần hé lộ, khiến hắn một lần nữa trở lại Fluorita, mà thứ tự do kia cuối cùng lại chẳng còn trong tầm với.

Đến tận khi Kane chết rồi, Lyle mới biết mình nhiều yêu người này nhiều đến mức nào. So với y, có biết được những bí mật kia hay không vốn chẳng hề quan trọng, hắn không muốn quan tâm, cũng chẳng còn sức đâu để quan tâm. Trong đầu Lyle hiện tại chỉ có báo thù. Ở tận sâu trong lòng, hắn thực sự rất hy vọng có một viên đạn từ đâu bay ra đâm thẳng vào đầu mình, kết thúc cuộc sống như địa ngục này.

—— Từ khi Kane chết, hắn cũng đã chết rồi. Cả đời này, thứ tự do kia sẽ chẳng bao giờ nằm trong tay nữa.

Mục tiêu sống có thể đã mất, nhưng sự giúp đỡ khi đó của Laura, chưa bao giờ hắn thôi cảm kích.

“Cám ơn cô rất nhiều.” Lyle lần thứ hai cúi người, hôn nhẹ lên trán Laura.

Lúc Liv từ bên ngoài trở về đã là chàng vạng tối, vừa cởi áo khoác và áo chống đạn áo ném cho Brian vừa thuận miệng hỏi: “Lyle đâu?”

“Trong phòng sưu tầm của Kane.” Brian hất hất đầu.

Liv đứng ngoài gõ cửa gần một phút, đến lúc cô ta sắp không nhận được xông thẳng vào, Lyle ở bên trong mới lên tiếng, “Vào đi.”

Lyle đang cầm một khẩu súng máy dài khoảng bảy, tám mươi phân, hòng súng đen ngòm chìa thẳng ra cửa. Liv như cười như không nhìn hắn, “Khẩu súng này nặng 1.75kg, tư thế cầm của cậu sai rồi. Tư thế này khiến lực dồn lên cánh tay quá nhiều, không quá một tiếng đường đạn sẽ bắt đầu sai lệch.”

Lyle treo lại khẩu súng lên tường, nhàn nhạt hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Kane gom lăm hàng thế này, việc gì cậu phải bỏ một đồng tiền mua vũ khí của đám buôn lậu, chỗ này cũng thừa đủ dùng.”

“Đây là của Sweetheart, cô đừng nhầm nhe động đến. Vũ khí cho mọi người tôi sẽ cung cấp đủ, không cần cô lo.” Dừng một chút, hắn nói thêm, “Đừng có động vào bất kỳ thứ gì trong này, một thứ cũng không.”

Liv liếm liếm môi, hai mắt phát sáng: “Ở đây có không ít hàng tốt lên chợ đen chưa chắc đã kiếm được.”

Trên mặt Lyle không hề có chút cảm xúc nào, chỉ là yên lặng nhìn cô ta, trong mắt là ý cảnh cáo rõ ràng.

Liv bĩu môi, lườm hắn: “Được rồi, không động vào bảo bối của Kane nhà cậu.”

Lyle lần thứ hai hỏi lại: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cameron thông báo anh ta đã lấy được danh sách đặc công gián điệp mà Chính phủ Avana phái đến các tỉnh cầu khác.”

Về mặt Lyle chẳng hề dao động, giống như hắn đã sớm biết được chuyện này: “Vậy sao? Giá cả thế nào?”

“50 triệu.”

“Bảo anh ta tự giữ lại mà dùng, tôi không có hứng thú.”

Liv ngạc nhiên: “Cậu không cần? Nếu bản danh sách này được công bố, mấy tên đặc công gián điệp kia sẽ bị quét sạch. Với tổn thất này, lực lượng đặc biệt đến mười năm sau cũng chưa thể khôi phục lại được.”

“Nhưng chuyện này cũng sẽ dẫn đến tranh chấp ngoại giao với các tỉnh cầu, Avana sẽ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.” Lyle lắc đầu, “Dưới góc độ lãnh đạo Fluorita, tôi không thể làm thế.”

Dừng một chút, hắn lại nói tiếp, “Nhưng nếu Cameron định tự mình công bố hoặc bán cho người khác, tôi cũng không quản được.”

“Phức tạp quá.” Liv lầm bầm, “Hiện tại lực lượng đặc biệt cũng đủ te tua rồi, cho dù chúng ta không làm gì, mấy tên “giác ngộ dân chủ” kia cũng sẽ phá nát, chẳng bao lâu nữa đặc nhiệm sẽ đánh mất hoàn toàn lòng tin của người dân.”

“Mất lòng tin thì thay lãnh đạo, lọc bộ máy, không đủ.” Đôi mắt xanh thẳm của Lyle nhắm lại, u ám mờ mịt, sâu không thấy đáy, “Tôi muốn bọn chúng hoàn toàn biến mất.”

Liv sờ sờ cằm, muốn nói lại thôi nhìn hắn.

“Nhìn cái gì?”

“Theo lời cậu nói, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên lấy bản danh sách kia.”

Lyle tiện tay cầm lấy một khẩu súng trên tường, đi ra cửa, “Chúng ta cược đi, tôi cá Cameron sẽ không đem bán mà tự công khai bản danh sách kia.”

“Sao cậu dám nói chắc?” Liv đuổi theo, “Có phải cậu biết cái gì mà tôi không biết đúng không?”

“10 ngàn tệ, cược không?”

“Đồ lừa đảo, cậu đã biết chuyện Cameron sẽ công bố danh sách phải không? Mẹ nó, thế mà còn ba hoa đao to búa lớn, làm tôi còn tưởng cậu thật sự vì nước quên thân lo lắng cho an nguy tinh cầu!”

Lyle không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hỏi, “Rốt cuộc cô có cực không?”

“Không cực!” Liv nghiêng răng nghiêng lợi, “Lyle, đã có ai nói với cậu cậu càng ngày càng khiến người ta ghét chưa?”

“Bây giờ có rồi đây.” Lyle nhún vai, “Tôi xuống phòng tập bắn dưới hầm, nếu không có việc thì đừng đến quấy rầy.”

89. Chương 89: Phiên Ngoại: Phản Công Lần 2

1 – Đừng bao giờ xem nhẹ người yêu em

Là người tinh hệ Alpha, trình độ gen quyết định tiềm năng thể chất của Lyle lớn hơn rất nhiều so với người Beta. Nếu khi còn bé được dạy dỗ bài bản, bây giờ hẳn hoàn toàn có thể có được thể năng không thua gì Kane. Để thực hiện mục tiêu cao cả một ngày nào đó có thể đề ngược lại y, Lyle quyết định nhờ Moro giúp mình sắp xếp một kế hoạch huấn luyện toàn diện.

Trong phòng huấn luyện giả lập, Lyle dựa theo kế hoạch đã lập, lần lượt huấn luyện nâng cao thể năng, từ quyền anh, nhu thuật, tốc độ, sức bật, xạ kích vân vân, tất cả đều nằm trong hạng mục huấn luyện. Căn cứ theo phân tích của trí tuệ nhân tạo, thời gian huấn luyện của mỗi hạng mục đều được tính toán chính xác đến từng giây, bảo đảm trong thời gian ngắn nhất sẽ đạt được hiệu quả cao nhất.

Hiệu quả thể mà có thật. Lúc mới đầu, Lyle đánh với thủ hạ của Moro chỉ cố được khoảng 3 phút là tạch, mà bây giờ đánh qua đánh lại cũng phải được mấy trăm lượt ra đòn.

Kane không phải không biết Lyle làm gì, nhưng cũng lười quản hần, mãi đến tận khi kế hoạch huấn luyện của Lyle ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng cuộc sống của y.

Mỗi ngày sau khi kết thúc huấn luyện, Lyle đều mệt như chó, tắm qua loa một cái xong là cầm đầu ngủ như chết, cũng chẳng quản lấy Kane đòi đề nhau. Mà Kane là một người đàn ông có nhu cầu tâm sinh lý rất bình thường, lúc bốn ba chạy loạn thì không nói, bây giờ cuộc sống vui vẻ yên bình, người yêu nhỏ nằm bên gối, y cảm thấy hoàn toàn không cần phải tự ngược đãi bản thân, loại chuyện như lăn giường này nọ y sáng khoái Lyle cũng thoải mái, cuộc đời mà không sinh hoạt đầy đủ thì còn đâu là nhân sinh tươi đẹp.

Nhưng đó vẫn chưa phải là kinh khủng nhất. Một buổi tối nọ, Kane từ phía sau chăm chỉ cày cấy, lúc y đang hăng say ra ra vào vào nhất, lại thấy Lyle bất động nửa ngày cũng không nhúc nhích. Y vừa nâng hần dậy muốn hôn một cái, kết quả lại phát hiện hai mắt Lyle đang nhắm nghiền, đôi môi đỏ thắm chếp chếp, ngủ đến không biết trời đất gì!

Nhiệt tình trong lòng Kane bị gội cho một xô nước đá, lửa giận xông lên đỉnh đầu. Y thô bạo nắm lấy mái tóc đen mềm mại của Lyle, ép hắn quay đầu lại, cúi đầu hôn xuống. Nụ hôn này độc đoán cố chấp, giống như muốn cắn nát môi Lyle, dồn dập thô bạo đến đáng sợ.

Lyle đang ngủ thì không thở được, mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt là con người xám tro âm trầm của Kane phóng to khủng bố. Hắn liều mạng giãy dụa mãi mới tranh thủ hít thở được chút không khí bên ngoài.

“Sweetheart, anh định... mưu sát tôi đấy à?” Lyle thở không ra hơi, khó chịu oán giận.

Kane không nói một lời, một tay đè gáy Lyle lại thô bạo gặm cắn môi hắn, tay còn lại chậm rãi trượt vào trong chăn. Lyle thoải mái hưởng thụ, đôi mắt xanh thắm nheo lại như con mèo nhỏ lưỡi biếng, mà con mèo này rất dễ xù lông, nguyên nhân chủ yếu là vì cái tay trong chăn kia.

Từ thiên đường bỗng nhiên rơi xuống địa ngục cảm giác chỉ đến thế này là cùng, Lyle tức giận nghiến răng muốn cắn đầu lưỡi đang quấy phá trong khoang miệng mình. Kane nhanh chóng bóp cầm hắn ngăn chặn ý đồ này, liếm khắp cả khoang miệng hắn không bỏ sót một góc nào, ngay cả hàm răng cứng rắn dường như cũng đã biến thành điểm mẫn cảm. Lyle bị liếm đến run lấy bẫy, đến cả mình là ai cũng quên luôn.

“Bảo bối, có cảm giác không?” Kane âm thanh nhẹ bằng như tiếng gió, vừa gợi cảm vừa nguy hiểm.

Lyle rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, nhưng lại bị y dụ dỗ làm bậy, do dự nửa ngày, bản năng rút cuộc vượt lên đề chết lý trí, “Có... Có cảm giác.”

“Vậy bám cho chắc vào.” Kane thấp giọng nói.

Lyle bị khoái cảm làm cho đầu óc rối tinh rối mù, tổn rất nhiều neuron thần kinh mới hiểu được ý của y. Lúc bị Kane nhắc nhở, hắn mới giật mình theo bản năng ôm chặt lấy cổ y, tránh khỏi một màn tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

Hắn mơ hồ hỏi, “Sweetheart, anh muốn làm gì?”

Kane vừa đi vừa cười, “Làm em.”

Nơi bọn họ đang ở là một thành phố nổi trên một tinh cầu ở Alpha. Bên ngoài phòng ngủ của Lyle và Kane có một cái ban công lớn rộng đến 21, 22 mét vuông được bao bọc bởi một dải lan can bằng pha lê trong suốt cao hơn 1 mét. Đứng trên ban công có thể trực tiếp cảm nhận được gió biển phả vào mặt, nghe được tiếng sóng biển xô vào nhau.

Cả người Lyle không một mảnh vải, mông bị gió thổi đến lạnh ngắt, một chân đặt dưới mặt đất, mười ngón tay bám chặt lan can pha lê, bầu trời đêm đen thẫm tràn vào trong mắt.

Kane cắn vành tai hắn, từ tốn hỏi: “Bảo bối, còn muốn ngủ sao?”

Hai chân Lyle run đến đứng không nổi, một bên đùi bị kéo lên mỗi vô cùng. Nhưng những thứ này vẫn chưa phải là nguyên nhân phá hoại cảm quan nhất, hắn thở hổn hển, khó khăn nói: “Kane, con mẹ nó anh làm cái gì thì làm nhanh lên...”

Kane đương nhiên sẽ không theo ý Lyle, dần vật đến đến đi đi vẫn chưa xong việc, một buổi tối thay đổi không biết bao nhiêu tư thế, mãi đến tận khi hừng sáng mới bế hắn về phòng ngủ.

Lyle đầu vừa chạm gối đã ngủ luôn, trong lúc ngủ thỉnh thoảng còn lầm bầm nói mơ rửa Kane sớm liệt dương.

Kane sau bao ngày khổ sở cuối cùng cũng ăn được một bữa no nê, phá lệ không tính toán với hắn một lần, chỉ cười cười ghé vào bên tai Lyle nhỏ giọng nói: “Đừng bao giờ xem nhẹ người yêu em.”

2 – Chết giấc

Lyle rắp tâm phản công cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Kane chuyện gì cũng có thể chiều theo hắn, chỉ riêng chuyện này, mặc dù y không thể hiện thái độ kiên quyết phản đối, nhưng quanh đi quẩn lại vẫn chỉ một câu “Đánh thắng được thì cho đề” vốn cũng chẳng khác mấy so với phản đối.

Thực ra Lyle không phải là vì không muốn nằm dưới nên mới cố chấp với vấn đề này. Hắn cũng rất thích làm với Kane, thích nhìn vẻ mặt ần ần nhẩn nhẩn thở dốc của y, thích nhìn y cả người ướt đầm mồ hôi dề trên người mình, nhưng mà —— cuộc đời nhàm chán quá mà, thỉnh thoảng cũng phải cho đổi chỗ để trải nghiệm cảm giác mới chứ.

...

Liv mới sáng sớm đã bị người đánh thức, cả người ngùn ngụt oán khí, chỉ thiếu nước viết luôn lên mặt “Chị đây không hoan nghênh thằng nào phá hoại giấc ngủ của chị biến ngay đi!”. Liv mặc một cái áo may ô màu đen, đầu hôn trái đầy trên vai, cổ và xương quai xanh lộ rõ mồn một. Cô ta không nói lời nào cũng không cho Lyle vào nhà, cánh tay dề trên khung cửa, chờ Lyle mở miệng trước.

“Không mời tôi vào à?”

“Bây giờ tôi không ăn lương của cậu nữa rồi.” Liv bức xúc.

“Tôi nghĩ chúng ta cũng coi như là bạn bè chứ.”

Liv khinh thường nói: “Ít tưởng bỏ thôi em giai.”

Lyle hít sâu một hơi, cổ dần lỏng phải nhin xuống nhin xuống, mình đến đây là để nhờ vả, có gì tính sổ sau, bây giờ nhất định phải nhin. Hắn nặn ra một nụ cười: “Có trả tiền.”

Liv suy nghĩ ba giây, dứt khoát dịch sang bên cạnh nhường đường.

Vào trong, Lyle đi thẳng tới phòng khách ngồi xuống. Liv vào bếp rót một cốc sữa, sau đó mới đi tới ngồi xuống, vừa uống sữa vừa hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Nghe nói cô rất am hiểu điều giáo?”

Tầm mắt Liv lạnh nhạt quét một vòng từ đầu đến chân Lyle, cuối cùng dừng lại ở hạ thân hắn, tiếc nuối lắc đầu, “Rất xin lỗi, mỹ nhân, tôi không có hứng thú với cậu, Sweetheart nhà cậu mới hợp khẩu vị của tôi.”

Lyle nhướn mày, cay độc nói: “Cho dù toàn bộ vũ trụ chỉ còn lại mình cô và Kane, Kane thà tự thiến cũng sẽ không bao giờ đánh vào thành phần khủng bố như cô.”

“Anh ta thủ thân như ngọc thể à?”

“Không, là trừ Brian ra, trên thế giới này không ai có khẩu vị nặng như thế.”

Liv cũng không tức giận, dù sao dưới góc nhìn tự sướng của cô ta, toàn bộ phụ nữ trong vũ trụ gộp lại cũng không thể sánh được với mình, “Cậu đến tìm tôi chỉ để hỏi cái này?”

Lyle cẩn thận suy nghĩ một chút, cân nhắc xoa cằm: “Cô rất chuyên nghiệp trong mấy khoản trối người mà đúng không? Thêm thuốc mê dây thừng này nọ, không gây hại đến cơ thể là được, cô nói xem nếu tôi định trối Kane lại thì xác suất có bao nhiêu phần trăm thành công?”

90. Chương 90: Tôi Nhớ Anh Lắm

Trong số vệ sĩ của Lyle, tố chất tổng thể của Brian là kém nhất, nhưng riêng về súng ống thì không ai là đối thủ của anh ta, ngay cả Kane và Liv cũng không ngoại lệ. Lyle nhờ Brian dạy hắn bắn súng cả một buổi chiều, nhưng Brian chẳng hề có kiến thức sư phạm, bản thân làm rất tốt nhưng lại không thể truyền đạt cho người khác, chỉ qua loa nói “Cứ làm như thế”. Lyle khinh bỉ nghĩ, như thế là thế quái nào.

Sau khi được Brian hướng dẫn tư thế cơ bản và một vài chỗ cần chú ý, Lyle trực tiếp đuổi người đi luôn, tự mình luyện tập. Cũng may thiên phú của hắn khá cao, tiến bộ tương đối nhanh.

Ba tiếng sau, cả hai cánh tay và hai mắt đều đau đớn mệt mỏi, hắn xoa xoa vai, về phòng đi tắm.

Tắm xong, Lyle bọc áo choàng tắm ngồi trên ghế sofa uống cà phê, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo. Thời gian này hắn uống cà phê quá nhiều, dần dần bão hòa, cà phê chẳng còn phát huy được công dụng ban đầu của nó nữa.

Đặt tách sứ xuống bàn, Lyle buồn chán đứng dậy, đẩy cửa sổ ra. Từ cửa sổ phòng hắn có thể nhìn ra vườn hoa hồng. Mùa này hoa hồng bắt đầu nở, tầng tầng hoa đỏ thắm kiêu diễm thướt tha mơ hồ lay động trong bóng đêm u buồn mà ảo diệu. Cửa sổ vừa mở, hương hoa ngào ngạt theo gió tràn vào trong phòng, nhuộm ngọt cả không khí. Giờ là tám rưỡi tối, ánh sáng đèn trong phòng hắt ra chẳng đủ để chiếu sáng một góc vườn, nhưng chỉ cần ngửi mùi hương ấy, cũng đủ để trong đầu hắn mơ hồ phác họa ra vẻ diễm lệ của loài hoa được coi như biểu trưng cho tình yêu.

Thứ mùi hương ngọt ngào thật, thật khiến người ta chán ghét.

Lyle hoảng hốt đóng cửa sổ lại, mở ngăn kéo lấy lọ nước hoa trước đây Kane thỉnh thoảng vẫn dùng ra, thô bạo xịt khắp phòng, hương thơm ngai ngái dịu nhẹ của hoa hồng lập tức bị mùi nước hoa nuốt chửng. Mùi nước hoa quen thuộc nồng nặc đến gay mũi, hắn ngồi xuống mép giường, cúi đầu dùng hai tay ôm mặt, lầm bầm nói, “Tôi nhớ anh lắm...”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, người vừa xông vào liên tục ho khan, “Lyle, cậu làm cái gì thế, sao trong phòng lại nồng nặc mùi gì thế này?”

Lyle đưa lưng về phía Vincent, viên mắt ửng đỏ che giấu dưới lòng bàn tay, hắn không xoay người lại, đứng dậy đi vài bước tới bên cửa sổ, che giấu tâm tình, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có một người tên là Derek Theodore muốn gặp cậu.”

Đầu óc Lyle không quá tập trung, nghĩ một lúc mới nhớ ra Derek Theodore là ai. Hai ngày trước trong lúc nói chuyện cùng Daniel, hắn đã nói muốn hy vọng có thể gặp nghiên cứu viên hỗ trợ cho ngài Jasper năm đó một lần, tốt nhất là người đó phải hiểu biết kỹ về khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha. Lúc đó Daniel đề cử cái tên Derek Theodore với hắn.

Đã muộn thế này, Lyle thật sự rất mệt mỏi, chẳng còn tâm trí đâu để đi bàn bạc chuyện về khoa học kỹ thuật này nọ với người khác. Hắn im lặng thật lâu không mở miệng, cố gắng kiềm chế xúc động muốn nói ra câu “Không gặp”.

“Lyle, có gặp không?” Vincent lần thứ hai hỏi lại.

Lyle đột nhiên nói: “Bảo ông ấy đợi một chút, tôi thay quần áo rồi ra.”

So với ở trong phòng ngủ suy nghĩ lung tung, chẳng thà đi làm việc gì có ích.

Derek Theodore trắng trẻo văn nhả, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng chẳng có bao nhiêu, dấu ấn tuổi tác có lẽ chỉ lộ ra thông qua mái tóc đã ngả màu hoa râm.

Nhìn thấy Lyle đi tới, Derek đứng dậy khỏi ghế. Lyle chủ động cùng ông bắt tay, mỉm cười nói: “Nghiên cứu viên Theodore, chào bác.”

“Muộn thế này mà tôi còn quấy rầy cậu, rất xin lỗi, cậu Lyle.” Derek nói, “Chỉ là tôi thật sự rất muốn gặp mặt cậu.”

Lyle ra hiệu cho Derek ngồi vào ghế sofa, chính mình cũng ngồi xuống ghế đối diện, “Ba cháu có nhắc đến cháu với bác?”

Derek gật đầu: “Ngài Jasper rất hay nhắc đến cậu. Ông ấy nuôi một con mèo tên là Shirley trong phòng nghiên cứu của chúng tôi. Có lần một nghiên cứu viên cho Shirley ăn bánh gấu vợ cậu ấy tự làm, ngài Jasper trông thấy, nói cậu khi còn bé cũng rất thích ăn bánh gấu ông ấy làm. Sau đó khi cậu nghiên cứu viên kia có con, ngài Jasper thường trao đổi kinh nghiệm nuôi con với cậu ấy, cũng hay kể chuyện của cậu với bọn tôi.”

Derek lấy tay so so ngang ngực mình: “Lúc ngài Jasper kể chuyện về cậu, tôi còn tưởng cậu chỉ mới lớn có chừng này.” Ông vừa nói vừa nở nụ cười, “Không ngờ cậu đã trưởng thành như vậy rồi.”

Tâm trạng Lyle có chút khó tả, hẳn không nhớ nổi khi còn bé ngài Jasper đã chăm sóc mình thế nào, càng không nhớ nổi khi đó mình có thích ăn bánh gấu không, nhưng hẳn tin những lời Derek nói là thật.

“Trong lòng ông ấy, có lẽ cháu vĩnh viễn chỉ lớn chừng đó thôi.” Hai tay Lyle nắm lấy nhau đặt trên đầu gối, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt.

Derek gật đầu, “Từ giọng nói và vẻ mặt của ngài Jasper, chúng tôi cũng có thể nhìn ra, ông ấy luôn yêu thương bảo bọc cậu như một đứa trẻ.”

Derek lại kể cho hẳn vài chuyện trước đây của ngài Jasper, không khí vừa hồi ức vừa nhẹ nhàng, cả hai cũng rất ăn ý không hề đề cập đến cái chết của ngài Jasper.

Chờ Derek uống hết một tách cà phê, Lyle mới hỏi: “Bác Theodore, bác am hiểu về khoa học kỹ thuật của tinh hệ Alpha bao nhiêu?”

“Không thể nhiều được bằng ba cậu.” Derek nói, “Không phải là khoe khoang đâu, nhưng trừ ngài Jasper ra, tôi là người Beta hiểu rõ nhất kỹ thuật của người Alpha.”

“Có thể cho cháu xem thành phẩm được không?”

“Thành quả nghiên cứu lớn nhất của chúng tôi chẳng phải đã thuộc sở hữu của cậu rồi sao?”

Lyle phản ứng rất nhanh: “Ý bác là phi hành khí đời hai?”

Derek gật đầu: “Nó là của ngài Jasper để lại riêng cho cậu, trừ cậu ra không ai được phép sử dụng. Cậu chưa nhìn qua nó phải không? Nếu không ngại, có thể điều động đến để tôi tự mình giới thiệu cụ thể cho cậu được chứ?”

“Bây giờ?”

“Bây giờ.”

Lyle đứng ở bãi đất trống cạnh vườn hoa hồng, lấy thẻ điều động ra, yêu cầu điều động phi hành khí đời hai mà Daniel từng nói. Ba phút sau, màn hình đa chiều thông báo phi hành khí đã đến, nhưng trước mắt hắn vẫn trống không.

Giọng nữ trong hệ thống nhẹ nhàng hỏi: “Xin hỏi muốn tiếp tục hay tắt chế độ tàng hình?”

Lyle đáp: “Tắt đi.”

Hắn vừa dứt lời, trước mắt giống như xuất hiện một màn nước gợn sóng, gợn sóng chảy tới đâu, lớp kim loại trắng bạc dần dần hiện ra tới đó, rất nhanh đã xuất hiện hoàn chỉnh một chiếc phi hành khí có vẻ ngoài tương đối giống với phi hành khí đời đầu.

Lyle nhướn mày, trong đôi mắt xanh thẳm thoáng hiện lên vẻ hứng thú, “Tinh cầu Beta cũng có kỹ thuật tàng hình, nhưng là kiểu tàng hình tần sóng, giảm thiểu diện tích mặt cắt tán xạ để thiết bị dò rada không phát hiện được. Không ngờ mọi người lại có thể làm cho nó tàng hình đúng nghĩa là tàng hình.”

“Đây chỉ là khai vị, thứ đặc sắc nhất còn ở phía sau.” Trong giọng nói của Derek mơ hồ mang theo cảm giác hưng phấn kích động. Đối với một người nghiên cứu viên, có thể tiếp xúc với khoa học kỹ thuật mà đại đa số người Beta có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, có thể cho ra thành quả là phi hành khí đời hai này, ông có chết cũng không hối tiếc.

Thân phi hành khí màu trắng bạc trơn nhẵn đẹp đẽ, trong phạm vi mắt thường không hề thấy bất kỳ đường ghép nối nào, toàn bộ phi hành khí liền thành một khối, Lyle nhìn mãi cũng không tìm thấy cửa khoang ở đâu.

Derek nhìn ra nghi ngờ của hắn, giải thích: “Vật liệu làm thân phi hành khí được dung hợp từ vật liệu làm vỏ phi thuyền Alpha và phi thuyền chiến đấu loại nhỏ của nó, chúng tôi cũng đã tiến hành cải tạo lại, hiện tại nó có cả chức năng sinh trắc học.” (1)

Lyle nghe được cái hiểu cái không, đi về phía trước vài bước, dừng lại trước phi hành khí, do dự một lúc mới đặt tay lên lớp kim loại trắng bạc. Derek đứng phía sau hắn, trong mắt ánh lên sự vui mừng khôn tả.

Trong nháy mắt, vị trí khoảng một phần ba phía bên phải phi hành khí đột nhiên xuất hiện một cửa khoang lớn, đủ cho hai người đi. Lyle nhanh chóng đi vào, Derek theo sau.

“Khác nhau cơ bản của nó và phi hành khí đời một là gì?” Lyle vừa đánh giá bố trí bên trong vừa hỏi.

Phi hành khí này thể tích không lớn, khoang hành khách chỉ có sáu chỗ ngồi, do khoảng cách thưa nên nhìn qua trông rất rộng rãi. Khoang hành khách được ngăn cách với buồng lái bằng một bức màn sáng trong suốt, xuyên thấu qua màn sáng có thể nhìn một phòng điều khiển rộng khoảng ba bốn mét vuông bên cạnh buồng lái. Bàn điều khiển độ cao khoảng đến eo người trưởng thành, cách buồng lái khoảng một mét. So với diện tích của khoang hành khách và phòng điều khiển, diện tích buồng lái tương đối nhỏ hẹp.

Derek nhìn theo tầm mắt Lyle, nhún vai, “Cậu cũng thấy sự khác biệt rồi đấy. Phi hành khí đời một không có phòng điều khiển cạnh buồng lái. Phòng điều khiển bao gồm ba bộ hệ thống, thứ nhất là hệ thống vũ khí. Hệ thống vũ khí được trang bị toàn bộ vũ khí tân tiến nhất, có tên lửa loại nhỏ thu được từ phi thuyền Alpha, có pháo laser loại lớn lực sát thương cao, chỉ hai phát là có thể bắn nát chiếm hạm của tinh hệ Beta, ngoài ra còn có vài loại vũ khí phục vụ công kích cận chiến, cậu có thể tự tìm hiểu cụ thể. Thứ hai là hệ thống tăng cường vận tốc ánh sáng, bao gồm hệ thống siêu quang tốc và hệ thống phụ trợ. Hệ thống siêu quang tốc có thể mở ra vết nứt không gian, thực hiện bước nhảy Alpha (2). Tuy nhiên hệ thống này tiêu hao rất nhiều năng lượng, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì tốt nhất không nên dùng. Cuối cùng là hệ thống quang truyền, sau khi xác định tọa độ, trong vài giây hệ thống sẽ dịch chuyển cấp tốc đối tượng vào bên trong phi hành khí.”

Hứng thú trong mắt Lyle ngày càng đậm, “Nghe có vẻ không tệ.”

Derek chỉ cười không nói.

Đột nhiên, Lyle dường như nghĩ tới chuyện gì, vẻ mặt thoải mái hiếm thấy trên gương mặt hắn dần biến mất, thanh âm nhẹ hẫng như tiếng thở dài, “Nếu lúc trước cháu dùng đến nó thì có lẽ mọi chuyện đã tốt rồi...”

“Hỏi khí không phải, lão tiên sinh, ngài vẽ cái quái gì đấy?!” Ava tức giận chỉ vào bức phác họa chân dung mà Kinh Sa đưa tới, không thể tin nổi, hai mắt trợn ngược, “Ngài xác định đây là một người phụ nữ chứ không phải một con khỉ?!”

Người “phụ nữ” trong tranh vô cùng trừu tượng, cực kỳ xấu xí, tóc chỉ dùng bút dạ đen vẽ nguệch ngoạc vài đường, so với nói là tóc, chẳng bằng nói là cỏ dại. Hai mắt trợn tròn, đôi môi đỏ choét đáng sợ, nếu Kinh Sa không nói đây là một phụ nữ, có khi đến cả Kane cũng tưởng đây là tranh con khỉ.

Kính Sa bị Ava nói đến xấu hổ vô cùng, mạnh miệng phủ nhận: “Cái này không phải ta vẽ!”

Trải qua mấy lần tiếp xúc, Ava phát hiện tính cách Kính Sa lão đầu chẳng khác gì bộ râu được tết bím của ông, vừa đáng yêu lại vừa buồn cười, cũng chẳng buồn vờ vịt cung kính trước mặt ông nữa. Bây giờ nghe Kính Sa nói vậy, Ava lập tức khinh bỉ hừ hừ, “Ngài đỏ mặt cái gì.”

Mặt Kính Sa càng đỏ lên, bộ râu dài rung bần bật: “Con gái con đũa phải biết bớt bớt lại chứ! Nếu không phải vì để giúp các người, ta cần gì phải đi làm mấy thứ này?!”

Ava tán thành gật đầu: “Đúng là không cần làm.”

Trước khi Kính Sa tức giận đến râu tóc dựng ngược, Kane vội vàng cắt ngang: “Lão tiên sinh, ngài có tận mắt nhìn thấy người phụ nữ này chưa?”

Kính Sa tức giận hừ một tiếng, “Căn cứ tư liệu các người cung cấp, thủ hạ của ta ban đầu tìm được hơn mười phù hợp, sau khi loại trừ tuổi tác thì bớt đi năm. Số còn lại có ba người nói nặng khẩu âm Tatoonie, một người là cướp từ Barbaraly đến, hai người là gái mại dâm nhập cư trái phép, cuối cùng chỉ còn lại người phụ nữ ta vẽ cho các người.”

“Tên người này là gì?”

“Cassandra Arabella, là đầu bếp của băng cướp lớn nhất phía đông.”

Chú thích:

(1) Sinh trắc học (Biometric): là công nghệ sử dụng những thuộc tính vật lý, đặc điểm sinh học riêng của mỗi cá nhân như vân tay, võng mạc, khuôn mặt, v.v... để nhận diện.

(2) Bước nhảy Alpha: Mặt phẳng không gian ta đang thấy không thật sự phẳng mà cong như sự phát triển của bất kỳ tập hợp vật chất và năng lượng khác, cho nên sẽ có một lối đi tắt từ điểm này tới điểm kia. Bước nhảy Alpha có thể hiểu bằng một ví dụ đơn giản sau: lấy một tờ giấy, chấm 2 điểm bất kỳ, con đường ngắn nhất để nối 2 điểm đó không phải là kẻ một đường thẳng giữa chúng mà là gấp đôi tờ giấy lại để hai điểm này trùng khít lên nhau. Áp dụng vào giả thuyết vũ trụ là một mặt phẳng, tờ giấy được cấu tạo bởi các phân tử, khi ta đủ nhỏ, các phân tử lúc đó cũng sẽ tương tự như các hành tinh, và vũ trụ sẽ là một tờ giấy, gấp tờ giấy cũng tương tự như bề cong chiều không gian vũ trụ, đẩy ngắn khoảng cách lại bằng không. Có một vài học thuyết tương tự như lỗ giun hay hố đen, hiện giờ bước nhảy Alpha vẫn chỉ là lý thuyết, chưa ai chứng minh được và vẫn còn nhiều tranh cãi xung quanh vấn đề này. (Cái bước nhảy Alpha này ai xem Doraemon là biết nhỉ, mà tôi chả nhớ ở phần nào. Nói chung là ngày xưa tôi học ngu vật lý lắm nên tôi tìm tài liệu về cái này đọc chẳng hiểu gì các thím ạ Orz)

91. Chương 91: Vô Cùng Hưng Phần

Khi phải chống lại các băng đảng tội phạm lớn ở phía Tây và phía Nam, các băng cướp ở khu vực phía Đông Lore thường tập hợp lại thành một khối thống nhất vững chắc kiên cố, do một vị “vua” chung lãnh đạo. Vào lúc không có chiến tranh hoặc xung đột, bọn họ thường tự chia tách thành từng thế lực nhỏ, phân chia quản lý từng bộ phận ngư dân trực thuộc. Quan niệm về địa bàn ở đây rất mạnh, một khi có kẻ vượt qua ranh giới, tình cảnh gió tanh mưa máu là không thể tránh khỏi. Bề ngoài, “vua” nghiêm cấm hành vi lén lút kết bè kết đảng, nhưng trên thực tế, chỉ cần không gây ảnh hưởng, vẫn sẽ được nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Kinh Sa nói băng cướp lớn nhất phía Đông gọi là “Mắt ưng”. Bọn họ là băng cướp có thực lực mạnh nhất trong số vực này, lại ở xa địa bàn của “vua”, vô cùng hung hăng càn quấy.

Trong một quán rượu nhỏ, Ava chống tay đỡ đầu, buồn rầu lầm bầm, “Cái đám “Mắt ưng” này chẳng hiểu khách mấy, xem ra muốn tiếp cận cũng không dễ gì.”

Kane xé một miếng thịt nhét vào miệng, “Tôi còn tưởng không có người đàn ông nào là cô không gặp được.”

Phụ nữ xinh đẹp bao giờ cũng là con mồi dụ dỗ tốt nhất với đàn ông, đây là chân lý trăm ngàn năm qua không đổi, đặc biệt là ở cái tình cầu hoang vu heo hút này. Ava nhớ ra chuyện gì, trào phúng cười, “Đây là với điều kiện người đàn ông đó phải thích phụ nữ.”

Thủ lĩnh của Mắt ưng rất thần bí, Kane và Ava ngồi trong quán rượu này đã hai ngày cũng không nghe ngóng được bất kỳ tin tức nào liên quan tới người này. Phía Kinh Sa cũng không có thông tin gì, cho nên bọn họ chỉ có thể chờ đợi đây chờ cá mắc câu. Trong quán rượu toàn là đàn ông vai u thịt bắp, một phụ nữ như Ava xuất hiện đương nhiên cực kỳ gây chú ý, trong vòng hai ngày đã có mười mấy người đàn ông có ý đồ manh động. Cuối cùng là Kane phải động tay động chân đem bọn họ đá ra ngoài quán, mà sau khi y để lộ thân thủ, người gây chú ý không chỉ có mình Ava. Cũng không biết mấy tên bị ném ra ngoài quán rượu có đi gọi anh em đến trả thù không, kế hoạch chờ cá mắc câu cứ thế triệt để thất bại.

Sào huyết của Mắt ưng là một pháo đài cũ nát, chiếm diện tích tương đối lớn, theo phỏng đoán của Kane có lẽ phải rộng gần 1,500ha. Tường pháo đài xây từ đá tảng, mặt tường phủ đầy rêu xanh, kết cấu góc cạnh rõ ràng, như một thế giới riêng tách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Ava ngửa đầu hípc mắt nhìn dọc lên bức tường rêu cao ngất: “Cậu nói chúng ta nên chủ động đi vào, hay là chờ bọn họ ra hốt vào?”

Ban đầu Kane định lên vào, trước đây y cũng từng một mình đột nhập vào rất nhiều ổ trộm cướp, nhưng những lần đó trong tay đều có bản vẽ sơ bộ cấu trúc bên trong, cũng đã vẽ sẵn được con đường ra vào ngắn nhất. Bất luận nhiệm vụ thành công hay không, y đều có thể bảo đảm bản thân có hơn 60 % cơ hội thoát thân. Nhưng tòa pháo đài trước mắt này lại không giống bất kỳ nơi nào khác, âm u khép kín như một nhà tù, lối vào rất hẹp, bốn phía tường vượt cao hơn bốn mét. Cho dù Kane có thể leo tường vào, nếu bị người bên trong phát hiện, y cũng không chắc liệu mình có còn mạng mà leo ra không.

“Kính Sa có nói ông ấy gặp người phụ nữ tên Cassandra kia như thế nào không?”

“Ông ấy không gặp trực tiếp Cassandra. Trong nhà bếp của Cassandra có một người giúp việc chuyên đi chợ mua đồ, người phụ nữ đó mỗi ngày đều đi mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Kính Sa chặn người nọ ở chợ, rồi dựa theo miêu tả của cô ta vẽ bức tranh kia.”

“Có thể ra tay với người giúp việc kia không?”

Ava nghi hoặc: “Này, ý cậu là gì? Người giúp việc kia chắc cũng không biết nhiều chuyện đâu, làm sao đưa chúng ta vào pháo đài... Này, cậu đang đùa nhau với tôi đấy à, tuyệt đối không được!”

Kane vuốt vuốt mũi, “Trong nhà bếp của bọn họ chắc có nhiều việc lắm, người giúp việc kia có thể giúp cô tiến cử một chân.”

Ava cắn răng nói: “Đây là vấn đề tôn nghiêm đấy, hiểu không?! Chị đây tuyệt đối, chắc chắn, nhất định không bao giờ vào đấy làm đầu bếp! Nhà bếp là cái thứ thối nát nhất!”

Đầu bếp đâu phải ai cũng có thể làm, cô cùng lắm chắc chỉ được làm giúp việc cho giúp việc thôi. Kane nghĩ thế, cũng không dám nói ra miệng, sợ đã kích tinh thần bà chị này quá nhiều, “Cho dù là đầu bếp, cô cũng là đầu bếp quyền rũ nhất, yên tâm đi.”

Ava không cam lòng hỏi ngược lại: “Thế còn cậu? Cậu làm cái gì?”

“Bọn họ sẽ không bỏ người có thân thủ tốt xin gia nhập.”

Ava nhúc nhích đầu lẩm bẩm: “Nhất định phải phức tạp thế à...”

Kane khẳng định: “Phải.”

Hiện giờ chẳng có biện pháp nào tốt hơn, nếu như Cassandra đúng là Candice, người phụ nữ đó nhất định sẽ không dễ dàng tin tưởng bọn họ, muốn thuyết phục được cần thời gian, trà trộn vào bên trong vào pháo đài vừa vặn là cơ hội tốt.

Hai người đứng trước pháo đài quá lâu, hai tên cướp thủ vệ bắt đầu chú ý. Trước khi hai tên cướp kia định đi đến tra hỏi, bọn họ nhanh chóng xoay người rời đi.

Tin tức Laura qua cơn nguy kịch vừa được truyền ra, rất nhiều người dân Omar tự mình đến bệnh viện muốn thăm cô. Để đảm bảo an toàn, to con chặn ngoài cửa, cản không cho bất kỳ ai vào trong, hành động

này cũng đồng thời biểu hiện thái độ của Lyle — bọn họ ủng hộ Laura, ủng hộ tự do ngôn luận.

Trong phòng bệnh, Laura đã có thể dựa vào đầu giường ngồi dậy, cũng có thể ăn chút thức ăn nhẹ dễ tiêu hóa.

Lyle mang hoa tươi vẫn còn đọng sương cắm vào trong bình, đặt một hộp cơm lên bàn gấp trên giường, “Tôi đã dặn đầu bếp làm những thứ cô có thể ăn được theo hướng dẫn của bác sĩ, nếu cô đói thì ăn một chút đi.”

Laura mỉm cười: “Cảm ơn.”

“Không, người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng. Nếu không phải là vì tôi, vì Fluorita, cô đã không phải nằm đây thế này.”

“Đừng nói vậy. Tôi quyết định làm như vậy một phần là vì Ilves, quan hệ cá nhân của bọn tôi rất tốt. Mặt khác cũng là vì chính bản thân tôi, một cái phóng viên tin tức vốn chỉ đứng trung lập, nhưng nếu phải chọn một bên, tôi sẽ chọn Fluorita, không phải chính phủ Avana. Bây giờ là thế, sau này cũng vậy.”

Lyle bật cười, “Nguyên nhân trước mới là nguyên nhân chính đúng không.”

“Đúng thế.” Laura thần nhiên thừa nhận, “Tôi đang theo đuổi Ilves, đương nhiên phải làm gì đó cho anh ấy, để anh ấy nhìn thấy thành ý của tôi, thế mới bắt được người về nhà.”

“Ilves rất may mắn.”

Laura nở nụ cười: “Đúng vậy, được tôi theo đuổi là may mắn của anh ấy.”

Hai người lại nói chuyện thêm một lúc. Khi Lyle chuẩn bị đứng dậy rời đi, Laura vội vã gọi hắn lại, vẻ mặt có chút chần chừ muốn nói lại thôi. Laura là người luôn thẳng thắn quả quyết, rất ít khi lộ ra vẻ mặt như thế, Lyle hơi kinh ngạc, nhíu mày hỏi, “Laura, nếu cô cần gì cứ nói thẳng, không cần giấu tôi.”

Laura hít sâu một hơi, nói nhanh: “Sau khi xuất viện, tôi muốn viết một bài báo, đề xuất việc xóa bỏ “Cơ cấu an toàn tinh cầu” của lực lượng đặc biệt.”

Laura cẩn thận quan sát vẻ mặt Lyle, không thấy vẻ kinh ngạc hay phản đối như trong dự liệu. Không chờ hắn mở miệng, Laura đã nói tiếp: “Tôi đã lên ý tưởng sẵn trong đầu rồi, chỉ cần cho tôi một cái máy tính, trong vòng hai tiếng tin tức sẽ được đăng lên. Còn nữa, tôi nói chỉ là để thông báo, không phải để trưng cầu ý kiến của cậu.”

Về mặt Lyle rất phức tạp, im lặng một lúc lâu mới nói: “Gan cô đúng là to hơn trời.”

Mục tiêu của hắn là tiêu diệt tận gốc lực lượng đặc biệt, nhưng hắn không nói với bất kỳ kẻ nào, cũng không hy vọng sẽ tìm được ai ủng hộ mình, chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó. Những người cùng hợp tác với Lyle cũng chỉ thực hiện chức trách của mình. Như tổ chức của Cameron, bọn họ chỉ muốn cải tạo lại lực lượng đặc biệt, bọn họ không cần biết mục tiêu cuối cùng của hắn, cũng không nghĩ tới hắn lại có dã tâm này.

Người có cùng suy nghĩ này, nằm ngoài dự đoán của Lyle, lại là Laura, vị nữ phóng viên không biết sợ trời cũng chẳng sợ đất.

“Chưa cần biết liệu cơ hội thành công là bao nhiêu, nhưng cô phải xác định, khi bài báo đó được đăng lên, sẽ có càng nhiều họng súng chĩa về phía cô hơn, sẽ không chỉ là ba viên đạn như lần này đâu.”

Laura kiên định nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nhưng nếu thành công, tôi sẽ trở thành nữ phóng viên chính trị vĩ đại nhất trong mấy trăm năm. Lúc đó cho dù có chết, cũng sẽ có vô số người nhớ tới tên của tôi, nhớ tới tôi vì sao mà chết.”

Lyle cúi đầu cười khê, vừa bất đắc dĩ vừa thả lỏng tâm tình, “Không, cô sẽ là phóng viên vĩ đại nhất mấy thế kỷ tới, không ai vượt qua được.”

Hắn đưa tay về phía Laura, trịnh trọng nói: “Vô cùng vinh hạnh có thể tiếp tục hợp tác với cô.”

Đại sảnh tầng một bệnh viện Omar xảy ra vấn đề. Lyle gặp phục kích, đối phương không hề quan tâm ở đây vẫn còn hàng chục bệnh nhân và người nhà đang đứng, điên cuồng xả súng.

Lyle đến thăm Laura cũng không mang theo nhiều người, Liv bị hắn điều đi gặp Cameron, chỉ còn có Edward và Brian, mấy vệ sĩ khác đều để lại giữ cửa phòng Laura. Phía bên này bọn họ chỉ có ba người, mà đối phương có hơn mười mấy đặc công.

Edward chắn trước người Lyle, thấp giọng chửi thề: “Đám chó săn này đúng là phát điên rồi, bao nhiêu dân thường ở đây mà cũng dám nổ súng.”

“Jeffrey chó cùng rút giậu nên mới vậy. Nếu bị quy trách nhiệm, hắn sẽ đổ hết cho phần tử khủng bố, còn bản thân cùng lắm chỉ phải chịu cảnh cáo kỷ luật.” Lyle vừa nói vừa đẩy Edward ra, rút súng, “Tránh ra đi, tôi cũng không phải phụ nữ mang thai, che cái gì.”

Edward rất sáng khoái dịch sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Lát nữa theo sát phía sau tôi, tôi sẽ dụ chúng ra phía sau, ở đó có cửa thoát hiểm, tôi yểm trợ, cậu chạy ra ngoài trước.”

“Có mai phục thì sao?”

“Chỉ có thể đánh cược một lần thôi.”

Bọn họ không nhắc đến Brian, vì Brian vốn dĩ theo phái không kế hoạch, anh ta ngoài Liv ra thường chẳng phối hợp được với ai. Từ khi bắt đầu khai hỏa, Brian đã dần tách ra một khoảng với bọn họ, một thân một mình xông thẳng về phía đám đặc công, đang hoạt động ở khu vực gần khoa ngoài, một chọi ba bốn đặc công, nhìn qua có vẻ vẫn chưa bị thương.

Còn dư lại bảy, tám đặc công vây kín áp sát về phía Lyle và Edward. Đây là lần thứ hai Lyle được trải nghiệm cảm giác thực chiến, cơ thể theo bản năng tiết ra lượng lớn adrenaline, hưng phấn đến độ bàn tay đang cầm súng cũng run lên. Hắn và Edward chia nhau dựa vào hai bên cửa. Đạn của Edward đã dùng hết, đang lui về thay băng đạn, sau đó vừa móc trong túi áo ra một khẩu súng nữa vừa hỏi Lyle, “Cảm giác giết người thế nào?”

“Vô cùng hưng phấn.” Lyle nắm chặt súng lục, đôi mắt xanh thăm vằn tơ máu, “Tôi muốn dùng máu của bọn chúng để tể hồn Kane.”

92. Chương 92: Tôi Sẽ Ở Đây

Cho dù Edward hai tay hai súng, cũng chẳng thể cứu vãn nổi tình thế của bọn họ.

Từ đại sảnh rẽ phải, hành lang càng chạy càng hẹp, bọn họ chỉ có hai người, mà đối phương có tận năm nam ba nữ. Một nam đặc công trong đó trên đùi bị thương, hành động bất tiện, chỉ có nửa sức chiến đấu. Mặc dù vậy, với thế cục 2: 8 này, xác suất thắng của bọn họ vẫn quá xa vời.

Súng mà Lyle đang dùng là khẩu D.E trước đây Kane vẫn thường dùng, trọng lượng lớn và độ giật mạnh hơn rất nhiều so với súng ngắn thông thường. Lực tay của Kane tốt, kỹ thuật chắc, thích hợp dùng loại súng này, nhưng Lyle thì khác, lực dồn vào cánh tay quá nhiều khiến hắn dần dần mất sức, độ chính xác của đường đạn cũng không cao. Hắn cố gắng tập trung tinh thần, vừa từ từ áp sát đám đặc công vừa câu được câu chẳng nói chuyện với Edward.

“Lần nào cũng chơi cái trò lấy ít địch nhiều này đúng là chẳng vui vẻ gì. Sớm muộn cũng có một ngày tôi cho chúng biết cảm giác bị lấy thịt đè người là thế nào.”

“Nhưng lần nào chúng ta cũng thắng mà, không phải sao?”

“Hy vọng hôm nay cũng có vận may như thế.” Lyle nổ súng bắn vào ngực trái tên đặc công ở gần mình nhất, hết đạn. Viên đạn ban nãy bắn ra cũng găm vào áo chống đạn, mặc dù không giết được tên đặc công kia, nhưng cũng đủ khiến gã mất năng lực chiến đấu.

Cùng lúc đó, Edward bắn một phát xuyên yết hầu một nữ đặc công, sau đó tiếp tục bắn một phát vào chân tên đặc công đã trúng đạn của Lyle ban nãy.

2:6, Lyle tự trấn an, thế cục ngày càng khả quan hơn rồi. Hắn lui về cạnh cửa, hít sâu một hơi, tay phải cầm súng run bần bật không dừng được, đến độ lúc đổi đạn còn khiến băng đạn mài vào cạnh súng phát ra tiếng vang ken két. Lyle vội vàng giữ chặt khẩu súng trong tay, lẩm bẩm, “Ngoan nào, giống như lúc mày ở trong tay Sweetheart ấy, giúp tao một chút nữa thôi.”

Edward phát hiện ra hắn không ổn, trực tiếp quăng khẩu súng bên tay trái cho Lyle, “Dùng cái này đi, đưa khẩu kia cho tôi.”

Lyle có chút không cam lòng, do dự một giây, cắn răng đổi súng cho Edward.

Sáu đặc công còn lại đã đến rất gần, trong đó có ba tên chỉ cách hai người họ khoảng cách một phòng bệnh. Tiếng súng nổ dày đặc vang lên bên tai, Lyle cùng Edward nấp cạnh cửa, việc duy nhất có thể làm là cố gắng để không bị đạn bắn trúng, càng đừng nói đến bắn trả.

“Cứ tiếp tục thế này không ổn.” Edward nghiêng rằng, “Lyle, tôi yểm trợ cậu, tôi đếm tới ba, sau đó tôi chặn chính diện, cậu tranh thủ chạy đi, rõ chưa?”

Lyle không chút do dự phủ quyết: “Không, tôi sẽ ở đây.”

Nói trắng ra, Edward thực chất không phải vệ sĩ của hắn. Edward giúp hắn là vì Ace, mà Ace giúp hắn là vì Kane, bọn họ vốn dĩ không hề có nghĩa vụ phải bán mạng vì hắn. Trên đời có những mối quan hệ rất kỳ diệu, ví dụ như giữa hắn và Ace, hay giữa hắn và Edward. Xét về quan hệ, bọn họ thậm chí ngay cả bạn bè cũng không phải, nhưng vào thời khắc mấu chốt nhất, bọn họ không bao giờ bỏ lại hắn, thậm chí liều cả mạng mình để bảo vệ hắn, không vì bất cứ cái giá nào, không đòi hỏi bất kỳ điều kiện gì, như thể một loại bản năng bầy đàn, loại bản năng bảo vệ của con đười ươi đối với “kẻ yếu”.

Lyle thực sự rất cảm kích bọn họ.

Không chờ Edward phản ứng lại, hắn bắt đầu nhỏ giọng đếm: “Một, hai...”

Từ “Hai” vừa ra khỏi miệng, Edward đã bước ra khỏi khu vực an toàn, hai tay nổ súng liên tục, không quay đầu lại hô to, “Đi nhanh đi!”

Lyle cắn răng, trong lòng vừa bất lực vừa tức giận. Cuối hành lang là cửa thoát hiểm, cách bọn họ khoảng một trăm mét, chỉ cần đến được cánh cửa kia, bọn họ sẽ có cơ hội thoát thân.

Chỉ có gần một trăm mét...

Thật không cam lòng...

Hắn siết chặt tay, chạy về phía cửa thoát hiểm. Tiếng đạn bắn vào tường bên người như tiếng nhạc đệm

của tử thần. Còn năm mươi mét, Lyle dừng bước, quay đầu lại, thấy Edward đang quỳ một chân xuống đất, nữ đặc công đứng trước mặt lạnh lùng cười gần một tiếng, giơ tay chuẩn bị bóp cò súng.

“Ầm” một tiếng, không biết bao nhiêu tiếng súng đồng thời vang lên cùng lúc. Lyle đưa tay bịt chặt mạn sườn bên trái đang chảy máu, trong miệng trào lên mùi máu tanh nồng nặc. Trước lúc hôn mê, hắn chỉ kịp xác nhận, nữ đặc công muốn giết Edward đã bị mình bắn xuyên đầu.

Sau khi Liv xuất hiện, ba bốn tên đặc công bên chỗ Brian không đến hai phút đã giải quyết xong, nhanh chóng kết thúc trận chiến ngắn ngủi này.

Brian nhìn thăm trạng của Lyle và Edward, nhanh chóng gọi điện thông báo Vincent chuẩn bị phẫu thuật.

Liv chạy đến, ngồi xổm xuống ôm lấy Lyle. Vết thương bên mạn sườn hắn vẫn đang chảy máu, mũi và miệng liên tục trào ra máu tươi. Liv vội vàng quay đầu hét lên với Brian: “Xương sườn cậu ấy bị gãy, hình như cắm vào phổi rồi! Không kịp về đâu, lập tức liên hệ bệnh viện cấp cứu ngay, gọi Vincent đến luôn đi, nhanh lên!”

Brian gật đầu, nhanh chóng truyền đạt lại cho Vincent và liên lạc với phía bệnh viện, sau đó cúp máy, đi tới chỗ Edward. Edward vẫn tỉnh táo, trên người bị đạn bắn thủng lỗ chỗ, đùi trái hai phát, vai phải một phát, còn lại thì trúng vào khu vực có áo chống đạn. Brian cẩn thận kiểm tra xương sườn của Edward hết một lượt, xác nhận không gãy mất cái nào mới yên tâm thu tay về, cảm thán, “Ăn bao nhiêu đạn thế mà không phát nào trúng chỗ yếu hại, số may.”

Edward đau đến trắng bệch cả mặt, miễn cưỡng cười lấy lệ, “Vây à.”

Vết thương và đường hô hấp của Lyle xuất huyết rất nghiêm trọng, Liv không dám di chuyển hắn, sợ động vào lại càng nghiêm trọng thêm, chỉ dám nhẹ nhàng giúp hắn lau máu trào ra từ miệng và mũi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Lyle tái nhợt, hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, không có bất cứ phản ứng gì, hàng mi dài yên tĩnh phủ xuống che khuất đi vết quầng thâm dưới mi mắt, vừa yếu đuối vừa đáng thương.

Liv nhẹ nhàng vuốt mặt hắn, vội vàng nói: “Không sao đâu, Lyle, cố gắng lên, sắp ổn rồi.”

Hơn mười nhân viên y tế vội vàng chạy như ma đuổi về phía này, theo sau là bốn hộ sĩ đẩy hai cáng cứu thương. Hai hộ sĩ cẩn thận nhấc Lyle lên cáng, hai bác sĩ nhanh chóng kiểm tra tình huống và tiến hành sơ cứu ban đầu cho hắn. Một cái bác sĩ khác kiểm tra cho Edward, sau đó nhanh chóng di chuyển cáng cứu thương của anh ta vào thang máy.

Có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi từ đầu vẫn luôn đứng cạnh hai bác sĩ sơ cứu cho Lyle, thỉnh

thoảng còn trao đổi gì đó với họ, sắc mặt nghiêm nghị, có lẽ là người có địa vị cao ở nơi này. Sau khi người nọ nói gì đó với hai bác sĩ kia, hai bác sĩ cùng mấy y tá và các hộ sĩ lập tức di chuyển cáng cứu thương sang một tòa nhà khác của bệnh viện, Liv ra hiệu Brian theo sau bọn họ, còn mình thì đi đến chỗ người đàn ông kia.

“Lyle thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không?” Liv ngay cả tên tuổi chức danh cũng không hỏi, trực tiếp hỏi thẳng người đàn ông trung niên nọ.

“Cậu ấy bị gãy hai xương sườn, cả hai đều đâm xuyên màng phổi. Nguy hiểm tính mạng thì chắc chắn có, còn ở mức nào thì cần xem kết quả kiểm tra cụ thể...”

Người nọ còn chưa nói xong, họng súng đã kề sát lên huyệt thái dương.

“Những lời tôi nói đều là thật.”

“Tôi không bảo ông không nói thật, chỉ là nghe mấy câu ông nói xong, tâm tình tôi khá là không tốt.”

Bị súng chìa thẳng vào đầu, người đàn ông kia cũng không hề hoảng loạn, nhìn thẳng Liv, ngưng trọng nói: “Tôi cũng muốn nhanh chóng cứu cậu Jasper không thua gì cô. Cho dù không đề cập đến quan hệ cá nhân của tôi với ngài Jasper quá cố, lấy thân phận của cậu Jasper, nếu bị tập kích rồi chết trong bệnh viện của tôi, không cần tôi nói chắc cô cũng biết sẽ mang đến hậu quả gì cho bệnh viện. Bất kể vì lý do gì, tôi sẽ dồn hết tất cả những gì chúng tôi có để giành lại mạng sống cho cậu ấy, tôi bảo đảm với cô.”

Một người giúp việc phụ bếp cho Mất ưng sắp sinh con, hai ngày trước vừa xin nghỉ. Dưới sự giúp đỡ của người giúp việc chuyên đi mua thức ăn, Ava dễ dàng được nhận, trở thành một trong sáu người giúp việc trong bếp. Từ đầu tới cuối, Ava đã gặp được vị quản sự chịu trách nhiệm cao nhất trong nhà bếp và cả ba nữ đầu bếp, nhưng lại không có bất kỳ cơ hội nào để bắt chuyện với họ. Quản sự râu rậm nói với cô ta, ở đây nói ít làm nhiều, trừ nhà bếp và chỗ ở ra không được đi đâu khác, cũng nghiêm túc nhắc đi nhắc lại hậu quả nghiêm trọng nếu phát hiện hành vi trộm cắp.

Trong lòng Ava nôn nóng đến phát điên, điên cuồng chờ Kane đến máu chó đầy đầu.

Kane muốn vào Mất ưng lại không dễ dàng được như vậy. Mất ưng có chương trình chọn lọc người gia nhập rất nghiêm khắc, Kane cũng rất nhiều ngư dân trải qua các bước kiểm tra, cuối cùng chỉ còn lại ba người. Hôm sau, một người đàn ông trên má phải có một vết sẹo dài xuất hiện, hai ngư dân bên cạnh y lên lút nói chuyện với nhau, người mặt có sẹo này là người đứng thứ hai trong Mất ưng.

Kane buồn bực khoanh hai tay trước ngực dựa vào tường nhắm mắt, chờ khi người mặt sẹo đến gần mới đứng thẳng dậy. Mặt sẹo nhìn y, sắc mặt khó coi hỏi: “Tên là gì?”

Kane đều đều đáp: “Kane Campbell.”

Ở tình cầu xa lạ này, y không cần dùng thân phận giả cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Hai ngư dân bên cạnh ghen ghét nhìn Kane, có vẻ như đang đổ kị vì y là người đầu tiên được mặt sẹo hỏi tên.

“Từng giết người chưa?” Mặt sẹo nhìn thẳng vào mắt Kane, hăm dọa hỏi.

“Giết rồi.”

“Cảm giác thế nào?”

Kane cười ra tiếng: “Nếu lần đầu tiên thì nôn, còn bây giờ... chẳng có cảm giác gì.”

Mặt sẹo rút bên hông ra một thanh đao lớn, lưỡi đao to bằng bàn tay người trưởng thành, đưa cho y, dứt khoát nói: “Giết bọn họ đi.”

Hai ngư dân theo bản năng lùi về sau, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi cùng phòng bị. Qua những vòng kiểm tra trước, bọn họ đã biết năng lực của Kane, vừa nghĩ tới y chuẩn bị làm gì, sắc mặt cả hai đều trắng bệch.

Kane nhìn thanh đao trong tay, thanh đao sắc bén nằm trong tay y linh hoạt chuyển động, phản xạ ra thứ ánh sáng bạc lạnh lẽo hung tàn.

“Không ra tay được?” Mặt sẹo trào phúng hỏi.

“Không, chỉ là không quen dùng loại vũ khí này.”

Vừa dứt lời, Kane lập tức động thủ, hai ngư dân kia hoàn toàn không phải đối thủ của y, chẳng mấy chốc trên cổ mỗi người đã xuất hiện một vết cắt không sâu. Hai ngư dân môi trắng bệch, run lấy bầy, người có vóc dáng thấp hơn đã sợ đến không đứng nổi, dưới đũng quần ướt đẫm một mảng.

Kane khẽ thở dài, không cần nhìn cũng biết mặt sẹo sẽ không quá thoả mãn với kết quả này, dứt khoát giết hai người ngư dân này mới là lựa chọn tốt nhất. Nếu là trước đây, có lẽ y sẽ làm như vậy, vì thực hiện mục tiêu, không có gì mà y không làm. Nhưng hiện tại, có lẽ vì ở cùng Lyle quá lâu, dù cho là vì mục tiêu, Kane cũng không thể tùy tiện cướp đi sinh mạng của hai người vô tội.

Mặt sẹo không nói gì rồi đi, trước khi đi gã nói với Kane nói, chiều nay sẽ dẫn y đi gặp các anh em khác.

Đây coi như là thông qua kiểm tra, thành công gia nhập Mắt ưng.

Nửa đêm ngày hôm đó, Kane đột nhập vào khu chỗ ở của phụ bếp. Ava và một người giúp việc nữa ở cùng một phòng, sau khi đảm bảo người giúp việc kia đã hôn mê, Ava mới nghiêm trọng nhìn Kane.

Kane hỏi: “Cô gặp được Cassandra chưa? Cô ta có phải Candice không?”

Ava lắc đầu: “Tôi còn không có cơ hội để nói chuyện với cô ta. Kane, tôi tìm cậu để nói một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Lyle bị phục kích, xương sườn đâm vào phổi, xuất huyết nội rất nghiêm trọng, hiện giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.”

93. Chương 93: Bảo Bối, Tôi Về Rồi

Kane ngây ngẩn cả người. Đã gần một phút trôi qua nhưng y vẫn chỉ im lặng đứng đó, bất động như tượng.

Ava lo lắng gọi: “Kane?”

Kane không trả lời, đứng lên định đi. Ava vội vàng túm y lại, trong lòng có dự cảm không lành, “Cậu định đi đâu?”

Hai tay Kane siết chặt thành nắm đấm, âm thanh đè nén như sắp đến cực hạn chịu đựng, “Cô biết tôi muốn đi đâu mà.”

“Không được!” Ava vội vàng hạ giọng, cố gắng tiếp tục khuyên nhủ: “Bên cạnh Lyle có các bác sĩ giỏi nhất, sẽ không sao đâu. Cậu không phải bác sĩ, quay về cũng không giúp được gì. Hơn nữa toàn bộ Omar đều biết Kane Campbell đã chết, bây giờ trở lại, hành tung của cậu sẽ bại lộ, công sức thời gian qua đều coi như vứt không!”

Kane trầm mặc, mở miệng vẫn chỉ có hai chữ: “Buông ra.”

Ava nhìn quai hàm y bạnh chặt, tư thế như sắp bạo phát bất kỳ lúc nào, nghiêm túc nói: “Chúng ta vào Mắt ưng cùng một ngày, không ít người biết hai chúng ta quen biết nhau, bây giờ cậu nửa đường chạy mất, tôi ở đây có phải là linh đủ không?”

Kane không nói gì, siết chặt nắm đấm, xương ngón tay trắng bệch.

“Kane, nếu Cassandra chính là Candice, đây là cơ hội tốt nhất để tiếp cận cô ta. Candice biết rõ chân tướng phía sau, tìm hiểu được mới có thể giúp Lyle giải quyết triệt để mọi chuyện. Kane, đây là mục đích cậu đến đây mà, phải không? Nếu không phải, việc gì cậu phải làm khổ cả bản thân cả Lyle mà giả chết đến đây? Một khi quay về Omar, sẽ không còn cơ hội này lần thứ hai nữa.”

Từng chữ Ava nói rõ ràng y đều có thể nghe hiểu, nhưng khi ghép lại dường như lại trở thành một thứ gì đó quá mơ hồ. Kane suy ngẫm rất lâu, mới thấp giọng hỏi: “Nếu không muốn để tôi quay lại Omar, tại sao còn nói cho tôi biết Lyle bị thương?”

“Nếu đứng trên lập trường người trung gian, tôi sẽ không nói.”

Vậy đứng trên lập trường gì, Ava lại quyết định nói ra?

Kane gỡ tay cô ta ra, đi ra ngoài.

“Kane...”

“Cám ơn cô đã nói cho tôi biết.”

Bóng lưng cao lớn của y cứng ngắc di chuyển, dưới ánh trăng mờ nhạt càng toát lên vẻ cô độc. Ava nhìn bóng y biến mất trong màn đêm, khe thở dài. Ngay khi quyết định nói tin này cho Kane, bản thân cô cũng đã biết chắc y sẽ quay về Omar. Nhưng Ava vẫn nói ra, vì Kane làm tất cả những thứ này suy cho cùng cũng là vì Lyle, nếu như Lyle xảy ra chuyện gì, tất cả những việc bọn họ đang làm đều chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Ava bất đắc dĩ thở dài, “Đúng là càng lúc càng loạn rồi.”

Hơn nửa đêm, ngoài cổng pháo đài không có nhiều người, chỉ có hai thủ vệ. Lúc nhìn thấy Kane lừng lững đi ra, cả hai đều rất kinh ngạc, vừa lầm bầm chửi thề vừa ngăn y lại, máy móc hỏi: “Muộn thế này ra ngoài có việc gì?”

Kane rũ mắt nhìn cánh tay người nọ chắn trước ngực mình, cường chế xung động trong lòng xuống, “Có việc, bỏ ra.”

Người kia không nhịn được vỗ mạnh một phát vào trước ngực y, lớn tiếng nói: “Mẹ nó, ai chẳng biết có việc, đang hỏi mày có việc gì cơ mà? Không hiểu tiếng người à?”

Tại Kane đã chẳng nghe được gì nữa, chỉ biết người trước mặt không ngừng mấp máy môi, hình như đang nói gì đó, trong đầu y chỉ có một duy nhất một âm thanh điên cuồng kêu gào, giết gã đi, gã dám cản đường

mày, tất cả đều phải giết.

Lúc Kane tỉnh táo lại, hai thủ vệ đã bị đánh đến thừa sống thiếu chết, tay y vẫn đang bóp chặt cổ một trong hai người nọ, khí quản phát ra tiếng kêu răng rắc.

Kane nhắm mắt, ngửa đầu hít một hơi thật sâu, buông tay, đẩy cánh cổng nhỏ hẹp, lao ra ngoài.

Đã rất nhiều năm y không mất khống chế như thế, cảm giác này khiến Kane nhớ tới quãng thời gian huấn luyện kháng thuốc năm lúc vẫn còn làm đặc công. Khi đó phải chịu tiêm đủ thứ thuốc, cơ thể bị dày vò quá mức, sát tính nổi lên, chỉ muốn hủy diệt tất cả xung quanh. Mà hiện tại, chẳng phải tiêm bất cứ một loại thuốc nào, nhưng nỗi dày vò trong lòng còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần năm đó.

Sau khi tiến hành phẫu thuật, Lyle chỉ ở lại bệnh viện Omar nửa ngày rồi lập tức được chuyển về nhà. Để đảm bảo có thể theo dõi sát sao tình hình chuyển biến, Vincent để hắn nằm ở giường bệnh trong phòng y tế mà lúc trước Lyle chuẩn bị cho anh ta. Toàn bộ thiết bị y tế cao cấp tân tiến nhất hoạt động hết công suất 24/24 không ngừng nghỉ, duy trì sự sống cho hắn.

Liv rất lo lắng cho tình trạng của Lyle, nhưng cũng sợ phải đi vào căn phòng điều trị lạnh ngắt chỉ có tiếng máy móc kia, nhìn Lyle bất động nằm đó, cô thật sự không biết nên làm gì, nên yên lặng ngồi đó hay nói chuyện với Lyle đang vẫn bất tỉnh. Thấy Vincent từ phòng điều trị đi ra, Liv lập tức túm lấy anh ta hỏi: “Lyle thế nào?”

“Nếu không phải vì... cậu ấy đã sớm chết rồi.” Vẻ mặt Vincent hết sức phức tạp.

Đối với phần bị anh ta lược bớt, Liv hoàn toàn không hỏi thêm, có lẽ là không quan tâm, cũng có lẽ thể căn bản là không để ý, chỉ hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Cơ thể cậu ấy đang dần hồi phục, chỉ là tốc độ rất chậm. Nhưng thế cũng đã là may mắn lắm rồi, người bình thường gặp phải tình huống thế này, không chết sớm cũng chết muộn.” Vincent suy nghĩ một chút, không quá chắc chắn nói, “Trong cơ thể cậu ấy giống như tồn tại một loại cơ chế tự bảo vệ nào đó. Nếu một bộ phận bị tổn thương, cơ chế tự bảo vệ sẽ tập trung năng lực tái tạo tế bào của toàn bộ cơ thể về bộ phận đó, những bộ phận khác thì rơi vào trạng thái ngủ đông tạm thời.”

Mặc dù Vincent đã cố gắng vận dụng hết vốn từ vựng của bản thân, Liv vẫn ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm, vận vẹo mãi không hiểu được, đầu đầu phát tay: “Bớt mấy câu thừa đi, tóm lại rốt cuộc cậu ấy có tỉnh lại được nữa không?”

Vincent dừng một chút, do dự nói: “Tôi... Tôi cũng không biết.”

Liv phát điên chửi ầm lên: “Vậy cậu nói một đồng ban này làm chó gì!”

Vincent muốn giải thích, thực ra xác suất là 50%, chỉ là anh ta không dám chắc mà thôi...

“Tôi đi trước, có vấn đề gì thì gọi tôi.”

Vincent kinh ngạc chỉ cửa phòng điều trị, “Cô không vào xem cậu ấy sao?”

Liv không quay đầu lại đi thẳng, vừa đi vừa nói: “Nằm im ở đây như người chết, có gì hay mà xem.”

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Vincent cũng chẳng quan tâm lắm, hai hôm nay ngày nào cũng có hàng đông người đến hoặc thăm hỏi hoặc đòi phỏng vấn, nhiều vô số kể. Sau khi được Liv dặn dò, anh ta không cho ai vào hết, thậm chí còn bố trí một đội vệ sĩ chỉ chuyên đứng ngoài cửa đuổi người, mới thôi không còn ai dám đến nữa.

Sao hôm nay lại có người đến? Chẳng lẽ đám vệ sĩ ngoài cửa trốn việc? Trong đầu Vincent vụt qua suy nghĩ này, rồi nhanh chóng vụt sang một bên.

Anh ta đang định đến nhà bếp lấy ít đồ ăn, thì đột nhiên có tiếng ầm ầm vang lên ngoài phía cửa chính. Vincent vội vàng dừng lại, theo bản năng định gọi Liv và Brian, nhưng vừa nhìn thấy mặt người xông vào, cả người anh ta đột nhiên cứng ngắc lại, miệng há hốc, cổ họng lại y như bị bóp chặt, không phát ra nổi một chữ, mặt cắt không còn giọt máu.

Kane trực tiếp dùng súng bắn vỡ khóa cửa xông vào, trên người tràn ngập sát khí, gương mặt sắc lạnh như tu la địa ngục, hoàn toàn không giống với Kane thường ngày.

“Lyle đâu?”

Vincent bị dọa cho phát hãi: “Anh anh anh anh anh anh anh chết rồi cơ mà?!”

“Tôi hỏi lần nữa, Lyle đâu?”

“Anh anh anh anh anh anh anh rất cuôc là người hay ma?!”

Kane bước nhanh về phía Vincent, xách cổ anh ta lên như xách một con gà, gần từng chữ: “Tôi hỏi cậu, Lyle ở đâu?!”

Sau lưng Vincent ướt đẫm mồ hôi lạnh, run rẩy bầy nói: “Tôi tôi tôi tôi tôi dẫn anh đi.”

Nghe được tiếng súng, Liv và Brian nhanh chóng chạy ra, vừa lúc thấy được biểu hiện vô cùng “đặc sắc” của Vincent. Liv khinh thường bĩu môi: “Đàn ông đúng là toàn lũ vô dụng.”

Brian không phục trừng mắt nhìn cô ta.

Liv trừng lại: “Nhìn gì? Không đúng à?”

Brian hừ một tiếng, không nói gì.

Lúc Kane đi ngang qua chỗ bọn họ, y rõ ràng nghe được Liv cười gằn, cố tình khiêu khích nói lớn, “Tôi thật muốn đâm vỡ mặt anh.”

Kane không đáp, đôi mắt xám tro u ám không hề có lấy một chút ánh sáng, tiếng bước chân từng bước từng bước nặng nề nện xuống hành lang như đánh mạnh vào lòng.

Đến ngoài phòng điều trị, Vincent đẩy cửa ra, “Anh vào đi, Lyle ở bên trong.”

Kane đứng từ cửa đã có thể nhìn thấy Lyle đang nằm trên giường bệnh. Y quay người đóng cửa lại, chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, hai tay nắm chặt bàn tay phải đang đặt bên giường của hắn, ánh mắt chậm rãi lướt dọc theo khuôn mặt tái nhợt của Lyle.

Kane đem tay hắn đặt bên môi khẽ hôn xuống, lớp râu mỏng dưới cằm nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay mềm mại của Lyle, giọng nói trầm đục khàn đặc như thể đã rất lâu chưa hề nói chuyện, “Bảo bối, tôi về rồi.”

Lúc quyết định giả chết để đến Lore, y cũng từng nghĩ đến tình cảnh lúc gặp lại sẽ thế nào. Lyle có thể sẽ nổi giận, thậm chí sẽ đòi chia tay, tất cả mọi khả năng Kane đều đã tính đến, thậm chí chuẩn bị biên pháp ứng đối, chỉ có duy nhất tình huống này, y chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra. Y thà rằng Lyle tức giận nổ súng bắn chết mình, cũng không muốn nhìn thấy hắn bất động nằm đây.

Mấy người bọn Ace, Liv hay gọi Lyle là mỹ nhân, không sai, chuyện này ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Kane đã biết rõ. Khi đó tóc Lyle màu đỏ, tính tình vừa hung hăng, ngang ngược lại vừa tùy hứng đến chẳng ra sao, đối với chuyện gì cũng dừng dừng như không, không biết sợ là gì lúc nào cũng thích trêu đùa y.

Kane không ngừng hôn lòng bàn tay hắn, nói như van xin: “Bảo bối, em tỉnh lại đi, được không. Tôi còn rất nhiều chuyện chưa nói cho em biết, em nhất định sẽ muốn nghe.” Lớp râu lún phún trên mặt y cọ vào lòng bàn tay Lyle, “Lần đầu tiên gặp mặt, tôi bắt em nhuộm lại tóc, thật ra mái tóc đỏ của em rất đẹp, đẹp đến chói mắt, đẹp đến mức khiến tôi sợ hãi, sợ bản thân sẽ hăm sâu vào không thoát ra được...”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại, Liv đi vào. Kane không hề nhúc nhích, giống như thể giới xung quanh chẳng liên quan gì đến y, vẫn tiếp tục nhỏ giọng tâm tình.

Nhìn Lyle vẫn bất động nằm đó, Liv nhin không được ác ý châm biếm, “Về rồi thì sao, về rồi nhưng chẳng làm được gì cả.”

Kane không ngẩng lên, chỉ chuyên chú ngắm nhìn gương mặt Lyle.

“Lúc cần thì không về, bây giờ ngồi đây nói cho ai nghe.”

Lưng y cứng lại, nổi thống khổ cắn rứt ân hận tích tụ, tơ máu trong con ngươi đỏ quạch như như lớp mực nước chan chứa, bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra khỏi hốc mắt.

Cổ họng một tiếng cũng không phát ra được.

Liv đứng dậy, trước khi ra khỏi phòng chỉ bỏ lại một câu: “Nếu đã quay lại, vậy làm chút việc coi như chuộc tội với cậu ấy đi. Đêm nay mười giờ sẽ hành động, nếu muốn tham gia thì nhớ đến phòng khách đúng giờ.”

94. Chương 94: Lyle, Xin Lỗi

Không quá nửa ngày, tin tức Kane quang minh chính đại trở về Omar toàn bộ những người cần biết đều đã biết.

Trong phòng khách, Brian vừa lau súng vừa giương mắt nhìn đồng hồ quả lắc trên tường, đã chín giờ năm mươi.

Brian thuận miệng nói: “Tôi nghĩ Kane không đi đâu, bây giờ làm gì còn tâm trạng gì mà đánh đấm.”

Liv cười gằn: “Xưa nay chưa từng nghe nói đi đánh nhau còn phải xem tâm tình.”

Brian bĩu môi, vẫn giữ nguyên quan điểm, “Này, đợt vừa rồi Kane ở đâu thế?”

“Biết thế quái nào được!” Liv nghiêng răng lắm bả, “Cũng may còn có tí đầu óc, đến gần đây mới để lộ hành tung, nếu không chắc toàn thế giới ai cũng biết anh ta đi đâu rồi. Chắc là lần theo tung tích của Candice chứ gì.”

Một lúc sau, Brian lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường đối diện, “Sắp mười giờ rồi, chắc Kane không đi đâu.”

Liv đặt súng ngấm vào một cái túi lớn màu đen, đeo sau lưng, cầm súng lục vào bên hông, dứt khoát nói: “Không chờ nữa, chúng ta đi.”

Lúc cần làm chuyện lén lút đương nhiên không thể đi ra từ cửa chính. Trong vườn hoa có một lối đi nhỏ cho người làm vườn ra vào, Liv thường ra ngoài bằng lối này. Quanh cánh cổng nhỏ mọc đầy dây leo vắn vít, chỉ đủ cho một người đi qua. Một người một súng cùng qua đương nhiên không tải nổi, túi đựng súng ngấm mắc hết vào dây leo, dây leo lại còn có gai, dính chặt vào không giật ra được.

Liv trầm giọng thô tục chửi một câu: “Đệt!”

“Cần hỗ trợ không?”

Thành viên tổ đội mười phút trước được liệt vào danh sách không có tâm tình đánh nhau không hiểu sao lại xuất hiện rồi. Liv ngửa đầu nhìn Kane đứng trước mặt, “Có, làm ơn tránh ra một chút, đừng che mắt ánh trăng ít ỏi để nhìn đường của tôi.”

Kane khom lưng tháo dây leo quấn trên bọc súng ra, thấp giọng nói: “Không cần cảm ơn.”

Liv trợn mắt nhìn y, quay đầu lại gọi Brian: “Nhanh lên.”

Ra xe, Kane vừa định ngồi vào ghế lái, Liv đã chen lên đẩy ra, cười giả lả, “Chỗ này là của tôi.”

Kane cũng không muốn tranh giành, đối với chứng cuồng lái xe của Liv hoàn toàn không thể lý giải nổi, dứt khoát ngồi ra ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Brian nhích lại gần, nhìn dưới mắt Kane thâm xì một vòng, quanh cầm lĩa chìa đầy râu, nhìn tiêu tụy nhếch nhác vô cùng, hảo tâm vỗ vỗ vai y, “Đồng nghiệp, anh bao lâu rồi chưa ngủ?”

“Không sao, cho dù tôi ba ngày ba đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng.”

“Tôi không phải ý này...” Brian thực sự không biết giải thích thế nào, cầu viện nhìn Liv.

Liv nhú mày nhìn qua gương chiếu hậu: “Không phải ý này thì là ý gì?”

Vai Brian đột nhiên đập vào lưng dựa ghế trên, vội vàng lắc đầu: “Không có gì, ý tôi chính là ý này.”

Liv thu đường nhìn lại, “Bên Cameron lấy được thông tin nhiệm vụ của lực lượng đặc biệt, hôm nay có hai cái, một ở khu Bắc, một ở khu Đông, chúng ta phụ trách giải quyết hai tên đặc công ở khu Đông.”

“Mục tiêu là ai?”

“Joe Tollan, người Tatoonie, một năm trước cha mẹ đều đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ, năm nay

mười hai tuổi, là thiên tài số học, chỉ số IQ cao hơn cả xe người gộp lại. Còn về nguyên nhân vì sao chính phủ Avana muốn giết nó... đặc công vốn dĩ chẳng bao giờ quan tâm đến cái thứ gọi là nguyên nhân này.”

“Có tin đồn danh sách đặc công chính phủ có khả năng sẽ bị tiết lộ ra ngoài, có thật không?”

“Thật, danh sách đang ở trong tay Cameron. Nhưng hắn chưa công khai, chắc vẫn đang tìm người mua.” Liv vỗ nhẹ vô lăng, tiếc rẻ nói, “Sớm biết thế đã đồng ý cá cược với Lyle rồi.”

Kane cũng không hỏi vụ cá cược kia là gì, khép hai mắt lại, dự định ổn định lại tinh thần một chút trước lúc hành động.

Liv qua gương chiếu hậu nhìn y vài lần, rốt cục không nhịn được hỏi: “Còn sống sao không quay về?”

Lúc Liv còn cho là Kane sẽ không trả lời, lại nghe y chậm rãi mở miệng: “Chờ Lyle tỉnh lại, tôi sẽ tự giải thích với cậu ấy.”

“Đạch, tôi đảm bảo, so với nghe anh giải thích, cậu ấy chỉ muốn bắn vỡ sọ anh.”

Liv vừa nói chuyện vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, đến gần một tiệm cà phê tên là “Bí ẩn Birkhoff”, cô ta giảm tốc độ cho xe từ từ dừng lại, “Bí ẩn Birkhoff là một câu đố toán học chưa tìm ra lời giải của thế kỷ trước. Năm mười tuổi Joe đã giải được thành công, để kỷ niệm thành tựu này, bố mẹ thằng bé đã đổi tên quán cà phê nhà mình thành ‘Bí ẩn Birkhoff’.”

Brian nhỏ giọng lẩm bẩm: “Khoe khoang, IQ cao thì giỏi lắm à.”

Liv lấy ra ba cái tai nghe không dây, mỗi người cầm một cái nhét vào trong tai.

Kane nói: “Liv, cô lên tầng hai nhà đối diện tìm vị trí ngắm bắn, tôi và Brian đến chỗ Joe ở, thằng bé chắc ở tầng trên quán cà phê.”

Liv kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Kane giương mắt chỉ vào đồng quần áo phơi ở ban công: “Trên kia phơi toàn quần áo trẻ con, có nhà nào mà chỉ có một đứa bé ở một mình.”

Liv mang theo bọc súng nhảy xuống xe, “Hi vọng năng lực trinh thám của anh phát huy công dụng, đừng để phải đến lượt tôi ra tay.”

Kane không lên tiếng, y có thể cảm giác được Liv có ác cảm với mình, cũng hiểu được nguyên nhân là gì. Chờ Liv đi ra, Kane ra hiệu cho Brian: “Cậu vào trong tiệm cà phê kiểm tra, tôi lên tầng hai, nếu có dị

thường gì hoặc thấy kẻ nào khả nghi, lập tức liên lạc với tôi.”

Vì bên ngoài tiệm cà phê thỉnh thoảng vẫn có người qua lại, không thể trực tiếp trèo lên ban công tầng trên, Kane chỉ có thể vào phía sau nhà đi cầu thang lên. Trên tầng có hai căn hộ, bên trái là của Joe Tollan.

“Liv, có thấy được tình huống trong phòng không?”

Liv đang ngồi trong phòng kho ở căn nhà đối diện, cầm ống nhòm quan sát. Trong căn hộ của Joe không kéo rèm cửa, Liv vừa chỉnh xong ống nhòm đã thấy một nữ đặc công đi tới bên cửa sổ, dùng nòng súng hất tắt rèm, “Có vẻ chúng ta chậm một bước rồi.”

Kane lập tức dùng súng bắn vỡ khóa cửa, “Brian, lên đây nhanh.”

Brian vừa chạy vừa thở hồng hộc: “Đến đây đến đây!”

Cửa vừa bị đập ra đã có vô số đạn bắn tới. Một chọi hai kiểu này đương nhiên không làm khó được Kane, y dựa vào sát tường, căn cứ vào đường đạn để phán đoán vị trí của hai đặc công kia, căn đúng lúc số đạn trong súng của bọn họ sắp hết, nhanh chóng vọt vào trong nhà. Một đặc công vừa nổ súng vừa lùi dần ra ban công, nhưng vừa kéo rèm lên đã bị một phát súng từ nhà đối diện găm thẳng vào đầu.

Kane nhanh chóng giải quyết nốt tên còn lại.

Xử lý xong, y lập tức tìm Joe, vừa đi kiểm tra lần lượt từng phòng vừa nói: “Brian, không cần lên nữa, chú ý tình hình tầng dưới, Joe không có trong nhà.”

Trong phòng ngủ của Joe, Kane phát hiện ra một ngăn tủ ngầm, bên trong có hai bộ giấy tờ và rất nhiều tin tức có liên quan đến Jeffrey.

“Không cần tìm nữa, Joe Tollan đã trốn từ lâu rồi. Thằng nhóc đó là đặc công Tatoonie, mục tiêu của nó là Jeffrey.”

Về nhà, Kane cởi áo khoác, định đi đến phòng điều trị thì bị Liv vẫy vẫy lại.

Cô ta đang gọi điện thoại cho Cameron.

“Xem ra rất nhiều người muốn mạng tên hói kia.”

“Bây đặt thăm hỏi cái quái gì, tình hình của Lyle không đến lượt anh xía vào.”

“Phần của anh đương nhiên sẽ đưa đủ, yên tâm.”

Liv dập mạnh điện thoại xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, “Toàn lũ hám tiền.”

Nói xong, cô ta vứt chiếc di động kia cho Kane, dứt khoát xoay người rời đi, “Đằng nào cũng về rồi, xử lý mấy vụ này đi. Đây là cơ hội tốt nhất để anh lấy công chuộc tội với Lyle đấy.”

Kane ngồi trong phòng làm việc của Lyle nói chuyện qua video với Ilves hơn hai tiếng, chủ yếu thảo luận một số phương diện trong vấn đề quan hệ xã hội. Ilves vốn còn định để y giải quyết thêm một số công tác ở Fluorita, nhưng Kane đã dứt khoát tắt máy luôn.

Y mệt mỏi xoa xoa chân mày, kéo rèm cửa sổ ra, phát hiện phía chân trời đã dần tăng sáng.

Sau khi tự mình thể nghiệm, Kane mới biết công việc của Lyle không hề nhẹ nhàng gì. Thường ngày ở trước mặt y, hắn vẫn luôn tùy hứng thích gì làm nấy, suốt ngày quanh quẩn nói mấy chuyện không đâu. Y chưa bao giờ biết hằng ngày Lyle lại phải đối mặt với quá nhiều thứ khô khan vô vị đầy rẫy toan tính vụ lợi tính toán thiệt hơn như thế. Chỉ vì hắn không than thở trước mặt y, y cũng vô tâm mà coi như không biết.

Kane tưởng tượng ra cảnh Lyle ngồi đây làm việc, thấy hắn cau mày tức giận ném đồ, thấy hắn dằn vò đi qua đi lại, đè nén cố không bùng phát mà tiếp tục làm những việc mình không thích. Khi y còn ở đây, ra khỏi căn phòng này, Lyle còn có thể bỏ qua mệt mỏi trong công việc, ôm lấy y từ phía sau làm nũng. Sau khi y không còn, có lẽ hắn chẳng bao giờ rời khỏi đây, tự hành hạ bản thân, cả ngày chỉ cắm đầu vào công việc, cũng chẳng hề quay về phòng ngủ.

Kane giống như tự ngược, ở trong đầu vẽ lại tất cả những hình ảnh này, lồng ngực đau rất khó thở. Y đi tới bên cửa sổ, châm thuốc, hút mạnh một hơi rồi chậm rãi nhả khói ra, nhả ra cả những phiền muộn đau đớn ứ đọng trong lồng.

Y cho rằng mình làm tất cả là vì Lyle, nhưng cùng lúc đó, chính bản thân y lại là người làm tổn thương hắn nhiều nhất.

Khiến Lyle tưởng mình đã chết, khiến hắn phải đơn độc đối diện với tất cả, bất luận dùng lý do gì, y cũng không thể tự tha thứ cho chính mình.

Hút xong một điếu thuốc, Kane đi đến phòng điều trị. Lyle vẫn đang hôn mê, trên phổi cắm một cái ống dài màu vàng nhạt, cả người vùi sâu vào lớp ga giường trắng như tuyết, mái tóc đen như mực càng làm nổi bật lên làn da tái nhợt trong suốt.

Kane dùng bông đắp nước nhẹ nhàng thấm lên bờ môi khô nứt của hắn, khom lưng hôn nhẹ xuống. Y ngồi xổm cạnh giường, nắm tay Lyle, bọc tay hắn vào trong tay mình nhẹ nhàng vuốt ve, mãi đến khi bàn tay lạnh lẽo kia từ từ ấm lên.

“Lyle, xin lỗi.” Kane nhẹ giọng thì thầm, “Tôi tự cho là yêu em, thực ra lại luôn làm tổn thương em, phải không?”

95. Chương 95: Để Quên Anh Ta Trong Viện Rồi

Kane ngủ gật bên giường bệnh của Lyle. Hai tiếng sau, lúc tỉnh lại, đầu y đau buốt như sắp nổ tung, di chứng của việc trường kỳ mất ngủ ồ ạt kéo tới, im lặng xoa hai bên thái dương một lúc lâu mới dần dần tỉnh táo lại. Kane khom lưng hôn nhẹ lên trán Lyle, trở lại phòng ngủ tắm rửa sạch sẽ. Đồ đạc của y trong phòng ngủ vẫn còn nguyên. Kane nhìn hai bộ đồ dùng cá nhân trên kệ rửa mặt trong phòng tắm, khẽ thở dài.

Lúc y đang chuẩn bị ra khỏi nhà, Vincent lại đột ngột thông báo, “Ngài Kash nửa tiếng nữa sẽ đến thăm Lyle, ông ấy nói muốn gặp anh.”

Kane cũng không quá ngạc nhiên, cho dù bản thân không trực tiếp nói chuyện với Leonard, thông qua việc y liên lạc cùng Ilves, Leonard chắc chắn cũng đã biết việc y chưa chết.

Kane thực sự quá mệt mỏi, quyết định quay lại phòng ngủ tranh thủ ngủ bù. Quãng thời gian từ Lore trở lại Omar, chưa tận mắt thấy tình trạng của Lyle, y có làm thế nào cũng không chớp mắt nổi. Hiện tại, mặc dù hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng tốt xấu gì người đã ở ngay cạnh, trong lòng Kane cũng thả lỏng được phần nào.

“Trước khi ông ấy đến thì gọi tôi.”

Leonard gần một tiếng sau mới đến. Bên ngoài trời đang mưa, vệ sĩ giơ một chiếc ô màu lam đậm lên, hộ tống Leonard từ ngoài xe tới trước cửa nhà.

Kane và Vincent đứng trước cửa đón ông.

“Thời tiết mùa hè đúng là chẳng ai đoán trước được, chẳng biết được một giây sau sẽ là trời xanh mây trắng hay là sấm vang chớp giạt, cũng giống như hành vi của con người vậy, không thể đoán nổi.” Leonard thuận miệng cảm thán, ánh mắt chuyển hướng về phía Kane, “Cậu Campbell, đã lâu không gặp.”

Kane khom lưng đưa tay ra trước mặt ông, Leonard ung dung dịch người tránh đi, bình thản đi vào phòng khách.

“Tình hình Lyle thế nào?” Leonard hỏi.

Kane thu tay về, quay người theo ông đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Leonard, “Vincent nói hiện giờ chưa thể xác định, tạm thời đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có điều, không biết khi nào mới tỉnh lại.” Ngón tay y vô ý thức nắm chặt lại, trong đầu lảng vảng câu nói của Vincent: Không biết có tỉnh lại được không.

Leonard đột nhiên “À” một tiếng, giống như nhớ ra chuyện gì đó rất quan trọng: “Phải rồi, tôi còn chưa chúc mừng cậu Campbell, chúc mừng cậu ‘Cải tử hoàn sinh.’”

Kane trầm mặc, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Leonard xua xua tay, “Đừng nói như vậy. Cậu còn sống thì có lỗi gì với tôi, đừng nói như thể tôi rất hy vọng cậu chết.”

Leonard là một người chính trực ôn hòa, cho dù không bằng ngài Jasper, thì ít nhất cũng được bảy tám phần. Xưa nay ông chưa bao giờ biết trào phúng châm biếm ai, hiện tại đến mức phải nói ra những lời mỉa mai cay độc như thế, Kane hiểu, ông là đang bắt bênh thay cho Lyle. Lyle đã không còn người thân, có thể coi như bậc cha chú chỉ có mình Leonard. Leonard biết Lyle bị thiệt thòi, tổn thương, mà người duy nhất có thể đứng ra giúp hắn nói một câu đòi công bằng cũng chỉ có mình ông.

Kane không biết phải biện giải thế nào, cũng không muốn tự bao biện cho bản thân, vẫn chỉ lặp đi lặp lại duy nhất một câu “Xin lỗi.”

Leonard không nặng không nhẹ gián tiếp chỉ trích y vài câu, sau đó thẳng thắn nói rõ nguyên nhân vì sao hôm nay ông đến: “Mặc dù Fluorita là tổ chức phi chính phủ, nhưng cũng không tránh được phải qua lại với Chính phủ ở một số lĩnh vực. Gần đây chính phủ bắt đầu gây cản trở hoạt động của Fluorita, tình hình hiện tại ngày càng khó khăn, nguồn tài nguyên có thể hỗ trợ cho Lyle có lẽ cũng sẽ bị giới hạn ít nhiều.”

Kane thực sự không biết phải trả lời thế nào, mà Leonard căn bản cũng không cần y trả lời.

“Ilves vẫn sẽ làm việc cho Lyle, ta cũng sẽ hỗ trợ cho nó quyền hạn lớn nhất trong phạm vi có thể.”

Kane hơi nghiêng người về phía trước, chân thành nói: “Cám ơn, vì tất cả những gì ngài đã làm cho Lyle.”

Leonard hừ lạnh: “Hi vọng cậu đủ tư cách thay thẳng bé nói câu cảm ơn này.”

Nói xong, Leonard đứng dậy ra ngoài, vệ sĩ đã chờ sẵn ngoài cửa, giúp ông mở ô, màn mưa lất phất đập vào tán ô phát ra tiếng lách tách đều đều. Kane nhìn bóng lưng già nua kiên nghị của ông, lớn tiếng hỏi: “Ngài không vào nhìn Lyle một chút sao?”

Leonard không quay đầu lại, chỉ hơi nghiêng mặt sang bên, dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn y: “Ta sợ sau khi nhìn nó xong sẽ không chịu được rút súng bắn vỡ đầu cậu.”

Kane yên lặng đứng tại chỗ nhìn theo, sau khi xe của Leonard đi khuất rồi, y mới xoay người vào nhà, đi đến phòng điều trị. Lyle vẫn như cũ yên tĩnh nằm giữa đệm chăn trắng như tuyết, gương mặt mang theo chút hiền lành ngây ngô mà thường ngày khó thấy được. Kane hôn nhẹ lên môi hắn, ôn nhu nói: “Bảo bối, em phải tỉnh lại nhanh lên, nếu không người lớn trong nhà em sẽ đánh chết tôi mất.”

Hiện tại còn rất nhiều chuyện phải giải quyết cho xong, Kane không ở trong phòng bệnh quá lâu, chỉ cùng Lyle nói mấy câu rồi ra ngoài. Bởi vậy y không biết, ngay lúc mình vừa quay đi, ngón út của người đang nằm trên giường bắt đầu khẽ giật giật.

Dân đấu với quan từ xưa đến giờ vốn dĩ là chuyện khó như lên trời, huống hồ Lyle không phải “dân”, nhưng kẻ mà hắn muốn đối phó so với “quan” còn kinh khủng hơn. Sau khi Fluorita bị hạn chế, nguồn tài nguyên có thể lợi dụng càng ngày càng ít. Nếu không nhờ tập đoàn chế tạo máy bay bên phía Daniel chống đỡ về mặt tài chính, có lẽ hoạt động của bọn họ đã không thể tiếp tục tiến hành.

Nhược điểm lớn nhất hiện giờ của Chính phủ Avana chính là “dân ý”. Từ Laura cho đến Lyle lần lượt bị ám sát, đặc biệt Lyle còn bị tấn công ngay tại bệnh viện Omar, không biết sống chết ra sao, vô số công dân cảm phần sục sôi, yêu cầu Chính phủ phải có câu trả lời thỏa đáng đòi lại công bằng cho bọn họ. Phía lực lượng đặc biệt không nằm ngoài dự đoán đã nhanh chóng đổ hết trách nhiệm lên đầu các tổ chức khủng bố, nhưng chuyện này đương nhiên không phải ai cũng tin, đủ mọi loại ngôn luận xôn xao, chờ Laura và Lyle sớm bình phục để cho họ câu trả lời.

Trụ sở chính Fluorita, trong phòng làm việc của Lyle, Kane ngồi trên ghế dựa nhanh chóng xem lướt qua tình hình dư luận trên các trang thông tin, Liv ngồi vắt vẻo ở mép bàn quay quay súng, Ilves nơm nớp lo sợ đứng trước bàn làm việc, tầm mắt không tự chủ thỉnh thoảng lại liếc về phía khẩu súng trong tay Liv.

“Có chứng cứ nào không?” Kane đột nhiên hỏi.

“Hả?” Ilves không kịp phản ứng lại.

“Có chứng cứ nào chứng minh được những kẻ tấn công Lyle là đặc công chính phủ không?”

Ilves còn chưa kịp mở miệng, Liv đã cướp lời: “Này, vứt não ở nhà rồi à? Thân là cựu đặc công, chuyện này chẳng lẽ anh còn phải đi hỏi người khác? Ngày xưa lúc anh làm nhiệm vụ có dặt danh thiếp trong túi áo đi đến đâu cũng chìa cho người khác xem không?”

Kane dựa lưng vào ghế, “Rất nhiều thiết bị được cấp phát cho đặc công là hàng mua lẻ, đặc biệt là súng ống. Cho dù có lấy được súng, tra về cũng sẽ mất dấu, hoặc sẽ được đăng ký dưới tên một công dân bình thường nào đó, chẳng có mấy tác dụng.”

“Thế anh còn nói làm quái gì!”

“Nhưng thiết bị liên lạc của đặc công là do quân đội phân phối, có chức năng chống theo dõi, chống truy ngược.”

Liv cau mày: “Tôi có thấy mấy tên kia dùng thiết bị liên lạc bao giờ đâu.”

Kane chỉ chỉ vào tai mình: “Lúc tác chiến ở khoảng cách gần, sẽ dùng loại nhét vào trong tai.”

Liv không muốn đồng ý với Kane, nhưng lại không thể không thừa nhận manh mối y vừa cung cấp, vẻ mặt vắn vẹo phức tạp khó chịu vô cùng.

Kane cũng không để cô ta xoắn xuýt quá lâu, hỏi tiếp, “Edward đâu? Không lấy được tư liệu của đặc công thì có thể thử lấy thông tin về nhiệm vụ một lần. Nếu mức độ bảo mật không quá cao, có thể nhờ Edward xâm nhập vào hệ thống, lấy được cả nội dung nhiệm vụ.”

Nhìn vẻ mặt của Liv càng lúc càng trở nên quỷ dị, y nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

“À... hình như tôi để quên anh ta trong bệnh viện rồi.”

Laura đã hồi phục gần như bình thường, phòng bệnh của Edward ở ngay bên cạnh, thỉnh thoảng cũng sẽ sang đây nói chuyện giải khuây với cô. Lúc Kane đến, thấy Edward đang ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, cũng không biết đang nói chuyện gì, Laura nghe xong sảng khoái cười to vài tiếng.

Nhìn thấy Kane đi vào, Edward chán nản phát tay với Laura: “Cuối cùng cũng có người nhớ đến sự tồn tại của tôi rồi.”

Kane rất bình tĩnh: “Anh cứ ở đây mua vui cho cô ấy cũng tốt mà.”

Laura mặc quần áo bệnh nhân, nhưng thần sắc lại không hề có vẻ ốm yếu, mỉm cười đưa tay về phía Kane: “Campbell, anh còn sống là tốt quá rồi, Lyle nhất định sẽ rất vui.”

“Cảm ơn cô.”

“Phải rồi, Campbell, tôi vừa nói chuyện cùng Edward về chuyện xuất viện. Còn rất nhiều việc tôi cần làm, không thể lãng phí thời gian nằm đây mãi được.”

“Tôi nghĩ chuyện này phải do bác sĩ quyết định.”

Laura gian manh cười cười: “Sáng nay bác sĩ đã đồng ý rồi, tôi nghĩ tối nay tôi có thể bắt đầu làm việc. Cứ để lực lượng đặc biệt chờ đi, bọn họ sẽ sớm nhận được “bất ngờ lớn” nhanh thôi.”

Không biết lúc trước Liv đã nói thế nào với cô mà Laura hoàn toàn không hỏi gì về tình trạng của Lyle, giống như tin tưởng chắc chắn Lyle không có vấn đề gì. Kane thậm chí thở ra một hơi, y hoàn toàn không hi vọng những người khác từng người từng người hỏi y vấn đề mà y không thể trả lời, thậm chí là vấn đề mà chính bản thân y không dám đối diện.

Sau khi Laura xuất viện, Edward cũng ra viện, đồng thời chủ động yêu cầu Kane để mình và to con bảo vệ cô. Kane biết Laura hiện giờ là một trong số con át chủ lực — ảnh hưởng của ngôn luận so với súng đạn thậm chí còn đáng sợ hơn, y nhanh chóng đồng ý, còn điều thêm một số vệ sĩ thân thủ tốt nhất đến bảo vệ quanh khu vực văn phòng làm việc của website Chính trị Omar.

Laura vừa ra khỏi bệnh viện được hai tiếng, trên trang đầu các mạng tin tức Omar đã xuất hiện một bài báo “Đây không phải là tin tức của một phóng viên, mà là lời tự thuật của một người bị hại”. Trong tin tức đính kèm bức ảnh Laura mặc quần áo bệnh nhân nằm trong phòng bệnh, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt lại kiên định không chút sợ hãi. Trong bài báo, Laura nói tính mạng mình chỉ là một thứ yếu đuối nhỏ bé dễ bị tước đoạt, nhưng dân chủ và tự do ngôn luận là sức mạnh mạnh mẽ nhất mà không ai có thể ngăn chặn và hủy diệt, cô sẽ dồn hết sức mình để chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, vì nền dân chủ mà người dân Avana đáng được hưởng, vì ngăn cấm quyền tự do của công dân chính là quyết định sai lầm nhất đánh dấu sự tụt hậu của bộ máy chính quyền Avana.

Trong phòng làm việc ở biệt thự của Lyle, Kane cẩn thận đọc hết bài báo kia, vừa đọc vừa hỏi Ilves đứng bên cạnh.

“Cậu nghĩ Laura thật sự nghĩ như vậy, hay chỉ muốn chọc vào vấn đề nhạy cảm để kích động quần chúng?”

Ilves lúng túng đáp, “... Tôi cũng không biết.”

“Chuyện này cũng không quan trọng.” Sau khi đọc xong, Kane đóng trang web lại, quay người hỏi Ilves, “Joe Tollan đã bị lực lượng đặc biệt tóm được chưa?”

“Hiện tại vẫn chưa.”

“Vậy chúng ta có thể giúp kẻ này một tay.”

“Ý của anh là...”

“Bảo Cameron bán hành tung của Jeffrey cho cậu ta.”

“Joe Tollan chưa chắc đã mua.”

“Cậu ta sẽ. Mục tiêu của Cameron và Joe Tollan không khác nhau, chỉ cần Cameron thuyết phục được, Joe nhất định sẽ mua.”

96. Chương 96: Ngả Bài

Sau khi tạm thời giải quyết ổn thỏa mọi việc, Kane cực kỳ vô trách nhiệm vứt bỏ cương vị, Fluorita ném cho Ilves, chuyện liên quan đến bên phía Cameron thì vứt cho Liv, Laura thì đương nhiên lúc nào cũng rất chủ động, cứ mấy ngày lại đăng một bài, cường độ càng lúc càng lớn, liên tục kích động quần chúng, khiến các hoạt động công khai của lực lượng đặc biệt ngày càng bị thu hẹp.

Sau thời gian dài công tác liên tục với cường độ cao, y cuối cùng cũng có cơ hội trốn việc một ngày, ngủ đến tận giữa trưa mới rời giường.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh không một gợn mây, không khí trong lành ẩm áp. Kane mở hết toàn bộ rèm cửa trong phòng điều trị ra, cả căn phòng tối tăm lạnh lẽo lập tức chìm trong ánh nắng. Sau khi ngồi bên giường nhìn Lyle một lúc, y ra ngoài gọi Vincent vào.

“Tôi đưa cậu ấy ra ngoài tắm nắng được không?”

Về mặt Vincent rất quý dị, ánh mắt liên tục đảo qua gương mặt Lyle.

“Vincent?”

Vincent vội vàng thu tầm mắt, ho khan vài tiếng, tay phải nắm lại che trước miệng, lắp bắp nói: “Chắc... chắc là có thể.”

Kane cau mày, rất không hài lòng với thái độ của vị bác sĩ này: “Cái gì gọi là chắc là có thể? Có thể chính là có thể, không thể chính là không thể. Thân là bác sĩ, cậu phải là người biết rõ tình trạng của Lyle nhất, sao lại trả lời qua loa như thế?”

Vincent không dám nhìn y, cúi đầu hàm hồ nói: “Có thể có thể.”

Kane cũng lười bắt bẻ anh ta, vén chăn, cúi người bế Lyle từ trên giường lên, ánh mắt không rời khỏi gương mặt hắn, “Lấy xe lăn đi, tôi đưa cậu ấy về phòng ngủ tắm trước đã.”

Vincent căng thẳng gật đầu, “Được... được rồi.”

Anh ta vừa định quay người đi thì bị Kane gọi giật lại, sợ đến độ hai chân sắp nhũn ra. Kane nhướn mày, “Tôi đáng sợ đến thế à? Trước đây có thấy cậu sợ tôi thế đâu.”

Về mặt Vincent y như đưa đám: “Tôi không có mà.”

Kane đắm chiêu nhìn chằm chằm đôi môi nhạt màu đã không còn khô nứt như lúc trước của Lyle.

Vincent vừa định tranh thủ trốn ra ngoài, lại bị Kane gọi lần nữa, “Khoan đã.”

Vincent quả thật muốn khóc, “Còn chuyện gì nữa?”

“Hiện tại Lyle không cần dùng đến máy móc hỗ trợ nữa, tôi muốn đưa cậu ấy về phòng ngủ, có được không?” Kane hỏi thì hỏi thế, nhưng ngữ khí lại hoàn toàn không cho đối phương quyền trả lời.

Vincent đương nhiên không có gan đâu mà bảo không được, khổ sở lắp bắp: “Chắc là... chắc là có thể.”

Lần này Kane không hỏi thêm gì nữa, trực tiếp bế Lyle về phòng ngủ.

Về phòng ngủ, Kane đặt Lyle lên giường, vào phòng tắm mở nửa bồn nước, bỏ thêm tinh dầu vào nước rồi quay lại phòng ngủ, cởi quần áo trên người Lyle, bế hẳn vào phòng tắm.

Trong làn hơi nước mịt mù, gương mặt Lyle đẹp đến không chân thực. Mái tóc đen mềm mại đã dài ra không ít, vài sợi tóc rũ xuống trước trán, nhẹ nhàng che khuất mắt phải, hàng mi dài mảnh cong cong, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng hào mềm mại, đường nét vừa có sự ngây ngô của thiếu niên, lại vừa có sự sắc sảo trưởng thành. Gương mặt này dường như có một loại sức hút đặc biệt nào đó, khiến người khác vô thức vừa muốn phục tùng hẳn lại vừa muốn che chở hẳn, cũng càng khiến y động lòng.

Kane nhẹ nhàng gầy gầy lông mi hẳn, tràn ngập nhu tình mật ý thấp giọng gọi khẽ: “Lyle.”

Kane rất nghiêm túc tắm rửa cho Lyle, chỗ nên động hay không nên động đều giúp hẳn kỳ cọ rất kỹ, đặc biệt là những chỗ không nên động. Y nắm hạ thân của hẳn trong tay nhẹ nhàng xoa nắn, Lyle chưa tỉnh lại nhưng hơi thở vẫn theo phản ứng cơ thể mà trở nên dồn dập, cuối cùng phóng xuất trong tay y. Kane hôn lên trán hẳn, thấp giọng cười khẽ.

Tắm xong, y mặc cho Lyle một chiếc áo sơ mi trắng và quần dài nhạt màu, ống tay áo được xắn gọn gàng lên gần khuỷu tay. Vừa đúng lúc Vincent mang xe lăn tới, Kane dặn dò: “Đẩy ra sân đi.”

Vincent đẩy xe lăn đến chỗ bóng râm dưới một gốc cây lớn, trùng hợp lại ở ngay bên cạnh cái xích đu ngày

trước Lyle sống chết đòi lấp để thỏa mãn ham muốn biến thái của bản thân. Kane bế Lyle đặt vào trong xe, nhận lấy chần mỏng Vincent đưa sang đắp lên người hắn. Nhìn hai chân hắn để trần, y đưa tay nắm lấy, cảm giác lạnh lẽo thấm qua lòng bàn tay.

“Vincent, lấy cho tôi một đôi tất ra đây.”

Kane nửa ngồi nửa quỳ trước xe lăn, dùng tay mình ủ ấm bàn chân lạnh lẽo của Lyle. Vincent lấy tất xong đi ra vừa vặn trông thấy cảnh này, trong lòng có chút khó tả. Kane luôn gắn liền với hình ảnh trầm tĩnh đáng sợ. Bình thường trước mặt bọn họ, thái độ của y với Lyle cũng là thờ ơ lạnh nhạt nhiều hơn ôn nhu săn sóc, không ngờ cũng có một ngày được chứng kiến cảnh tượng ảo diệu thế này.

“Tất.” Kane chìa tay ra.

“Đây.” Vincent lập tức dâng đôi tất lên.

Sau khi đi tất cho Lyle xong, Kane phát hiện Vincent vẫn dờ dẩn đứng bên cạnh, nhú mào, “Cậu còn ở đây làm gì?”

“Đi đây đi đây.” Vincent giật mình hồi thần, lấp ba lấp bắp vội vàng rời khỏi vườn hoa.

Biệt thự của Lyle rất lớn, vườn hoa cũng không nhỏ. Mùa hoa hồng vẫn chưa hết, cả vườn hồng nở rộ đón gió đung đưa, hương hoa thơm nồng theo không khí len lõi ngấm vào tâm can, khiến tâm tình người ta bất giác cũng lưu luyến theo.

Kane ngồi xổm trước xe lăn, ngẩng đầu nhìn gương mặt Lyle, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má hắn, khẽ thở dài.

Đã rất lâu rồi Lyle không được ngủ trên giường mình, cảm giác như cả một thế kỷ rồi mới lại được nằm lên nó. nhưng lần qua lần lại mãi vẫn không làm thế nào ngủ được, đành phải bò dậy cầm điện thoại chọc ngoáy.

Lúc Vincent đi vào, hắn vẫn tiếp tục vui vẻ chọc ngoáy.

“Lyle.” Vincent hoảng sợ kêu lên.

Lyle lười biếng dựa vào đầu giường, thuận miệng mắng, “Nói một câu cũng vấp đến ba lần, anh nói xem anh có tác dụng gì?”

“... Xin lỗi, lần sau tôi sẽ cố gắng hơn.” Vincent đáng thương ăn ngay nói thật bao nhiêu năm, hai chữ “nói dối” làm thế nào cũng không nói ra miệng được.

“Không cần, anh ấy biết tôi tỉnh lại rồi.”

“A?!”

“Anh nghĩ ai cũng như anh chắc.” Lyle ngáp một cái thật dài, mặc dù hẳn không buồn ngủ, nhưng cả người đều rất mệt mỏi, có lẽ là di chứng do việc nằm bất động một chỗ quá lâu, “À, lúc nào tôi có thể hoạt động gân cốt một chút? Nằm lâu như thế cả người sắp loét ra rồi.”

Vincent kinh hãi biến sắc: “Tuyệt đối không được! Phổi cậu thủng lỗ chỗ, tỉnh lại được đúng là kỳ tích! Thời gian này mỗi ngày đều phải tiến hành kiểm tra, trong vòng nửa tháng không được vận động mạnh.”

Lyle bĩu môi, nghiêng đầu thò mặt ra khỏi màn hình di động: “Chuyện giường chiếu thì sao?”

“Không được đâu.” Vincent cố gắng lựa chọn từ ngữ, “Cậu không muốn để Kane biết mình đã tỉnh lại, tôi còn tưởng với trạng thái hiện tại của hai người thì không thích hợp tính đến chuyện đó chứ...”

Lyle như cười như không nhưn mày: “Tôi định nhân lúc anh ta ngủ đem quăng ra ngoài, anh thấy có được không?”

Vincent nhìn hẳn bề ngoài ngả ngón cười nói, nhưng trong ánh mắt lại âm trầm lạnh lẽo chẳng hề có một chút ánh sáng, không nhìn được yên lặng thấp vô vàn ngọn nến cho Kane.

Tình trạng giữa Lyle và Kane rơi vào một vòng lẩn quẩn kỳ dị. Lúc Kane ở bên cạnh, Lyle vẫn nhắm mắt bất động làm như chưa tỉnh, khi y đi rồi mới dậy, thậm chí hẳn còn rất quang minh chính đại đi xử lý sự vụ, trao đổi công việc với Edward và Liv. Cả Lyle và Kane đều biết, nhưng chẳng ai vạch trần, vẫn tiếp tục phớt lờ, gần như là lảng tránh.

Kane yên lặng chờ Lyle từ từ dỡ bỏ vách ngăn trong lòng, chờ hẳn chấp nhận tha thứ cho mình. Mấy ngày đầu y còn có thể phối hợp cùng Lyle diễn màn kịch kỳ quái này, chỉ thỉnh thoảng lúc tắm cho hẳn mới lên lút quấy rối một chút. Nhưng ngày qua ngày, Kane càng lúc càng nôn nóng — tất cả mọi người đều đã biết chuyện Lyle tỉnh lại, nhưng y vừa xuất hiện, hẳn lại nhắm mắt nằm đó, ngay cả nhìn y một cái cũng không.

Bầu không khí quỷ dị này có lẽ sẽ cứ thế kéo dài mãi, nếu không có một buổi chiều nọ, Cameron nổi hứng quyết định tiết lộ hành tung của Jeffrey cho Joe Tollan. Jeffrey leo lên đến chức vụ như hôm nay, cũng không phải muốn giết là giết được. Để đảm bảo an toàn, Kane cũng đi theo quan sát tình hình. Joe Tollan trốn trong phòng ngủ của Jeffrey, sau khi Jeffrey trở về, cậu ta lập tức ra tay, bất ngờ bắn một phát súng

về phía Jeffrey. Đương nhiên mọi chuyện không đơn giản cứ thế là xong, Jeffrey phản kích. Trước khi Jeffrey bắn vỡ đầu Joe, Kane phá cửa xông vào, nhanh chóng kết liễu gã. Nhưng chuyện không ai ngờ tới là, thằng nhóc đặc công mười hai tuổi kia lại quay sang tặng cho ân nhân vừa cứu mạng mình một viên đạn vào bụng.

Giải quyết xong Joe Tollan, Kane đè chặt vết thương, chặt vật trở về nhà. Lyle đang ngồi trong phòng khách chơi cờ cùng Vincent, vừa nhìn thấy y hai tay ôm bụng, sắc mặt hắc đã vô cùng khó coi.

Kane mất không ít máu, môi trắng bệch, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, im lặng nhìn Lyle, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Vị bác sĩ duy nhất trong phòng vội vàng cắt ngang bầu không khí im lặng: “Chảy nhiều máu quá, đi với tôi để xử lý vết thương nhanh...”

Vincent còn chưa nói xong, đã bị một màn trước mắt dọa cho chết khiếp. Lyle giơ chân đạp mạnh Kane xuống đất, Lyle mặc dù hắc đã tránh không đạp vào vị trí vết thương của y, nhưng chấn động vật lý toàn thân vẫn khiến máu chảy ra nhiều hơn. Kane thở hổn hển, chống khuỷu tay nhồm dầy, đau đến một câu cũng không nói được.

Vincent gấp đến lú cả lưỡi: “Lyle, hiện tại cậu chưa được cử động mạnh, cho dù là đạp người cũng không được...”

Kane thều thào đứt quãng, “Bác sĩ, đi ra... ra ngoài đi.”

“Tôi ra ngoài rồi cậu ấy sẽ đánh chết anh đấy!” Bản năng của một người bác sĩ khiến Vincent không thể trơ mắt nhìn người khác chảy máu mà không làm gì, nếu không dưới dâm uy Lyle, anh ta đã sớm bỏ bệnh nhân chạy lấy người rồi.

Kane vốn định nói cho dù cậu có ở lại, không biết chừng sau khi Lyle đánh chết tôi sẽ đánh chết cả cậu luôn, nhưng câu này đương nhiên y không thể nói ra miệng, chỉ khẽ thì thào: “Tôi tình nguyện.”

Y vừa nói xong, đã ăn nguyên một cái tát. Lyle tát rất mạnh, mặt Kane nghiêng lệch đi, hắc năm dấu tay, mà lòng bàn tay hắc cũng đỏ bừng, tâm tình đè nén bấy lâu cuối cùng triệt để bạo phát: “Mẹ nó anh ngứa đòn phải không! Tôi cho anh vừa lòng!”

Hai mắt Lyle đỏ ngầu, không biết là do sắp khóc hay là vì quá tức giận, hoặc cũng có thể là cả hai. Hắc duỗi một ngón tay, tàn nhẫn chọc vào vị trí trái tim của Kane, “Đồ khốn kiếp! Nếu anh đã muốn chết thế sao không để người ta bắn vào đây này?! Tránh đi làm gì?! Hắc?! Tránh đi làm gì?!”

Đôi môi trắng nhợt của Kane run lên, “Là lỗi của tôi, tôi đáng chết, tôi không nên tránh...”

Lyle lại tát y một bạt tai nữa, trong mắt ngấn lệ, đè nén nói: “Anh nói đúng, tôi quá tùy hứng, tôi chơi

đùa anh đấy, nhưng bây giờ tôi không chơi nổi nữa! Anh cút đi!”

Lyle đứng dậy quay người muốn đi, Kane theo bản năng vội vàng nắm lấy tay hắn, nhẩn nhẩn cảm giác đau đớn, cố giữ tỉnh táo bò lên ôm lấy hắn từ phía sau, giữ chặt hắn trong lồng ngực mình, máu từ vết thương của y từ từ thấm ướt cả lưng áo Lyle: “Xin lỗi, tôi sai rồi. Tôi không nên đem chuyện sống chết ra để lừa em, thật sự xin lỗi. Em đánh chết tôi cũng được, nhưng đừng vứt bỏ tôi.”

Lyle trào phúng cười: “Ha ha, có phải vui lắm không? Tôi còn tổ chức cho anh một tang lễ rất long trọng đấy, còn viết cả điệu văn dạt dào tình cảm cho anh đấy, lúc đó chắc anh thấy tôi nực cười lắm phải không, khôì hài lắm đúng không?”

“Xin lỗi.” Ngoại trừ một câu “xin lỗi”, Kane hoàn toàn không biết phải nói gì khác.

Đột nhiên, có thứ gì đó nóng hổi rơi xuống hai cánh tay y đang vòng qua trước ngực Lyle. Nước mắt nóng bỏng như dung nham, nhỏ từ cánh tay đến thẳng trái tim Kane, thiêu đốt đến đau đớn. Y đem mặt vùi sâu vào cổ Lyle, giọng nói yếu ớt khàn đặc: “Tôi cứ nghĩ làm như thế mới là tốt nhất cho em, nhưng khi thử đặt bản thân trong hoàn cảnh đó, tôi mới biết mình sai rồi, sai quá nhiều. Nếu đổi lại là em chết, tôi nhất định sẽ không chịu đựng nổi. Xin lỗi, Lyle, xin lỗi, tôi sai rồi.”

Lyle ngẩng đầu lên, nước mắt đã cạn hết, thứ còn đọng lại chẳng biết là phần nộ hay là thương tâm, lạnh lùng hỏi: “Anh mà cũng biết đặt bản thân trong hoàn cảnh của người khác sao?”

Kane không còn gì để nói, y lớn hơn Lyle quá nhiều, cũng vì vậy luôn nghĩ rằng quyết định của mình là đúng, tự thay hắn quyết định tất cả, chẳng bao giờ hỏi xem rốt cuộc hắn muốn gì.

Lyle đột nhiên giãy ra, xoay người lại đối diện với y, nhẹ giọng nói: “Lúc vừa tỉnh lại, tôi còn định bảo Vincent lừa anh, nói tôi chết rồi. Nhưng tôi không làm được, Sweetheart, tôi không nỡ để anh phải trải qua nỗi đau đớn như tôi đã từng.”

Hắn dừng một chút, khẽ cười, “Đây mới là đặt bản thân trong hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ.”

Kane ôm chặt lấy Lyle, vùi đầu vào cổ hắn. Giọt nước mắt đầu tiên từ sau khi trưởng thành cuối cùng cũng rơi xuống, nhuộm ướt đầm bờ vai Lyle.

97. Chương 97: Thăng Ngục Mới Tin Anh

Ngày đó, ngã bài xong, Kane mất máu quá nhiều, ngất xỉu trên người Lyle.

Lyle cuối cùng vẫn là mạnh miệng mềm lòng, vội vàng gọi Vincent đến xử lý vết thương cho y. Cũng may vết thương không có gì nghiêm trọng, gấp đạn ra là coi như tạm ổn.

Vì Fluorita không công bố chuyện Lyle đã tỉnh ra bên ngoài, hiện tại hắn không thể công khai xuất hiện trước công chúng mà chỉ có thể giao công việc lại cho cấp dưới thân tín, còn bản thân chỉ đứng ra xử lý một số nội dung quan trọng nhất định.

Kane tỉnh lại trong phòng điều trị. Y xoa xoa thái dương, rút kim truyền cắm trên tay ra, xuống giường. Đồng hồ chỉ một giờ chiều, y đã bất tỉnh gần hai mươi tiếng rồi.

Kane đi về phòng ngủ, nhẹ nhàng gõ cửa. Không có tiếng đáp lại, y đành tự đẩy cửa vào phòng. Lyle đang đứng bên cửa sổ hút thuốc. Phổi hắn vẫn chưa lành hẳn, hành động này chẳng khác nào tự tìm chết, nếu để Vincent thấy cảnh này, anh ta nhất định sẽ lại gào thét một câu không tốt hai câu không được. Bản thân Lyle cũng không mấy khi hút thuốc, hút trong phòng ngủ lại càng không, nhưng bây giờ, hắn thật sự không biết phải giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng ra ngoài bằng cách nào khác.

Kane nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy Lyle từ phía sau, dùng hai tay trói chặt hắn vào trong ngực mình. Lyle không hưởng ứng cũng chẳng phản đối, cứ thế yên lặng chậm rãi hút hết điếu thuốc.

Kane thành khẩn nói, “Sau này, cho dù xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ ở cạnh em, sẽ không đi đâu hết, sẽ không đẩy em lại phía sau. Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, cùng nhau quyết định.”

Lyle thở ra, “Thằng ngu mới tin anh.”

Kane trầm thấp cười: “Tôi sẽ cố gắng làm được. Bảo bối, tin tôi đi, được không?”

Lyle chậm rãi thả lỏng cơ thể, dựa vào ngực y, lười biếng khép hờ hai mắt, “Nói thì ai chẳng nói hay được. Anh vốn dĩ là một tên khốn kiếp, đừng mong tôi tin anh.”

Thật ra, chính Kane cũng không tin tưởng nổi vào bản thân mình, nhưng y nói sẽ cố gắng là thật lòng. Y vùi đầu vào cổ Lyle, khẽ đặt từng cái hôn xuống làn da trắng nhợt của hắn, nhẹ giọng nói: “Nhìn em thế này, so với chết còn khiến tôi khó chịu hơn.”

Lyle không lên tiếng, nửa ngày sau mới hỏi một câu: “Nếu sau này tôi bắt anh phải nghe lời tôi, anh có làm được không?”

Kane không chút do dự đáp, “Được.”

“Cả ở trên giường?”

“Được.”

Lyle trực tiếp đánh phủ đầu: “Nếu tôi muốn làm anh thì sao?”

Kane cúi đầu, hơi thở ẩm áp phả vào cổ hắn, ẩm muội nói, “Tôi mong còn không kịp.”

Tim Lyle đập hăng một nhịp, không biết là bởi vì câu nói này của y hay là vì bầu không khí quá mức kỳ lạ, hắn cố gắng kéo khóe miệng lên, chẳng biết nên cười hay nên khóc.

Thực ra Lyle vẫn quá ngây thơ, hắn hoàn toàn không phát hiện ra, Kane ngoài một câu nửa vờ nước đôi ra, vốn chẳng hề trực tiếp đồng ý để hắn làm.

Lúc Ava gọi điện tới, Kane cùng Lyle lăn lộn trên giường. Kane vừa nhận điện thoại vừa run rẩy, Lyle đang ngồi trên bụng y, thực hiện tuyên bố hùng hồn muốn “làm” Kane của hắn.

“Ngài Campbell, tôi có quấy rầy cậu làm gì không thể?” Ava rất cảnh giác hỏi.

Rõ ràng là biết rõ còn hỏi. Với tần suất hô hấp kỳ dị truyền qua điện thoại, Kane không tin lời đời như Ava không lý nào lại không biết bọn họ đang làm gì, nhưng y cũng không mặt dày đến độ nói toạc ra, chỉ hỏi ngược lại: “Gọi tôi có chuyện gì?”

Lyle ngồi trên người Kane, hai tay siết chặt hạ thân y, giống như đem hết thù hận trút vào nó. Kane hít vào một ngụm khí lạnh, suýt nữa đã kêu ra tiếng. Lyle ác ý cười, vẻ mặt như nhập quỷ hóa tà. Hắn vốn cũng không định làm Kane, nhưng nhất định phải dẫn vật y đến chết đi sống lại. Kane có lẽ cũng biết tâm tư của hắn, nhắm một mắt mở một mắt để mặc hắn tùy ý trút giận.

“Tôi đoán chắc hai người đã quên luôn Candice là ai rồi ấy nhỉ. Kane, cậu còn nhớ nguyên nhân mình đến Lore là gì không thể?”

Dẫn vật cùng ham muốn lăn lộn giày vò khiến Kane gần như đã quên luôn vẫn còn điện thoại bên tai, chậm rãi hỏi: “Candice... Có chuyện gì?”

Lyle bắt mãi cầu mạnh lên ngực y, đau đớn đột ngột khiến Kane tỉnh táo lại không ít, “Bảo bối, chúng ta có thể tạm dừng một lúc được không?”

Cho dù y đã che điện thoại lại, Ava ở đầu bên kia có lẽ vẫn nghe được đại khái, không nhịn được chữ âm lên: “Đm, chị đây phải ở Lore làm phụ bếp đến nhan sắc héo tàn, các cậu lại ở nhà cmn vui vẻ hú hí với nhau...” Câu sau còn chưa nói ra miệng, điện thoại đã bị Lyle tắt mất.

“Một chân đạp hai thuyền là không tốt đâu.” Hắn hờ hững liếm môi, “Tập trung vào đi.”

Lyle muốn đùa cợt Kane, không có nghĩa là cùng lúc hắn phải tự hành hạ bản thân. Lyle bắt Kane khẩu giao, nhưng lại không cho y động vào người mình. Kane thật sự giữ đúng lời đã nói, giúp hắn ra hai, ba lần,

còn bản thân thì cố nhịn xuống, chuyên tâm phục vụ Lyle. Xong việc, y vừa định xuống giường vào phòng tắm tự giải quyết, lại bị Lyle kéo về, nói muốn ôm y ngủ. Kane cứ thế nghen đủ một đêm, dùng hết tự chủ bao nhiêu năm qua, kiềm chế bản thân không mất hết lý trí dè dặt ra.

— Sau đó, cả hai người chẳng ai nhớ đến chuyện phải gọi điện lại cho Ava.

Lúc Ava gọi đến đã là ba ngày sau, nhưng rất không may, Kane đang cùng Lyle đi gặp Cameron, không khí tại hiện trường giương cung bạt kiếm, chẳng ai có tâm trạng để nói chuyện.

Ava chờ mãi không thấy ai lên tiếng, phát hãi, “Này, đừng bảo hai người lại đang làm đấy nhé?!”

“Không có.” Kane cảnh giác nhìn chằm chằm Cameron và đám tay chân của anh ta, “Nhưng bây giờ không tiện nói chuyện. Cô có việc gì thì nói nhanh đi.”

Ava nghen một búng máu: “Tôi vì ai mà phải mài thây ở đây hả? Hai người các cậu thật đúng là...”

“Nói nhanh lên.”

“Cassandra chính là Candice, người phụ nữ này là tình nhân của Đại tướng Moro lúc lưu lạc ở Beta. Lúc Moro trở về Alpha không đưa Candice theo, sau đó không hiểu tại sao lực lượng đặc biệt lại ráo riết truy sát cô ta.”

“Có biết được người đó có quan hệ gì với Lyle không?”

“Không biết.” Ava ảo não thở dài, “Candice rất thận trọng, những thông tin này cũng không phải do tự Candice nói, mà là do tôi đoán ra sau khi nói chuyện cùng cô ta.”

“Melinda vì cứu cô ta mà chết, ra tay từ việc Melinda đi.”

Kane nói xong câu đó thì cúp máy. Cameron ngồi bên kia bàn gỗ, hai bàn tay đan vào nhau cuối cùng cũng thả ra: “Ngài vệ sĩ, đã nghe điện thoại xong chưa?”

Lyle rất phũ phàng: “Biết rõ còn hỏi.”

Cameron thâm sâu nhìn hắn, “Lyle, thái độ của cậu với vị vệ sĩ này đúng là rất không bình thường.”

“Diễn vừa thôi, đừng nói với tôi anh không biết anh ấy là ai.” Lyle nắm hai tay lại, nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Cameron, “Được rồi, quay lại đề tài ban nãy chúng ta đang nói đi.”

Cameron ngả người ra sau, kéo giãn khoảng cách với hắn: “Cũng chẳng có gì đáng nói. Danh sách kia chỉ có tên và số hiệu, không có ảnh, cho dù thế cũng có không ít người nhắm nhe muốn lấy. Cậu đã không chịu mua, còn bắt tôi công khai vô điều kiện? Xin thứ lỗi, nhưng tôi không làm được.”

“Vậy sao anh vẫn giữ không chịu bán ra?”

“Bán hay không là quyền của tôi.”

Lyle khẽ mỉm cười: “Anh không nói thì để tôi nói. Anh muốn bán giá cao, nhưng lại không muốn tùy tiện bán cho loại tôm tép qua đường. Lúc trước anh định đem củ khoai nóng phồng tay này quăng cho tôi, nhưng tôi không chịu nhận. Bây giờ anh thả ôm quả bom hẹn giờ này vào người, cũng kiên quyết không quăng nó cho người khác.”

Lớp mặt nạ của Cameron dần dần vỡ ra. Cuối cùng anh ta cũng hiểu, lúc đàm phán cùng Lyle, khách sáo này nọ là trò vô dụng nhất.

Nụ cười trên mặt Lyle nhuốm đầy giả hoạt thâm trầm, “Nếu những người kia biết trong tay anh có danh sách nhưng không chịu bán, anh đoán bọn họ sẽ làm gì?”

Sắc mặt Cameron vô cùng khó coi.

Lyle nhìn mặt đoán ý, thư thái cười cười: “Xem ra anh cũng đoán được bọn họ sẽ làm thế nào rồi nhỉ.”

Cameron không nổi giận ra mặt, chỉ lập tức đứng bật dậy, quay người rời đi. Lyle ở phía sau cao giọng gọi anh ta lại, rút trong túi ra một tờ báo đưa cho Cameron.

Cameron không hề nhận lấy, “Đây là cái gì?”

“Nếu anh công bố danh sách này, cộng thêm nỗ lực của chúng ta, đây là những chuyện sẽ xảy ra.”

“Báo mô phỏng tương lai?”

“Đây là sản phẩm của Laura.”

Cameron đương nhiên biết Laura là ai, suy tư một lát, đưa tay nhận lấy.

Lyle mỉm cười: “Nếu anh có hứng thú với nội dung bài viết, cứ liên lạc với trực tiếp với Laura, tôi nghĩ cô ấy sẽ có rất nhiều vấn đề muốn trao đổi cùng anh đấy.”

Ra khỏi kho hàng nhỏ của công ty bảo vệ, Lyle lười biếng vắn vắn thất lửng, “Cameron nhất định mắc chứng vọng tưởng bị hại, nếu không tại sao lần nào gặp mặt cũng kiên quyết phải chui vào đây? Tên điên đó rớt cuộc chôn ở đây mấy cân thuốc nổ?”

Hai tay Kane cắm trong túi áo, lặng lẽ nhìn bóng lưng hắn từ phía sau, “Cameron sợ nếu cho em quyết định địa điểm gặp mặt, em sẽ đặt bẫy hắn.”

Lyle hừ một tiếng, “Này, tôi đột nhiên phát hiện ra hình như mình chẳng có việc gì để làm.”

Kane không nhịn được cười: “Câu này tốt nhất đừng để Liv nghe thấy.”

Lyle xoay người lại, đi đến trước mặt Kane, vòng tay qua cổ y kéo xuống: “Đừng nói như kiểu chỉ có mình tôi trốn việc.” Hắn nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không đúng, không gọi là trốn việc được. Mọi người đều tưởng tôi vẫn chưa tỉnh, hai chúng ta một người đang sống thực vật, một người đã chết, rõ ràng không có sức lao động.”

“Em nói đúng.” Kane rất không có nguyên tắc phụ họa theo hắn. Y cúi đầu nhẹ nhàng ma xát bờ môi Lyle, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong, chậm rãi liếm qua tất cả mọi nơi trong khoang miệng hắn. Đầu lưỡi Lyle bị y đè ép không thể di chuyển, dưới cằm bị giữ chặt, không thể khép cơ hàm lại, nước bọt theo khóe miệng chảy ra, lại bị Kane liếm đi. Âm thanh dính dấp mập mờ vang lên rõ ràng bên tai, Lyle hai mắt mờ mịt, chỉ hận không thể bịt chặt tai lại, không thể hiểu nổi tại sao chỉ là một nụ hôn lại có thể tình sắc đến mức độ này.

Kane hôn dần từ môi hắn ra đến sau tai, y cũng không cần xuống mà chỉ là như có như không nhẹ nhàng liếm láp vành tai Lyle, không khí càng thêm ám muội mờ mịt.

“Bảo bối, mấy ngày nữa tôi muốn đi Lore một chuyến, được không?”

“Thì ra là thế.” Mê muội và ham muốn trong mắt Lyle lập tức biến mất, chỉ còn lại ý cười rét lạnh, “Tôi cứ nghĩ sao đột nhiên anh lại động dục, hóa ra là muốn dùng mỹ nam kế. Đừng cố nữa, tôi sẽ không để anh dễ dàng che mắt tôi đâu.”

Kane không nhận được sự đồng ý cũng không tỏ ra bất mãn, chỉ hôn hắn lần nữa, ghé sát vào tai Lyle, đè thấp thanh âm khàn khàn cười: “Tất cả đều nghe em.”

98. Chương 98: Tốt Nhất Là Liệt Luôn Đi!

Kane được ném trải đủ cái gọi là thấy được mà không ăn được.

Sau ngày đó, y cứ nghĩ Lyle đã tha thứ cho, nhưng Kane đã đánh giá quá cao sự độ lượng mà coi thường trình độ thù dai của hắn. Lyle tự biết mình mạnh miệng mềm lòng, người tưởng đã chết lần nữa trở về, mỗi khi tỉnh lại, bên người là nhiệt độ cơ thể quen thuộc chứ không còn là trống trải lạnh lẽo, bắt hắn lạnh lùng xua đuổi y vì tự tôn, hắn không làm được. Cuối cùng vẫn sẽ phải tha thứ, vậy nên đau ít còn hơn đau nhiều, hắn không muốn lừa mình dối người tiếp tục chiến tranh lạnh, tha thứ là vì Kane, cũng là vì chính bản thân mình. Còn bao nhiêu nước mắt và dần vật đau đớn quãng thời gian đó phải chịu, Lyle đương nhiên sẽ đòi đủ.

Chuyện thấy được mà không ăn được kia cũng là một ví dụ.

Với định lực của Kane, bị dần vật không phải là không thể nhịn, nhưng nếu như liên tục ngày nào cũng thế, cuối cùng chỉ có hai kết quả, một là phát điên, hai là liệt dương.

Trong phòng tập thể hình, Kane đang đối chiến với Lyle. Nói là đối chiến, thật ra là Kane đang dạy Lyle kỹ xảo cận chiến. Lúc bắt đầu, y rất nghiêm túc dạy hắn, nhưng càng về sau Lyle càng không chịu nghiêm túc học, tranh thủ đụng chạm trong lúc tập luyện sờ soạng y vài cái, trong miệng cũng không nói ra được câu nào giống tiếng người.

“Người huấn luyện viên đẹp thật đấy.”

“Thầy à, chúng ta làm một phát đi.”

“Người ta nói vóc người tỷ lệ thuận với độ lớn của chym đấy, của thầy chắc phải lớn lắm!”

Chỉ cần Lyle không sờ soạng quá đáng, Kane vẫn thờ ơ để mặc hắn nói nhăng nói cuội. Y biết người sai là mình, y không có tư cách mắng mỏ hắn. Lyle muốn dần vật y, Kane ngoại trừ nhịn vẫn chỉ có thể nhịn.

Tay Lyle càng lúc càng suồng sã, Kane cuối cùng không nhịn được nữa kéo tay hắn lại, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc em có muốn luyện không?”

“Muốn chứ.” Lyle vô tội chớp mắt, “Đợi xong đã.”

Kane không cần hỏi cũng biết xong này là xong cái gì, đầu đau đến sắp nứt ra: “Tối qua vừa xong một lần rồi, em đói khát đến thế à?”

“Phải.” Lyle thản nhiên gật đầu, “Vẫn chưa làm anh được nên tôi rất bất mãn.”

“Đấy là vì em...”

Lyle duỗi ngón trở chặn ngang môi y, ngắt lời: “Tác dụng của anh vốn là để thỏa mãn tôi mà, đừng tự biến mình thành vô dụng.”

Nói xong, tay hắn đã đặt trên cạp quần Kane, y đang mặc quần thể thao, bị Lyle kéo xuống đến ngang xương hông thì ngừng. Không phải hắn không muốn kéo tiếp, mà tay đã bị Kane giữ chặt.

“Anh xấu hổ à.” Lyle cợt nhả cười.

Con người màu xám tro của Kane sâu thẳm âm u, dưới đáy mắt ảm ảm giông bão, dường như chỉ một phút sau sẽ lao đến nuốt chửng hắn.

Lyle liếc qua, thu tay về, tự cởi áo mình, “Nếu anh xấu hổ thì để tôi cởi trước vậy.” Hắn vừa nói vừa lột luôn quần ngoài, khắp toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn đúng một cái quần lót màu đen. Lyle móc một ngón tay vào kéo kéo cạp quần, nhướn mày hỏi Kane: “Anh muốn tôi cởi tiếp không?”

Kane ăn chay trường kỳ, còn không được tự xử, nếu không phải y kiềm nén tốt, có lẽ đã thật sự để Lyle ra hiếp xong giết không biết bao nhiêu lần. Lyle trong mắt y bây giờ chẳng khác nào chú hươu nhỏ chạy tung tăng trước mặt con sói đói.

Ngón tay Lyle kéo dần xuống, cạp quần lót cũng theo đó mà trượt dần xuống giữa xương hông. Ánh mắt Kane như con rắn nhỏ đuổi theo ngón tay hắn, muốn theo ngón tay chạy vào bên trong. Lyle nhếch miệng, dối trá tắc lưỡi, buông tay ra, “Hay anh cởi giúp tôi đi.”

Hắn nắm lấy tay Kane đặt lên mông mình, liếm liếm môi: “Cởi đi.”

Hai tay Lyle vòng qua eo y, luồn vào trong áo, sờ soạng lên tấm lưng cứng rắn vân da rõ ràng.

Kane đứng yên bất động.

“Anh thần thờ cái gì, tập trung vào đi.” Lyle bắt mãi gọi.

Trước đây mỗi lần làm tình, Kane rất ít khi chú trọng việc chuẩn bị trước cho Lyle, sau này khi cơ thể hắn đã quen tiếp nhận y, y càng không quan tâm mấy đến việc này. Hiện tại giống như mọi thứ bị đảo ngược, Lyle giống như đang trả thù y, Kane bị ép chỉ được nhìn mà không được ăn, so với ở xa không nhìn thấy nhau mà cấm dục kinh khủng hơn gấp trăm nghìn lần.

Lyle mỉm cười, “Ánh mắt anh nhìn tôi thật đáng sợ.”

Hai tay Kane chậm rãi bóp mạnh mông hắn, neho mắt lại, ghé sát vào Lyle thấp giọng nói: “Bảo bối, em nên có chừng mực thôi.”

“Nếu không thì sao? Anh định làm gì tôi? Hiếp xong giết à?”

Kane ngọt ngào cười, cởi quần lót của hắn ra, cắn răng phục vụ Lyle.

“Chậm thôi.”

“Dùng sức một chút.”

“Đúng là chỗ đó... A...”

“...”

Lyle phóng đàng rên rỉ, vừa nghĩ tới Kane đang tức phát điên, hắn càng thêm hưởng thụ, nhắm mắt dựa vào lồng ngực y, bởi vậy cũng không thấy được ánh mắt âm trầm của Kane.

“Nghe nói gần đây cậu cho Kane ăn chay trường?” Liv một bộ cảm thấy rất hứng thú bộ dáng.

Lyle lập tức cảnh giác: “Ai nói cho cô biết?”

Liv lườm một cái: “Đối với tôi mà nói, phòng ngủ của hai người vốn dĩ là chỗ công cộng.”

“Kane đã bắn nát camera trong phòng tôi rồi cơ mà, sao đồ phụ nữ biến thái như cô vẫn nhìn trộm được?!”

Liv cười không nói.

“Chờ lúc nào tôi cũng đi nhìn trộm cô và Brian.”

Liv thờ ơ phát tay: “Hoan nghênh hoan nghênh. Lúc nào định nhìn thì nhớ báo tôi trước nhé, để tôi chuẩn bị một chút.”

“...Cô nói cái gì cơ...” Chuyện như thế còn muốn chuẩn bị trước? Chuẩn bị cái gì?! Chuẩn bị thế quái nào?!

Liv vung vung tay, ghé sát vào tai hắn thì thầm, “Nói đến vấn đề trên giường, tôi có nhiều trò lắm, muốn chị đây truyền thụ cho ít kinh nghiệm không? Cậu với Kane như thế chỉ gọi là khiêu khích thôi, trừng phạt cái quái gì, phải khiến tên khốn đó dần vật hơn nữa!” Tốt nhất là liệt cmn luôn đi!

Tối hôm đó, thấy Kane cởi trần quấn khăn bông ra khỏi phòng tắm, Lyle không nhận được có hơi chột dạ.

“Em vừa cầm cái gì thế?” Kane hỏi.

Lyle cố gắng ưỡn ngực hát cầm tỏ vẻ thản nhiên: “S*x toys.”

Kane lẳng lặng nhìn hắn: “VẬY Ờ?”

Lyle bị ánh mắt bao hàm uy thế kia nhìn đến phát sợ, buột miệng thốt lên: “Anh để tôi chơi anh một đêm, chuyện lúc trước của chúng ta coi như xí xóa.”

Kane nhú mày: “Chơi?”

Lyle vội vã đổi giọng: “Ngủ.”

Vừa nghĩ đến việc dùng mấy thứ “đồ chơi” kia lên người Kane, hắn ngay cả nhìn thẳng cũng không dám, chột dạ trốn tránh ánh mắt y.

“Được.”

“Hả?”

“Tôi nói được, tôi cho em chơi, sau đó chúng ta xí xóa.”

Mãi cho đến khi Kane nằm xuống rồi, Lyle vẫn không tin nổi ý đồng ý thật, hắn cắn răng liều mạng trối tay y lại, thấp thỏm nói: “VẬY, TÔI BẮT ĐẦU ĐÂY.”

...

Nửa tiếng sau, Lyle dứt khoát quăng hết mấy thứ kia đi, nhắm mắt nằm bẹp xuống giường, tuyệt vọng nói: “Địa vị thứ kia của anh trong lòng tôi quá thần thánh, tôi thực sự không xuống tay được.” Cả quá trình, tầm mắt Kane vẫn luôn dán chặt trên người hắn, ánh mắt âm u như ma quỷ. Áp lực tâm lý quá lớn, Lyle chẳng còn tâm trạng đâu mà chơi nữa.

Kane lật người dậy, “Cho nên cứ như thế?”

Lyle qua loa “Ừ” một tiếng.

“Chuyện này coi như xong? Chuyện của chúng ta giải quyết xong rồi?”

Lyle vui mặt vào gối, râu rĩ lầm bầm: “Ừ.”

Vừa dứt lời, Kane đã đề lên người hắn, trên cổ bị cắn đến phát đau, khắp người bị đối phương thô bạo vuốt ve. Lyle cắn chặt vào gối, đem tiếng rên nuốt trở về. Giọng nói khàn khàn khiêu gợi của Kane vang lên bên tai hắn, “Em xong rồi, bây giờ đến lượt tôi.”

“Này...”

“Đêm nay tôi nhất định phải giết chết em.”

Cả người Lyle run lên, không biết là vì sợ hãi hay là vì hưng phấn, bắt lực nhắm mắt lại.

—— được rồi, chuyện phản công này nọ thật sự không phải cứ muốn phản là phản ngay được.

99. Chương 99: Giải Cứu

Avana trong cùng một ngày xảy ra ba sự kiện lớn, Jeffrey bị đặc công Tatoonie ám sát, Cameron công bố danh sách đặc công chính phủ, Laura trực tiếp kiến nghị xóa bỏ lực lượng đặc biệt. Cả ba sự kiện này, mỗi cái đều là đòn trí mạng đối với lực lượng đặc biệt. Jeffrey chết, bọn họ còn có thể thay người khác lên. Trong vòng năm phút sau khi Cameron công bố danh sách, Chính phủ đích thân ra mặt phủ nhận, phong tỏa toàn bộ những nguồn tin đã phát tán bản danh sách kia. Động thái này càng khiến mọi người nghi ngờ, nếu bản danh sách kia là giả thì việc gì phải vội vàng giấu diếm như thế. Trong bản kiến nghị của mình, Laura yêu cầu, việc có xóa bỏ lực lượng đặc biệt hay không không thể do chính phủ toàn quyền quyết định, mỗi công dân Avana đều có quyền và nghĩa vụ đối với vấn đề này, quyền quyết định cuối cùng phải được đặt vào tay người dân.

Lực lượng đặc biệt gần như bị chặt đứt mọi con đường, hầu hết đặc công trong bản danh sách kia đều bị âm thầm giải quyết, đội trưởng đương nhiệm bị giết, đặc công cao cấp còn lại chẳng được mấy người, áp lực từ công chúng lại dồn dập nhằm vào, chẳng bao lâu nữa tổ chức này sẽ chỉ còn lại cái vỏ bọc, hoặc như Laura nói, bị xóa sổ.

Cùng lúc đó, Chính phủ lập tức trả đũa, tuyên bố cường chế giải thể Fluorita, nói quyền lực mà tổ chức này nắm trong tay quá lớn, đe dọa đến an ninh và chính trị tinh cầu. Khác với đề nghị của Laura có sức nặng từ công chúng, Chính phủ nắm trong tay quyền lực trấn áp của bộ máy cai trị —— cùng ngày, Fluorita đã bị phong tỏa để tiến hành điều tra, Leonard bị giam lỏng. Còn Lyle, tất cả mọi người đều nghĩ hắn hôn mê chưa tỉnh, nên tránh được một kiếp.

Sự tình đi đến bước này, tất cả đều là Lyle thúc đẩy, nhưng hiện giờ hắn lại là người mơ hồ nhất: “Chúng ta chỉ có thể làm đến thế này thôi sao?”

Kane nắm chặt tay hấn: “Thế này đã là vượt ngoài mong đợi rồi. Lực lượng đặc biệt đã tồn tại quá lâu, giết không biết bao nhiêu người vô tội, kết quả như hôm nay thật sự đã vượt qua những gì tôi tưởng tượng.”

“Nhưng vẫn không làm gì được Chính phủ Avana.”

Kane quay mặt Lyle lại, để hấn nhìn thẳng vào mình: “Lyle, mục đích của em là trả thù, một phần cũng là đòi lại công bằng xã hội, nhưng em không phải nhà cách mạng, mục đích của chúng ta từ ban đầu không phải là lật đổ chính quyền.”

Lyle không lên tiếng. Lúc trước hấn còn có thể xử lý sự vụ, hiện tại Fluorita đã bị phong tỏa hoạt động, hấn ngoài chờ đợi ra không thể làm gì khác. Tại thời điểm mấu chốt nhất lại trở nên vô dụng khiến Lyle vừa bất lực lại vừa tức giận.

Kane kéo tay hấn lại, nắm trong lòng bàn tay: “Chúng ta không phải không thể làm gì. Lyle, Fluorita kiên cường hơn em tưởng tượng nhiều.”

Câu nói của Kane trấn an Lyle rất nhiều. Hấn từ từ bình tĩnh lại, nỗ lực điều chỉnh suy nghĩ.

“Em nghĩ xem tại sao Chính phủ lại phải giam lỏng Leonard?”

“Vì ông ấy có nguồn nhân mạch lớn, còn có được sức ảnh hưởng đối với công chúng. So với tôi, ông ấy mới chính là lãnh đạo thực sự của Fluorita.”

Fluorita là tổ chức phi chính phủ mà ngay cả Chính phủ cũng phải kiêng nể, có thể chi phối việc ban hành chính sách, có liên hệ chặt chẽ với tất cả các ngành nghề. Nó mang trong mình hy vọng của người dân về cái gọi là công bằng, là khát vọng của quần chúng đối với cái gọi là dân chủ. Ngài Jasper tạ thế, Leonard trở thành người được tôn kính nhất ở Fluorita, ông đã phục vụ cho Fluorita mấy chục năm, địa vị trong lòng dân chúng vượt xa tất cả nghị viên chính phủ.

“Bây giờ còn nghĩ mình không làm gì được sao?” Kane hỏi.

Lyle chậm rãi lắc đầu: “Không, phải cứu chú Kash ra, để ông ấy phát huy tất cả khả năng có thể.”

Kane nghiêng người hôn nhẹ lên môi hấn, khích lệ nói: “Giỏi lắm.”

Ba ngày sau, Ava rất đúng lịch liên lạc tới.

“Candice không chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì. Cô ta yêu cầu phải được gặp Lyle mới chịu nói, tôi chuẩn

bị dẫn người về Omar.”

“Cô có thể đảm bảo an toàn cho cô ta không?”

“Lực lượng đặc biệt bây giờ lo thân còn chẳng xong, Chính phủ thì chỉ nhắm nhe vào các cậu, chẳng có ai rảnh quan tâm xem ở Lore thế nào đâu.”

“Vậy cô nhớ chú ý an toàn.”

“À phải rồi, tôi còn dẫn cả cô vợ chưa cưới 16 tuổi của cậu về đây, không cần cảm ơn đâu.”

Lyle không có việc gì làm đang ngồi chờ người bên cạnh Kane, nghe vậy lập tức giật lấy điện thoại, cảnh giác hỏi: “Vợ chưa cưới nào? Sweetheart nhà tôi có vợ chưa cưới từ lúc nào? Đây là đứa nào?!”

Kane cũng quên luôn cả vụ này, nghĩ một lúc mới nhớ ra Kinh Sa từng nhờ dẫn cháu gái ông đi khỏi Lore. Y giữ Lyle lại, lấy lại điện thoại từ trong tay hắn, “Kinh Sa lão đầu chết rồi à?”

“Sắp rồi.” Ava không nhiều lời, “Tình hình của các cậu hiện tại có vẻ không khả quan lắm nhỉ, có cần tôi gọi Ace đến Omar không, thêm một người cũng coi như thêm sức chiến đấu.”

Kane không trả lời. Lúc trước Ace về Naler để xác định Edward còn sống hay đã chết, mà khi đó Edward lại xuất hiện ở Weberner cứu Lyle, sau đó lại theo hắn tới Omar, hiện giờ đang phụ trách bảo vệ cho Laura.

Kane không biết tình huống giữa bọn họ thế nào, thậm chí không biết Ace đã biết chuyện Edward còn sống hay chưa.

“Để Ace đến Omar đi, tôi sẽ gọi cậu ta.” Ava dứt khoát tự quyết định.

Cúp máy xong, Kane vẫn còn đang mải suy nghĩ chuyện Ace, đột nhiên cảm y bị kéo mạnh sang, đối diện với một đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập sát ý, “Vụ vợ chưa cưới kia là thế nào?”

Ace đến Omar rất nhanh, so với dự đoán của Kane còn nhanh hơn. Khi đó bọn họ đang lên kế hoạch cứu Leonard ra, Lyle, Kane, Liv và Brian đều có mặt.

“Edward không ở đây à?” Ace hỏi.

Mọi người im lặng nhìn nhau.

“Vậy tôi hỏi câu khác, Edward còn sống phải không?”

Brian là người đầu tiên gật đầu.

Ace bẻ bẻ khớp tay, cười lạnh nhìn Kane: “Tôi thật muốn đánh cậu.”

Thật ra không phải Kane cố tình không báo, mà là y quên mất phải báo cho Ace biết. Ngày đó từ Lore trở về, chuyện Lyle hôn mê đã đủ khiến y phát điên, chẳng còn tâm trạng đâu mà đi lo chuyện gút mắc tình cảm giữa Ace và Edward.

Kane bình tĩnh trưng ra vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra: “Đừng bảo tôi cậu không đoán được chuyện Edward còn sống. Đêm nay hành động, cậu có tham gia không?”

Leonard bị giam lỏng tại nhà. Nhà của ông cách trụ sở Fluorita không xa, so với căn biệt thự diện tích kinh hoàng của Lyle, ngôi nhà này thật sự vô cùng bình dị gần gũi — đây chỉ là một căn biệt thự loại nhỏ rất phổ thông mà thôi.

Liv cầm ống nhòm quan sát cửa sổ tầng hai, “Với kết cấu phòng ốc kiểu này, nếu đối phương từ mười người đổ xuống, chúng ta chỉ cần ba người là đủ giải quyết hết. Kane, Lyle, hai người ở lại chuẩn bị phương tiện đi, tôi, Brian và Ace vào trong cứu người.”

Lyle vốn tưởng sẽ đánh nhau long trời lở đất, bất mãn lắm bầm: “Tôi cũng muốn đi.”

Liv không để ý tới hấn, đi thẳng về cửa chính biệt thự, Brian và Ace theo sát phía sau. Cô ta vừa ấn chuông cửa, bên trong lập tức truyền ra giọng nói lạnh như băng: “Ngài Kash không muốn gặp ai hết.”

Liv kéo thấp cổ áo xuống, nũng nịu nói: “Tôi chẳng biết ngài Kash là ai cả. Có một người đàn ông gọi tôi đến địa chỉ này, còn bảo sẽ cho tôi rất nhiều tiền boả!”

Ace run lập cập, vẻ mặt y như nghe chuyện kinh dị giữa đêm khuya.

Brian thấp giọng giải thích: “Người phụ trách giam lỏng Leonard không phải đặc công mà là quân nhân. Tác phong của bọn họ không giống đặc công, bình thường ở trong quân ngũ ăn ở như đi tu, xuất ngũ một cái là chỉ ngại không thể chơi gái cả ngày lẫn đêm.”

Về mặt Ace vô cùng phức tạp: “Cái đó tôi biết, chỉ là tôi rất bội phục cậu.”

Brian ngớ ra: “Tại sao?”

“Không có gì, đừng để ý.” Ace nghĩ thầm, đôi trai gái này thật đúng là trời sinh một cặp.

Người bên trong cảnh giác hỏi: “Cô không đi một mình? Bên ngoài còn ai?”

Liv hắng giọng, nhào nhoét nói: “Vừa có một đôi tình nhân đi qua ấy mà.” Thấy người nọ vẫn đề phòng, Liv trực tiếp cởi áo ngoài ra, quynh rũ cười: “Anh giai à, người ta chỉ muốn tiền boia thôi mà.”

Người nọ do dự một chút, vặn khóa cửa. Ngay lúc cửa vừa mở ra, Liv lập tức bắn chết người kia, lưu loát khoác áo vào, giẫm qua xác gã đi vào trong, “Cửa mở rồi thì thiên hạ này là của chị, chết đi lũ khốn.”

Nếu không phải vì cửa sổ nhà Leonard dùng vật liệu chống đạn, còn lâu cô ta mới phải tốn công thế này.

Lyle trợn mắt nhìn Liv hùng hổ xông vào, không nhịn được cảm thán: “Liv đúng là biết tận dụng triệt để mọi nguồn lực.”

Kane gơ tay che miệng hắt lại, yên lặng nghe ngóng tiếng súng từ trong biệt thự truyền tới ra, “Giải quyết xong rồi, nhưng động tĩnh lớn thế này, người dân xung quanh nhất định sẽ báo cảnh sát. Nếu không muốn bị lần theo, tốt nhất là ra ngoại ô điều động phi hành khí.”

Lyle nghe vậy, trong mắt lập loè hưng phấn: “Phi hành khí đời hai cuối cùng cũng được lên sàn rồi.”

Mười phút sau, Brian vác Leonard chạy ra, Lyle giúp bọn họ mở cửa xe. Lên xe xong, cửa còn chưa kịp đóng lại, Kane đã nhanh chóng khởi động xe, xe cảnh sát đuổi ngay sát phía sau.

Kane thông thuộc gần như toàn bộ mọi góc ngách ở Omar, kéo xe cảnh sát chạy vòng quanh gần nửa thành phố. Y vừa nhún ga vừa dẫn dò Lyle: “Đến gần cầu tôi có thể cắt đuôi được khoảng nửa phút, em điều động phi hành khí đến dưới chân cầu đi.”

Lyle lập tức lấy thẻ điều động ra, mở hệ thống yêu cầu điều động phi hành khí đời hai.

Xe mà bọn họ đang đi là xe nguy trang, bên ngoài nhìn như các xe bình thường khác, dễ dàng trà trộn vào luồng giao thông, không lâu sau đã dần kéo giãn được khoảng cách với xe cảnh sát, lao như điên xuống chân cầu.

Lyle nhìn màn hình hệ thống trong suốt trước mặt, sốt sắng nói: “Còn ba mươi giây.”

“Dừng lại!”

Bánh xe vì phanh gấp mà kéo lê trên mặt đất hai vệt dài, vẫn chưa dừng hẳn được. Kane mở cửa xe, nhìn bộ phi hành khí cách đó không xa: “Nhanh!”

Lyle chạy tới trước đặt tay lên để hệ thống sinh trắc mở cửa khoang rồi kéo Kane lên, Liv và Brian vác Leonard lần lượt lên theo, Ace đi cuối cùng, lúc leo lên còn bị một viên đạn sượt sát qua chân.

Cửa khoang vừa đóng lại, phi hành khí lập tức kích hoạt trạng thái tàng hình, biến mất trong không khí.

Lyle đứng trước hệ thống vũ khí trong phòng điều khiển, rất ngứa tay muốn ấn thử một phát. Kane từ phía sau giữ chặt tay hắn, lắc đầu.

Lyle lưu luyến thu tầm mắt lại, giải thích: “Tôi không định tấn công mấy cảnh sát kia, tôi chỉ tò mò những vũ khí này có gì khác so với của tinh hệ Beta thôi.”

Kane cầm lấy tay hắn kéo ra khỏi bàn điều khiển, thấp giọng nói: “Ngoan nào, sau này sẽ có cơ hội để thử.”

100. Chương 100: Đúng Là Rất Vô Lương Tâm

Phi hành khí đời hai đã khởi động trạng thái tàng hình nên có thể đáp xuống bất cứ đâu. Cuối cùng Lyle chọn quay về biệt thự nhà mình. Ban đầu Kane đề nghị đưa Leonard đến khu an toàn trước đây y từng ở, nhưng nếu làm vậy lại dẫn đến hệ quả phải phân tán nhân thủ đi bảo vệ Leonard, chẳng thà để ông ở luôn cùng nhà với bọn họ.

Leonard vẫn đang bất tỉnh, hoàn toàn không biết vấn đề chỗ ở của mình đã được bọn họ quyết định xong xuôi. Brian công ông đến căn phòng mà Vincent đã chuẩn bị.

Kane chậm rãi theo sau, vẻ mặt rất nghiêm nghị, Lyle như con lười bám dính sau lưng y, từ phía sau ôm lấy hông Kane kéo y đi chậm lại, kéo giãn khoảng cách cùng những người khác.

Đêm lạnh như nước, không khí trong vườn mang theo mùi thơm mát tươi mới đặc trưng của cây cỏ, xen lẫn một chút hương hoa hồng nhàn nhạt, theo hô hấp len lỏi vào trong phổi, thấm đến tận ruột gan.

“Sweetheart, trông anh thế này rất đáng yêu.” Khóe miệng Lyle cong lên, cười đến không khép lại được.

Kane bắt đắc dĩ vỗ tay hắn: “Trật tự.”

“Chú Kash cũng không ăn thịt anh, anh sợ thế làm gì.” Lyle cười khanh khách, hắn vẫn cảm thấy rất vui vẻ, biểu hiện của Kane hiện giờ khiến hắn cảm thấy bọn họ cũng giống như rất nhiều cặp đôi bình thường khác, người hắn yêu cũng vì sợ người lớn trong nhà không thích mình mà đau đầu nhức óc.

“Không phải tôi sợ ông ấy...” Kane nhớ lại lần gặp mặt trước, thái độ của Leonard đối với y rõ ràng là không có mấy thiện cảm. Từ giờ lại ở chung một nhà, y đã quen đem coi đây như nhà mình, nhưng sự xuất

hiện của Leonard hiển nhiên sẽ thay đổi trạng thái này, “Chỉ là tôi cảm thấy hơi ngại.”

Lyle vòng ra trước người y, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về mặt khổ não hiếm thấy của Kane, trong lòng đột nhiên ngọt như ăn đường. Hắn ôm lấy cổ y, nhảy mạnh lên co hai chân quắp lấy eo Kane, vắt vẻo đu lên người y. Kane theo bản năng vội vàng đưa tay đỡ lấy hông hắn, thuận tay bóp một cái.

Lyle nhìn gương mặt đẹp trai ở cách mình vồn vện có vài cm, chóp mũi hai người kề sát vào nhau, “Sweetheart, nếu vô lương tâm mà nói thì đây là nhà của chúng ta, chú Kash đến ở tạm với chúng ta thôi. Cho dù có ngại thì cũng là ông ấy ngại, anh ngại cái quái gì.”

Kane nhớ lại lần trước Leonard như gà mẹ xù lông bảo vệ Lyle trước mặt mình, không nhìn được bật cười: “Em đúng là rất vô lương tâm.”

Lyle như con chó nhỏ bắt măn cắn lên sống mũi y, cắn đến mũi Kane dính toàn nước miếng, “Tôi đang an ủi anh đấy, anh chắc có ý tứ gì cả.”

Kane lại bóp hông hắn cái nữa, thấp giọng nói: “Bảo bối, em có thể tồi bằng cách tốt hơn mà.”

Lyle liếm liếm môi, nhích nhích hông, “Về phòng hay ở đây?”

Không chờ Kane trả lời, hắn đã phát tay, “Làm ở đây đi, đợi đến lúc chú Kash tỉnh lại chúng ta chẳng còn cơ hội nào mà đã chiến đấu.”

“... Bảo bối, chúng ta bình thường cũng đâu có đã chiến bao giờ.” Kane vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, thật không biết phải nói gì. Bình thường hai người tình trùng xông vào phòng ngủ cũng chỉ làm ở phòng tập thể hình hoặc ban công, ở phòng làm việc mới chỉ có đúng một lần, ngay cả xe chẵn còn chưa từng làm chứ đừng nói gì đến đã chiến.

“Anh không nghe ra được tôi đang biểu đạt bất mãn với anh à?”

Kane vẻ mặt bất biến, quyết không hòa theo hắn làm liều. Lyle nhanh chóng đưa tay về phía hạ thân y, trong đầu thề sống thề chết phải phá vỡ nguyên tắc của Kane, quyết tâm phải thử đã chiến một lần.

Sau khi tỉnh lại, Leonard tìm Lyle nói chuyện rất lâu. Theo đề nghị của Lyle, Leonard quyết định để Fluorita hoàn toàn vạch rõ lập trường, đứng ở phía đối lập với Chính phủ, châm ngòi bắt đầu một cuộc đại cách mạng. Cho dù cuộc cách mạng này sau cùng có thành công hay không, thì đây vẫn là đòn phản kích hữu duy nhất mà Fluorita có thể làm lúc này, là phương thức hữu hiệu nhất để kích động lòng dân.

Lyle mím chặt môi, một lúc lâu mới nói: “Chú Kash, cháu đã đẩy chú lên con đường không có lối về rồi...”

Leonard hiểu ý hẩn định nói gì, thản nhiên cười, “Lyle, ta không sợ chết. Đến cái tuổi này rồi, những gì nên trải qua đều đã trải qua, ta không còn gì tiếc nuối nữa. Nếu như có thứ gì khiến ta tiếc nuối nhất, thì chính là đã để cháu bị quẩn vào tất cả những thứ này. Cháu còn quá trẻ, cuộc đời vẫn còn rất dài...”

Lyle ngắt lời ông: “Chú Kash, chuyện này là do cháu tự lựa chọn. Chỉ cần còn làm được chút gì đó, cháu nhất định sẽ làm đến cùng. Đến lúc thật sự không thể làm gì được nữa, chúng ta sẽ rời khỏi tình cầu này, không quay lại nữa.”

“Sống mà không có ý nghĩa thì thà rằng không sống còn hơn.” Leonard đột nhiên lẩm bẩm thì thầm.

Lyle giật mình: “Sao ạ?”

Leonard cười nói: “Đây là một câu Adrian từng nói với ta, bây giờ ta mới chân chính cảm nhận được ý nghĩa của nó. So với trở nhìn Chính phủ giải tán Fluorita, thà để Fluorita phát huy sức mạnh cuối cùng, dù cho cuối cùng nó có bị hủy diệt, ta cũng phải khiến nó ánh lửa của nó bao trùm khắp bầu trời tinh cầu.” Ông dừng một chút, lại nói tiếp, “Lyle, có lẽ chính cháu cũng không phát hiện ra, nhưng cháu và Adrian vẫn luôn có cùng một tư tưởng, chỉ là phương thức thực hiện không giống nhau mà thôi.”

Lyle lắc đầu: “Không, trái tim cháu không vĩ đại được như ông ấy, không thể chứa đựng cả một tinh cầu. Những việc cháu làm từ trước tới giờ đều là vì bản thân cháu, vì người cháu muốn bảo vệ. Nếu không phải vì nghĩ Kane đã chết, cháu cũng sẽ không đi đến tận bước này.”

Leonard mỉm cười nhìn hẩn: “Cháu đã biết Kane còn sống, lực lượng đặc biệt cũng sắp đến ngày tàn, mối thù của Adrian khi đó cũng coi như báo được rồi, hiện giờ cháu hoàn toàn có thể cùng Kane rời khỏi Avana, tự do tự tại mà sống cuộc đời mình mong muốn.”

Lyle ngẹn lời, không biết phải phản bác thế nào.

Leonard cười cười, vỗ vỗ vai hẩn, đứng dậy ra khỏi phòng.

Số nhân lực của Fluorita hiện giờ chỉ còn lại gần nửa, mà số người chấp nhận theo Leonard tham gia cái gọi là “Cách mạng” chắc chắn sẽ còn ít hơn, không phải ai cũng tình nguyện hi sinh cả mạng sống chỉ vì một lý tưởng nghe như quá xa vời. Leonard hiểu rất rõ điểm này, ông sẽ không ép buộc những người khác, ông chỉ muốn dồn hết tâm sức để không phụ lòng những người đã chấp nhận tham gia cùng mình.

Trưa ngày thứ ba kể từ sau lần cuối cùng liên lạc với Kane, Ava dẫn theo hai người phụ nữ xuất hiện trong nhà Lyle, một lớn một nhỏ. Lớn chừng bốn mươi tuổi, chắc chắn là Candice, nhỏ nhìn qua mới chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, đại khái chắc là cô “vợ chưa cưới” kia của Kane.

Ace đến chỗ Laura tìm người không thu được kết quả, vừa lúc trở về, giật mình hỏi Ava: “Ai đây?”

Kane và Lyle cũng đang ở đó, Ava chỉ vào người phụ nữ, nói: “Vị mỹ nhân này là Candice, người chúng ta đang tìm. Còn cô bé này tên là Grace, cháu gái Kinh Sa.”

Ava gọi Candice là “mỹ nhân” hiển nhiên là đang lịch sự khen ngợi cô. Candice chỉ một phụ nữ khá bình thường, hơi mập mập phúc hậu, do đi lại đường xa nên tóc mai hơi xõa ra, ngổn ngang buông xuống hai bên má. Nếu như nhất định phải tìm ra một điểm nổi bật trên gương mặt người này, cũng chỉ có đôi mắt ôn nhuận nhu hòa, dịu dàng như có thể bao dung tất cả.

Ace yên lặng nhìn chằm chằm Candice, vẻ mặt hoàn toàn không có thiện ý.

Candice cũng không tránh né, thử thăm dò đưa tay ra: “Xin chào.”

Ace không đưa tay bắt lại, nói thẳng: “Tôi là Ace Freeman, là người yêu của Melinda.”

Bàn tay đang duỗi ra của Candice cứng đờ, cô từ từ thu tay về vuốt vuốt mớ tóc mai lộn xộn, cúi thấp đầu, “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không biết... xin lỗi cậu.”

Người phụ nữ đáng thương nọ cúi đầu liên tục nói xin lỗi với Ace, nhưng ai sẽ là người nói xin lỗi với cô ấy? Candice vốn là một người phụ nữ rất bình thường, nếu không phải khi đó cô tốt bụng chứa chấp Moro, làm sao phải chịu tai bay vạ gió đến suýt nữa mất mạng? Huống hồ nhiệm vụ lần đó của bọn họ là phải giết chết Candice, người ta chẳng lẽ nên xin lỗi chỉ vì mình còn sống, trong khi mình hoàn toàn xứng đáng được sống sao?

Cái chết của Melinda vốn không phải lỗi của Candice, mà Candice lưu vong từng đầy năm, cũng hoàn toàn không biết cô gái giúp mình khi đó đã chết.

Ava cùng Kane, Lyle liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý im lặng đưa Grace ra khỏi đó, nhường lại không gian cho Candice và Ace nói chuyện.

“Tôi muốn đến Omar chủ yếu cũng là vì muốn gặp cậu một lần. Sau khi nghe Ava nói, tôi mới biết hóa ra Melinda đã... Xin lỗi, nếu như sớm biết cô ấy sẽ vì cứu tôi mà phải chịu đau đớn như thế, tôi tình nguyện để cô ấy bắn chết mình.” Trong mắt Candice ngập nước.

Ace biết người phụ nữ này là thật lòng nói vậy, lý trí cũng đủ tỉnh táo để biết Candice là vô tội, nhưng về tình cảm lại không kiềm chế được mà tức giận mù quáng. Ace đã thử tưởng tượng vô số lần, nếu Melinda khi đó không mềm lòng, nếu bọn họ không mất cảnh giác dưới khu phòng thí nghiệm kia... Nhưng thứ cuối cùng hiện ra trong đầu vẫn chỉ là gương mặt đầm đìa nước mắt cách một lớp kính từ từ rã ra máu thịt be bét của Melinda, ám ảnh đến mức khiến anh gần như phát điên.

“Nói cho tôi biết, tại sao Melinda lại tha cho cô.” Ace tối nghĩa hỏi, ngay sau đó lại thấp giọng lầm bầm, không biết đang nói cho Candice nghe hay là đang tự thôi miên chính mình, “Hiện giờ tôi không thể giết cô, mà tôi cũng sẽ không làm như thế.”

“Tôi và Melinda vô tình gặp nhau ở tiệm cà phê — sau này tôi mới biết thực ra cũng không phải là vô tình. Cô ấy nói tôi và cô ấy rất giống nhau, cô ấy cũng thích mặc rất nhiều quần áo vào mùa đông, không thích phải chọn lựa quần áo phiền phức, chỉ thích quần cả người thành cái bánh chưng. Nhưng lúc gặp nhau nhìn cô ấy rất xinh đẹp, Melinda nói vì cô ấy có một tên bạn trai rất thiển cận háo sắc, nếu không phải vì sợ tên kia chạy mất, cô ấy còn lâu mới mặc ít quần áo như thế giữa mùa đông, cũng nhất định không đi giày cao gót, không đeo kính ám trùng.”

Candice giương mắt nhìn Ace ngồi đối diện đem mặt chôn sâu trong lòng bàn tay, không biết có nên tiếp tục nói hay không.

“Nói tiếp đi.” Thanh âm khàn khàn của Ace vang lên.

“Tôi từng có vấn đề tình cảm với Moro, nhưng là đơn phương, bởi vậy cũng coi như có tiếng nói chung với Melinda.” Candice chỉ đề cập đại khái đến vấn đề này, vì cô có thể nhận ra Ace chỉ muốn nghe những chuyện có liên quan đến Melinda, “Cô ấy nói nếu không phải cô ấy chủ động trước, hai người có lẽ đã không ở bên nhau. Sau đó chúng tôi lại gặp nhau vài lần nữa, tôi nói về Moro, Melinda nói về cậu, đa phần thời gian đều là cô ấy nói, nói rất nhiều chuyện về cậu.”

Nghe người khác nói người đã khuất từng yêu mình đến thế nào, trong lòng là cảm giác gì có lẽ chỉ có Ace mới biết. Anh vẫn cúi đầu, trầm mặc rất lâu mới nói: “Cô vẫn chưa cho tôi biết tại sao Melinda lại tha cho cô.”

“Moro không nói một lời đi mất, trở về tình hệ Alpha, tôi nghĩ có lẽ Melinda thương hại cho tôi.” Candice dừng một chút, “Nhưng nguyên nhân chính cô ấy quyết định làm vậy, có lẽ là vì cô ấy luôn khao khát được sống như những người phụ nữ bình thường khác. Melinda luôn nói tính cách của hai chúng tôi rất giống nhau, cô ấy nói đã sống thì nên hướng về tương lai, sẽ có một ngày tôi gặp được một người yêu mình như cô ấy đã gặp. Tôi nghĩ cô ấy đem tất cả khát khao về một cuộc sống gia đình bình dị gửi gắm vào tôi, mong tôi thực hiện thay cả phần của cô ấy.”

Candice lau khóe mắt, nhìn Ace vẫn vùi đầu không nói một lời, trong lòng yên lặng thở dài, lặng lẽ đứng dậy rời đi.

“Melinda, nhiều năm như vậy cậu ấy vẫn rất yêu cô, cô hạnh phúc hơn tôi nhiều lắm.”

101. Chương 101: Chúng Ta Rời Khỏi Đây Đi

Sau khi gặp trục trặc, phi hành khí của Moro bất ngờ rơi xuống một thị trấn nhỏ ở vùng ngoại ô trên Avana, được Candice, nữ phục vụ trong một nhà hàng, đưa về nhà. Vì bị chấn động não, mất trí nhớ, thời gian đầu Moro gần như phụ thuộc hoàn toàn vào Candice, sau đó hai người ở chung như người yêu.

Khi thân phận bại lộ, Moro lập tức bị đặc công chính phủ bắt đi. Lúc đó Ace vẫn còn trong lực lượng đặc biệt, thông qua phương pháp hồi cung bằng thôi miên của anh ta, Moro vẫn luôn im lặng mới chịu tiết lộ

một chút thông tin. Ông ta nói trong lúc đang tiến hành tuần tra thì bị một thủ hạ phản bội, phi thuyền gần như bị phá hủy toàn bộ. Moro nhanh chóng tranh thủ lúc đối phương lơ là dùng phi hành khí chiến đấu chạy thoát, nhưng nhiên liệu của phi hành khí có hạn, chỉ kịp thực hiện bước nhảy thời không một lần là cạn kiệt, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại rơi xuống Avana.

—— đây là lời khai khi đó thu được, cũng là thứ mà Ace và Kane vẫn luôn nghĩ là chân tướng sự thật.

Candice lắc đầu: “Moro che giấu mục đích đến Avana thật sự của mình.”

Kane cau mày: “Thôi miên hồi cung của Ace chưa bao giờ thất bại, sao ông ta nói dối được?”

Candice vẫn chỉ lắc đầu: “Những người khác thế nào tôi không biết, nhưng riêng Moro, chuyện anh ta đã không muốn nói thì không ai có thể bắt anh ta nói, nếu các cậu hỏi ra được thông tin gì, vậy chỉ có thể là Moro cố ý nói cho các cậu biết.”

Lyle nắm chặt tay Kane, bước lên nửa bước: “Moro có nhắc đến tôi không?”

Candice mỉm cười: “Lúc tôi nhặt được Moro, trong túi anh ta có một bức ảnh, trong ảnh là một bé trai khoảng bảy, tám tuổi, đôi mắt xanh thẳm trong veo rất hiếm thấy. Sau khi Moro tỉnh lại, tôi không còn thấy tấm ảnh kia nữa, chỉ là thông qua những chuyện nghe được có thể đoán ra anh ta đang định tìm một ai đó. Bây giờ nghĩ lại, đứa bé kia chắc là cậu.”

“Cô có biết tại sao người đó lại muốn tìm tôi không?”

Candice bất đắc dĩ lắc đầu: “Moro có lẽ không tin tưởng tôi, hoặc là vì muốn bảo vệ tôi, nên chưa bao giờ nói cho tôi biết về cậu.”

“Cô có nói với ai khác về chuyện bức ảnh kia không?”

“Không, bản thân tôi lúc đó cũng không để ý lắm đến bức ảnh.”

Lyle như có điều suy nghĩ, thu tầm mắt lại. Kane chỉ liếc mắt một cái đã biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, thay hắn hỏi ra vấn đề còn vướng mắc: “Vậy tại sao Lyle lại bị lực lượng đặc biệt truy sát?”

Vấn đề này bản thân Candice cũng không trả lời được. Đầu tiên, cứ giả định rằng đứa bé trong bức ảnh đúng là Lyle đi, vậy quan hệ giữa Moro và Lyle là gì mà lại giữ ảnh của hắn? Qua lời kể của Candice, có thể thấy Moro là một người vô cùng cẩn thận, ngay cả thôi miên hồi cung cũng vô hiệu, vậy tại sao chính phủ lại biết người Moro muốn tìm là Lyle, hơn nữa không phải là từ mười mấy năm trước, mà là gần đây mới biết?

“Sweetheart, anh nghĩ chúng ta có gặp Moro không?”

“Nếu lúc trước người này đến Avana đúng là để tìm em, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp thôi.”

Thủ lĩnh tổ chức “giác ngộ” Cameron bị bắt, đồng thời bị đưa ra xét xử công khai.

Tổ chức này ủng hộ tư tưởng dân chủ tiến bộ cực đoan, đã từng bị lực lượng đặc biệt gán cho cái mác “chống chính quyền”, nhưng lý tưởng mà bọn họ đề cao lại được rất nhiều người tôn sùng, hơn nữa hành động của bọn họ gần như không bao giờ làm ảnh hưởng đến người dân vô tội, con đường gần như thuộc vào loại “Không chính không tà”.

Trong phiên xét xử công khai, thẩm phán hỏi Cameron có đồng bọn không. Trong tài khoản của anh ta thường xuyên có một lượng tiền lớn ra vào, nói không có người ngầm hỗ trợ chắc chắn không ai tin.

Thẩm phán là bên xét xử độc lập, sẽ không hỏi những vấn đề quá mang tính công kích, nhưng viện công tố đương nhiên không dễ dàng bỏ qua như thế, chỉ thiếu điều trực tiếp chỉ thẳng vào mặt Cameron hỏi có thông đồng với Fluorita không. Bất chấp bọn họ đe dọa dụ dỗ thế nào, Cameron vẫn chỉ có một câu, tổ chức của anh ta không cần đồng bọn. Còn vấn đề tài khoản, anh ta chỉ cười lạnh nói đó là tiền được quyền tặng nặc danh.

Cuối cùng, Cameron bị phán cấu thành tội danh “phản quốc”, xử tử hình.

Trước thời điểm thi hành án, thuộc hạ của anh ta tiến hành cướp ngục rất nhiều lần, thương vong vô cùng nặng nề. Sau khi biết tin này, Cameron đã tự sát trong nhà giam, trước khi chết chỉ để lại duy nhất một câu di ngôn: Tình cầu này không có tư cách phán xét và hành quyết tôi, tự do và dân chủ vĩnh viễn vô tội.

Khất khe mà nói, Cameron không thể coi là người tốt, nhưng người này lại khiến Kane rất cảm phục. Cảm phục vì anh ta sẵn sàng gánh hết tất cả tội trạng, cũng kiên quyết không nhắc đến Lyle, cảm phục anh ta không sợ chết, đến phút cuối vẫn trung thành với lý tưởng của mình. Qua vài lần tiếp xúc, bọn họ đa phần chỉ thấy được mặt tính toán giảo hoạt của Cameron, không ngờ đến thời khắc quyết định, anh ta lại không hề do dự bỏ qua chính mình, bảo toàn đại cục.

“Cái tên dối trá này, đến chết cũng vẫn tính toán.” Lyle nhàn nhạt nói, “Lúc Cameron chưa chết, ảnh hưởng của bọn họ nhiều nhất chỉ coi như gợn sóng trên mặt hồ. Bây giờ anh ta chết oanh liệt thế này, vừa có được dân tâm, vừa khiến “giác ngộ” trở thành con đường chính nghĩa.”

Kane ôm lấy hần từ phía sau, hơi cúi người xuống, dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ vành tai Lyle.

“Sweetheart, không cần an ủi tôi, tôi không buồn mà.”

Kane xoay người hần lại kéo vào lòng, thấp giọng nói: “Tôi buồn, tôi cần an ủi.”

Lyle đem mắt chôn trong lồng ngực y, dùng sức nắm chặt hai vai Kane, thật lâu mới buồn buồn nói: “Cameron tính toán đến ngay cả mạng cũng dám đem ra cược, Chính phủ lần này nhất định phải chịu một vố lớn.”

Cách mạng còn chưa bắt đầu mà máu đã đổ quá nhiều. Lyle không biết tại sao hắn lại đi đến tận bước này, con đường phía trước quá mơ hồ, không biết cuối cùng phải dùng bao nhiêu máu tươi mới có thể vẽ ra một thế giới mới.

Lúc trước hắn vì muốn báo thù cho Kane mới mượn sức Fluorita và Laura lật tung tảng băng chìm dưới mặt nước. Mà hiện tại, Kane đã trở về, nhưng hắn lại bị tảng băng kia trói chân, không thoát ra được.

Không nằm ngoài dự đoán, sau cái chết của Cameron, Chính phủ quả nhiên ăn một đòn đau.

Trước đó, các tổ chức mang tư tưởng cấp tiến thường hoạt động nhỏ lẻ, riêng rẽ, chưa bao giờ liên hệ hợp tác với nhau, hiệu suất cao, phạm vi nhỏ, dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết, che giấu có thể nói là vô cùng hoàn mỹ. Hiện tại, bọn họ đã thay đổi hoàn toàn tác phong hoạt động kín tiếng thận trọng lúc trước, đoàn kết lại, lấy tổ chức của Cameron làm lực lượng nòng cốt, quyện lại thành một thế lực lớn mạnh không thể coi thường.

Đặc biệt thứ không thể đánh giá thấp chính là sức ảnh hưởng của bọn họ. Ở các thành phố lớn lần lượt xuất hiện tình trạng học sinh, công nhân đình công biểu tình, hàng trăm người tổ chức các cuộc diễu hành vận động trên khắp các tuyến phố, đặc biệt là ở Omar và Pura. Việc Chính phủ điều động quân đội cưỡng chế trấn áp, thậm chí nổ súng bắn bị thương những người tham gia càng khiến đoàn biểu tình thêm kích động. Cuối cùng không những không “trấn áp” được, mà chỉ càng khiến sự phẫn nộ của quần chúng tăng lên.

Dường như chỉ trong một đêm, ngọn lửa “cách mạng” từ một mối lửa nhen nhóm đã thổi bùng lên thành đám cháy, mạnh mẽ lan ra, không cách nào dập tắt.

Tất cả nghị viên đi đâu cũng đều phải nhắm nhắm một đội vệ sĩ, có vài nghị viên thậm chí còn bị ám sát hụt. Mặc dù không thành công, nhưng những cuộc ám sát này đã giống lên một hồi chuông cảnh tỉnh đối với Chính phủ — đây không phải là một trò đùa.

Kane nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, híp mắt hút thuốc, vạt áo sơ mi trắng cuộn lên, sáu khối bụng rõ ràng lộ ra. Vì tư thế thả lỏng, hai bên nhân ngư tuyến cũng không quá rõ ràng, lúc ẩn lúc hiện kéo dài đến bên trong cặp quần.

Lyle đang ngồi bên cạnh gọi điện qua video với Laura, thỉnh thoảng lại nhìn trộm sang. Khi đã nói xong những vấn đề cần thiết, hắn rút cuộc không nhịn được nữa, qua loa kết thúc cuộc trò chuyện, tắt máy xoay

người đề Kane xuống.

“Em muốn làm gì?”

Lyle đưa tay sờ sờ cơ bụng y, vẻ mặt bỉ ổi còn hơn cả đám lưu manh, “Đổi thoại đi, câu này xưa quá rồi. Tôi muốn làm gì anh còn không biết chắc?” Nói xong, hắn cũng chẳng buồn cúi thắt lưng cho Kane đã trực tiếp thò tay vào.

Kane chậm rãi nhả ra một ngụm khói, bày ra tư thái vô cùng hưởng thụ, bình thản nói như thể đang bàn luận về thời tiết bên ngoài: “Em còn có thể muốn làm gì, chẳng qua là thiếu đề.”

Lyle bị giọng nói của y đập cho cả người mềm nhũn, thất bại rên hừ hừ: “Sweetheart, anh thế này là phạm quy.”

Trong cổ họng Kane tràn ra một tiếng cười nhẹ, tàn thuốc từ đầu ngón tay rơi xuống áo sơ mi. Lyle phải đám tàn thuốc đi, ghé sát vào tai y lầm bầm: “Nếu đây là nước bọt của anh thì tôi đã liếm rồi.”

Kane một tay đè lại sau gáy hắn, hơi nhồm dầy, hạ lưu nói: “Bảo bối, nếu là từ chỗ đó của em, tôi cũng sẽ liếm.”

Mặt Lyle trong nháy mắt đỏ rực, đè mạnh Kane xuống chôn mặt vào ngực y, cố gắng che giấu vẻ lúng túng của bản thân, cứng rắn nói sang chuyện khác: “Sweetheart, tôi phát hiện thật ra anh rất ngây thơ.”

Kane thờ ơ “À” một tiếng, tầm mắt dừng lại trên vành tai đỏ bừng của Lyle. Bình thường Lyle rất thích miệng tiện trêu chọc y, Kane cũng rất ăn ý không phản ứng lại, để mặc hắn tự thỏa mãn thú vui tinh thần của bản thân. Nhưng một khi y đã mở miệng, Lyle cứ thế triệt để bị hạ đo ván, có lẽ cũng không ngờ một người tích chữ như vàng như Kane lại có ngày mở miệng nói được những câu hạ lưu như thế.

“Chú Kash rất ghét người khác hút thuốc, lại toàn làm tổ ở phòng khách xử lý công việc chẳng mấy khi đi đâu. Bây giờ được dịp ông ấy đi ra ngoài một lúc, anh đã vội vàng chen lên sofa nằm ườn ra hút thuốc, anh nói xem anh có ấu trĩ không?”

“Phải, ông ấy ghét người khác hút thuốc, ông ấy chỉ thích tự hút thuốc.”

Lyle ngẩng đầu lên, gương mặt vẫn chưa hết đỏ, bất đắc dĩ cười: “Ấu trĩ, ông ấy là bậc cha chú.”

Kane cường điệu: “Phải, là bậc cha chú rất không thích tôi.”

“Chú Kash một mình chèo lái Fluorita lên đến ngày hôm nay rất cực khổ. Nếu không phải ông ấy ôm hết việc về mình, anh nghĩ tôi có thể rảnh rỗi ngồi đây chắc?”

“Quy mô của cuộc cải cách lần này lớn hơn dự tính ban đầu không chỉ một hai lần, Fluorita chỉ là lãnh đạo tinh thần, quyền quyết định thực tế vẫn nằm ở các lực lượng phát động, Leonard cũng không cần nhúng tay quá nhiều.”

“Là Chính phủ đã không kham nổi lòng dân nữa rồi.”

Kane nheo mắt lại: “Lực lượng âm thầm đứng sau châm ngòi thổi gió kích động cũng không ít đâu. Những người này có lẽ đã chờ đợi cơ hội này từ rất lâu rồi, chúng ta hiện giờ coi như là trải thảm cho họ đi lên thôi.”

Lyle không để ý bĩu môi: “Con đường này sớm muộn gì cũng phải có người bước lên. Dọn đường rồi có người đi thay phần còn lại cũng là chuyện tốt mà. Hiện tại, tôi coi như đã đòi lại được món nợ cho ba rồi, phải không?”

Kane sờ sờ mặt hần, khẳng định gật đầu: “Phải.”

Lyle đề nghị, “Avana đã không còn cần đến chúng ta nữa rồi, chúng ta rời khỏi đây đi.”

“Được.” Kane chậm rãi lưng cho hần, giúp hần thả lỏng tinh thần.

“Tôi vốn dĩ cũng không thuộc về tình cầu này, cũng chẳng muốn quan tâm đến Moro hay cái mã số 090001 kia nữa. Sweetheart, chúng ta đi du lịch đi.”

Trong con người màu khói của Kane nhẹ nhàng tản ra ý cười: “Được, bảo bối.”

102. Chương 102: Chú Kash, Tạm Biệt

Chính phủ Avana vẫn nắm chính quyền, nhưng thực quyền ngày càng mất đi, chỉ còn lại có tiếng mà không có miếng. Lực lượng vũ trang nhân dân đoàn kết nhất trí, nhận được sự hỗ trợ rất lớn từ phía quần chúng, bao gồm cả về tài chính lẫn các phương diện khác. Bọn họ không trực tiếp sử dụng vũ trang cướp chính quyền, chỉ âm thầm thâm tóm từng phương diện, dần kích chính phủ, từng bước xâm chiếm lòng tin và ý chí.

Cũng không một ai biết, người được lợi nhất trong cuộc chiến này lại là vị vệ sĩ phụ trách bảo vệ cho nữ nhà báo Laura, Edward — hần đầu cơ vũ khí, chỉ riêng mua đi bán lại súng ống đạn dược cũng đã đủ kiếm về cả đồng tiền.

Sau khi tổ chức “giác ngộ” tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ cho Laura, Edward lập tức phui mông chạy về nhà Lyle. Lúc bắt đầu cuộc cách mạng này, Lyle và Fluorita là đối tượng đứng mũi chịu sào, là nhân vật đầu sóng ngọn gió, bây giờ lại trở thành bên nhân nhả nhất.

Sự thật chứng minh, đúng như Kane nói, tất cả những thứ này đều đã được dự tính từ lâu, Lyle chẳng qua chỉ là giọt nước làm tràn ly, là phát súng để tất cả những thế lực án binh bất động bấy lâu vùng dậy.

Lần này trở về, Edward đem theo một tin tức, theo suy đoán của Laura, chậm nhất là hai tuần nữa, Lực lượng đặc biệt sẽ chính thức bị giải thể.

Lyle đề nghị muốn tổ chức ăn uống, coi như ăn mừng. Mọi người mặc dù thắc mắc tại sao hẳn lại vội vàng như thế, nhưng cũng không ai hỏi gì, có ăn thì cứ ăn thôi. Lyle bảo Vincent lấy đồ dùng và dụng cụ nướng ra, làm một bữa đồ nướng trong vườn. Kane kéo một cái tủ giữ lạnh ra, bên trong đặt vài thùng bia tươi.

Mùi thức ăn theo khói lượn lơ xua tan đi hương hoa nhàn nhạt trong không khí. Liv uống một hớp hết gần nửa chai bia, lắc lắc đầu: “Đúng là phí phạm cả hoa.”

Brian cười ha ha: “Ánh mắt cô rõ ràng chẳng có vẻ gì là đang tiếc hoa cả.”

Liv trợn mắt lườm anh ta, nghiêng đầu tàn nhẫn một khối thịt dê nướng, bên má theo đó mà dính đầy dầu mỡ bóng nhẫy. Brian nhìn về phía người phụ nữ hoàn mỹ trong lòng mình, ánh mắt mang theo sùng bái, nhẹ nhàng liếm đi vết dầu mỡ trên má Liv.

Cách đó không xa, Lyle đắm chiêu đứng nhìn một màn này, tặc lưỡi nói với Kane bên cạnh: “Sweetheart, mỗi lần nhìn bọn họ ở cùng nhau, không hiểu sao tôi đều có cảm giác như giới tính của hai người họ bị ngược.”

“Vậy nên hai người đó mới hợp nhau.”

Lyle ảo não thở dài: “Tôi sẽ nhớ Liv lắm.”

Kane nửa đùa nửa thật nói, “Bảo bối, em nhất định phải nói câu này trước mặt tôi à?”

Lyle nghiêm túc thử tưởng tượng một chút cuộc sống tương lai. Hắn đã quen có một đám người ồn ào bát nháo xung quanh, bây giờ chỉ có hai người đi du lịch cũng hơi buồn, “Sweetheart, hay là chúng ta sinh một đứa đi.”

Kane bật cười: “Sinh kiểu gì? Em có chức năng này à?”

Lyle mím môi, thật sự nghiêm túc suy xét đến khả năng này.

Kane đặt chai bia xuống, từ sau lưng ôm hẳn vào lòng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta có thể đến rất nhiều nơi. Tatoonie, Lore, Babouro, có rất nhiều nơi có phong cảnh đẹp mà em chưa tới, rất nhiều đồ ăn ngon mà em chưa từng ăn, chúng ta có thể trải nghiệm dần dần, đi từng nơi, một mỗi thì tìm chỗ nghỉ ngơi, tìm công việc để làm, trải qua cuộc sống như bao người bình thường khác. Mấy năm nữa tôi già đi rồi, mọi người

chắc chắn sẽ ghen tị vì tôi có bạn đời vừa trẻ lại vừa đẹp trai..”

Lyle không nhịn được cười ra tiếng, chọc chọc cánh tay y: “Nhất định sẽ có rất nhiều phụ nữ theo đuổi tôi cho xem.”

Kane nói tiếp: “Tôi sẽ ở cạnh em 24/24, em đi đâu tôi theo đó. Bảo bối, em không có cơ hội để một mình đâu.”

Lyle xoa xoa cánh tay, che giấu xúc động trong lòng, “Sweetheart, anh dịu dàng thế này tôi thật không quen.”

Kane biết hẳn vẫn còn có chút tính tình trẻ con. Khi mọi người còn ở bên, Lyle vẫn luôn mạnh miệng nói không cần, nhưng đến lúc thật sự phải chia tay, hẳn lại là người không nỡ nhất. Từ nay về sau, bên cạnh Lyle chỉ còn lại mình y, Kane biết, bản thân mình không chỉ là người yêu, là bạn đời, mà còn là cha, là anh, là bạn bè, là gia đình của hẳn. Lyle khuyết thiếu thứ gì, y sẽ từ từ bù đắp tất cả.

Từ lúc trở lại, Edward vẫn chưa nói với Ace một câu nào. Ace đành phải mặt dày nhích đến cạnh Edward, đưa cho hẳn một xiên nấm hương nướng: “Tôi nhớ anh thích ăn cái này mà.”

Lúc còn nằm vùng ở cục cảnh sát Pura, sau khi tan ca, bọn họ thường cùng nhau đi ăn cơm, tìm một quán ăn nhỏ, gọi vài món ăn đơn giản thêm vài chai bia là giải quyết xong bữa tối. Loại cuộc sống đó đối với Edward là mới mẻ, mà đối với Ace cũng là hiếm gặp. Đó là lần gần nhất Ace được trải qua sinh hoạt bình thường trong suốt những năm qua.

Edward trầm mặc nhận lấy xiên nấm hương, chậm rãi ăn hết.

Ace cúi đầu, “Trong tin tức nói anh chết, tôi không tin nên sau đó đã quay về Naler tìm anh.”

Edward thờ ơ hỏi: “Người ở Naler nói thế nào?”

“Phần lớn đều cho rằng anh không chết, vì đế chế của anh vẫn còn nguyên.”

“Chuyện đó là nhờ năng lực của Ava. Cậu biết mà, cho dù tôi chết, Ava cũng sẽ thay tôi gánh vác tất cả.”

Nghe Edward nói vậy, Ace cũng không biết mình trong lòng mình là cảm giác gì. Anh vốn nghĩ trước đây bản thân không hiểu kỳ quan hệ giữa Edward và Ava, sau này cũng sẽ không. Nhưng thực ra chẳng ai đoán được chuyện sau này. Ví dụ như lúc mất đi Melinda, Ace nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không yêu nổi người nào khác, nhưng bây giờ, anh lại bị một linh hồn khác mạnh mẽ lôi kéo.

“Ava cô ấy...”

“Ava đã từng là gái điểm đầu bảng ở Naler. Khi tôi tròn mười tám tuổi, thủ hạ đưa cô ấy lên giường tôi. Cô ấy là người phụ nữ đầu tiên của tôi, tôi không để ý cô ấy đã ngủ cùng bao nhiêu người đàn ông trước đó, tôi chỉ đơn thuần là thích Ava, muốn cô ấy làm bạn gái mình. Nhưng Ava từ chối, cô ấy nói chỉ chấp nhận quan hệ thân thể. Sau đó chúng tôi chấm dứt quan hệ bạn giường, dần dần trở thành bạn bè, cô ấy bắt đầu làm phụ tá cho tôi, hiện tại, Ava là người bạn, người anh em mà tôi tin tưởng nhất.”

Ace im lặng nghe, qua một hồi lâu mới hỏi: “Anh vẫn còn thích cô ấy sao?”

Edward không trả lời mà hỏi lại: “Cậu dùng lập trường gì để hỏi tôi vấn đề này?”

Ace không trả lời được.

Edward hoàn toàn bỏ qua bầu không khí bức bách giữa hai người, từ tốn lau sạch bọt bám bên ngoài chai bia đến khi sạch sẽ không còn gì, đột nhiên mở miệng: “Tôi phát hiện trong vấn đề này mọi thứ vẫn chỉ xuất phát từ một phía.”

Ace nghi hoặc nhướn mày.

“Sau này chúng ta đừng lên giường nữa, làm bạn bè bình thường đi.”

Lúc kết thúc buổi ăn mừng, Lyle tuyên bố hấn và Kane sắp rời khỏi đây, dùng phi hành khí đời hai đi du lịch vòng quanh tinh hệ Beta. Phản ứng đầu tiên của Liv chính là mở miệng đòi tiền, Lyle cười to, nói nhiệm vụ hoàn thành rồi, cô đi đòi Ava tiền thù lao đi. Sau đó hấn cùng tất cả mọi người lần lượt ôm nhau một cái coi như tạm biệt, cảm ơn bọn họ thời gian này đã hỗ trợ rất nhiều.

Lúc tạm biệt Edward, Lyle nói: “Giúp tôi cảm ơn Ava.”

Edward mỉm cười: “Nhất định sẽ giúp cậu chuyển lời đầy đủ.”

“Còn nữa, nhớ dặn Ava đưa em gái Grace kia đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Sweetheart nhà tôi.”

Edward không nhịn được cười cười: “Chuyện này chỉ sợ tôi không quyết định được.”

Kane một mình đi tới trước mặt Ace, dùng sức ôm một cái thật chặt, “Tạm biệt.”

Ace cũng nghiêng rằng võ võ vai y: “Được rồi, chúc mừng cậu, tìm được người yêu, thoát khỏi quá khứ. Kane, cậu khiến người anh em ngồi xồm cạnh phân chó ăn đồ luộc này cô quạnh quá.”

Kane liếc mắt về phía Edward: “Không ai có thể thoát khỏi quá khứ, và cũng không ai có thể bị quá khứ trói buộc. Ace, phải nắm bắt lấy hiện tại.”

“Tôi biết.” Ace theo tầm mắt y nhìn sang, vô thức lặp lại, “Tôi biết.”

Leonard ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đọc sách, trên mặt bàn trà bên cạnh đặt một tách cà phê nóng hổi.

Lyle không quen với bầu không khí như thế này, yên lặng huých huých Kane đẩy y về phía trước. Kane bắt đầu, hít một hơi đi đến trước mặt Leonard, chuẩn bị mở miệng.

Y còn chưa kịp nói, Leonard đã nói trước: “Đến tạm biệt sao?”

Kane có hơi giật mình, ngoài miệng vẫn bình tĩnh đáp: “Vâng, tôi và Lyle định sẽ rời khỏi đây.”

Leonard hừ một tiếng: “Lyle cũng không phải con ta, hai đứa muốn đi thì cứ đi, không cần báo cáo với ta.”

“Vậy nên bọn tôi mới chỉ đến tạm biệt chứ đâu có đến hỏi ý kiến...”

Lyle dùng khuỷu tay thúc mạnh vào dưới eo Kane, Kane lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Chú Kash, bọn cháu định ngày mai sẽ rời khỏi Avana. Nhưng nếu chú có gì cần, bọn cháu sẽ lập tức về ngay.”

Leonard tháo cặp kính trên sống mũi xuống, thở dài: “Cháu thấy hạnh phúc là tốt rồi. Ta không có yêu cầu gì phức tạp cả, chỉ cần trước khi ta chết, hai đứa đến thăm ông già này mấy lần, ta có ra đi cũng không còn gì tiếc nuối.”

Lyle có chút luống cuống: “Chú Kash...”

“Được rồi, đi đi thôi. Ngày mai hai đứa đi, còn phải thu dọn chuẩn bị rất nhiều thứ, đừng ở đây quấy rầy ta đọc sách.”

Kane kéo Lyle trở về phòng. Trước khi rời khỏi phòng khách, hắn quay đầu lại, mỉm cười nhìn ông: “Chú

Kash, tạm biệt.”

Nhìn bóng lưng hai người đi khuất, Leonard xoa xoa khoe mắt, nhìn quyển sách trên tay một lúc lâu mới phát hiện mình cầm sách ngược. Ông thở dài một tiếng, để sách xuống, dùng góc áo xoa xoa kính mắt.

103. Chương 103: Cả Thế Giới Đây Anh Là To Nhất!

Trong phòng để đồ, quần áo của Lyle được sắp xếp đầy đủ cho bốn mùa, giày và các loại phụ kiện cũng đầy đủ mọi thứ. Nghĩ đến lần này rồi đi không biết khi nào mới có thể trở về, hắn cái này cũng muốn mang cái kia cũng muốn mang, kết quả bị Kane quăng lại gần hết, lấy lý do là vì thể tích phi hành khí có hạn.

“Bên phòng điều khiển vẫn còn rất nhiều chỗ mà.” Lyle cãi lại.

“Toàn bộ phi hành khí còn không to bằng phòng để quần áo của em.” Kane cố gắng thuyết phục, “Bảo bối, chúng ta đi du lịch, không phải dọn nhà, mang theo đồ dùng cần thiết là đủ rồi, sau này nếu cần thì mua thêm cũng được.”

Lyle cầm trong tay cái áo sơ mi hoa hòe lờ lợ, vô tội nhìn y: “Sweetheart, cái áo này cả thế giới chỉ có một cái thôi, muốn mua nữa cũng không mua được.” Sợ Kane không tin, hắn còn vạch cả cổ áo ra, “Anh nhìn đi, đây là nhà thiết kế tự thêu tên lên đấy!”

Kane bắt đắc dĩ: “Được rồi, mang cái này đi.”

“Sweetheart, còn cái này nữa...”

...

Kane khoanh tay trước ngực nhìn Lyle ôm một đồng quần áo lớn, mặt không cảm xúc, “Tôi cảm thấy tôi đi một mình thì tốt hơn.”

Lyle cười ha ha, tiện tay đem thứ gì đó trong tay ném sang: “Sweetheart, thật hoài niệm quãng thời gian lúc trước chúng ta mới bắt đầu gặp nhau, ngày nào anh cũng lái nhái câu này.”

Hắn chớp chớp mắt, đắc ý nói: “Tôi biết anh yêu tôi mà.”

Kane thế mới biết mình đang bị hấn trêu, lạnh nhạt bỏ lại một câu “Nhàm chán” rồi đứng dậy xoay người đi.

Lyle nhào lên lưng y, mặt dày nói: “Sweetheart, chúng ta đi một vòng quanh Omar đi. Bây giờ chính phủ tự lo thân còn không xong, không rảnh đâu mà đuổi giết chúng ta, đi đi mà.”

“Không đi, tôi muốn đi ngủ.”

“Sweetheart, sao anh lại nhỏ mọn thế hả, chỉ đùa một chút đã giận?”

“Tôi chính là nhỏ mọn như thế đấy.”

“Sweetheart, được rồi mà, đi đi mà, đi đi nha, nha nha nha~”

Trên tay Kane nổi lên một tầng da gà, cuối cùng vẫn bị Lyle tha ra cửa.

Vì mọi hoạt động chống đối chính phủ vẫn diễn ra trên chính trường, nên Omar nhìn bề ngoài vẫn rất yên bình. Màn đêm bao phủ xuống một màu đen đặc, cửa hàng cửa hiệu san sát nối tiếp nhau, dòng người đến đến đi đi trên lòng đường so với trước đây đã chỉ còn một nửa, nhưng so với mặt bằng xã hội chung, cảnh tượng này có thể coi như là vô cùng sầm uất rồi.

Lyle cảm thán: “Tư tưởng của dân Omar thoáng thật.”

Kane tiếp lời: “Trừ khi chiến tranh đánh tới cửa nhà, còn không bọn họ nhất định vẫn sẽ ăn chơi thâu đêm suốt sáng.”

“Thật không biết nên coi đây là khuyết điểm hay ưu điểm nữa.”

“Đây là chủ nghĩa hưởng thụ bẩm sinh.”

Lyle chỉ chỉ một câu lạc bộ thoát y vũ tên là “Blackrose” ở bên kia đường, hưng phấn nói: “Sweetheart, chúng ta vào thử đi.”

Kane không nhịn được cười: “Đêm trước khi kết hôn, phụ nữ thường đến đây để mở tiệc độc thân, tìm giai thác loạn một đêm. Bảo bối, em cũng định gia nhập với bọn họ à?”

Lyle lôi kéo y vào trong: “Tôi tự chuẩn bị giai rồi.”

Đột nhiên, Kane dừng bước, quay mạnh đầu lại, cảnh giác nhìn xung quanh. Lyle nghi hoặc dừng lại theo: “Sweetheart, sao thế?”

Kane đắm chiêu lắc đầu: “Không có gì.”

“Blackrose” là câu lạc bộ thoát y vũ, quang cảnh bên trong đương nhiên cũng không tốt đẹp gì. Ánh đèn chớp nháy liên tục khiến người ta lóa mắt, khác hoàn toàn so với những nơi Lyle từng đi. Nhưng hắn cũng chẳng quan tâm lắm đến vấn đề này, chỉ cần bầu không khí đủ high thì ok hết.

Ba người đàn ông trên vũ đài đều phải cao hơn mét tám, mặt mũi nhìn có vẻ na ná nhau, bắp đùi cường tráng bị bó chặt như sắp xé toạc lớp quần dài, cơ bắp cả người cuộn cuộn sáng bóng như bôi dầu, có người phụ nữ đứng sát bên dưới bạo gan hét lên “Cho tôi liếm một cái đi!”, một trong ba vũ công nam thật sự khom người xuống, cho người phụ nữ kia liếm một cái lên cơ ngực vạm vỡ của mình.

Tiếng gào thét của chị em phụ nữ kinh khủng đến độ sắp lật tung cả nóc nhà.

Lyle luồn tay vào trong áo sơ mi của Kane, lén lút sờ sờ cơ ngực y, vẻ mặt như sắp sửa quăng luôn cả y lên sàn biểu diễn, liếm môi híp mắt lẩm bẩm: “Sweetheart, anh cũng cho tôi liếm một cái đi.”

Ba vũ công nam đi vòng quanh vũ đài vài vòng, sau đó từ từ cởi khuy quần dài, kéo khóa, một loạt động tác chậm vô cùng. Một giây sau, bọn họ đột nhiên cởi quần dài đá sang một bên, cả người từ trên xuống dưới chỉ còn lại độc một cái quần lót màu trắng, dưới lớp quần mỏng manh căng phồng. Tiếng gào thét thậm chí còn khủng khiếp hơn ban nãy.

Hai mắt Lyle lập lòe phát sáng nhìn chằm chằm ba vũ công nam, ghé sát vào tai Kane tặc tặc lưỡi: “Sweetheart, nhìn kìa, chắc là phải nhét cả đồng bóng vào trong, nếu không làm sao mà to thế kia được.”

Tâm tình lúc này Kane cực kỳ khó chịu, không đáp lời hắn.

Tiếp theo mới là màn kịch tính nhất của đêm nay, các chị em vùng tiền như mưa, ba vũ công nam sẽ lần lượt đi vòng vòng quanh vũ đài cho chị em bên dưới sờ mó hôn hít, cuối cùng được nhét vào cặp quần lót một đồng tiền bo.

Hai mắt Lyle lập lòe đến độ sắp bắn ra tia laser, “Sweetheart, anh có mang tiền không?”

Sự nhẫn nại của Kane chính thức gãy vụn, kéo Lyle đến chỗ một cánh cửa nhỏ. Ổ khóa trên cửa đã rỉ sét, y lấy súng đập mạnh một phát, dứt khoát đập nát khóa, đẩy cửa kéo Lyle vào áp hắn lên sau cửa, đôi môi nóng rực thô bạo đè xuống.

Lần đầu tiên thấy Kane biểu hiện ra ghen tuông và dục vọng chiếm hữu điên loạn như thế, Lyle cười đến không khép miệng lại được, bị y bạo lực đè ra hôn vẫn cứ cười, vừa cười vừa vòng tay qua ôm cổ Kane.

Đây có lẽ là phòng thay quần áo của vũ công. Hắn đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt liếc về phía một phòng thay quần áo đang mở cửa, dứt quang nói: “Sweetheart... vào trong kia...”

Kane mất diếc tai ngơ, vẫn tiếp tục gặm cắn từ môi xuống cằm Lyle, hai tay siết chặt hông hắn, nhiệt tình đến kỳ dị.

Bên ngoài phòng thay quần áo truyền đến tiếng nam nữ cười đùa, quần dài của Lyle đã bị y cởi mất, tim hắn đập dồn dập trong khoang ngực, tưởng chừng như chỉ một giây sau sẽ nhảy ra ngoài.

Ngay trước lúc những người kia bước vào, Kane nhắc cả người hắn lên bế vào phòng thay quần áo nhỏ, nhanh chóng đóng cửa lại.

Y kéo cao áo phong của Lyle, vùi đầu thô bạo cắn xé làn da hắn, hai tay không rảnh rỗi nhanh chóng tự cởi thắt lưng của mình, nhẹ giọng hỏi: “Sợ sao?”

Tiếng tháo thắt lưng phát ra ngoài rõ ràng nghe được, nhưng chắc đều chỉ nghĩ là ai đó đang thay quần áo bên trong.

Trong đôi mắt xanh thẳm của Lyle chứa đầy ham muốn, cũng thấp giọng cười: “Kích thích chết đi được.”

Kane kéo tay hắn xuống hạ thân mình, nơi đó đã có phản ứng. Lyle cố nén cười: “Sweetheart, hôm nay anh cực súc quá đấy.”

Mấy người bên ngoài đại khái cũng đoán được bên trong đang làm gì, trêu chọc vài câu rồi nhanh chóng kéo nhau đi.

Kane cười gằn, con ngươi màu khói chất đầy áp bức và dục vọng, Lyle da đầu run lên, ha ha cười khan vài tiếng: “Sweetheart, tôi nói sai rồi, bọn họ ai cũng không to bằng anh, cả thế giới này anh là to nhất!”

Còn chưa nói xong, hắn đã bị Kane lật úp lại, nửa bên mặt dán trên cánh cửa sắt lạnh lẽo, muốn động đậy cũng không được.

Đến tận lúc giải quyết xong, Lyle vẫn y như cũ giữ nguyên một tư thế, mặt và eo đã tê đến không còn cảm giác. Chính thức rơi vào tình trạng bại liệt lâm sàng. Lúc ra khỏi “Blackrose”, hai chân hắn mềm oặt như bún, trên mặt vẫn đỏ bừng như xuất huyết, bị gió lạnh tạt thể nào cũng không tỉnh táo được.

Đang đi, Kane lại đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm góc đường. Trong góc đường tối tăm ngoại trừ ánh đèn đường trợ trợ thì chẳng có một ai.

Lyle đi chậm lại: “Sweetheart, sao thế?”

“Không có gì.” Kane vừa nói vừa bước lên ôm lấy vai hắn, trở về nhà.

104. Chương 104: Đại Kết Cục

Thể lực của Lyle hiện giờ tốt đến mức khiến người ta giật mình. Sau một đêm đã chiến trong phòng thay đồ của người ta, hắn chỉ ngủ độ năm, sáu tiếng đã lại sức sống bừng bừng, trừ những chỗ bị gặm quá bạo lực như cổ hay xương quai xanh, dấu hôn ở những nơi khác trên người đã nhạt đi gần hết.

Lyle tỉnh quá sớm, Kane bên cạnh vẫn còn đang ngủ, bị hấn rảnh rồi dè ra hôn.

Kane ngay cả mắt cũng không mở ra nổi, theo bản năng ừ ừ à à đáp lại hấn, chậm chạp xoa xoa lưng cho Lyle, muốn dỗ hắn ngủ tiếp. Lyle đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn để y ngủ, hôn hôn một lúc thì trèo hấn lên ngồi trên người Kane, kéo phăng cặp quần y xuống. Kane không nhịn được nữa, lật người đè hấn xuống giường, nằm úp sấp trên người Lyle chậm rãi nhắm mắt ngủ tiếp.

Lyle cười ha ha chọc chọc mặt y, “Sweetheart, anh yếu rồi.”

“Câm miệng.” Kane thật sự rất buồn ngủ, chẳng còn tâm trí đâu mà quăn hấn.

“Này, nếu anh không đủ sức, sau này đổi cho tôi lên trên đi?” Lyle đề nghị.

Kane nhắm mắt, lười biếng mở miệng: “Cho dù tôi chịu, em làm được chắc?”

Lyle nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, lắc đầu một cái: “Tôi không nỡ.”

Kane hôn hôn gáy hấn, ngái ngủ lẩm bẩm: “Bảo bối, đừng nghịch, ngủ thêm một lúc nữa đi.” Nói xong thì lật người nằm xuống bên cạnh Lyle, tiếp tục ngủ thẳng cẳng.

Lyle bĩu môi, tự mình xuống giường. Sau một đêm, buồn rầu chia tay chia chân gì đấy trong đầu hấn đã y như sương sớm mùa hè nắng lên thì bốc hơi sạch —— diễn hình của loại thanh niên nhanh nhẹn nhanh quên rất vô lương tâm. Nghĩ đến thế giới hai người sắp tới, hấn thậm chí còn vui vẻ hưng phấn hơn, cả người đều rạo rực.

Phi hành khí दौर hai đã tắt chế độ tàng hình, đang đậu trong sân. Vincent đem đồ đạc của Lyle mang vào trong, chất đầy hơn một nửa khoang hành khách. Lyle đứng giám sát quá trình xong xuôi, hài lòng trở về phòng.

Nửa đêm hôm qua lực lượng đặc biệt đã chính thức tuyên bố giải thể, hai giờ sáng Leonard đã phải đến trụ sở Fluorita, có lẽ sẽ không về kịp để tiễn hấn đi. Những người khác bao gồm Liv, Brian, Ace, Edward đều ở đây, có lẽ muốn chờ Lyle và Kane đi trước rồi mới quay về Naler.

Bữa trưa, nhà bếp làm dễ sườn nướng mà Kane thích ăn, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm đơn giản. Lyle đem ra thanh lý gần hết chỗ rượu vang lâu năm của ngài Jasper, phối hợp với sườn cừu phải gọi là cực phẩm mỹ vị.

Ăn xong, nói chuyện khoảng nửa tiếng, Kane và Lyle đi về phía phi hành khí, mọi người đứng ở phía đối diện, cách hai người họ không xa.

Lyle vẫy vẫy: “Các tình yêu à, tạm biệt, thỉnh thoảng tôi sẽ đến Naler thăm mọi người.”

Liv nhắc nhở: “Nhớ đừng đến tay không.”

Kane cười nói: “Yên tâm, tôi sẽ dẫn Lyle nhớ mang thật nhiều tiền cho cô.”

“Chỉ có anh hiểu tôi nhất mà.”

Lyle cười ha ha, đặt tay lên mở cửa khoang phi hành khí, chuẩn bị bước vào trong, Kane theo sát phía sau.

“Khoan đã —— “

Theo thanh âm xa lạ vang lên, một bóng người chậm rãi hiện ra giữa khoảng không. Trên vai trái người nọ vác một thứ vũ khí như súng máy, tay phải bóp chặt cổ một người phụ nữ, một người vô cùng quen thuộc —— Ava.

Kane từ tối qua đã bắt đầu mơ hồ có cảm giác bị theo dõi, cuối cùng đối phương cũng chịu lộ diện. Y quay người lại chặn trước người Lyle, trầm giọng hỏi người đàn ông mang gương mặt đại chúng hết lần này tới lần khác bất thành linh xuất hiện: “Anh theo dõi bọn tôi bao lâu rồi?”

“Lâu hơn các người tưởng nhiều.” Người nọ nhếch miệng cười.

“Anh muốn gì?”

“Mặc dù cậu không có tư cách đối thoại cùng tôi, nhưng nể mặt thái tử Rickon, tôi không ngại trả lời.” Trên gương mặt đại chúng của người nọ lộ ra nụ cười tà ác, “Tôi muốn mạng của thái tử.”

“Rickon là ai?” Trong lòng Kane có dự cảm không tốt.

“Thái tử Rickon Doyle, ngài chỉ dám trốn sau lưng người đàn ông khác như đàn bà thế thôi sao?” Tầm mắt người nọ xuyên qua Kane dừng trên người Lyle.

Kane và Lyle không hiểu quá nhiều về tình hệ Alpha. Khác với tình hệ Beta theo chính thể cộng hòa, tình hệ Alpha theo chế độ quân chủ lập hiến, ban đầu là Quốc vương và Nội các cùng nhau nắm quyền thống trị, càng về sau quyền lực trong tay Quốc vương tăng lên, thậm chí đã nắm quyền kiểm soát quân đội, đe dọa đến địa vị của Nội các. Mà dòng họ của vị Quốc vương này chính là Doyle.

Lyle mỉm cười: “Làm sao so được với người sẵn sàng dìm dao vào cổ phụ nữ để đạt được mục đích.”

“Hữu dụng là được, không phải sao?” Người đàn ông lạnh giọng nói, “Điện hạ, mời ngài đi về phía trước ba mươi bước, nếu không mỹ nữ xinh đẹp này sẽ sớm trở thành cái xác đấy.”

Ban này khi Lyle dùng vân tay mở cửa khoang, hệ thống của phi hành khí đời hai đã được khởi động, nếu gặp phải công kích sẽ tự động mở lồng bảo hộ, chỉ cần đứng trong phạm vi lồng bảo hộ, cho dù đối phương có dùng tên lửa đạn đạo bắn cũng có thể bình yên vô sự. Người nọ hiển nhiên đang muốn kéo hắn ra khỏi phạm vi bảo hộ của phi hành khí.

“Anh là ai? Tại sao lại muốn giết tôi?” Lyle đẩy Kane ra, bước lên trước, “Anh gọi tôi là điện hạ, tôi là con trai của quốc vương các người sao?”

“Đừng dài dòng lời thôi, trong hai phút nếu còn không bước đến đây, tôi sẽ lập tức giết chết cô ta.”

Kane nắm chặt cổ tay Lyle, trầm mặc nhìn gò má hắn.

“Được rồi, buông ra nào.” Lyle nhẹ giọng nói.

Kane cố chấp không chịu thả tay, “Lyle, bây giờ chúng ta rời khỏi đây đi.”

Âm lượng của y không nhỏ, không chỉ tên Alpha kia nghe thấy, mà đám Liv bên này cũng nghe thấy. Sát ý và giận dữ trong mắt Edward dày đặc, gần như sắp tràn ra viền mắt.

Lyle ghé sát vào tai Kane, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe được nói: “Sweetheart, tôi muốn cực một lần. Nếu chuyện này giải quyết xong, mọi vấn đề khúc mắc sẽ không còn, chúng ta có thể thoải mái đi đâu cũng được, không còn vướng bận gì nữa.”

Tay Kane siết chặt đến độ sắp bẻ gãy cổ tay Lyle. Y cố gắng ép bản thân thả lỏng, khó khăn mở miệng, “Nếu như thất bại...”

Lyle khẽ hôn lên khóe miệng y, “Sweetheart, anh phải tin tưởng vào người đàn ông của mình chứ.”

Nói xong, hắn rút tay ra đi về phía trước. Kane gần như đã định kéo người lại, bàn tay duỗi ra rồi lại cứng nhắc thu về, nhanh chóng đi sát theo phía sau lưng Lyle.

“28, 29, 30.” Lyle từ từ đếm, “Tôi đã tuân thủ lời hứa rồi, đến lượt anh, thả cô ấy ra.”

Ava vẫn luôn im lặng, đột nhiên trong mắt lóe một tia ngoan độc, lớn tiếng mắng: “Ngu xuẩn!”

“Chị đây không sợ bị ai uy hiếp, nhưng ghét nhất bị dùng để uy hiếp người khác, đặc biệt là những người tôi còn nợ ân tình.” Ava quay đầu nói lớn về phía Lyle, “Hôm nay coi như tôi trả đủ ơn nghĩa cho ngài Jasper.”

Lyle không hiểu ý của Ava, người đàn ông đang siết cổ cô lại càng không giải thích được.

Ava đột nhiên rút con dao găm dắt bên hông người đàn ông nọ, hai tay nắm chặt chuôi dao quay mũi dao về định đâm thẳng vào ngực mình. Người đàn ông kia chỉ kịp hô một tiếng “Thần kinh”, vội vàng kéo cổ Ava lùi về, dao găm chệch hướng đâm xuống bụng.

Lyle phát điên gào lên: “Mẹ nó cô điên à! Ai mới là đồ ngu hử!”

Người đàn ông kia cười gằn, tay trái cầm súng nhắm thẳng vào hán bóp cò. Kane theo bản năng quay người ôm lấy Lyle, dùng lưng mình ngăn trở đường đạn, mặc dù chính y cũng biết làm vậy hoàn toàn vô dụng. Thứ này chỉ một phát đã bắn nát được cả phi hành khí, huống chi cả hai người họ đều chỉ là con người.

Lyle túm chặt áo Kane, ngón tay vô thức run lên. Hắn không hối hận, cho dù là sống hay chết, chỉ cần bọn họ ở cùng nhau, đối với hắn mà nói đã là quá viên mãn rồi. Lyle lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Chỉ một tích tắc sau, cả người hắn đột nhiên tê rần như có một dòng điện chạy qua. Lyle lập tức mở mắt — trúng đạn không phải cảm giác này!

Chỉ trong nháy mắt, hắn và Kane vẫn duy trì tư thế ôm nhau như thế xuất hiện ở một nơi khác, người đàn ông vác súng máy đứng cách đó không xa.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt bả tước Philip lại!”

Lyle quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một gương mặt cương nghị có chút quen thuộc cũng có chút xa lạ, người đứng bên cạnh chắc là sĩ quan phụ tá của người nọ, cách đó không xa là bốn quân nhân vũ trang đầy đủ, nòng súng của họ đồng loạt chĩa về phía bá tước Philip, cũng chính là người đàn ông mang gương mặt đại chúng hết lần này tới lần khác muốn giết hắn.

Kane thả Lyle ra, im lặng đánh giá tình hình — phi thuyền phía sau những người kia chắc chắn là của tinh hệ Alpha.

“Moro?” Lyle thử thăm dò gọi ra một cái tên.

“Cháu cũng có thể gọi ta là cậu.” Moro dừng một chút, thở dài tiếp tục nói, “Cháu với mẹ cháu Ingridian giống y hệt nhau, đều phát rồ như thế cả. Nếu ban nãy ta không ở đây, kết cục thế nào cháu đã nghĩ đến chưa?”

“Hôm qua tôi nhìn thấy ông rồi, lúc ở Blackrose.” Câu này coi như là lời giải thích của Lyle. Hắn biết không

chỉ có Philip theo dõi mình, mà còn có cả Moro, vậy nên ban này mới bình thần bước ra khỏi phạm vi bảo hộ.

Moro muốn đưa tay xoa đầu Lyle, hấn lại tránh đi.

“Candice nói mười một năm trước ông đến Avana là để tìm tôi, tại sao lại muốn tìm tôi? Tôi là ai? Sao tôi lại ở Avana?”

“Tên thật của cháu là Rickon Doyle, là con trai độc nhất của Quốc vương Doyle. Lúc cháu ra đời là lúc tình hình giữa Quốc vương và Nội các căng thẳng nhất. Quốc vương vì muốn bảo vệ cháu an toàn, mới đem cháu giao cho ta, để ta đưa cháu đến tỉnh hệ khác tránh họa. Adrian khi đó là thủ hạ của ta, ông ấy lại là người Avana, vậy nên ta để ông ấy đưa cháu tới Avana nuôi dưỡng. Mười một năm trước, ta đến đây là để thăm cháu.”

“Ngài Jasper... đối với tôi rất tốt.” Lyle thờ ơ nói một câu, lại như nặng tựa ngàn cân.

Moro trịnh trọng gật đầu: “Ta biết, ta rất cảm kích ông ấy, Quốc vương cũng rất cảm kích ông ấy.”

“Chính phủ Avana có biết lai lịch của tôi không?”

“Ta cũng không rõ...” Moro nhún vai, “Trong một năm đổ lại đây Nội các mới biết chuyện cháu còn sống, bá tước Philip bắt đầu theo dõi cháu từ lúc đó, ta cũng phải người âm thầm bảo vệ cháu.” Moro dừng một chút, kinh ngạc hỏi, “Cháu không bất ngờ về thân phận của mình à?”

“Lúc kinh ngạc nhất đã qua rồi, bây giờ tôi không quan tâm nữa. Bất kể sinh ra ở đâu, có xuất thân thế nào, trong lòng tôi, tôi vĩnh viễn mang họ Jasper.” Lyle nắm chặt tay Kane, tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt Moro, “Tôi nghĩ đã đến lúc Đại tướng để chúng tôi đi rồi.”

Phi thuyền của Moro tàng hình bay lơ lửng giữa không trung, hệ thống quang truyền của phi thuyền trong nháy mắt đã di chuyển cả Kane và Lyle vào trong phi hành khí đời hai.

Lyle khởi động phi hành khí, quay người hỏi Kane: “Sweetheart, anh muốn đi đâu?”

“Đến bệnh viện Omar xem tình hình Ava đi.” Kho máu Vincent lưu trữ ở nhà chỉ có nhóm máu dự trữ của Lyle và Kane, Ava mất máu quá nhiều, nhất định phải đến bệnh viện truyền máu.

“Tuân lệnh, Sweetheart.” Lyle xiêu xiêu vẹo vẹo giơ tay cúi người, động tác kỳ dị đến mức Kane không đành lòng nhìn thẳng, yên lặng nhích ra xa khỏi hắn.

Lyle nhào đến ôm lấy eo y, cọ cọ đầu vào lưng Kane, “Sweetheart, chúng ta vẫn còn ít nhất ba mươi năm tự do, anh nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Kane nắm chặt tay hắn, “Chúng ta sẽ đi tất cả mọi nơi, tất cả mọi tình hệ.”

Lyle chôn mặt vào vạt áo sơ mi của y, tiếng cười hăm sâu vào vải áo: “Được.”

Nửa giờ sau, phi hành khí dừng lại một lúc ở bệnh viện Omar, sau đó lại nhanh chóng khởi hành.

“Sweetheart, tôi đặt lộ trình tự động rồi.”

“Định dừng ở đâu?”

“Quan tâm làm gì, chỉ cần thời gian đủ lâu là tốt rồi.”

“Em lại muốn làm gì?”

“Sao anh chỉ có mỗi câu này thế hả! Vốn từ ngữ của anh nghèo nàn quá, đổi câu khác đi xem nào!”

...

Phi hành khí chậm chậm bay lên bầu trời. Không biết chủ nhân của nó vô tình hay cố ý, phi hành khí ánh bạc đẹp đẽ không hề che giấu, cứ thế ngày càng bay lên cao, từ từ hóa thành một đốm sáng trong màn đêm tĩnh lặng.

105. Chương 105: Phiên Ngoại – Tiểu Bảo Bối Của Tôi

Nếu chúng ta gặp nhau 15 năm trước

Công việc của ngài Jasper rất bận rộn, không có thời gian ở nhà chăm sóc Lyle. Gần đây ông lại mắc tội một vị nghị viện rất hay thù dai, lo vị nghị viên kia sẽ động đến Lyle, ngài Jasper quyết định để vệ sĩ có năng lực nhất của mình vừa bảo vệ vừa làm.. bảo mẫu cho con trai nhỏ.

Lyle cả người ngắn có một khúc, cao còn chưa tới đầu gối Kane, nếu như cục bột này ôm lấy cẳng chân y, Kane chỉ cần không chú ý chắc sẽ đá bay cả người ta luôn. Gương mặt nho nhỏ mũm mĩm trắng trẻo non nớt, đôi mắt màu xanh lam tròn vo long lanh nước, mái tóc lưa thưa màu cây đay mềm mại bù xù, nhìn qua đẹp như tiểu thiên sứ trong những bức bích họa giáo đường — nhưng chỉ là nhìn qua mà thôi.

Thực chất, đây lại hoàn toàn là một tiểu ác ma.

Lần đầu tiên Kane nhìn thấy Lyle nho nhỏ, hắn đang nằm nhoài cạnh bát đồ ăn cho mèo, cùng con mèo trợn mắt nhìn nhau, trong miệng còn ngậm một ít thức ăn cho mèo, phát ra vài tiếng “hù hù” dọa nạt con mèo nhỏ. Kane vội vã chạy đến xách Lyle lên, một cái tay khác nhanh chóng khều thức ăn cho mèo trong miệng hắn ra, quay đầu hỏi bảo mẫu bên cạnh: “Sao trong nhà vẫn nuôi mèo?”

Bảo mẫu chậm chậm chạy lại, bất đắc dĩ nói: “Lúc trước đem con mèo đi, thằng bé khóc cả ngày, nhất định đòi bằng được. Ngài Jasper hết cách, nửa đêm đành phải cho người đem con mèo về.”

Kane chỉ vào mấy mẩu thức ăn cho mèo vừa móc được trong miệng Lyle ra, “Nó ăn thức ăn cho mèo rồi, bây giờ phải làm thế nào?”

“Đây không phải thức ăn cho mèo, đây là bánh quy ngài Jasper cho đầu bếp đặc chế, cả người và mèo đều ăn được.” Bảo mẫu sợ y trách mình không tận trách, vội vã giải thích.

Kane lúc này mới yên tâm, quay đầu nhìn cục bột trắng trắng nhỏ nhỏ bị mình xách trên tay. Đôi mắt xanh thẳm của Lyle mênh mang như hồ nước, tràn đầy đầy hiếu kỳ cùng đề phòng nhìn y. Kane đỡ hắn lên, bế trên tay.

“Khoảng thời gian này tôi sẽ chăm sóc thằng bé, có gì cần chú ý thì bác viết ra một tờ giấy, buổi tối đưa cho tôi.”

“Được rồi.” Bảo mẫu ôn hòa gật đầu.

Trên cổ bị liếm đến ướt nhẹp, đột nhiên đau đớn ập đến. Kane nghiêng rằng quay đầu thô bạo bóp cằm Lyle, “Dám cắn chứ?”

Bảo mẫu nhìn động tác của y chẳng tính là nhẹ nhàng gì, chỉ muốn bước lên bế cục bột nhỏ về, nhưng nhớ tới lời ngài Jasper dặn dò, bà đành kiên nhẫn giải thích: “Ban này cậu móc bánh quy ra khỏi miệng Lyle, thằng bé nhớ kỹ đấy.”

Lyle nho nhỏ bi bô nói: “Cắn người xấu!”, sau đó tiếp tục cắn một cái lên môi Kane, thậm chí còn cắn đến chảy máu.

Một đứa nhỏ bé bằng nắm tay cắn đương nhiên cũng chẳng đau đớn gì, cổ bị cắn cũng không sao, chỉ là bị cắn vào miệng rất mất hình tượng. Kane đè nén kích động muốn quăng đứa nhỏ trong tay đi, bàn tay rộng lớn dùng sức vỗ mạnh lên mông Lyle một phát. Y đánh một cái này không nhẹ không nặng, Lyle bị ăn đau, lập tức méo miệng meo meo như sắp khóc đến nơi, trong mắt ngân ngấn nước, nhìn qua cực kỳ tội nghiệp.

Bản năng làm mẹ của bảo mẫu lập tức bùng nổ, trách cứ nhìn về phía Kane, giống như đang trách cứ y tại sao lại đi tính toán cùng một đứa bé.

Kane không để bà bế, tự mình bế Lyle đặt vào phòng, để hẳn ở đó một mình, quyết định dùng phương pháp mạnh đào tạo lại nhóc con này.

Hai tiếng sau, y quay lại phòng, phát hiện Lyle cả mặt lem nhem nước mắt nước mũi đang ngủ say sưa, đôi môi nhỏ nhỏ hồng hồng bĩu ra, vừa đáng yêu vừa đáng thương. Kane cúi người hôn nhẹ lên cái trán mềm mềm trắng trắng, nghĩ thầm, nhóc con, để xem chính nhóc thế nào.

Nửa đêm, bảo mẫu nhận được điện thoại của Kane. Bà nhìn đồng hồ, hỏi: “Cậu Campbell, muộn thế này rồi còn có chuyện gì sao?”

“Lyle không chịu ăn gì hết, cứ khóc mãi, tôi phải làm thế nào?”

“Đã hơn mười giờ rồi, Lyle vẫn chưa ăn gì?” Bảo mẫu giật mình hỏi ngược lại, cơn buồn ngủ cũng bay sạch.

Kane khổ não vô cùng: “Tôi đã theo cách bác dạy pha sữa bột cho thằng bé, nhưng nó chỉ khóc không chịu uống.”

Bảo mẫu nhớ lại những chuyện xảy ra ban ngày, bình tĩnh dặn dò: “Cậu phải xin lỗi nó.”

“Cái gì?!”

Bảo mẫu có thể tưởng tượng được Kane ở bên đầu bên kia điện thoại chắc chắn đang trưng ra vẻ mặt như gặp quỷ, nhưng bà rất thương Lyle, hạ giọng kiên quyết nói: “Ban ngày cậu đánh nó, nếu cậu không xin lỗi, thằng bé sẽ không nghe đâu.”

Kane cứng ngắc cúp điện thoại, bàn tay siết chặt ống nghe như đang bóp cổ kẻ thù.

Trong phòng, Lyle nhỏ giọng thút thít, thỉnh thoảng còn nấc một cái, thân thể nho nhỏ cuộn thành một cục tròn vo, đáng thương cực kỳ. Kane rót một cốc sữa bùng đến, nhấc Lyle từ trên giường lên, đem miệng cốc kề vào bên mép Lyle, vụng về đổ dành: “Ngoan nào, không ăn là chết đói đấy.”

Trong mắt Lyle trượt xuống một giọt nước mắt, hít hít mũi, quay đầu đi, kiên quyết không uống.

Kane loay hoay không biết làm thế nào, kiên nhẫn hai mươi năm qua gần như đều dùng hết vào lúc này, “Ngoan nào, uống hết cốc sữa này rồi có gì chúng ta từ từ thương lượng.”

Y nịnh nọt đổ dành sắp khô cả nước bọt, nhưng Lyle vẫn không phản ứng. Kane đành phải dè xuống cảm giác quái dị, lau lau gương mặt lem nhem nước của hẳn, trịnh trọng nói, “Ban ngày anh không nên đánh

nhóc, xin lỗi, đừng giận nữa nhé?”

Nhóc con kia đưa tay cào cào tóc, Kane biết có hi vọng, mặt mũi cũng vút luôn, “Lúc này anh đánh nhóc, bây giờ cho nhóc đánh lại một cái, chúng ta hòa, được không?”

Lyle mếu mếu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cắn người xấu.”

Kane chìa tay đến bên miệng Lyle, nhóc con kia lại đẩy tay y ra, rất đòi hỏi: “Cổ.”

Kane vui vẻ ôm người vào lòng, sáng khoái nói: “Đây, cắn đi.”

Lyle dùng hết sức lực cắn mạnh một phát vào chỗ ban sáng mình vừa cắn, nhưng vì quá đói bụng, lại vừa khóc nửa ngày, chẳng còn sức nữa. Kane cũng không cảm thấy đau, nhưng vì muốn dỗ đứa nhỏ, rất giả dối hét lên: “Đau quá!”

Lyle rốt cục nín khóc, mỉm cười, hai mắt cong cong, có vẻ rất đắc ý.

Kane nghĩ thầm, tiểu tổ tông này cuối cùng cũng chịu nín rồi, thở hắt ra, hôn một cái lên cái má phúng phính trắng mềm. Lyle từ từ nhìn y, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, xấu hổ nghiêng đầu đi.

Kane lần đầu tiên cảm thấy đứa nhỏ này cũng rất đáng yêu, y thử nhiệt độ của sữa, thấy vẫn còn ấm mới cho Lyle uống. Lyle lần này ngoan hơn nhiều, hai tay bè cốc tự uống hết sữa.

“Muốn uống nữa không?”

Lyle do dự một chút, xấu hổ gật gật đầu.

Kane trong lòng chắc một tiếng, hoàn toàn không thể hiểu được thế giới nội tâm của trẻ nhỏ, lẽ nào nhóc con này tự thấy mình ăn quá nhiều nên xấu hổ? Nhưng chỉ cần nhóc con này chịu ngoan ngoãn ăn ngủ không làm phiền mình nữa, y đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Kane không nghĩ linh tinh nữa, nhanh chóng pha thêm một cốc sữa nữa phục vụ tiểu tổ tông. Lyle có lẽ là khóc nhiều nên đói, uống sạch sành sanh không còn một giọt. Kane sợ cái dạ dày nhỏ kia ăn no quá không tiêu hóa nổi, không dám pha thêm cốc thứ ba.

Chờ y rửa cốc xong quay lại, phát hiện Lyle đã nằm nhoài trên gối ngủ. Kane ngồi xuống bên cạnh, bóp bóp hai bên má trắng mềm của đứa nhỏ, nhẹ giọng nói, “Tiểu tổ tông, ghê giấc quá đấy.”

Kane chăm sóc Lyle không được cẩn thận như bảo mẫu, nhưng được cái y có thể chơi cùng Lyle, chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi đã nhanh chóng chiếm được sự yêu thích của đứa nhỏ này, suốt ngày đi theo sau mông y một câu “Kane”, hai câu “Kane” gọi đến gọi đi — nhưng nhóc con này lại sống chết nhất quyết không chịu gọi y là anh hay chú.

Kane cùng nhóc con này náo loạn nửa ngày, rót cho Lyle một cốc nước ấm, bản thân thì vào bếp lấy trong tủ lạnh ra một lon bia, mở nắp uống một ngụm non nửa lon, cả người đều mát mẻ khoan khoái.

Lúc y quay lại phòng khách, Lyle đang lom còm bò theo sau mông con mèo, trong miệng còn cắn đuôi nó, cả mồm đều là lông.

Kane ba chân bốn cẳng chạy tới bế người lên, vỗ mạnh một phát vào cái mông nhỏ trên của Lyle: “Không được cắn đuôi mèo!”

Con mèo đáng thương “meow —” một tiếng thật dài vô cùng thê lương giống như đang bày tỏ đồng tình với y. Nó bị Lyle bắt nạt quen rồi, ở với chủ nhân thế này quả thật là sống không bằng chết.

“Lông mèo mà cũng ngậm vào mồm? Bắn như thế, nhỏ ra nhanh.”

Trái tim thủy tinh của con mèo ầm ầm vỡ nát.

Lyle cũng chẳng hiểu lắm Kane đang nói cái gì, cười khanh khách vô cùng vui vẻ, miết miệng cố ý muốn thơm một cái. Kane không chú ý bị nhóc con này hôn lên, cả miệng dính đầy lông mèo, vội vàng phì phì như điên.

Lyle sung sướng cười ha ha, cặp mắt xanh tròn vo cong cong như trăng khuyết.

Kane thật sự không biết làm thế nào với đứa nhỏ này, một tay xách mông Lyle, “Ông tướng, đi, chúng ta đi vào phòng tắm tắm sạch sẽ cho nhóc.”

Sau khi giúp nhóc con súc miệng sạch, Kane cũng không quản Lyle, để mặc hắn ngồi trong bồn tắm chơi với vệt cao su, bản thân thì đứng trước gương cạo râu. Cả ngày điên loạn bây giờ mới được một lúc an nhàn, cả người y đều trấn tĩnh lại, thật đúng là phút giây yên bình hiếm hoi đến không chân thực.

Cạo râu xong, Kane sờ sờ cằm, khá thoả mãn với bản thân trong gương. Trong lúc vô tình y nghiêng đầu sang, vừa liếc thấy trong miệng Lyle ngậm vệt cao su không đầu, Kane sợ đến mức tim sắp nhảy lên tận họng.

—— Biết ngay cuộc sống làm sao có thể bình tĩnh tốt đẹp được như thế!

Y chạy vội tới bên bồn tắm, rút con vệt không đầu ra nghiêm giọng hỏi: “Có phải nhóc ăn đầu nó rồi

không?!”

“Bộp bộp bộp.” Lyle vừa cười vừa dùng tay đập đập nước, nước tắm đầy bọt trắng bắn lên rất cao, dính đầy mặt Kane.

Kane hít sâu một hơi, tự nói với mình, phải nhịn, không thể bóp chết tổ tông này. Y bình tĩnh lau vệt nước dính trên mặt, không quan tâm Lyle cả người đầy nước, cúi xuống bế nhóc con ra, ôm vào trong ngực, rút nước trong bồn đi, cuối cùng cũng thấy cái đầu vịt vàng vàng nằm lơ lửng trên lớp men trắng.

Kane nặng nề thở phào một hơi, cầm cái đầu vịt bóp bóp đến không ra hình thù gì.

“Kane, ngu ngốc.” Lyle vui sướng vỗ tay.

Trên trán Kane hằn lên vài sợi gân xanh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, táng cho cái mông nhỏ kia mấy phát. Nhưng đã có vết xe đổ từ lần trước, giờ có cho tiền y cũng không dám đánh.

Tắm xong, Kane quấn khăn tắm, đi chân đất vào bếp định lấy nửa lon bia dở ban nãy uống chưa hết đặt trên bàn nhỏ cạnh tủ lạnh, nhưng vào đến nơi lại không thấy bia đâu. Ở đây chỉ có một đầu bếp và hai nữ giúp việc chuyên quét dọn từ buổi sáng, ai lại động vào một lon bia dở?

Kane nghi hoặc mở tủ lấy một lon bia khác.

Trở lại phòng ngủ, y phát hiện nhóc con kia không ở trên giường, vừa gọi vừa đi tìm xung quanh, ồ mèo cũng lật hết một lượt, cuối cùng phát hiện ra Lyle đang ở trong gian phòng nhỏ của mình.

—— Nhóc con ngán một mẫu ngồi co chân trên sàn nhà, hai tay cẩn thận bưng lon bia mất tích, khó khăn dốc dốc vào miệng mình.

Kane đau đầu day trán, đi tới nhắc lon bia ra. Lyle mặt mũi đỏ bừng, hai mắt lơ đãng, chép chép miệng, lẩm bẩm nói: “Đáng quá.”

Kane cảm thấy biểu hiện của nhóc con này rất thú vị, nhẹ giọng hạ lệnh: “Tự bò dậy, quay về phòng đi ngủ.”

Lyle ngoan ngoãn chậm rãi bò dậy, loạng choạng loạng choạng giơ chân lên, đầu giật giật, trong mắt đột nhiên dâng lên một tầng hơi nước, sụt sùi mếu máo: “Thật mệt.” Sau đó “Bộp” một tiếng ngã sấp xuống sàn, bất động.

Ông tướng này say bia đấy à?

Kane buồn cười gầy gầy hàng lông mi dài phủ xuống hai má nộn nộn, uống nốt chố bia trong cái lon kia rồi cẩn thận bế Lyle về phòng.

Ngủ chưa được một tiếng, trên ngực y như bị đá dè, chèn đến mức khiến y không thở được phải tỉnh. Kane mở mắt ra, phát hiện ông tướng kia không biết đã lồm cồm bò lên ngồi chồm hồm trên bụng mình từ bao giờ, đang mở mắt thao láo. Y lăm bằm mắng trong lòng, xoa xoa lưng đứa nhỏ, dỗ dành, “Làm sao vậy, tiểu bảo bối?”

“Đau.” Lyle ủy khuất chỉ chỉ vào đầu mình.

Kane rất vô trách nhiệm qua loa nói: “Đi ngủ sẽ hết đau, ngoan, ngủ đi.”

Lyle tức giận cắn một phát lên cổ y, dẫu rằng nhột nhột dính đầy nước bọt. Kane bị đau giật mình kêu một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Thế nhóc muốn gì đây?”

“Muốn nghe Cáo nhỏ và rùa đen nhỏ.”

Cáo nhỏ và rùa đen nhỏ là cái quái gì?!

Lyle tức giận dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn y: “Jolie vẫn hát mà!” Jolie là tên của bà bảo mẫu.

Kane đau đầu nói: “Nhưng bà ấy là phụ nữ.”

Trong mắt Lyle tràn đầy dấu chấm hỏi.

“Cho nên anh không biết hát.”

Lyle tức giận lên án: “Nói dối! Cesey biết hát mà!” Cesey là một ngôi sao nhỏ tuổi.

Nhóc con kia dùng vẻ mặt oanh liệt “không hát thì không ngủ”, Kane bất đắc dĩ lấy điện thoại lên mạng tìm nhạc thiếu nhi, cố gắng hát theo âm thanh trong điện thoại, có lẽ là ngũ âm không đủ, hát còn kinh hơn đọc sách, “Rùa đen nhỏ, chậm rãi bò, cáo nhỏ, rất giảo hoạt...”

“Không hay!” Lyle bất bình, cơ thể ngăn ngừn tiếp tục nằm nhòai trên người Kane, cắn cắn cổ y, yêu cầu, “Hát lại hai lần.”

Kane ngáp một cái, vừa hát vừa xoa xoa lưng dỗ Lyle ngủ. Bản thân y cũng rất buồn ngủ, hát mấy câu

rồi cũng chẳng biết mình đang hát cái gì nữa, một lớn một nhỏ cứ thế ôm nhau ngủ mất, chỉ còn lại tiếng nhạc vui vẻ trong điện thoại vẫn tiếp tục vang lên.

“Rùa đen nhỏ, chậm rãi bò, cáo nhỏ, rất giảo hoạt...”

Đầu bếp xin nghỉ một ngày, Kane phải tự làm đồ ăn, cũng may nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn nhiều, bánh mì, xà lách, thịt xông khói đều có, đủ làm một cái sandwich đơn giản. Giải quyết đồ ăn của mình xong, y pha một cốc sữa nóng cho Lyle.

“Không uống.”

Kane khom lưng bế nhóc con lên: “Lại sao rồi? Ai chọc bảo bố?”

Lyle rầu rĩ chỉ vào miếng trứng muối dính bên mép y, “Muốn ăn cái này.”

Kane nhớ bảo mẫu dặn không được cho nhóc con này ăn linh tinh, dạ dày Lyle yếu hơn những đứa nhỏ cùng tuổi khác, không được ăn thức ăn dầu mỡ, “Cái đấy không ngon đâu, trên đời này chỉ có sữa là ngon nhất!”

Lyle tức giận lấy miếng lòng đỏ trứng muối bên mép y nhét vào miệng: “Nói dối! Cái này ngon hơn sữa!”

Kane lau lau khóe miệng, suy nghĩ xem nên nói thế nào để lừa gạt ông tướng phiền phức này.

Lyle thấy y không nói gì, càng thêm tức giận: “Kane lại nói dối, ngu ngốc!”

Chăm Lyle cũng đã được vài ngày, Kane thật sự rất thích đứa nhỏ này, bị mắng ngu ngốc cũng không tức giận, trẻ con mà, hai má phình ra mắt trợn lên trông càng đáng yêu tợn. Nhưng sự thật trước mắt là đứa nhỏ này quá khó chiều, y vắt hết óc nghĩ ra một cách, lấy hai lát bánh mì bóp vụn một ít lòng đỏ trứng muối bỏ vào giữa.

Lyle ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm, đột nhiên “A ——” một tiếng, Kane quay đầu nhìn lại, phát hiện nhóc con này bị con dao trên mặt bàn chọc vào tay, ngón tay trắng mịn bị cửa rách, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra liên tục.

Kane vội vã đặt bánh mì xuống, đau lòng nhìn nhóc con kia mím môi không dám khóc ra, đem ngậm ngón tay bị cắt của Lyle vào miệng cho hết máu rồi bịt chặt lại không cho máu chảy ra tiếp, bế tổ tông nhà mình ra khỏi bếp đi lấy hộp thuốc.

Đổ thuốc bột cầm máu, dán băng cá nhân, cuối cùng cũng coi như xong.

Đôi mắt tròn vo của Lyle ầng ậng nước: “Chảy máu rồi, có chết không?”

Kane dỗ khóc dỗ cười, ôm vào trong lòng dụ dỗ: “Không đâu, tiểu bảo bối phải sống lâu trăm tuổi, đàn ông con trai bị chảy máu một chút làm sao mà chết được.”

Lyle cường điệu khua tay: “Nhưng chảy máu này.”

“Chảy máu không chết được.” Kane cúi đầu thơm một cái lên ngón tay nho nhỏ trắng nõn quần trong cái băng cá nhân to đùng, nghiêm túc nói, “Anh bảo đảm với nhóc.”

Lyle hít hít mũi sụt sịt, “Được rồi.”

Kane dùng ngón cái nặn nặn má đối phương: “Cám ơn nhóc.”

Sống bao nhiêu năm phóng khoáng ngông nghênh, lần đầu tiên trong đời Kane xuất hiện một suy nghĩ, nếu như sau này y có một đứa con giống như nhóc con này, có bắt y làm trâu làm ngựa hầu nó cũng được.

Vấn đề của ngài Jasper với vị nghị viên kia đã giải quyết xong, sự nghiệp bảo mẫu của Kane cũng kết thúc.

Một buổi trưa ngày nào đó, ngài Jasper về nhà, Kane thu dọn mấy bộ quần áo đến chào tạm biệt Lyle, kết quả nhóc con kia túm chặt ống quần y sống chết không buông, khóc đến sập nhà.

Ngài Jasper ngồi xổm xuống dỗ dành: “Lyle, ngoan nào, Kane còn có việc phải làm, sau này cậu ấy sẽ đến chơi với con sau.”

Lyle khóc lóc lắc đầu: “Không muốn, con muốn Kane!”

“Ng ngoan nào, ngày mai Kane sẽ tới thăm con.”

“Người lớn toàn nói dối, chẳng ai đến chơi với con.”

Kane nghe nhóc con kia khóc đến trong lòng mềm nhũn, ngồi xổm người xuống, bảo đảm nói: “Lyle là tiểu bảo bối anh thích nhất, anh đương nhiên sẽ quay lại chơi với nhóc rồi.”

Lyle cố chấp lắc đầu, khóc đến sắp không thở nổi: “Không đâu.”

Ngài Jasper cũng chưa từng thấy con trai khóc kinh khủng như thế này, còn định chiều theo để Kane ở lại. Cuối cùng vẫn là Kane thẳng thắn đẩy Lyle ra, hôn một cái lên trán đứa nhỏ này, nghiêm túc nói: “Anh nhất định sẽ đến thăm nhóc, thật mà.”

Sau đó y gật đầu chào ngài Jasper, đi thẳng ra ngoài.

Lyle ngồi thu lu một cục trên sàn nhà khóc đến mắt mũi sưng húp, tức giận ăn vạ với ba mình: “Con muốn Kane cơ hu hu!”

Ngày hôm sau, Kane cùng đám bạn đi bơi. Có người chỉ vào dấu răng trên cổ y, ám muội cười: “Bị con mèo hoang nào cắn thế này?”

Kane theo bản năng sờ sờ vết sẹo kia, ngón tay miết đi miết lại, khẽ cười, “Không phải mèo hoang, là tiểu bảo bối.”

106. Chương 106: Phiên Ngoại – 30 Năm Tới

Tôi sẽ cố gắng để em không vứt bỏ tôi

Phòng giam trong phi thuyền, bá tước Philip ngồi trên đất, không biết đang suy nghĩ gì, vừa thấy Moro đi tới đã lập tức đứng lên. Nhưng Moro vóc người quá cao to, mặc dù Philip đã đứng thẳng người lên, vẫn phải ngửa đầu mới nhìn được đến mặt đối phương.

“Cậu muốn gặp tôi?” Moro hỏi.

“Thả tôi ra.” Philip nhìn thẳng Moro, chậm rãi nói.

Về mặt Moro hoàn toàn không có bất cứ biểu cảm gì, nhàn nhạt hỏi: “Lý do?”

“Ngài thả tôi, tôi trả tình nhân của ngài.”

“Cầu kết với chính phủ Avana, truy sát thái tử, bất kỳ tội danh nào cũng đủ để đưa lên tòa án tối cao. Rất xin lỗi, cho dù tôi muốn cũng không có quyền thả.”

Philip trào phúng cười: “Đại tướng, ngài nghĩ tôi chỉ bắt được mỗi người tên là Ava thôi sao? Tình nhân của ngài, Candice lúc đó đang đi cùng với cô ta, ngài đoán tôi có bỏ qua cơ hội mời Candice đến chỗ tôi uống trà không?”

Moro bước về phía trước hai bước, cách lớp vách ngăn trong suốt, nhìn từ trên cao xuống: “Một mình cậu đến Avana, bây giờ lại đang bị giam trong phi thuyền của tôi, cậu nghĩ đem một người phụ nữ giấu trong quán trà thì cứu được mạng mình? Bá tước Philip, cậu không chỉ lỗ mãng, mà còn rất ngu xuẩn.”

Philip kinh ngạc trợn mắt: “... Làm sao các người biết...”

Moro xoay người rời đi, “Ngoan ngoãn ngồi yên ở đó đi, nếu không đừng trách tôi ném cậu ra ngoài phi thuyền. Nội các thà hi sinh một vị bá tước nho nhỏ, cũng không muốn dính dáng đến tội phạm ám sát thái tử đâu.”

Sắc mặt Philip đột nhiên biến đổi, vội vã hét lên trước khi cửa hợp kim khép lại: “Hành động của tôi không dính dáng đến Nội các!”

Trong phi hành khí đời hai, Lyle đặt mông ngồi trên bàn điều khiển chưa khởi động, hai chân quắp lấy eo Kane. Giữa buồng lái và khoang hành khách được ngăn cách bởi một lớp màn sáng trong suốt một chiều, chỉ nhìn được từ trong ra. Ở bên kia màn sáng, Candice đang yên tĩnh ngồi trên ghế ngấn người.

“Sweetheart, tại sao chúng ta lại phải giúp Moro làm việc này?” Lyle bất mãn cầu nhàu.

Tâm tình Kane không tệ, nghiêng đầu suy nghĩ, tiếp tục đáp: “Bởi vì Moro đã cứu chúng ta một lần?”

“Đấy là ông ấy tự nguyện mà. Mà tính ra thì, tất cả phiền phức đều từ Moro mà ra, nghĩa vụ giải quyết chẳng lẽ không phải của ông ta à?”

“Vậy bây giờ chúng ta quăng Candice ra ngoài?”

Lyle giật mình nhìn y: “Sweetheart, anh...”

Thấy Kane cười rất thiếu đánh, Lyle mới biết mình bị y đùa, túm tóc Kane thô bạo kéo xuống, cắn mạnh lên môi y, liếm liếm vết máu chảy ra, hưng phấn dạt dào nói: “Sweetheart, hay bây giờ chúng ta làm đi? Candice ở ngoài đó không nhìn thấy cũng không nghe được, nhưng chúng ta ở trong này lại thấy ngoài kia rõ mồn một, cái cảm giác nơm nớp lo sợ này thích chết đi được.”

Kane cùng Lyle đi du lịch khắp nơi, qua một khoảng thời gian hòa theo mấy trò không biết xấu hổ của hân, da mặt y cũng đã dày lên tương đối, nghe vậy không từ chối, chỉ chần chừ nói, “Một lúc nữa là đến nơi rồi.”

Lyle trong lòng ngứa ngáy, sốt sắng thúc giục, “Vậy càng phải làm nhanh lên mới kịp.”

Kane một tay đỡ gáy hần hôn xuống, một tay khác cởi thắt lưng, hàm hồ nói, “Lát nữa em kẹp chặt một chút.”

Nhưng bọn họ hiển nhiên đã đánh giá quá cao tự chủ của bản thân, đặc biệt là Kane. Cuộc sống quá thoải mái thì nhu cầu cũng nhiều lên, y chuyên tâm vui đầu làm chính sự, còn sót lại chút lý trí cũng chỉ nghĩ được, thật ra thế này cũng tốt mà.

“Đại tướng?” Sĩ quan phụ tá nhìn về mặt Moro âm tình bất định, dè dặt hỏi, “Ngài có muốn truyền quang phi hành khí của điện hạ vào phi thuyền không?”

Trong màn hình đối diện, phi hành khí đời hai bất động không nhúc nhích, mà tình cảnh này đã kéo dài hơn hai mươi phút rồi.

“Đại tướng?”

Moro đem tầm mắt từ màn hình dời đi, ngấn gọn nhả ra một chữ: “Chờ.”

Đợi hơn mười phút nữa, bọn họ mới thu được thông báo từ phi hành khí đời hai: Đại tướng thân ái, có thể nhắc phi hành khí của chúng tôi vào phi thuyền bổ sung năng lượng không, không đi được nữa rồi ^__^. Ký tên: Lyle Jasper và Sweetheart.

Moro luôn luôn nghiêm túc thận trọng trong mắt toát ra chút ý cười, phất tay với sĩ quan phụ tá: “Truyền quang toàn bộ phi hành khí đến khoang số 3. Lần này tìm được ba khối đá năng lượng, lấy một khối cho điện hạ.”

“Đại tướng, đá năng lượng có nguồn năng lượng rất lớn, dùng cho phi hành khí thực sự là quá lãng phí...”

Moro ngắt lời người nọ: “Nếu có ai hỏi, cứ nói lần này chúng ta chỉ tìm thấy hai khối đá năng lượng.”

Sĩ quan phụ tá biết ý Đại tướng đã quyết, cho dù không đồng tình cũng chỉ có thể làm theo, truyền quang phi hành khí đến khoang số ba. Lúc phi hành khí được di chuyển vào, ánh mắt Moro lập tức thay đổi —— trong phi hành khí có tận ba người!

Ánh sáng trắng lóe lên, ba người đi ra khỏi phi hành khí. Chưa nhìn rõ là ai, nhưng biết rõ Moro đang đề phòng, sĩ quan phụ tá nhanh chóng rút súng ra, đến khi thấy đối phương là một người phụ nữ bình thường trông có hơi gầy yếu mới giật mình sững sốt.

“Candice?” Moro kinh ngạc thốt lên, rõ ràng lúc trước ông đã dặn Lyle sau khi cứu ra thì sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho Candice ở Avana mà.

Thời gian mười một năm không lưu lại quá nhiều vết tích trên người ông, nhưng lại khắc xuống trên gương mặt người phụ nữ đó ít nhiều nếp nhăn. Người con gái dịu dàng đơn thuần khả ái mười một năm trước đã biến thành một người phụ nữ dài dàu sương gió. Moro cũng sắp không còn nhớ nổi hình dáng của cô gái năm đó cứu mình nữa rồi.

“Moro, đã lâu không gặp.”

Moro ra hiệu cho sĩ quan phụ tá thu súng lại, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua Lyle. Lyle vốn còn định mặt dày ở lại hóng hớt lập tức dựa vào người Kane: “Sweetheart, chân tôi mỏi quá, muốn đi tắm muốn đi ngủ.”

Sĩ quan phụ tá nhanh nhạy tiếp lời: “Điện hạ, mời đi theo tôi.”

Lyle đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, dính lấy Kane như trẻ sinh đôi. Kane cũng rất dung túng, tay phải khoát lên bên hông hắn, để mặc hắn trêu chọc sĩ quan phụ tá: “Anh đẹp trai, anh tên là gì?”

Sĩ quan phụ tá đã quen với tác phong quân nhân, dáng đứng của Lyle khiến anh ta cả người đều không được tự nhiên, nhẩn nại đáp: “Thưa Điện hạ, tên tôi là Scott Seniel.”

“Hai lần tôi đến đây, lần nào cũng thấy anh đứng cạnh Moro, hai người thật đúng là như hình với bóng. Có phải Moro đi đâu cũng dắt anh theo không?”

Sĩ quan phụ tá nhìn dáng đi và tư thế đứng của Lyle, luôn cảm thấy lời nói của hắn rất mờ ám, anh ta cương chế cảm giác kỳ dị trong lòng, bình tĩnh đáp: “Đó là vì Đại tướng tín nhiệm tôi, đây là vinh hạnh của tôi.”

“Moro tín nhiệm anh như thế, chắc chuyện gì của ông ta anh cũng biết hết nhỉ?”

Sĩ quan phụ tá đau đớn phát hiện ra mình đã bị điện hạ cho vào tròng, cau mày không biết nên trả lời thế nào.

Lyle không cho anh ta thời gian suy nghĩ, lập tức hỏi tiếp: “Có phải Moro thuê thợ săn tiền thưởng ở Avana để bắt tôi không?”

Kane lập tức nhớ lại lúc bọn họ lần đầu đến Naler, Liv và Brian muốn trói Lyle đưa đi, nhưng lại được người ủy thác dặn không được làm bị thương hắn. Sau đó y cũng quên khuấy mất chuyện này, bây giờ nghĩ lại, vừa muốn đưa Lyle đi lại vừa muốn đảm bảo hắn không bị thương, chỉ có thể là Moro.

Sĩ quan phụ tá theo bản năng giải thích: “Điện hạ, Đại tướng không có ác ý. Đại tướng phát hiện có người

truy sát Điện hạ nên mới định đưa ngài lên phi thuyền để bảo vệ. Sau đó vì thấy ngài đã có năng lực tự vệ, Đại tướng cũng không đi tìm thợ săn tiền thưởng nữa.”

“Sao các người không tự mình ra mặt?”

Sĩ quan phụ tá biết vừa rồi mình bị Lyle lừa, lấy lại bình tĩnh, trấn định nói: “Thứ nhất là vì đảm bảo càng ít người Alpha biết chuyện Điện hạ còn sống càng tốt, thứ hai là vì chúng tôi không am hiểu Avana như những thợ săn tiền thưởng kia. Cuối cùng Đại tướng chỉ cho người luân phiên theo dõi âm thầm bảo vệ Điện hạ, chứ hoàn toàn không dò hỏi bất kỳ hành động nào của ngài.”

“Một vấn đề cuối cùng, theo anh thì liệu Đại tướng của các anh có dẫn Candice về Alpha cùng không?”

Đúng đấy, rốt cuộc có dẫn về cùng không? Sĩ quan phụ tá trong lòng không tự chủ được hóng hớt nghĩ, ngoài miệng lại vẫn rất nghiêm túc nói: “Đó là vấn đề cá nhân của Đại tướng, tôi không thể xen vào.”

Sĩ quan phụ tá dẫn hai người đến một gian phòng khá rộng rãi, bức tường trắng tinh, cửa sổ sát đất rất lớn, ngoài cửa sổ là rất nhiều tinh thể lưu chuyển, bàn ghế được chế tác tinh xảo, trang bị đầy đủ thiết bị truyền tin ba chiều, nói chung là mọi thứ đều rất hài lòng, trừ giường —— cái giường kia rõ ràng là giường đơn.

Sĩ quan phụ tá thăm dò hỏi: “Điện hạ, có muốn lấy thêm giường không?”

Lyle tùy ý phát tay: “Cứ thể này được rồi, tôi ngủ giường, Sweetheart ngủ tôi.”

Về mặt sĩ quan phụ tá cứng đờ, khắp người mỗi tế bào đều kêu gào muốn nói “Tôi rất lúng túng”.

Lyle cười ha ha, quay người lại nói với Kane: “Sweetheart, năm đó lúc làm lính anh cũng đáng yêu này thể à?”

Kane vỗ một phát lên mông hắn, dùng mắt ra hiệu cho hắn ngậm miệng, quay sang nói với Scott: “Lấy cho chúng tôi chút đồ ăn được không?”

Sĩ quan phụ tá gật đầu liên tục, ba chân bốn cẳng chạy như ma đuổi.

Đuổi người đi rồi, Kane đẩy Lyle đi về buồng tắm, “Ban này không đeo bao, tranh thủ bây giờ Moro đang nói chuyện cùng Candice, nhanh đi xử lý đi.”

Lyle lười biếng không muốn nhúc nhích: “Anh bắn vào thì tự anh đi mà xử lý.”

“Anh vốn định rút ra rồi, là tại em không cho.”

Lyle như cười như không nghiêng rằng: “Chẳng lẽ lúc anh muốn rút ra tôi còn lòi chym anh lại được chắc?”

Kane sờ sờ mũi không nói nữa. Lyle thích như thế, nếu không phải vì an toàn, y cũng không muốn đeo mấy thứ lằng nhằng, nói những câu kia cũng là khẩu thị tâm phi. Thấy Lyle mệt thật, Kane thở dài ôm lấy hắn bế vào phòng tắm. Lyle cười híp mắt vòng tay qua cổ y, hài lòng nói: “Thế này có phải đáng yêu không.”

Lyle quyết định không nhúc nhích mặc ai muốn làm gì thì làm. Kane từ phía sau ôm lấy hắn, ngón tay thon dài nhanh chóng cởi cúc áo sơ mi rồi đến khóa quần, lột sạch sẽ Lyle chỉ còn một cái quần lót màu trắng. Ngón tay thăm dò vào trong sờ sờ một lượt, tỉnh bơ nói: “Giữ chặt thật đấy, quần lót cũng không ướt.”

Lyle không chịu nổi mấy lời khiêu khích kiểu này, vừa nghe đã muốn cứng, nhưng hắn thật sự đã mệt quá rồi, không còn sức đâu mà lên nữa, nếu muốn làm thì cũng phải chọn phương pháp nào không cần động đậy mà làm, mệt nào vô cùng.

Kane sợ làm ướt quần áo trên người, dứt khoát cởi hết ra luôn, cũng cởi nốt cả quần lót của Lyle, nhấc hắn đến dưới vòi hoa sen, nước nóng từ trên đổ xuống, thấm ướt cơ thể hai người.

Kane đưa ngón tay theo nước nóng thăm dò vào bên trong, bên trong ấm nóng ẩm ướt, hai người lại đang trần trụi, tình huống này có không muốn nghĩ bậy cũng phải nghĩ bậy.

Lyle động chạm như thế, cũng có chút động tình, nhưng lại không chắc có còn đủ sức mà làm tiếp hay không, qua loa thúc giục: “Sweetheart, đừng có lè mề nữa, nhanh lên đi.”

Kane cũng không phải người chết, từ lúc giúp hắn cởi quần áo y đã bắt đầu ghen đến bứt rứt, bình tĩnh giúp hắn lấy hết chất lỏng bên trong ra. Ngón tay y cứ ba lần thì phải có một lần “vô ý” cọ qua tuyến thể, cọ đến Lyle không tự chủ được thở dốc.

Hắn co cùi chỏ thô bạo thúc mạnh vào ngực Kane, hỏn hển nói: “Anh xong chưa!”

Kane cong ngón tay lên, đốt ngón tay chạm vào nơi nào đó, Lyle kinh hãi “A ——” một tiếng, dục vọng triệt để bị khơi lên. Hắn cắn răng chửi mẹ nó, lùi lại cọ cọ vào người y, thúc giục: “Muốn làm thì vào nhanh lên.”

Ban nãy trên phi hành khí mới được một lần, Kane đương nhiên chưa thỏa mãn, hiện tại mặc dù tên đã lên dây, nhưng vẫn cố nhịn xuống, chậm rãi cắn lên gáy Lyle, nhỏ giọng thì thầm: “Lúc em bày trò vui vẻ thể có quan tâm anh nghĩ gì không, em coi anh như mấy tiết dục đấy à?”

Y đang nói đến chuyện ban nãy trên phi hành khí, Lyle tự thoải mái xong thì đã phát tin báo cho Moro quang truyền bọn họ vào phi thuyền, hại y còn chưa tận hưởng dục cầu bất mãn.

Lyle có chút chột dạ: “Mẹ nhà anh, tôi ghét nhất là mấy thứ vớ vẩn đấy.”

Kane nhẹ nhàng dùng môi cọ cọ bên tai hắn, đột nhiên cắn mạnh một phát, thản nhiên nói: “Phải rồi, đồ giả làm sao mà thỏa mãn em được.”

Sĩ quan phụ tá Scott đang chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin báo từ Đại tướng, lại lóc cóc bò dậy khỏi chăn ấm nệm êm, dùng tốc độ ánh sáng mặc quân phục đi tới phòng Moro lĩnh chỉ. Moro đứng chặn ở cửa đưa cho anh ta một cái hộp lớn và một cái hộp nhỏ, “Đưa sang cho Điện hạ.”

Sĩ quan phụ tá cúi đầu nhìn lướt qua, lúng túng đáp: “Vâng Đại tướng, tôi đi ngay đây.”

—— Hai cái hộp này, hộp to đựng hai cái quần lót nam, hộp nhỏ là hộp bao cao su.

Sĩ quan phụ tá đã đi theo Moro bao nhiêu năm, rất hiểu tính cách ông. Moro rất gắt gao với các vấn đề vĩ mô, nhưng lại thường hay quên tiểu tiết, trên cả phương diện công việc lẫn cuộc sống đều như thế, sao bây giờ Đại tướng lại cẩn thận đến độ chuẩn bị cho Điện hạ và vị kia nhà Điện hạ cả quần lót lẫn... bao cao su?!

Lẽ nào Đại tướng đặt camera trong phòng Điện hạ, phát hiện Điện hạ và vị kia làm vài ba chuyện abc xzy?!

Không không không, Đại tướng không thể làm chuyện bỉ ổi như thế được, sĩ quan phụ tá vừa nghĩ vừa đi nhanh hơn.

Lyle kinh ngạc nhìn người ngoài cửa: “Anh sang đây làm gì?”

Sĩ quan phụ tá nhẩn nhện cảm giác lúng túng, đưa hai cái hộp sang, “Điện hạ, đây là Đại tướng dặn tôi đưa sang.”

Lyle nhận lấy nhìn qua, vui vẻ huýt sáo, quay đầu nói với người trong phòng: “Sweetheart, Moro đưa quần lót với bao cao su sang này, giải quyết đúng cấp bách vấn đề rồi.” Nói xong, hắn quay lại nhìn sĩ quan phụ tá, “Seniel... cái gì ấy nhỉ?”

Sĩ quan phụ tá vội vã tiếp lời: “Thiếu úy.”

Lyle gật gật đầu, chân thành nói: “Thiếu úy Seniel, cảm ơn anh. Giúp tôi cảm ơn Đại tướng nhà anh nữa nhé, nói với Moro ông ấy đúng là vô cùng thấu hiểu nhu cầu, tôi vô cùng cảm ơn.”

Sĩ quan phụ tá nỗ lực không để vẻ mặt mình trở nên khác thường, cúi thấp đầu, “Vâng Điện hạ, tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp ngài.”

Lyle vừa đóng cửa lại đã lột áo choàng tắm ra, mở hộp lấy một cái quần lót trông vào, cái còn lại thì tiện tay vứt cho Kane. Kane tắm xong chẳng mặc gì ngoài mỗi cái quần dài, Lyle rất hảo tâm nhắc nhở y: “Lúc kéo khóa quần xuống nhớ cẩn thận không lại kẹt, chỗ kia của anh to thế cơ mà.”

Kane nhận lấy mặc vào, “Em còn chọc ngoáy cái gì, không phải vì nhường áo choàng tắm cho em nên mới phải mặc thế này à.”

Lyle nhún vai, “Sweetheart, anh thích thì cứ thả rộng, em không có ý kiến.”

Kane đang định nói tiếp, cửa phòng lại bị gõ. Lyle cầm lấy áo choàng tắm khoác lên người, mở cửa: “Thiếu úy Seniel, sao anh đi rồi lại quay lại, còn chuyện gì à?”

“Điện hạ, nguyên soái muốn mời ngài sang nói chuyện.”

“Sao lại bắt tôi đi mà không phải ông ấy...” Lyle bất mãn cắn nhai, nhưng vừa nhớ ra trong phòng mình còn có một thành phần đang bán lửa thể, lập tức ngậm miệng, “Anh dẫn đường đi.”

“Sweetheart, em đi một lát rồi về.” Hắn quay vào phòng hô một tiếng rồi tiếp tục ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, “Đi thôi.”

Sĩ quan phụ tá còn tưởng Lyle định vào phòng thay quần áo, nhưng thấy hắn hoàn toàn chẳng có ý định gì là sẽ thay cả, anh ta không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đi trước dẫn đường.

Phòng của Moro ở cách phòng bọn họ một đoạn khá xa, đi tầm 7,8 phút mới đến nơi. Sĩ quan phụ tá gõ cửa xong thì nhanh chóng nghiêm chỉnh đứng ra sau lưng Lyle, một lát sau, Moro mở cửa.

Phòng của Moro rất giống tính cách ông, đơn điệu cứng nhắc, cực kỳ ngăn nắp, ga trải giường phẳng phiu nhẵn thín như mặt giấy, chăn gối được gấp chỉnh tề thành một khối vuông vức, nhìn như khối hình hộp trong tranh triển lãm, hoàn toàn không giống phòng của đàn ông bình thường.

Lyle nhanh chóng vào đề, “Moro, ông tìm tôi có chuyện gì?”

Moro rót hai tách trà, đưa một tách cho hắn. Dường như những lời sắp nói ra cũng không dễ dàng gì, Moro suy nghĩ rất lâu mới mở miệng: “Lyle, những lời sắp tới là ta dùng thân phận một người cậu để nói với cháu.”

“Ông cứ nói đi.” Lyle rất thoải mái.

“Quốc vương Doyle tài trí mưu lược, giành được rất nhiều quyền lực từ tay Nội các. Nhưng ông ấy cũng rất khổ cực, phải chịu đựng những áp lực mà người thường khó có thể tưởng tượng. Sau khi mẹ cháu qua đời, ông ấy chưa bao giờ cười được một lần. Qua vài lần dò hỏi, ta nghĩ ý của ông ấy là muốn cháu được tự do,

chỉ cần cháu sống tốt, ông ấy sẽ chấp nhận chịu mọi áp lực.”

Moro vừa chậm rãi nói vừa cẩn thận quan sát thái độ của Lyle.

Lyle thờ ơ ngăm ngúa tách trà trong tay.

“Nhưng tự do này cũng chỉ có kỳ hạn.”

Lyle trào phúng nghĩ, biết ngay sẽ có đoạn này mà, bề ngoài vẫn tỏ ra như không có gì, “Tôi có thể từ chối sao?”

Moro không lên tiếng.

Lyle nhún nhún vai, không quan tâm nhắc chân đi ra ngoài.

Moro vội vàng kéo hần lại ẩn hần ngồi xuống ghế, kiên nhẫn nói: “Tình trạng sức khỏe của Quốc vương hiện vẫn ổn, ít nhất còn có thể trị vì trong 30 năm, đến lúc đó cháu và Kane đã đi hết tất cả mọi nơi ở Beta rồi, vừa lúc đến Alpha coi như thay đổi môi trường sống, có gì không tốt?”

“Tất cả mọi người sẽ thừa nhận quan hệ giữa tôi và anh ấy chứ?” Lyle biết có trốn cũng không được, trực tiếp hỏi ra vấn đề hần quan tâm nhất.

“Cháu là con trai độc nhất của Quốc vương, tất cả mọi người sẽ thừa nhận cháu, kể cả Nội các.” Moro thành khẩn nói.

“Nhưng không thừa nhận Kane là bạn đời của tôi?” Lyle hỏi ngược lại.

“Kane sẽ là khách quý của chúng ta.” Moro tránh nặng tìm nhẹ nói.

Lyle đã tự dặn bản thân phải tỉnh táo, nhưng vẫn không nén được tức giận, cười lạnh: “Cút mẹ nó cái thừa nhận của ông đi. Quốc vương Doyle, Ingridian trong miệng ông, cộng thêm cả chính ông và cái Nội các rề rách kia nữa, gộp hết lại cũng không bằng được một ngón tay của Kane. Ông dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ để anh ấy bị các người chèn ép, rồi lại ngoan ngoãn làm con rối cho các người điều khiển?”

Hần đứng lên, trầm giọng nói: “Nếu như Kane không nhận được địa vị và sự tôn trọng ngang với tôi, thì đừng nói là ba mươi năm, cho dù bốn mươi năm, năm mươi năm, sáu mươi năm, tôi cũng không bao giờ đến tinh hệ Alpha làm điện hạ gì đấy trong miệng ông đâu.”

Moro mất bình tĩnh, vô thức cao giọng: “Lyle, cha cháu là một vị quốc vương, ông ấy cũng là thân bất do kỷ! Hơn nữa cháu muốn ông ấy phải dùng thái độ gì để chấp nhận chuyện quốc vương tương lai bị một

người đàn ông khác đề?”

“Thứ nhất, ba tôi là Adrian Jasper. Thứ hai, so với làm một vị thái tử thân bất do kỷ, tôi càng muốn làm một người bình thường tự do tự tại.” Lyle tức đến muốn cười, “Thứ ba, cũng là việc quan trọng nhất, tôi yêu Kane, tôi và anh ấy ở trên giường thế nào là lựa chọn của bản thân tôi, thân thể và trái tim tôi đều do bản thân tôi quyết định, có bị đề cũng là tự tôi muốn thế, không cần bất kỳ ai phán xét được hay không được. Trước đây không cần, sau này càng không cần.”

Moro không ngờ hắn sẽ nói như thế, im lặng một lúc mới mở miệng: “30 năm là một khoảng thời gian rất dài, đến lúc đó mọi thứ sẽ thay đổi, sẽ không còn giống như bây giờ nữa. Quyền lực Quốc vương trao vào tay cháu khi đó sẽ trọn vẹn hơn bây giờ rất nhiều, khi đó cháu đã nắm trong tay quyền quyết định lớn nhất, không ai dám ngăn cản cháu, cháu hoàn toàn có thể cùng Kane quang minh chính đại đứng ở ngôi vị cao nhất, nhìn ngắm toàn bộ vũ trụ.”

Lyle không tin, cũng lười vạch trần, lạnh nhạt nói: “Vậy tôi rửa mắt chờ xem cái gọi là thay đổi mà ông nói.”

Về phòng, Lyle nằm dài trên giường, thờ dãn nhìn trần nhà. Kane chống người dậy nghiêng đầu nhìn hắn, “Sao thế? Moro nói gì với em?”

Lyle nửa đùa nửa thật cười: “Ông ta bảo em đá anh.”

“Em trả lời thế nào?”

“Em nói không thành vấn đề, chỉ cần ông ta tìm cho em tân hoan là được.”

Kane chậm rãi xoa xoa hai má hắn: “Em bỏ được à?”

Lyle kéo ngón tay y ngậm vào miệng, cười khanh khách: “Đúng là không nỡ bỏ.”

Kane rút tay ra, cúi người hôn hắn. Lyle nhẹ giọng hỏi: “Sweetheart, nếu như tương lai em phải đến tỉnh hệ Alpha...”

Kane che miệng hắn lại, “Đã nói rồi mà, bất kể đi đâu, lúc nào, chúng ta đều sẽ đi cùng nhau.”

Y đột nhiên cười rộ lên: “Ba mươi năm sau anh đã thành một ông già gần 70 tuổi rồi, bảo bối, có khi đến lúc đấy em còn chê không cần anh nữa.”

Lyle tưởng tượng ra cảnh Kane 70 tuổi, híp mắt cười, “Cho nên bắt đầu từ bây giờ anh càng phải yêu em nhiều vào, để em không dám bỏ anh nữa.”

Kane từ trước tới nay chưa bao giờ có lòng tin tuyệt đối vào mối quan hệ như bây giờ, y cúi đầu hôn hần, vụng về nói: “Tôi sẽ cố gắng, để em không vứt bỏ tôi.”

107. Chương 107: Phiên Ngoại – Lễ Tình Nhân

Về nhà

Trong vòng hai năm ngắn ngủi, Avana gần như đã thay đổi hoàn toàn. Thể chế liên bang vẫn tiếp tục được sử dụng, việc kiểm tra và cân bằng quyền lực vốn luôn để chấp nhận hơn các chính sách trung ương tập quyền, chỉ khác nhau ở chỗ bộ máy lãnh đạo đã thanh lọc trẻ hóa nhân lực. Fluorita vẫn là tổ chức phi chính phủ, nhưng có trách nhiệm giám sát hoạt động Chính phủ, là cầu nối giữa Chính phủ và người dân. Loại hình nào cũng đều có những hạn chế, nhưng so với lúc trước, chế độ chính trị hiện nay có thể nói đã là một bước tiến lớn.

Sau khi qua thăm Leonard, Lyle trở về biệt thự trước đây của mình. Cả căn nhà lớn không có lấy một ánh đèn, khác hoàn toàn với ngày xưa lúc nào cũng đèn đuốc sáng choang. Hần phiền muộn thở dài một hơi.

Kane bật đèn phòng khách, không hề thấy cảnh tượng bụi phủ dày đặc như trong tưởng tượng, “Chắc Leonard vẫn cho người đến đây quét dọn hằng ngày.”

“Ừ.”

Kane cởi áo khoác, tiện tay vứt lên ghế sofa, lại phát hiện Lyle vẫn đang đứng bất động ở cửa. Y bước vài bước đi đến chỗ hần: “Sao thế?”

“Cảm giác có chút xa lạ.” Lyle buồn buồn nói.

“Chúng ta đi cũng hai năm rồi, quay về đương nhiên sẽ thấy lạ. Ở khoảng hai ngày, bảo đảm em sẽ lại thấy nó quen ngay thôi.”

Kane kéo hần đi tới cạnh bàn trà, chỉ vào ghế sofa vàng nhạt, “Nhớ không, anh từng nằm đây hút thuốc này.”

Lyle lập tức tiếp lời: “Chúng ta còn làm một lần.”

“Lúc đấy em vừa gọi điện cho Laura xong, làm từ đằng sau thì phải.”

“Anh hùng học như trâu, suýt nữa thì ngã cả xuống đất.”

Bọn họ mới chỉ làm ở phòng khách đúng một lần, cho nên cả hai đều khắc sâu ấn tượng.

Lyle cuối cùng cũng tìm về được chút cảm giác quen thuộc, ngửa đầu cười toe toét nhìn Kane.

Bọn họ đã đi qua rất nhiều nơi, các địa phương phần lớn đều không được phát triển sầm uất như Avana. Ví dụ như lúc ở tỉnh cầu Eda, Lyle nửa tháng không được ăn miếng thịt nào, trên giường cũng không có sức mà làm, lúc nằm mơ cũng chảy nước miếng cắn cắn Kane. Kane nhìn hần thèm đến khổ sở, kích động đến mức suýt thì tự cắt thịt mình xuống cho hần ăn. Hay như lúc ở tỉnh cầu Luruuta, bọn họ phải ngủ một tuần trên giường ván gỗ — thật sự nó đúng là cái giường ghép bằng ván gỗ. Lúc đang cao trào, y vừa động dậy một cái, cái giường đã rất vui vẻ “kếttt” một tiếng, kết quả là cảm xúc cứ thế bị tụt thẳng xuống âm vô cùng, Lyle thậm chí còn đang làm được một nửa thì cười trằng, cười đến không dừng được. Hay như lúc ở tỉnh cầu Karu, nguồn nước cực kỳ khan hiếm, nước đắt vô cùng, cái này cũng không phải vấn đề, vì Lyle không thiếu tiền. Nhưng dù hần có nhiều tiền thế nào, cũng không được phép ngày nào cũng tắm, vì như thế là phạm pháp...

Bây giờ được về nhà, có điều hòa, có nước nóng, có đủ loại đồ ăn, còn có giường lớn mềm mại không có kết hàng đêm, cuộc sống quả thật hạnh phúc đến rớt nước mắt.

Tắm xong, Lyle ngay cả mặc quần áo cũng lười, cứ thế nằm nhào ra giường, nhúc nhích một chút cũng không muốn. Hần vui mặt vào gối, lơ mơ nói: “Sweetheart, chúng ta ở lại đi, đừng đi nữa.”

Kane đang chuẩn bị đi tắm, nghe vậy không nhin được bật cười, đi tới bên giường khom lưng hôn hần, nhẹ giọng nói: “Tuân lệnh.”

Bọn họ đã ba, bốn ngày không thân thiết, Lyle lại cứ thế trần trụi nằm sấp trên giường, Kane đi tắm cũng chẳng tập trung được, tinh trùng xông não, hai ba phát đã tắm xong, chỉ quần mỗi khăn tắm đi ra.

—— kết quả y phát hiện Lyle đang nằm đó ngủ say như chết.

Cơ thể thon dài trần trụi bại lộ trong không khí, trên xương vai phủ một lớp da thịt mỏng trơn mịn, xương cột sống chạy dọc theo lưng kéo xuống đến tận mông, thắt lại ở phần eo một đường cong mềm mại mà cứng rắn.

Kane cả miệng khô khốc, tầm mắt không dám quét xuống dưới nữa, nhưng chỗ cần phản ứng thì cũng đã phản ứng rồi.

Y ngồi xuống mép giường, gỡ khăn tắm, hít sâu một hơi, nhìn gò má Lyle đang ngủ say, tưởng tượng cảnh khoang miệng nóng rực của hần bao lấy mình, rất biến thái tự tưởng tượng rồi tự xử.

Xong xuôi, Kane trèo lên giường, lúc y bắt đầu hơi buồn ngủ, thân thể trong ngực đột nhiên nhúc nhích,

không biết là vô tình hay cố ý cọ vào hạ thân y.

Cơn buồn ngủ của Kane lập tức bay sạch, “Em giả vờ ngủ?”

Tiếng cười đắc ý quen thuộc vang lên, y lập tức đen mặt, nghiêng răng lật người đè lên trên Lyle.

“Vui không?” Kane cắn răng hỏi.

Lyle không sợ chết gật đầu: “Vui.”

“Em còn tưởng anh biến thái đến độ cắm vào luôn chứ.” Lyle làm ra vẻ vô cùng thất vọng, “Lãng phí hết cả cảm xúc.”

Kane tự cảm thấy bản thân vừa nãy đúng là ngu vô cùng, y hung ác cười, giữ eo hắn lật người lại, thô bạo ấn gáy Lyle ép xuống đệm, không thương tiếc đè lên, cúi đầu ghé sát vào tai hắn thì thầm: “Em đã muốn thì anh chiều.”

108. Chương 108: Phiên Ngoại – Tình Yêu Của Tên Trùm Buôn Ma Túy

Edward hết hy vọng với Ace, nguyên nhân vốn dĩ đã có từ rất lâu rồi. Ngoại trừ lúc lên giường, gần như trên tất cả mọi phương diện, Ace đều bài xích sự thân cận của hắn.

Lúc bọn họ còn nằm vùng ở cục cảnh sát Pura, hai người thường hay đến một quán cơm nhỏ ăn cơm, lâu dần, bà chủ quen mặt, thỉnh thoảng lúc tính tiền còn tặng bọn họ vài cái bánh quy may mắn.

Có một lần, Ace đang trả tiền, bà chủ liền đưa cho anh mấy cái bánh, vừa tìm tiền lẻ trả lại vừa nói: “Cậu với người yêu tình cảm tốt thật đấy.”

Ace theo phản xạ vô thức lẩm bẩm tên Melinda, không hề liếc mắt nhìn Edward lấy một cái. Anh chẳng giải thích với bà chủ, cũng chẳng nói lấy một câu với hắn, cứ thế thất hồn lạc phách thần thờ cả người. Lúc đó Edward chỉ đứng cách Ace vài bước, hờ hững hút thuốc, khói thuốc lượn lơ bay lên quần quanh trong đáy mắt sâu thẳm.

Đối với một người đã chết được mười một năm, Ace vẫn giữ một phần tình cảm như thế, không phải là không sâu đậm, mà là sâu đậm đến mức khiến người ta bi thương.

Edward tự giấu cười, dập tắt điếu thuốc, cũng dập tắt cả vọng tưởng thỏa hiệp một lần nữa của bản thân.

Lúc vừa rời khỏi Naler, hắn nghĩ mình đã nắm chắc rồi, tràn đầy tự tin cho rằng dưới sự tấn công của mình, Ace nhất định sẽ yêu hắn. Sau đó, khi phát hiện ra sự tồn tại của Melinda, Edward đương nhiên không thể đi tranh giành cũng một người đã khuất, khi đó hắn nghĩ, chỉ cần Ace yêu hắn, hắn sẽ chấp nhận hoài niệm của Ace với Melinda, thậm chí chấp nhận chuyện anh yêu Melinda hơn cả mình. Chỉ cần Ace biểu hiện ra một chút ý định chấp nhận tình cảm của hắn, Edward sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Nhưng cuối cùng, ngay cả tâm nguyện nhỏ bé mà Edward đã chấp nhận gạt tất cả qua một bên để thỏa hiệp này, Ace cũng không thể thành toàn cho hắn.

Edward cứ nghĩ ý chí mình sắt đá, kết quả hắn phát hiện ra mình không hề kiên trì như bản thân tưởng tượng. Đối với Ace, trong lòng hắn có lẽ đã tâm tàn ý lạnh, vì vậy trong bữa tiệc liên hoan chia tay buổi tối trước ngày Lyle và Kane rời khỏi Avana, Edward chủ động yêu cầu chấm dứt quan hệ mập mờ của hai người, hoàn toàn chặt đứt mối quan hệ đơn phương đau khổ này. Mặc dù có chút khó chịu, nhưng cũng không còn gì tiếc nuối.

Tối hôm đó, Ava cầm một chai vang đỏ đến tìm hắn. Edward cầm chai rượu lật qua lật lại xem kỹ nơi sản xuất và năm xong mới hài lòng nhướn mày, lấy từ trong phòng ra hai cái ly, rửa sạch rồi rót rượu, đưa một ly cho Ava.

Ava nhận lấy, cũng không uống ngay, chỉ lắc lắc ly thủy tinh, nhìn chất lỏng đỏ sẫm lấp lánh dưới ánh đèn, “Tôi thật sự chẳng hiểu nổi khẩu vị của cậu.”

Ava một lời hai nghĩa, vừa ám chỉ chuyện chọn rượu, vừa thắc mắc vì sao hắn lại cố chấp với Ace đến vậy. Edward khẽ mỉm cười, tránh né tìm nhẹ nói: “Không phải cô tự luyến lắm à, sao lại tự hạ giá mình thế?” Mối tình đầu của hắn chính là Ava.

Ava ghen lời: “Trừ tôi ra.”

“Chờ chuyện ở đây kết thúc, tôi sẽ trở về Naler, không tiếp tục lo chuyện bao đồng nữa.”

Ava nghe ra được Edward ám chỉ cái gì, thoải mái bật cười, nâng ly lên, “Naler mới là thiên hạ của cậu. Ở đó không có chuyện gì khiến cậu phải suy nghĩ hết, chuyện cậu muốn làm thì cứ thoải mái mà làm, chuyện không muốn làm thì tôi làm giúp cho.”

Edward cúi đầu che giấu tâm tình, đem ly rượu kề vào bên môi, chất lỏng chua chát từ khoang miệng đi vào dạ dày, vị rượu xông lên tận óc. Hắn rất hưởng thụ cảm giác này, nửa đùa nửa thật nói: “Sao lại tốt với tôi như thế, đừng nói cô yêu tôi rồi nhé.”

Ava nghiêm túc nói: “Edward, cậu rất quan trọng với tôi, hơn tất cả những người khác. Cậu là anh em, cũng là người nhà, tôi chỉ mong cậu có thể sống vui vẻ.”

Edward ngửa đầu uống cạn sạch non nửa ly rượu còn dư lại, giống như cam đoan nói, “Tôi sẽ sống vui vẻ.”

Hai người cứ thế tột một ly cậu một ly uống cạn cả chai vang đỏ. Chai rượu này Ava mang tới cũng không

phải loại cao cấp nhất, bình thường Edward uống rượu đều phải căn chuẩn nhiệt độ đến từng số lẻ, ly rượu làm bằng chất liệu gì, độ trong suốt đạt đến bao nhiêu phần trăm cũng phải kiểm tra kỹ, đây có lẽ là chai rượu hần uống tùy tiện nhất từ trước đến giờ.

Ava không uống bao nhiêu, phần lớn đều vào bụng Edward, độ rượu cũng không thấp, ánh mắt hần bắt đầu hơi mơ màng.

“Edward, cậu say rồi.”

Edward nói rất rõ ràng: “Không, tôi không say.”

Ava đặt ly rượu xuống, đứng lên: “Cũng muộn rồi, tôi phải đi đây.”

Edward tiễn cô ra cửa phòng. Trước khi Ava mở miệng tạm biệt, Edward cúi người ôm cô một cái thật chặt, thấp giọng nói: “Cám ơn cô.”

Ava an ủi xoa xoa lưng hần, nghiêng đầu hôn nhẹ một cái lên bên má Edward, cười nói: “Tôi lúc nào cũng ủng hộ cậu.”

Sau khi Ava đi rồi, Edward không đóng cửa lại ngay mà chống tay lên khung cửa nhìn ra góc tối bên ngoài phòng: “Ra đây đi.”

Ace chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt hần, trên người vẫn mặc bộ quần áo từ lúc ăn uống ban nãy, rõ ràng là chưa hề về phòng mình tắm rửa nghỉ ngơi.

“Edward, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Thấy Edward không phản ứng gì, Ace có chút lúng túng, ấp úng nói: “Ban nãy lúc tôi sang thì thấy Ava đi vào phòng anh, nên tôi đứng ở đây đợi.”

Edward đẩy cửa mở ra thêm một chút, hơi nghiêng người sang, “Có gì vào trong rồi nói.”

Vào phòng, ánh mắt Ace vô thức liếc về phía chiếc giường đôi, thấy không có vết tích khả nghi gì, tảng đá đè nặng trong lòng mới tạm thời bỏ xuống.

“Cậu nhìn gì?”

Ace không trả lời.

Edward hỏi tiếp: “Cậu nghĩ tôi lên giường với Ava?”

Ace hiếm khi có vẻ mất tự nhiên thế này, Edward liếc mắt nhìn anh, dùng một loại giọng điệu chẳng sao cả trào phúng nói: “Tôi không bao giờ làm thế, ông trời làm chứng, tôi đã nói là sẽ giữ lời, đã nói sẽ kết thúc quan hệ với ai thì nhất định sẽ tuân thủ đến cùng.”

Một Edward thờ ơ bất cần trước mắt khiến Ace cảm thấy quá xa lạ, khiến anh cảm thấy sợ hãi. Nhưng từ hơn một tháng trước, lúc quyết định không đi Lore mà quay về Naler, anh đã đưa ra quyết định rồi, tất cả những gì cần làm hiện giờ chỉ có cố gắng mà thôi.

“Cậu tìm tôi để nói chuyện gì?”

Trước nay Ace chưa bao giờ lúng túng căng thẳng như thế, nhưng anh càng không muốn trốn tránh, trực tiếp nói thẳng: “Ban này lúc ở ngoài cửa, nhìn thấy anh ôm Ava, trong lòng tôi rất khó chịu.”

Edward không lên tiếng.

Ace kiên trì nói tiếp: “Sau đó khi nhìn thấy cô ấy hôn anh, tôi biết rất rõ ràng, tôi ghen với cô ấy.”

Ánh mắt Edward thâm trầm như nước, vẫn chỉ im lặng.

Ace bắt đầu có hơi nôn nóng, khẽ đẩy đẩy vai Edward, “Này, anh nói gì đi.”

Edward không nhìn anh, nheo mắt nói: “Khi còn bé tôi có nuôi một con mèo, hai mắt nó xanh biếc như ngọc lục bảo, đẹp dễ, tao nhã, tôi rất thích nó. Nhưng con mèo đó cũng rất kiêu căng, mèo nhà người ta đều thích cọ chân chủ nhân làm nũng, mèo của tôi lại chỉ suốt ngày khinh bỉ trợn mắt nhìn tôi, chưa bao giờ cho tôi chạm vào nó.”

Ace kiên nhẫn nghe câu chuyện có vẻ không liên quan này, trong lòng có một loại dự cảm không ổn.

“Về sau, một người bạn của ba tôi tặng cho tôi một con chó nhỏ. Xuất phát từ trách nhiệm, tôi bắt đầu chăm sóc con cún kia. Sau đó hiện tượng lạ xảy ra, con mèo vẫn luôn lạnh nhạt với tôi đột nhiên chạy tới cọ cọ chân tôi, lúc tôi cho chó con ăn thì nó khó chịu kêu ầm ĩ, thỉnh thoảng lại nhảy vào lòng tôi nằm.”

Sắc mặt Ace rất khó coi, lúng túng muốn giải thích: “Tôi không phải...”

“Cứ nghe tôi nói đã. Tôi thật sự rất thích con mèo kia, vì nó không thích con chó, nên tôi quyết định đem cho con chó kia đi. Nhưng sau khi đưa con chó đi rồi, con mèo lại trở về trạng thái cũ, ăn ăn ngủ ngủ, có khi tôi là ai nó cũng chẳng nhớ.”

“Từ từ, ý anh là tôi giống con mèo kia?”

“Tôi không hề nói thế.” Edward ngoài miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn không phải như vậy.

Ace muốn bộc bạch suy nghĩ của bản thân, muốn nói hết tâm tình của chính mình trong hai tháng qua, nhưng anh chưa từng làm chuyện này bao giờ, hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu, cùng Edward nhìn nhau một lúc, cuối cùng buồn bã bỏ đi, cuộc nói chuyện cứ thế kết thúc mà không hề thu được kết quả.

Naler, quán bar Butt&Boobs, Ava đang cầm loại rượu mới được bartender chế ra, hưng phấn nhấm nháp, tranh thủ trà trộn phúng Edward: “Đòi hỏi cái gì nữa? Người ta quay lại theo đuổi thì đáp ứng cmn đi, giả vờ giả vịt cái gì.”

Edward giả ngu đến cùng: “Cô đang nói gì tôi không hiểu.”

“Trưa hôm nay lúc Ace bỏ đi, là ai sốt sắng đến cuống quýt lên hả.”

“Ava, làm phụ nữ không nên quá chua ngoa.” Edward đau đầu nói, “Những việc tôi đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.”

Ava cười nhạo: “Thế sao cậu không chạy đến nói thẳng với Ace, bảo cậu ta rút khỏi Naler đi.”

Edward ngẹn lời, hần không làm được.

“Thích cũng không dám nói, dùng dằng như đàn bà.” Ava cười nhạo.

“Cô không hiểu đâu.” Edward buồn bực nói.

“Vì lúc trước theo đuổi thất bại, mà cậu lại cảm thấy không quá tiếc nuối, cho nên quyết định bỏ qua không quay đầu lại giống như với tôi lúc trước phải không?”

Edward gật đầu.

“Nhưng bây giờ Ace quay lại tìm cậu, cậu cảm thấy đồng ý thì không cam lòng, mà từ chối thì lại càng không cam lòng, có đúng không?”

Edward buồn bực tiếp tục gật đầu.

“Không cam lòng và càng không cam lòng, cậu chọn cái nào?”

Trong lòng Edward rất buồn bực khó chịu, ngửa đầu uống cạn cả rượu whisky lẫn đá trong ly.

Uống hết hai ly whisky với đá, đầu óc hắn đã bình tĩnh hơn nhiều, trầm ngâm hỏi Ava: “Ace đến tìm cô à?”

Ava hoàn toàn đem lời dặn phải giữ bí mật của Ace ném ra sau đầu, sáng khoái nói: “Nếu đã bị cậu phát hiện thì tôi cũng không giấu nữa. Cậu không thấy vẻ mặt cố chấp của cậu ta lúc tới tìm tôi đâu, tám chín phần mười là coi tôi thành tình địch rồi. Nếu không phải thấy Ace thật lòng với cậu, cậu nghĩ tôi sẽ nói giúp thế này chắc?”

Edward lại gọi thêm một ly whisky, im lặng nắm chặt ly rượu. Hắn từ nhỏ đã rất có chủ kiến, chuyện đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, muốn hắn tự thu hồi quyết định ban đầu của mình là chuyện gần như không bao giờ có. Nhưng lần này có lẽ là ngoại lệ.

Khả năng uống của Edward tốt đến bất thường, càng uống càng tỉnh táo. Lúc nhìn thấy người kia chán chường ngồi dưới ánh trăng lạnh lẽo ở cửa nhà mình, hắn biết chắc chắn là mình đang tỉnh táo. Trong khoảnh khắc đó, lần thứ hai Edward có cảm giác như lần đầu tiên bắt đầu thích người nọ, không kiềm chế được làm ra hành động bốc đồng mà đáng lẽ bản thân không nên làm — hắn đem Ace kéo lên, ấn đối phương lên cửa, thô bạo hôn xuống.

Ace thuận theo hé miệng để đầu lưỡi Edward trượt vào, một tay nắm chặt cánh cửa giữ thăng bằng, một tay vòng qua cổ hắn. Chờ đến khi Edward buông ra, anh mới thấp giọng nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi thích anh, muốn cùng anh ăn cơm, cùng anh đi ngủ cùng anh thức dậy, ngày nào cũng thế, anh có đồng ý không?”

Edward cũng nói ra đáp án mà bản thân thu được lúc ngồi trong quán bar: “Cho dù bây giờ tôi không đồng ý, sau này cuối cùng chắc chắn sẽ đồng ý.”

Ace nở nụ cười, “Đồ xảo quyệt.”

Edward cũng cười: “Như nhau thôi.”

Ace cuối cùng đã buông tay những cố chấp nhiều năm qua với Melinda, mà Edward cũng đã chấp nhận mở lòng mình. Có lẽ chính hai người họ cũng không phát hiện, thực ra bọn họ đã vì nhau mà hi sinh và cố gắng đến một mức độ mà trước đó không ai có thể tưởng tượng được.

———— **Toàn văn hoàn** ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-bai-bao-phieu>